

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I S A M O S A T E N I O P E R V M

Tomus III.

Cum

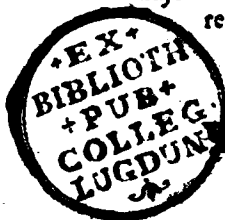
GILBERTI COGNATI

ET

IOANNIS SAMBVCI

Annotationibus:

Quas ad calcem vniuscuiusq; **DIALOGI**
adjectas, castigatiores & ditio-
res deprehendes.

B A S I L E A E.

DEORVM

Dialogi.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑ.
τύμειδης

IOVIS ET GA.
nymedus.

Iacobo Micyllō interprete.

I V P I T E R.

ΓΑ, ὦ Γάνυ-
μεδης, ἔκομψ
γὰρ ἔνθα ἐς
ἔλῳ, φίλῳ-
σόν μὲ ἦδη,

ὅπως εἰδῆς ἐκτίρῃ μὲ. ὦ ἀ-
νθρωπὸν μὲ ἔχοντα, εἰδὲ ὄνυχας
ὀξέας, ὅτι πρὸς οἷος ἐφ' αὐτόν πο-
τε ἡλὼς ἐν δοκῶν ΓΑ. ἀν-
θρώπῳ, ἐκ αὐτὸς ἀρτὶ ἦδ' α, καὶ
κατὰ πλάκας ἡρώας μὲ ἀπὸ
μῆος ἢ ποιμνίου, πῶς ἐν τὰ μὲ
ἡδ' α καὶ ἐν τὰ μὲ ἡδ' α, οὐ
δ' α μὲ ἡδ' α ἀναπνεύσας; Ζ.
ἀμ' ὅτι ἀνθρώπος, ὅμ' ὄρα, ὦ
μυρτακίον, ὅτι αὐτός. ὅμ' ὄρα.
τῶν βασιλῶν τῶν θιῶν οὐ-
τός ἐμὲ, πῶς τὸν κερὸν ἀλ-
λάσας ἰμασίον. ΓΑ. τί φης;
οὐ γὰρ ὁ Πάριος καὶ ὁ Ἄλκιος;
πῶς ἀνθρώπος ἐκ ἔχας, οὐ γὰρ πῶς
ἀνθρώπος; Παν ἵλε ἐστὶν ἐμὲ, ὅπως

Ge. ὦ Gany-
medes (peruē-
nimus. n. quō
oportebat) ὁ
sculare me

ἴδ' α: ut videas non amplius rōs
strū aduncā me habere, neq
ungues acutos, neq alas, qua-
lis videbar tibi modò eum vō
lucrīs esse apparebā. GAN.
Mi homo, ἀνnon aquila mo-
dò fuisti, ac deuolans rapui-
sti me à medio ouili? Quō
pactō igitur ala illa ablata
tibi sunt. tu verò ipse aliū
quispiā subito appares? IVP.
Sed neq homo quē vides, a-
dolescentule, neq aquila, sed
omnium rex deorū ego ipse
sum, qui me ipsum ad tēpus in
ta trāsformavi. GΑ. Quid

ρατα, οὐδ' ἄλλοι. **Θ** ἅ τὰ σκί-
 λη; **Z.** μόνον γὰρ ἱκάνον ἡ-
 γῆθιον; **Γα.** καὶ καὶ θύομαι
 γιγνώσκω ἱεροχρὴν πρᾶγον ἐπὶ
 τὸ σπλάγιον ἄγοντες, ἵνα εἴ-
 σῃ. οὐδ' ἀνδραποδιστὴς τις
 ἂν αἰ μοι δοκῇ. **Z.** ἀπὶ μοι,
 Διὸς δ' οὐκ ἤκουσ' ὄνομα, οὐ-
 δ' ἔβωμον ἔδιδε ἐν ᾧ **Γαρ.**
 γάρφ' τὸ ὄντο, καὶ βροντῶν.
 ἔτε, καὶ ἀσραπὴς ποιοιῶτο;
Γα. οὐ, ὅ βέλτερος, φῆς εἶναι, ὅς
 πρὸς κατὰ χεῖρας ἡμῶν τὸν
 πομπὴν χάλασαν, ὃ οὐκ εἶμ' ἡμῶν
 ἀνὴρ λιγύμων, ὃ ποιοῦν τὸ ψό-
 φον, ὃ τ' κτεῖον ὁ πατήρ ἔθυσ-
 σεν, ἵνα τι ἀδικήσῃταί μοι ἁ-
 νέρπασθε, ὃ βασιλεὺς τ' εἶναι;
 τὰ δ' ἐπὶ πρόβατα ἴσως οἱ λυκοὶ
 διηρπάξαντο ἡδὴ, ἱρᾶμοις ἐ-
 πιπιδόντες. **Z.** ἔτι γὰρ μὴ
 σοι τῶν πεδωκτῶν ἀθανάτω
 γιγνημῶν, καὶ ἵνα ταῦθα σω-
 σομένης μὴδ' ἡμῶν; **Γα.** τί
 λέγεις; ὃ γὰρ κατὰ φῆς με ἡδὴ
 ἐς τὸν ἄλιν τέμνω; **Z.** οὐ-
 δαμῶς ἐπὶ μάτῳ αὐτὸς ἄλιν
 αὐτὶ θεοῦ γιγνημῶν. **Γα.**
 οὐκ εἶμ'

nua neq; hirsutus es cura?
IVP. Solum enim illum exi-
 stimas Deum? **GA.** Etiam:
 atq; adeo sacrificamus ipsi,
 coleatum hircum ad spelun-
 cam agentes, in qua ipse po-
 situs est. Tu verò ^b plagia-
 rius quispiam videris mihi
 esse. **IVP.** Dic mihi, Iouis
 verò nomen non audisti? ne-
 que etiam ^c aram vidisti il-
 lius in Gargaro, pluenis
 scilicet atq; ionanii, et sul-
 gura facientis? **GA N.** Tu
 ie, optime vir, ais esse, qui
 paulò antè effudisti nobis
 copiosè grandinem, qui ha-
 bitare supra nos diceris, fa-
 ciens strepitum, cui arietem
 pater sacrificauit? Denique
 quidnam improbè tenian-
 tem me sursum rapuisti rex
 Deorum? Iam verò ^e oues
 fortassis lupi diripuerunt,
 desertas illas inuadendo.
IVP. Adhuc enim cura est
 tibi ouium, immortalis facti,
 et hìc conuersaturo nobis-
 cum? **GA N.** Quid dicis?

An non deduces me tandem in Idam hodie? **IVP.** Nequa-
 quam, quoniam frustra aquila fuisset pro deo factus. **GA N.**

Igiur

οὐκ ἔρ' ἐπὶ ψυχήσῃ μὴ ὁ πατήρ,
 ἢ ἀθανάτησιν μὴ ὑμείσιν ἔσται,
 καὶ πλεονάζει ὑπερβολὴ λύπης,
 καταλιπὼν τὸ ποίμνιον. Ζ.
 πῶς γὰρ ἐκείνῳ ὁφείσται σι; ΓΑ.
 μηδ' αὖτις. ποῦ δ' ἔστιν ἡ δόξα αὐτοῦ
 τόσον; ἀλλ' ἀπάξτε με, ἵνα σὺν
 μοῖσιν ἢ ἄλλοις παρ' αὐτῶν κείνῳ
 τυθείσιν ὡς ἀνέστη ἡ ψυχή μου.
 ἔχομεν δὲ τὸν τελευτῶν τὸν μί-
 γαν, ὅς ἐστιν ἄριστος πρὸς τὴν νο-
 μίαν. Ζ. ὡς ἀφ' ἡμῶν ὁ πῶς
 ἔστι, καὶ ἀποικίος, καὶ αὐτὸς
 δὲ τῶν, πῶς ἔστι. ἀλλ' ὦ Γα-
 νυμέδω, ἐκείνῳ ἢ πάντα χαί-
 ρειν ἔτα, καὶ ἐπὶ λάτῃ αὐτοῦ,
 ἢ ποιμνίον, καὶ τῆς ἰδίας. σὺ δ'
 (ἡ δὲ γὰρ ἐπερὶ αὐτοῦ ἔστι) ποῦ.
 ἀλλ' ὦ ποιμήν, ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ τῷ
 πατέρει, καὶ τῷ πατρίδῃ,
 καὶ ἀντὶ μὴ τυρῶ καὶ γάλακ-
 τος ἀμβροσίαν ἔδῃ, καὶ εἰς
 τὰς πόλεις. τῶν μὲν τοῖς καὶ τοῖς
 ἄλλοις ἡμῖν αὐτὸς παρίστας
 ἐγγύς, τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι
 ἀνθρώπων, ἀλλ' ἀθανάτων γε-
 νήσιν καὶ ἀστέρων σου φαίνοντι
 ποικίλῃς ἐκείνῳ, ἢ ὅπως ἀ-
 δάμῳ

Igitur inquireret me pater, &
 indignabitur non inueniens,
 verberatq; posita capiam, re-
 linquens ouile IVP. Vbi il-
 le videbit te? GAN. Ne-
 quaquam? desidero verò iam
 ipsum. Quòd si verò dimitte-
 tes me, promitto tibi, & as-
 lium hircum ab ipso immo-
 latū iri, redemptionis preciū
 pro me videlicet. Habemus
 autem triennem illū, & ma-
 gnū, qui praeiit ceteris in pa-
 sctua IVP. Quàm simplex
 hic puer est, & minimè man-
 lus: atque idipsum solum,
 puer adhuc. Verum, ὦ Ga-
 nymedes, illa quidem omnia
 valere sine, & obliuiscere
 ipsorum ouilis videlicet, &
 Ida. Tu autē (iam enim coe-
 lestis es) multa beneficia
 hinc & patri & patriae. Ac
 pro lacte quidem & caseo
 Ambrosiam edas, & Neēlar
 bibas. Hoc tamē & alijs no-
 bis ipse infundendo praebe-
 bis. Quod autem maximum
 est, non amplius homo, sed
 immortalis eris, atque etiam

sydus tuum apparere faciam pulcherrimum: & omnino fes-

δαίμων ἔσσι, Γα. ἔρ δὲ παύ-
 λην ἐπιθυμῶ, τίς συμπάξῃ
 ταῖς μοι; ἢ ὅτ' ἢ ἰδὲ ποιοί-
 αικιῶται ἔμψ. Ζ. ἔχας ἡδὲ
 παῦθα τὸν συμπαιζόμενον; ὦ
 εἴδω ἔρωτα, καὶ ἀσφαλὲς
 μάλα ποτὲς θάρρος μόνον, καὶ
 φαιδρὸς ἰδίῳ, καὶ μηδὲν ἐπὶ πό-
 θη τῶν ἡτάω. Γα. τί δὲ ὕ-
 μιν χέρισσι; ἄρ' ἡγοίμην; ἢ
 ποιμάνην; ἀλλὰ καὶ ταῦτα;
 Ζ. οὐκ, ἀλλ' οἰνοχοῦσας, καὶ
 ἐπὶ τῷ ἐκταρὸς τῇ αἵψῃ, καὶ ἐπὶ
 μέλῃ τῷ συμποσίῳ. Γα. τῷ
 ἢ ἡ χαλιπὸρ. οἶδα ὅτ' ὡς καὶ
 ἡχίαι τὸ γάλα, καὶ ἀναδύναι
 τὸ κιθάρῳ. Ζ. ἰδὲ πάντῃ
 οὗτ' ὁ γάλακ' ὁ μνημονώδης,
 καὶ ἀνθρώποις δὲ κοινῶς οἰσ-
 οῖται, καὶ τῷ δὲ ἑρμῇ, καὶ
 πίνοντι, ὅσπερ ἔφην, τὸ εἶ-
 περ. Γα. ἡδίων, ὦ Ζεῦ, ἢ γά-
 λακ'; Ζ. ἔσθ' μιν ὁρίον,
 καὶ γαστέρ' ὅτι ἐκ τῆς γασ-
 τρὸς τὸ γάλα. Γα. κοιμήσο-
 μαι ὅτ' ἢ τῆς νυκτὸς, ἢ μετὰ τῷ
 ἡλικιώτῃ ἔρωτ'; Ζ. ἔα. ἀλ-
 λὰ δὲ τὸ τό σι ἀνέπρασσα, ὡς
 ἄρα

lix eris. GAN. Si verò
 ludere cupiam, quis collu-
 det mecum? in Ida enim
 multi coetaneieramus. IVP.
 Habebis & hic collusorem
 tibi hunc Cupidinem, & as-
 stragalos valde multos. Con-
 fide solam, & laetus sis, &
 nihil desideres inferiorum.
 GAN. Quid verò vobis
 utilis ero? An oves pasce-
 re oportebit & hic? IVP.
 Non sed ministrabis vinum,
 & ad nectar paulò post or-
 dinaberis, & procurabis
 convivium. GAN. Hoc
 quidem non difficile. scio en-
 nim ut oporteat effundere
 lac, & coronare poculum
 pastorale. IVP. Vide, rursus
 hic lactis meminit, &
 hominibus se ministrare pu-
 tat. Hoc verò cælum est,
 & bibimus) quemadmodum
 dixi) nectar. GAN. Dul-
 cius, ô Iupiter, lacte? IVP.
 Scies post pusillum: & cùm
 gustaveris, non amplius de-
 siderabis lac. GAN. Porro
 ubi dormiam nocte? An
 cum coetaneo Cupidine? IVP. Non, sed ob hoc te rapui, ut
 simul

ἔμα καθεύδοιμε. ΓΑ. μὴ
 οὐκ ἔστιν ἄν διύσαιο, ἀλλ' ἔ-
 διορθεῖ καθεύδων μετ' ἐμῶ;
 Ζ. νῶς μετὰ γε τοιούτοις, οἷον
 ἔσθ', Πανύμηνος, ἔτω κα-
 λός. ΓΑ. τί γάρ σι πῶς τὸν
 ὕπνον ἀνάσσει τὸ καὶ μετ' ἐ-
 μένη τι θελήσῃ τοιοῦτον, καὶ μα-
 λακώτερον ἰσάσθαι αὐτόν.
 ΓΑ. καὶ μὲν οὐκ πατήρ ἔχ-
 θιτό μοι συγκαθεύδοντι, καὶ
 διηγάτο ἥσθην, ὡς ἀφ' ἑλπορ αὐ-
 τῷ τὸν ὕπνον σπρόβου, καὶ
 λακτίσῃ, καὶ τι φθιγγόμε-
 νῷ αὐτὸν ὁπότε καθεύδοιμι, ὥ-
 στε παρὰ τὴν μητέρα ἱππυ-
 κί μοι κεκοιμήσθην τὰ ποτὰ.
 ὦρα δὲ σοι, ὅτε δὲ τῷ, ὡς φη-
 σι, ἀνέρπασάς με, καταθέσθαι
 αὐτὸς ἐς τὴν γλῶσσαν, ἢ πράγματα
 ἔχεις ἀγρυπνῶν. ἰνοχλήσω
 γάρ σι σιωπῶς σπρόβου.
 Ζ. τὸτ' αὐτό μοι τὸ ἔλθινον
 ποιήσεις, ὡς ἀγρυπνήσωμι με-
 τὰ σοῦ. φιλῶν γὰρ δὲ τιχίλω
 σωματίς, καὶ πεινέσθω.
 ΓΑ. αὐτὸς ἄν εἰδῇς, ἔγω-
 γή

sumul dormiremus. GAN.
 Solus enim non possis, sed
 suavius dormire tecum?
 IVPIT. Profecto, cum
 tali qualis es tu Ganyme-
 des, sic pulcher. GAN.
 Quid enim te ad somnium
 iuuabit pulchritudo? IVP.
 Habet quoddam incita-
 mentum susue, & facilius
 inducit ipsum. GAN.
 Atqui pater meus indigna-
 batur mihi condormienti,
 & narrabat manē quoma-
 do turbarem ipsius som-
 num, volutatus per lectum,
 calcitrans, & aliquid lo-
 quens interea quando dor-
 mirem: quapropter ad ma-
 trem remittebat me dormi-
 turum sapiusculē. Quare
 si ob hoc, ut ais, rapuisti
 me, tempus tibi est ut me
 denuo in terram deponas,
 vel molestia afficeris ni-
 hil dormienda. Turbabo
 enim te continuē, huc at-
 que illuc me reuoluens. IVPIT.
 Atqui hoc ipsum sua-

uissimum mihi feceris, si tecum vigilare cogat. Osculabor e-
 nim interea teo sapius, & amplectar. GAN. Ipse videris, ego

ἢ κοιμέσθαι, ὅς κ' αἰσθητὸν
 τῷ Ζ. ἀσόμενα τότε τί
 πράττειν· νῦν δ' ἀπαρχὰς
 τὸν, ὃ Εὐμῆ, καὶ πτόντα τῆς
 ἀθανασίας, ἀλλ' οἰνοχοῦ-
 σοντα ἡμῖν, διδάξας πρό-
 ττρον ὡς καὶ ὅριον τὸν
 σκύφον.

verò dormiāte deosculante.
 IVP. Videbimus tunc quid
 agendum. Nunc verò abhuc
 ipsum, Mercuri, & postea
 quam de immortalitate bin-
 beris, duc ut ministret no-
 bis, docens prius quemad-
 modum oporteat porrigere
 scyphum.

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

a AGE, ὃ Ganym.] Ganymedes fuit Trois regis Darda-
 norum filius, & ob admirandam pulchritudinem à Ioue in for-
 mam aquilæ raptus, quem Iupiter pincernam suam fecit, amota
 Hebe Iunonis filia, eò quòd dum Ioui apud Aethiopas comes-
 santi ministraret, cadens, corporis sui obscena omnibus superis
 monstravit. Xenophon in Symposio docet, Ganymedem in ca-
 lum à Ioue perlatum, non corporis, sed animi gratia, esse lo-
 nem pungam Lucianus. Silius Italicus ad Ganymedis & Euro-
 pæ fabulas respicit, quum sic loquentem voluptatem introdu-
 cit lib. 15.

Illa ego sum, verti superum quæ sæpe parentem

Nunc auis informam, nunc torua in cornua tauri.

b Plagiarius.] Qui liberum hominem pro seruo vendit, vel
 seruum alienum tanquam suum. Xenoph. ἀνδραπώδης ἰσχυρὸς
 ἐπιπράδῃ τῷ λαμβάνοντι τὸν ὁμιλίαν μετὸν Διὸς τὸ αἰσχυ-
 ρῶτον αὐτοῖς εἶναι Διόλεγον, παρ' ὧν αὐτὸν λαμβάνοντι μετὸν, id
 est, suæ libertatis venditores vocat, &c. c Aram vidisti in
 Gargaro.] Græci Iouem ὀμβροίον venerati sunt, ut testa-
 tur Strabo, & Pausanias; & ὕπνον, ut Arrianus & Phornu-
 tus, Latini Pluvium verterunt. Tibullus:

Arida nec pluuiο supplicat herba Ioui.

Seneca lib. natur. quæst. 4. hoc carmen Ouidio tribuit. d Sy-
 dus

ἀντιστοιχεί. *Aquarium* notat, quem *Ganymedem* esse perhibens. Lices ἄστρον κυρίως εἶναι, non ἄστρον, *aquarium*.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ
Διός.

ΙΥΝΟΝΙΣ ΕΤ
Ιουί.

Iacobo Micyllo interprete.

I V N O.

Επὶ οὗ τὸ μαρτυρικόν τῆ-
το, ὁ Ζεὺς, τὸ φρό-
νιστον ἀπὸ τῆς Ἰδης ἀρ-
πάζας, Ἀνδροάνθηγαγας, ἐς
λατρίαν μοι πεσέχας τὸν
σοῦν. Ζ. καὶ τοῦτο γὰρ, ὅτι
Ἡρα, ψυλοτυπῶς, ἤδη ἀφ' ἑ-
λὸς οὕτω ἡ ἀλυσώτατος, ἐγὼ
δὲ ὅμιλον τῶν γυναικῶν μόνως
χαλινῶσι εἶναι, ὁπόσον ἄρ,
ὁμιλέσασιν ἱμοί. Ἡρ. οὐδ'
ἐκείνα μὲν ἰσοποιῶς, οὐδ' ἐπὶ
ποτα σταυρῶ, ὁ δὲ ἐπὶ πύργῳ
θῶν Διοπότης ἄρ, ἀπὸ τῆς
ἐμὲ πᾶν νόμον γαμιντῶν, ἐπὶ
πᾶν γυνὴ κατὰ μοιχάσων,
κρυφτόν τ' αὐτῇ ὅτι γυνὴ.
πᾶν δὲ ἐκείνα μὲν σοι
ἐκείνη γυνὴ μόνως, τὸ δὲ Ἰδῶ-
ν τοῦτ' αὐτῶν ἀρπάζας,
ἀντι-

ΕX quo adolescentulū
hunc Iupiter, Phry-
gium istum dico, ab
Ida raptum huc adduxisti,
mirus aduertis mihi ani-
mum. IVP. Etiam ob hunc,
Iuno, zelotypias, sim-
plicem adeò, & minime mon-
lestum? Ego verò putabam
mulieribus solis difficilem
te esse quacumq; conuersan-
tur mecum. IVN. Neque
illa quidem rectè facis, nec
conuenientia tibi ipsi, qui o-
mnium deorum dominus ex-
istens, relinquens me legi-
timam uxorem, in terram
descendis, ibiq; adulteria ex-
cerces in aurum vel taurum
conuersus. Veruntamen ille
mulieres tibi in terra ma-

nens: ideo autē hoc puero rapto, etiam in cælum subuolāsti,

aaaa s

Deo.

ἀνέπης, ὃ γῆρυπτότατι θεῶν,
 καὶ σωσιπᾶνυϊ ἐπὶ λευκαλῶ
 μοι ἐπαχθίμ, οἶνοχοῦν δὲ τῷ
 λόγῳ. ἔτως ἡ πόρρις οἶνοχοῶν;
 καὶ ἀπηγορεύκασιν ἄρα ἦτε Η-
 βη καὶ ὁ Ηφαιστος, δῖον ἀνέμφοι;
 σὺ δὲ καὶ τῶν κύνικα οὐκ ἄρ
 ἔμπως λάβοις παρ' αὐτ', ἢ φη-
 σὶν ἄρ' ἐπὶ πρότερον αὐτόν, ἀπάν-
 των ὁράντων, καὶ τὸ φίλημα
 τοῦ ἡδίστου τῆ νικητοῦ. καὶ δῖ-
 ος οὐδ' ἀψῶν πομπάκεις αἰ-
 τῆς πιαῖν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀρ-
 γυρᾶν, ὅ μόνον, ἔδωκας
 ἐκείνῳ. καὶ σιόντ' ἀρ' ἄλ-
 βῶν τῶν κύνικα, ὅσον ἰσχυροί-
 πορ ἐν αὐτῇ, πικρῆς, ὅθεν καὶ
 πῶτὸς ἐπιε, καὶ ἐνθα πῶσιν
 μοσι τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνης
 ἅμα καὶ φίλῃς. πρῶτον δὲ βα-
 σιλῆος, καὶ ἀπάντων πατέρ,
 φερβέμν' ὅ τῶν ἀγρίδα, καὶ
 τὸν λευκανδρὸν, ἐκείνῳ ἀσρα-
 γαλίσον μὲν αὐτῷ, πᾶσι να-
 τηλικῶν λευκαμνῶν. πάν-
 τα οἷω ὅρῳ ταῦτα, ὥστ' μὴ
 οἷς λανθανέμεν. Ζ. καὶ τί δια-
 νῶν,

Deorum generosissime : **Θ**
 nunc ille nobiscum habitat,
 ante oculos mihi adductus
 quasi æmulus, scilicet ut po-
 cillaretur tibi, sic enim an-
 iunt. Itane verò carebas
 pocillatoribus? aut defesti-
 adeò sunt **Θ** ^a Hebe **Θ** Vul-
 canus ministrando? Tu ve-
 rò etiam calicem non aliter
 ab eo accipis, quàm simul
Θ osculatus fueris ipsum
 antea, omnibus aspicienti-
 bus : **Θ** deosculatio ista sua-
 vior tibi est ipso **β** Nectare.
 Atque ob id sæpenumero na-
 que sitiens petis bibere. Ina-
 terdum autem etiam ubi deo
 gustasti solum, porrigere i-
 psi soles : deinde bibente i-
 pso arripis calicem, **Θ** quana-
 tum in illo reliquum restat,
 omne ebibis, ea etiam par-
 te, unde ipse bibit, **Θ** ubi
 applicuisti labia, ut **Θ** bibas
 simul **Θ** osculeris. Naper
 verò rex ille atque omnium
 pater, depositis ægide ac
 fulmine, sedisti talis luden-

do cum illo, barbam ipse tantam **Θ** tam promissam habens.
 Omnia igitur video hæc : quare ne te putet latere. **IV P.** At
 quid

φῶν, ὁ Ηρα, μαρέκιον ἔτα
 καλὸν μιτᾶν πίνοντα καὶ
 ταφῆν, καὶ ἡδονὰς, ἀμ-
 φοῖρ, καὶ ὡς ἐπὶ ἡμέματι, καὶ ὡς
 νικταεῖ; ἔρρωϊώ ἐπιπύσῃ
 ἀδὲς ἡδὲρ ἀπαξ φιλοῦσά σε,
 οὐκίτι μίμψῃ μοι, πετιμότα-
 ρον τῷ νικταρῷ, οἰομένη τὸ
 ἐλῆμα ἡν. Ηρα. παύειρα-
 πῶρ οὐδὲ λόγον. ἰδὼ δὲ μὴ ἔ-
 τω μανάω, ὡς τὰ χάλῃ περ-
 φηγῆν ὡς μαλθακῶ τῷ το
 φρυγί ἄτως ἐκτεθλυμμένη.
 Ζ. μὴ μελοιδόρῃ, ὡς ἄνθρωποι ἄ-
 τε, ὅτις παύειρα. οὐδὲ σὶ γὰρ ὁ
 θηλυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ μαλ-
 θακὲς, ἡδὲρ καὶ ποθεύοντες.
 ἔβόλωμα δὲ ἀπῆρ, μὴ σε πα-
 ροξύνῃ ἐπιπύσῃ. Ηρα. ἔ-
 θι καὶ γαμύσῃς ἀνδρὶ ἰμοῦ
 ἔνθα. μίμψῃς γάρ, οἶδαι μοι
 ὅτι τὸν οἰνοχόον τῶν ἰμπας-
 ροινῶν. Ζ. οὐκ, ἀλλὰ τὸν Η-
 ραιῶν ἰδὲ τὸν σαρῖν οἶνος
 χοῦρ ἡμῖν χαλῶντα, ἐκ τῆς
 καμίνης ἔκοντα, ἔτι τῶν σπιν-
 θήρων ἀναπλάων, ἄρτι τὴν
 πυρ-

quid adeò graue hoc. ὁ Ιη-
 νο, adolescentem adeò pul-
 chrum inter bibendum dea-
 sculari, oblectarique viton-
 que illo, & osculo videli-
 cet, & nectare? Quid si-
 gitur vel semel committam
 ipsi quò & te osculetur? non
 amplius accusabis me quòd
 osculum illius prastantius
 nectare puto. I V N. Padi-
 canum verba hæc sunt. Ego
 verò non ita infaniuero, ut
 labia mea applicem molli-
 culo isti Phrygi, adeòque
 effæminato. I V P. Ne con-
 uicieris, generosissima tu,
 amores meos. nam muliero-
 sus, & barbarus & molli-
 culus iste, suauior & desir-
 derabilior, nolo autem di-
 cere amplius ne te magis ir-
 ritem. I V N. Vtinam verò
 & in uxorem illum duxiss-
 set mei gratia. Memineris
 igitur qualibus mihi pro-
 pter egregium istum pocillo-
 latorem temulenter insulas.

I V P. Imò verò Vulcanum
 istum filium tuum oportebat nobis pocillari, claudicantem
 videlicet, & a fornace venientem, plenum adhuc fauillis,
 depo-

πωράραμ ἀπτιθίμορ, καὶ
 ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν τῶν δακ-
 τυλῶν λαμβάνειν ἐμὲ τὴν
 ἐύλεια, καὶ ἐπίσπασθαι μετὰ
 αὐτῶν μεταξὺ, ὅρ' οὐδ' ἄρ' ἔ-
 μέτηρ σὺ ἰδίως φιλήσῃς,
 καὶ τ' ἀσβόλῃς κατ' ἐπαλωμύχορ
 τὸ πρόσσωπορ ἰδίως ταῦτα. οὐ
 γὰρ καὶ πρὶ πολλοῦ ὁ οἶνοχόῃ ἐ-
 κείνῃ ἐμπρίαθ' ἐν συμποσίῃ
 τῶν θεῶν ὁ Γανυμήδης ἵκανα
 ταπεινῶν αὐτοῖς ἐς τὴν ἰ-
 δίαν καθ' ἑαυτὸν, καὶ ῥοδόδ' ἀκ-
 τυλῶν, καὶ ἐπιπυμίνων ὀρί-
 γει τὸ ἔκπομα. καὶ ὁ σε λυπεῖ
 μάστιξ, καὶ φταῖν ἡδίορ τ' ἐκ-
 τας. Ἡρα. νῦν καὶ χῶς
 ἔδῃ, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἡφαιστῶν, καὶ οἱ
 δᾶκτυλοὶ αὐτῶν ἀνὰ ξίοι τ' οὐκ
 ἐύλεια, καὶ ἀσβόλῃς μετὰς δει.
 καὶ ναυτιᾶς ὁρῶν αὐτὸν, ἐξό-
 τε τὸν καλὸν κομῆτ' ὅσον
 ἢ Ἰδμ' ἀνιθριψί. πάλαι δ' ἔχ-
 ῖν ἔβρας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπινθῆ-
 ρες, οὐδ' ἢ ἐωμιν ἄνιπρος
 πορ σὶ μὴ ἔχῃ πινδρ παρ' αὐτῷ.
 Ζ. λυπεῖς, ὦ Ἡρα, σε αὐτῶν ὅσον
 αἴμα, καὶ μοι ἐπιτάνεις τ' ἔρωτα

deposito paulò antè forcè-
 pe, & ab illis ipsis digitis ac-
 cipere nos calicem, atque
 cum ipso interea oscu-
 lari: quem neque mater tui li-
 benter osculata fueris, præ
 fuligine quasi tota illius ex-
 usta facie. Nimirum suavia
 hæc, adeoque melleum etiam
 pocillator iste cohonestat
 deorum convivium, nonne?
 Ganymedes autem hic ite-
 rum in Idam hinc ablegan-
 dus est? quippe purus ac
 candidus est, & digitos ha-
 bet roseos: etiam scitè por-
 rigit poculum: & quod te
 omnium mordet maximè,
 osculatur dulcius ipso ne-
 citare. IVN. Nunc tibi &
 claudus, ὦ Iupiter, Vulcan-
 us est, & refertus fuligine,
 atque nausea afficeris cum as-
 spicis ipsum, ex quo formo-
 sum & capillatum istum Ida
 enutriti. Olim aerem non vi-
 debas ista, neque iam favillæ,
 neque fornax ipsa absterren-
 bat te, quò minus hiberes il-
 lo porrigente. IV. Aegri-

tudine, Iuno, te ipsam afficis, nihil aliud, & nutis amorem
 eò magis

ἡλοτυπῶ. ἂν δ' ἄλλω παρὰ
 πατὸς ἑρῶς διχομήνῃ τὸ ἱε-
 ρομα, οἷ μὲν ὁ ἦος οἶνοχοάτω.
 σὺ δὲ, ὦ Γανύμηδης, ἱμοὶ μό-
 νω ἀναδίδῃς τὴν ἐνδοκίαν, καὶ
 ἐφ' ἱκᾶσιν, ἀπὸ φίλων μὲν, καὶ ὅτι
 πλεονέχεις, καὶ αὐθις ὀνό-
 τε παρ' ἱμοῦ ἀπαιτῶντο.
 τί τῶς διακρύπτεις μὴ διδίδῃς;
 οἱ μὲν γὰρ οἶον, ὡς τις σελυ-
 πῆρ' ἰθὺς.

metue. Malum enim feret, si quis tibi molestus esse voluerit.

ed magis incendis, quia ze-
 lotypa es. Quod si verò gra-
 uaris à puero formoso ac-
 cipere poculum, tibi qui-
 dem filius ministraret potum.
 Tu verò Ganymedes mihi
 soli imple calicem, & cum
 quolibet bis osculare me, &
 cum plenū porrigis, & cum
 rursum à me illum accipis.

Quid ita lachrymaris? Ne

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a HEBE.] Dea puertatis ac iuuentutis, & ut Hesiod. in
 Theogon. scribit, uxor Herculis ex Iunone & Ioue prognata.

b NECTARE.] Νέκταρ, à νη paritula, qua privationem signi-
 ficat, & νέκρω, interfectio. Potus est Deorum, de quo Hom. Il. α.
 Erat item vini nomen in Lydia Olympo ex fauis permixtis, &
 floribus odoratis concinnati, vide in Chil. Erasmi. Nectaris flos.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ

VENERIS ET

Ερῶς.

Cupidini.

Erasmo Roterodamo interprete.

V E N V S.

Ω Τίνορ Ερως, ὅρα,
 οἷα ποιεῖς. ἂν δ' ἔν τῃ
 γῇ διῶ, ὀπότ' τῆς
 ἀνθρώπων ἀναπίπτει, καὶ αὐτῶν
 ἢ κατ' ἀμάκων ἱργάσθ' ἀνά-
 κατὰ τὰ ἐν ὧ οὐρανῷ, ὅς τ' μὲν
 τὴν de his ago, quæ apud superos quoq; designas, qui quidem

C Vpido gnate, vide
 quæ facis flagitia.
 Nō iā de his loquor,
 quæ te impulsore mortales in
 terra, vel in se quisq; vel in-
 uicē aliq; in alios faciunt: ven-
 a Iouem

Δία πολυμορφον ἐπιθελύν-
 δε, ἀλλά φωνεῖς ὅτι ἄρ' ὦ ἐπὶ
 ἑκατέρῃ Δοκῇ. τὴν σελῶν δὲ
 καθαυρῆς ἐκ τ' ὕρανος, ἢ ἑλίου
 ἢ παρὰ τῆ Κλυμενῆς βραδύων
 ἰνίστη ἀναγκάσει ἐπιληλυσ-
 μένῃ τ' ἰπασίας. ἃ μὲν γὰρ ἐς
 ἱμῖ τὴν μητρίαν ὑβρίζεις, θαρ-
 ρῶν ποιεῖς. ἀπὸ δὲ σὺν ὧ τολμῇ
 ῥόταϊ, καὶ τὴν Πέλαγον αὐτὴν
 γραῦρ ἡδύ, καὶ μητρίαν ὠσ-
 τωρ θιῶν, ἀνιπείδης παίδων
 εἴην, καὶ τὸ φρυγίον μεράκιον
 ἱκῆτο ποθέην. καὶ νῦν ἱκένη μὲν
 μνηστὴρ ὦσ', καὶ βουβαμνῆ τὸς
 λείοντας, παραλαβὼν καὶ τὸς Κο-
 ρυθάντας, αἵτι μάνικὸς καὶ αὐ-
 τὸς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω τὴν Ἰ-
 θύω πειπολῶσι. καὶ μὲν ὁλοῦντα
 ἔσθ' ἐπὶ ὧ Αἴθῃ, οἱ Κορυθάντες
 δ', ὁ μὲν αὐτὸς τίμνῃ) ξίφει τ' ὠμῶ-
 χων. ὁ δὲ ἄνθρωπος τὴν κόμην ἱστα-
 μένῃ δὲ τ' ὀρεῶν. ὁ δὲ χολῆ
 ὧ κίρατι, ὁ δὲ ἐπιβομβῆ ὧ
 τυμπάνῳ, καὶ ἐπιτυπῆ ὧ κυμ-
 βάτῳ καὶ ὄλῳ, θόρυβον καὶ μά-
 ρια τὰ ἐν τῇ ἰδίᾳ ἅπαντά ὄντα.
 Διδοῖς τοίνυν ἅπαντα. Δι-
 coma p montes fertur insanus, alius cornu canit, alius tympano
 tonat, alius cymbalo perstrepat: breuiter, omnis onde quaq̃
 Ida tumultus atq̃ insanix plenus est Proinde cuncta timeo: me

^a Iouem ipsum cogis variatim
 assumere formas, in quoda-
 cunq̃ tibi pro tempore visum
 fuerit, eū vertens. Tum Lu-
 cina è cælo deuocas. Quin et
 Solē aliquoties cōpellis len-
 tum apud Clymenē cessare;
 aurigandi muneris oblitum.
 nam quicquid iniuriæ in me
 matrē etiam cōmittis, auda-
 cter ac tanquam tuò facis.
 Verū tu quidē, ὁ decorum om-
 niū confidentissimè, ^b Rheā
 insuper ipsam iā annū, præ-
 terea deorum tam multorum
 parentem, eò pepulisti, ut pu-
 sionē adamet; atq̃ in Phry-
 gium illum adolescentulum
 depereat: ac tua iam operā
 insanit, iunctisq̃ leonibus,
 adhibitis itē Corybantiibus,
 (quippe qui et ipsi furore
 quodam sunt afflati) per Idā
 montē sursum ac deorsum
 oberrat, ipsa quidem Attis a-
 more eiulans: ceterū Cory-
 bantiū alius suum ipse penem
 ense defecat; alius demissa
 ino

ὅτ' ἐπὶ τοῖς ὄν, ἢ τὸ μέγα σὶ κα-
 κὸρ τινοῦ, μὴ ἀφ' ἑαυτοῦ
 ποιεῖ Ρέα, ἢ καὶ μάταιον ἔτι ἰ-
 κῶν ὅ, ἐκλώσῃ τὸς Κόρυθ.
 πάντας συμπαρόντας σὶ δὲ
 σπώλῃ, ἢ τοῖς λίαν παρ-
 βαλῶν, ταῦτα ἵσχυρὸν δυνά-
 νει σὶ ὁρῶσα. Ερ. θάρρα
 μήτηρ, ἵπ' αὖ καὶ τοῖς λίαν σὶ
 τοῖς ἡδὲ ξυνήθους ἀμὶ καὶ πολ-
 λὰς ἱκανὰς ἐπὶ τὰ νῦ-
 τα, καὶ τὴς κόρης λαβόμεν,
 ὡς οὐκ αὐτὴς. οἱ δὲ σάινος
 μὲν, καὶ τὴν χάρα διχόμοι.
 ἵς τὸ σῶμα πικρὸν καὶ σάμ-
 νος, ἀφ' ὧν δόσι μοι. αὐτὴ μὲν
 ἵπ' αὖ Ρέα, πότι ἀφ' ἑαυτοῦ
 ἡδὲ ἀγνοοῖ ἐμὲ, ὅς δ' ὅσα
 ἐν ὧ Αἴθ' καὶ τοῖς τι ἰσὺ ἀδ-
 κῶ, δεινὸς τὰ κατὰ οἶα δειν-
 οῦς δὲ μὴ ἐπίσθ' τῶν κα-
 κῶν, μὴ τοῖνυν ἐμὲ αὐτὴ δει-
 νότερον. ἢ θίλως σὺ, ὦ μήτηρ,
 ἀπὸ τῆς μητρί τ' ἑρῶν, μήτηρ σὶ
 τοῦ Αἰῶνος, μήτ' ἑκείνου
 οὐδ' Αἴθ' ὡς δεινὸς ἔσθ', καὶ
 ἐπ' αὖ ἀπάλυτον. ἀμὰ με-
 νος

uo ne tale quid accidat,
 quandoquidem te produxi,
 ut si quando resipiscas Rhea,
 vel potius si pergat insanire,
 Corybantibus imperes, ut te
 correptum discerpant, aut
 leonibus obijciant. Hic me
 sollicitat metus, quod videam
 tibi periculum imminere.
 CVP. Ocioso animo esto
 mater: Equidem leonibus e-
 tiam ipsam familiaris sum
 factus, ut vi saepenumero
 consensu eorum tergis, pre-
 hensaque iuba, equitis ritu in-
 sidens illos agitem. At verò
 illi interim mihi caudis ab-
 blandiuntur, ac manum orì
 insertam receperant, labuntque
 deinde mihi reddunt inno-
 cū. Porro Rheae ipsi quan-
 do tandem vacauerit ut me
 oleiscatur, quum in Atte sit
 tota? Postremo quid ego
 pecco, quum res pulchras, ut
 sunt, offero ac demonstrot
 Vos ne appetite res pul-
 chras, quare his de rebus ne
 in me crimen conferte. Num

vis ipsa tu mater vii neq tu posthac Martem ames, neque ille
 ac: VEN. Vt es peruisa, & nulla in re non superas? Atta-
 men

ἐνθα μὲν ποτὶ τῶν λόγων. *men horum quæ dixi, alia quando memineris.*

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

ARGUMENTVM.

Eiusdem serè argumenti Dialogus sequitur Veneris quoque & Cupidinis, quem poëta Martis & Veneris filium, atque ingentis potentia amoris esse deum voluerunt. Pingitur imberbis, alatus, cæcus, & facem gestans atque sagittas, de eo extant carmina Marulli & Pij pontificis.

A I O V E M ipsum cogis varias assumere formas.] Erasmus noster *Chiliad. 1, Centuria 3, adagio primo: Aut regem aut fatuum nasci oportet: Quis nepos, inquit, quis balatro vnquam nugatius est nugatus, aut nequius nequam fuit, quàm Iupiter, cui regnum mundi dederunt poëta. Technis fallit uxorem, nunc cygnus, nunc saurus, nunc aurum factus, infidias struit mulierculis. Subornat Ganymedes, ac cælum nohis implet. Hactenus Erasmus. Amoris impatientia se vertit in cuculum, in aquilam, in glorem & Satyrum, in Amphyrionem, in ignem, in pastorem, in serpentem, vscribit Ouid. in 6. Metamorph. b Rheam.] Hoc nomine Cybele vocata est. Hanc poëta Iouis, & aliorum plurium deorum matrem dixerunt, eique quadrigam à quatuor leonibus tractam assignauerunt & capiti eius turritam coronam & sceptrum manibus addiderunt. Et cum incederet, sacerdotes dicti Galli*

& Corybantes, sacro correpti furore, præcedebant cymbala pulsantes, alios item ad similem agens rabiem,

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΑΡΟΛΛΙΝΙΣ ΕΤ
Ερμῆς. Mercurij.

Eodem interprete.

ΑΡΟΛΛΟ.

Τηλῆς, ὃ Ερμῆς; Ερ.
ὀτιμολοιότατα, ὃ Α-
πολλοῦ, ἄλλοι. Απ.
ὅτι δρ, ὡς καὶ αὐτὸς ἀπέθε-
τε ἐν γυμνασίῳ. Ερ ἡ ἀφροδίτη
ἐκείνη τῷ Ἀρῇ καταληψαί,
καὶ ὁ Ηρῆς ὁ ἴδιος αὐτὸς
ἐκκαλέσθαι. Απ. πῶς ἂν δὲ γὰρ
τι ἰσχυροίον. Ερ. ἐκ πῶς
ἂν, οἶμαι, ταῦτα ἀδῶς ἰδῶς
εἶναι αὐτὸς. καὶ περὶ τῶν ὄν-
των ἀφανῶν δισημῶν πρὸς αὐτὸς, ἀρ-
γάριον ἀπλῶς ἐπὶ τῶν ἡμέ-
ρων, ἅτα ὁ μὲν Ἀρῆς ἀστέρι-
ται λαθῶν, ὡς ὅτι, λαθῶν ἔ-
αὐτὸν ὁ ἡλιος, καὶ λίγος ὅτι
τὸν Ηρῆς. ἐπὶ ἡ ἰσχυρῶς
τῶν λίγος, καὶ ἰσχυρῶς ἔ-
ἰναι ἡ γυνὴ τῶν ἀρκῶν,
πρὸς ἡμέρας ἡ αὐτὸς τὰ διση-
μῶν, ἡ ἡμέρας ἡ αὐτὸς ὁ Ηρῆς
ἔ-ἡμέρας ἡ δρ (ἡ ἡμέρας
γυμ

Quid rides, Mercu-
ri? MER. Quos
nam maxime ridia-
cula, Apollo, vidi. APOL.
Dic igitur, ut & ipse audis
tis illis tecum videre possim.
MER. Venus cum Marte
concumbens deprehensa est,
ac Vulcanus comprehensos
illos vinculis constrinxit.
APOL. Quomodo? Sua-
ue enim quiddam dicere vi-
deris. MER. Longo iam
tempore, opinor, cognitis his
quis agebantur, expiscatus
est illos, & lecto oculis
quibusdam vinculis circum-
dato, abiens ad fornacem
opus faciebat. Post hæc
Mars ingreditur secretò, ut
quidem ipse putabat. Videt
autem ipsum ex alto Sol, &
rem ad Vulcanum defert.

ubi igitur lectum conscendissent, & in opere essent, & iam
intra retia tenerentur, circumvoluuntur ipsis quidem vin-
cula, astat autem Vulcanus. Illa igitur (nam & fortè tum

bbbb

nuda

ζυμνή δ(ε) οὐκ ἔχον ὅπως
 ἱππικὴν αὐτοῦ αὐτοῦ. ὁ δὲ
 Ἀρης τὰ μὲν πρῶτα διαφρονῶν
 ἰσχυρῶς, καὶ ἡλπίσι ῥέξαν τὰ
 δισμά. ἔπειτα δὲ σωῶν ἐν αὐτῷ
 φόντω ἰχθυοῦντα αὐτὸν, ἰκί-
 ται. ΑΠ. τί δὲ; ἀπλυσθ
 αὐτὸς ὁ Ἡφαιστος; ΕΡ. οὐδὲν
 πῶ. ἀλλὰ ξυγκαλῶς τοὺς
 θεοὺς, ἐπιδιδύκνεται πλὴν μοι
 χάριν αὐτοῖς. οἱ δὲ ζυμνοὶ ἀμ-
 φότεροι κάτω νηυσὶ κάθου,
 ξυδιδύκνουν ἐνθεοῖσι καὶ
 τὸ θίαμα κδοῖον ἰμοὶ ἰδοῖε,
 μόνον ἔτι αὐτὸ γινώσκον τὸ
 ἔργον. ΑΠ. ὁ δὲ χαλκίως ἰκί-
 νηται αὐτῷ καὶ αὐτὸς ἰππο-
 δεικνύμενος πλὴν αὐτοῦ τὸ
 γάμον; ΕΡ. μὰ Δι', ὅς γε καὶ
 ἐπιγίγῃ αὐτοῖς ἰφιστάς. ἰχθ-
 μὲν δὲ, ἀλλὰ τὰ ληθεῖς ἀπῶν,
 ἐφθόνην τῷ Ἀρδί, μὴ μόνον
 μοι χάριν πλὴν κακίστην
 θεῶν, ἀλλὰ καὶ διδύκνουν μὴ
 αὐτῆς. ΑΠ. ἔκδρ καὶ διδύ-
 κων ἄρ' ἐμάντας ἐπὶ τῷ;

ΕΡ. qui etiam arrideat ipsis a-

stans. Ego verò, si opus est verum dicere, inuidebam Mar-
 ti, non solum quòd cum formosissima dea adulterium
 exercuisset, sed etiam quòd colligatus cum ipsa vnà esset.

ΑΠΟΛ. Proinde & tu ligari hoc pacto sustineres?

ΜΕΡ.

nuda erat) pudore affecta,
 non habebat quòd se tegeret.
 Mars verò ab initio fugere
 tentabat, sperabatque se vin-
 cula illa disrupturum esse :
 ceterum posteaquam intela-
 lexit se undique captum te-
 neri, neque effugere quòs
 quam posse, supplicare cœ-
 pit. ΑΠΟΛ. Quid igitur?
 soluitne ipsos Vulcanus?
 ΜΕΡ. Nondum, sed con-
 uocatis dijs spectandum is-
 psis exhibuit adulterium. Il-
 li autem nudi ambo, & colligati
 mutuo, inclinati deorum
 sum capitibus erubescabant.
 Atq; adeò spectaculum hoc
 dulcissimum mihi visum est,
 cùm tantum non ipsum o-
 pus exhiberent. ΑΠΟΛ.
 At faber ille annon pudore
 re afficitur etiam ipse cùm
 spectandam ita exhibet con-
 iugij sui turpitudinē? ΜΕΡ.
 Non per Iouem, quippe

MARINORVM DIALOGI. 13

Ερ. οὐ δ' ἐν ἄρ, ὦ Απολλοῦ;
ἴδ' ἄν' ἴδωμι. ἰπὸν ἴδωμι.
μα γὰρ σὺ, ἔρ' μὴ τὰ ὅμοια τῇ
αὐτῶς ὄψῃ ἴδωμι.

MER. Tu veru non, Apol-
lo? Aspice modò & acce-
dens (collaudabo enim te) si
non eadem ipse quoq; optas
bis ubi videris.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

Martis & Veneris concubitus ab homero Odyss. 8 &
Ouid. Metam. 4. narratur. Luciano in Demonastice.

MARINI DIALOGI.

ΔΩΡΙΔΟΣ, ΚΑΙ
Γαλατῆας.

DORIDIS ET
Galatæ.

Erasmo Rotærodamo interprete.

DORIS.

Ἀλὸν ἱρασίδω,
ἄΓαλάτῃα, φα
σί τ' σικιλόρ τῷ.
ὅρ ποιμένας.

πικρὸν κινῶσι. Γα. μὴ
σικιλόρ Δωρί. Ποσειδῶν & Ἡ
ἦος δ' ἄρ, ὅποι & ἄρ ἦ. Δω. τί
δρ, ἂ καὶ τῷ Διὶ αὐτ' πᾶς
ἔρ, ἄρ & οὕτω καὶ λαοί &
ἱφάνει, ἢ τὸ πάντων ἀμορ-
φώτατον, μονόφθαλμον; οἶα
τὸ ἦν & ὀνῶσαι ἄρ τι αὐτὸν
πῶς τὸν μορφῶν; Γα. ἴδ' τὸ
νικρὸν τοῦ ἀμορφώτατου, ὁφθαλμὸς.
An vero credis genus ita
ti quicquam profuturum ad formam?

Ormosum am-
tem, Galatæa;
nemp. Sicu-
lum istum pa-

storem aiunt amore tui de-
petire. GALA. Neridē
a Doris: etenim qualis qua-
lis est, Neptuno patre pro-
gnatus est. DOR. Quid
iūm postea, si vel loue ipso
sit progenitus, quum vsq; ad-
eō agrestis atque hispidus
appareat, quoddque est om-

bbbb a quidem

λάστορ αὐτῷ, καὶ ὅς φησι ἄγχιον,
 ἀμορφόν δ' αὖν ἀνθρώπου γάρ.
 ὅτε ὀφθαλμοὺς ἐπιπρίπτει τῷ
 μεταπέφ, οὐδὲρ ἐνδὲξομαι ὅς
 ρῶρ, καὶ ἀλδοῦ. Δω. τοι-
 κας, ὅ Γαλάτεια ἐκίρασις,
 ἀπ' ἐρῶμερος ἔχων τὸ Πολύ-
 φημον, οἶα, λαυνῆς αὐτόρ.
 Γα. ἐκ ἐρῶμερον, ἀπὸ τὸ πά-
 συ ὀναδισκὸν τῷ οὐ φέρω
 ὑμῶν. καὶ μοι δοκεῖτε ἐπὶ
 φθόνου αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι τοι-
 μάνων ποτὲ, ἀπ' ὅσους ποτὲ
 παύσεται ἡμᾶς ἐλθὼν ἐπὶ τῆς
 πόλεως, ἐν τοῖς πρόποσι τ' Αἴτ-
 νης, καθὼς μεταξὺ τῶ ὄρου καὶ
 τῆς θαλάσσης αἰγιαλὸς ἀρμυ-
 κώνται, ὑμᾶς μὲν οὐκ πέσις
 βλήψων, ἐν δ' ἐξ ἀπασῶν ἡ
 κατὰ τὴν ἰσοξία ἢ καὶ μόνον ἡμοὶ
 ἐπ' αὐτὸν ὀφθαλμόν. ταῦτα
 ὑμᾶς ἀνιᾶ δ' ἄγχα ὅς ὥς ἀ-
 μάνων αὐτῷ, καὶ ἀξίως, ὅς,
 ὑμᾶς δ' παρώφθητι. Δω.
 ὅ μοι μὲν καὶ ἐνδὲξομαι κατὰ τὸν
 ὄψιν

quidē ipsum, quodd hispidus
 est atq; agrestis, vitiu vocas,
 illum deformat: quum virile
 magis est. Porro oculus me-
 diam fronte, decet etiam,
 quo quidem nihilo segnius
 cernit, quā si duo forent.
 DOR. Videris Galatea non
 amantem habere b Polya-
 phemum, sed illum potiū
 adamare: sic eum prædicas.
 GAL. Equidem haud ada-
 mo, sed tamen insignem in-
 stam vestram, insultandi op-
 probrandiq; petulant: a fere
 non queo. Ac mihi nimis
 tum inuidencia quadam istis
 huc facere videmini, pro-
 pterea quod ille quum fortē
 aliquando gregem pasceret
 suum, nosq; è litorali spe-
 cula in litore ludentes cer-
 neret in prominentibus Act-
 næ pedibus, quā videlicet in-
 ter montem & mare litus
 sese in longum porrigit, vos
 ne aspexerit quidem: at ego

omnium una visa sum formosissima, cōque in unam me con-
 iecerit oculum. Eares vos malè habet: nam argumentum
 est me forma præstantiorem esse, ac digniorem quæ amet:
 vos contrā fastiditas esse. DOR. An istud tibi putas in-
 videns

ὄψιν ἰδοῦσας, ἐπέφθον· οἷδ
 γυγούσας; καὶ τί τι ἄλλο ἐφ
 ὧ ἰπαινέσαι ἔχουσιν, ἢ τὸ λε-
 κερμόνον; καὶ τῷ οἶμα, δ.
 τι ξυνάθης δὲ τυρῶν καὶ γα-
 λῆ; πάντα δὲ τὰ ὁμοία τῶν
 ὧν ἡγῆται καλὰ. ἰπὲρ τῶν
 ἄλλων ὅτι ἂν ἰθιγίης μας
 θῶν οἷα τυγχάνεις οὐκ ἐλ-
 ὄψιν, ἀλλ' ὡς τινος δ' ἔσται
 τὴν γαλήνην ἔχῃ, ἐπιπύλας
 τὸ ὑδωρ, ἵδῃ θειαντὴν ἐδρῶ ἄλ-
 λο, ἢ ἡδύα λωκὴν ἀκρεῖα.
 ἐπὶ ἰπαινέται δὲ τῷ, ἢ μὴ
 ἰπαιρὶν αὐτῇ καὶ τὸ ἐρῶν
 μα. Γα. καὶ μὲν ἐγὼ μὴ
 ἢ ἀκρεῖα λωκὴν, ὁμοῦ ἰπαι-
 ρὴν καὶ τῷ ἔχω. ὑμῶν δ'
 οὐκ ἐστὶν ἰπαιρὶν ἢ ποιμὴν, ἢ
 ναύτης, ἢ πορθεὺς ἰπαιρῶν. ὁ
 δὲ Πολύφῃμος, τὰτις ἄλλα, καὶ
 μουσικὸς δὲ. Δα. σίγηπα, ὦ
 Γαλάτεια ἐκείνη αὐτοῦ ἔ-
 σθουτος, ὅπου ἐκείνου πρὸς
 ἰπὲρ. Ἀφροδίτη ὄλη, ὅσον
 ἄρτις ὄγκω ἰδοῦσιν, καὶ αὐτὴ
 ἢ ἐκείνης, οἷα ἑρμιον ἐκεί-
 νῃ

uidendum videri, si primum
 pastori. deinde lusco formo-
 sa visa sis? quanquam quid
 aliud ille potuit in te proba-
 re, prater candorem? Is ille
 li placet opinor, quod ca-
 seo et lacti assueverit: pro-
 inde quicquid his sit simile,
 id protinus pulchrum iudic-
 cat. Alioqui ubi libebit scire
 re? qua sis facie de scopu-
 lo quopiam in aqua, si quan-
 do tranquilla steterit, despe-
 ctans, temetipsam contem-
 plare: videbis aliud nihil
 nisi perpetuum candorem.
 verum is quidem non pro-
 batur, nisi rubor admixtus il-
 li, decus illi iunxerit. GAL.
 Atqui ego illa immodicè
 candida, tamen eiusmodi ha-
 beo amantem: quum inter-
 rim è vobis nulla sis, quam
 vel pastor, vel nauia, vel
 portitor aliquis miretur. cas-
 terum Polyphemus (ut alia
 ne dicam) etiam canendi pe-
 ritus est. DOR. Tace, ὦ Ga-
 latea: audiuius illum ca-

nentem, quum nuper pruriret in te: sed ὦ sancta Venus, ar-
 sum rudere discesset. nam lyre corpus simillimum erat cera-

φρυγμονὸν τῶν σαρκῶν. καὶ
 τὰ μὲν κίρατα, πύλας ὥσπερ
 ἔχουσιν. (ὅτι καὶ αὐτὰ, καὶ
 ἰνάλφας τὰ σῦρα, ὅθι κέκοιτο
 περὶ περιτρέφας, ἐμυλῶσα ἄ-
 μυσόντι, καὶ ἀπώδον, ἄπο
 μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄπο δὲ ἡ λυ-
 ρα ἰσχυρά. ὥς ὅθι κατέχευον
 τὸν γέλωτα ἰκνωσάμεθα, ἐπὶ
 τῷ ἱρωτικῷ ἰκάνῃ ἄσματι.
 ἡ μὲν γὰρ ἔχῃ, ὅθι ἀπὸ κείνης
 ὁ αὐτὸς ἔβριση, ὅτῳ λαῶν
 ἔχουσιν βρυχομένη, ἀπὸ ἰσχυρῶ-
 ζ, ἀφανὴν μιμημένη τρα-
 χέαν ὁδὸν, καὶ ἑταίρην
 πορ. ἔφρην δὲ ὁ ἰφίρας ὅτι
 τῶν ἀγκυλῶν ἀδυσματισμῶν,
 ἔφρην ἀγκυλῶν, καὶ τὸ ἡσίοον
 αὐτῶν περὶ σιγήτα. τίς ἐκ αὐ-
 φθονήσας ὅι, ὅ Γαλάτῃς, ὅι
 ἔτε ἱρατοῦ; Γαλ. οὐκ ἔστι οὐ,
 Δωρὶ, ἀλλ' ὅσον ἡμῖν τὸν σιγα-
 τῆς, κατὰ τὴν ἀνταρτίαν ὅτι, καὶ
 ὁ δὲ ἰκάνῃ, ὅθι ἀείσαν
 ἄμανοι. Δω.
 ἀπὸ

uino capiti ossibus renudata
 to: tum cornua perinde qua-
 si cubiti prominebant, quæ
 iunctis inductisque fidibus,
 quas ne collope quidem circū-
 cumtorquebat. agreste quida-
 dam et absonum cantilla-
 bat, quum aliud interim im-
 pse voce caneret, aliud lyra
 succineret: ita ut tempera-
 re nobis nequiuermus quin
 rideremus amatoriam illam
 cantionem. Nam Echo ne
 respondere quidem illi vo-
 luit balanti, quum sit adeo
 garrula: imò puduisset si vi-
 sa fuisset stridulum illius et
 ridiculum cantum imitari.
 Ad hæc gestabat in vlnis a-
 masius iste delicia: suas, vr-
 si catulum pilis hirtum, i-
 psi non dissimilem. Quis au-
 tem non inuideat tibi am-
 cum istum Galateæ? GAL.
 Quin tu igitur Dori tuum
 ipsius amicum nobis com-
 monstra, qui meo sit for-
 tior, quicq̃ doctius ac me-
 ius vel voce canat, vel ci-
 tharus est amator, neq̃ me hoc
 minus amabilis: veruntamen
 istius

ἄντι τοῖς ἄλλοις, οἷός ἐστιν ἡ δὲ
 κλωψὶ δὲ, ἐν ἀέθροις ἀπὸ ζωῶν,
 ὡς περὶ ὁ πρῶτος ὁμοφῶνός,
 ὡς φασί, καὶ σιτέμενός τοὺς
 ἐπιδημῶντας τῶν ξένων, ὅτι
 ἡνέκα καὶ σὺ ἀντιρώης ἀν-
 τοῦ.

istiusmodi amicum, qualis
 est Polyphemus, nempe totus
 hircum olens, tum erus
 dis visitans carnibus, & ho-
 spites, si qui appulerint, de-
 vorans, tibi babeas, cumque tu
 mutuum ames.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

MArini dei ἐνάλιοι à Luciano vocantur, à quibusdam
 θαλάσσιοι. Ingens horū turba fuit quorum princeps
 Neptunus & eo antiquiores Nereus & Oceanus.

a DORIS.] *Nymphæ nomen filia Oceani & exoris
 Nerei, Hesiod. in Theog. Interdum pro ipso mari accipitur. Vir-
 gil. 10. Eclog.*

Doris amara suam non intermisceat vndam.

b Polyphemus.] *Ex Cyclopiis unus, Neptuni filius: se-
 cior aliquos Ulyssis interficiens ad saxum fregit & seminiis ad-
 huc membra deuorauit: excæcatur ab Ulysse. Hom. Odyss. Cic.
 lib. 5. Tuscul. quæst. Virgil. 3. Aen. c. Quæ sis facie.] Neque
 quidem Seruius ex mari effigiem vlllo pacto posse reddi, sed Lu-
 cianus hic aliter sensit, & in Alcione: Nonne vides, inquit, vs
 superiora sine serenitate consp. tua fluctibus autem sedatis ma-
 re ac tranquillum, ὁμοίον, ὡς ἂν ἔαν κατέπεσον: id est speculo
 (si sic dicam.) consimile. Theocritus in Bucoliastis Idyll. 6. sexto:*

Ἐ γὰρ ἦν ἡ δ' εἶδ' ὅτι ἔγω, καὶ ὅς με λήγου
 ἦ γὰρ πρὸς ἐς πόντον ἰστέλεπον ἥ δ' ἐπὶ θαλάσῃ.
 καὶ καλὰ μὲν τὰ ἡνέκα, καλὰ δ' ἐμὲν ἀμείναι κώρη, &c.

Quod est huiusmodi:

Nec tam sum forma turpis quàm dicor: in vnda
 Nuper enim vidi ipse meos de littore vultus,
 Cum nulli flarent tranquilla per æquora venti

Hinc illud Maronis sumptum est:

—nuper me in littore vidi,

bbbb 4

Quum placidum ventis staret mare—.

Sed & nos ex Seneca paulò plura in Alcyone annotauimus.
d O sancta Venus.] Amorem & libidinum fœatrix &
magistra: eas enim prima & inuenit & edocuit. Manuamus
de hac ita canis:

Mater adulterij Venus est, stupriq; repertrix
Quin & luxuriæ nutrix, & mater amorum, &c.

ΖΕΦΥΡΟΥ ΚΑΙ

Νότῃ.

ZEPHYRI ET

Noti.

Iacobo Micyllo interprete.

ZEPHYRVS.

ΟΥ ὡς ποτὶ πομπὴν
ἰδὼ μεγαλοπρεπεί-
ραν ἔσθ' ἴσθ' ἢ τῆς θα-
λάσσης, ἀφ' οὗ ἡμῖν, καὶ πνέου-
σὺ δὲ ἐκ ἑσθ' ὡς Νότῃ; Νό.
τίνα τῶν τῶν λίγας, ὡς Ζήφου-
ρος, τῶν πομπῶν; ἢ τίνας οἱ
ἐμποντοῦ ἔσθ'; Ζή. ἰδίσου
θεάματα ἀπειθέφθης, οἷον
οὐκ ἄλλο ἰδοῖς ἔτι. Νό. παρὰ
τῶν Εὐρυθρὰν θρῆν θαλάσσης
ἐργασίῳ, ἐπὶ πνέου & τι
καὶ μίρ' ὡς τῆς Ἰνδικῆς, ὅς
πράγματα τῆς χώρας. ἔσθ' οὐδ'
οἶδα, ὡς λίγας. Ζή. ἀλλὰ τὸν
Σιδόνιον Ἀγνώοντα ἔσθ';
Νό. ναὶ, τὸν τῆς Εὐρώπης πα-
τήρα. τί μὲν; Ζή. περὶ αὐ-
τῆς ἰσχυρῆς ἀντιτάξωμαι σοί.
πατρί' ἵσθ'.

NUnquid equidē pom-
pam magnificentiorē
rem vidi in mari, ex
quo ego sum & spiro: tu verò
annon vidisti Notē? NOT.
Quānam hanc dicis, Zē-
phyre, pompā? aut quānam sunt
qui illā duxerunt? ZEPH.
Suauissimo spectaculo caru-
isti, & quale non facile aliud
unquid videris. NOT. Iuxta
Rubrū mare occupatus fui,
afflavi autē & partem Indię
nonnullam, quantū videlicet
eius terræ mari adiacet. pro-
inde nihil eorum noui. quæ
tu dicis. ZEPH. Quid? Si
domiū illum Agenorem vi-
disti? NOT. Etiam, Eurō-
pæ patrē scilicet. Quid tū? ZEPH. De illa ipsa narrabo tibi.
NOT.

Νό. κῶρ ὅτι ὁ Ζεὺς ἱραστὲς ἐκ
 ποτὶ τῆς παρθένου; τῷ γὰρ καὶ
 παλαιῶν παρθένων. Ζε. οὐκ ἔρ
 τὸν μὲν ἱρωτά οἶδα, τὰ μι-
 τὰ ταῦτα δὲ ἴδῃ ἄκωρ. ἢ μὲν
 Εὐρώπῃ κατακαυθῆναι ἐπὶ τῷ
 πτόνῳ παύσῃ, τὰς ἡλικίας τι-
 δας παραλαβῇ. ὁ Ζεὺς δὲ
 τῶν τοῦ ἀνδρός ἐαυτοῦ, συνί-
 πασιν αὐτῶν καὶ αἰσῶν. φασ-
 γόρῳ. λωπὸς τε γὰρ ἡ ἀκω-
 βῆς, καὶ τὰ κίρατα ἀκαμ-
 πῆς, καὶ τὸ βλίμμα ἡμῶν
 ἐκίρτα οὐκ ἢ αὐτὸς ἐπὶ τῆς
 πτόνος, ἢ ἐμὸν καὶ ἡδίστον, ὥς
 τῷ Εὐρώπῃ ὁρμῶσα καὶ ἀ-
 ναβλῶσα αὐτόν. ἢς δὲ τῷ ἱ-
 στῷ, ὁρμῶσιν μὲν ὁ Ζεὺς ὄρ-
 μῃσιν ἐπὶ τῷ θάλασσῳ, φῆ-
 ρον αὐτῷ, καὶ ἐνέχῃ ἐμῶν
 σῶν. ἢ ἀπὸν ἐπὶ λαγῶν τῷ
 πράγματι, τῷ λαῶν ἢ ἄλλῃ τῷ
 κίρατῳ, ὥς μὴ ἀπὸ ἀνδρῶν, τῷ
 ἱστῷ δὲ ἡμῶν μὲν τὸν πῆ-
 λον ξυῶσιν. Νό. ἰδὼν τῷ θῆ-
 μα, ὃ Ζεφύρι, ἡδίστῳ, καὶ ἱρω-
 κῶν, συχρόμῳ δὲ Δία, φέρωντα
 τε, sinistra apprehendit ac tenuit cornua, ut ne delaberetur:
 altera autem manu diffluentem vento vestem continebat.

NOT. Dulce hoc spectaculum, Zephyre, vidisti, & amato-
 rium, natantem videlicet Iovem, & ferentem secum amor

NOT. Num quod Iupiter id
 olim amare puellam cepit?
 Nam hoc etiam pridē sciūm.
 ZEPH. Igitur quod ad as-
 morem attinet, nosti: qua verò
 postea consecuta sunt, ea nūq̃
 audi. Descenderat Europa
 ad littus ludendi gratia, as-
 sumptis secū aequalibus suis.
 Iupiter autem in formā tan-
 ri assumulatus, ludebat unā
 cum ipsis, pulcherrimus tum
 apparet. Nam & candidus
 erat, ut nihil suprā, & cor-
 nua habebat reflexa pul-
 chre, vultumq̃ prae se fere-
 bat admodū mansuetum ac
 placidum. Saltabat igitur &
 ipse in littore, & mugiebat
 suavissimè, ita ut Europa v-
 tiā cōscendere ipsum id susti-
 neret. Cæterum ubi hoc fan-
 ctum est, citato cursu Iupiter
 quidem unā cum illa in mare
 prorupit, atq̃ ibi, vii incide-
 rat, natabat, illa verò admo-
 dum perculsa animo ex hac

τὴν ἀγαπομένην. Ζεὺς καὶ
 μὴ τὰ μὲν ταῦτα ἰδὼν πρῶτον,
 ὦ Νότι. ἔτι γὰρ θάλασσα
 ὄντως ἀκίνητος ἔμελλεν,
 καὶ τὴν γαλήνην ἰσώσασθαι
 μέν, δὲ αὖ παρ' ἑχρὶ αὐτῆς.
 ἡμᾶς δὲ πάλιν ἐκ τῆς ἑσπέρης
 χροῦτος, οὐδὲν ἄλλο, ἢ θιατὰ
 μόνον τῶν γυγνομένων πρῶτον
 πολυθῆμον. Βρώτων δὲ παρὰ
 πτερόεντων, μικρὸν ἔτι τὴν
 θάλασσαν, ἅς ἐνίοτε ἀπὸ τοῦ
 τοῖς ποσσὶν ἐπιφάνει τὸ ὕδατος
 τῶν ἡμετέρας τὰς ἀλάλας φέρονται,
 ἡ δὲ ἡμᾶς ἔχουσιν.
 ὡς Νηρηίδων ἀναδύσασθαι, πα-
 ρεῖν ποσσὶν ἐπὶ τῶν ἀλγέων ἐπὶ
 προὔστας, ἡμῖν γὰρ ὡς πολλὰ
 λαί, τό, τι τὸ Τετάρτων γὰρ.
 ἔτι ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδῆναι τὸ
 ἀπαιτήσαν, ἅπαντα πρὸς ἑα-
 ρὴν τὴν πᾶσαν. ὁ γὰρ Ποσειδῶν
 δὴ ἐπὶ τῶν ἐκ τῶν ἀρμάτων, πα-
 ροχέμενός τε, καὶ τὴν Ἀμφι-
 τρίτῳ ἔχων, πρὸς γὰρ γυγνόμεν,
 ποδοῖσιν πορῶν νηχομένην ἡ-
 λειφῶ, ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἀφρο-
 διτῶν

res suos. ZEPH. At ves-
 to quæ consecuta sunt, sua-
 uiora multò, Note. Nam
 ex mare statim compositis
 fluctibus quietum fuit, ex
 tranquillitate ultro attra-
 ctu placidum ac planum se-
 ipsum præbuit. Nos autem
 omnes silentium agentes, ni-
 hil aliud quàm spectatores
 tantum eorum quæ fiebant,
 quasi quidam comites seque-
 bamur. Cupidines verò iu-
 xta volitantes, paulum su-
 pra mare, ita ut interim summa
 impediunt contingerent a-
 quam, accensis ferentes fa-
 ces, Hymenæum cantabant.
 Nereides autem emersæ ven-
 dis, delphinum tergis insi-
 dentes obequitabant applau-
 dentes, seminudæ pleræque.
 Præterea ex Tritonum ge-
 nus, ex si quid aliud marino-
 rum aspectu metuendum non
 est, omnia illa circum puellâ
 quasi choreâ ducebant. Nam
 ipse quidem Neptunus con-
 scenso curru, ex quasi pro-

nubus incedens, unâ cum Amphitrite lætus præibat, veluti
 etiam aperiens natanti fratri, Supra omnes autem Venerem
 duo

ἀνδρῶν τεττάρων ἰσσορ,
 ἐπὶ κόγχῃς καλὰ καμψύλῳ, ἀν-
 θυ παντοῖα ἐπιπάλλουσιν τῇ
 Μυμφῇ, ταῦτα ἰσφοινίκης ἄ-
 χει τῆς Κρήτης ἐστὶν. ἐπὶ δὲ
 ἐπὶ βῆτῃ νύσῳ, ὃ μὲν ταῦρ
 ἔστι ἰσφαίνον, ἐπιλαβόμενος
 δὲ τῆς χερσὸς ὁ Ζεύς ἀπὸ γῆ-
 τῶν Εὐρώπῳ τὸ Δίκταον
 ἔκτερος, ἰσρυθείῳ, καὶ καὶ τῷ
 ἔρῳ. ἐπὶ τῷ ἔρῳ δὲ, ἰσφ' ὅ,
 τὴν ἀγοῖν. ἡμῖς δὲ ἰσπιστόν
 τῶν, ἄλλ' ἄλλο τ' ἰσλάζον
 μὲν δὲ διὰ κυμαίνον. Νό-
 ῳ μακροῖν Ζεφυρὶ τ' ὅτις ἰ-
 σῶ δὲ χερσὶ καὶ ἰσφάντας,
 καὶ μὴ λανθάνοντες ἰσ-
 ραν.

isthac videris: ego verò interea Gryphas & Elefantos &
 nigras homines aspiciebam.

duo Tritones vehebant in
 concha recubātem, ac flores
 omnis generis aspergentem
 sponsæ. Atque hæc à Phœ-
 nicia usq; in Cretam fiebant.
 Postquam autem in insulam
 ascendit, ipse quidem taurus
 non ampliùs apparebat: Iu-
 piter autem apprehensam ma-
 nu Europam, in antrum Di-
 ctæum abduxit, erubescen-
 tem, atque oculos demitten-
 tem: intelligebat enim iam
 ob quam rem ita duceretur.
 Nos aut incumbentes mari,
 alius aliam illius partem stu-
 dibus agitabamus. NOT.
 O' beatum Zephyre te, qui

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

a ZEPHYRVS.] Ventus est tepidus & siccus, ab occa-
 su æquinoctiali aduersus Eurus in vere spirans, quo flante
 terra hyemali frigore constrieta aperitur, ac plantæ omnes ger-
 minare incipiunt. vnde Claudianus:

—pater ô gratissime Veris

Quid mea lasciu regnas per prata volatu
 Semper & assiduis irroras flatibus annum.

b Agenorem.] Europa Agenoris regis Phœnicum filia, à
 Ioue sub tauri specie rapta, & in Cretam auectā dicitur. Atq;
 ex ea

γυμνὴ δὲ) οὐκ ἔχον ὅπως
 ὑπερλύψαιτο. αὐδουμένη. ὁ δὲ
 Ἀρης τὰ μὲν πρῶτα διαφρονῶν
 ὑπαρῶν, καὶ ἡλπίζε ῥῆξαι τὰ
 δισμά. ἔπειτα δὲ σωῶν ἐν αὐ-
 τῷ τῷ ἰχθυόμενον ἰαυτὸν, ἰκί-
 ται. ΑΠ. τί δὲ; ἀπλυσεν
 αὐτὸς ὁ Ἡφαιστος; ΕΡ. οὐδὲν
 πῶς. ἀλλὰ ξυγκαλῶν τοὺς
 θεοὺς, ἐπιδήκνυνται πᾶσι μοι-
 χῆσαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμ-
 φότεροι κάτω νηυσὶ κάτον,
 ξυδιδιδυμφοὶ ἱερυθεῶσι καὶ
 τὸ διαμαρτυροῦν ἰμοὶ ἰδοῦναι,
 μόνον καὶ αὐτὸ γινώσκον τὸ
 ἔργον. ΑΠ. ὁ δὲ χαλκὸν ἐκεί-
 νῳ ἐκ αὐτῶν καὶ αὐτὸς ἐπι-
 δεικνύμενος πᾶσι αἰσχυρῶς τῷ
 γάμον; ΕΡ. μὰ Δι', ὅς γε καὶ
 ἐπιγίγῃ αὐτοῖς ἐφ' ἑστέ. ἰγὼ
 μέγ' οἶ, ἀλλὰ τὰ ληθεῖς ἀπῶν,
 ἐφθόνην τῷ Ἀρδί, μὴ μόνον
 μοι χάσθῃ πᾶσι κακίστην
 θύρην, ἀλλὰ καὶ διδιδυμφοῦν
 αὐτῆς. ΑΠ. ἔκδον καὶ διδῶν
 ὅσα δὲν εἰς ἡμᾶς ἐπὶ τῷ;

ΕΡ.

stans. Ego verò, si opus est verum dicere, inuidebam Mar-
 ti, non solum quòd cum formosissima dea adulterium
 exercuisset, sed etiam quòd colligatus cum ipsa vnà esset.

ΑΠΟΛ. Proinde & tu ligari hoc pacto sustineres?

MER.

nuda erat) pudore affecta,
 non habebat quò se tegeret.
 Mars verò ab initio fugere
 tentabat, sperabatque se vin-
 cula illa disrumpiturum esse:
 caterùm posteaquam intela-
 lexit se vndique capium te-
 neri, neque effugere quòs
 quam posse, supplicare cœ-
 pit. ΑΠΟΛ. Quid igitur?
 soluitne ipsos Vulcanus?
 MER. Nondum, sed con-
 uocatis dijs spectandum is
 psis exhibuit adulterium. Il-
 li autem nudi ambo, & colli-
 gati mutuo, inclinatis deorsum
 capitibus erubescabant.
 Atq; adeò spectaculum hoc
 dulcissimum mihi visum est;
 cùm tantum non ipsum o-
 pus exhiberent. ΑΠΟΛ.
 At faber ille annon pudore
 afficitur etiam ipse cùm
 spectandam ita exhibet con-
 iugij sui turpitudinē? MER.
 Non per Iouem, quippe
 qui etiam arrideat ipsis a-

MARINORVM DIALOGI. 13

Ερ. σὺ δ' ἐν ἄρ, ὦ Απολλοῦ, ἴδ' ἄνθρωπον ἰκλῶν. ἰπῶνι β
μα γάρ σε, ἔρ μὴ τὰ ὁμοία ἔ
κώτεις ὅτι ἴδῃ.

MER. Tu veru non, Apol-
lo? Aspice modò & acce-
dens (collaudabo enim te) si
non eadem ipse quoq; opta-
bis ubi videris.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

Martis & Veneris concubitus ab homero Odyss. 1 &
Ouid. Metam. 4. narratur. Luciano in Demonaſtic.

MARINI DIALOGI

ΔΩΡΙΔΟΣ, ΚΑΙ
Γαλατῆας.

DORIDIS ET
Galatæ.

Erasmo Rotærodamo interprete.

DORIS.

Ἀλὸρ ἱεράσι, ὦ
Γαλατῆα, φα
οἶτ' οἰκλῶν τῷ.
ὅρ ποιεῖται.

ποικιλιώνω σοι. Γα. μὴ
σικώπῃ Δωρί. Ποσὶ δ' ἄνθ' ἔ
ἦος δ' ἄνθ' ὅποι' ἄνθ' Δω. τί
δ' ἄνθ' ἄνθ' τῷ Δωρί' αὐτ' πῶς
ἔρ, ἄνθ' ὅτ' οὐτ' ἄνθ' ἔρ
ἰφάνη, ἔρ τὸ πάντων ἀμορ-
φώτατον, μονόφθαλμον; οἶ
τὸ ἔρ ὅνθ' ἄνθ' ἄνθ' αὐτὸν
πῶς τὸν μορφῶν; Γα. ἴδ' τὸ
νιμν deformosissimum, vñoculus? An verò credis genus il-
li quicquam profuturum ad formam? GAL. Ne isthuc

Ormosum am-
tem, Galatæa;
nempz. Sicu-
lum istum pa-

storem aiunt amore tui de-
petire. GALA. Ne ridē
Doris: etenim qualis qua-
lis est, Neptuno patre pro-
gnatus est. DOR. Quid
iūm postea, si vel loue ipso
sit progenitus, quum vsq; ad-
eō agrestis atque hispidus
appareat, quoddque est om.

bbbb 2 quident

ἡάσιον αὐτῇ, ἢ ὅς τις ἄγειον,
 ἀμορφόν δ' αὖν ἀνδρῶδ' ἄρα.
 ὅ τι ὀφθαλμοῖς ἐπιπρίπτει
 μετόπισθε, οὐδ' ἐν ἐνδοχέειον ὅς
 ῥῶν, ἢ ἂν Διοῦ ἔσται. Δω. τοι-
 κας, ὅ Γαλάτεια ἐκίρασε,
 ἀλλ' ἐρῶμενος ἔχων τὸ Πολύ-
 φημον, οἷα, λαυνᾶς αὐτόν.
 Γα. ἐκ ἐρῶμενος, ἀλλὰ τὸ πάν-
 τ' οὐ νομίζω τὸν τῷ οὐ φέρω
 ὑμῶν. καὶ μοι δοκεῖτε ἐπὶ
 φθόνου αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποι-
 μάνων ποτὶ, ἀλλ' ὅσους ποιεῖ
 παύσας ἡμᾶς ἰδῶν ἐπὶ τῆς
 αἰόνης, ἐν ᾧ πρόποσι τ' Αἴτ-
 ρης, καθὼς μεταξὺ τῶ ὄρους καὶ
 τῆς θαλάσσης αἰγιαλὸς ἀφ' ἡμῶν
 κινῶται, ὑμᾶς μὲν ὅς περὶ
 θηψιν, ἐν δ' ἔξ ἀπασῶν ἡ
 κακίστη ἰδοῖα ἢ ἢ μόνῃ μοι
 ἐπ' αἰχὴ τὸν ὀφθαλμόν. ταῦτα
 ὑμᾶς ἀνιᾶ δ' ἄγμαι ὅς ὡς ἀ-
 μάνων αἰμὶ, καὶ ἀξίως, Δω.
 ἢ ποιεῖτε ἢ ἐνδοχέει καὶ τὸν
 ὄψιν

quidē ipsum, quodd hispidus
 est atq; agrestis, ut tu vocas,
 illum deformat: quum virile
 magis est. Porro oculus me-
 diam fronte, decet etiam,
 quo quidem nihilo segnius
 cernit, quàm si duo forent.
 DOR. Videris Galatea non
 amantem habere ^b Polya-
 phemum, sed illum potiùs
 adamare: sic eum prædicat.
 GAL. Equidem haud ada-
 mo, sed tamen insignem in-
 stam vestram insulandi op-
 probrandiq; petulant: à fere
 non queo. Ac mihi nimis
 rum invidentia quadam istis
 huc facere videmini, pros-
 piciere quodd ille quum fortè
 aliquando gregem pasceret
 suum, nosq; è litorali spe-
 cula in litore ludentes cern-
 neret in prominentibus Act-
 nae pedibus, quò videlicet in-
 ter montem & mare litus
 sese in longum porrigit, vos
 ne aspexerit quidem: at ego

omnium una visus sum formosissima, eoque in unam me con-
 iecerit oculum. Eares vos malè habet: nam argumentum
 est me forma præstantiorem esse, ac digniorem quæ amet:
 vos contrà fastiditas esse. DOR. An istud tibi putas in-
 videns

φυχμὸν τῶν σαρκῶν. καὶ
 τὰ μὲν κίρατα, πύλας ὥσπερ
 ἔσθ. (συῆς δὲ αὐτὰ, καὶ
 ἐνάλιας τὰ νύρα, ἐπὶ ἑσπέρῃ
 περιτρέψας, ἐμυλῶσα ἄ-
 μυσόν τι, καὶ ἀπὸ δὲν, ἄπο
 μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄπο δὲ ἡ λυ-
 ρα ἡ ψῆλα. ὥς ἐπὶ κατέχευε
 τὸν γέλωτα ἰχθυώμεθα, ἰπὶ
 τῷ ἱρωτικῷ ἱκάνῃ ἄσματι.
 ἡ μὲν γὰρ ἡχὴ, ἐπὶ ἀκρίν-
 ῳ αὐτῷ ἤθελον, ἔτω λαλῶ
 ἔσθ. βρυχαμένη, ἀπὸ ἰσχυρῆ-
 ῶς, ἀφανὲς μιμημένη τρα-
 χῆσαν ὁδὸν, καὶ ἑταίρου
 πορ. ἔφριε δὲ ὁ ἱφίρας ὁ ἱφ-
 τῆς ἀγκάλαις ἀθυρματιον,
 ἔφριε σπυλακα, καὶ τὸ λῆσιον
 αὐτῷ πεσοικῶτα. τίς ἐκ αὐ-
 φθονέσας ὧι, ὧ Γαλάττα, ὧι
 ἔτι ἱρασοῦ; Γαλ. οὐκ ἔν ἐν,
 Δωρὶ, δῆλον ἡμῖν τὸν σιαμ-
 τῆς, λαμπρὸν ἀγνοῦσι ὄντα, καὶ
 ὁδὸν ἑστῶτον, καὶ ἑταίρου
 ἄμεινον ἰπὶ σπυλακα. Δω.
 ἀπὸ ἱρασὸς μὲν οὐδὲς ἔσθ
 μοι, ἔθ σπυλακα ἰπὶ ἱρασος
 εἶναι.

uino capiti osibus renudata
 to: tum cornua perinde qua-
 si cubiti prominebant, quæ
 iunctis inductisque fidibus,
 quas ne collope quidem citra
 cumtorquebat. agreste quida-
 dam et absonum cantilla-
 bat, quum aliud interim ipse
 voce caneret, aliud lyra
 succineret: ita ut tempera-
 re nobis nequiuimus quum
 rideremus amatoriam illam
 cantionem. Nam Echo ne
 respondere quidem illi vo-
 luit balanti, quum sit adeo
 gargula: imò puduisset si vi-
 sa fuisset stridulum illius et
 ridiculum canum imitari.
 Ad hæc gestabat in vlnis am-
 masius iste delicia: suas, vr-
 si caulum pilis hirtum, ipse
 non dissimilem. Quis autem
 non inuideat tibi amicum
 istum Galatea? GAL.
 Quin tu igitur Dori tuum
 ipsius amicum nobis com-
 monstra, qui meo sit fortis-
 mosior, quicquid doctius ac me-
 lius vel voce canat, vel ci-

thara. DOR. Mihi quidem nullus est amator, neque me hoc
 nomine iactō, quasi sim vehementer amabilis: verumtamen
 istius.

ἔννυ. τοῖστ' ὃ δ', οἱ ὃ δ' ἄν.
 κλωψ' ὅτι, λινάβρας ἀπόζωρ,
 ὡσπερ ὁ τράγ' ὃ ὁμοφωτ',
 ὡς φασί, καὶ σιταίρων ὃ τὸν
 ἐπιδημῶντας τῶν ξέπων, ὃ
 γῆρας καὶ σὺ ἀντιρώς αὐ-
 τοῦ.

istiusmodi amicum, qualis
 est Polyphemus, nempe to-
 tus hircum olens, tum erus
 disviſitans carnibus, & ho-
 spites, si qui appulerint, de-
 uorans, tibi habeas, eumq; tu
 mutuum ames.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

Marini dei ἐνάλιος à Luciano vocantur, à quibusdam
 ἡελῳοί. Ingens horū turba fuit quorum princeps
 Neptunus & eo antiquiores Nereus & Oceanus.

a DORIS.] Nymphæ nomen filia Oceanī & exotis
 Nerei, Hesiod. in Theog. Interdum pro ipso mari accipitur. Vir-
 gil. 10. Eclōg.

Doris amara suam non intermisceat vndam.

b Polyphemus.] Ex Cyclopiis vnus, Neptuni filius: sa-
 cios aliquos Ulyssis interficiens ad saxum fregit & seminiis ad-
 huc membra deuorans; excæcatur ab Ulyſſe. Hom. Odysſ. Cic.
 lib. 5. Tusculanæ. Virgil. 3. Aen. c Qua sis facie.] Negat
 quidem Seruius ex mari effigiem vllō pacto posse reddi, sed Lu-
 cianus hic aliter sensit, & in Alcione: Nōne vides, inquit, vñ
 superiora sint serenitate consp. tua. fluctibus autem sedatū ma-
 re ac tranquillum, ὁμοίον, ὡς ἀπὲν κατόπτρον: id est speculo
 (vt sic dicam.) consimile. Theocritus in Bucoliastis Idyllio sexto:

Ἐ γὰρ ἦν ἐδ' ἐδ' ἔχον, καὶ ὅς με λίγην
 ἦ γδ' πρὸς ἱς πόλιν ἐστὶ δαίμων ἥς δὲ χαλαῶσα.
 καὶ καλὰ μὲν τὰ ἡρόα, καλὰ δ' ἔμειν ἀμεία κώρη, &c.

Quod est huiusmodi:

Nec tam sum forma turpis quàm dicor: in vnda
 Nuper enim vidi ipse meos de litore vultus,
 Cū nulli flarent tranquilla per æquora venti

Hinc illud Maronis sumptum est:

—nuper me in litore vidi,

bbb b 4

Quum

Quum placidum ventis staret mare—.

Sed & nos ex Seneca paulò plura in Alcyone annotavimus.
d O sancta Venus.] Amorum & libidinum fœtrix &
magistra: eas enim prima & invenis & edocuit. Mantuanus
de hac ita canit:

Mater adulterij Venus est, stupriq; reperi-
trix
Quin & luxuriæ nutrix, & mater amorum, &c.

ΖΕΦΥΡΟΥ ΚΑΙ
Νότῃ.

ZEPHYRI ET
Noti.

Iacobo Micyllo interprete.

ZEPHYRVS.

ΟΥ ΠΩΠΟΤΙ ΠΟΜΠῶ
ἐν τῷ μεγαλοπρεπεί-
σιν ἔδον ἐν τῇ θα-
λάσσῃ, ἀφ' οὗ ἀμὶ, καὶ πνέω
οὐδ' ἐκ ἔδου, ὡς Νότι; Νό-
τινα ταύτῃ λέγεις, ὡς Ζήφυ-
ρος, τὴν πομπήν; ἢ τίνας οἱ
ἐμποντοῦ ἔσονται; Ζι. ἰδὲ σου
θεώματ' ὅσον ἀπιδέσθης, οἷον
οὐκ ἄλλο ἰδοῖς ἔτι. Νό. παρὰ
τὴν Ερυθρὰν ἤνθ' ὁ ὁκεανὸς
ἐργασίμῳ, ἐπὶ πνέει ὁ δὲ τι
καὶ μέρ' ὅτ' τῆς Ἰνδικῆς, ὅτ'
πρᾶξιαι τῆς χάριτος. ἰδὲ σου
οἶδα, ὡς λέγεις. Ζι. ἀπὸ τὸν
Σιδώνιον Ἀγνώστον ἔδου;
Νό. νῶν, τὸν τῆς Εὐρώπης πα-
τρίαν. τί μὲν; Ζι. παρὶ αὐ-
τῆς ἰσχυρῆς ἀνιέσθαι ἔτι.
πατρίαν scilicet. Quid tū? ZEPH.

NUnquā equidē pom-
pam magnificentior
rem vidi in mari, ex
quo ego sum & spiro: tu verò
annon vidisti Note? NOT.
Quāmnā hanc dicis, Zep-
hyre, pompā? aut quānā sunt
qui illā duxerunt? ZEPH.
Suavissimo spectaculo caru-
isti, & quale non facile aliud
unquā videris. NOT. Iuxta
Rubrū mare occupatus fui,
afflavi autē & partem Indiæ
nonnullam, quantū videlicet
eius terræ mari adiacet. pro-
inde nihil eorum novi. quæ
tu dicis. ZEPH. Quid? Sis
domiū illum Agenorem vi-
disti? NOT. Etiam, Eur-
opa patrē scilicet. Quid tū? ZEPH. De illa ipsa narrabo tibi.
NOT.

Νό. κῆρ ὅτι ὁ Ζεὺς ἱρασὲς ἐκ
 ποτὶ τῆς παρθένου; τὸ δὲ γὰρ καὶ
 παλαιὰ περὶ αὐτὴν. Ζε. οὐκ ἔρ
 τὸν μὲν ἱρώτα οἶδα, τὰ μὲν
 τὰ ταῦτα δὲ ἥδη ἄκρως. ἢ μὲν
 Εὐρώπην κατακλυσθῆαι ἐπὶ τῷ
 πτόνῳ παύσῃ, τὰς ἡλικίας
 δὲ παρακαλῇ. ὁ Ζεὺς δὲ
 ταῦτα ἐκείνην ἰαυτὸν, οὐκ
 παύσῃ αὐτὴν ἁπλῶς. φασὶ
 νόμῳ. λωκός τε γὰρ ὡς ἀκρὺς
 βῆς, καὶ τὰ κίρατα ἀκαμ-
 πῆς, καὶ τὸ βλεμματικὸν
 ἐκείνην οὐκ ἢ αὐτὸς ἐπὶ τῆς
 πτόνος, ἢ ἐμπαλὲς ἡδύτονον, ὥς
 τῷ Εὐρώπῃ ὁλημύσῃ καὶ ἀ-
 ναβλῶσιν αὐτὸν. ἢ δὲ τῇ ἱέρᾳ
 αὐτῇ, ὁμοῦ μὲν ὁ Ζεὺς ὤρ-
 μῃσιν ἐπὶ τῷ θάλασσιν, φῆ-
 ρας αὐτῷ, καὶ ἐνέχῃ ἐμπα-
 σθῆναι. ἢ δὲ πάλιν ἐκπαλῆς τῷ
 πράγματι, τῇ λαῷ δὲ ἄχῃ τὸ
 κίρατος, ὥς μὴ ἀπληθύνῃ, τῇ
 ἱέρᾳ δὲ ὡς μωμφοῦ τὸν πῆ-
 λον ξυνᾶν. Νό. ἴδὲ τὸ θία-
 μα, ὃ Ζεφυρεὺς, ἄδης, καὶ ἱρωῖα
 κῆρ, συχρόμορον Δία, φέρωντα
 τε, sinistra apprehendit ac tenuit cornua, ut ne delaberetur:
 altera autem manu diffluentem vento vestem continebat.

NOT. Dulce hoc spectaculum, Zephyre, vidisti, & amato-
 rium, natantem videlicet Iovem, & ferentem secum amor

NOT. Num quod Iupiter id
 olim amare puellam cepit?
 Nam hoc etiam pridē sciū,
 ZEPH. Igitur quod ad as-
 monē attinet, nosti: quæ verò
 postea consecuta sunt, ea nūq̃
 audi. Descenderat Europa
 ad littus ludendi gratia, as-
 sumptis secū aqualibus suis.
 Iupiter autem in formā tan-
 ri assumulatus, ludebat vnā
 cum ipsis, pulcherrimus tum
 apparet. Nam & candidus
 erat, ut nihil suprā, & cor-
 nua habebat reflexa pul-
 chrē, vultumq̃ præ se fere-
 bat admodū mansuetum ac
 placidum. Saltabat igitur &
 ipse in littore, & mugiebat
 suauissimē, ita ut Europa e-
 tiā cōscendere ipsum id susti-
 neret. Cæterū ubi hoc fa-
 ctum est, citato cursu Iupiter
 quidem vnā cum illa in mare
 prorupit, atq; ibi, vii incide-
 rat, natabat, illa verò admo-
 dum perculsa animo ex hac

τὸν ἀγαπημένον. Ζεῦ, καὶ
 μὴ τὰ μέγα ταῦτα ἰδίῳ πμ-
 ρασολῷ, ὦ Νότι. ἤτις γὰρ θά-
 λαα ὁθὺς ἀνέμῳ ἐξήντο,
 καὶ τὴν γαλήνην ἰσίοισιν ἐ-
 μύνη, λαῶν παρ' ἑχθρῶν τῶν.
 ἡμεῖς δὲ πάλιν τὸν ἵπνον ἄς
 γοντοῦ, οὐδὲν ἄλλο, ἢ διατα-
 μόνον τῶν γιννομένων πρῆ-
 πολεῖν. Βρωτῶν δὲ παρὰ
 πτωχοῖν, μικρὸν ἔτι τὴν
 θάλασσαν, ὡς ἐνίοτε ἀπὸ τοῦ
 τοῖς ποσὶν ἐπιψάων τὸ ὑδα-
 τος, ἡμεῖς τὰς δαΐδας ἐν-
 ποῖν, ἡ δὲ ἄμα τὴν ἑμῶν.
 αἱ Νηρηίδες δὲ ἀναδύσασα, πα-
 ρεῖν τὸν ἐπὶ τὴν ἀλγύναν ἵπ-
 ποῦσιν, ἡμῖν γυναικὶ αἱ πό-
 λαί. τό, τι τὴν Τειτώνων γὰρ.
 ὅτι ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδῆναι τὴν
 ἀπὸ τῆς, ἀπαντα πρὸς ἑ-
 ρων τὴν πᾶσαν. ὁ δὲ γὰρ Ποσει-
 δῶν ἐπὶ τὴν ἑλκὸς ἄρματός, πα-
 ροχέμενός τε, καὶ τὴν Ἀμφι-
 τριτὴν ἔχων, πρὸς τὴν γυνῆν,
 πρὸς τοῖς ποσὶν νηχομένην ἡ-
 ἀλφῶ, ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἀφρο-
 διτῶν

res suos. ZEPH. At ves-
 τὸ quæ consecuta sunt, suan-
 uiora muliò, ^c Note. Nam
 et mare statim compositis
 fluctibus quietum fuit, et
 tranquillitate ultro attram-
 ita, placidum ac planum se-
 ipsum præbuit. Nos autem
 omnes silentium agentes, ni-
 hil aliud quàm spectatores
 tantum eorum quæ fiebant,
 quasi quidam comites seque-
 bamur. Cupidines verò iu-
 xta volitantes, paulum su-
 pra mare, ita ut interim sum-
 mi pedibus contingerent a-
 quam, accensis ferentes fa-
 ces, Flymenæum cantabant.
 Nereides autem emersa vni-
 dis, delphinum tergis insi-
 dentes obequitabant applau-
 dentes, seminudæ pleræque.
 Præterea et Tritonum ge-
 nus, et si quid aliud marino-
 rum aspectu metuendum non
 est, omnia illa circum puellâ
 quasi choreâ ducebant. Nam
 ipse quidem Neptunus con-
 scenso curru, et quasi pro-

nubus incedens, unâ cum Amphitrite letus præibat, veluti
 etiam aperiens natanti fratri,

Supra omnes autem Venerem

duo

ἄνθρωποι τεύωντες ἱερὸν,
 ἐπὶ λόγῳ καὶ ἀνδρείῳ, ἄν.
 θη παντοῖα ἐπιπάσθων τῇ
 Μιδμῳ, ταῦτα ἐκφοινίχης ἄ.
 χει τῆς Κρήτης ἐχέτω. ἐπὶ δὲ
 ἐπὶ δὲ τῇ νύκτι, ὁ μὲν ταῦρ
 ἐκ τῆς ἱερῆς, ἐπὶ ἀβόρῳ
 δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς ἀπὸ
 τῶν Εὐρώπῳ τὸ Δίκτωρ
 φέρον, ἐνθεῶν, καὶ κατὰ
 ἑρῶν. ἐπὶ τῶν γὰρ ἄνδρῳ, ἐπὶ δὲ
 τῇ αἰσῶ. ἡμῖν δὲ ἐμπρόσθεν
 τοῦ, ἄνθ' ἄνθ' ἡμῶν
 μὲν δὲ ἀνυμνῶμεν. Νό.
 ὁ μακάριος Ζεφύριος τῆς
 γὰρ δὲ χερῶν καὶ ἐνέφαντος,
 καὶ μὲν ἀνυμνῶμεν ἡμῶν.

isthac videris: ego verò interea
 nigros homines aspicebam.

duo Tritones vehebant in
 concha recubātem, ac flores
 omnis generis aspergentem
 sponsa. Atque hac à Phœ-
 nicia usq; in Crētam fiebant.
 Postquam autem in insulam
 ascendit, ipse quidem taurus
 non ampliùs apparebat: Iu-
 piter autem apprehēsam ma-
 nu Europam, in antrum Di-
 ctæum abduxit, erubescen-
 tem, atque oculos demitten-
 tem: intelligebat enim iam
 ob quam rem ita duceretur.
 Nos aut̃ incumbentes mari,
 alius aliam illius partem stu-
 dibus agitabamus. NOT.

O' beatum Zephyre te, qui

Gryphas & Elephantos &

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a ZEPHYRVS.] Ventus est tepidus & siccus, ab occa-
 su æquinoctiali aduersus Eurus in vere spirans, quo flante
 terra hyemali frigore confrieta aperitur, ac plantæ omnes ger-
 minare incipiunt. vnde Claudianus:

—pater ô gratissime Veris

Quid mea lasciui regnas per prata volatu

Semper & assiduis irroras flatibus annum.

b Agenoitem.] Europa Agenoris regis Phœnicum filia, à
 Jone sub tauri specie raptā, & in Crētam auectā dicitur. Atq;

ex ea postea Ioui nati feruntur Minos, Rhadamanthus, & Sarpedon. Ovid. in fine 2. libri Metamorph. eandem fabulam exponit. Et Herodotus libro primo statim ab initio. Ab ea terram mundi partem denominatam ferunt. Theocritus in Europa suis Eidylliis 20. suo more hanc fabulam depingit: à quo Ovidius quaedam sumpsisse videtur. Herod. lib. 4. ait, nesciri, nec prodium esse à quoquam, unde dicta sit Europa, nisi quòd ab Europa Tyria dictam referant. c. Note.] Notus seu Aster ventus est meridionalis, exitialis & morbosus. Interdum pro omni vento meridionali capitur.

IOANNIS SAMBUCI
ANNOTATIONES.

μεταμρφωσις Iouis in Taurum.

Indutus faciem tauri deus ille coruscus,
Auxerit pulchram, de grege Mercurij,
Hæc fuerat Cadmisoror, alto & Agenore nata,
Efficiunt fœdum vina Venusq; pecus.

NUMQUAM.] αὔρισις Tu verò non vidisti.] ἰερώτης. Quamnam hanc dicis.] αἰτιρώτης. Iuxta rubrum mare.] Causa τῆς ἀπολείψεως. Proinde nihil eorum.] Conclusio. Quid? Sidonium illum.] παρρηχολή. De illa ipsa narrabo.] ὑπόχρησις. Quæ verò postea.] ἀξίωσις ad προσοχλή. Descenderat.] Narratio. Nam & candidus.] ὑποτύπωσις. At verò quæ consecuta sunt.] πρὸς μετὰ ταῦτα. Cupidines verò.] Descriptio pompæ. Postquam autem in Insulam.] τοπογραφία. Iupiter autem.] πρὸς ἐμβαύλα. Nos autem incumbentes.] πρὸς ὀλεψις. O' beatum Zephyre.] Conclusio.

HANO.

ΠΑΝΟΠΗΣ ΚΑΙ
Γαλήνης.

PANOPES ET
Galenes.

Iacobo Micyllo interprete.

PANOPES

Εἰδὼν, ὦ Γαλήνη, χθεις,
οἷα ἰποίησεν ἡ Εἰς πα
ρὰ τὸ Δῆμον ἰὸν Θέτι
ταλία, Διότι μὴ καὶ αὐτὰ ἐ
κλήθη ἐς τὸ συμπόσιον; Γα.
ἢ ξυνοσμήλω ὑμῖν ἔρχομαι; ὁ
ἦ Ποσειδῶν ἰκέλευσέ με, ὦ
Πανόπη, ἀνδραγαθὸν ἐνδοξό
φρονάσι τὸ πῖλαι. τί ἔρ
ποίησεν ἡ Εἰς μὴ παροῦσα;
Πα, ἢ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς
ἀπὸ τῆς θάλας ἐς τὸν λα
μόν, ὡς τῆς Ἀμφιπρίτης καὶ
τῆ Ποσειδῶν πρᾶξι μολύ
νται. ἡ Εἰς δ' ἰὸν ἑσέτω λα
θῆκα πάντας (ἰδὼν δὲ ἴα
δίως, τὸν μὲν πινόντων, ἰνίον
δ' ἐρομένων, ἢ ὡς Ἀπόλλω
νι λιθαίοντι, ἢ τοῖς Μῆσσαι
ἑσέσσαι πεσιχόντων τὸν
οὔν) ἰνὸ βαλὼν ἐς τὸ συμπόσι
ον μῆλός τι πωλεῖ καλόν, χρυ
σὸν ὅλον, ὦ Γαλήνη. ἰπυγί
γραφο δ'. Ἡ καλὴ λαβίτω.
potum quoddam admodum pulchrum, atq; aurum, Gale
ne, totum. Inscriptum autē erat his verbis; Formosa accipiat.

Υ Idissime, Galene, he
ri qualia fecit Eris
ad cenam in The
salia, propterea quod non
ipsa vocata fuerat ad con
uiuium? GAL. Haud con
uiuata equidem vobiscum
tum fui, nam me Neptunus
iusserat tranquillum inten
rea, * Panope, seruare pelas
gus. Sed quid fecit Eris, cum
presens non adesset? PAN.
b Thetis ac Peleus concef
serant intro in thalamum,
deducantibus ipsos Amphi
trite ac Neptuno. Interea
autem Eris, clam ceteris om
nibus (id quod facile illi
tum fuit, alijs bibentibus, qui
busdam autem applauden
tibus vel Apollini citharam
personanti, vel Musis ore
modulantibus adhibendo an
imum) proiecit in conuiuium

Dum

κυλινδρὸν μὲν ὃν ἔβλεψεν ἔξω
 πύργου ἐκείνου ἔνθα Ἡρατὶ καὶ
 Ἀφροδίτῃ καὶ Ἀθηνᾷ κατακλί-
 νουσι, καὶ πρὸς ὃν ὁ Ἑρμῆς ἀνελ-
 ῶν ὁ ἱππὶς τὰ γυμνα-
 σία, αὐτὸν Νηρηίδων ἑμῶν
 ἀπαισιωπῆται. τί γὰρ ἔδει
 ποιεῖν, ἱππῶν παρυσίων, αὐ-
 τὸν ἀντιποικίλον, ἱππῶν καὶ αὐ-
 τὸν τὸ μῆλον ἡξίου, καὶ ἡμῶν
 γὰρ Ζεὺς δίκην οὖν αὐτὸς, καὶ ἄ-
 λει χάρων προχάρεται τὸ πρᾶ-
 γμα. ἀπὸ ἱππῶν, αὐτὸς μὲν ὁ
 πενὴ, φονεὶ, πρὶ τῷ, καὶ ὁ
 ἱππῶν αὐτὸν δικάσοι ἡξίου. ἄ-
 πτε, ὅς τινι τὸν Ἰδῶν, πρὸς τὸ Πει-
 μωπῶν, ὅς οἱ δὲ τὴν δαγνῶ-
 ναι τὸν κατακλινόντα, φιλόκαλον
 ὦν, καὶ ὅς ἂν ἱππῶν κείναι κα-
 κῶς. ΓΑ. τί δὲν αὐτὸν, ὁ Πανό-
 πη, ΠΑ. τί μὲν, οἶμα, ἀπεί-
 σι πρὸς τὸν Ἰδῶν. ΓΑ. καὶ τίς ἔ-
 ξει μὲν τὸν μικρὸν, ἀπαρχὸν
 ἡμῶν τὸν πτατῶν; ΠΑ. ἡδὲ
 ὁ, φημι, ὅς ἂν κρατῶν, ὁ
 Ἀφροδίτης ἀγωνιστοῦντος, ἔν-
 μόν τι πάλιν ὁ δαγνῶντος ἡμῶν
 βλῶν.

veniet paulò post qui nobis renūciat eam quæ vicerit? PAN.
 At iam nunc tibi affirmo, quòd nulla alia vincet, veniente in
 certamen Venere, nisi arbiter ipse omnino cæcuiat.

Dum igitur voluistis hoc,
 tanquam ex composito iactū
 peruenit eò loci; ubi Iuno
 & Venus & Minerva accū-
 bebant. Deinde ubi Mercu-
 rius sublato illo legit ea qui-
 bus illud inscriptum erat: not
 quidem Nereides cum silen-
 tio sedebamus: (quid enim ag-
 gendum erat illis præsentia-
 bus?) illæ verò inter se con-
 tendebāt, ac qualibet suū il-
 lud esse poterat. Et nisi Iu-
 piter se ipsum interposuisset;
 etiam ad manus usq; res hæc
 processisset. Verum ille, ipse
 quidē, inquit, non ferā iudici-
 am de hoc (tamen si illæ i-
 psum iudicare vellent) sed in
 Idā ad Priami filiū abite, quī
 & discenere nouit quænam
 formosior sit, utpote elegan-
 tiæ studiosus & ipse: & non
 facile, talis cū sit, iudicauerit
 malē. GAL. Quid igitur
 ad hæc Dea illæ, Panope?
 PAN. Hodie, arbitror, in Iu-
 dam abeunt. GAL. Et quis

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

* PANOPÉ.] *Nympha marina, una ex Nereidibus. Virg. 5. Aen.*

—cumq; imis sub fluctibus audijt omnis
Nereidum, Phorciq; chorus, Panopeaq; virgo, &c.
b Thetis.] *Dea & nympa maris, Nerei filia, mater Achilles & Pelei regis Thessalia vxor.*

IOANNIS SAMBVCI

ANNOTATIONES.

*Διγνήκεος, de pōmo contentiōis ab Eride tribus
formosissimis deabus obiecta.*

Hic narrat Panopes Erides pomumq;, dolumq;.

Vt lites illo mouerit atq; graues,

Priamides legitur iudex, malumq; reportat,

Blānda Venus: tantum cæca libido potest.

AVDIST'INE.] *ἰρώμενος ἀντὶ τῆ προσομιᾶς. Propterea
quod non.] αἰκολογία. Haud conuiuata.] ἄγενης. Sed
quid fecit.] παρεσκευάζειν. Thetis ac Peleus con-
refferant.] διγνήκεος. Interea autem.] occasio. Id quod
facile.] ἡδυνάμεις. Proiecit in conuiuium.] τὴ πρᾶχθαι
ἡγάδα. Dum igitur.] τὴ μέλει. Ille verò.] ἡ ἐκβασις.
Et nisi Iupiter.] τὸ ἐκβασιθῆναι κατὰ πλάτην. Non feram
iudicium.] Recusat Iupiter iudicium. Sed in Idam ad Pri-
ami filium abite.] Indicem alium constituit. Quid
igitur.] Deæ ad iudicem abeunt. At iam
nunc tibi.] τὸ μακάρισμα καὶ
μεγαλυνεῖον.*

MORTVO.

MORTVORVM DIALOGI

ΣΙΜΥΛΟΥ ΚΑΙ

Πολυστράτη.

SIMYLI ET

Polystrate.

Erasmo Roterodamo interprete.

SIMYLV S.

Κας ποτε, ὦ Πο-
λυστράτη, καὶ σὺ
παρ' ἡμᾶς, ἐτη
οἶμα, οὐ πολὺ

ἀπερχόμενα τῶν ἑκατὸν, βί-
βιακός. Πο. ὁκτὼ ἐπὶ τοῖς ἐν-
νεήκοντα, ὦ Σίμυλι. Σί. πῶς
δὲ τὰ μὲν ἐμὲ ταύτ' ἐβίω-
σαι κόντα; ἐγὼ δὲ ἀμφὶ τὰ
ἑβδομήκοντα ἐν ὄντι, ἀπὲ-
θανον. Πο. ἡμετέριον, ἃ
καὶ σοὶ παράδοξον ἔστι λόγος.
Σί. παρὰδοξον, ἃ γέροντι
καὶ ἀσθενὲς, ἀτιμὸς τε. πῶ-
ς ἔστι, καὶ ὁδὸν τοῖς ἐν ὄντι βί-
βιακός. Πο. τὸ δὲ πρῶτον ἅπαν-
τα ἐδιδάμην, ἐτι καὶ παῖδας ὡ-
ρεῶσι καὶ ἔρποντο, καὶ γυναι-
κας ἀβρόταλαι, καὶ μύρα, καὶ
οἶνον ἀνθοσμίας, καὶ πᾶσι-
μα καὶ τὰς ἐν Σικελίᾳ. Σί.
καὶ νῦν

Enisti tandē et
tu Polystrate,
ad nos, quum
annos vixeris

haud multo pauciores centū
opinor. POL. Nonaginta-
octo, Simyle. SIM. Sed quā-
nam triginta istos annos egi-
sti, quibus mihi fueras super-
stes? Nam ipse per te fe-
rē septuagenario. POL.
Quam suauissimē profectō,
etiam si hoc mirū tibi vide-
bitur. SIM. Mirum verō,
siquidem tibi primū senī,
deinde inuālidō, postremō e-
tiam orbo quicquam pote-
rat esse in vita suaue? POL.
Principiō nihil erat quod
non possem: praterēā pueri
formosi complures aderant,
tum mulieres nitidissimae,
unguenta, vinum mirē fra-
grans, postremō a mense vel Siculis illis lauiore. SIM.
Noua

ἀνὰ ταῦτα. ἐγὼ γάρ σιπῶς
 νυ φασγάνου ὑπὸ σάμῳ. ΠΟ.
 ἀλλ' ἄνερρό μοι, ὃ γυναικί, παρ'
 ἔμω τὰ γὰρ, καὶ ἰωθῶ μὴ
 ὠδὸς ἐπὶ θύρας ἰσοίτων μάς
 λα ποιοί. μὲν δ', παυτοῖά
 μοι δῶρα πρὸς γὰρ ἀπαντας
 ἄλλων τῆς γῆς κάμω. Σί. ἴνυ.
 πάννηθε, ὃ Πολυδάρι, μετ'
 ἐμῇ; ΠΟ. ὅκ, ἀλλ' ἰσχυρὰς ἄχον
 μυῖας. Σί. ἐλθὰς ἰρασῶς οὐ
 τηλικῶτ' ἄρ, ὁδόντας τίτ-
 τας ἔχω; ΠΟ. οὐ Δία τῷ
 αἰεὶς γε τὴν τῇ πόλιν. καὶ γὰρ
 ροῖα μὲ καὶ φασγάνον, ὡς ὁ
 ρᾶς, οὐτα, καὶ λημῶτα πρὸς
 τι, καὶ κορυβῶντα ἀνὰ δόν-
 το θραπῶντον, καὶ μακρό-
 α. ὃ ὡς αὐτῶν ὅρ τινα ἄρ καὶ
 μόνον πρὸς ἐλπίδα. Σί. μῶν
 καὶ οὐ τινα, ὥστε ὁ Φῶν
 πῶν Ἀφροδίτῳ, ἐκ Χίς δι-
 πόρθωθε, ἔτα ὅι δὲ ξαμῶ
 ἔδονε νῖον ἔχει, καὶ καλὸν
 ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἀξίαντος;
 ac senio cæcuiens, postremò naribus mucosis, tamen cupi-
 dissimè mihi inserviebant, adeò ut is felix videretur, quem-
 cunque vel aspexissimò modò. S I M. Num tu quoq̃ quem-
 admodum c Phœonille, Venerem aliquam è d Chio transf-
 uexisti, ut ob id optanti tibi illa dederit rursum ad iuuen-
 nam redire, ac denuò formosum atque amabilem fieri?

Nona narras : nam ego te
 planè sordidum ac parcissi-
 mum esse sciebam. P O L.
 Atqui, vir præclare, b ex as-
 lienis arcis opes mihi sub-
 secabant. Tum diluculò
 protinus quamplurimi mor-
 tales ad fores meas ventita-
 bant, simulq̃ ex omni rerum
 genere, quæ terrarum ubiuis
 pulcherrimæ reperiuntur,
 munera deportabantur. S I
 MYL. Num me defuncto
 regnum gessisti? P O L. Mi-
 nimè : verùm amantes has-
 bebam innumeros. S I M.
 Non possum non ridere. tū.
 ne amantes, tantus natus
 quum esses, vixque tibi den-
 tes superessent quatuor?
 P O L. Habebam per Io-
 uem equidem optimates ci-
 uitatis : quumq̃ essem tum
 senex, tum caluus, sicuti vi-
 des, præterea lippiens etiam,
 6666 POL.

Πο. ὅκ, ἀπὸ τοῦτ' ὦρ, πρὸς
 ἀπόθῃ] ὦ. Σί. ἀνίζματα
 λίγας. Πο. καὶ μὴν πρόδηλός
 γ' ὁ ἔρως οὐδ' οἱ πολλὸς ὦρ, ὁ
 παρὰ τῆς ἀτίκτου καὶ πλεονεξίας
 γίροντας. Σί. νῦν μαν' ὦ
 σὺ τὸ χάπ' ὅθ' θαυμάσιον, ὅ-
 τι πρὸ τῆς χυνοῦς Ἀφροδίτης
 ὦ. Πο. ἀτὰρ, ὦ Σίμυλ', ἐκ ὅ-
 λίγα τῶν ἱερῶν ἀπράγμων
 κα, μονονυχὶ περικλυτῶν
 καὶ αὐτῶν. καὶ ἱερὸν νόμιμον
 ποικίλεις, καὶ ἀπικληρὸν αὐτῶν
 τινὰς ἐνίοτε. οἱ δ' ἡμιπῶνός,
 καὶ ἀπῆλυν ἀνδράποδον ἐν τῇ
 περὶ ἐμὴ φλοισμῷ. Σί. τίλ' ὦ
 δ' ὦρ, πῶς ἰδοῦσά σου πρὸ τῶν
 κτημάτων; Πο. ἐν τῷ φαν-
 ῆναι μὲν ἔχαστον αὐτῶν κληρονό-
 μον ἀπὸ πατρὸς ἑκάστου. ὅδ'
 ἐπίστωτι, καὶ κοινωτικῶ-
 τερὸν παρισκώσας ἑαυτῶν.
 ὅκας δὲ τὰς ἀληθεῖς δα-
 θήκας ἐκείνας ἔχωρ κατέλι-
 πον, οἱ μὲν γὰρ ἅπασιν φράσας.

Σί.

Palàm quidem affirmabam, me unumquemque illorum re-
 licturum heredem: idq̃ illi quum credens futurum, cer-
 tatim se quisque obsequentiorem atque adulantio-
 rem praebebat. Ceterum alias illas veras tabulas, quas apud me
 servaueram, reliqui, in quibus omnes illos^f plorare iussi.

S I M.

POL. Haudquaquam: quum
 magis quum talis essem, qua-
 lem dixi, tamen supra modum
 adamabar. S I M. ^c Aeni-
 gmata narras. POL. At
 qui notissimus est hic amor,
 quum vulgo sit frequens,
 nempe erga senes orbos di-
 uites. S I M. Nunc tua for-
 ma unde tibi profecta fues-
 rit, intelligo, vir egregie,
 nimirum ab aurea illa Ves-
 nere. POL. Veruntamen
 non parum multas commo-
 ditates ab amantibus tuli,
 Simyle, propemodum etiam
 adoratus ab illis. Porro se-
 pius etiam quasi procax il-
 lis illudebam, excludens ins-
 terdum nonnullos eorum, im-
 terim illi inter sese decerta-
 bant, & in ambiendis primis
 apud me paribus alium a-
 lius antequam nitebatur S I M.
 Sed age, de facultatibus tuis
 quid tandem statueras? POL.

Σί. Τίνα δ' αὖτε λατρεύει τὸν
 κληρονόμον ἴσχοι; ἢ ποῦ τίνα
 τῶν αὐτῶν γένους; ΠΟ. ἔμαθ' ἂν,
 ἀπὸ τῆς ἐν γένει τινος τῆς μαρ-
 κίας τῆς ἐν γένει Φρύγας Σί. ἀμ-
 φὶ πόθεν; ΠΟ. Πολύστρατος; ΠΟ.
 σχεδὸν ἀμφὶ τὰ ἔκδοσι. Σί. ἢ
 ἀνὰ μανθάνω αὐτὸν σοὶ ἐκεί-
 νου; ΠΟ. πῶς ἀπὸ
 πολλῶν ἐκείνων ἀξιώτης; ΠΟ. κλη-
 ρονομῆν, αὐτὸν βίβας; ΠΟ. ὡ,
 καὶ ἑλπίδες, ὅν ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
 δι' αἰετοὶ θύρα πᾶσι. ἐκεί-
 νου; ΠΟ. ὡς κληρονόμος ἡμῶν,
 καὶ νῦν ἐν τοῖς ἀπατερίσιν
 αἰσθάνεται, καὶ ἐν γένει αὐ-
 τῶν γένους, καὶ βαρβαρίων. ΚΟ.
 φησὶ δ' αὖτε; ΠΟ. καὶ Νι-
 ρίως καπῶν, καὶ Ὀδυσσείως
 σιωπῶν; ΠΟ. λέγεται; ΠΟ. ἔνθα.
 Σί. οὐ μοι μίλα. καὶ στρατηγῶ-
 σάτω; ΠΟ. ἔκδοσι, αὐτὸν. ἔ-
 λπίδες δ' αὖτε κληρονόμος αὐ-
 τῶν.

SIM. Non laboro, vel totius Græciæ sit imperator, si
 libet, modò ne illi possintur hæ-
 reditate.

SIM. At postrema illæ
 tabulæ quem pronuntiabant
 heredem? num è cognatis
 quempiam? POL. Non
 per Iouem, imò nouitium
 quendam ex formosis illis ado-
 lescensculis, natione 8 Phry-
 gem. SIM. Quot annos
 natum Polystrate? POL. Vi-
 ginti ferme. SIM. Iam in-
 telligo quibus obsequijs ille
 te demeruerit. PO. At-
 tamen multò illis dignior
 qui scriberetur hæres, etiam
 si h Barbaras eras ac perdis-
 tus, quem iam ipsi etià opti-
 mates colunt, captant. Is i-
 gitur mihi extitit hæres, iàq̃
 inter patrielos numeratur.
 subrafo mento, barbaroq̃
 culu ac lingua: quin eum
 Codro generosioré, Nis-
 reo formosioré, Ulysse
 prudentioré esse prædicat.

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

a MENSÆ Siculis lautiores.] Ea semel de Siculorum delicij, in animos hominum impressa opinio, perpetuò inualuit, quibus olim nihil inquitnatius, nec mollius. Plato hanc dictionem usurpauit πολιτικῶν γ. Athenæus libro 12. copiosè de illis. Macrobius libro Saturnalium septimo: Modum cum seruat qui sui potens est, & in mensa Sicula vel Asiana. Hæ pro laup & opiparis leguntur. Lucian. in Demosthenis encomio vacavit Syracusanas, immodicè lautas & opiparas. Syracusani enim opibus adfluente, conuiuiorum luxui nimium indulgebant. b Ex alienis arcis opes mihi subscatebant.] Quibus rebus sibi comparauerit diuitias, exponit. c Phaon.] Phaonem à Venere inuentum restitutum, extat epistola Sapphus inter Ouidianas. Is trauciendis viatoribus de ripa in ripam victum sibi quæstauit. Cumque semel Venerem, nulla promissa mercede transuixisset, ignorans quòd dea esset, ab ea vnguenti alabastrum dicitur accepisse mercedis loco, eoq; oblitus omnium formosissimus euasisse, eximiaque pulchritudine cum alias mulieres Mityleneas, tum præcipuè Sappho poetriam ad sui amorem allexisse. d Chio.] Insula matris Aegæi, quæ habet 28. milliaria in circuitu, vnde & lautatissima mastiche adfertur. & Homerus vates Chius est dictus. e Aenigmata narras.] obscure loqueris. Nam enigma, auctore Quintiliano, nihil aliud est quàm obscura allegoria. Scripos veteres appellarunt. f Plorare iussi.] Ita autem Græcos loqui solitos, vt plorare iuberent eos quos à se contumeliosè dimitterent, notum est. Idem in Tragopodagra: ἐγὼ δὲ τῶν οὐκ οἰμῶν λέγω. Id est, sed omnibus illis nil nisi plorare impro. Idem in primò Nectricorum dialogo: σὺ δὲ οἰμῶν λέγεις παρ' ἐμὲ λέγεις. Id est, Tu verò plorare illos meo nomine iube. De hac autem Iprugata voce fusiùs à nobis scriptum est in collectaneo Adagiorum. g Phrygem.] Φρύγῃ gentile, à Phrygia deductum, cuius fæmininum est Phrygia. Virg. 9. Aeneid. O' verè Phrygiæ, (neq; enim Phryges) ite per alta Dindyma — Phrygiæ minoris Asiæ regio, Caria, Lydia,

die, Mysia & Bithynia finitima. Cic. pro Luc. Flacco in testes Asiaticos: Asia vestra constat ex Phrygia, Mysia, Caria, Lydia. Vtrum igitur nostrum, an vestrum est hoc proverbium: Phrygem plagis fieri solere meliorem? h Barbarus.] Phryges pro barbaris habiti fuerunt. Ioan. Trezes in historia omni-gena, ὡς βαρβαρὸν καὶ τῶν τοῦ Ἰσχυροῦ ἀσπίδων ἐστὶν, & factus es barbarus tanto tempore apud Troianos commoratus. In Phrygia autem est Troia provincia, cuius caput Ilium fuit, olim regio Priami. i Inter patricios.] Senatorum progenies, quibus plebei opponerantur, ἀπαρχίδων. k Codrus generosiorum.] hinc δὲ κώδρου, id est, Codri generis dicuntur, qui antiqua prosapia nobilitate illustres sunt, ut Themistius refert. Codrus enim singulari in patriam pietate præcipue nobilis fuit. Nam quum Atticis bellum esset a iuxta Doris, proditumque esset oraculo, victoriam penes Atheniensem populum futuram, si rex illorum ab hostibus fuisset occisus: Codrus patria gloriam suam incolumitate chariorem habens, ignota specie hostem provocavit, & interemptus est. hæc etiam apud Zes nobis interpretati sumus. Hanc rem laudat oratione adversus Leocratem Lycurgus, & Kelleius Paterculius. l Nireo formosiorum.] Erat omnium Græcorum qui ad Troiam navigarunt speciosissimus: infra tamen Achillem, sed erat imbecillius. m Vlyssæ prudentiorum.] Fingitur ab Homero vir multa præditus prudentia & facundia: egregius bello, & laborum patientissimus.

ΑΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕ-
σιλῶς, Μενελάου, καὶ Πά-
ριδος.

ÆACI, PROTE-
silai, Menelai, ac
Paridis.

Iacobo Micyllo interprete.

Æ A C V S.

Τῶν ἄλλων, ὧν Πρωτοσίλας,
Ἰδενόων περὶ σιλῶν
Πρωτοσίλας τῶν τῶν, ὧν

Ala=

Q Vamobrè. Protesilaë, in Helenâ irruens, strangulat illâ.

PRO. Quia huius causa,
cccc 3 Acace,

Αἰακὶ, ἀπὶ θανάτου, ἡμιτελὴ μὲν
 ἔδωκεν ἑταίριον, χέρων
 ἦν τὴν νόστον ἀπορῶσα. Αἰ.
 αὐτὸς οὖν ἔμελλεν ἑταίριον, ὅς τις
 ὑμᾶς ἔμελλεν ἑταίριον ἀπορῶσα
 ἐπὶ Τροίαν ἤγαγον. Πρω. οὐδέ
 γαρ, ἐκάνον μοι αὐτῶν.
 Μι. οὐκ ἐμὶ, ὅς τις ἔμελλεν, ἀπὸ δι
 καστόρου ἔμελλεν, ὅς τις μὲν τοῦ
 ἔμελλεν τὴν νόστον ἀπορῶσα, παρὰ πάντας
 τὰ δίκαια, ὅς τις ἀρπάξας. οὐ.
 τὸ γὰρ ἔμελλεν μόνον, ἀπὸ τῶν
 πάντων ἐκάνον τε καὶ βαρβάρων
 ἄξι. ὅς τις ἀρπάξας, τοσούτοις
 θανάτοις αὐτὸν γιγνόμενον.
 Πρω. ἄμνηνον ὅτι οὐδέ τι ἑτα
 ρῆν, ὅς τις ἀπορῶσα ἐκάνον πο
 τὶ ἀπὸ τῶν χερῶν. Παλ. ἄδεις
 κα ποιοῦν, ὅς τις Πρωτῶν ἔμελλεν καὶ
 πρῶτα, ὅς τις ἐκάνον ὄντα δι. ἡ
 φωνικὸς γὰρ καὶ αὐτὸς ἔμελλεν, καὶ
 τὸ αὐτὸς ἐκάνον κατὰ σχῆμα. οὐ.
 ὅς τις, ὡς ἀκούσιον τίς ἐστι, καὶ
 τις ὑμᾶς δαίμων ἄξι, ἔμελλεν
 ἀπὸ τῶν, καὶ ἀδύνατον ὄντα.
 ἑταίριον ἔμελλεν αὐτὸς. Πρω. οὐ
 δέ τις ἔμελλεν μοι τὸν ἔμελλεν τα
 ἔμελλεν ταυθὰ λαβὴν δυνάμεν.
 γινεται, ὅς τις οὐκ ἐστιν ὅς τις
 quis deus nos ducit quocumque ipsi placet, at
 que impossibile est illi repugnare. PROT. Recte dicis. Vis
 nam igitur Cupidinem ipsum hic comprehendere mihi liceat.

Acace, imperfecta quidem
 domo relicta, & vidua exo
 re, quam nuper duxi, reddita,
 mortuus sum. ACAC. Ac
 cusa igitur Menelaum, qui
 vos omnes pro tali coniuge
 recuperanda contra Troiam
 duxit. MEN. Nequaquam
 me, sed multo iustius Paris
 dem, qui hospiti mihi exa
 rem contra omne ius eripuit.
 Hic cum non modò abs te,
 verùm ab omnibus tum Græ
 cis cū Barbaris meritò stran
 gulari debebat, ut qui tam
 multis mortis causa extite
 rit. PROT. Melius hoc,
 Proinde, malè nominate Pa
 ri, nunquam te dimittom è
 manibus. PARIS. Iniu
 riam ad eonum facis Prote
 silae idè quòd magis, quòd
 eandem tecum artem exers
 ceo. Nam & amorì etiam
 deditus ipse sum, & ab eos
 de deo quasi vinculus teneor.
 Nosti autem quòd quædam
 sunt quæ inuitis nobis gen
 erantur, & nescio quis deus nos
 ducit quocumque ipsi placet, at
 que impossibile est illi repugnare. PROT. Recte dicis. Vis
 nam igitur Cupidinem ipsum hic comprehendere mihi liceat.

ACAC.

ΑΙ. Ἰὼ Γοι ἡ περὶ τὴν ἱστορίαν
ἀπειρῶμαι τὰ δίκαια. φθ-
σαζάρ αὐτὸς μὲν, τὴν ἱστορίαν
Παρίδι ἴσως γιγνῆσθαι ἔ-
τι. τὴν θανάτου δὲ Γοι ὑδὲν
ἔμπορ, ὡς Πρωτισίαν, ἡ οἶον.
Τὸν, ὅς ἐκλαθόμενος τῆς νεογ-
μον γυναικὸς, ἰπὸ πείσφρι-
σιν τῆς Τροάδος, οὕτω ἐ-
λοκινδυνῶς καὶ ἀπειρῶμαι
ως περὶ δίκης τῶν ἄλλων,
δίκης ἱστορίας, διὰ τὴν πρῶ-
την ἱστορίαν ἀπειρῶμαι ἀπὸ θα-
νάτου. Πρῶ. οὐκ ἔστι καὶ ἐπὶ ἱ-
στορίας Γοι, ὡς Αἰακὸς, ἀπειρῶ-
μαι δίκαιότερα. οὐ γὰρ ἱστο-
ρίαν αὐτὴν, ἀπὸ ἡ μοῖρα,
καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς οὕτως ἱστορίας
κλῆσι. ΑΙ. ὁρθῶς. τί οὐκ τῆ-
ς αὐτῆς;

ÆAC. At ego etiam pro
Cupidine tibi respondebo
quæ iusta videntur. Sic es
nim ille dicet, sese quidem
Paridi fuisse fortassis cau-
sam amandi: sed mortis cau-
sam tibi fuisse neminem a-
lium, quàm te ipsum, Prote-
stae, qui clam uxore nuper
ducta, postquam appropin-
quabatis Troadi, ita omni
contempto periculo, et ve-
lut desperatus ante reliquos
omnes in litus exilisti, glo-
riae nimirum cupidus, pro-
pter quam et primus in ex-
gressu navium occisus fuisti.
PROT. Proinde et ego
pro me ipso tibi, Aeace, re-
spōdeo multò iustiora quàm
tu. Neque enim ego mihi ho-

rum causa fui, sed fatum, et quòd iam inde ab initio

ita prædestinatum fuerat. ÆAC. Pro-

bè: quid ergo istos ac-
cusas?

I O A N N I S S A M B V C I
A N N O T A T I O N E S.

De Proteſilao, primo Græcorum, iuſſu ſeſſo.

Atridi eripiens Helenam Priameïa proles,

Amiſit regnum poſt duo luſtra ſuum.

Proteſilaus erat, cecidit qui primus Achiuûm:

Ardoris Paridis cauſa Cupido fuit.

QVAMOBREM.] *Inueſtigatio facti. Quia huius.]*
cauſæ redditio. Accuſa igitur Menelaum.] Culpam in
Menelaum reijcit. Multò iuſtius Paridem.] Verior cauſa.
Hic enim.] ἀπνευρομένη, ſtrangulatur Paris Mortis cauſa
extitit.] ὀδυρμός. Iniuriam adcónum.] Ratio. Idq; eò
magis.] confirmatio μετὰ τὴν αἰτίαν. Rectè dicis utinam.] ἐπικρατεῖς καὶ ἀρχή. At ego pro Cu-
pidine respondebo.] ὑποκρίσεις. Sic enim ille dicit.]
ἀπαλογία τῷ ἔρωτι. πλάσσειν ῥήματα. Ita omni contem-
pto.] τὸ αἰὲν κύριον. Gloriæ nimirum.] τὸ αἰὲν αὐτό. Pra-
inde.] Ἐπὶ λόγῳ μετὰ τὴν αἰτίαν ἐκ τῆς αἰτίας μετρίαν.

MENIPPΟΥ, ΑΙΑ-
κε, Πυθαγόρου καὶ Σα-
κράτους,

MENIPPI ET
Æaci, Pythagoræ &
Socratis.

Iacobo Micyllo interprete,

M E N I P P V S.

ΠΡὸς τὸ Πλάτων, ὁ
Αἰακί, πειθήνοσαι
μοι τὰ ἐν Ἀδῶ πάν-
τα. Αἰ. οὐ ῥά διον, ὁ Μενίπ-
π. ἅπαντα, ὅσα μὲν ἐκίφας
καὶ

PER Plutonem, ὁ Ἀεα-
κε, expone mihi qua-
ſo hîc quæ apud infe-
ros ſunt omnia. AEAC.
Haud facile, Menippe, om-
nia: verùm quæ ſummatim,
et velu-

καὶ δὲ μάνθαν. οὐλοῖ μὲν
 ὅτι Κέρβερος δῖος, οἶδα, καὶ
 φθορὴν τῶν, ὅς σε διὰ
 ρασιν, καὶ τῶν ἡμιτῶν, καὶ τὸν
 Πυρραγίθουλα ἥδ' ἰδρα-
 κασίδην. Μὲν οἶδα ταῦτα, καὶ
 οἶ, ὅτι πυρραγίθουλα, καὶ τὸν βα-
 σιλικὸν ἄδον, καὶ τὰς Εὐρυς.
 τὰς δ' ἀνθρώπους μοι τὸς πα-
 ρὰ δῖον, καὶ μάστιγα τοὺς
 ἐπιστάμους αὐτῶν. Αἰ. οὐτ' ἔτι
 Ἀγαμέμνον, οὐτ' ἔτι Ἀχιλ-
 λεύς, οὐλοῖ δὲ δῖον πῶν
 εἶον. ἔπειτα Οδυσσεύς, ἄτα
 Αἴας καὶ Διομήδης, καὶ ἄλλοι
 οἱ τῶν Εὐρώων. Μὲν βασιλ-
 ὸν μὲν, οἶδα τὸν βασιλῆα τῶν
 ἐπὶ ἀλκίᾳ χαμῶν ἐπὶ τῶν, ὅς
 ἔχουσιν καὶ ἀμορφοῦς, πόνις πάν-
 τα, καὶ τῶν ὅς πολλοὺς, ἀμφο-
 τὴν δὲ ἀλλήλους ἐπὶ τῶν, οὐ-
 τ' ἔτι, ὅς Αἰακὸς, τίς δ' Αἰ.
 Κύριος δ' Αἰ. οὐλοῖ δὲ Κροῖον,
 καὶ παρ' αὐτῶν Σαρδανάπα-
 λον. ὅς δ' Αἰ. τὸς Μιδας,
 καὶ

et veluti per capita indica-
 ri possunt, hæc accipe. Hic
 quidem quod Cerberus sit,
 nosti. Deinde et portitorem
 hunc nosti, qui te iniecit:
 præterea et lacum, et Py-
 rragethonem iam vidi-
 sti cum ingressus es. M E N.
 Noui hæc. et præterea te
 quoque, quod hic in vestibulo
 sedes, atque aditum observa-
 uas. Etiam regem ipsum vidi
 et Furias. Homines ven-
 rō priscos quas ostende, et
 maxime eos qui inter cate-
 ros nobiliores fuerunt. A C C.
 Hic quidem Agamemnon est,
 ille autem Achilles. b Rara
 sum hic Idomeneus, qui pro-
 prius assidet post hunc, Vlysses:
 deinceps Ajax, et Dio-
 medes, et ceteri Græcorum
 præstantissimi. M E N. Pae-
 pe Homere, ut tibi Rhapso-
 diarum tuarum capita hus-
 mi proiecta iacent, ignobilia
 atque obscura, cinis ac pul-

uis omnia, et nugæ mera: denique (verè ut abs te dictum
 est) capita infirma et caduca. Sed hic, Aeace, quis
 nam est? A C C. Cyrus est, ille autem Cræsus, et im-
 probum ipsum Sardanaspalus. Ultra hos autem Midas, et de-

ἰαῖν' ὦ Ἐιρξῆς. Μι. ἄτα
 σὶ, ὦ κάταρμα, ἔβλας ἔφελ
 τῇ, ἰσχυρῶτα μὲν τὸν Βλά-
 σπονδον, δὲ δὲ τὸ ῥῶον πλῆν
 ἐπιθυμῶντα; οἱ ὦ τὴν ὁ Κροῖ.
 σὸς δὲ; ἦ Σαρδανάπαλον δὲ,
 ὦ Αλακί, πατάξαι μοι κατὰ
 κόρρης ἐπιπύλον. Αἰ. μη-
 δαμῶς ἀσθροφῆς ἦ καὶ τὸ
 ἑρμῖον, γυναικῶν ὄν. Μι.
 οὐκ, ἀλλὰ πρὸς ἀνδράσι γι-
 πάντως ἀνδρῶν ὡς ἔντι. Αἰ.
 βύλα δὲ ἐπιδείξω καὶ τὸς σο-
 φῆς; Μι. νὺ Δία γι. Αἰ. πρῶ-
 ὅς οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστὶ.
 Μι. χαῖρ', ὦ Εὐφορβέ, ἔσθ' Ἀπολ-
 λον, ἔστι δὲ ἰσθλῆς. Πυ. νὺ,
 καὶ σὺ γι, ὦ Μενίππε. Μι. οὐκ
 ἔτι χυρὸς ὁ μὲνός ἐστὶ σοι;
 Πυ. οὐ ἦρ'. ἀλλὰ φίρ' ἴδω ἅ τι
 δὲ ἰδὲ δῖμορ' ἢ πύρα ἔχῃ Μι.
 ἀνάμης, ὦ γὰρ δὲ, ὥς οὐ τὸ
 σοι ἰδὲ δῖμορ'. Πυ. δὲς μο-
 νορ' ἄλλ' ἀπὸ νεκρῶν δόγμα-
 τα

incepti ille Xerxes. ΜΕΝ.
 Et te, ô scelestè, tota exhor-
 ruit Gracia, iungentem pon-
 tibus Hellespontum, & per
 ipsos montes nauibus tra-
 h̄cere affectantem? Qua-
 lis verò & ipse Cræsus est?
 Caterùm Sardanapalo quæ-
 so huic, Aeace, permitte
 ut demulceam caput, im-
 flicto colapho. ΕΛΑC. Ne
 quaquam: comminueres en-
 nim ipsi caluariam, mulie-
 bris ac fragilis adeò cūm
 sit. ΜΕΝ. At certè tamen
 amplexabor illum, utpote
 femiurum ac mulicrosum
 planè. ΕΛΑC. Vñne ti-
 bi ostendam & doctos il-
 los? ΜΕΝ. Per Iouem
 etiam. ΕΛΑC. Primus
 en hic tibi Pythagoras est.
 ΜΕΝ. Salue Euphorbe,
 siue Apollo, siue denique
 quodcunque voles. ΠΥ-
 ΘΑΓ. Ita sanè, & tu

etique Menippe. ΜΕΝ. Quid? an non ampliùs aureum
 istud femur habes? ΠΥΘΑΓ. Non: sed age cedo si quid
 manducabile tibi habet peraisla. ΜΕΝ. Fabas habet,
 quare nihil hic est quod tu manducare queas. ΠΥ-
 ΘΑΓ. Damodó. Nam hic apud manes alia dogma-
 ta atq̃

τα (ἡμῶν) ὡς ἔκρινον, ἡδαιμοὶ καὶ ἐκφαλαὶ τοκέων ἰνὸς δὲ. ΑΙ. οὐτ' ἂν Σόλων, ὁ Εὐκλείδης, καὶ Θαλῆς ἐκείν' ὅ, καὶ παρ' αὐτοῖς Πιττακὸς, καὶ οἱ ἄλλοι. ἰπὸ δὲ πάντων ἄσιν, ὡς ὁρᾷς. ΜΕ. ἄλλοι οὐδ' ὅ, ἂν Αἰακί, μέντοι, καὶ φαίδρι' τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδὺ πλῆως, ὥσπερ ἰκρυφίας ἄρτ' ὅ, ὁ τοῦ φηδὸν αἰσθασὶς ὅλ' ἔξλωθκας, τίς ἔσιν; ΑΙ. Εμπεδοκλῆς, ὁ Μικκί, ἡμίθε' ἄρ' τῶν Αἰτνῶν παρ' ἑν. ΜΕ. ὁ χαλεπὸς βίλτις, τί παθὼν σαυτὸν ἰς τὸς κρητῆρας ἰνὸς δὲ; ΕΜ. μιλαζχολία τῆς, ὁ Μικκί. ΜΕ. οὐ μὰ Δία, ἀπὸ ἀλεγοδοξία καὶ τῶν ὅ, καὶ ποτὶν ἡσυχία, ταῦτά σε ἀπλωθράκων σφ' αὐτοῖς κρητῆρας ἔν' ἄξιον ὄντα πλὴν ἀπ' ὅδ' ἂν τὸ αὐτό. ὅσ' ἂν ὡν ἡσυχία, ἡσυχίας ὅ, Αἰακί, ὡ

ta atque instituta didici: nempe quod nihil hic inter se similes sunt fabae & patrantium testiculi. Æ A C. Porro hic Solon est, filius Excepsidis. pratered ille Thales, & iuxta ipsos Pit-tacus, & ceteri illi: septem autem omnes sunt, ut vi-des. Μ Ε Ν. Latii hi sunt, Acace, soli, atque alacres prater ceteros. Sed hic op-pletus cinere, tanquam subs-cimericius panis aliquis, hic crebris pustulis quasi suf-feruefactus, quisnam est? Æ A C. Empedocles, Men-nippe, semicoctus ab Act-na monte huc profectus. Μ Ε Ν. O' arripes opti-me, quid obsecro accide-rat tibi, cur te ipsum in cra-tères Aetnae iijceres? Ε Μ. Insania quadam, Menip-pe. Μ Ε Ν. Non, per-Iouem, sed inanisi quadam glorie affectatio, & festus,

& multa dementia: hæc te conflagrare fecerunt vna cum ipsis crepidis, cum dignus minime esses. Veruntamen ni-hil tibi commentum istud profuit. deprehensus enim es & ipse mortuus. Ceterum Socrates ille, Acace, ubi loco-

πῶς οὐκ ἄρά ἐστι; Αἰ. μὲν
 Νίστρος καὶ Παλαμήδης ἐς
 αὐτὸν ληρῆ τὰ ποταμὰ. Μὲν.
 ὅμως ἰδοῦνός μιν ἰδὼν αὐτὸν
 τὸν, ἄκου ἰνθάδιν ἰστῆν. Αἰ.
 ὅρῃς τὸν φαλακρὸν; Μὲν. ἄ.
 πάντων φαλακροὶ εἰσιν, ὥς
 πάντων ἄρ' ἔκ τοῦτο τὸ γνό-
 σμα. Αἰ. τὸν σιμόν λέ-
 γω. Μὲν. καὶ τὸ ὁμοιομορ-
 μοὶ γὰρ ἅπαντες. Σω. ἰμὶ ἴσας
 τῆς, ὦ Μελίππι; Μὲν. καὶ μά-
 λα, ὦ Σάκρατες. Σω. τί τοι
 ἐν Ἀδύσῃ; Μὲν. πολλοὶ τῶν
 νῦν φιλοσόφων λίγιστοι καὶ
 τὰ γὰρ σχήματα αὐτὰ καὶ βα-
 θύματ' αὐτὰ θιάσονται, ἅ-
 πται φιλόσοφοι μάλα πολ-
 λοί. τὰ δ' ἄκατάρακτα, οἷ-
 μα, οἷον παρὰ σοὶ Αἰ-
 σῶπος, καὶ Πλάτων αὐτὸς, ὁ
 μὲν ἀπὸ νῦν μύρον, ὁ δὲ τὸς
 ἐν Σικελίᾳ τυραννοῦς θύρας
 πόρην ἱκανῶς. Σω. πρὸς
 ἰμὲν δὲ τί φρονέουσιν; Μὲν. ὁ-
 δαίμων, ὦ Σάκρατες, ἀνθρώ-
 πῳ δ' ἂν, τὰ γὰρ τοιαῦτα. πάν-
 των

rum tandem est? **ÆAC.**
 cum Nestore ac Palamede
 ille plerūq; nugatur. **MEN.**
 Cuperem tamen videre i-
 psum, sicubi locorum hic
 foret. **ÆAC.** Videmus
 caluum illum? **MEN.** At
 omnes hic calui sunt, quan-
 te omnium equè notatio
 hæc fuerit. **ÆAC.** Simum
 istum dico. **MEN.** Et-
 iam hæc simile omnium est:
 nam et sumi omnes sunt.
SOCR. Mene quæris, Me-
 nippe? **MEN.** Te ipsum,
 Socrates. **SOCR.** Quo
 pacto res Athenis se ha-
 bent? **MEN.** Multi iu-
 niorum philosophari se pro-
 fitentur: ac habitum certè
 ipsum et incessum si quis
 aspiciat, merè philosophi
 videntur, admodum mul-
 ti. Cæterum autem vidisti
 opinor qualis et Aristippus
 huc ad te venerit, et Plato
 ipse, alter quidem olens on-
 guenta, alter autem in Sici-
 lia tyrannis adulari doctus.

SOCR. At de me quid sentiunt? **MEN.** Beatus, So-
 crates, quispiam es, quod ad huiusmodi res vtiq; perti-

net.

τὸ δὲ σε θαυμάσιον οἶονταί
 ἔνθα γυμνῶσαι, καὶ πάλυτα
 ἱγυακῆσαι ταῦτα (ἀλλ' ἦ, οἱ
 μοι, τὰ ληθεις λήθη) ἴδμεν ἂν
 λόγα. Σω. καὶ αὐτὸς ἔφασ
 σπονταῦτα πρὸς αὐτὸς, οἱ δ'
 ἑρῶνται ὥντο τὸ πᾶγμα
 ἔνθα. Μὲ. τίνας δ' οὐδὲ ἄσιν,
 οἱ περὶ οἱ; Σω. Χαρμίδης,
 ὁ Μένιππος, καὶ Φᾶδρος. καὶ
 ὁ τὸ Κλινίης. Μὲ. ἴδμεν, ὦ Σώ-
 κρατες, ὅτι ἔχονταί τε μὲν
 πλὴν σαυτ' ἰχθίω, καὶ ἔκ' ὅλοι.
 γυρῆς τῶν καλῶν. Σω. τί
 ἦ ἔκ' ἄλλο ἥδιον πράττοιμι;
 ἀλλὰ πλοῖον ἡμῶν κατέκλ-
 σο, ἂν δούῃ. Μὲ. μὰ Δι' ἰπὶ
 τ' Κροῖδον ἦ καὶ Σαρδανάπα-
 λον ἄπαιμι, πλοῖον οὐκίσου
 αὐτῶν. ἴσικα γὰρ ἔκ' ὅλην γυ-
 λάσθωαι, οἱ μὲν δ' οὐκ ἀκούω.
 Αἰ. ἔγωγε ἥδη ἄπαιμι, μὴ καί
 τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ σφραγυ-
 γῶν. τὰ ποτὰ δ' ἰσαῶθις ὅ-
 ψα, ὦ Μένιππος. Μὲ. ἄπιθι,
 καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ, ὦ Αἴας
 κί.

net. Omnes itaque te admini-
 strabilem fuisse virum existi-
 mant, atque omnia cognov-
 isse hæc (deceat enim opio-
 nor verum hinc dicere) cum
 nihil scires. S O C R. Et ipse
 dicebam hæc ad illos, sed
 illi tum simulationem quan-
 dam eam rem esse putabant.
 M E N. Sed quinam isti sunt
 circæ? S O C. Charmi-
 des, Menippe, & Phædrus,
 & Clinia filius ille. M E N.
 Euge Socrates, quoniam &
 hic artem tuam exerceas, ne-
 que formosos istos negligis.
 S O C. Quid enim aliud
 quod quidem suavius sit, a-
 gerem? Sed huc propius no-
 bis cum recumbe, si videtur.
 M E N. Non, per Iovem;
 ad Cræsum enim & Sarda-
 napalum redeo, prope illos
 habitaturus. Videor quippe
 mihi non pauca habiturus is-
 bi esse quæ videam, quan-
 do plorantes illos audiam.

A C. Et ego quoque iam
 abeo, ne quis mortuorum clam nobis subducatur sese. Pleraque
 autem alia videbis, Menippe, quando iterum conveniemus.
 M E N. Abeas licet: nam & hæc Asace vidisse sufficit.

πῶς οὐκ ἄρα ἴσι; Αἰ. μὴ τὰ
 Νίσου; καὶ Παλαμίδες ἐν
 αὐτῷ; ἀλλὰ τὰ ποικίλα. Μὲν.
 ὅμως ἐβουλόμην ἰδέσθαι αὐ-
 τὸν, ἅκου ἰνθάδ' ἐστίν. Αἰ.
 ὅρῃς τὸν φαλακρὸν; Μὲν. ἄ.
 πάντων φαλακροὶ ἄσιν, ὥς
 πάντων ἄρ' ἔστι τοῦτο τὸ γνό-
 σισμα. Αἰ. τὸν σιμὸν λέ-
 γω. Μὲν. καὶ τῶν ὁμοίων, οἱ
 μοι γὰρ ἅπαντες. Σω. ἱμὶ ἴνα
 ταῖς, ὦ Μελίππι; Μὲν. καὶ μά-
 λα, ὦ Σώκρατες. Σω. τί τὰ
 ἐν Ἀδελφῶς; Μὲν. ποιοὶ τῶν
 νῦν φιλοσοφῶν λίγους καὶ
 τὰ γὰρ σχήματα αὐτὰ καὶ βα-
 ρύματ' αὐτὰ διάσπαστότις, ἅ-
 πτοι φιλόσοφοι μάλα πολ-
 λοί· τὰ δ' ἄμα ἰάρακας, οἴ-
 μαν, οἱ δ' ἔτι παρὰ σοὶ Αἰ-
 σιππῶ, καὶ Πλάτων αὐτὸς, ὁ
 γὰρ ἀπὸ νῦν μέγας, ὁ δ' ἔτι
 ἐν Σικελίᾳ τυραννέει θύρας
 πῶς ἐκμαθόν. Σω. πρὸς
 ἱμῶς δ' ἐπὶ φρονήσει; Μὲν. ὦ.
 δαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρω-
 πῶς δ' ἔτι τὰ γὰρ τοιαῦτα. πάν-
 των

rum tandem est? **Æ A C.**
 cum Nestore ac Palamede
 ille plerūq; nugatur. **M E N.**
 Cuperem tamen videre i-
 psum, sicubi locorum hic
 foret. **Æ A C.** Videmus
 caluum illum? **M E N.** At
 omnes hic calui sunt, quan-
 re omnium æquè notatio
 hæc fuerit. **Æ A C.** Simum
 istum dico. **M E N.** E-
 tiam hæc simile omnium est:
 nam et simi omnes sunt.
S O C R. Mene quaris, Me-
 nippe? **M E N.** Te ipsum,
 Socrates. **S O C R.** Quo
 pacto res Athenis se ha-
 bent? **M E N.** Multis iu-
 niorum philosophari se pro-
 fitentur: ac habitum certè
 ipsum et incessum si quis
 aspiciat, meri philosophi
 videntur, admodum mul-
 ti. Ceterum autem vidisti
 opinor qualis et Aristippus
 huc ad te venerit, et Plato
 ipse, alter quidem olens vni-
 guenta, alter autem in Sici-
 lia tyrannis adulari doctus.

S O C R. At de me quid sentiunt? **M E N.** Beatus, So-
 crates, quispiam es, quod ad huiusmodi rei vitæque perti-
 net.

τὸ δὲ σε θαυμάσιον οἶονται
 εὐδρα γιγνῶσθαι, καὶ πάντα
 ἐγνωνέσθαι ταῦτα (διὰ ᾧ, οἱ
 μοι, τὰ λεγόμενα λέγει) ἔδρα ἀν-
 δρότα. Σω. καὶ αὐτὸς ἔφασ-
 σεν ταῦτα πρὸς αὐτὸς, οἱ δὲ
 ἐπρωτίαν ὥντο τὸ πᾶν μα-
 θῆναι. Μὲ. τίνας δὲ οὐδὲ ἄνθρω-
 οὶ περὶ οὗ; Σω. Χαρμίδης,
 ὁ Μενίππης, καὶ Φᾶδρος. καὶ
 ὁ τῷ Κλινίῳ. Μὲ. ἔγωγε, ὁ Σό-
 κρατῶς, ὅτι ἐκταύθασα μὲν τὸ
 πλὴν πάντων ἐγὼ, καὶ ἐν ὅλῳ
 γυνῆς τῶν καλῶν. Σω. τί
 ᾧ ἔδρα ἄλλο ἥδιον πράττοιμι;
 ἀπὸ πολλοῖον ἡμῶν κατὰ κί-
 σσο, ἢ δοκῆ. Μὲ. μὰ Διὶ ἐπὶ
 τῷ Κροῖδῳ ᾧ καὶ Σαρδανάπα-
 λος ἄπαι, πολλοῖον οὐκ ἔσονται
 αὐτῶν. ἴσους γὰρ ἐκ ὅλης ἀν-
 δρῶν, οἱ μὲν δὲ ἀνδρῶν.
 Αἰ. ἐγὼ δὲ ἥδη ἄπαι, μὴ καὶ
 τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ ἀφεν-
 γῶν τὰ ποτὶ δὲ ἰσαῶντις ὅ-
 ψα, ὁ Μενίππης. Μὲ. ἀπαι,
 καὶ ταῦτ' ἵκανά, ὁ Αἰας
 αἰ.

abeo, ne quis mortuorum clam nobis subducatur sese. Pleraque
 autem alia videbis, Menippe, quando iterum conveniemus.
 MEN. Abeas licet: nam & hæc Acæce vidisse sufficit.

net. Omnes itaque te admini-
 strabilem fuisse virum existi-
 mant, atque omnia cognov-
 isse hæc (deceat enim opinor
 verum hinc dicere) cum
 nihil scires. SOC. Et ipse
 dicebam hæc ad illos, sed
 illi tum simulationem quan-
 dam eam rem esse putabant.
 MEN. Sed quinam isti sunt
 circa te? SOC. Charmi-
 des, Menippe, & Phædrus,
 & Clinia filius ille. MEN.
 Euge Socrates, quoniam &
 hic artem tuam exerceas, ne-
 que formosos istos negligis.
 SOC. Quid enim aliud
 quod quidem suavius sit, a-
 gerem? Sed huc propius no-
 biscum recumbe, si videtur.
 MEN. Non, per Iovem;
 ad Cræsum enim & Sarda-
 nalum redeo, prope illos
 habitaturus. Videor quippe
 mihi non pauca habiturus is-
 bi esse quæ videam, quan-
 do plorantes illos audiam.

EAC. Et ego quoque iam

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

• **ET Pyriphlegethontem.]** *Pyriphlegethon fluvius in Africa, de quo Lucian. de Luctu. b* Rursum hic Idomeneus.] Deucalionis filius, rex Cretensium, qui strenuè contra Troianos militavit. Tandem eversa Troia cum patriam navigare vellet, subito oborta tempestate, pro salute sua superis vocavit, si Neptunius incolumem illum domum reduceret, se illud, quodcumq; primum occur eret, immolaturum. Contigit autem, ut eius filius primus illi fieret obtutus, quem quam immolare velles, ob immanitatem suam à cœnibus regno pulsus, fugit in Calabriam, ubi iuxta Salentinum promontorium, civitatem condidit, Virg. l. 3. *Aeneid.*

Et Salentinos obsedit milite campos
Lyctius Idomeneus, &c.

IOANNIS SAMBYGI ANNOTATIONES.

Ἀχαιῶν, Διὸς, καὶ Ἑρμῆος.

Aeacus ostendit qui sunt in Ditis averno
Obscuros manes, sulphureosq; locos.
Dein etiam bello fortes, multosq; sophorum,
Quorum aliquot ridet ipse Menippe miser.

P E R Plutonem.] *ἀξίως.* Haud facile.] *ἀποσχεθῆναι.* Hic quidem.] *διεδοκίμησεν ἀφύγησις.* Novi hæc.] *μεγαλολογία.* Homines verò.] *ἀξίως.* Agamemnon est.] *ἡ δὲ λέξις:* commonstrat illi primum duces, reges & imperatores. Papæ Homere.] *ῥαψωδία.* Ibi rhapsodiarum.] *ἡμίτερος* pater fabularum. Capita humi proiecta.] *ἀρπύριον* κέρως capita sine robore, clausula frequens apud Homerum. Deinde ille.] *ἄποσχεσθαι* ad Xerxem. Cæterum.] *Περίτοιο* de Sardanapalo, nequaquam recusati. Comminuere enim.] *σπῆμα.* Vis meriti.] *Transitio ad doctos.* Acripes optine.] id est, Empedocles, qui se in Aetnam ex melancholia coniecit. Inanis quædam.] *Ἀκαυστος.* Hæc te conflagrare.] *Ἀλλοῦ* ad id, quod Empedocles dicitur æreis crepidibus

ἦσαν fuisse, ut est apud Diogenem. Simum istum.] ἔφασκε
 ἀποσι vel signis. Méne quæris.] ἰρωτησάμενος. Quo pa-
 το.] ἰπαρχίλῳ. Beatus.] Iudicium superiorum de Socra-
 te. Sed quinam.] οἱ αἰετὶ τὸ σκερταίνω. Ad Cræsum.]
 Redit ad Cræsum & Sardaparam. Video quippe.] ἰπ-
 οφροσίζεταί τι ἀπὸ λόγου.

ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ,

Πλούτωνος ἑπεὶ Περσε-

φόνης.

PROTESILAI,

Plutonis & Pro-

siræina.

Iacobo Micyllo interprete.

PROTESILAVS.

Ω Δίσποτα, καὶ βα-
 σιλεῦ, καὶ ἐμὲτερον
 Ζεῦ, καὶ σὺ Διμήτρος
 θυγατρί, μὴ ἐκείνητε δέχοισιν
 ἰρωτικῶ. Πλὺ. σὺ δὲ τίς ἐστι
 δέχουσα ἡμῶν; ἢ τίς ὄρω τὴν
 χάριν; Πρω. ἐμὲ μὲν Πρωτε-
 σίλαος, ὁ ἰφίλιος, φυλάκιος,
 εὐσπρίσιος τῆς Ἀχαιῶν, καὶ πρῶ-
 τος ἀθανάτων τῶν ἐν ἰλίου δίοιο
 μω ἡ ἀφιδέας πρὸς ὀλίγον. ἀ-
 ναβιῶναι πάλιν. Πλὺ. ἔγωγε μὲν τῆ-
 ῖρωτα, ὃ Πρωτεσίλαος, πάντων
 νεκρῶν ἰρώσι, πολλῶν δὲ αἰσῶν
 αὐτὴν τὴν. Πρω. ἀπὸ ἐτὸς ἰλίου,
 Αἰδώς

O Domine, ὁ rex, ὁ
 noster Jupiter. & tu
 Cereris filia, ne des
 spicite preces amatorias.
 PLVT. Tu vero quid pre-
 caris à nobis, aut quis deni-
 que es? PROT. Equidem
 Protesilaus sum, filius Iphi-
 eli, patria Phylacensis, qui
 cum reliquis Græcis in expe-
 ditione ad Troiam profe-
 ctus, ac primus omnium con-
 tra Ilium pugnando occisus
 sum. Precor autē, ut dimis-
 sus hinc, modicum temporis
 in vitā redire denuò permit-
 tas.

PLVT. Hunc amorem, Protesilaē, omnes mortui amantes
 sed nullus tamen ipsorum potuit eo. PROT. At non vitam, ὁ

Pluto,

Ορφεῦ γὰρ δι' αὐτῶν ταύτων
τῶν αἰτίων τῶν Εὐρυδικῶν
παρίδοι, καὶ τῶν ὁμογενῶν
μετ' Ἀλκμήην παρτίμψατε,
Ἡρακλεῖ χαρίζομεθα. Πλὴν οὐκ
ἔστις ἡ δὲ ἐκράδιον γυμνὸν
ᾧ, ἢ ἄμορφον, τῇ καλῇ οὐκ
καὶ νύμφῃ φανῶμαι, πῶς δ'
καὶ ἐκείνη προσφύται σε, ἡ δ'
ἐκ γυνώσκει δυνάμει, φοβή-
σεται γὰρ ὡς οἴσῃ, καὶ φάσει
τοῦ σε, καὶ μάλιστα ἵσῃ τοσαύ-
τῶν ὁδῶν ἀνελκυσθῆς. Περ-
σεύς, ὃ ἄνθρωπος, οὐ καὶ τῶν ἰσ-
σῶν, καὶ τὸν Εὐρυκῶν ἐκλῶσον,
ἡπαδάρ ἐν τῇ πατρὶ ἡδὴ δ'
Πρωτσίλῃ. ὅ, καὶ ἐκείνην
ἐν τῇ ἐκείνῃ, νύμφην δὲ
καλὸν ἀπὸ γάμου αὐτῶν,
οἱ δὲ ἐν τῇ πατρὶ. Πλὴν
καὶ Πρωτσίλῃ συνδοκῇ, δ'
ναυαγῶν τῶν αὐτῶν, ποίη-
σον νύμφον. οὐ δ' ἐμνήσθῃ,
μὴ γὰρ καὶ ἡμῶν.

diret. PLVT. Quoniam, Proserpina, & tibi hoc videntur,
age perductum hunc iterum ad superos, Mercuri,
sponsum facito. Tu verò memineris, non
amplius quàm unum diem
tibi permissum
esse.

Nam ^b Orpheo ob ipsam
hanc causam Eurydicen ux-
orem reddidistis: & cognatam
meam Alcestin emissis-
tis, Herculi gratificantes.
PLVT. Optaris autem, cum
ista nuda atque deformi
caluaria, formose illi sponsae
tuæ in conspectu venire?
Quo pacto autem illa etiam
aspiciat te, quæ ne dignosce-
re quidem amplius te pote-
rit? Terrebitur enim, sat scio,
atque aufugiet, tuq; frustra
tantum iter exantlaueris.
PROSERPINA. Proin-
de mi vir, tu isli quoque rei
medicinam aliquam adhibe,
ac Mercurium iube, ut
postquam ad lucem peruenerit
Protesilaus, contactum
virga, mox in adolescentem
formosum conuertat illum,
qualis videlicet antea fuit
cum ex sponsa thalamo pro-

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

α Αὐτὸς Ἕκτορ.] *Hector Priami Regis filius, Troianorum omnium prestantissimus & fortissimus: dictus, auctore Platone, ἀβύχου, defendens, quod urbem contra hostium impetum tenueris, patriamq; seruaueris.* **β** Ὀρφεο.] *Fabula de Eurydici uxore Orpheus, satis ex quarto Georgicōn Virgilij nota est.*

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ
Ταγισίου.

MENIPPI ET
Tiresia.

Iacobo Micyllo interprete.

M E N I P P V S.

Ω Τερψία, εἴ μὴ καὶ ἴσως
φῶδες εἶ, ἐκείνῃ δὲ
γενῶναι ῥαδίον ἄ-
πασιν ὅρ' ἡμῖν ὁμοία τὰ ὁμ-
ματα ἔχοντα, μόνον δ' αἱ χῶ-
ραι αὐτῶν, τὰ δ' ἄλλα, ἐκ τῶν
ἄνθρωπων ἔχουσιν, τίς ὁ Φινεύς
ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς; ὅτι μὴ
τοῖς μάντις ἴδωσιν, καὶ ὅτι ἡμεῖς
τραχέως, μόνον ἄνθρωπος καὶ
ζῶον; τῶν ποιητῶν ἀκούσας,
οἶδα πῶς τῶν θεῶν τοῖς
ῥῆσιν ἀπὸ μοι, ὅπερ ἐν ἱερῇ
θεῖᾳ ἰδίῳ τῶν βίων, ὅπό-
τε ἄνθρωπος ἴδωσιν, ἢ ὁ ζωωντῶν;
Τα.

AN verò **Θ** ^α *cū*-
cus sis, Tiresia, non
amplius cognitu fa-
cile est: nobis enim cunctis
æque sunt vacui oculi, ac so-
le illorū sedes relicte: quod
autem ad cætera attinet, non
facile dixeris, qui Phœus,
aut qui Lynceus fuerit. At
verò quod vates fueris, **Θ**
quod utrumq; solus teipsum
perhibueris marem ac fœmi-
nam, auditis aliquando poë-
tis noui. Proinde per deos
dic mihi, utram vitā expe-
tus es suauiore, utne
quādo fuisti an cū fœmina?

T I R E S.

LYC. MORTVOR. DIALOGI. 51

Τῇ ἀμάνωρ ὡ παραπολὺ, ὃ
Μένιππ, ὃ γυναικῆκος ἀπαγ-
μὸνίστρος ἦρ, καὶ δισπόσει τ
ἀνδρῶν αἰ γυναικῶν. καὶ ὅτι ποῦ
ἀμῆρ ἀνὰ γῆ αὐτῶν, ἔτι
πᾶρ ἱππᾶν ἐς ἀνὰ, ὅτ' ἐν
ἱππῶσι δαφνίῳ, ὅτ' ἐν
ἀκασηοῖς ἐξίλασθαι. ΜΕ.
ὅτ' ἀκασῶν, ὃ Τερσίας, τῆς
Εὐειπιδὸς Μηδείας, οἷα ἀπὸ,
Οἰκτέρουσα τὸν γυναικῶν,
ὅς ἀθλίος οὖσας, καὶ ἀμφοῖν
τὸν τινα τὸν ἐκ τῶν ἀδυνῶν
ὡνόνον ὑφισαμῆρας; ἀτὰρ ἀπὲ
μοι (καὶ μνησθῆναι ἦρ μὲν τῆς
Μηδείας ἰαμβῆα) καὶ ἔτι κὼ
ποῖ ἐπὶ γυνὴ ἰαμβῆα; ἢ σῶρα
καὶ ἄγον; ΤΙ. ἀντίστας ἐν ἐ-
κάνω τῷ βίω; ΤΑ. τί τῷ; ὡ
Μένιππ, ἰρωτῆς; ΜΕ. ὅτ' ἐν
χαλινῶν, ὃ Τερσία. πάλιν
ἀπόκριναι, ἔσσι ῥᾶδιον. ΤΑ.
ὅτ' ἐν ῥᾶ ἡμῶν, ἐκ ἔτι κὼ
ἀ' ὅμως. ΜΕ. ἰκάνον τῷ. ἔ
ἦ καὶ μήτραν ἔχῃ. ἰδὺλό-
μῶν ἀδύνα. ΤΑ. ἄχον ἀδύνα-
ἀ. ΜΕ. χρόνῳ δὲ σοι ἡ μήτρα
ἔφάνιδῃ, καὶ τὸ μέγαρον τὸ γυ-
ναικῶν ἀπεφάγη καὶ οἱ μας
ΤΙ. Habui scilicet. ΜΕ. Successu aut temporis vuluane
illa evanuit, & membrum muliebri obitratum est, mamilla

TIRE. Potior multo fuit,
Ménippe, muliebris vita: ex-
pediit enim, & dominatur
quodq; viris mulieres: neq; ipa-
sis necesse est in bellis profi-
cisci, neq; ad propugnacula
stare, neq; in edicionibus dissi-
dere, neq; in foro atq; iudicijs
contendere. MEN. Quid? an
nō autisti Tiresia Euripidis
Medeam, qualia dixerit cum
mulierum genus deplorando
commemorari? quā miseræ
sint, & intolerabilem partus
riendo laborem sustineant?
Verūm dic mihi (cōmonefes-
cerunt enim me versutuli isti
Medea) peperistine etiā alim
quando cūm mulier esses: an
verò sterilis & absq; semine
vitam illam degisti? TIR.
Quid hoc, Ménippe, inter-
rogas? MEN. Nihil acerbè,
Tiresia: verūm responde, si tibi
molestum non est. TIR.
Nō fui sterilis quidē, sed neq;
peperi tamē. MEN. Sufficit
hoc. Vtrum enim & vuluam
habuisses, scire volebam,
d d d d 2 lēq

δοὶ ἀπειτέουσιν, καὶ τὸ ἀν-
δραγὰ ἀνδρῶν, καὶ πόρνην ἐξ-
ουκας; ἢ ἀντίκα ἐκ γυναικὸς
ἀνὴρ ἀνδράνης; Τα. ὤχῃς
ρῶ τί σοι βέλτεται τὸ ἐρ-
τημα, δοκῆς δ' ὅρ μοι ἀπει-
εῖν, ἢ ταῦθ' ὅπως ἐγείντο.
Με. ἢ γὰρ ὅρ ἀπιστεῖν, ὃ Τα-
ρσία τοῖς τοῖς τοῖς, ἀπὸ κα-
θάπερ τινα βλάκα, μὴ ἐγεί-
νοντα ἔτι δυνάτ' ὄναι, ἢ
τι καὶ μὴ, παραδέχεται;
Τα. σὺ ἔρ ἐκ τῶμα πι-
εῖας ὅτε γινώσκαι, ὑπὸτ'
ἄρ ἀκούεις, ὄρντα ἐκ γυναι-
κῶν ἐγείνοντό τινες, ἢ δυνάτα,
ἢ θεοὶ, τὴν Αἰθέρου, ἢ τὴν
Δάφνιν, ἢ τὴν τῷ Λυκάου.
οὐ θυγατέρα; Με. λέω περὶ κα-
λένους ἐν τούτῳ, ἢ σομαι δ', τι
καὶ λέγεις. σὺ δέ, ὃ βέλτε-
σι ὁπότε γυνὴ καὶ ἀνὴρ
ταῦς τότε, ὥσπερ καὶ ὕσ-
ρον, ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις
ἔμαθον ἔν; Τα. ὄρεται, δ'
γυνῆς τὰ περὶ μὲν ἅπαντα,
ὡς

λέγ' iterum complanate, de-
inde virile succereui, &
barbam produxisti, an ve-
rò repente ex muliere vir
factus produxisti? T. R. Non
video quid sibi velit interro-
gatio hac. Videris au-
tem mihi pro dubio habe-
re, factumne hoc ita sit, an-
non. M. N. Quid? annon
dubitare, Tiresia, de huius-
cemodirebus conuenit, sed
perinde ac fatuum aliquem,
non perpensis, fieri ne possi-
sint, annon, protinus pro-
ueris recipere? T. I. R.
Tum tu igitur neque cate-
ra credis hoc pacto contigisse,
puta quum audieris
vi quaedam ex mulieribus
aues factae sint, aut arbor-
es, aut ferae, Philomela
videlicet, aut Daphne,
aut Lyconis istius filia?
M. N. Quod si quando &
in illas incidero, tum quid
ipsae dicant quoque, scibo:
tu verò, ô optime, ecquid

cum mulier esses, vaticinatus quoque es tum, quemadmo-
dum & postea? an verò pariter & vir & vates didicisti
esse? T. I. R. Vides ut cuncta ea quae de me feruntur, ignoras?

pnta

ἔτι καὶ δειλυνσά τινα ἔστω τῶν
θεῶν, καὶ ἡ μὴ Ἡρα ἐπύρωσί μιν,
ὅς δ' Ζεὺς παρεμύθησας τῷ
μαντικῇ τῶν συμφορῶν. Μι-
ῆτι ἔχῃ, ὅ Ταρταίᾳ, τῶν ψω-
μάτων, ἀλλὰ κατὰ τὰς μάγ-
τας τῶς ποιεῖς, ἔθ' ὅτι ὅτι ὅτι
μὴ ὅτι ὅτι ἀγασθῇ.

puta quo pacto & item
quandam Deorum diremi, et
Iuno visu me priuauit: lupi-
ter autem in solatium dama-
ni eius, vaticinandi artem
mibi dedit? MEN Adhuc
ne Tiresia mendacis istis
caperis? Sed facis hoc more

vatum. Consuetum enim vobis hoc est, nihil iam sanè dicere.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

α CAECVS sis Tiresia.] Tiresias fuit Thebanus vates,
captus luminibus, quòd Minervam lauantiem inspexisset. Fabu-
lans: ut quicq; poëta, cum in fœminatũ è mare fuisse mutatum,
de quo vide Quid, 3. Metamorph. apud quem utrumq; sexus
expertus muliebrem pronunciat suauiore.

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ Η

τύραννος

CATAPLVS SI-

uc Tyrannus.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΛΩ-

θους, Ερμῆς, Κωϊσκῆς, Μεγα-
πένθους, Μικύλλῆς, Πλυσιῆς, Τι-
σιφόνῆς, Ράδαμαθῆος,

Κλῆος & Λύ

χῆς.

CHARONTIS,

Clotho, Mercurij, Cyniscῆς,
Megapenthi, Micylli, Dini-
tis, Tisiphonis, Rhadaman-

thi, Leti, & Lu-

cerne.

Petro Mosellano interprete.

ARGVMENTVM.

V Ti suprà in Menippo, diuitum exitus ac poenas de-
scripsit recitato etiam decreto, quo animæ illorũ in
asinos migrare iubentur, ita hîc sub Megapenthis per-
sona, Tyrannorum vitam, mores, exitus, & quæ tandem
post hanc vitam, animorum supplicia & cruciatus illos
maneat, exponit: amplificatis etiam his antithesi qua-
dam, dum suturem Micyllũ, & philosophum Cyniscum,

ddd 3 utrunq;

utrunq; pauperem, alterum etiam virtuti ac sapientie deditum, cū illo cōponit. Illud videlicet innuens, quod & qui potentia & diuitias sectantur, & vitā plerunq; pessimam atq; nequissimam agant, mortē quā grauissimo animo patiantur. Cōtra autē qui à rebus istis mundanis, iisdemq; malorū omniū principijs & cāusis, animum remotū ac liberū habent, quiq; virtutē prae ijs quæ vulgus appetit & miratur, colunt, illos & mortem continere solere, neq; vllis cōscientiæ flagris facillē perterrerī. Tractat autē hęc pro more ac instituto suo, fabuloso rursus dramatico quodā fīcta vmbrarū transfretatione apud Acherontē: in qua dum & tyrannus hic traiciendus foret, mora ceteris, retinente ac mortem deprecante illo iniicitur. Quā rem Charonte atq; alijs grauius ferētibus, tandem Mercurius collo attractū illum in nauē compellit, adiutibus ad id pauperibus illis Cynisco & Micyllo. Porro vbi iam traiectum esset rursus apud Rhadamanthū eodem pacto iudiciū subterfugere velle idem fingit: sed tamen & ibi in medium protractus, & à Cynisco accusatus, extremo tandem supplicio damnatur.

C H A R O N.

Eγώ, ὦ Κλωβοί, τὸ μὲν σκάφος τῷδε ἡμῖν πάλαι ὀνείρις, καὶ πρὸς ἀναγωγὴν τοῦ μάλ᾽ αἰσχροκωσμοφρονος, ὅ, τι γὰρ αὐτὸ ἐκκίχεται, καὶ ὁ ἰσὸς ὠρεῖται, καὶ ἡ ὀρθὴν παρακίπρυσται καὶ τῶν κοπῶν ἐκαστὴν τιτρώπεται. κοπὴν τι δὲ φέρω, ὅσον ἐν ἡμοῖς, τὸ ἀγκύριον

A Ge verò, ô Cloncho nauis qui. de hac iamdudum nos expectat parata, & ad nauigationem cōmodè admodū in struetat, siquidē et sentinā exhaussimus, & malū ereximus, cum & velum est passum, ac res in suo loco collocati omnes ita ut (quod in me est) obftet planā nihil quin anchoras sub-

Κλω. τί δὲ οἶδας, ὦ Χάρων,
 ἢ τις ἀσχολία πρὸς αἰσιν ἐσ-
 τῶ, τῷ Διὶ ἐπὶ πλοῖον ἀναθῆναι.
 τῷ ἀρχήσασθαι πρὸς τὰ
 ἄνω πράγματα; Δισπότης
 δὲ ἑξῆς ἐνός ὄπῃ. Χά. ἀπὸ
 ἔχῳ, ὦ Κλωθοῖ, πέρα τῇ
 μήτρῃ Δισπόσαν κοιτῶν ὑπὸ
 ματῷ, ἐπὶ ἑδρῇ ἡμῶν ποτὶ
 αὐτὸν ἀπῆλθαι Διον κατὰ
 σχήμα. ἀπὸ ἰσθμῶν οἰσθῶ
 αὐτίαν. παρ' ἡμῶν μὲν ἔστι
 σφόδρῃ νόμον, καὶ χοῶ,
 καὶ πόπανα, καὶ ἰναγίσματα,
 τὰ δὲ ἄλλα, σοφὸς καὶ ὁμίλητος
 σκότῳ. ἐν δὲ τῷ ὕδατι φαί-
 θρα πάντα, καὶ ἔστι ἀμβροσία
 ποτῇ, καὶ τὸ νύκταρ ἄφθονον,
 ὥστε μοι ἑδίων παρ' ἰκάνοις
 βραδυῶν τοῖσι. καὶ παρ' ἡ-
 μῶν μὲν ἀνίσταται, καθάπερ
 ἐκ Διόσκου τινὸς ἀφρο-
 δάσκου. ἐπεὶ δ' αὖ καὶ κατὰ
 κατὰ, σχολῇ καὶ βέλῳ,
 μάλιστα ποτὶ κατέρχεται Κλω.
 μήκῃτι χαλῖπαι, ὦ Χά-
 ρων.

los cunctari videatur. quin & a nobis subuolare consue-
 uit, perinde ac si è carcere aliquo aufugeret. ubi verò de-
 scendendi fuerit tempus, lentè admodum & pedecentim
 vix tandem accedit. CLOTHO. Mitte iram istam ô Cha-
 ron,

CLOTHO. At quid no-
 sti, ô Charon, an negotio
 aliquo detineatur, Ioue vni
 delictet postulante, ut in
 procurandis Superum re-
 bus plus quam iustum tem-
 pus infumat? Flerus autem
 est & ille. CHAR. At non
 ita, ut ultra iustum mos-
 dum communi mancipio
 debeat imperitare: quan-
 do nos, cum abreundi tem-
 pus esset, ne vnquam quin-
 dem eum deuinimus. Sed
 ego rei causam propem-
 dum coniecturis assequor:
 nempe apud nos maluat an-
 tium est cum libamentis, &
 placentiula, silicet maq: ca-
 tera verò caligo & nebula,
 tenebraq: in caelo autem,
 præterquam quòd clara ac
 lucida sunt omnia, ambra-
 sia multa pariter & neclar
 affatim suppetit, adeò ut
 mihi quoque hoc nomine
 suauius lubentiusq: apud il-

πρὸς παρσιόφιν ἢ αὐτὸς οὐδὲς,
 ὡς ὁρᾷς, πομπὴς τινος ἡμῖν
 ἔσται, μάταιον δὲ ὥσπερ τι
 ἀπόλοιτο, ἀδρόνους αὐτὰς τῇ
 ῥάβδῳ σπιδῶν. ἀπὸ τὶ τῦτο;
 ἀδικήμιον ἢ νῦν ἐν αὐτοῖς, ἢ
 ἄπορον γιγνώσκοντα, ἵνα δὲ τινα
 καὶ πόρταν ἐξημμήνουν, καὶ
 εὖτονον ἐν τῇ χειρὶ ὁρῶ ἔχον-
 τα, σφινὺν ἰνὸρῶντα. καὶ τὸς
 ἄπορτους ἐπισπιδόντα. ὃχ ὁρᾷς
 δὲ καὶ τὸν Ερμῆν αὐτὸν ἐν
 σφινὺν ῥιγῶντον, καὶ τὸ πῶδός
 ἱπποκρινόμενον, καὶ πινωσιν
 τα. μετὸν γὰρ ἄσματος
 αὐτῷ τὸ σῶμα; τί ταῦτα, ἢ
 Ερμῆς τις ἐσπιδῶν; τί ταρτα-
 ρεύει ἢ ἡμῖν ἵσικας. Ερ.
 τί δ' ἄπο, ὦ Κλωθόϊ, ἢ τὸ ἐνὶ
 τῶν ἀλιτρίων ἀρπάζαντα
 μεταδίδωκεν, ὃ ἄλλοι δᾷν λα-
 πόνας ἡμῖν τὰ μικρὰ ἰγνὸς
 μιν; Κλω. τίς δὲ δειν; ἢ τί
 βροχόμην ἀπιδίδρασκῃ; Ερ.
 τὸτι μὴ πρόδηλον, ὅτι ἢ
 μετὰ ἡμῶν ἐβόλιντο. ἴσῃ δὲ βασίς
 λῶς

eiderit ut ego ad hanc nauem hodie non fuisset rediturus?
 CLOTH. At quoniam est? aut quis sibi quarens, conatus
 est transfugere? MERC. Hoc quidem est vel cuius ma-
 nifestum, quod diuinius viuere cogitauit. Est autem vel rex
 d d d d s quispiam,

non, siquidem hic propè ad-
 est, complureis secum adducens:
 imò, ut cernis, densam
 turbam velut gregem virga
 præ se agit. Sed quid hoc?
 Vincitum herclè quendam in
 ipsius cōspicio, tum alium tum
 su diffluentem, porro alium
 quendam per succinctum,
 ac baculum manu gestan-
 tem, asperumq; ac toruum
 quiddam obuiuentem: dem-
 que alijs, ut gradum addant,
 à tergo imminentem. An-
 non Ὁ Mercurium ipsum
 vides sudore persusum, pe-
 dibus puluere conspersis,
 tum Ὁ crebro anhelantem,
 adeò ut as ei suspirijs sit dis-
 tictum? Quid hoc rei est,
 Ὁ Mercuri? Hem, quæ est
 hæc trepidatio? Nobis cer-
 tè vehementer perturba-
 tus videre. MER. Quid
 aliud, Ὁ Clotho, quàm quòd
 dum scelestum hunc aufun-
 gientem prosequor, penè ac

αὐς τις ἢ τύραννος, ἀλλὰ γὰρ τὸ
 ὄδυρμά μιν, καὶ ὅτι ἀναπαύειν,
 πομπὴς τινος ὀδωμονίας ἐ-
 στέρωσά λίσσων. Κλω. ἂν ὁ
 μάταιος ἀπιδίθασκεν, ὡς
 ἐπιβίωναι δωάμενος. ἰππικὸς
 πομπῶς ἤδη τῷ ἐπιπικλωσά-
 ντι αὐτῷ νόματι. Ερ. ἀπιδί-
 θασκεν, λίσσας; αἶψά μιν ὁ γὰρ
 νοστήσας οὐτος, ὁ τὸ ξύλον,
 σωτήρ μοι, καὶ σὺν αὐ-
 τῷ τὸν αὐτὸν ἐτάσσειν, ἡδὺν
 ὅχι τοῦ ἡμᾶς ἀπρυγῶν. ἀφ'
 οὗ γὰρ μοι παραδίδασκεν
 αὐτὸν ἡ Ἀτρος, παρ' ὅλως
 πλὴν ὁ δὲ ἀντίταται καὶ ἀντί-
 σταται καὶ τὸ πάθος ἀντρεῖσθαι
 πρὸς τοῦ Ἰαφῶ, ὃ παρὰ τῆς
 ἀνάγκης ἡμῶν ἐνίσταται καὶ
 ἐκίταται καὶ κατελπίσθαι, ἀ-
 φελῶν πρὸς ὁλίγον ἀξίωμα,
 καὶ πομπὰ δάσκειν ἡσυχίας
 μιν. ἰγὼ δὲ, ὥσπερ αἶψας,
 ἐκ ἀνίαν, ὅπως ἀδωάτων ἐ-
 φείμεσθαι. ἰππὶ δὲ κατ' αὐτὸ
 ἤδη τὸ σόμιον ἡμῶν. ἡμῶν τὰς
 κερὰς, ὡς ἴδῃ, ἀπαυθιμῶν-
 τος τῷ Αἰακῷ, ἡ κέρωνος

quispiam, vel tyrannus, quæ-
 tum ex eius eiulatu conyem-
 re licuit. nam ingenti quadā
 ex felicitate se deiectum que-
 rebatur. CLOT. Et quum-
 flum, quod ei erat innatum,
 iam defecisset, stultus tamen
 ille, quasi superuivere, quæat,
 aufugit? MER. Aufu-
 git narrat? Quod si non ga-
 nerosissimus hior, qui ba-
 culum manu gestat, mihi
 fuisset auxilio, sicquæ ipsum
 comprehensum vinculis ab-
 ligassemus, è nostris profe-
 ctò manibus egregiè effu-
 gisset. Etenim ex quo cum
 mihi tradidit Atropos, per
 omnem viam retrahere atq;
 obniti nunquam destitit.
 Quin pedibus solo oppositis
 ita se offirmauit, ut inter du-
 cendum nobis non parū ne-
 gotij exhibuerit. Aliquoties
 autem supplicabat ac depre-
 cabatur, ingentia daturum
 se pollicens, si vel paululum
 dimitteretur. Ego verò cum
 hominem ea quæ contingere non possent, ambire viderem.
 ut me decuit, minimè dimisi. At ubi iam ad ipsum ostium
 usq; peruenissemus, ipseq; umbras, ut moris est, Aeaco adu-
 meratam,

Ἰομῆα αὐτὸς, πῶς τὸ παρὰ
 τῆς αὐτῆς ἀδελφῆς συμφορὴν αὐ-
 τῷ σύμβολον λαθὼν, ἐκ οἷο
 ὅπως ὁ τρισητάρατος ἀπὸ μὲν
 ὧν ἔστι, ἐν δὲ τῇ ἐκέρχῃ τῆς
 ποιομένης, καὶ Αἰακὸς ἀνατέ-
 νησας τὰς ὀφρῦς, μὴ ἐπὶ πάντων,
 ὅτι Εὐμῆη φησι, καὶ τῇ ἐκέρχῃ
 ἄλλοι σοὶ αἰὲρ ὑπὸ τῷ παιδίῳ,
 τὰ ἐκέρχῃ, καὶ ἀκέρχῃ, καὶ ὅλα
 μὲν λαθὼν διατάξας, τῇ ἑα-
 ρας, ὡς ἔρχῃ, πῶς τῶν χιλίοις
 ἔχει τὸ σύμβολον ἐκέρχῃ
 ραγμῆς οὐδὲ μοι παρ' ἑα-
 ρας ἄγων, καὶ μὴ τὸτα φῆς,
 ὡς παραλλόγισαί σε ἔατρο-
 πος. ἐν δὲ ἐκέρχῃ πῶς
 τὸν λόγον, ταχίως ἡμῶν.
 ὅλῳ τῷ ἐκέρχῃ τῷ ὅλῳ, καὶ
 παρὰ περιθλίπον ὑδαμὸν τῷ
 ὅλῳ ὅλῳ, οὐ μὲν τῷ ἀπόρρα-
 σιν ἰδίῳ, ὡς ἔχον, τάχως
 καὶ τῷ ἄγασσιν πῶς τὸ φῆς.
 ἐπὶ δὲ αὐθαίρετός μοι ὁ
 βίαιος. οὐτὶς, καὶ ἄλλος
 ἐπὶ ὑσπλην ὁ δῖος, κα-
 ταλαμβάνοντες αὐτὰν ἡδὲ ἰν

Τανάρ.

recta ad Tenuarum reducit, quam potui celeriter reme-
 zior: hic autem optimus vir sua sponte me comitabatur. Itaq̃
 velut ē carceribus emissi, ceteri cursu volantes ipsum iam in

merarem, & ille vniversas
 ad summam à sorore tua
 transmissam recenseret, pers-
 diissimus hic nescio quas
 modo clam nobis aufugerat.
 Itaq̃ quum summæ vnus de-
 esset, Aeacus adductis sum-
 percilijs: Non in omnibus,
 inquit, passim tu furandi at-
 ticipium intende. Satis tibi
 sit, quod eiusmodi ludos in
 caelo reddere conceditur:
 umbrarum autem rei omni-
 no sunt plana, neque quic-
 quam nos aliqua via falle-
 re potest. Quatuor supra
 mitte, ut vides, summa ha-
 bet inscriptor, tu verò vno
 minis adducis: nisi forsas
 excusas quod te circumue-
 nerit Atropos. Ad hunc ego
 sermonem rubore perfusus,
 quæ in via acciderant, in
 memoriam reuocare ceppi.
 Et cum oculis in orbem
 ductis, hunc nusquam cerues-
 tem facile animo collegi eū
 transfugisse. quare viam quæ

Tanaro

Τανάρῳ, παρὰ Λοῦον ἵλθι.
 δαφνυῖν. Κλω. ἡμᾶς δ', ὦ
 Χάρων, ὀλιγαίαν ἤδη τῇ
 Ερμῷ καταγυγνῶσκομεν. Χά.
 τί δ' ἔτι δαίμονος, ὥς οὐχ
 ἐπ' αὐτῷ ἡμῖν γυγνῶμιν
 ἀπ' αὐτοῦ; Κλω. ἡ γὰρ λήθη, ἡ
 βρομὴ τῶν ἀνθρώπων, ἐν ᾧ δὲ περὶ
 σαμίνῃ τὸ βιβλίον, καὶ περὶ
 τῶν ἐπιδόσεων καθιστάμενη,
 ἥς ἐστὶ, ἐπιβαίνοντα ἔκα.
 πορ' αὐτῶν δαγνῶσομαι, τίς,
 καὶ πόθεν, καὶ ὅρτινα τιθῆναι
 τὸν τρόπον. οὐ δὲ παραλαμ-
 βάνων σοῖσιν. καὶ σωτῆρα,
 ὦ Ερμῷ δὲ τὰ νιοῦτά του.
 τί πρῶτα ἐμβαλεῖ, τί γὰρ ἄρ'
 καὶ ἀπαιτῶντά μοι; Ερ.
 τί δὲ δέ σοι, ὦ πορβυῖ, τὸν
 δεινμόν. οὐδὲ γὰρ πριακόσιοι
 μιτὰ τῶν ἐκτεθνήκτων. Χά.
 βαβὼν ἢ ἀγέας, ὁμφάκας
 ἡμῖν νεκρῶν ἢ καὶ ἄνων. Ερ.
 βέλα, ὦ Κλωθοῖ; τὸς ἀκλῶν
 εὖς ἰὼ τῶν ἐμβριθῶν.
 Κλω. τὸς γίροντας λήθη;
 ἔτω ποῖα. τί γὰρ με δ' ἄνδρα
 ματα ἔχον, τὰ πρὸς εὐκλείδῃ
 ἄς πως νῦν ἐξήτασσα; ἴσως
 ἴσως τις δέ τις, ἡμεῖς δὲ
 ἴσως τις δέ τις, ἡμεῖς δὲ

Tanaro deprehendimus. οὐδ' ἄρα
 adeò parum absuit quin effu-
 gisset. CLOT. Et nos, ὦ
 Charon, Mercurium adhuc
 ignaviae dānamus? CHAR.
 Quid ergo diutius cuncta-
 mur, quasi non satis sit mora-
 tum? CLOT. Probè dicis,
 inscendāt. Ego verò sumpto
 in manus libello, ingrediētes
 singulos, qui, & unde nati,
 quosq; moda vita functi sint,
 ex more dignoscā. Tu autē,
 ὦ Mercuri, ipsos excipe, &
 omnes suo ordine collocato.
 Verum tu infantulos istos
 primū inijce. quidenim
 mihi interroganti quiuerint
 respondere? MER. Entia
 bi, ἀπορίτω, sunt hi nume-
 ro trecenti, prāter eos qui
 ἀ parentibus sunt expositi.
 CHAR. Παρὰ, quae est
 hac soli fertilitas? egre-
 gius es umbrarum ductor:
 suas immaturas nobis ad-
 ducis. MER. V' in tu, ὦ Clo-
 tho, ab his indefectos intro-
 ducamus? CLOT. Verulos
 istos dicis? maximè. Quid enim attinet, quae ante Euclidem
 hucusque contingerūt, sciscitādo ipsa mihi negocia facessam?

οἱ ἄνδρες ἱξήκοντα ὑμεῖς πάσι
 τῇ ἡδῇ. τί τῦτο; οὐκ ἰπακύνει
 με, βιβνόμενοι τὰ ὦτα ἐπὶ
 τῶν ἰσθμῶν. Δίδοι τάχα καὶ
 τῶν ἀράμενον παραγα-
 γῆν. Ερ. ἰδὲ πάλιν οὗτοι
 ἀνδρῶν δεικνύοντες τιπραχόσοι,
 τακτικοὶ πάντων, καὶ πῶσα-
 ροι, καὶ καθ' ὅσον τιτυγ-
 μένοι. Κλω. νὴ Διός, ἵνα ἀπα-
 φίδις γὰρ πάντων ἡδῇ ἀγί.
 τῶν τραυματίας ἐπὶ τέλει, ὃ
 Ερμῆ, παραγάγει, καὶ πρῶτόν
 μοι ἔπαρσι, ὅπως ἀφθανόντες
 τῶν ἑκτε, μάλλον δὲ αὐτὴ πῶς
 τὰ γυγναμμένα ὑμᾶς ἵπαι
 σκίψομαι. πολλοὶ μὲν γὰρ ἀφθαν
 ὑμῶν ἰδὲ χαλκῶς ἐν Μυθίᾳ τίτ-
 ταρας ἐπὶ τέλει ὁ γυγνόντα,
 καὶ τὸν Οἰζάρτη ὑδὸν μιν
 αὐτῶν Γωβάρην. Ερ. ἡλέα.
 σι. Κλω. δὲ ἴστωτα αὐτὸς ἀπ-
 πίσαται ἱππῶν, καὶ ὁ φιλό-
 σοφος Θιαγῆς, δὲ πλὴν ἱ-
 ταίραν, πλὴν Μιγαρόθεν.
 Ερ. οἱ τοὶ πλεονέκτορες. Κλω.
 πῶς δὲ οἱ περὶ τῆς βασιλείας
 ἀπὸ ἀπῶν ἀφθανόντων;
 ἵνα quod scorio Megarensi, cuius amore flagrabat, potiri
 non possit. MER. En tibi propè adsunt. CLOT. Porro
 ubi illi qui de imperio certando, multis se caedibus cōsecere?

Vos qui plus sexaginta annos
 nati estis, adeste. Sed quid
 hoc? Itan' eorum aures omnes
 sunt obturatae, ut me non ex-
 audiant inclamantem? For-
 san et hos sublatos importa-
 re oportebit. MER. En
 duodequadraginta flaccidi
 omnes, et apprimè maturi,
 ac in ipso planè tempore
 decerpiti. CLOT. Per los
 uem: quandoquidem iam
 omnes sunt vnae passae. Sau-
 cios, o Mercuri, nunc addu-
 cito. Vos quo mortis genere
 vitam clauseritis, mihi pri-
 mum dicite. Sed cur non ipsa
 met, quae cuique vestrum sint
 inscripta, inspicio? Oclo-
 ginta in praelio cadere he-
 ri apud Medos decretum e-
 rat, atque una cum his et O-
 xyartae filium Gobarem.
 MER. Adsunt. CLOT.
 Prae amoris impatientia sibi
 ipsi mortem consciuere se-
 piem: in primis autem Thea-
 genes philosophus, propter
 ream quod scorio Megarensi, cuius amore flagrabat, potiri
 non possit. MER. En tibi propè adsunt. CLOT. Porro
 ubi illi qui de imperio certando, multis se caedibus cōsecere?

MER.

Ερ. παρὶς εἶσι. Κλω. ὁ δ' ἔτι
 τῷ μοι χεῖ καὶ ἔγωγε καὶ πο-
 ναυθᾶς. Ερ. ἰδὲ σοὶ παρὶς εἶσι.
 Κλω. τὸς ἐκ Δικαστηρίων δ' ἔτα
 παραγάγει, λίγω δὲ τὰς ἐκ
 τυμπάνων, καὶ τὸς ἀνιστολο-
 πισμύνης οἷδ' ὑπὸ ληστῶν ἀπα-
 θανόντων ἱπποδρόμου πῶς ἀ-
 σπιν, ὃ Ερμῆς. Ερ. πάρεσι
 οἷδ' οἱ τραυματίαι, ὃ Ὀρέε.
 τὰς δ' ἑγωγε καὶ ἅμα βίβω,
 παραγάγει. Κλω. μάλιστα,
 καὶ τὸς ἀπὸ ναυαγίων γινώσκω.
 μαρτυρεῖται δὲ, καὶ τὸν ὁμοιοῦ
 πρόπον, καὶ τὸς ἀπὸ πυρρῶν
 δὲ, καὶ τὸς ἅμα, καὶ τὸν ἰα-
 τρὸν μὲν αὐτῶν Ἀγαθοκλῆα.
 πῶς δ' ὁ φιλόσοφος Κυνίδης,
 ὃν ἴδω τῆς ἑκάτης τὸ δαί-
 νιον φαρόντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν
 καταρσίων ὧς, καὶ πῶς τὸς
 τοῖς γινώσκω ὡς ἀπὸ ἀπὸ
 τῶν. Κω. πάλαι σοὶ παρὶς
 εἶσι, ὧς βελτίστη Κλωθῶ. τί
 δὲ μὴ ἀδικήσαντα, τοσού-
 τον ἄσπασαν ἄν τὸν χρόνον;
 σχεδὸν

deuoratis vitam finire decretum erat. CYN. Iamdudum hic
 tibi assisto, ὅτε tu præclarissima Clotho. Verum hoc interius
 mecum admīror, quoniam iniuriæ genere maiestati tuam lafe-
 rim, quod me tam longo tempore apud superos errare permiseris.

Nam

MERCUR. Hic adstas.

CLOT. At quem adules-

in hoc iuuantem uxore, nec

dedit, is ubi est? MER.

Entibi hic adest. CLOT.

Quos iudicum sententia con-

piis damnavit, tandem ada-

sint, eos inquam qui carnis

ficem senferunt, quique in

crucem sunt adacti. Tum

sexdecim illi qui a latroni-

bus sunt iugulati, ubi sunt,

ὁ Mercuri? MER. Adstas

sauci illi, quos vides. Mu-

lieres porro non & eas &

navis adducit? CLO. Ma-

xime, pariter & eos qui

nausfragio perierunt. Sit

mal enim & eadem mora

tis ratione vitam exiuerunt.

Sed & quos febris interex-

mit, hos simul adducit.

Tum Agathoclem medis-

cum. Sed ubi nam philoso-

phus Cyniscus, quem Hecate-

tes cæna ac ovis lustrali-

bus, cumque his sepia cruda

Θητιδὲρ ᾧ ὅλον μοι τὸν ἄ-
 τρακὲρ ἐπικλῶσας. καὶ τοι
 πομπάκεις ἐπαράθλιον τὸ νῦμα
 ὁμακόςας ἰλθῆν, ἀπ' ἐκ οἷδ'
 ὅπως ἄρ' ῥηκὲρ ὡς Κλω. ἔφο-
 ρόν σε καὶ ἱατὸρ πῶ τῶν ἀν-
 θρωπίνων ἁμαρτημάτων ἀ-
 παλὶμπανον, ἀπ' ἐμβαινε
 ἀγαθῇ τύχῃ. Κω. μὰ Δι', ἦν
 μὴ πρότερόν γε γινόνι τὸν δι-
 διμφορὶ ἐμβιβάσθωμιθα. δι-
 ἀρ' ᾧ, μὴ σε παραπέσῃ διό-
 τερ'. Κλω. φίλ' ἴδω τίς ὅτι.
 Ερ. Μιγαπενθῆς ὁ Λακύνδς,
 τὸρανν'. Κλω. ἐπιβαινε
 σύ. Μι. μηδ' αὖτις, ὦ δισποι-
 να Κλωδοῖ' ἀπ' ἀ μὴ πῶς ὀλί-
 γον ἵασον ἀνελθῆν, ἔτι ἀ σοι
 αὐτόμολ' ἤξω, καλῶντ'
 μηδ' ὀνός. Κλω. τί δ' ἔσπρ, οὐ
 χάριν ἀφικέσθαι θέλεις; Μι.
 πῶ οἰκίαν ἐκτιλίσει μοι
 πρὸττορον ἐπιτρίψον. ἡμίτις
 ἀνδρ' ὁ δόμοι' κατακίλα-
 ῖσα. Κλω. ἀκρῆς, ἀπ' ἐμβαινε.

Μι.

si feceris denuò vltiò me huc recipiam, vel nullo vocan-
 te. CLOT. At quidnam est, cuius gratia tantopere in vitam
 redire gestis? MEG. Equidem domum semiperfectam relis-
 qui, quam ut prius per te liceat ad fastigium perducere, vehe-
 menter oro. CLOT. HO. Nugae agis, quin mox inscendis?

MEGA.

Nam vniuersam colum feci
 re vni mihi adglomerasti.
 Ipse certe quanquam filium
 ipsum dirumpere saepe sum
 conatus, tamen quum ne-
 scio quomodo infragile es-
 set, quod moliebar, effice-
 re non potui. CLOT. E-
 quidem de humanorum pecc-
 atorum vici inspectorem
 ac medicum relinquebam.
 Iam autem quod felix faus-
 tumq; sit, inscende. CYN.
 Minime gentium, priusquam
 vinctum hunc inscendere
 compulerimus. vereor enim,
 ne te precibus suis à sen-
 tentia dimoueat. CLOT.
 Age, videam quis est.
 MER. Megapenthes Las-
 cydæ filius, tyrannus.
 CLOT. Inscende tu. ME-
 GAP. Nihil minus, è re-
 gina Clotcho, potius au-
 tem ad superos me remean-
 te paulisper finito. Quod

Μι. ὅ πολλὰ χρόνον, ὦ Μοῖρα, αὐτῷ. μίαρ μάλιστα μῆναι τινὶ δὲ ἡμίρην, ἄχθεις ἄρ τι ἐπισκέψω τῇ γυναικὶ περὶ τῶν χρημάτων, ἵνα τὸν μίσην εἶχορ θεσσαρὸν λαβωρῇ μισόν. Κλω. ἄραρον, ἐκ ἄρ τύχοις. Μι. ἀρῆται ἔρ χρυσοῦ τοσούτῳ; Κλω. ἐκ ἀρῆται, θάρρα τό γε γὰρ ἔνθα, Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνέψιδε παραλήψεται. Μι. ὦρ τ' ὅ βριως ὁ ἐχθρὸς, ὅρ' ἀποράθου μίας ἔργῳ ὁ περ ἀπῆλθεν; Κλω. ἰκῆν' αὐτὸς, καὶ ἐπιβίβονται βίῃ τι τὴν ἀράκουσαν, καὶ μικρόν τι πῆς, τὰς σαμακίδας, καὶ τὴν ἰδιότητα, καὶ τὸν χρυσοῦν ὅλον σε παραλαβόν. Μι. ἀδικεῖς, ὦ Κλωθοῖ, τὰ μὰ τοῖς πολλομυωτάτοις δεινύμεσα. Κλω. σὺ γὰρ ἐκὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὦ γυναιότατι παραλήφεις, ἀρκετέρας τι αὐτὸν, καὶ τὰ παιδία ἔτι ἰμνήνουντι ἐπισφάξας; Μι. ἀλλὰ θυῶ μὰ τὴν Κλω. ἐπεὶ ἐξήκα σοι ὁ χρόν' ἥδη τ' ἐτίσσω.

Etus essey, nō solūm ipso occiso, sed & liberis eius in conspectu spirantis adhuc & palpitantis mactatis. ME G. Sed iam tum mea erant. CLOT. Itaque tui dominij tempus iam effluxit.

ME G.

MEGA. Non multum temporis flagito, ὦ Parca: diem hūc saltem mihi apud superiores agendum cōcede, quo rebusculo de pecunijs nostris uxori nonnihil iniungā, atq; ubi defossū thesaurum habuerim, demonstrē. CLO. Frustra laboras, stat sententia. ME G. Ergo tantum auri peribit? CLO. Quin tu hac gratia animo es ocioso. nam Megacles potietur tuus consobrinus. ME G. O' insignem contumeliā. ille mihi inimicus, quem ego præ segnitia non occidi? CLO. Ille ipse, qui non modò non paulò plures quàm tu viuet annos, verūm & pellices tuas, & vestes, & quicquid est auri, nāciscetur. ME G. Præter æquum facis, ὦ CLOT. ho, quòd hominibus inimicis, & hostiliter infestis meas fortunas attribuis. CLO. Quasi verò tu non eadē hac via quæ Cydimachi erat, na-

Με ἀκούσθαι, ὦ Κλωθοῖ, ἃ Γεῖ-
 δία, μαδ' ὅδε ἀκούσθαι, ὅτι ἀπ' αὐ-
 βόλομαι. ὅμως ὅτι ἀπόσθαι πρὸς
 ἐλπίον. ἄρ' με ἀφ' ἑσθ' ἀφ' ἑσθ' ἄ-
 νοα· χιλιά Γεῖ τάλαντα χρυσί-
 οισι, αὐτὸς δὲ ἀκούσθαι, ὅτι ἀκούσθαι
 σήμερον. Κλω. ἔτι ὅτι χρυ-
 σὸν, ὅτι γιγνώσκω, καὶ τάλαντα δὲ
 μνήμης ἔχεις; Με. καὶ τὸς
 δίδω δὲ κρατῆρας, ἃ βίβλα, πρὸς
 ὁδὸν, ὅτι ἔλαβον, ἀφ' ἑσθ' ἄ-
 Κλωθεῖον, ἔλαβον, ἔλαβον, ἔλαβον
 χρυσὸν ἀπ' ἑσθ' τάλαντα
 ἑκατόν. Κλω. ἔλαβον, ἔλαβον, ἔλαβον
 καὶ ὅτι ἐκ ἐπιβόου, ὅτι ἐκ ἐπιβόου
 ἔλαβον. Με. μαρτύρομαι ὅμως,
 ἀπὸ τῆς μέγας τὸ τάλαντον, καὶ τὰ
 νύκτα. ἔτι τάλαντον ὅτι ἀν' αὐ-
 τὰ, ἐπιβόου πρὸς μόνον ἐκ
 ρας. Κλω. ἀμύλον, ἃ δὲ
 ταχία. Με. καὶ μὴ τὸ τάλαντον
 πάντας ἀκούσθαι αὐτῶ. Κλω.
 τὸ ποῖον; Με. ἐκ τοῦτον ἐ-
 πιβόου, μέγας ἄρ' ἔλαβον
 γομαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς
 ἐπιβόου τὸς φόρος, καὶ μνήμης ἐ-
 αὐτῶ παρμύζοντος ἀνασθ' ἔτι.

MEG. Ausculta, ὦ Clo-
 tho, quæ tibi priuatim se-
 motis arbutis dicere volo.
 vos hinc paulisper abscedi-
 te. Si me effugere permises-
 vis, auri puri mille talenta me
 tibi hodie daturum repro-
 mitto. CLOT. Ridiculum
 caput, adhuc aurum & ta-
 lenta habes in memoria?
 MEGAP. Sedenim, quan-
 do ita vis, duos crateras ada-
 dam, quos^d occiso Cleocri-
 to mihi vendicaui. Eorum
 uterque auri pari defecatiq;
 centum æquat talenta. CL.
 Corripite hominem: neque
 enim apparet eum sua sponte
 ingressurum. MEGAP.
 Testor vos, murus manet im-
 perfectus, & nauium sta-
 tio inchoata: quæ omnia, si
 quinque saltem dies ampliùs
 viuere licuisset, ad fastigium
 perduxissem. CLOT. Se-
 curus es, alius extiruet. ME-
 GAP. Atqui hoc saltem
 æquum postulare videor.

CLOT. Quid hoc? MEGAP. Vt tantisper superesse li-
 ceat, dū Pisides sub iugum imfero, & Lydis tributū impera-
 uero, dumq; mihi ipsi magnificentissimo monumento erecto,

ecce

infirm

ἰπιγρῶψω ὁπότ' ἱπράξαμι-
 γαλα καὶ στρατηγικά, πα-
 ρὰ τὸν βίον. Κλω. οὐτ' ὅ-
 σ' ἔτι μίαν ἡμέραν αἰ-
 τῆς, ἀλλὰ σφιδόν ἄποσιρ-
 τῶν σταβλίω. Μι. καὶ μὴδ
 ἰγυνητὰς ὑμῖν ἴδιμ' πα-
 ρασχίδαι τοῦ τάχους, καὶ
 τῆς ἰπανόδου. εἰ βούληται
 δ', καὶ ἀντανδρον ὑμῖν
 ἀντ' ἰμαυλῶ παραδώσω τὸν
 Λαγητόν. Κλω. ὦ μιὰρ,
 ὅρ' ἔνυχε πομπάκεις ἄνερ γῆς
 καταλιπῶν; Μι. πάλαι
 ταῦτ' ἐνχόμελιν. νυνὶ δ' ὁρῶ
 βέλτιον. Κλω. ἔξα κακῆνός
 σοι μὲν ὀλίγον, ἔπειτα τὸ νῦν
 βασιλεύοντ' ἀνερημῶν.
 Μι. ἔπειτα, ἀλλὰ τὸτό γε μὴ ἀν-
 τήπης; ὦ Μοῖρ' αἰμοῖα Κλω. τὸ
 ποῖον; Μι. εἰδέναι βούλομαι,
 τὰ μὲν ἰμὶ ὅρ' τινὰ ἔξα πρό-
 πορ. Κλω. ἄκτι, μάλλον ὅρ'
 ἀνιάσει μάθωρ. πῶς γυναι-
 κά σοι Μιδας ἐδῆλ' ἔξα, καὶ
 πάλαι; αὐτῶν ἰμοίχων; Μι.
 ὦ δα.

*Aufsculta, tamen si vbi audieris, sat scio, animo magis angé-
 ris. Principiò uxore tua Midas servus potietur, quam iam
 antè quoque non semel constupraverat. MEGAPEN.*

Illéne

*inscripsero quæcumque in o-
 ia gessi vel magna, vel egre-
 gij Imperatoris virtute di-
 gna. CLOT. Quid? tu
 non unam postulas diem, sed
 ferme viginti annorum mo-
 ram. MEGAP. At qui
 spōsores vobis exhibere sum
 paratus, & iam brevis mo-
 re, & mei reditus. Quines
 etiam, si cordi fuerit, obsidem
 pro me relinquam Agape-
 tum. CLOT. O scelestum:
 eúmne, quem relinquere in
 terris superstitem semper ti-
 bi in votis erat? MEGAP.
 Olim is erat animus: nunc
 autem, quod melius est, vi-
 deo. CLOT. Veniet &
 ille tibi haud ita multò post,
 ab eo qui nunc regem agit,
 è medio sublatus. MEGA-
 PEN. Ceteràm illud sal-
 tem non negabis, ô Clotho.
 CLOT. Quid hoc tandem
 est? MEGAP. Equidem
 scire gestio, ut sese res mea
 habitura sit post me. CLO.*

ἡ κατάρατος, ὅν ἐγὼ παρ-
 ὀμῶμαι αὐτῇ, ἀφ᾽ ἧκα ἰλὺ-
 θισον; Κλω. ἡ θυγάτηρ δὲ
 συτῶς παλαιαίσι τῷ νυνὶ τυ-
 ραννύοντι ἡ καταλιχθισίῃ.
 ἀκόνας δὲ καὶ ἀνδριάντας, οὓς
 ἡ πόλις ἀνίστησι σοι πώλαι,
 πάντες ἀνατιπαιμένοι, γέ-
 λωτα πρὶξοσι τοῖς θιωμένοις.
 Μι. ἀπὲς μοι, τὸ φίλων δὲ δὲ
 ἀνακτῆ τοῖς θρωμένοις;
 Κλω. τίς γὰρ ἡ σοι φίλος,
 ἢ ἐκ τίνος αὐτίκας δικοῦας γέ-
 νῳμαι; ἀγνοῖς ὅτι καὶ πάν-
 τες οἱ περικλυῶντες, καὶ τῶν
 λιγομένων καὶ πραπτομένων
 ἕκαστα ἱπαινύοντες, ἢ φόβος ἢ
 ἡλπίσι τὰύτ' ἴσθων, τῆς ἀρχῆς
 οὗτων φίλοι, καὶ πῶς τὸ λα-
 ρὸν ἀπὸ δέκοντες; Μι. καὶ μὴ
 σφύδροντες ἐν τοῖς συμποσί-
 οισι, μὴ ἀλλὰ τῇ φωνῇ ἐπὶ νύχον-
 τό μοι ποτὶ καὶ ἀγαθὰ, τῶν
 ποδ' ἀνῆρ ἕκαστος αὐτὸν ἔτοι-
 μος, ἀοιδόν τι ἔναι, καὶ ὅπως
 ὅρεται αὐτοῖς ἡ ἐγὼ. Κλω.

ἔτι.

Illène scelerosus, quem equi-
 dem dum uxori gratificari
 studeo, manumisi? CLOT.
 At filia tua in pellicum gre-
 gem, eius qui iam tyrannidis
 dem exercet, adnumerabimur.
 Porro imagines & sta-
 tuæ quas olim ciuitas tibi
 erexit, iam euerse omnes,
 spectantibus risum mouent.
 MEGAP. Hoc mihi ex-
 pedias velim: nullus amico-
 rum meorum illis qui hoc
 faciunt obsistit? CLOT.
 At quisnam tibi amicus e-
 rat? aut ex qua causa iusta
 quempiam tibi conciliāras?
 Nescio, quod qui vos velut
 deos adorant, & quæcunque
 vel feceritis, vel dixeritis,
 laudant: aut timore, aut cere-
 iæ sui compendij spe ea om-
 nia faciunt, nimirum imperij
 ipsius amici, ac interim tem-
 pori seruientes. MEGAP.
 Atqui si quando in conuiuio
 ex more vinum libarent,
 magna voce omnia mihi bo-

na precabantur, adeo ut si fieri posset, unusquisque eorum
 etiam pro me mortem subire paratus esset. In summa, per
 nihil aliud quam nomen meum iurabant. CLOT.

ὡς γὰρ παρ' ἐνὶ αὐτῶν χθὺς
 ἀπνύσας ἀπέθανον. τὸ γὰρ
 τλησιμώρῳ οἱ πᾶν ἐνὶ χθὺς,
 ἵππῳ δ' ὡρὶ κατέτιμψεν οἱ.
 ΜΕΓ. τῶν ἄρα πικρῶν τιν' ἔ-
 ὄμην. τί βυλόμηνος; ταῦτ'
 ἔπραξεν Κλω. πομπὰ μὲν ἀνα-
 κείνας, ἐμβλῶναι δ' ἴον. ΜΕΓ.
 ἔρ μὲν πνίγη μάστιγι, ὃ Κλω-
 θεῖ, δ' ὡς πρὶν ἐπὶ θύρῳ καὶ πρὸς
 ὀλίγοις τὸ πῶς ἀνακλῦσαι
 παλιν. Κλω. τί δ' τοῦτό
 ὄν; ἵσται γάρ τι παμμίχ-
 θον εἶναι. ΜΕΓ. Καρίῳ δ' ἐ-
 μὸς οἰκίτης, ἱππὶ τὰς αἰῶνι
 ἀφ' ἀνόντα ἔδει, πρὶ δ' ἡλίου
 ὀφθαλμοῦ ἀνελθόντος τὸ οἶκον,
 ἔνθα ἱκέμεν, οὐρανὸς ὅσος (ὃ-
 δὲ γὰρ ἐδ' ἐφ' ἡλίου πᾶσι) Γλυ-
 κίῳ μὲν τὸν παπακίδα μὲν (τὸ
 παλαιὸν ὀμνῶν, λεγομένων τε)
 ἐπισπασάμενος τὸν θύραν,
 ἐσπόδεν, καθάπερ οὐδ' ὅπως ἐν-
 δον παρόντος. ἔπειτα δ' ἐν ἅλῃ
 ἔχεν τὴν ἐπιθυμίαν, ἀπὸ τῆς
 φασίς ἐμὴ, οὐ μὲν οἶον, φησὶν,
 ὃ

Propterea ex cæna quam
 heri cum quodam eorum
 cepisti, statim mortem opa-
 peristi. Nam poculum tibi
 postremo temperatum, huc
 te demisit. MEGAP. Hoc
 illud est, quod amarum quid-
 dam gustāram. Sed quid ex
 eo scelere sibi voluit? CLO.
 Nimis multa percunctaris,
 quum iam dudum inscenden-
 di tempus fuisset. ME-
 GAP. Unus adhuc restat
 scrupulus, qui me omnium
 maximè sollicitat, cuiusque
 gratia in vitam vel tantu-
 lum respicere gestiebam.
 CLOT. Quid hoc tan-
 dem est? ingens enim ali-
 quod fore apparet. MEGA.
 Carion famulus meus sta-
 tim ut me mortuum aduersa
 iit, circa vesperam concla-
 ue in quo iacebam, ingres-
 sus, cum defuncta omnia of-
 fendisset (neque enim quis-
 quam mei curam gerebat)
 atractis foribus, tanquam

nemo adesset, pellicem meam Glycerium subegit, cum qua,
 opinor, iam multò antè rem habere consueverat. Postea ve-
 rò cum iam animum voluptate expleisset, oculis in me defixis:

Tu quia

ὦ μισερὸν ἀνθρώπου, πληγὰς
μοι πομπάεις οὐδὲν ἀδικῶντι
ἐνίταναι· καὶ ταῦθ' ἄμα λή-
γαν, παρίτιδι τίμει, καὶ ἁλὰ
λόγῳ ἔπαι. τίλθ' ἕ, πλατὺ
χρυσάμηνθ', καὶ καταπίδ' ες
μὲν, καὶ ἐς τὸν τῶν ἀστυνομή-
ων ἀπὸ τοῦ ἐπαιθῶν, ἄλλω. ἐν
δὲ νικητῶν ἐπὶ μὲν, οὐκ ἔ-
χον δ' ὁμῶς ὅ, τι καὶ φάσασιν
αὐτὸν. αὐθ' ἡδὲ καὶ ψυχὴς
ὦν, καὶ ἡ μισαὶ ἕ καὶ δίσκῳ, ἐπὶ
φύλαξ, πρὸς ὁντων τινῶν, ἡδὲ
ὦ, σίλῳ χρὶς τὸς ὁφθαλ-
μοῖς, ὡς ἀκρῶς ἐπ' ἰμοί,
καὶ νύ, καὶ τὸ νομαίω κα-
ταμύχῳ, ἀπὸ τοῦ ἀπὸ. ὦν ἡ λα-
βοίμῳ. Κλω. παῦσαι ἀπα-
ρῶν, ἀπ' ἡμῶν, καὶ ρὸς ἡ-
δὲ ἐπὶ ἀπαντῶν ἐπὶ τὸ δικασ-
τεῖον. Μὲ. καὶ τίς ἀξίωσις
κατ' ἀνδρὸς τυράννου ψῆφον
παῦσαι Κλω. κατὰ τυράννου
μὲν ὁδὸς, κατὰ νικῶν δ' ὁ Ρα-
δάμανθυς, ὅν αὐτίκα μάλα
ὄψα δίκαιον, καὶ κατ' ἀξίαν
ἐπιτιθεῖν ταῖς ἐπὶ τῷ δίκῳ.
τὸ νῦν δ' ἔχον, μὴ διὰ τῶν.

Tu quidem, inquit, homuncio
scelestus, sæpe mihi nihil con-
merito verbera nō pauca im-
fluxisti. Et cum dicto, comā
mihi vellicabat, ac caput tu-
beribus opplebat. Tandem
autem quum rictu ampliter
diducto in me despuisset, ac
ut in impiorum regionem fa-
cessere in iussisset, abiit. Ibi
ego, quanquam ira succens
debar, tamen quia iam fri-
gidus & exanguis eram, ho-
minem ulcisci nō potui. Por-
rò scelestā famula, cū ad-
uenientium quorundā stre-
pitum sensisset, scilicet ut me
lugere videretur, oculis spu-
ito munctis, eiulando, no-
menq; meū lugubri voce in-
clamando, abscedebat: quos
si prehendero. C L O T.
Quin tu minis omisit cele-
riter inscendis? Iam dudum
enim tempus, ut in iudicium
cōcedas. M E G A P. At quis
contra hominem regem pro-
nunciare audebit? C L. Con-
tra regē quidem nemo: verūm contra umbram Rhadaman-
thus, quem in sententijs pro cuiusq; merito ferēdis mox acqui-
situm experieris. Quare in præsentia non ampliùs cunctare.

Με. ἡδὲν ἰδὼ τῶν με ποιητῶν,
 ὦ Μοῖρα, τῶν πνεύματων ἕνα,
 ἡδὲν δούλον ἀντί τ' πάλοι βα-
 σιλέως, ἀναβιβῶναι με ἵαθον
 μόνον. Κλω. πῶς δ' ὅ το ξύλον;
 ἢ σὺν ᾧ, ὦ Βερμύσύριτ' αὐτ' εἰ-
 σω τ' ποδός· ἢ γὰρ ἀνιμβάινει.
 πῶς. Ερ. ἔπευ νῦν δραπέτα. Δίε-
 χε τ' ὅσον σὺ πορθμῦ, ἢ τ' Ἀλ-
 θα, ἢ ὅπως ἀσφαλῶς, ἀμίλη-
 πῶς τ' ἵσον διδύχισται. Με. καὶ
 μὲν ἐν τῇ περὶ δόξα καθίσει.
 πῶς με δὲ Κλω. ὅτι τί, Με.
 ὅτι νῦν Δία τυραννέτω, καὶ
 φρουροὺς εἶχον μυνίας. Κλω.
 ἄντ' ὃ δεικνύεις σὺ πρῆτιται ὃ
 Καίτωρ, οὐτως ὅσκαδ' ὄντα;
 μικρὰν δ' οὐκ τὰν τυραννίαν
 θαίξας, γασάμην τ' ξύλον.
 Με. ὧλμήσῃ γὰρ Κυρίσῃ τ' ἱ-
 πανατάναδά μοι τὸ βάρος
 πορρὺν ἐκίχῃσι πρῶτον, ὅτι ἱλῶ
 θρῶτα, καὶ παχὺς ἥδοα,
 καὶ ἰπιτιμηλικός, μικρὸν δὲ
 περὶ πατρίαν. ; Κλω.
 τοι γὰρ ἔν μῦθῳ καὶ σὺ, ὦ ἱ-
 σῶ προσπιπασσάμεν τ'.
 Με. ἔπει μοι, ὦ Κλωθοῖ, ἵμῃ δ'
 liberius τ' asperius, quàm pro maiestate, obiurgasses, tàm
 eum non cruci adfixi? CLOT. Propterea tu nunc hic
 manebis malo adstrictus. M. C. Dic mihi, ô Clotho, quando

MEG. Priuatum saltem, et
 unum ex pauperibus istis fac-
 cias licebit : imò pro rege
 seruum, modò reuiuiscere si-
 nas. CLOT. Vbi is qui ba-
 culo armatus est? tu Mer-
 curi? Quin hominem cor-
 pio pede intro trahitis? Neq-
 enim voluntarius inscenderit
 unquam. MERC. Sequere
 nunc fugitiue, cape huc por-
 titior una cum illo altero, atq-
 que vi malo fortiter adalli-
 getur cura. MEG. Atqui
 conuenit honestissimo me se-
 dere loco. CLO. Quid ita
 verò? MEGA. Quòd rex
 fuerim, per Iouem, et satels
 liter habuerim complureis.
 CLOT. Et iniuria te vellit
 cabat Carion, hominem sæ-
 uum adeò, ac intractabilem?
 Iam certè tyrannidè admo-
 dum acerbam experieris, ni-
 mirum huius gustato bacu-
 lo. MEGAP. Et Cyniscus
 mihi baculum illidere aude-
 bit? Non ego te nuper, quòd
 nobis

ὁ δὲ οὗτος ὑμῖν λόγος; ἢ διότι
 πτωχὸς εἰμι, ὅθεν τὸ ἐκείνου τιλῶ.
 τοῦτον ἐμβλῶμαι μὴ δῆ; Κλω.
 οὐκ ἔστι τίς ἄλλος; Μί. ὁ σκνυτο.
 τὸν Μίκυλλον. Κλω. ἔστι
 ταῦτα ἄρα βραδύτης; ἐχέτω ὁρᾶς,
 ὅπως ἐκ τῆς τυραννὸς ἐκισχυρῶμαι
 δόξαν, ἀφ' ἧς πρὸς ὁλίγον;
 θαύμα γὰρ ἔχεται, ἃ μὴ ἀγα-
 πῆν καὶ σοὶ ἢ ἀγαπῶμαι. Μί.
 αὐτὸν, ὃ βελτίστη μοιρῶν. οὐ
 πάντως μὴ ἢ τῆς Κλωπιδῶντος ἐκεί-
 νου ὁφθαλμοὺς ἀφαιρῶν, τὸ ἐκεί-
 νου σκνυτο, ὅτι πτωχὸς ἐστὶν ὁ
 οὗτος κατέλομα. ἄν τις γὰρ
 πτωχὸς, ἄν τις πτωχὸς, οἱ αὐ-
 τοὶ ἐκ δύναντον πτωχὸς εἶναι. ἄλ-
 λως τε, ὅς ὁμοῖα τὰ μὲν τοῖς
 πτωχοῖς ἐκ δυνάμεως γὰρ ἔστι
 μὲν οἱ βίοι, φασί, ὅς ἔστι τὸ
 πτωχόν, ὃ δὲ αὐτῶν εἶναι δο-
 κῶν παρὰ τὸν βίον, φοβρὸς ἄρα
 εἰ, καὶ πτωχὸς ἐστὶν, ἀφαι-
 ρῶν πρὸς τὸν πτωχόν, καὶ ἀρ-
 γύρεον καὶ ἰσχυρὰ, καὶ ἵππους
 καὶ δόλωνα, καὶ πᾶσι δὲ ἰσχυρὰς,
 καὶ

vobis mei nulla est cura, an
 quia pauper sum. propterea
 me postremum inscendere on
 portet? CLOT. Tu ve-
 rò quis tandem es? MIC.
 Equidem sum Micylus su-
 tor. CLOT. Quid quod
 tam graviter fers moram?
 Non vides quàm multa se
 daturū polliceatur hic Ty-
 rannus, si vel paulum in vi-
 tam remittatur? Vnde miras-
 ri succurrit, cur non et tibi
 mora sit iucunda. MIC.
 Auscultarem paucis Parca-
 rum optima. Non admodum
 me delectat munus illud Cy-
 clopis, videlicet in hunc ma-
 dum polliceri:

Post omneis alios tan-
 dem ipse vorabitur/vis.
 Siue enim primū deuoret, siue
 postremum, idem me den-
 tes manent. Sedenim neque
 aliàs mea res ut diuinitum se
 habent. Nostra enim et il-
 lorum vita (quemadmodum
 aiunt) perpendiculari inter se-

se distant: quandoquidem tyrannus, qui in vita horren-
 dus omnibus et suspiciendus videbatur, nunc auro, argen-
 to, vestibulis exutus, tum et equis, carnis, pueris floridis,

καὶ γυναικας ἀμόρφους, ἀκό-
τως λῶϊάτο, καὶ ἀπροσώμους
οὐδ' αὐτῶν ἤχθεις· ὃ γὰρ οἷός
ἐπ' αὐτοῖς, καθάπερ ἰφῶτινι, περὶ
χεται τοῖς τοῖς ἡ ψυχῇ, καὶ
ἐκ τῆς ἀπαθαρῆς ῥῆ-
δίας, ἅτε αὐτοῖς πάλαι περ
ἐτηκῆα. μάλλον δ' ὥσπερ
ἄρ' ῥηκτός τις οὐτ' ὁ δαιμόνιος
δαίμων, ὃς διδίδωαι θυμὸν ἐκ
αὐτῆς, ἀμείλας ἑστὶν ἀπ' αὐτῆς
αὐτῆς μὴ δὲ βίας, ἀνακωλύσει.
καὶ τὰ πᾶσα ἄντων θρασείας, δας
λοὶ περὶ ταύτων ἐνείκοντα
τῶν ἐπὶ τὸν Ἀδμυ φέρουσιν ὁ-
λόμ. ἐπιστρέφοντα γὰρ εἰς τοὺς
πίσας, ὥσπερ οἱ δισέρωτοι, καὶ
πὸ ῥῥωθῶν ἀπ' ἑλπίσιν τὰ ἐν
τῷ φῶτι βέλον, οἷα ὁ μάστος
ἐκ τῶν ἰποῖα, καὶ παρὰ τῶν
ὁδῶν ἀπ' ἑλπίσιν, καὶ αὐτῶν
θάσι καταλιπαρῶν. ἐγὼ δέ,
ἅτε μηδὲν ἔχωρ' ἐνὶ χυρὸν ἐν
τῷ βίῳ, ἐκ ἄγρον, οὐ συνοικί-
αμ, οὐ χυρὸν, οὐ οὐδ' ὁ δό-
ξαν, ἐκ ἀκόνας, ἀκότως ὡς
οὐδ' ἑγὼ, καὶ πᾶσι μόνον
ἐν Ἀπο.

et mulieribus formosis posse
se relictis, eorum desiderio
non iniuria cruciatur, ac d
tot comodis se abstrahi fere
grauiter: quibus, nescio quo-
modo, anima ipsa velut glu-
tino haeret affixa, neq; se fa-
cile sinit auelli, ut quae eis
iamdiu inhaerit: quin magis
tanquam vinculum aliquod
est in fragile, cui ipsos illiga-
ri irretiriq; cōtingit, adeo ut
ubi quispiā eos abducere pa-
rārit, plorent. Ac cū in ca-
teris sint feroces, in hac tam-
men via quā ad inferos du-
cit, merito deprehendun-
tur. Itaque subinde dant ter-
ga, et ad ea quae procul in
luce apud superos geruntur,
respicere gestiunt: sicut stul-
tus hic faciebat, qui non so-
lūm in iuinere aufugere con-
nabatur, verū etiam hic
mortem frustra deprecatur.
At ego, ut qui in vita pignus
haberem nullum, non agrū,
non domum magnificē ex-
tructam, non aurum, non su-

pellestilem, non nominis gloriam, non imagines, ad mor-
tem expeditus merito eram. At statim ut mihi solūm in-

nuit

ἢ Ἀτροπὸς ἱνῶσίν μοι, ἄσμε-
 νος ἀπὸ ῥίψας τὴν σμελὲν
 καὶ τὸ ἑσπύμα, κρηπίδα τι-
 νὰ ἐν ταῖς χροῶν ἔχουσιν, ἀνα-
 πηδῶντες ὁδὸν ἀνυπόδοντον,
 ἢ τὴν μελαντηγίαν ἀπὸ νι-
 ψάντων, ἀπόμινω, μάκρορ δ'
 ἐνέμινω ἐς τὸ πρόσθεν ὁρῶν, οὐ-
 δὲρ δὲ μὲν τὴν κατόπισθ' ἐπιστρε-
 φῇ, καὶ μετιτάλα, καὶ νὴ Διὶ
 ἥδ' ἡ κατὰ τὰ παρ' ὑμῖν πάντα
 τὰ ὁρῶ. τό, τι γὰρ ἰδοιμίαν ἄ-
 πασιρ ἔνθα, καὶ μηδ' ὅνα ἔνθ'
 πλεονάζον ὁραφίαν, ἡμέ-
 ρισιν ἔμοι γ' ἐν δοκῇ ἵκμαι
 ρομαί δ', μηδ' ἀπαιτῶμαι
 χάρις τὸς ὁφείλοντας ἰνταῦ-
 θα, μηδ' φόβος ἰποτικῶν. τὸ
 ἢ μίγιστον, μηδ' ῥιγὸν τὸ χάρι-
 μῶντος, μηδ' νοσῶν, μηδ' ἐν
 τῶν λινατωτέρων ῥαπίσθι.
 ἡρῶν δ' ἡ πᾶσι, καὶ τὰ πράγ-
 ματῶν ἐς τὸ μπαλιν ἀνιστραμ-
 μῶν. ἡμῶν μὲν γὰρ οἱ πρὸς ἡ-
 τὸν γαλῶν, ἀνιῶνται δὲ
 καὶ

nuit Atropos, abiecit &
 subula, & loro geniculari,
 tantum crepidam quandam
 manu portans volutarius sen-
 quebar, usq; adeo haud gra-
 uatim, ut dum praefestinan-
 di studio subsulto, neque cal-
 ceos subligarim, neque atra-
 mentum absterferim: imo
 vero praecurrebam, quae an-
 te me essent spectare gesti-
 ens. Neque enim à tergo mi-
 hi erat relictum quicquam,
 quod me vel conuertere, vel
 reuocare potuisset. Et per
 Iouem, quaecumque hic apud
 vos video, mirum quam mi-
 hi placeant: nam pares ho-
 norum gradus hic dari, nec
 quenquam vicino praestare,
 res mihi omnium longè sua-
 uissima videtur. Deinde con-
 iecturam facio, ne a quidem
 alienum hic à creditoribus
 repositi, neque tributum cui-
 quam pendi, neque, quod o-
 mnium maximum est, hyber-

no tempore quenquam rigere, neque agrotare, neque po-
 tentiores in humiliores pugnos ingerere. Postremo pa-
 ce consistunt omnia, & in contrarium tota uita ratio
 versa. Siquidem nos pauperculi videmus, discruciantur

καὶ οἱ μὲν ἴδον οἱ πλείοσι. Κλ.
 πάσαι οὐν σι, ὦ Μίκυλλε, γιν-
 ῶνται ἰδῶν. τίς δ' ὧσέ με
 λισαίειν γαλῶν; Μι. ἄκυ-
 ῶν, ὦ τιμωτάτῃ μοι θῶν.
 παροικῶν ἄνθρωπον τυράννα, πάν-
 ἀπειθῶς ἰδῶν τὰ γιγνόμενα
 ὑπ' αὐτοῦ, καὶ μοι ἰδιόκτετόν
 θεοῦ τίς αἶψ' ἔτι ἔρ' πορφυ-
 ρας τὸ ἄνθος ὄρων, ἱμακίαις
 ζορ καὶ τῶν ἀπολυθέντων τὸ
 πλῆθος, καὶ ἔχουσιν, καὶ τὰ
 λιθοκόμητα ἐκπάγματα, καὶ
 τὰς λιμένας τὰς ἀργυρόπο-
 λας. ἔτι δ' καὶ ἐκνίσθ' ἅ τῶν
 σκωαζομένων ἰς τὸ δῆπνον,
 ἀπὲκνῶσ' ἐμ. ὥς τε ὑπεράν-
 θρωπός τις ἄνθρωπος, καὶ τρισά-
 βιος κατεφάνητο, καὶ μονο-
 νοχὶ κακίῳ, καὶ ὑψηλότε-
 ρ' ὅλα πᾶσα βασιλικῶ, ἱ-
 παρόμην τῇ τύχῃ, καὶ σιμ-
 νῶς πεδῶναι, καὶ ἑαυτὸν
 ἐξυπιάζων, καὶ τὰς ἐντυ-
 χάνοντας ἐκπλήθων. ἰπὴ δ'
 ἀπ' ἄθανον, αὐτὸς ἰσχυροῖς
 ἔσθην

erigens velut resupinaret, obuijsquē stuporem inijceret, cœ-
 teris mortalibus pulchrior, & fortuna beneficio toto pe-
 nē regio rubito sublimior videbatur. Sed ubi iam vita
 functus esset, ipse quidem istis delicijs exutus, ridiculo fuit
 omni-

autem & plorant diuites.
 CLOT. Ergo quum iam
 dudum videntem te conspe-
 xerim, quid tandem sit quod
 potissimum tibi risum mo-
 ueris, audire percipio. Μι.
 Ausculta, dearum mihi ma-
 ximè verenda. Cùm apud
 superos propter tyrannum
 habitarem, quæ apud eum
 fierent, nimis quàm accuratè
 inspecebam. Actum qui-
 dem feliciter ex æquo cum
 dijs viuere mihi videbatur.
 Nam cùm purpuræ florem
 spectarem, & comitantium
 turbam numerarem, aurum
 ac pocula gemmis distincta
 mirarer, lectos agenteis pe-
 dibus suffultos stupere :
 beatum planè hominem præ-
 dicabam. Ad hæc, eorum
 quæ in cœnam apparabantur,
 nidor sæpe me prurire
 faciebat. Iam verò quum
 pro maiestate in publicum
 prodiret, & se ipse subinde

ὁφθῆμαι, ἀρδυσάμεν τὴν
 πρυφύ. καὶ αὐτὶς ἔτι μακροῦ
 κατιγίλων, οἷον καὶ ἄλλοις
 θάψας, ἀπὸ τῆς νύκτος τε καὶ
 ῥόμβου αὐτῶν τὴν ἀσπασίαν.
 νίαν, καὶ μακαρίων ἐπὶ τῇ
 ῥάματι τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ
 θαλάσῃ κοχλίδων. ὁ μόνος δὲ
 τῶν, ἀπὸ καὶ τὸν διανέ-
 σιν Γυίφωνα ἰδὼν, εἰδόντα
 καὶ μεταγινώσκοντα, ὅτι μὴ
 ἀπὸ λαοῦ τῶν χρημάτων,
 ἀπὸ ἄλλου αὐτῶν ἀπὸ θά-
 νης, τῷ ἀσάτω Ροδοχάρει τὴν
 οὐσίαν ἀρλιπῶν (οὗτος γὰρ
 ἄγχις τῷ αὐτῷ ἡρώδης, καὶ
 πρῶτος ἐπὶ τὸν ἐλθόντα ἐ-
 καλεῖτο, κατὰ τὸν νόμον)
 οὐκ ἔχον ὅπως καταπαύ-
 σω τὸν γίλωτα καὶ μάχι-
 πα μινυκμίνου, ὡς ὡχρὸς
 αὐτῶν καὶ ἀσχυρὸς τῷ φροντί-
 σος, τὸ μέτωπον ἀνάπληως, καὶ
 μόνους τοῖς δακτύλοις πλου-
 τῶν, οἷς τάλαντα καὶ μυριά-
 ρας ἰλογίστα, κατὰ μικρὸν
 οὐκ ἔτι

recordatus quàm in vita pallidus semper & squalidus ob-
 ambulasset, & vultu praecurarum magnitudine tristi. De-
 inde quòd solis digitis opulentus fuisset, quibus talenta
 & milliones suppuare consuevisset, ea paulatim & minu-
 tatum

omnibus : ego verò meam
 stulticiam multò magis ris-
 debam, qui eiusmodi non
 hominem, sed hominis pro-
 brium, ad stuporem usq; mi-
 ratus fuisset, cuius felicita-
 tem ex epularum tantum ni-
 dore aestimasset, quemque
 ob sanguinem qui Laconici
 maris testudinibus innasci-
 tur, beatum praedicasset.
 Neque verò hic solùm mihi
 ludo fuit, verùm etiam cùm
 Gniphonem illum faenera-
 torem gementem viderem,
 & quòd pecunijs, dum licu-
 isset, usus non fuisset, pro-
 priam sortem deplorantem :
 imò quòd ne semel quidem
 illis à se gustatis, verùm luxu
 perduto Rhodochari relis-
 ctis, & viuis excessisset (hic
 enim quia genere proximus
 erat, in hereditatem lege vo-
 cabatur) hæc inquam cùm
 cernerem, visum sistere nū-
 lo modo potui ; praesertim

συνίζωρ τὰ μὲν ὀλίγοι ἐκ-
 λυθούμεθα πρὸς τοῦ μακα-
 εῖος Ροδοχάρους. ἀπὸ τῶν δὲ
 πρὸς ἡμῶν ἤδη; καὶ μεταξὺ
 γὰρ πλείοντων, τὰ λοιπὰ γυλα-
 σόμεθα, οἱ μὲν ὄντας αὐτοὺς ὀ-
 ρῶντων. Κλω. ἔμβανι, ἵνα
 καὶ ἀνιμῶσθαι ὁ πορθμῆς τὸ
 ἀγκυλιον. Χα. οὐτ' οὔ ποτ' εἴ-
 ρη; πᾶρ' ὅθ' ἤδη τὸ σκάφ' οὔ-
 αὐτ' αἰείμην, ἵς αἰείον ἔω-
 θύ' σε δὲ πορθμῶμεν. Μι.
 ἀδικῆς, ὦ Χάρις, ἔωρον ἡ-
 δὴ νηρόν ἀκλιμαύων. ἀ-
 μίλα γράφομαι σε παρανό-
 μωρ' ἐπὶ τῷ Ραδάμανθ' οὔ-
 μοι τῶν λαπῶν, ἤδη πλείον, ἵ-
 γὰρ ὅ μόν' οἱ ταῦτα πειλίσ-
 σαίνομαι λαῶνι τίς δὲ ἀνέχο-
 μεν λατ' αὐτοὺς; οὐ γὰρ δὲ δὲ
 μὲν ἀπαγορεύεις ἀπηνιγῶ;
 ἤδη τιθνῶν, ἅπας τε ἔδ' τὸν
 ὀβολόν ἔχωρ τὰ πορθμῆα λα-
 τβαλεῖν. Κλω. τίς; πει-
 μπον, ὦ Μικυλλί, ὅ θίμις ὄ-
 τω σε διελθεῖν. Μι. καὶ μὲν
 ἴσως

tatim corradendo, quæ for-
 tunatissimus Rhodochares
 haud ita multò post fuerat
 egregiè distracturus. Sed
 quid iam, non hinc soluis-
 mus? Etenim siquid reli-
 quum est, hoc inter navis
 gaudium videbimus, quan-
 do hos plorantes videre
 licebit. CLOT. Inscende
 tandem, ut anchoram portis-
 tor subtrahat. CH. Quid
 hic? quò fertur? Inibi oppen-
 rive. Cras te prima luce tra-
 ḡciemus. MIC. Iniquus
 es, ô Charon, qui me um-
 bram iam penè exoletam res-
 linquis. Age age, ut lubet: en-
 quidem tibi diem dicā apud
 Rhadamanthum. Flei misere-
 ro mihi, iam nauigant, at en-
 go hic solus relinquor. At-
 qui cur non ad eos natando
 contendo? Neque enim cum
 iam antè sum mortuus, peri-
 culum est ne denuò submer-
 sus præfocari queam. Dein-
 de, ut maximè nauigare lis

ceat, ne obolus quidem est quo naulum reddam. CLOT.
 Quid hoc rei, ô Micylle? quin isthic manes? haud fas
 est Micyllum ista ratione transfretare. MIC. Et quid se
 ciuiū

ἴσας ὑμῶν καὶ πεκαταχθῆ-
μαι. Κλη. μηδαμῶς, ἀλλὰ
πεσιλάξοντ' ἀναλαβόμεν
αὐτὸν, καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῆ, συνάρα-
ψασον. Χαλ. ποῦ νῦν καθί-
σῃται, μετὰ ᾧ πάσι, ὡς
ὄρας. Ερ. ἐπὶ τὰς ὤμους, ὅ
δοκῇ, τῷ τυράννῳ. Κλη. κα-
λῶς ὁ Ἑρμῆς ἐνφύσῃ. ἀνά-
βαινε οὖν, καὶ τὸν τίνοντα τῷ
ἀλιτκείῳ καταπάτα. ἡμᾶς δ'
ἀπαλῶμεν. Κυ. ὦ Χαίρων,
καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀλλοθίας
ἐν τῷ σπῆναι. ἐξ δὲ τὸν ὁδοῦ
λόγῳ μὴ οὐκ ἄρ' ἔχοιμι δύναι
δοικαταπαλῶμεν. πλὴν ᾧ ἔ-
στιν ὅτι τῆς πέρας, ἐν ὄρας, καὶ
τάτῃ βῶ ξύλον. τὰ πᾶσι, ἐν
αὐτῇ κῆρυθι, ἐβίμῃ καὶ
πρόσκειπῃ ἄνα. μίμνημι
οὐδὲν, ἔν ᾧ ἔρῃ καὶ κατῇ-
ρόν μοι ἔρῃ τὸν δῶς μόνον.
Χαλ. ἔρῃ, καὶ τατὶ ᾧ ἴκας
νὸν παρὰ σοῦ λαβῆν. Κυ. ἔ
καὶ ἀποκλιῦσαι δίκην;
Χαλ.

citius quàm vos, ripam at-
tingere? CLOTHO. Ne-
quaquam: potius naue ad-
acta cum recipiamus. Tu
Mercuri, corripe hominem.
CHARON. At ubi nunc
sedebit, cum, ut cernis, plen-
na sint omnia? MERCUR.
Si videbitur, Tyranni huius
meris insidal. CLOT.
Quàm hoc appositè Mer-
curio venit in mentem. As-
scende ergo, atque sceles-
ti huius dorsum fortiter
proculca. Nos autem pro-
speriter nauigemus. CY-
NISCUS. Aequum fue-
rit, ô Charon, ut iam hic
tibi, quod verum est, dete-
gam. Equidem obolum
quem pro traiectu debebo,
soluere non potero, quan-
do præter peram quam vis-
des, & baculum, habeo
planè nihil. Caterùm si vel
sentina sit exhaurienda,
vel agendus remus, en tibi

adsumparatus. Porro Charontem Cynisci non pœnitebit,
dummodo agilem & firmum dederis remum. CHARON.
Remiga. Nam à te vel hoc lucri facere, fuerit satis. CY-
NISCUS. Non & canis remiges accendere profuerit?
CHA.

Χά. νὰ Δί', ὡπὲρ ἀδῆς κί-
 λωσμά τι τῶν ναυτικῶν. ΚΥ.
 οἶδα καὶ ποῖα, ὦ Χάρων,
 τῶν ναυτικῶν, ἀπ' ὅρας ἀν-
 τιπηχῶσιρ οὗτοι διακρύοντες,
 ὥς ἡμῖν τὸ ἄσος ἐπιπαραχ-
 θήσεται. Πλὴ. οἴμοι τῶν λιγ-
 μάτων οἴμοι τ' ἀγρῶν. ὁ Πόλις
 πλὴν οἰκίαν εἴαν ἀσέλτορ, ὅτε
 τάλαντα ὁ ἐληρονόμος πα-
 θήσῃ λαθῶν; αἰ, αἰ, τ' υιογνῶν
 μὴ παιδίω. τίς ἄρα τὰς ἀμ-
 πέλους πρυγίσσῃ, ἃς εἰρυσίρ
 ἐφυτοσάμω; ΕΡ. Μικυλλί,
 σὺ δ' ἔδρ οἰμώζεις; καὶ μὴ
 ὁ θέμις ἀδακρυτὴ δακρυῦσά-
 τινα. ΜΙ. ἄπαυ, οὐδ' ἔδρ
 ἐφ' ὅτω ἄρ οἰμώζομαι ὠπλο-
 ῶν. ΕΡ. ὅμως ἄρ μικρόν
 τι πῶς τὸ ἔδ' ἐπισφύαζορ.
 ΜΙ. οἰμώζομαι ζῶναι, ἐπαδύ-
 βι, ὦ Ερμῆς Διοκῆ' οἴμοι τῶν
 καπλυμάτων, οἴμοι τῶν κρη-
 πιδῶν τῶν παλαιῶν, ὁ Πόλις
 τῶν σαθρῶν ἐπαδύμάτων. ἔκ-
 ἔτι ὁ καποδρέμων ἐπαθρὶς
 ἐσπέραι ἄσιτ' ὁ δαδρῶ, ἔδ
 τῷ

CHARON. Per Iouem
 si quidem nauticam ali-
 quam cantilenam tenes.
 CYNIS. Teneo, & quā-
 dem multas. Verūm, sicuti
 tuē vides, obstrepuunt hī
 plorando, sic ut canius ipse
 interturbetur. DIVES.
 Hei mihi, quæ reliqui præ-
 dia. ALIVS. Heu quā-
 fertiles agros. Me mise-
 rum, qualem reliqui do-
 mum. ALI. Ve, ve in-
 fantulis meis. AGRICO.
 Quis nunc vvas decerpēt ē
 vitibus, quas hoc anno plan-
 tauī? MERQVR. Tū
 verò, Micylle, nihil plo-
 ras? Atqui fas non est quena-
 quam citra lachrymas per-
 nauigare. MICYL. Bona
 verba. Nam cū secundo
 flatu nauigem, quid plorem
 non video. MERCVR.
 Attamen pro more paulis
 sper ingemito. MIC. Quin
 hac gratia, quando ita vis,
 plorabo: Hei mihi, quot lo-
 ra reliqui, hei crepidas an-

tiquatas. Eheu marcidis calceos. Non ego infelix post-
 hac à mane ad vesperam vsq; sine cibo peragam, nec hyemis
 tempora

τὴ χαμῶν ὁ ἀννώδιστος τὴ
 καὶ μίγνυμι πρὶν ὁδῶν, τὸς
 ὁδόντας ἐπὶ τῷ ἑρμῆς ἐν-
 προτῶν. τίς ἄρα μου πλὴν
 σμῆλιν ἔξῃ, καὶ τὸ ἐφ' ἡμέ-
 ρου, ἵκανῶς τιθῆναι, σχι-
 δὲν δ' ἤδη καὶ καταπληθῶ-
 καμῶν. Χά. ἄν δὲ τὰ πορ-
 μία πρῶτον ἡμῖν ἀπόδοι,
 καὶ σὺ δ' ὁδός. παρὰ πάντων
 ἡδὲ ἔγω, ὁδός καὶ σὺ τὸν ὁ-
 βολόν, ὃ Μικυλλί. Μί. πάλ-
 λης, ὃ Χάρων, ἢ καθ' ὅλα-
 τός, φασί μιν ἡ γράφας, πα-
 ρὰ Μικυλλί ἡδὲ τινὰ ὁβολόν
 πρὸς ὁδοῦν. ἀρχὴν δ' οὐτε
 οἶδα, ἢ τι πρὸς ὁδόν, ὅτι ὁδο-
 πός, ἢ πορφυρόν. Χά. ὃ κα-
 λῶς ναυτιλίας, καὶ ἡμεῖς ὁδός
 τῶν πορφυρῶν. ἀρβαίνετε δ' ὅμως.
 ἐγὼ δ' ἵππους καὶ βῆς καὶ ὑ-
 νας, καὶ τὰ λοιπὰ ἵσα μίτρωι.
 ὁδοῦν γὰρ ἐκείνα δὲ.
 Κλ. ἀπαρτίζετε αὐτὸς, ὃ Ἑρμῆς, πα-
 ραδῶν. ἐγὼ δ' αὐτὴν ἐς
 τὸ ἀντιπείρας ἀπλωσῶμαι,
 ἡδὲ πάλιν καὶ Ἡραμίδην τὸς
 Σῦρας διαίξωσα τιθῆσιν ὅτι

tempore sine calceis ὃ se-
 mi nudus oberrabo, dentes
 præ frigoris acerbitate com-
 plodendo. Quis tandem
 meam habebit subulam? quis
 aciculam? Satin' lamenta-
 tum, ὃ Mercuri? Iam enim
 iam ripam ferme attigimus.
 CHARON. Age verò
 prius nautum reddite. Tu
 redde, ab alijs omnibus ha-
 beo. Obolum redde, Micyl-
 le. MIC. Iocaris, ὃ Cha-
 ron, aut, quemadmodum as-
 iunt, in aqua scribis, qui ὃ
 Micyllo obolum expectet.
 Ipse ceritè antequam huc ven-
 nisssem, quadrangulusne es-
 set obolus, an rotundus, ne
 noueram quidem. CHA-
 RON. Egregiam verò ὃ
 qua stuosam nauigationem
 hodiernam. Abscedite ta-
 men. Ego verò ad equos,
 boues ὃ canes, reliquæque
 id genus animalia me recin-
 piam: nam ὃ ea traijce-
 re oportet. CLOT. Mer-
 curi, tu hos exceptos abdu-

sito. Equidem in aduersam ripam renauigabo, Indo-
 paten ὃ Hieramithren aduectura: quandoquidem hi de
 agro-

ἂν πῶς ἀπὸ τῶν, πρὶν ἔ
 ὄρων μαχόμενοι. *Br.* πῶς
 μὲν, ὃ οὐδὲ, μάταιον δὲ πᾶν
 τῶν ἔξῃς ἐπαθεῖ μοι. *Mi.* Ἡρά-
 κλεις τὸ γόφον, πῶς νυνὶ ὁ καλὸς
 Μιγίλλος; ἢ ὡς δαγνῶ τις
 ἐνταῦθα, ἀκαπίον Φρυγίης
 Συμμίχης; πάντα γὰρ ἴσα; καὶ
 ὁμόχροα, καὶ ἴδῃ ἔτι καλὸν,
 ἔτι καπνίον. ἀπ' ἡδὴ καὶ τὸ
 πρὶν ὄνιον, πρότερον τίως ἄ-
 μορφορ εἶναι δοκῆν, ἰσότημον
 γίνεσθαι τῇ πορφυρέδι τὸ βα-
 σιλίως. ἀφανὲς γὰρ ἄμφω, καὶ
 ἐπὶ ὧ ἀντὶ σκότος καταδύ-
 σκόντα. *Κωϊσικί,* οὐ γὰρ πῶ πο-
 τε ἄρα ὦρ τυγχάνεις; *Κυ.* ἐν
 ταῦθα λίγος ὅς Μικυλλί; ἀπ'
 ἄλλοι ἀδοκῆ βαδίζωμεν. *Mi.*
 ὦ λίγας, ἔμβαλε μοι πῶς δι-
 ξίειν. ἀπὸ μοι, ἰταλίδης γὰρ, ὃ
Κωϊσικί, τὰ Εὐρωσίνια ἐχὼς
 μιναι ὅτις ἰαὶ τὰ ἐνθαδὲ σοι
 δοκῆ; *Κυ.* νῦν λίγας. ἴδὲ δὲ
 πῶς σίρχεται Ἀδρυχῆς ἂν τις, φο-
 βῆ, ὅς τι καὶ ἀπὸ ληϊκῶν πῶς
 ἐλπίς.

tibi hæc similia videntur illis quæ istic sunt? *CYNIS.*
 Re cæ confers. En adeò, quædam facem gestans accedit,
 obi uens terrificum quiddam & minabundum. An' non
 est *Brin.*

agrorum finibus vixendo,
 mutuò se confecerunt. *ME.*
 Hæus vos, progrediamur. i-
 mò verò omnes uno agmine
 me sequimini. *MIC.* O'
 Hercules, quæ est hæc ca-
 ligo? Vbinunc formosus
 ille Megillus? Aut quoniam
 indicio quis Phryne formo-
 siorem Symmachem hîc di-
 gnosceret? Hîc enim paria
 & eiusdem coloris omnia,
 adeò ut nihil sit neque for-
 mosum, neque formosius.
 Quin palliastrum meum,
 quod antehac sædum vides-
 batur, æquè nunc est in pre-
 cio, quàm ipsa regis purpu-
 ra: nempe quod ambo sint
 obscura, ac eisdem tenebris
 obducta. Tu autem Cyni-
 sce, ubi tandem es? *CYN.*
 En tibi Micylle hîc adsum:
 sed si commodum videtur,
 pariter eamus. *MICYL.*
 Probè dicis: dextram mihi
 iuge. Dic mihi, quando B-
 leusinis sacris initiatus es, nò

Φιλίππ. ἦ ἄρα περ Εριννυς ἐ-
 σθ; Μί. τοῖκτο ἀπὸ γὰρ τοῦ
 σχήματος. Ερ. παρὰ λαμ-
 βάνε τίς τοι, ὦ Τισιφόνε, τίς τοι
 ταρας ἐπὶ τοῖς χιλίοις. Τί καὶ
 μὴ πάλαι γὰρ ὁ Ραδάμαν-
 θος οὕτως ὑμᾶς παρεμύθη.
 Ρα. πρότερον αὐτοὺς, Εριν-
 νυ. οὐδ' ἔγωγε, ὦ Ερμῆ, ἡέροσθι,
 καὶ πρόσκολλα. Κυ. ὦ Ρα-
 δάμανθε, πρὸς τοῦ πατρὸς,
 ἐμὲ πρῶτον ἐπισκίψου πα-
 ραγὰρ. Ρα. τίς τοι ἔστι
 κα; Κυ. πῶντος βούλομαι
 κατηγορεῖσθαι τινος ἢ σω-
 τίσταμαι πονηρὰ θεῶντι
 πῶτ' ὡς πρὸς βίον. ἐκ ἅρ' ἀξιο-
 τίς τοι ἄλλω λίσσῃ, μὴ ἐχὶ πρό-
 τρον αὐτὸς φανείν οἷός ἐμι,
 καὶ οἷόν τινα ἰδέσθαι πρόπον.
 Ρα. τίς ἔστι σὺ; Κυ. Κυνίς
 ἐσθ', ὦ θεε, πλὴν γυναικὸς
 φιλόσοφ' οἷ'. Ρα. αἰὲρ ἰδοί,
 καὶ πρῶτ' ἐς τὴν δίκην
 καταβῆθαι. οὐδ' ἔπειτα τὸς
 κατηγοροῦν. Ερ. ἦ τίς Κυνί-
 σκον τοιοῦτον κατηγορεῖ, αἰὲρ οἷ-
 πε.

primum ad iudicium assiste.

se. MERCVR. Si quis Cynisci huius est accusator,
 ffff hue

est Erinnyes? MICYLL.
 Apparet ceritè ex habitu.
 MERCVRIVS. Ex-
 cipe hos, ὦ Tisiphone, su-
 pramille quatuor. TISIP.
 Atqui iamdudum Rhada-
 manthus hic vos expectat.
 RHADAMAN. Ad-
 duc ipsos, ὦ Erinny. Tu-
 verò Mercuri, ut est præ-
 conis munus, editis nomi-
 bus singulos accerere. CY-
 NIS, O' Rhadamanthe,
 per patrem te obsecro, meam
 causam primum omnium
 cognosce. RHAD. Qua
 gratia? CYNIS. Omnia
 no gessit animus accusare
 quendam de malis quæ in
 vita me conscio comissi.
 Alioqui ni prius qui sim,
 et qua ratione vitæ cursum
 transegerim, fiat manife-
 stum, non dignus ero cui fi-
 des adhibeatur. RHAD.
 Quis ergo es? CYNIS.
 Cyniscus sum, ὦ præcla-
 re. professione Philosophus.
 RHADA. Huc ades, et

Tu verò accusatores accer-
 se. ffff hue

πεσιτά. οὐδὲν πεσεῖται.
 Ρα. ἀπ' ἑξ' ἱκανόν τῷ, ὃ
 Κινίσκῃ ἀπόδυσθαι, ὅπως
 πεισομένης σε ἀπ' τῶν σιγμά-
 των. Κυ. πού γ' ἔγωγε σιγμα-
 τίας ἰχθυόμην; Ρα. ὁπό-
 ὃν τις ὑμῶν πονηρὰ ἱργάση-
 ται πρὸς τὸν βίον, καθ' ἕνα
 σὸν αὐτῶν ἀφανῆ σίγματα
 ἐπὶ τῆς ψυχῆς περιφέρει. Κυ.
 ἰδὲ τοὶ γυμνὸς πρὶς ἡμέ-
 ρα ἀναστήτη ταῦτα, ἅπτερ σὺ
 φῆς, τὰ σίγματα. Ρα. καθὰ
 ρὸς ὡς ἐπὶ παρὸν ἐσὶ, πλὴν τῶ-
 ρον τριῶν ἢ τετάρων ἀμαυ-
 τῶν πάλιν, καὶ ἀφ' ὧν σι-
 γμάτων. καὶ τοῖς τῷ; ἰχθυ-
 ῶν καὶ σημάτων τῶν ἰχθυόμα-
 των, ὅκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλεί-
 νησιν, μάλλον δὲ ἐκκλίνουσιν.
 πῶς ταῦτα, ὃ Κινίσκῃ ἢ πῶς
 καθαρὸς ἐξ' ὑπαρχῆς ἀναπέ-
 φηνας; Κυ. ἰγὼ τοὺς φράσω
 πάσαις πονηρὰς δὲ ἀπειθῶ-
 σίαν γυμνῶν, καὶ ποικί-
 λαν τοῦτο ἐμπονήσας σίγμα-
 τα· ἐπεὶ δὲ τάχιστα ἐπιδοφῆν
 ἡρεξά-

huc prodeat. RHADAM
Nullus accedit : quanquam
hoc satis non est, ὁ Cynisce,
sed vestimenta detrahe, ut
de te, notis tuis inspectis,
pronunciem CYNIS.
At ubi Cyniscus notis esse
inustus? RHADAM.
Quot scelera quisque ve-
strum in vita patrarit, tot
notas, sed quæ non facile ap-
pareant, in anima circum-
fert. CYNIS. *Et tibi*
nudus assisto : quare notas
quas dicis inuestiges lice-
bit. RHADAM. *Hic*
per omnia est purus, præ-
ter treis quatuorve cicatri-
ces admodum oblitteratas,
ac vix dum conspicuas. At
ad quid hoc? vestigia cer-
tè, & inusionum signa. Ve-
rum haud scio quomodo
sunt deleta, imò verò in to-
tum excisa. Quid hæc, ὁ
Cynisce? aut qui denuò pu-
rus es factus? CYNIS.
Equidem rem tibi indica-
bo. Olim cum per imperi-

tiam vitiosus essem, atque hoc nomine complureis comme-
ruiſſem notas, sapientiæ studio me ipse dedere cæpi: cui

ἔρξω μὲν, κατ' ὀλίγον ἄνω.
 Ὡς τὰς λεηλίας ἐκ τῆς ψυχῆς
 ἐπιλοσάμεν. ΠΑ. ὦρθῶ γὰρ
 οὗτος, καὶ ἀννοσιμώτατον ἔργον
 ἔσμεν τῷ φάρμακον ἅπ-
 ἅπιθι ἰς τὰς Μακάρων νύ-
 κτας, τοῖς ἀείσοις συνασόμε-
 νος, κατηγόρεῖς γὰρ πρότε-
 ρον, οὗ φης τυράννην, ἄμους
 ἠεσκάλη. ΜΙ. καὶ τὸ μὲν, ὃ
 παδάμαντιν, μικρὸν ὅτι, καὶ
 βραχίαις τινὲς ἐξιτάσας
 θιόμενον. πάλαι γὰρ οἱ ἡγε-
 μόνος ἄμιν, ὥς ἐπισκόπων. ΠΑ.
 τίς δὲ ὅν τυράννης; ΜΙ. ὁ
 σκυζόμην Μίκυμ. ΠΑ.
 ἔστι, ὃ Μίκυμ. καθαρὸς ἀ-
 κριβὸς καὶ ἀντιγράφος, ἅ-
 πσι καὶ σὺ παρὰ Κνωσίων
 γέγονι, τυράννον ἤδη πᾶσι.
 ἔα. ΕΡ. Μισαποφθίς
 Λακιδίου ἡκίτω. ποῖ σπέρη;
 πρόσθι, οἷον τυράννον πᾶσι
 παλαιῶ. πρόβατον ὠτὸν, ὃ Τισ-
 σιφόνη, ἰς τὸ μέγαν, ἐπὶ πάλ-
 ληλον ὠδῶ. οὗτον, ὃ Κνωσίων,
 κατηγόρεα, καὶ δίκλιν ἤδη,
 πάλιν.

ius beneficio haud ita mul-
 to post universas maculas
 ex animo abstersi. RHADAM.
 Bono profecto et
 praesentissimo et usus reme-
 dio. Sed iam hinc in Beas-
 torum insulas abito (illic eni-
 m inter optimos locum ha-
 bebis) si prius, Tyrannum
 de quo dicis, accusaris. A-
 lios aduoca, Mercuri. MIC.
 Quod ad meam causam at-
 tinet, parum sane est, et bre-
 vi cognitione indiget. Iam
 dudum enim hic tibi nudus
 adsum: quare me introspi-
 cias licebit. RHADAM.
 At quis tandem es? MIC.
 Sum Micyllus futor. RHADAM.
 Euge, o Micylle,
 purus es omnino, et ne pun-
 ctulo quidem notatus. Con-
 cede et tu ad hunc Cyniscum
 Accersere nunc tyran-
 num. MERCVR. Men-
 gapethes Lacyda filius pro-
 deat. Quorsum te agis?
 Accede: te voco, tyranne.

Quin ipsum, o Tisiphone,
 in medium proijcis, capite in terram statuto? Bene ha-
 bet. Tu nunc, o Cynisce accusa, et hominem de sceleribus

πλεονέκτημα ἔχει ἀνὴρ οὐδὲς οἱ. Κν.
 τὸ μὴ ὄνομα οὐδὲ λόγος ἴδω,
 γνώσῃς ἔτι αὐτὸν αὐτίκα μά-
 λα, οἷόν τ' ὄναι, ἀπὸ τῶν συμμά-
 των. ὅμως δὲ καὶ αὐτὸς ἀκα-
 λυψὼς ἐστὶ ἀνδρᾶ, καὶ πρὸς τὸ λό-
 γον δαίξω παντρώδην. ἔτοσθι
 ἔτι ὁ τεύχεα ἔχει, ὁπόθεν
 μὴ ἰδιώτης ὢν ἱπράξῃ, πρὸς
 πάντας μοι δοκῶ. ἰσθὲ δὲ τὴν
 θρασυτατοῦς προσηγορίαν
 ἔχει, καὶ δορυφόρους σιωπῶν-
 τας, ἱππαστὰς τῆς πόλεως τι-
 ραννὸν κατέχει, ἀκείνους μὴ
 ἀπείκτανι πλεονέκτημα, ἢ μνηστῆρας.
 τὰς δὲ ἑστίας ἐκείνων ἀφαιρῶ.
 μὴ ὅτι, καὶ πλεονέκτημα τὸ ἀ-
 κρότατον ἀπεκρίνω, οὐδὲ
 μίαν μὴ ἀκολασίας ἰδέσθαι
 πρὸς ἀλλοτρίαν. ἀπᾶσι δὲ ὡς
 μόνῃ τῇ ὑβρίδι κατὰ τῶν ἀν-
 δρῶν πολιτῶν ἔχεται, παρ-
 ὅθεν ἀφαιρῶ, καὶ ἐφύδεις
 καὶ αἰσχυρῶν, καὶ πάντα τρέ-
 ψοντες ὑπὸ τοῖς ἱμῶσι
 ὑπὸν καὶ ὑπὸ ψίλλῳ μὲν γὰρ, καὶ
 τῷ γὰρ,

convince. Lamentum
 tibi propter adest. Cuius
 Principio quamvis in
 fando ne verbis quidem
 pus fuisset, quandoque
 cuius moneta sit, vel
 pps notis agnoscere poterat,
 tamen quò res fiat sole
 rior, et ipse tibi virum
 tegere, sermonéque de
 gere conabor. Ac florentia
 quæ ter seculi nebula
 isper dum priuatam agnoscere
 vitam, peregit, equidem
 seopratermittenda. Sed
 bi partim hominum per
 issimorum atque audaci
 simorum, quos in hoc sibi
 conciliarat, fauore, p
 im fatillium collecto
 nu, tyrannidem arripuit,
 plus sexcentos indicta cau
 sa, trucidauit. Deinde
 hac vita singulorum
 um opes exhauriendo, di
 nitias summas corrassisset,
 nullam libidinis speciem in
 tentatam reliquit. Quin

genus omne cum iniuriæ tum credulitatis in miseros cives
 exercuit virgines vitiando, adolescentes stuprando: bre-
 uiter, modis omnibus in subditos debachando. Iam pro
 fectu.

ἔφευ, καὶ ὧς πρὸς τὰς ἰντυ-
 γωνοντας φρεσὶ ματαιῷ, οὐ-
 δὲ κατ' ἀξίαν δυνάμει ἄρ' παρ'
 αὐτοῦ λαβῆναι τὴν δίκην. ῥά-
 διομ' γοῶν ἄρ' τις τὸν ἥλιον,
 ἢ τὸν ἄσπερ δαμνκτὶ πρὸς-
 βλήψῃ. οὐ μὲν καὶ τὸ τῶν
 κοινωσίων πρὸς ἐμότητα κα-
 νεργὸν αὐτῷ τις ἄρ' διηγῆ-
 ῖσθαι δυνάμει, ὅς γε μηδὲ
 τῶν οἰκιστῶν ἀπὸ σιχτοῦ
 καὶ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως ἐφ' ἃ
 τις δὲ κατ' αὐτῷ συμβολὴν, αὐ-
 τίνα ἔσθ' , πρὸς καλῶς τοῦς
 ἐν αὐτοῦ πειθόμενους·
 μάθον δ' ἀπληροί, ὡς ὅρῃς,
 πάρασι, καὶ πρὸς αὐτῶν ἄγ-
 χουσιρ' αὐτόν. οὗτοι πάντες,
 ὧς Ραδάμανθ, πρὸς τοῦ ἀνι-
 τηίου τιθεῖσιν. οἱ μὲν γυναι-
 κῶν ἱκεταὶ ἀμύρτων ἰπιθε-
 ρωθῆναι, οἱ δὲ ἡῖων πρὸς ὕ-
 βριν ἀπαγομένων ἀγανακτῆ-
 ῖναι, οἱ δὲ ὅτι ἰπλάτῃ, οἱ
 δὲ ὅτι ἡῖων ἀξιοί καὶ σά-
 φρονες, καὶ ὑδάμν' ὀρίσκοντο
 τοῖς

fastu, pro superbia, proque
 eius in obuiis omneis fre-
 mitu, supplicium factis di-
 gnū sumere non possis,
 quando minoris periculo in
 solem quàm in hunc defixis
 oculis tueri licuisset. Por-
 rò noua supplicia, & ad
 crudelitatem eius explen-
 dam recens inuenta, quis po-
 terit recensere, qui ne ab in-
 tima quidem familiaritate
 cōiunctis abstinuerit? Quòd
 si ab eo interemptos huc ad-
 uocaris, facillè comperies
 hæc haudquaquam à me ca-
 luminandi studio confingi.
 Imò verò non vocati, &
 voluntarij, ut vides, hîc ad-
 sunt, ipsumq; circumstantes
 malè urgent. Hi omnes, ὧς
 Rhadamante, huius cru-
 delitate vitam amiserunt:
 quorum alij formosarum
 vxorum gratia insidijs sunt
 circumuenti: alij, quòd li-
 berorum suorum, quos ad
 iniuriam violentè abduce-

bat, nomine stomacharentur, sunt trucidati: alij, quòd
 opibus illorum insidiaretur: porrò alij, quòd boni essent
 & prudentes, quibus haudquaquam cum illius factis con-

ἴς θρωμφοῖς. Ρα. τί πῶς
ταῦτα φῆς, ὦ μιὰρὶ σὺ; Μν.
τὰς μὲν φόνους ἔργασμαι, οὐκ
λίγα τὰ δὲ ἅπαντα, τὰς
μοιχίας, καὶ τὰς τῶν ἐφύδων
ὑβρίδας, καὶ τὰς διαφθορὰς τῶν
πρωτόνων, ταῦτα πάντα Κν.
νίσκῳ μελετήσας. Κν.
ἔκδρ καὶ τούτων, ὦ Ραδάμαν-
θυ, ἐπίξω σοι μάρτυρας. Ρα.
τίνας τέρας λίγας; Κν. πῶς
κάλαιμοι, ὦ Ερμῆ, τὸν Λύχον
νορῶν, καὶ τὸν Κλίνην μαρ-
τυρήσασιν ὅτι αὐτοὶ παρὶ τοὺς
πόδας, οἳ ἀπὸ τῶν σωτηρίων
αὐτῶν. Ερ. ἡ Κλίνη, καὶ ὁ
Λύχον, ὁ Μεγαπένθης παρὶ
σωτῆρι ἐποίησεν παύσας.
τῶ Ρα. ἔπατι οὐδὲν ἡμῖς, ἀ-
σώτως Μεγαπένθης τὸν πῶ-
ντα δὲ σὺν ἡ Κλίνη λίγας. Κν.
πάντα ἀληθῆς λαλῆσθόρησι Κν-
νίσκῳ ἐξὸς μὲν ταῦτα ἔ-
παρ. ὦ Ἀσπολα Ραδάμανθυ,
ἀσχυρόμας, ταῦτα μὲν, ἀπὸ
ἐμοῦ διηπράξας. Ρα. ἔφί-
στα μὲν ἔμ καταμαρτυρεῖς,
μὴ δὲ

venire poterat. RHAD.
Quid ad hæc dicis, sacrile-
ge? MEGAP. Cedes
quas dicis, equidem perpe-
travi : cetera verò omnia,
nempe adulteria, læsam pu-
berum pudicitiam, virgi-
num supra, hæc omnia Cy-
niscus falsò criminatur. CY-
NIS. Quin & horum tes-
tes proferam, ὁ Rhada-
manthe. RHADAM.
Quos eos dicis? CYNIS.
Mercuri, eius mihi Lucernæ
nam aduoca, & Lectum.
Hæc enim in medium pro-
gressa, quæ sese conscjjs his
ter scelestus patravit, testæ-
buntur. MERCV. Et
Lectus & Lucerna Mega-
penthis huc assint. Bene scæ-
nè quòd obsequuntur. RHAD-
DAM. Exponite ergo vos,
quæ vobis testibus commi-
serit hic Magapenthes. Tu
Lectè dic prior. LE. Vera
planè sunt omnia de qui-
bus à Cynisco accusatur : me
tamen, ὁ here Rhadaman-

the, hæc dicere sanè pudet : eiusmodi sunt, quæ supra me pa-
travit. RHADAM. Itaque cum testimonio tuo apertis-
simè

μήδ' ἀπὲρ αὐτὰ πομίνουε.
 καὶ σὺ δὲ ὁ Λύχνος ἤδη μαρ-
 τυρεα. Λύχνος τὰ μὲν ἡμί-
 ρα μὲν ἐκ οἴδα, ἐγὼ παρὼ.
 ἃ δὲ τῶν νυκτῶν ποίει, καὶ
 ἱπασχεῖ, οὐκ ὠκείον. πάλιν
 ἀπὸ ἰθυσσάμενος γινώσκω, καὶ
 ἄρρητα, καὶ πάτερ ὕβρις ὑ-
 περπικαμένη, καὶ βιωτικῶ-
 νος ἐκὼν τῶν αἰσθημάτων, ἐκ τῶν
 ἀποβλήτων βίωσις. ὁ δὲ καὶ πε-
 σσὺν με τοῖς φρωμένοις, καὶ τὸ
 φῶς με πάντα πρόσωπον κατε-
 μίανεν. Ρα. ἄλλος ἤδη τῶν
 μαρτύρων· ἀπὸ καὶ ἀπόλυ-
 θι τὴν πορφυρεῖδα, ἵνα καὶ τῶν
 αἰσθημάτων ἰδῶμαι τῶν συμμά-
 των, ὅλως ὅσοι πηλιδνός
 καὶ κατὰ γραφῶν, μάλλον δὲ
 ἐκ τῶν συμμά-
 των. τίνα δὲ καλασθέν πρό-
 σπον; ἄρ' ἐστὶ Πυειφλιγίθοντά
 δὲ ἐκ μὲν ἡλίου, καὶ παρὰ τοῦ
 Κρόνου; Κυ. μηδ' αὖτε, ἀπὸ
 αἰθέρων, ἐγὼ βίωσκω τίνα
 καὶ πηλιδνός αὐτῶν τιμωρίας ὑ-
 ποδύει

simè damnas, cūm eius fa-
 cinora ne dicere quidem su-
 flineas. Et tu iam Lucerna
 data testimonium. LVCHER.
 Equidem quæ interdū sine
 facta, nescio: neque enim
 aderam. I' erūm quæ noctū
 vel in alios fecit, vel ipse est
 passus, horreo dicere. Cæ-
 terūm nephanda multa, ὅ-
 quouis iniuriæ genere supe-
 riora sæpenumero specta-
 ui, adeò ut ὅ ipse quidem
 aliquoties extingui gestiens,
 oleum ultro non adbebe-
 rit. At ille quò mihi lus-
 cem modis omnibus con-
 spurcaret, etiam abomi-
 nandis facinoribus me in-
 uitam adhibuit. RH A-
 DAM Satis est testimonio-
 rum. Sed purpuram hanc
 exue, ut ὅ notarum nume-
 rum conspiciamus. PAPA
 hic totus est lividus ὅ in-
 signis, imò præ cicatricum
 crebritate caruleus. Nunc
 autem quo tormenti gene-

re est puniendus? in Phlegethoniémne iniiciendus, an-
 tradendus Cerbero? CY N. Minimè, sed si tibi est cordi,
 novum quoddam supplicium, ὅ hoc planè dignum indi-

πεθέσθαι. Πα. λίγῃ, ὡς ἐς
 χάρις μιν ἵστω ἐπὶ τῷ χά-
 ρι ἔσθαι. Κυ. ἔθ' ὅτι,
 οἶμαι, τοῖς ἀφροσύνοι πα-
 οῖ, πίναν τὸ Λέθης ὕδωρ.
 Πα. πᾶν μὲν ἔστιν. Κυ. ὅτι
 μόν' ἐξ ἀπάντων ἀποτ'
 ἔσθαι. Ερ. ὁρίεσθαι; Κυ.
 χαλκίῳ ἔργῳ ὑφ' ἑα τὴν δι-
 κλῶν, μνηστὴρ' οἶ' ἔσθαι, καὶ
 ὁδὸν δαΐδα ἐν τοῖς ἄνω, καὶ
 ἀναπνεύσει' τὴν πνε-
 φλῶν. Πα. εἰ λίγῃ, καὶ κα-
 ταδιδικάσθαι, καὶ παρὰ τὸν
 Τάνταλον ἀπαχθεῖς ὑποσὶ δι-
 δαδῶν, μνηστὴρ' ὅν' ἔπρε-
 ξαι κατὰ τὸν βίον.

animo recolere cœperit. RHAD. Probè dicis. Itaque
 ad eum modum damnatus esto & ad Tantalum vinculis alli-
 gator, semperque in animis versato, quæ dum vixit, peregit
 in cundè.

cabo. RHAD. Die me-
 do: namego tibi vel hoc no-
 mine magnam habebō gra-
 tiam. CYNIS. Mos est,
 ni fallor, ut qui moriuntur,
 ex oblivionis fonte bibant.

RHAD. Est quidem. Sed
 quid tum? CYNIS. Hic
 ergo solus à potu arceatur.

RHAD. At qua gratia?

CYNIS. Hac via graueis
 sanè & molestas dabit pœ-
 nas: videlicet cùm recorda-
 bitur & qui fuerit, quantâ
 que apud superos potentia
 prauauerit: in primis aus-
 tem ubi delicias illas suas in

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a ARTIBVS.] Poëta Mercurium furem, & furum præ-
 fidem constituit, unde ὁρῶντες, & manibus aduncis in dialo-
 go Apollinis & Vnicani supra dictus est. b Etenim ex quo
 cum nubi tradidit Atropos.] Una ex tribus Parcis. Erebi
 & noctis filia, ut Cicero tradit. Dictam putant ab a & τέτλη
 quod mors sit inexorabilis, & nulli parcat. c Aeaco adnu-
 merarem.] Is vnus est inferorum iudex. Tres enim dicuntur
 esse: Rhadananthus, Minos, Aeacus, omnes reges Cretenses, &
 φησὶν ἵσταται filij Iouis ἀδελφοὶ: ob seueritatem autem, apud inferos
 ἔσθαι

*Exiffimati, d. Occifo Cleocrito.] Cleocritus apud Ca-
micos taxatur vt mulierofus, & cinædus, & obfcurus, & vt Ci-
beles filius. In Rheæ enim myfterijs molles tantum interfunt.
Hæc Suid, e. Quod ſcelera.] Forum animis, qui magnis ſe
facinoribus, dum vitam agerent, obſtrinxerunt, maculas inuſtas
eſſe docet, Platonem videns, qui ſic in Gorgia loquitur: Αλλὰ
πολλὰ κίς τῷ μεγάλῳ βασιλείῳ ἐπιλαβόμενος, ἡ ἄλλῃ ἰσότητι
βασιλείῳ ἡ δυνάμει κατὰ δόξαν ἐδὲ καὶ ὕμνῳ ἐν τῇ ψυχῇ, ἀλλὰ
ἀλγεαπαγμένῳ, & ἐλδοῖ μετὶ τῶν ἰστορικῶν καὶ ἀδικίας.
Hoc attingit lib. in Ruſſ. 2. Claudianus:*

Quid demens manifeſta negas? en peſtus inuſta

*Deformant maculæ—. Solet autem is poëta diui-
ni illius hominis ſententiæ mutuari,*

SEQUUNTUR ORATIONES.

quarum quædam adhuc inter mortuorum dialo-
gos, quædam adhuc inter Saturnales episto-
las prius relatæ fuere: nonnullæ

quoq; Dramaticæ.

ΠΕΡΙ ΟΡΧΗΣΕΩΣ.

ΑΥΚΙΝΟΥ ΚΑΙ

DE SALTATIONE.

Καὶ τῶν ἄλλων.

tionē.

Vincentio Obſopæo interprete.

ARGVMENTVM.

DEſendit hæc oratione ſaltandi artem Lucianus con-
tra Cratonem quendam, à quo ſtudium eius rei re-
prehendebatur vt effœminatum ac molle, ac viro præſer-
tim philoſopho indignum. Colligit autē honeſtatē ac di-
gnitatem artis primum ab antiquitate, multis ac varijs
exemplis, oſtendens quantum in vſu ſaltandi ſtudiū vete-
ribus fuerit, & quantopere eo omnes propē gentes iam
inde ab initio delectatę ſint, quibus itē laudibus eam ar-
tem cū poëtæ tum alij quidā celebrārint, conſutata in-
terim tragœdiæ comœdiæq; præſtancia, quarum certa-

ffff 3 mina

mina atq; actiones Crato saltationibus anteposuerit. Deinde & præstantiam artis à difficultate commendat, docens multarū ac variarū rerum peritum, multisq; ingenij tū corporis dotibus saltatorem præditū esse oportere. Inter quæ & effectum ac vim artis prosequitur, docens non oblectare tantū eam, verū & corporis agilitatem quandam decentē atq; vtilem inde comparari, roburq; & vires augeri. Deinde & animi quandā sapientiam ac mores hominū formari. Idq; exemplis philosophorū, tum barbarorū quorundam amplificat. Porro si rem & vitia saltatorū aliquot recēset, & præcipuē quantum noceat, aut aliās, ista vel in primis in hac arte catōzelia seu nimia affectatio, exemplis docet, quæ res & ipsa ad difficultatem artis confirmandam pertinet. Exordium ab occasione sumitur: à quo mox Cratonis reprehensio sequitur, qui studiū huius rei in Luciano reprehēdit, à personæ qualitate, & modo rei: addita etiā amplificatione quadā à collatione, quam ante quā ad rē accedit, Lucianus ab inæqualitate refutat, ipsumq; Cratonē iadignē & absurdē facere ostendit, qui rē nec visam, nec cognitam, temerē reprehendat. Atq; ita ad argumētum, illo, auscultandi operam pollicente, descendit.

L V C I A N V S.

Πὰ δίνω, ὃ
Κράτωρ, ἀνα-
νύ τινὰ ταύ-
τῳ κατηγο-

εἶναι καὶ ποιεῖν, οἶμαι, παρὰ
σκόνασμός, καὶ ἡ γόργας ὁρ-
χίσσεται, καὶ αὐτὸς ὁρχισκῆς, καὶ
πρότερον ἀμύνει, ἢ χαίροντων
τῶν δαύτην θία, ὡς ἐπὶ φαύλῳ καὶ
γυναικίῳ πράγματι μὲν ἄλλω
συνδιδῶ ποιημένον, ἄλλω δὲ,
μολα & muliebri multū ponamus operæ: audi obsecro

Obsecro quā tu
Craton, biam
olim acerba
quadam accu-

satione adornata, ac diu
multūque meditata, in
ius vocasti cū saltationes,
tum ipsum saltandi artifi-
cium, insuper autem & nos
reos fecisti tali gaudentes
spectaculo, quasi in te frīe
quantum

ὅρῳ τὸ ὄρῳ διημάρτηκας, καὶ
 ὡς λήθεις σεαυτὴν. ἢ μάλιστα
 ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν καὶ κακοῦ
 ὥρῳ καὶ συγγνώμῃ τοι, εἰ ἐξ ἀρε-
 τῆς βίῳ αὐχμηρῷ συζῶν, καὶ
 μόνον τὸ σκληρὸν ἀγαθὸν καὶ
 γέμνος, καὶ ἀνδρείας αὐτὴν, κα-
 τηγορίας ἄξια ἄν νομίσκας.
 Κρά. ἄνθρωπε τίς ὦρ, ὃ λῶσι,
 καὶ ταῦτα παιδεία σωτηρίας,
 καὶ φιλοσοφία τὰ μέγιστα ὠμι-
 ληκῶς ἀφίμνηται, ὃ Λυκίῳ,
 τὸ πρὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν,
 καὶ τοῖς παλαιοῖς σωθεῖναι,
 ἐλάττωσι κατανυγνῶνται, θε-
 λοντῶν ἀνθρωπῶν ὁρῶν. ἰδοὺ
 σι μαλακῶς, καὶ ἄσματος
 ἀπολάσεις ἱναμβριώμενον,
 καὶ μιμνήμενον ἱρωτικά γυμ-
 νασια τῶν πάλαι, τὰς μαχλο-
 τάτας Φαίδρας καὶ Παρθενό-
 πας, καὶ Ροδόπας τινὰς, καὶ
 ταῦτα πᾶντα ὑπὸ κέρμασι
 καὶ τριτίσμασι, καὶ ποδῶν
 κτύπῳ, καταγίλασαι ὡς ἀ-
 ληθῶς πρᾶγματα, καὶ ἄχι-

quantum à recto aberraris,
 tum quemadmodum deca-
 pius per imprudentiam, rem
 omnium in mortalium vita
 optimam innocenter accusa-
 ris. Et equidem venia tibi
 habenda est, si statim sub ini-
 tiū aspera vitæ temet as-
 suefcens, & tantū quod da-
 tum fuerat, bonum existis-
 mans, rerum ductus imperis-
 tia, ista accusatine digna
 censueris. CRAT. Cum
 vir sis, ô optime, & maximè
 disciplinis liberalibus innu-
 tritus, nec non in Philoso-
 phia studijs mediocriter ver-
 satus, posthabeas autem, ô
 Luciane, rerum optimarum
 exercitium, & priscorū illo-
 rum conuictum, ceterū se-
 dere sustineas in theatro om-
 nium posticas sannas exci-
 piens, & hominē effemina-
 tum spectans mollibus vesti-
 mentis indutum, ac eantiles

que

πῃ ἰδόντις ἀνδρὶ, καὶ οἷοι
 εἶ πρίποντα. ὧς ἔγωγε πρὶν
 θόμβῃ ὡς ἐπιβιβάσκει δια-
 σχολάσοις, ἐκ ἡδὲ δυνάμει μόνον
 ἔπειθ' αὖ, ἀλλὰ καὶ λυγρότερον, ἢ
 Πλάτωνος καὶ Χρυσίππου καὶ
 Ἀριστοτέλους ἐκλαθόμβῃ, λυ-
 θήσω, τὰ ὁμοίᾳ πριονθῶς ὥς
 τὰ ὅτι πρὶν ὑπομνήσοις καὶ
 τὰ ὅτι μνησθῶ ἅπαντων ὄντων
 ἀκρομάτων, καὶ διαμάτων
 σπεδαιῶν, ἢ τούτων τις δέχοι-
 ται, τῶν λυκτικῶν ἀσλητῶν, καὶ
 τῶν λιθάρων τὰ ἔννομα πρὸς
 αὐτόντων, καὶ μάλιστα τῆς συμ-
 νῆς τραγῳδίας, καὶ τῆς φαι-
 σφοτάτης λυμφοδίας, ἅπαντα
 καὶ ἵνα ἔγωγε ἔνθα ἔξωμαι πο-
 λὺς οὖν, ὧ γυνῶν, τῆς ἀφρο-
 δίας εἰ δέ σῃ πρὸς τοὺς πρὶν
 παιδωμένους, εἰ βούληται μὴ παν-
 τά πασι ἐκκεῖναι, καὶ τῆς
 τῶν σπεδαιῶν ἀγέλης ἐξελ-
 λᾶσαι καὶ τοὶ τό γε ἄμεινον
 ἐκείνῳ δύναι, οἶμαι, ἀρνεῖσθαι
 τὸ

quæ hominem ingenuum,
 qualem te esse conspicio, mi-
 nimè deceat. Quare ego
 cum certior factus essem
 huic iam turpiter incumbes
 re spectaculo, non tantum
 me tui puduit, sed vehemen-
 ter etiam discruciatum sum
 animo, si Platonis & Chry-
 sippi & Aristotelis oblitus,
 sederes non dissimilia cum
 his passus, quorum aures
 penna leuiter perfreicantur &
 maximè verò, alijs innum-
 meris disciplinis existentibus,
 & spectaculis graui-
 bus & serijs, si quis omnino
 choraules exigat, ac citha-
 rædos artificiosè canentes
 requirat. Cum primis ve-
 rò, cum grauem aliquam
 spectando iragædiam, aut
 plenam hilaritatis comæ-
 diam, non minorem volu-
 ptatem capere possis, de qua-
 rum palmario certamina
 quoque poetis proponi so-
 lent.

Multa itaque & accurata, ô generose, defen-
 sione apud eruditos tibi opus erit, si nolis per omnia vi-
 deri excidisse, & è bonorum grege exactus esse. Atque
 istud mihi optimum factum videtur, ut his omnibus constan-
 ti ne

τὸ πᾶρτά@α, καὶ μηδὲ τὴν
ἀρχὴν ὁμολογᾷς τι τοιοῦτον
παραινουμένῳ εἶ. πῶς δὲ
τῆσιν ὄρα, ὅπως μὴ λάθῃς ἑ-
μῖν ἐξ ἀνδρῶν τῶ πάλαι Λυ-
δίαι τις, ἢ Βάκχην γνόντα.
ὅστις οὐ σὸν ἄν ἐγκλημα εἴη
μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, ἀλλὰ σι,
κατὰ τὸν Οδυσσεῖα τῶ λωτῶ
ἐκπαύοντων, ἐπὶ τὰς συ-
νέσεις ἀσπιδῶς ἰστανόμεν,
πρὶν λαθεῖς τελείως, ἐπὶ τῶν ἰν
τῶ διατρεφῶ Σφρλώων καὶ ἰσχυ-
μῶν. καὶ τοῖς καὶ μὴ τοῖς
ἑσὶ μόνοις ἐκπύοντον καὶ εἰς
τῶ λωτῶ ἰδίῃσι πῶς τὸν πα-
ράπλοον αὐτῶν. οὐδὲ καὶ εἰ
ὁφθαλμῶν ἵοικας ὅπως δι-
αυλεῖσθαι. Λυ. παπῶν, ὦ Κρά-
των. ὡς ἐκπαύοντινα ἔλυν-
ται ἐφ' ἡμῶν τὸν σάφ' ἑλύναι.
πᾶν τὸ γὰρ παράδειγμα, τὴν
τῶν Λωτῶν φάσιν καὶ Σφρλώων
ἑκόντα, πᾶν ἀνομοιοτάτῳ
μοι δοκᾷς ἀρκεῖσθαι, ὅν πε-
πονθαί, παρ' ὅσον τοῖς μὴ τοῦ
λωτῶ

in negatione meditaris, neque
sub initium fatearis aliquid
tale te fugitiosè deliquisse.
In reliquum verò caue, ne
nobis ignorantibus ex viro
quem olim egissi, in Lyden
quampiā aut Baccham, as-
missa pristina facie trans-
mueris. Quam in re non tibi
solum sed et nobis culpam.
putanda foret, si non Vlyf-
sis in morem à loto degustas-
ta abstractum, ad consuetam
literarum et Philosophiæ
commercium et studia te re-
duceremus, priusquam om-
nino deceptus à Sirenibus
in theatro excubantibus oc-
cuperis. Iam ille solis insi-
diatur auribus, tamquæ ob-
rem hæcæ nauigio præter-
cuntibus cera opus est. Cæ-
terum tu et ab oculis vide-
re prorsus illarum præstigijs
esse subactus. LV C^e Pa-
ρα, ὦ Craton, quàm verò ro-
bustum in nos canem solutis
loris concitasti? Nisi quòd

exemplum sumptum à Lotophagis, et comparisonem
tractam à Sirenibus, parùm scitè, atque adèd ineptissimè
mihî induxisse videris ad ea quæ mihî acciderunt. Ete-
nim

κατὰ γαστέροισι, καὶ τῶν
 Σαρκῶν ἀκρόσιον, ὁλοθροῦ
 λῶ τῆς τε ἰδωδῆς, καὶ τῆς ἀπροά-
 σιως τῶν τιμίμων. ἡμοὶ δὲ πρὸς
 τῷ τλῶ ἡδονῶν παραπολὺν ἡ-
 δίσω πικρυγύα, καὶ τίλῃ δὲ
 γαστὴρ ἀπὸ βιότης. ὃ γὰρ εἰς λή-
 θω τῶν οἴκοι, οὐδὲ εἰς ἀγνώ-
 σισιν ἔκατ' ἡμῶν τῶν πρὸς ἡμᾶς.
 μου, ἀλλ' ἂν καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ
 ἔντα ἡμῶν, μακρῶ πινυτὶς
 τῶν, καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ διπ-
 ρατικῶν τῶν, καὶ τῶν θιάτρῳ ἡ.
 παντλήνθω. μακρῶν δὲ τὸ τῶ
 Ομήρῳ αὐτὸ ἡμῶν καλὸν, ὅς
 τι τὸ τῶν ἡμῶν τὸ θάμα, τῶν
 φάμῳ ἡμῶν, καὶ πλείονα
 ἡδῶς. Κρατ. Ἡράκλεις, ὃ Λυ-
 κῖν, οἷα πῖπονθας, ὅς οὐδὲ αἰ-
 σχυνῶν ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ
 σιμνωσόμενος ἡμῶν. τὸ γοῶν
 λαυότατον τῶν ὅτι, ὅτι καὶ
 ἰάσας τῶν ἡμῶν ποφάνους ἡ
 πίδα, ἡμῶν ἡμῶν τῶν ἡμῶν
 αἰσχρὰ καὶ κατὰ πῖν. Λυ.
 ἀπὲ

nim ijs qui lotum degusta-
 verant, ac Sirenas cantilan-
 tes audierant, exit o fuit
 manducationis & auditio-
 nis prolubium. Mihi verò
 præterquam quòd volupta-
 tem spectando cepi miristi-
 cam & iucundissimam, ea-
 tiam finis peruenistè cecidit.
 Neque enim in obliuio-
 nem rerum domesticarum,
 aut negotiorum præsentium
 incognitionem delapsus sum,
 sed si mihi ingenuè veri-
 tas fatenda est, longè sa-
 pientia exultior, ac in
 rebus humanis multò soler-
 tior atque providentior ex
 theatro regressus sum. Ma-
 gis autem illud Homeri in
 præsentia adducere perpula-
 chrum esse existimo, quòd
 is cui illud visum sit spec-
 taculum, Multorum gnas-
 rus simul oblectatus abiit.

CRAT. O Dñ immortales,
 Luciane, qualia pateris,

quem istorum ne pudeat quidem, sed iactanter etiam laudi
 tibi ducere videris. Igitur quod hac in re gravissimum est,
 nullam spem curationis aut remediij nobis ostendisti, qui
 laudibus efferre audeas tam execranda & turpia. L V C.

Age

καὶ μοι, ὦ Κράτων, ταῦ-
 τε δὲ περὶ ὀρχήσεως, καὶ τῶν
 ἐν τῷ διάτῳ γυμνασίων ἰδὼν
 πολλὰ κίς αὐτὸς ἐπιτιμᾷς; ἢ
 ἀπείρατ' ὡς τοῦ θεάματ',
 ὅμως ἀσχεδὸν αὐτὸ καὶ κατὰ-
 φύσιν, ὡς φῆς, νομίζεις; ἢ μὴ
 ἔρ' ἔδωκ', ἐξ ἰσχυμῶν καὶ σὺ
 γιγνώσκεις ἂν δὲ μὴ, ὅρα μὴ ἄ-
 λογ' ἢ ἐπιτίμῃσις ἄνω σὺ
 δόξης, καὶ θρασείας, κατηγο-
 ρουῖτ' ὡς ἀγνοῖς. Κρά-
 τι γὰρ τούτῳ μοι τὸ λοιπὸν λέω,
 ἐν βαθεῖ τῷ πάθῳ, καὶ πο-
 λὺν τῇ λόγῳ, καθήκον μὲν
 ἐν τοῖς γυμνασίοις, καὶ τοῖς μι-
 μνήσοις ἰκένοις θεαταῖς, ἐρο-
 ῦν τά τε πρὸς τι, καὶ ἰσχυ-
 ροὺς ἀπρὸς αὐτὸς ἐπιβοῶντα,
 ὁ δὲ θεὸς τινὶ ἀνθρώπῳ, ἂν δὲ
 δέον κατακλῶμεν; Λυ-
 συγνώσας ταῦτα, ὦ Κρά-
 των ἂν μοι πρὸς αὐτὸς ποῖ, καὶ
 ὅσον πᾶρας ἔνθα παρὰ σοὶ
 ἰαυτὸν, ἀναπύσας τὸς ὀφ-
 θαλ-

Ago hoc mihi responde. Cra-
 ton: istud de saltatione,
 tum ea quæ fieri in theatro
 consueverunt, coràmne tibi
 visa sunt, ut ea ita crebrò
 probrosis dictis insecteris:
 aut an potius spectaculi
 prorsus expertus atque ignarus,
 nihilo secus tamen illud ut
 turpe atque execrandum (ut
 ais) existimas? Quòd si es
 nim aliquando ea præsens
 vidisti, iam nobis et tu hæc
 stulta spectandi curiositate
 paria fecisti. Sin non, vide
 ne parùm modesta et nimis
 temeraria tua videatur esse
 insectatio, tam crimen vos
 cans, de quibus nihil ha-
 bes comperiti. CRAT.
 Ergo hoc mihi adhuc su-
 pererat, ut in tam profun-
 da barba et cano capite se-
 derem inter mulierculas, et
 insanientes illos spectato-
 res, applaudens et præcor-
 nys ineptissimis acclamans
 homuncioni cuiquam perditio,
 nulla necessitate lachry-
 mas profunderem? LVC. Est
 equidem hoc tibi igno-
 scendum, ô Craton: illud
 tamen pro certo exploratum
 habeo, si meis monitiis morem
 gerens, tantum tempu-
 sculi.

θαλμῶς, ὡς οἶδα ὅς οὐκ ἀνά-
 σχοιο ἄρ, μὴ ἐχὶ πῶ τῶν ἄλ-
 λων θιαρὶ ῖπιτιθῶ κατὰ
 λαμβάνωρ, ὅθ' ἔτι ὅψα ἀ-
 κούσῃ, καὶ ἀκούσῃ ἅπαντα.
 Κραδ. μὴ ὤραιοισι ἄρα ἰκοί-
 μιν, ἢ τι ἑιδῶρ ἀνασχοί-
 μιν ποτὶ, ἔς' ἄρ' ἰδοῦς τι
 ἄλλω τὰ σέκλῃ, καὶ τὸ γῆγορ
 ἀπαράτιλτ', ὡς νῦν γὰ καὶ
 σὶ ἡδ' ἰλῖθ, τῆλ' ὡς ἡμῖν ἰκ-
 βιβακχουμῶρ. Λυ. βύλα
 οὐδ', ἀφ' ἡμῶν, ὡς ἴσῃ, τῶν
 βλασφημιῶν τῶν, ἀκούσῃ
 μετὶ περὶ ὀρχήσεως ἡγόνων,
 καὶ τῶν ἰν' αὐτῇ καλῶν, καὶ
 ὡς ἔτ' ἔρπον μόνον, ἀλλὰ καὶ
 ὠφελιμὸς ὅτι τοῖς θεωμῶσι,
 καὶ ὅτ' παιδάει, καὶ ὅτ' δι-
 δάσκει, καὶ ὡς ῥυθμίζει τῶν
 ῥόντων τὰς ψυχὰς, καὶ τοῖς
 θιάμασι ἰγνυμνάει, καὶ ἀ-
 εῖσοις ἀκούμασι ἰν' ἡδ' ἰκ-
 &, καὶ λοιπὸν τι ψυχῇ καὶ
 σώματι

seculi spectandis salationi-
 bus impetires, quantum vel
 periculo faciendo sufficien-
 ret, nihil tibi posthac tibi
 omnibus fore prius aut an-
 tiquius, quàm ut loco com-
 modo occupato, servire que-
 as spectaculis, unde exoptè
 & videre, & clarè audire
 possis omnia. C R A T.
 Nunquam ego forma fiam
 amabilis, si quid tale un-
 quam prudens ac sciens fe-
 cero, semper autem mem-
 bris hirsutis, & barba in-
 compta atque horrida, ut
 me nunc tui ex animo mi-
 seret, omnibus modis infas-
 nientis. L V C. Vis ergo,
 & o amice, omisit blasphemias
 atque conuictis, arrectis
 auribus attentè mihi dare
 operam nonnihil super salo-
 tatione, eiusq; virtutibus dis-
 ferenti, tum quemadmodum
 non solùm oblectamento sit

spectantibus, verumetiam emolumento : tum, quantiis de
 rebus hominum animos commodè admoneat, & erudiat :
 præterea, quemadmodum spectantium mentes apè com-
 ponat, pulcherrimis exercens spectaculis, ac optimis præ-
 ceptis inbuens : ad hæc communem quandam corporis
 & ani.

ψῆματ' ἑλάνθ' ἰπιδ' ἄνυ-
 μένη· τὸ γὰρ καὶ μὴ μυσταῖς καὶ
 ἄνθρωποι ταῦτα πάντα ποιῶν,
 ἡ ψὸς ἑστ' ἄν' αὐτῆς, ἀπ' ἱπας
 οὐδ' ἄν' ἑῆς. Κρά. ἔμοι μὲν δ'
 πάντων σχολὴν μεμηνότ' ἀν-
 θρώπων ἀπροσῆται, πλὴν νόσον
 πλὴν αὐτῆς ἱπαινοῦντ'. οὐ
 δέ, ἡ βόλα, λῆρόν τινα κα-
 τασκευάσμεν, ἔτοιμ' ὅ-
 φηλιν ταῦτ' ἡ παρρησίαν
 ὑποσώσῃ, καὶ παρασχῇ τὰ
 ὅσα, καὶ ἄνδ' ἡρῶ παρὰ
 πῆλ' τῶν φωνῶν δυνά-
 μει. ὥς ἡδὲ σιωπῆσομαι
 σοι, καὶ λῆξ' ὁπόσα ἰδέοις,
 ὡς μηδ' ἀκούοντός τιν'. Λυ-
 γόν, ὦ Κράτων, καὶ τὸ τε ἰδί-
 ω μὲν μάστιγι. ἤσθ' ἄρ' κατ' ὀ-
 δόν, ἡ λῆρ' ἑστ' ἄν' αὐτοὶ δό-
 ξα τὰ ληθυσόμην. καὶ πρῶ-
 τόν γε ἱπαινοῦ πάντων ἄνθρωπων
 μοι δοκῆς, ὡς δ' ἐν ὁπότερον
 τὸ τῆς ὀρχήσεως ἱπαιδέωμαι
 τὸτόθι, δὲ χθὺς καὶ πάλιν
 ἀρξά-

et animæ pulchritudinem
 ostendens. Etenim quæ il-
 li accedunt à Musica et mo-
 dulationibus, hæc inquam
 omnia facere, non dedeco-
 ri aut vituperio, sed illi
 potius laudi tribuenda sunt.

C R. Quanquam mihi in
 præsentia ocium non est
 insanientem hominem au-
 scultandi, suum ipsum mor-
 bum laudibus efferentem:
 attamen si nugis et mani-
 bus fabularum commentis
 me oplere tibi consultum
 factu visum est, paratus
 sum in hoc tibi officiosè in-
 servire, et aures præbere,
 vel sine cera inutilia ver-
 ba obaudire valens. Quare
 compressa voce hanc tibi
 operam dabo. Dic verò
 quodcumque animo tuo libi-
 tum fuerit, quasi nemine au-
 scultante. LVC. Euge, ὁ
 Craton, istuc ipsum om-
 nium maximè mihi egentī

in optatis fuit. Paulò enim post ipsare comperies, num nugæ
 tibi censendæ sint quæ in medium producturus sum. Ac
 h principio quidem illud planissimè mihi ignorare videre,
 quàm non novitium inuentum sit saltatio, neque heri

ἀρχαίον, ὅσον κατὰ τὸς πῶ.
 πάτεραι ἡμῶν, ἢ τὸς ἱκάνων,
 ἀπ' αὐτῶν γὰρ τὰ ληθίστα ὀρχή-
 σιαις πῶις γνηστοροῦντων,
 ἅμα τῇ πρώτῃ γνήσιον τ' ὅλων
 φῶν ἄρ' ὅι καὶ ὀρχησιμὸν ἀνα-
 φῶναι, ὡς ἀρχαῖοι ἱκάνοι ἔρωσι
 τι σωαναφανέσκει. ἢ γοῦν
 χορεία τ' ἀείρου, καὶ ἡ πῶς τὸς
 ἀπλανῆς τ' πλανήτων συμ-
 πλοκή, καὶ ἰσχυρὸν αὐτῶν
 λειωνία, καὶ ἵπταται ὁ ἄρμος
 νία, τῶν πρωτόγονου ὀρχήσιαις
 δῶματά δ' αὖ. κατ' ὀλίγον δ'
 αὐξανόμενῃ, καὶ τῶν πῶς τὸ
 βίλιον αὖ πρῶτον τυγ-
 χάνεσθαι, νῦν τοικῶς τὸ αὖ
 πρότατον ἀπ' ἐπιτελεῖσθαι καὶ γὰρ
 γνήσιον ποικίλον τι, καὶ παναρ-
 μόσιον καὶ πολύμοσον ἀγα-
 θόν. πρῶτον δ' ἔφασκε Πίαν ἢ
 ὠδῶσαν τῇ τέχνῃ, ἢ Φρυγίαν
 ἢ τὸς Κορυβάντας, ἢ Κρήτην
 δ' τὸς Κορυβάντας ὀρχησθαι κε-
 λῦσαι. καὶ ἢ τὰ μίτρια ὄνα-
 το τῶν

res esse omnifariam varia, & omnibus modis concinna
 & congruens, tum bonum multiplicis ornatus & scien-
 tiæ. Hoc verò saltandi artificio aiunt Rheam potissimum
 oblectatam, in Phrygia quidem^k Corybantas, ^l in Cre-
 ta autem Curetas saltare iussisse. Neq. verò modicum cepit

aut nuper natum & incen-
 pitum, puta apud maiores
 nostros, aut illorum: sed
 qui super saltationis ortu
 quàm verissima perscrutatus
 est sunt, affirmant illam unā
 cum mundi ac omnium re-
 rum generatione natam esse,
 & cum Amore dea illo ve-
 lustissimo in lucem prodijisse.
 Etenim ipsaⁱ fiderum chor-
 rea, & errantium cum non
 errantibus coniunctio, eo-
 rundemq. modulata atque
 concinna participatio, &
 illa bella tam pulchrè in-
 stituta harmonia, primoge-
 nita saltationis argumen-
 ta fuere, & indicia certissi-
 ma. Ea verò temporis pro-
 gressu subinde incremen-
 tis aucta maioribus, neque
 non additiones melioris in-
 uenti sortita non modicu-
 cas, summo nunc absolutu
 ta videtur esse fastigio, ac

τὸ τῆς τέχνης αὐτῶν οἱ ῥῆ π.
 πορχέμενοι, διὰ τὸ σῶσαι αὐτῶν
 τὸν Διὸς, ὡς καὶ σῶσαι ἀπὸ τῆς
 αὐτοῦ Ζηνὸς ὁφείλαντο ὁμολογοῦν
 αὐτοῖς, ἡγουμένων δὲ τῶν αὐ-
 τῶν ὄρχησιν τὰς πατρίδας ὁ-
 δόντας. ἐν ὅλοις δὲ αὐτῶν ἡ
 ὄρχησις ἦν, τὰ ξίφη μεταξὺ
 κροτώτων πρὸς τὰς ἀσπί-
 δας, καὶ πηδῶτων ἐνθρόντι,
 καὶ πολυμήκον. μετὰ δὲ Κρη-
 τῶν οἱ κραιπνοὶ ἐνερῶς ἐπι-
 τηδόναντες αὐτὸ, αἶψαι ὄρ-
 χησαὶ ἐρχόμεν, ἐχλοῖσι δὲ ἰδιώ-
 τῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικῶ-
 τιστοι. καὶ πρωτόθεν ἀφιδού-
 ντες, ὁ γοῶν Ὀμηρὸς τὸν Μν-
 εῶνιν ἐκ ἀσχυρῶν βελόμα-
 νος, ἀπὸ κοσμήσεως, ὄρχησις
 πρὸς αὐτοῖς. καὶ ἔτι αἶψα ἐπίσης
 μετὰ τῶν, καὶ γυναικῶν ἀπα-
 σιν ἐπὶ τῇ ὄρχησει, ὡς καὶ οἱ
 Ἑλλῆνες μόνον ταῦτα ἐπί-
 σαντο περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ
 Τρῶες αὐτοῖς, ὡς τοὶ πολέ-
 μοι ὄντες. ἰδὲ τῶν ῥῆ, οἱ μὲν, καὶ
 τῶν

ex illorum arte compendium.
 Quippe circumsaltantes Ioni-
 um illi servarunt incolumi-
 tem, ita ut Iupiter non gra-
 vate fateatur salutis contri-
 butæ præmia se illis debe-
 re, per illorum saltationem
 patrios dentes effugiens. Por-
 rō autem hæc saltatio ab
 armatis desaltabatur, gla-
 dios ad scuta collidentibus,
 ac bellium quiddam et ut
 tonitum saltantibus. Non
 verò inter Cretenses ut quis-
 que maxime nobilitate præ-
 cellebat, summo studio hanc
 rem exercentes, præstantissi-
 mi saltatores reddebantur,
 non tantum homines pri-
 uati, et humili loco ori-
 sed nobiliores quoque, et
 regij sanguinis, et primari-
 tes in populo. in Home-
 rus quoque Merionem non
 suggillare, verum pulcherr-
 imo laudis testimonio or-
 nare volens, saltatorem no-

minavit. itaque in tantum claritudinis et notitiæ ob sal-
 tandi peritiam apud omnes venerat, ut hæc non Græci
 solum de illo comperta tenerent, sed et Troianis hostibus
 non ignota foret. Videbāt enim, ut mea est opinio, eius in bel-

πλὴν ἴσ' ὧ πολλὰ μὲν αὐτῷ λε-
 γόμενα, καὶ ὠρυθμίαν, ἢ ἰξ
 ὀρχήσεως ἐκίετο. φασὶ δ' ὅτι
 Ἰσχυρὸν δὲ πῶς Μηεῖον, τάχα-
 κήσιν καὶ ὀρχησῶν πρὸς ἴδναι,
 Εὐχόμενον κατέπαυσε, καὶ
 ὁμῶς ἐκατίστανε αὐτόν.
 ἄνθρωπος γὰρ ἡσυχάζει ἴσ' ἢ
 ὀρχησικῇ, ῥαδίως οἶμαι, διὰ
 δίσπρασιν τὰς ἐν αὐτῷ ἀφί-
 σεις τ' ἀκουσίων. ποικίλος δὲ καὶ
 ἄλλος τ' ἡρώων ἀπὲρ ἴχων,
 τοῖς αὐτοῖς ἐγγυμνασμένους,
 καὶ τὴν πρῶτον τὸ πρᾶγμα ποιή-
 μους, ἰκανὸν ἡὔμαι τὸν
 Νισσέλιμον, Αχιλλεύς μὲν
 πᾶσι δ' ὄντα, πάντων δὲ σφ' ἐπὶ
 ψαυτὰ ἐπὶ τῇ ὀρχησικῇ, τὰ ἑ.
 δ' ὅτι τὸ λέγειν αὐτῷ περὶ
 σθεσνότητος, Πυρρὸν χιὸν ἀπ' αὐ-
 τῷ ἡσυχάζον. καὶ ὁ Αχιλ-
 λεύς ταῦτα ὑπὲρ τῷ πατρὶ
 πωθανόμην, μάλλον ἴχων
 ῥην οἶμαι, καὶ ἐπὶ τῷ λέγειν, καὶ
 τῇ ἄλλῃ ἀλλὰ αὐτῷ. τοιγαροῦν

πλὴν

præcelluit artificio, ut cum speciem quoque saltandi pul-
 cherrimam sibi adiecisset, Pyrrichium nomen ab illo acce-
 perit. Achilles quoque ipse his de filio suo inauditis, maiori
 gaudio suffusus est, ut ego exstimo, quam propter eius
 formæ præstantiam, et membrorum robur insuperabile. At

qui

lando agilitatem, et con-
 cinnum membrorum mo-
 tum, quæ ex saltatione in-
 usum conuersa peculiari-
 ter possidebat. Versiculû
 Homeri ad hunc loquun-
 tur modum:

Te cith Merione, quam-
 uis saltare perium,

Strauissem in dura cona
 fossum cuspide pugna.

Tameis eundem non stra-
 uerat. ut enim in saltando
 semet magno studio exer-
 cuerat, sic facile, ut opinor,
 effugiebat iacula in eum
 contorta atque emissâ. Iam
 quanquam et alios complus
 res ex heroibus enumerare
 possim eo ipso saltandi stu-
 dio diligentissimè exercita-
 tos, quiq; ex hac ipsa re arm-
 tem fecerint: sufficere ta-
 men suspicor uno à me pro-
 ducto Neoptolemo Achil-
 lis filio, qui usque adeò hoc

τὴν ἰσὶον, τίως ἀνάλωτον ἔ-
 σαρ, ἡ ἐκείνη δὲ ὀρχησικὴ καὶ ἁ-
 λη, ἡ δὲ ἰσὶον καὶ ἁλῆ. Λακεδαιμόνιοι μὲν, αἰετοὶ
 ἐκλήθησαν ἐν δοκοῦντων, παρὰ
 Πολυδάμας καὶ Κάστορ κα-
 ρυατίζαν μαθόντων (ὀρχή-
 σιως δὲ καὶ τὴν ἁλῆ, ἡ δὲ Κά-
 ρυατὶς δὲ Λακωνικῆς διδασκώ-
 μον) ἅπαντα μετὰ Μουσῶν
 ποιεῖσιν, ἀλλὰ τὴν πολέμῳ πρὸς
 αὐτὸν καὶ ἑνὸς, καὶ ἑνὸς κα-
 λῶν ἑμβασίῳ τὴν ποδός. καὶ τὸ
 πρῶτον σὺνθεμα Λακεδαι-
 μονίοις πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐ-
 τὸς ἐνδίδουσι. ἑταροῦ καὶ
 ἑκατότου ἁπάντων, μυσ-
 κὴς αὐτοῖς καὶ ὀρχησικῆς ἡγε-
 μῆνης, ἰδοὺς δὲ ἅρ καὶ τὸς ἑ-
 φάδας αὐτῶν ἡ μῆσιν ὀρχησθῆναι,
 ἡ ὀρχησθῆναι μανθάνοντας.
 ὅταν γὰρ ἀπορχησάμενοι,
 καὶ παύσαντες ἀπέλθωσι, καὶ
 παύσαντες ἡ μῆσιν παύ-
 σονται, ἡ ὀρχησθῆναι αὐτοῖς
 ἡ ἀγωνία τινασθῆναι. καὶ αὐ-
 λητὴς

qui interea semper Ilion fuit
 inexpugnabile, donec illius
 saltatione captum concide-
 ret, & directum solo ca-
 quaretur. ° Lacedæmonij
 quoq, qui Græcorum præ-
 stantissimi esse censebantur,
 cùm à Castore & Pol-
 luce Caryatissare perdidis-
 cissent, quæ saltationis spe-
 cies à Caryis urbe Laco-
 niæ ducta erat, omnia cum
 carminibus facere soliti
 sunt, adeò ut ad tibiarum
 quoque modulos & rhyth-
 mum, & moderatum pedis
 ingressum prælium commit-
 tere illi genti moris fuerit.
 Ac primum quidem conse-
 rendarum manuum signum
 Lacedæmonijs tibia dari so-
 litum est: proinde de omni-
 bus quoque reportant victo-
 riam, musica & modulorum
 concinnitate illos ducente.
 P Videres itaq, illorū ephē-
 bos nihilo minore cura sal-
 tationi, quàm armis exer-

cendis dare operam. Vbi enim iam summis colluctati
 sunt digitis, ac mutuis ictibus semet ceciderunt, quiescunt
 parumper, & omne illorum certamen in saltationem so-

αὐτὸς μὲν ἐν τῷ μέσῳ κἀθι-
 τας, ἰσχυρῶς, καὶ λεπτοῦς τῷ
 ποδί. οἱ δὲ κατὰ στήθεον ἀπὸ
 τοῖς ἐπὶ πόδι, σχήματα παρ-
 ὄντα ἐπιδιδύνωσιν, πῶς ἔνθ-
 μόν ἐμβάλλοντο, ἄρτι μὲν πα-
 λαικῶς καὶ μετ' ὀλίγου ἵφου
 παλιν δὲ ἀδιονύσσῃ καὶ Ἀφρας
 εἴτη φίλῃ. τοιγαροῦν καὶ τὸ
 ἄσμα, ὃ μεταξὺ ὀρχήμων ἄ-
 λυσιν, Ἀφροδίτης ἐπὶ κληοῖς
 ὄντι καὶ Ἐρώταρ, ὡς συγκαμῶ-
 λον αὐτοῖς, καὶ σιωροῦντο.
 καὶ θάτερον δὲ τῶν ἁσμάτων
 (ἀνὸς γὰρ ἄδεται) διδασκα-
 λίαρ ἔχῃ, ὡς καὶ ὀρχεῖσθαι. πόρ-
 ρω γάρ φασιν, ὃ πᾶσι δὲ πᾶσι
 ἁμαρτάνει, καὶ λευκάσαι τε
 βίβλιν, τοῖς τε, ἁμῶν ὅς
 χέσασθαι. ὁμοῖα δὲ καὶ οἱ τὸν
 ὄρμον κατέμωρον ὀρχήμων
 ποῖσιν. ἂν ὄρμον, ὀρχηοῖς
 ὄντι κοινὴ ἐφάδων τε καὶ παρ-
 ὄντων, παρ' ἑνα χοροῦντων, καὶ
 ὡς ἀληθῶς ὄρμον ἰοικόντων. καὶ
 ἄρ' αὖται μὲν ὁ ἴφου, τὰ νεα-
 ρικὰ

lutum conuertitur. Quorum
 in medio tibicen locatus est,
 tibiam incinens, ac pedi-
 bus instrepens. Ceterum il-
 li per ordinem alter alterum
 sequentes, omnigenas figu-
 ras corporis agilitate ex-
 primunt ad rhythmum in-
 gredientes, alias quidem bel-
 licas, alias verò saltatorias,
 quæ Baccho & Veneri gra-
 ta sunt. Quæ etiam can-
 tus quem inter saltandum
 modulantur, Veneris & cu-
 pidinum cognomento nobi-
 litatus est, quasi una cum
 Venere & Cupidinibus com-
 muni chorea saltationi in-
 dulgerent. Et aliter qui-
 dem canitena (duæ enim ca-
 nuntur) rationem quoque &
 præcepta saltandi in se com-
 plectitur. Procul, aiunt, ὀ-
 pueri, pramouete pedem, &
 saltate perfectius. Non dis-
 paria faciunt quibus Hor-
 mum saltare cura est. Hor-
 mus autem genus saltationis

est adolescentibus virginibusque commune, alternatim ad cho-
 ream dispositis, ut planè horum, hoc est, segmentum refe-
 rant. Solet autem adolescens chorum ducere, more iuuenili sal-
 tans,

σινδὲ ὄρχησθαι, καὶ ὅσοις ὕ-
 πορον ἐν πολέμῳ χρεῖσται. ἢ
 παρθένῳ δὲ ἐπιτακομίως,
 τὸ ὅλῳ χορῶν διδασκα-
 σια, ὡς αὖτὸν τὸν ὄρχημον ἰσως
 προσώκως καὶ ἀνδρίας πλεον-
 κόμῳ. καὶ ἀγυμνοπαθῶν
 δὲ, αὐτοῖς ὁμοίως ὄρχησις
 δεῖν. ἢ δὲ Ομηρῷ περὶ Λ-
 κιάδην, ἐν τῇ ἀσπίδι πλεον-
 ποιῆσαι, καὶ τῷ χορῷ, ὃν αὖ-
 τῇ Δαίδαλῳ ἡσκησεν, ὡς ἀ-
 γυμναστέτι σοι παρῆμι καὶ
 τὸς ὄρχησας δὲ τὸς ἄλλοι, ὡς
 ἐκ δὲ ποικίλως λυβυσιτύρας
 λαλῶ, ἡγυμνῶν τῷ χορῷ καὶ
 πάλιν, ἢ ἐν τῇ ἀσπίδι λέγει,
 Κῆροι δὲ ὄρχησῶντο ἰδίῳ
 νόμῳ, ὡς τι λάλῃσαν τῷ
 τῷ Ἡρακλῆϊ ἱμνοῦσαντῷ τῇ
 ἀσπίδι. τὸς μὲν γὰρ Φαίακας
 καὶ πάντι ἀπὸς λῶ ὄρχησας
 χαίρων, ἀβρῆς τε ὄντας, καὶ
 ἐν πάσῃ ἀνδραμοσίᾳ δεξι-
 ζοντας. ὃ γοῶν Ομηρῷ τῷ
 αὐτῷ μάλιστα θαυμάζοντα πλεον-
 ποιῆσαι τὸν Ὀδυσῆα, καὶ τὰς
 μαρ-

tans, quo postea in adorienti-
 dis hostibus usus sit. Sen-
 quebatur hunc puella mon-
 destia quadā conspicua, quæ
 fœmineum saltum decenter
 admodum peragebat : ut
 horum ex temperantia et
 fortitudine compositum rem
 esse dicere possimus. Cate-
 rum quæ 9 Homerus super
 Ariadne in clypeo memo-
 ria prodidit, de quæ choro
 quem illi Dædalus institues-
 rat, ea, ut iam olim tibi le-
 cta, præteribo silentio. Præ-
 terea duos illos saltato-
 res, quos eodem in loco
 Poëta cybesteteras vocat,
 chorum ducentes. Rursus
 quæ in clypeo memorat, In
 medioq̃ duos iuvenes agi-
 tare choreas Cernere erat,
 tanquam rem omnium pul-
 cherrimam, saltationē Vula-
 canus clypeo addidisset.
 Etenim Phæacas saltatione,
 ut par erat, vehementer fuisse
 se oblectatos, mirum vide-
 ri non debet, cum tantis af-

fuerent delicijs, ac in omni rerum abundantia et fortu-
 ne indulgentia victissent. Quare Homerus Ulyssē ex om-

μαρμαρυγὰς τ' ποδῶν θιῶν
 μῦθον. ἰν' μίῃ γὰρ Θεσσαλίᾳ
 τοσούτῳ ἐπίθωκε τῆς ὀρχήσε-
 πης ἡ ἀσκήσις, ὥς τὸς περὶ
 τας, καὶ περὶ ἀγωνιστὰς αὐτῶν,
 περὶ ὀρχήσεως ἐκάλειον. καὶ
 ἀλλοῖσι τῶν αὐτῶν ἀνδριάν-
 των ἐπιγραφὰς, ὅς τοις ἀ-
 ετῶν ἀνίσταται. Πρῶτοι
 γάρ, φησι, περὶ ὀρχήσεως
 ἀπὸ τῆς, καὶ αὐτῆς, Εἰλατίω-
 νι τὰς ἐκόντας ὁ Δεμῶν,
 αὐτὸν ὀρχήσαντα τὰ μάλιστα.
 ἐν τῷ λίθῳ, ὅτι τινὲς τῶν ἀρ-
 χῶν ἐδιδίκατον ὅτι ἐν τῷ
 αὐτῷ ὀρχήσαντες, Ὀρφίῳς δι-
 δασκῶν τῆς Μυσοῦς, καὶ τῶν τότε
 ἀείδων ὀρχήσαντων, κατὰ τὴν
 μίμνῃ αὐτὰς, ὥς τι ἑκάστησαν
 καὶ τῶν νομοθετησάντων,
 σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσῃ μὲν-
 ὄν. ὅτι δ' ὅπως ἔχῃ, τὰ μὲν
 ὀρχήσαντων ἀξίον, τῶν ἀ-
 μύτων ἐν τῇ. ἐκείνο δ' ὅτι
 τῶν ἀκούσιν, ὅτι τὸς ἐξαγο-

ρῶντες

nibus quæ visenda apud
 Phæacas conspexerat, hoc
 cū primis admirantem testa-
 tur, agilesq; pedum motio-
 nes spectantem, iam in Thes-
 salia eò usque progressum est
 saltationis exercitium, ut
 populi præsides, & ante-
 signanos illorum, præsaltato-
 res vocare non dubitā-
 rint. Cui rei etiamnum sta-
 tuarum inscriptiones & ti-
 tuli suo suffragantur testi-
 monio, quas hī qui in bello
 optimam nauassent operam,
 crexerunt. Pretulit, inquit,
 præsaltatorem ciuitas. Et
 iterum, Eilatationi posuit
 hanc imaginē populus, pro-
 pterea quòd pugnam proz
 bē desaltarit. Mitto illud,
 apud veteres nullas vnquam
 fuisse celebratas festiuita-
 tes aut ceremonias citra sal-
 tationem: quippe quas ab
 Orpheo & Musæo, optimis
 tunc saltatoribus, constitutas fuisse satis cerē constat, quī
 & hoc, ut cætera omnia, vel honestissimum quiddam legi-
 bus sanxisse videntur, initiari cum rhythmo & saltatio-
 ne. Quòd autem hoc ita se habeat, reticenda erant orgia,
 propter prophanos nondum initiatos. Illud autem omnes aus-
 diunt,

ῥῶντας τὰ μουσικία, ἱεροχῆ-
 ϑαι λέγουσιν οἱ πολλοί. ἐν Δί-
 κῳ δὲ γὰρ ἔσθ' αὖθυσία ἄνω
 ὁρχήσεως, ἀπὸ αὐτῶν, καὶ
 μετὰ μουσικῆς ἐκινοντο. πά-
 λιν χοροὶ συνελθόντων ἐν
 αὐτῇ καὶ πιδόρα, οἱ μὲν ἐχό-
 ρουον, ὑπορχοῦντο δὲ οἱ ἄλ-
 σοι περικυβίντων ἐξ αὐτῶν. τὰ
 γοῦν τοῖς χοροῖς γραφόμενα
 τύβεις ἄσματα, ὑπορχήματα
 ἐκαστῷ, καὶ ἐμπέπληκτο τῶν
 τοιούτων ἡ λύρα. καὶ τί σοι
 τὸς Ἑκλῳας λέγω, ὅπου καὶ
 Ἰνδοί, ἰσπαδάρ ἰωθῶν ἀνα-
 σάντων, περσάχωνται τὸν ἡ-
 λιον, ὃς ὡσπερ ἡμῆς, πλὴν
 χῆρα λύσαντων, ἡ ἑμὶθὰ
 ἐντελεῖ ἡμῶν ἐν πλὴν ὠχλῷ,
 ἀπ' ἐκείνοις πρὸς πλὴν ἀνα-
 τολῶν σάντων, ὁρχήσατο τὸν
 ἡλιον ἀσπάζαντα σχηματί-
 ζοντων ἑαυτῆς. σιωπῇ, καὶ με-
 μῆνοι πλὴν χορείαν ἢ θύελλῃ
 τῶν δὲ Ἰνδῶν καὶ ὠχλῶν, καὶ
 χοροί, καὶ θυσία. διὸ καὶ τοῦ-

diunt, quòd ἢ qui lingua vi-
 tio atque incontinentia my-
 steria prodidissent, plerique
 eos desaltasse dicebant.
 Porro autem in Delo nūlla
 sacra peragebantur, quis
 bus saltatio non fuisset ad-
 hibita, sed & cum illa &
 cum musica cuncta persola-
 uebantur. Ingressi verò pue-
 rorum chori, tibia & ci-
 thara præcinentibus salta-
 bant: quos subsecuti opti-
 mi, facto delectu choreis
 excipiebant. Itaque & can-
 tilenas illiusmodi choreis
 conscriptas hyporchemata
 nominare consueuerunt, ta-
 libusque lyra impleta fue-
 rat. Quid verò Græco-
 rum gentes tibi commemo-
 rem, cum Indi quoque po-
 steaquam manè è strato sur-
 rexerint, Solem precibus ve-
 nerati fuerint, non quemad-
 modum nos deosculata ma-
 nu perfectam precationem

esse arbitramur: verum illi ad Orientem conuersi, saltatio-
 ne Solem consalutant, sed cum silentio seipsos conforman-
 tes, dei choream imitari atque effingere conantur? Et hæc In-
 dorum est precatio, & chori, & sacrificium. Duabus verò vi-

ζωισινοῦται τὸν θῆρ ἢ ἀρ-
 χομένης καὶ δουμένης τῆς ἡ-
 μέρας. Αἰθιοπὸν δὲ γὰρ καὶ πο-
 λιμοῦντων, σὺν ὀρχήσει αὐτὸ
 φῶσι. καὶ ὅτε ἂν ἀφίχῃ τὸ βί-
 λον Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφελὼν
 τῆς κίρανης (ταύτη γὰρ αὐτὴ
 φάρμακον ᾗσται, περιδύοντες
 τὸν αὐτὴν ἀπτινυθῶν τὰ βί-
 λη) ἂν μὴ πρότερον ὀρχήσαι-
 το, καὶ ὡς σχήματι ἀπαλῆ-
 σαι, καὶ πεικροῦσθαι τῇ ὀρ-
 χήσει τὸν πολέμιον. ἄξιον
 δὲ, ἵνα τῶν Ἰνδικῶν, καὶ τῶν
 Αἰθιοπῶν διζιγνηθῶν, καὶ
 ἵς τῶν γάτονα αὐτῶν
 Αἰγυπίων καταβλήσας ὡς δό-
 ξοι. δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς
 μῦθος καὶ Πρωτῖα τὸν Αἰ-
 γυπίον, ὅτε ἀπὸ τῆς ὀρχή-
 σης τινὰ γνῶσθαι λίγαν, μὴ
 μνητικὸν ἀνθρώπου, καὶ πῶς
 πάντα σχηματίζουσαι καὶ μι-
 ταβάλλουσαι διωάμενον, ὡς
 καὶ ὕδατος ὑγρότητα μι-
 μῶσθαι, καὶ πυρὸς ὀξύτη-
 ταν τῇ τῆς λιγνύσεως σφο-
 δρότητι, καὶ λίοντος ἀχειρότητι;

cibis ad hunc modum Deū
 placare solent, nempe ma-
 ne & vesperi. Atenim Ae-
 thiope non aliaquā sal-
 tandi ratione illatis iam si-
 gnis bellum ingrediuntur,
 nec quisquam Aethiopum
 vel sagittam excussam emit-
 teret auulsam à capite, (hos
 enim vice pharetræ utun-
 tur, radiorum instar tela ca-
 piti circumponentes) nisi
 prius saltauerit, & saltatio-
 ne hosti terrorem incusserit.
 Consentaneum verò esse os-
 pinor, posteaquam totam
 Indiam & Aethiopiam pera-
 grauimus, ut in vicinā Ae-
 gyptum oratione diuertas-
 mus. Etenim vetus illa fa-
 bula^s Proteum Aegyptium
 nihil aliud quā saltatorem
 fuisse eximium, mihi planè
 confirmare videtur, hominē
 effingendi imitandiq̃ peri-
 tum, quiq̃ semet in varias
 rerum facies demutare &
 transformare potuerit, ut
 modò in aquas tenues dila-

psus abiret imitando, modò ignis celeritatem & vehemen-
 tiam agilitate corporis, mox leonis immanitatem, ac parda-

καὶ παραλάλιος θυμὸν, καὶ
 ἀνέφθι δόνημα, καὶ ὅπως, ὅ,
 τι καὶ διήσασθαι. ὁ δὲ μὴδ',
 παραλαβὸν πρὸς τὸ παραλα-
 βόντιον τὴν φύσιν αὐτῆς, διη-
 γήσατο, ὡς γιγνομένη ταῦτα,
 ἀπὲρ ἱμιμέτο. ὅπερ δὲ καὶ
 τοῖς νῦν ὀρχημομένοις προσ-
 εῖν. ἴδοις τ' ἄρ' οὐκ αὐτοῦς
 πρὸς τὸν αὐτὸν ἡσυχίαν ὡς
 ὀρχημομένης, καὶ αὐτὸν μι-
 μομένης τὸν Προτίαν ἀκρίαν
 ἢ καὶ τὴν ἑμπύσαν, τὴν ἰς
 μούσας μορφὰς μεταβατα-
 μίνην, ὡς αὐτῶν τινὰ ἀνθρω-
 πον ἔν τῃ μύθῳ παραδιδόν-
 ὄναι. ἐπὶ ταῖς δίκαιον μὴδ'
 τ' Ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνη-
 μονῶν, καὶ οἱ ἀνθρώποι αὐ-
 τῶν, ὡς πολεμικωτάτῳ τῶν
 θεῶν Ἀρεῶν, οἱ Σάλιοι καλεῖται
 νοῖ (ἰερωσύνης δὲ τῷ ὄνο-
 μα) ὀρχοῦνται σιμνοῦντάς τε
 ἅμα καὶ ἱεροῦντάς τε. Βιδυῶν δὲ
 μὴδ'

lis impetum, deinde arboris
 motum flexibilem : postres-
 mō in summa quicquid col-
 libuisset, exprimeret. Cates-
 rum fabula eas Protei pro-
 prietates ad inusitatiorē op-
 pinionem detorquens eam es-
 ius naturam fuisse com-
 menta est, quasi ea ipsa quae
 fieret, quaecunque sal-
 tandi artificio imitaretur,
 Qua facultate & eos qui
 hodie saltationibus narrant
 operam, praeditos esse ani-
 maduertimus, videasq; illos
 eodem tempore diversissi-
 mis modis immutari, ac
 planè ipsius Protei esse æ-
 mulos. Et si quid coniectu-
 ra assequendum est, & Ema-
 pusam suspicor (quae & ipsa
 in varias rerum facies se-
 met transfundere dicta est)
 non aliam quàm salta-
 tricem fuisse, fabularum
 inuolucro significare vo-

luisse homines. Ad hæc iustum esse opinor, ne Romano-
 rum quidem saltationem præterire tacitam, quam nō-
 bilissimi quique illorum, quos vocant * Salios (est autem
 nomen sacerdotij) Marti deo bellicosissimo saltant gra-
 vissumè, & religiosissimè. Neque verò Buthynica fabu-
 la com-

μῦθ' καὶ οὗτ', οὐ πάντ'
 τῶν Ἰταλιωτικῶν ἀπὸ τριῶν.
 οἱ τὸν Πείαπον, δαίμονα πο-
 λιμισίῳ, τῶν Τιτάνων οἰμα-
 ῖνα, ἢ τῶν Ἰθαίων δακτύ-
 λων, τὸ ἔργον ποιημή-
 νον, τὸ ἐνόπλια παιδῶν,
 παραλαβόντα παρὰ τ' Ἡρας
 τ' Ἀρης, παῖδα μὲν ἴτι, σκλη-
 ρὸν δ', ἢ πῆρα τ' μητρὸς ἀνδρῶν
 καὶ, μὴ πρότερον ἔπλομας
 γὰρ διδάξαι, πρὶν τέλειον
 ἔρχειν ἀπαργάσατο. καὶ
 ἐπὶ τῷ καὶ μιοδὸς αὐτῷ πα-
 ρὰ τ' Ἡρας ἰγνύς, δικάτω
 ἀάτ' ἢ πολέμῳ πειριγνο-
 μίνων ὧν Ἀρης, παρ' αὐτῷ λαμ-
 βάνει. τὰ μὲν γὰρ Διονυσιακά
 καὶ Βακχικά οἰμαίσι μὴ πει-
 ραίναν ἰμῶ ἀκῶσαι, ὅτι ὅρα
 χρεῖς ἰκῆνα πάντα λῦ. τριῶν
 γοῶν ἡσῆν τῶν γυμνικῶν
 τάτων ὀρχήσεων, ἑόρδανος,
 καὶ σικιννιάδ', καὶ ἰμυ-
 λίας, οἱ Διονύσου θεράποντες
 οἱ Σάτυροι, ταύτας ἰφωρόν-
 τες, ἀπ' αὐτῶν ἰκῶσαι ὠνό-
 μασαν. καὶ ταύτῃ τῇ τέχνῃ

ἰκῶ-

La commentum ab Italorum
 instituto abhorret admodū,
 perhibentium. γ Priapum
 deum bellicosum, unum (ut
 opinor) ex Titanibus, aut I-
 daeis Dactylis, illud opus fa-
 ctum, rebus militaribus in-
 stituendum fuisse, quē Mars
 à Iunone offerente acceptū
 adhuc puerum, durum por-
 τὸ. & rudem, & supra mo-
 dum virilem, non prius ar-
 morum peritum reddidit,
 quàm perfectum eundē sala-
 torem effecisset. Quam
 obrem & merces illi à Iuo-
 nonē destinata est, ut ab illo
 semper decimam partem spo-
 liorum in bello partorum
 reciperet. Ut autem Diony-
 siaca & Bacchica tibi ex-
 pediam, opinor te non expe-
 ctaturum ut audias, cuius to-
 ta actio nihil aliud quàm
 salutationem complectitur.
 * Cum itaque tria sint cele-
 berrimarum salutationum ge-
 nera, Cordacis & Sicinnis
 dis & Emmelia, Bacchi
 ministri Satyri his à se ipsis

inueniis, de se cuique nomen indiderunt : & hac salandi
 arte

ἡρώδης ὁ Διόνυσος, Τυρ-
 ρῶν καὶ Ἰνδῶν καὶ Λυδῶν ἐ-
 γάρωσατο, καὶ φίλον ἔτα μά-
 χιον ὧς αὐτοῖς διάδοις κα-
 τὰρχήσαστο ὡς ὁ θαυμάσιος,
 ὅρα μὴ ἀνόσιον ἦ, κατηγό-
 ρῃς ἐπίτιμώματι ὅτι αὐ-
 τὰ καὶ μυστικῶς, καὶ ὧς ὧς θεοῖς
 ἰσποδῶσμεν, καὶ ἐπὶ τιμῇ αὐ-
 τῶν δρωμεν, καὶ ὧς αὐτῶν τέρ-
 ψιν ἄμα καὶ παιδῶν ὠφελι-
 μόν παρὶ χορῶν. θαυμάσιον δὲ
 σὺ καὶ ἄλλοι, ἀδῶς Ομήρου καὶ
 Ησίοδος μάλα ἰσχυρῶν ὄντα
 σε (αὐτοῖς ἔρ' ἐπὶ τοῖς ποιηταῖς
 ἰπᾶναμι) ὡς ἀντιφθέγγων
 ἐκείνοις τοῖς μῦθαις, πρὸ τῶν πάν-
 των ὀρχήσιν ἰπᾶνδσιν. ὁ μὲν
 γὰρ Ομηρὸς, τὰ ἔδωκε καὶ
 ἡρώδης κατὰ λῆγον, ὕπνον
 καὶ φιλοσύνη καὶ μοῦσιν
 καὶ ὀρχήσιν, μόνον ταῦτων
 ἀμύμονα ὠνόμασε, πρὸς
 μαρτυκῶς ἐν Δία, καὶ τὸ
 ἰδὲν τῇ μοῦσῃ, ἅπτε ἀμφό-
 τερα

arte utens Bacchus, Tyrre-
 nos & Indos & Lydos de-
 victos subiugavit, ac gen-
 tes adeò bellicosas ipsis sal-
 tem thyrsis desaltavit. Quo-
 circa, ὁ admirande, vide ne
 parum pium aut religion-
 sum sit, in crimen vocare
 exercitium adeò diuinum &
 mysticum & cui colendo
 tanti Dii nauarint operam,
 quodq; in illorum honorem
 & cultum totius peragitur,
 insuper quod tantum obles-
 tamentum simul atque in-
 stitutionem adeò utilem ex-
 hibere solet. Illud ego A dea
 miror, non ignorans Home-
 ri atque Hesiodi te amatos
 rem esse maximum (iterum
 enim ad poëtas me conferā)
 qua fronte illis contradi-
 cere audeas, præ omnibus
 saltationem summè laudan-
 tibus. Siquidem Homerus
 cum res mortalium longè
 iucundissimas iuxta ac ele-

gantissimas vno quasi fasce coniunctim efferret, nempe
 somnum, amorem, cantum, atque saltationem: B hanc eas-
 men solam præclaro nobilitauit encomio, inculcata eadem
 nominata, ascribens per Iouem cantui dulcedinem, quæ vtra-
 que

τιρα τῇ ὀρχηστῇ πρόσσει, καὶ
 ὅδ' ἄλ' ἄλ' γλυκερὰ, καὶ ὀρχησμός
 ἀμέμωτος, ὅρ' οὐ νῦν μωμᾶ.
 ὦτα ἱπποῦς. καὶ πάντων ἰν
 ἱτέρῳ μίτρα τῆς ποίσεως,
 Ἀπο μὲν γὰρ ἱδοκί θιός πο.
 ἀμύττα ἔργα, Ἀπο δ' ὀρχη.
 στήν τε, καὶ ἱμνρόνδαν ἀοι.
 δῶ. ἱμνρόνδαν ἔρ' ὡς ἀληθῶς
 ἔμιν' ὀρχήσιος ὅθ' ἔκ' ἔκ' δῶ.
 πορ θιῶν τῶς κάμισον. καὶ
 ἔοικεν εἰς δύο διηρηκὸς ὁ
 Ομηρος τὰ πάντα πράγματ' α,
 πόλεμον ἢ ἐρῶν, τοῖς ἔ πο.
 κίρ' μόν' α ταῦτα ὡς κάμι.
 π' ἀντιπαρακίρ' α. ὁ δ' Ἡσίο.
 δ' ὅ, ἔ παρ' ἄλλ' ἀκίρ' ας, ἀπ'
 ἱδ' ὅρ' αὐτὸς ἔωθ' αὐτὸς ὀρ.
 χουκίρ' ας τὰς Μῦσας, ἰν ἀρ.
 χῇ τῶν ἱπῶν τῶς πορ ἔκ' αὐτῶν
 τὸ μίγισον ἱπῶν πορ διηκί.
 τ' α. ὅτι πορ ἔκ' αὐτῶν ἱπῶν
 πόσ' ἀπαλοῖσιν ὀρχηκίρ' ας,
 τῇ παρὸς τὸν βωμὸν πορ πο.
 ράσσαι. ἀπ' αὐτὸν μὲν, ὃ γ' α.
 ὀρ' ας. C At verò Hesiodus, qui non ab alio percensente
 hoc auditu percepit, sed ipse statim sub aurora exortum Mus
 sas saltantes viderit, in carminis sui initio de illis hoc sum
 mum & elegantissimum referre non est veritus encomium,
 nimirum eas circa fontem floridum mollibus saltare pes
 dibus, iuxta patris aram agentes tripudium. At tu, ὁ genea
 τος,

que saltandi artificio add
 esse videmus, & dulces mo
 dulos, & saltationem in
 culpatam, quam vitupes
 rare cogitas. Rursus a
 lia in parte sue Poëscos ita
 inquit:

Iupiter hunc belli reddit
 virtute potentem,

At leuibus membris aliā
 saltare peritum:

Est quem dulcisona fu
 stollit voce canendi.

Suavis profectò est vocum
 modulatio, quæ saltationi
 adiuncta est, ac munus quod
 à dijs immortalibus præ
 stari potuit, longè pulcher
 rimum. Ac mihi apparet
 Homerus omnes res morta
 lium in duo tantum diui
 sisse, nempe in bellum & pa
 cem: ceterum rebus bellis
 cis tantum hæc tanquam
 præstantissima studia pacis
 tose,

ὡς αὐτοῦ μονομαχοῦ, ὃς
 βεῖσας αἰς τὴν ὀρχησιῶν. ὁ
 Σωκράτης δ', σοφώτατος δ'
 πᾶν (ἄξι πισωτόριον τὸ πρὶ
 αὐτοῦ λέγουσι τὸ Πυθίο) ὁ δὲ
 σοφιστὴς τὴν ὀρχησιῶν,
 ἀλλὰ καὶ ἱκμαθῶν αὐτῶν ἡ-
 ξίς, μέγιστον ἔργον ἀρετῆς
 καὶ ἀμύσεως, καὶ λιγύ-
 σης ἱμνῶν, καὶ ὁρχησιῶν
 τὸ πινυμένον καὶ ἐκ ἱδῶτο γί-
 ρων ἀνὴρ, ἐν τῶν σπουδαί-
 οντων μαθημάτων καὶ τῶν
 ἀγῶν. καὶ ἱμνῶν γι-
 νῶν πρὶ ὀρχησιῶν ἡ
 μετρίως σπουδάζουσα, ὅς γε
 καὶ τὰ μικρὰ ἐκ ὧν κινῶν
 θάνατον, ἀλλὰ καὶ αἰς τὰ διδασ-
 καλῶν τῶν ἀθλητρίδων ἐς
 φοῖτον, ἢ παρ' ἰταίρας γυναι-
 κὸς ἐκ ἀπηνεῖς σπουδάζοντι
 ἀκρίως, ὡς Ἀσπασίας. καὶ τοῖς
 ἱκνῶν ἄρτι ἀρχομένην ἱκ-
 ρα τὴν τέχνην, καὶ ὁδὸν αἰς
 τοῦτον καὶ τὸν διηρθρωμέ-
 νον. ἢ τὸς ναῦν ἐπὶ μέγιστον
 πρὸς ἀγῶνας αὐτῶν ἱδῶτο,

rose, tantum non cum Dye
 ipsis pugnans. saltationem
 confemdis contumeliosis co-
 uicis. Caterum D ipse So-
 crates, vir omnium sapiens
 tissimus, si Pythio hoc il-
 lum testimonio cohonestan-
 ti fides habenda est, non
 tantum saltationem laudi-
 bus extulit, sed illam quo-
 que discere non erubuit aut
 granatus est, plurimum tri-
 buens venastia concinnita-
 ti et elegantia, tum apto
 motui, neque non mouentis
 affirmationi. Nec verius
 est iam natu grandior sala-
 tionem inter serias haben-
 re disciplinas: videbaturque
 non parum huic rei perdis-
 scenda impensurus opera,
 quem leniora ac viliora per-
 discere non piguit: sed tibi
 cinarum quoque scholas fre-
 quentare solebat, neque à me-
 retrice muliere E. Aspasia
 quiddam audire dedignatus
 est. Atqui ille artem non ita

pridem natam vidit, necdum tanta elegantia et pulchritu-
 dinis accessione auctam et elatam. Qui si nunc eos quo-
 rum opera in summum usque fastigium euecta est, spectares,
 sat

ἔν οἷδ' αὖ πάντ' ὅρ' ἄρ' ἐκ' αὖτός γε
 ἀφ' ἑμῶν, ὅ, μόνον ἴσθ' ὀνόματα
 τέτ' αὖ τὸν νοῦν ἄρ' περ ἔσχε, καὶ
 τῆς πῦδας οὐκ ἄρ' ἀπὸ τι
 πρὸ αὐτῷ ἰδιδάξατο. δοκεῖ
 δέ μοι, ὅταν ὑμωδία καὶ
 τραγῳδία ἱπαινεῖς, ἱπαινεῖς
 ὅτι καὶ ἐν ἑκατέρᾳ ἱπαι-
 νων ὀρχήσιως ἴδιόν τι ἔσθ' ὅς
 εἰναι. οἷον τραγικῇ μὴ ἡμι-
 μιλεῖν, ὑμωδικῇ δὲ ὁ πόρ-
 λαξ. ἐνίοτε δὲ καὶ τρίτῃ, σικιν-
 νιδῇ, ὡς ὁ Περικλῆς ἀνομιγῆς. ἐ-
 πὶ δὲ ἐν ἀρχῇ καὶ περὶ τῆς
 σῆς ὀρχήσιως πλὴν τρα-
 γῳδία, καὶ πλὴν ὑμωδία,
 καὶ ἀλλήτας ὑμωδίας, καὶ ὑμ-
 ωδίας, ἱπαινεῖς ταῦτα,
 καὶ δὲ τὸ σικιννιδῆ, ὡς ὁ
 Περικλῆς, ἀντιθέτως μὴ τῇ
 ὀρχήσῃ ἑκαστὸν αὐτῶν. καί
 τοι τὸν μὴ ἀλλότ', ὡς ὁ Περικλῆς,
 καὶ πλὴν ὑμωδίας παρῶν,
 μίση δὲ τῆς τῇ ὀρχήσῃ ὑ-
 πηρίσιος καὶ ταῦτα. πλὴν τρα-
 γῳδία δὲ γε ἀπὸ τῷ σχήμα-
 τ' ὡς πρῶτον καταμάθω, ὡς
 οἷα εἶναι, ὡς ὁ Περικλῆς ἄμα

καὶ

nam ab habitu contempler, cuiusmodi sit, quam tur-
 pe

sat scio illum omnibus re-
 liquis posithabitis, hisce tan-
 tum spectaculis operam da-
 turum, neque pueros quic-
 quam perinde atque sal-
 tationem docturum. *¶* Vi-
 deris autem mihi laudans
 Comædiam atque Tra-
 gædiam, oblitus esse, in utraque
 illarum proprium
 quoddam saltationis genus
 exerceri. ac tragicam qui-
 dem esse Emmeliam, comi-
 cam verò esse Cordaca. Nō
 nunquam usurpari et ter-
 tiam, nempe Sicinnidem.
 Postea verò quā in prin-
 cipio saltationi tragædiam
 et comædiam, tibicinas
 et citharam ante ferre non
 dubitaris, tanquam ista in
 certamen veniant, atque
 per hoc grauius dicenda sint:
 age vicissim ista singula-
 tim excutiamus, tibias au-
 tem et citharam relinqua-
 mus. Etenim et istæ sal-
 tationis partes sunt, ducendis
 choreis subseruientes. Porro
 autem ipsam tragædiam pri-

pe

φοβερὸν θῆμα, αἰς μέγας
 ἀρρῦθμον ἰσχυμὴν ὅν
 θραύει, ἰμβάτους ὑψηλοῖς
 ἰποχούμην, πρόσωπον ὑπὲρ
 κεφαλῆς ἀνατεκνέμενον ἰπὶ
 κάρην, καὶ σῶμα λιχνὸς
 πάμμυα, ὡς καταπτόμεν
 τὴς θιατῆς. ἰὼ λίγαν περὶ
 νῖδρα καὶ περὶ αἰθέρα, πῶδὶ
 τῶ καὶ ἰπτιχρητῶ παχύτη-
 τα πεσοιδίμην, ὡς μὲν τῶ
 μέγας ἢ ἀρρῦθμία ἐν λιπτῶ
 μάθον ἰλιχχοῖο. ἔτ' ἐν.
 δόθω αὐτὸς λιχνάων, ἰαυ-
 τὸν ἀνακλῶν καὶ κατακλῶν,
 ἰνίοτι, καὶ πικρὰ τὰ λαμ-
 βῶα, καὶ τὸ δὴ ὠχιστὸν, μέ-
 λωδῶν τὰς συμφορὰς, καὶ
 μέγας τῆς φωνῆς ἰπιδιω-
 παρὶχωρ ἑαυτὸν τὰ ἦρ' ἅπαν-
 τας ποιηταῖς ἰμῖλυσαι, πῶ
 ποτὶ ποτὶ γρομφόισι· καὶ
 μέγας μὲν Ἀνδρομάχη τις
 ἢ ἑκάδῃ δὲ, φορητὸς ἢ ὠδῇ.
 ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς ἀσπ-
 ῶν μωνοδῇ, ἰπιδιόμην
 αὐτῇ, καὶ μέγας τῶ λιοντῶ
 αὐδῇ.

pe & minime iucundum spe-
 ctaculum, homo longiudis
 ne deformi atque incompo-
 sita exornatus, aliis calcea-
 mentiis ingrediens, caput lar-
 ua minaci obduclum has-
 bens, tum paramplo ore hian-
 te, quasi spectatores effci des-
 uoraturus. Mitto adscendit
 pectora, & ventres factis
 eiots, adiunctam & arte
 compositam corporis crass-
 suadimem, ne longiudine
 discors compositio in tes-
 nui corpusculò magis rea-
 prehendenda veniat. Deim-
 de indecora histrionis vo-
 ciferatio, iam seipsum in-
 clamantis, iam verberantis,
 aliquando etià iambicos ver-
 sículos cantillantis, & quod
 turpissimum est, gravissimas
 calamitates modulantis, ac
 sola voce semetipsum repres-
 hendendū exhibentis. Quip-
 pe alia priscorum poëtarum
 industria inuenta sunt. Et
 quamdiu quis Andromā-
 chen agit, aut Hecubam, to-

lerabilis est concio : ubi verò ipse Hercules carmine lugu-
 bri in scenam ingressus est, sui oblitus, neque leoninam,

h h h

neq

αὐδωδῆς, μέτε τὸν ῥόπαλον,
 ὃ πείκεται, σοφοκίαν ἔχον
 φρονῶν ἀκρίτως φάη ἄν τις
 τὸ πρᾶγμα. καὶ γὰρ αὖ, ὅστις
 ἐν ἀλάλῃ τῇ ὀρχηστικῇ, τὸ
 ἄνδρας ὄντας μιμῆσθαι γυναικας,
 λοιπὸν τοῦτο καὶ τῆς
 τραγωδίας καὶ τῆς ἡωμοδίας
 ἔγκλημα ἄν ᾔη. πλείους
 γοῶν ἐν αὐταῖς τῶν ἀνδρῶν
 αἰγισσάμενοι. ἢ ἡωμοδία δὲ,
 καὶ τῶν πῶσάων αὐτῶν
 τὸ καταγέλαστον, μίση τοῦ
 θιρπνὲ αὐτῇ νυμφικῆν, οἷα
 δάων καὶ τιβίων καὶ μαγάρων
 πρόσωπα. τὸ δὲ τοῦ ὀρχησοῦ
 σχῆμα, ὡς μὲν ἡόσιον
 καὶ ὑπέρβαιον, ἐκ ἐμὲ καὶ
 ἄλλων. Ἀλλὰ γὰρ τοῖς μὲν τυφλοῖς
 ταῦτα. τὸ δὲ πρόσωπον
 αὐτὸ, ὡς ἡάλλιστον, καὶ
 τῷ ἡοκαμνῶν δράματι ἰοικέσθαι,
 οὐ λεχνηδὲς δὲ, ὡς ἰκάνειν,
 ἀπὸ συμμυμνός. ἔχον γὰρ
 ποικίλεις τὸν ἥϊον αὐτῷ βοῶντας.
 πάλαι μὲν γὰρ αὐτοὶ καὶ ἄλλοι,
 καὶ ὁρχοῦντο, ἄρ' ἵπαι δὲ

neque clauam quæ propolis
 iur, vnetatur: adeo ut sa-
 ne mentis homo quispiam
 iure optimo talem actionem
 solæcismum vitiosum pos-
 sit reprehendere. Jam quod
 cum primis quoque in salta-
 tione damnasti, viros him-
 striones mulierum mores im-
 mitari, hoc equidem com-
 mune quoque est et tragædiæ
 et comædiæ vitium. Ete-
 nim in utraq; plures intro-
 ducuntur mulieres quàm vi-
 ri. Quicquid Comædia par-
 tem personarum omnium ma-
 ximè ridiculam, et oblecta-
 tionis plenam huic tribuit,
 videlicet lampadum et tibi-
 cinarum et coquorum per-
 sonas. Sedenim saltationis
 habitus quàm decens sit et
 modestus, quorsum attimes
 dicere, Cum cæcis quoque
 ista sint perspicua? Larua
 ipsa pulcherrima, et subie-
 ctæ fabulæ respondens, non
 immanè hiat, ut illa, sed sal-
 tationi per omnia conuenit.

Habet enim permultos sub illa vociferantes. Olim verò
 ipsi quoque saltatores caneant, et una saltabant. De-
 inde

ὅτι ἐννομενόν τὸ ἄσθμα πᾶν
 πᾶσι τοῖς ἐκτετακτοῖς, ἀμεινον
 ἔδοξεν ἄλλοις αὐτοῖς ἐπαδόν.
 αἱ δὲ ποθίσαι κοινὰ ἀμει-
 νοτέρως, καὶ ἔδωκεν τι δια-
 κριτικῶς τῶν τραγικῶν αἰ-
 ὀρητικῶν, πᾶσι δὲ τοῖς ποι-
 κιλώτεροι αὐτοῖς, καὶ πολυ-
 μαθείαις, καὶ μυρίας μετα-
 βολὰς ἔχουσαι. αἱ δὲ μὴ ἵνα
 γένωσιν ἢ ὀρηκτοῖς. ἐκείνῳ
 πρὸς αὐτὰς αἰτίας, τὸ δόξαν
 τοῖς ἐκτετακτοῖς μέτρον καὶ
 σιμνότερον τὸ πρᾶγμα, ἢ
 ὅτι αἱ ἐκτετακτοῖς καλεῖσθαι.
 ἡ δὲ λίσση, ὅτι πᾶσι ἐν ἰτα-
 λίᾳ, τοῦ Χαλκιδικοῦ γένους ἢ
 αἰετῶν, καὶ τοῦ ὕδατος τι κοιν-
 ῆς, τῷ παρ' αὐτοῖς ἀγῶνι
 προσέθεσθαι. ἡ δὲ λίσση δὲ τοῖς ἐν
 ταῦθα ἡδὴ ἀπλοῦς ἵστασθαι
 ἐκ τῶν παραβλητικῶν
 τῷ λόγῳ, παμπότων ὄν-
 των, ὡς μὴ δόξαν ἀγνοίας
 ἢ ἀμαθείας παράσχωμα. οὐ
 γὰρ

inde animaduertentes con-
 tinuo motu grauari anhe-
 litum, & per hunc turba-
 ricantilenam, visum est fa-
 ctu longè consultius, ut as-
 ty saltantibus succinerent.
 Porro autem argumenta vi-
 trisque communia sunt: nei-
 que villa in re à tragicis di-
 stinctim separata sunt sala-
 tatoria, quàm quòd multi-
 pliciori varietate exorna-
 ta sunt illa, maioriq̃ue stu-
 dio perdiscenda, atque in-
 mitas mutationes habentia.
 H Quòd autem saltatio-
 num nulla sunt certamina,
 hanc ego causam esse opi-
 nor, quòd certaminum aus-
 toribus res maior & gras-
 uior visa sit esse saltatio,
 quàm ut de ea exactè pro-
 nunciari possit. Vi pratered
 ciuitatem in Italia Chalcidici
 dici generis prastantissimā,
 & hanc quemadmodum or-
 namentum aliquod certami-

ni quod apud ipsos decertandum proponitur, adieciisse. Iam
 verò super his respondere tibi stat sententia, quæ oratio-
 ne mihi omissa sunt, quæ non pauca esse video, ne quam
 ignorantia aut imperitia opinionem apud te incurram. Ne-

γάρ μιλίληθες, ὅτι ποιοί
 περὶ μῶν περὶ ὀρχήσεως συγ-
 γράφοίω, πλὴν πλάσω
 διατρέβω τῆς γραφῆς ἱποί-
 σαντο, πάντα τῆς ὀρχήσεως
 τὰ ἄλληλα ἐκείνων, καὶ ὀνό-
 ματα αὐτῶν καταλίποντο,
 καὶ οἷα ἐκείνη, καὶ ὅφ' ὅτου
 εὐρίθη, πολυμαθῆας ταύ-
 τῶν ἐπίθετων ἡγούμενοι παρ-
 ἔξην. ἐγὼ δὲ μάλα μὲν πλὴν
 περὶ ταῦτα φιλοτιμίαν ἀπα-
 ρόκαλόν τε καὶ ὀψιμαθῆ, καὶ
 ἱκανῶς ἀμάρρον οἶομαι εἶναι,
 καὶ δεῖ τὸ τοῦ παύειν. ἔπα-
 τα δὲ καὶ ἐκείνους ἀξιώωντο
 καὶ μνησθῆναι, ὅτι μοι νυνὶ
 οὐ πάσαις ὀρχήσεσι πρόκει-
 ται γυναικοῦν, ὅθ' ἐπὶ
 τὸν σκοπὸν ἡγεσθῶ μὲν ὅ-
 λως, ὀρχήσεων ὀνόματα
 καταειδήσασθαι, πλὴν ὅ-
 σων ἐν ἀρχῇ ὀλίγων ἐπιμνή-
 σθαι, τὰς γυναικώτερας αὐ-
 τῶν περὶ αὐτὰς. ἀλλὰ
 τό γα

que mihi obscurum est, con-
 plures ante nos de saltatio-
 ne libellos conscripsisse; ac
 omnem suam in scriben-
 do operam & industriam
 in hoc posuisse, ut omnia
 saltationis genera atque spe-
 cies numero comprehende-
 rent, earundemque nomina
 percenserent, cum cuius-
 modi unaquaque illatum,
 aut quo auctiore foret in-
 venta, quo institutio magnam
 multiplicis scientiæ opinio-
 nem sibi adiuncturos exis-
 timabant. Ergo verò hanc
 ambitiosam super hisce res-
 bus contentionem, & ine-
 ptam, & seræ cognitionis
 & mihi ipsi in praesens mi-
 nimè tempestivam & ac-
 commodam esse arbitror,
 eamque ob rem illa superse-
 deo. Deinde & hoc te cogis-
 care velim, ac tenere me-
 moria, quòd neque in prae-
 sentia statuerim omnem sal-

tationem à prima stirpe repetitam velle indagare: neque hunc
 orationis meae scopum esse propositum, saltationum nomi-
 na numero complecti velle, praeter par: at illas quarum ini-
 tiò memini, tanquam generosioribus propositis. 1 Verum

τὸ γὰρ ἐν τῷ παρόντι μοι καὶ
 φάλαγγα τοῦ λόγου βῦτό δὲ,
 πλὴν νῦν ὀρχησιν, καθιῶσ-
 σαριπασάνσαι, καὶ ἀΐξαι ὅσα
 ἐν αὐτῇ τερπνὰ καὶ χεῖσιμα
 περιλαβοῦσα ἔχῃ, οὐ πάλαι
 ἀρξάμενη ἐς τοσοῦτον ἡάδα
 δ' ἐπιδιδόναι, ἀλλὰ κατὰ
 τὸν σιδασδὸν μάλιστα. αἱ μὲν
 γὰρ πρῶται ἐκῆσαι, ὥσπερ
 τινὲς ῥίξαι καὶ θεμέλιοι τῆς
 ὀρχήσεως ἦσαν. τὸ δ' αὖθις
 αὐτῆς, καὶ τὸν τιλλέτατον
 καρπὸν, ὥσπερ νῦν μάλιστα
 ἐς τὸ ἀκρότατον ἀρτιτί-
 λισσαι, τῆτο νῦν ὁ ἑμίτηρ
 λόγος διέτρεχται, παρὰς
 τὸ θερμαῦσσίην, καὶ γίγα-
 νον ὀρχᾶσθαι, καὶ τὰ ἅπαντα,
 ὥς μηδὲν τῇ νῦν ταῦτ' ἔτι
 περὶ κόνται· ἡ δ' ἤρ' ἐκῆνο τὸ
 Φρύγιον τὸ ὀρχήσεως ἔιδος, τὸ
 παρόντιον ἢ συμπορικόν, μὴς
 τὰ μέγας γιγνόμενον, ἀγροί-
 κων ποπᾶσις πρὸς αὔλημα
 γλυκαῖον ὀρχημέων, σφο-
 δρὰ

hoc orationis meae caput
 & summa futura est, ut
 eam saltandi rationem quæ
 nunc constituta in usu ver-
 satur, laudibus illustrem:
 planumque faciam, quan-
 tum cum voluptatis, cum
 fructus in se complectatur:
 & quàm non nuper primùm
 incepta, ad tantum venus-
 tatis & elegantie culmen
 & fastigium peruenerit,
 nec minus de se exhibens re-
 uerentie. Quippe priores
 illæ, perinde ut radices &
 saltationis fundamenta fue-
 runt. Eius autem floridam
 venustatem, & fructum ab-
 solutissimum, qui nunc om-
 nium perfectissimè cunctis
 augmentis ematurruit, illum
 nunc in præseni oratione no-
 stra explicabimus, postha-
 bita Thermaÿstride, &
 gruum saltatione, & alijs
 præseni parùm conuenien-
 tibus. Sed ne Phrygiam qui-
 dem illam saltandi speciem

aptam conuiujs & compotationibus, & quæ tantum
 ebrietate duce exerceri solet, hominibus rusticis sape-
 numero ad tibiam muliebriter saltantibus saluus duos

δρὰ καὶ ἡματινὰ πηδύμασ-
 τα, καὶ νυῖ ἔτι τοῦς ἀχροί-
 κίους ἐπιπολάζοντα, ἢ ἀ-
 γνοίας παρήγορον· ἀλλ' ὅτι
 μὴ ἂν ταῦτα τῇ νυῖ ὀρχήσασ-
 κοινώνει καὶ, ὅ ἢ Πλάτων ἐν
 τοῖς νόμοις, τὰ μὲν τινα ἥδη
 ἰσχυρὰ ταύτης, τὰ δὲ πάντα ἀ-
 παξιοῖ, διασπῶν αὐτὰ ἕς τε τὸ
 τερεπνὸν, καὶ τὸ χύσιμον, καὶ
 ἀπὸ λαύνων αὐτῶν τὰ ἀσχη-
 μονήεντα, καὶ περὶ μῶν δὲ καὶ
 θαυμάζων θάτερα. καὶ περὶ
 μὲν αὐτῆς ὀρχήσεως τοσαῦτα.
 πρὸ ὅ ἢ, πάντα ἐπιξιάντα, μη-
 κύνων τὸν λόγον, ἀπέρεικας
 ἔχον. ἃ δὲ τὸν ὀρχηστὴν αὐ-
 τὸν ἔχον καὶ, καὶ ὅπως δὲ
 πικρῶσαι, καὶ ἃ μεταβηκί-
 ναι, οἷς ἡρατῶν τὸ ἔρ-
 γον, ἥδη σοὶ δίδωμι, ὡς μά-
 θης, ὅ τῶν ῥαδίων, καὶ τῶν
 ὠμυταχαιέων οὔσαν τὴν
 τέχνην. ἀπὸ πάσης παιδον-
 σίας ἕς τὸ ἀπέρτατον ἀφικνε-
 μένῃ, ὅ μυσικὸς μόνον, ἀπὸ
 καὶ

et laboriosos, et quos etiam
 num agrestium studio reli-
 ctos videmus, prae igno-
 rantia obicui : sed quia à
 praesenti saltatione omni-
 bus modis aliena est, nec
 quicquam cum illo commu-
 ne habet : quandoquidem
 ipse quoque Plato in *Legis*-
 bus nonnullas illius species
 commendat, nonnullas verò
 in totum reprobat, diuidens
 eas iuxta voluptatem et vir-
 litatem, exigens ex illis quae
 sunt indecentiores, antepo-
 nens autem et admirans re-
 liquas. Et de ipsa quidem
 saltandi ratione haec dicta
 sufficiant. Etenim singu-
 lis persequendis orationem
 extendere, absurdum mihi
 videtur, et ineptum. Et tam-
 reò ea quae saltatorem exi-
 mium habere oportet, tum
 qua ratione ijs quae perdidit
 sit rectè vii, quibusq̃ rebus
 artem possit affigui, tibi ex-

pediam. ut cognoscas quàm non ista ars omnino sit com-
 prehensu facilis, et cuiusvis ingenio obuia et exposita.
 sed omnium disciplinarum exactissimè cognitarum ad-
 miniculo excolenda sit, non musices tantùm, verùm etiam
 rhyth-

καὶ ῥυθμικῆς, καὶ γεωμετρικῆς, καὶ τῆς φιλοσοφίας μάλιστα, τῆς φυσικῆς, καὶ τῆς ἠθικῆς. τὴν δὲ διαλεκτικὴν αὐτῆς περιεργίαν, ἀκούσας αὐτῆς νοομικῶν. ἡ μὲν δὲ ῥητορικῆς ἀφίστηκε, ἀλλὰ καὶ τῆς αὐτῆς μετέχουσα, καθ' ἑσπερον ἤθους τε καὶ παύσης ἐπιδασκατικὰ δεικνύουσα καὶ οἱ ῥητορικὸι γινώσκοντες. ἐκ ἀπείρακται δὲ καὶ γραφικῆς καὶ ποιητικῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν ταύταις ὁρυσμίαν μάλιστα μιμητικῶς φαίνεται, ὥς μηδὲν ἀμείνω μὲν φασίαν αὐτῆς, μὲντι Ἀπικλῶ ἐν δόκῳ. πρὸ πάντων δὲ Μνημοσύνην, καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῆς Πολύμνησαν, ἴλιον ἔχειν αὐτῇ πρόκειται, καὶ μνησθῆναι παρὰ τὰς ἀπάντων. κατὰ γάρ τοι τὸν Ομηκεὶον Κάλχαντα, τὸν ὀρχηστὴν ἀδύσαι καὶ τὰτις ὄντα, τὰτ' ἰσσομένην, πρὸτ' ἰόντα, ὥς μηδὲν αὐτὸν δαλανθάνειν, ἀλλ' ἐν πρόχειρον τὴν μνήμην αὐτῆς τῶν.

quæ mox ventura trahantur.

Ne quid rerum prorsus igno-

ret: sed memoriam habeat promptam, & expeditam. Caput

Quæ sint, quæ fuerint,

Ne quid rerum prorsus igno-

h h h h 4

autem

rhythmicæ & Geometricæ, cum primis verò philosophia sua naturalis & moralis. Solùm verò Dialecticam illi tãquam superfluum & parùm commodam existimatum est. Neque verò abhorret à Rhetorica, sed & illius est particeps, quatenus mores atque affectus demonstrat, quorum indicandorum cupidi sunt etiã Rhetores. Sed nec à graphica exclusa est, & plasticæ: verùm harum in membris exprimendis concinnitatem magnopere imitari videtur, adeò ut ne Phidias quidem in tantum, aut Apelles in ea videtur præcellere. Ante omnia verò præsens & singularis in saltatore requiritur Memoria, eiusquæ filia Polymnia, ut omnium rerum callentissimè memor sit. Etenim iuxta Calchantem Homericum, saltatorem scire necesse est,

τῶν. καὶ τὸ μὴ ἀφ' ἁλῶσιν ἢ
 ὑποβίσιος, μιμητικὴ τις εἶναι
 ἐπιστήμη, καὶ ἁκτικὴ, καὶ τῶν
 ἐννοηθέντων ἐξαγορευτικὴ, καὶ
 τῶν ἀφανῶν σαφηνιστικὴ. καὶ
 ὅστις ὁ Θουκυδίδης περὶ τοῦ
 Περικλῆος εἶπεν, ἰκανῶν τὸν
 αὐτὸν. τῷ καὶ τὸ τῷ ὀρχηστῇ
 ἀκρότατον ἄν' ἐκώμιον εἶναι,
 ζυγῶν αἱ τε τὰ δίδοντα, καὶ ἱρ-
 μιλῶσαι αὐτὰ ἱρμιλεύειν ἔ-
 νειώ, τὴν σαφηνάσαν τὴν σχημά-
 τιν ἡγεῖν. ἡ δὲ πάντα τῷ ἱρῳ
 χορηγία, ἡ παλαιὰ ἐσοεῖα ἐ-
 σὶν ὡς πρῶτον καὶ ἡ πρόχρησις
 αὐτῆς μνήμητι, καὶ μὴ ὀνεί-
 πεισιν ἐπίστανσις. ἀπ' ὧν χάρις
 αὐτοῦ, καὶ τῆς πρώτης τῆς ἐξο-
 μῶν γνῶσις ἀρξάμενος,
 καὶ αὐτὸν ἅπαντα ἡδέως,
 ἀγχι τῶν κατὰ τὴν Κηλοπᾶ-
 ναν τὴν Αἰγυπτίαν. τότε γὰρ
 τῷ δεικνύματι πεινωμένος ἦν
 μὴν ἡ τοῦ ὀρχηστοῦ πολυμά-
 θεα. καὶ τὰ δὲ μῖσος μάχισ-
 ῖσιν ὄραν ὅτι μὴν, Ἀφροδίτης
 γόνυ. Τίτάνων μάχην, Διὸς
 γένος

internullo circumscripta est nobis multiplex illa saltatori
 paranda cognitio. Media omnia perfectissime calleat,
 Cali sectionem, Veneris partus, L. Titanum pugnam, Io-

autem argumenti est, imita-
 tionis atque demonstratio-
 nis scientia, ac rerum men-
 te conceptarum explicatio,
 neque non obscurum per-
 spicua declaratio. Et quod
 de Pericle literis ac memo-
 riæ prodidit Thucydides,
 eum virum collaudans, hanc
 summam & clarissimam
 esse saltatoris laudem, nosse
 quid deceat, & id ipsum ex-
 plicare posse. Explicatio-
 nem autem, habituum per-
 spicuitatem ego dico. Ca-
 terum ad hanc rem potissi-
 mum facere videtur omnis
 illa rerum priscarum histo-
 ria, ut à me prædictum est,
 cum prompta memoria, cum
 decenti gesticulatione cons-
 iuncta demonstratio. Statim
 enim à Chao & primatere
 generatione facta exor-
 dio, cuncta illi ad unguem co-
 gnita esse necesse est, usque
 ad Cleopatram Aegyptiæ τε-
 pora. Hoc enim seculorum

ῥήσις, Ρίης ἀπάτω, λίθον
 ἰαβουλῶ, Κρίου δωμά, τὸν
 ἑπὶ ῥῶ ἀδελφῶν κληρῶν. ἦ-
 τα ἱξίς Γιγάντων ἰανάσι-
 σιν, πυρὶς κλοπῶν, ἀνθρώπων
 πλάσιν, Προμηθεὺς κλοπῶν,
 ἔρωτος ἱσχυὶς ἰατρίης. καὶ μὴ δὲ
 τῶτα, Δάμω πλάτω, καὶ Λη-
 τῆς ὀδίνης, καὶ Πύθωνος ἀ-
 γασθῶν, καὶ Τιτυδὶ ἰαβουλῶν,
 καὶ τὸ μίσον ἑρῆς ἰαβουλῶν
 ῥήσις πλάσιν τῶν ἀνθρώπων. Δω-
 καλῶν ἰατρίῶν, καὶ τῶν
 μισθῶν ἰατρίῶν τῶν βίον
 σάουσιον, καὶ ἡλάρυκα μίαν,
 καὶ ἄνθρωπον τῶν ἀνθρώπων ῥήσις
 φησὶ πλάσιν, καὶ ἰαβουλῶν ἀν-
 θρώπων πλάσιν ἦτα ἰαβουλῶν
 ῥήσις, καὶ Ἡρας δόμον,
 καὶ Σημίλης κατὰ φησὶν,
 καὶ Διόνους ἀμφοτέρων τὰς
 γονάς, καὶ ὅσα περὶ Ἀθηνῶν
 καὶ ὅσα Ἡραὶς καὶ Εὐχθό-
 ρος, τῶν ἱερῶν τὰς περὶ τῆς
 Ἀθηνῶν, καὶ ἀνθρώπων,
 καὶ τῶν πρῶτων ἰατρίῶν πλά-

70

uis incunabula & natiuita-
 tem, Rhea fraudulentam
 imposturam, lapidis suppo-
 sitionem, M Saturni vincu-
 la, trium fratrum regna per-
 sortem diuisa. Deinde Gi-
 gantum seditiosam rebellio-
 nem, ignem furto Prome-
 thei subtractum, hominum
 formationem, Promethei
 supplicium, amoris viriuf-
 que robur & violentiam.
 Post hæc Deliderrationem,
 & Latone ex partu dolo-
 res, & Pythonis cadem, &
 Tityi insidias ac mox, quem-
 admodum medium terre æ-
 quilarū volatu inuentum sit.
 Ad hæc Deucalionem, ac
 magnum illud id ætatis
 naufragium, tum vnicam
 illam arcam humani ge-
 neris reliquas conseruan-
 tem. Præterea quemadmo-
 dum denuò ex lapidibus
 homines prognati sunt.

Mox Iachi dilanationem,

& Iunonis dolum & Semeles conflagrationem, & Bachi
 utranque stirpem. Tum quæcunque de Minerva referun-
 tur in fabulis, quæcunque de Vulcano, atque Erichthonio:
 ac disceptationem illam de Attica, & primum in Areopa-

h h h h s goius

20 λέεισιν, καὶ ὅλως τὴν Ἀθι-
 νὴν πάσαν μυθολογίαν ἀξιο-
 κρίτως δὲ, τὴν Διμήκην ὅτι πλά-
 νησιν, καὶ Κόρης ὑπόκρισιν, καὶ Κρι-
 λίου ξυφίαν, καὶ Τειρεσίην μόνον
 ζωογίαν, καὶ ἱκαίου ἀμπελοποι-
 γίαν, καὶ τὴν Ηειζόνης συμφο-
 ρὰν, καὶ ὅσα περὶ Βορέως, καὶ ὅσα
 περὶ Πραθένης, καὶ Θυοίως καὶ
 Αἰγίως. ἔτι δὲ τὴν Μηδίας
 ἑσθλοχίλιν, καὶ αὐτὴν ἅς Πίρρας
 θυγίην, καὶ τὰς Βρεχθίως θυ-
 γατήρας, καὶ τὰς Πανδίωνος,
 αἵτις ἐν Θράκῃ ἔλαθον καὶ ἐν-
 πρᾶξαν. ἄρα ὁ Ἀκάμας, καὶ
 ἡ Φυλλίς, καὶ ἡ Παντίρα δὲ τῆς
 Βλήνης ἀρπαγὴ, καὶ ἡ στρα-
 τία τῶν Διοσκύρων ἐπὶ τὴν
 πόλιν, καὶ τὸ ἱππικὸν πᾶν
 ὅσον, καὶ ἡ Πηνελόπειαν ἑσθλο-
 δος Ἀθηνᾶς ὅτι καὶ ταῦτα ἀκρί-
 τως ἄν νομίσαιτο. ταῦτα μὲν
 τὰ Ἀθηνάων, ὁπόσα παλιν
 δάμαρ ὅτι ἐνικα ἐν ποταμῶν
 τῶν παραλλομύμων διήλ-
 τον.

uersus urbem expeditio, neque non mors Hippolyti, &
 Metaclicidarum reditus. Iure enim & ista in fabulis At-
 ticis censentur. Et haec quidem ex rebus gestis Athenien-
 sium sanè quàm pauca exempli gratia ex multis à me prae-
 termisui percurri. Deinceps verò memoria quoque tenenda est

go iudicium. In summa, totum illum sermonem Atticum fabulosus narrationibus refertissimum. Praecipue tamen memoria teneat Ceteris errorem, atque inuentam Proserpinam, & Celei hospitalitatem, & Triptolemi agriculturam, & vitium plantationem factam ab Icaro, & Erigoneis ærumnas: praeterea quaecunque de Borea, quaecunque de Orithyia, & Theseo & Aegeo memoria prodita sunt. Adde his Medae susceptionem, eiusque denuò in Persas fugam, ac regis Erechthei filias, & natas Pandionis, tum quaecunque in Thracia perpetrata sunt, & fecerunt. Deinde non ignorandus est illi Acamas, non Phyllis, non primus raptus Helena, tum Castoris atque Pollucis ad-

da est

θυρ. ἰξῆς Ἀ Μείγαρα, καὶ Νί-
 σς, καὶ Σκύλλα. καὶ πορφύρε
 πλόκαμοι, καὶ Μίνος πόρος,
 καὶ περὶ τῶν ἀνιγνίτων ἀχαι-
 εία, οἷς ἰξῆς ὁ Κιθαριῶν καὶ τὰ
 Θεβαίων, καὶ τὰ Λαβδακιδῶν
 πάθος. καὶ Κάδμος ἐπιδημία, καὶ
 βοὸς ὄκλασις, καὶ ὄφρας ὁ δόν-
 τος, καὶ Σπαρτίων ἀνάδοσις. καὶ
 αὖθις, καὶ Κάδμος εἰς ὁράποντα
 μεταβολή, καὶ πρὸς λύρα καὶ τὰ
 χιρσις, καὶ μανία καὶ ταχοποιῶν, καὶ
 τῆς γυναικὸς αὐτοῦ καὶ Νιόβης καὶ
 μεγαλοχρία, καὶ ἐπὶ τῷ πέν-
 θασίγῃ, καὶ τὰ Περσέως καὶ
 Ἀπταίων, καὶ τὰ Οἰδίου
 ποδῶν, καὶ Ἡρακλῆς αὐτῶν
 τοῖς ἀθλοῖς αὐτοῦ ἄτασι, καὶ
 ἡ τῶν παίδων σφαγή. ἄθ-
 ῆ καὶ Κόρινθος, πῶς καὶ αὐ-
 τῇ μύθῳ, πῶς Γλαυκῶ καὶ
 τὸν Κρίοντα ἔχουσα. καὶ πρὸ
 αὐτῶν, τὸν Βιτιροφόντην, καὶ
 πῶς Σθενόβοιαν, καὶ Ἡλίου μά-
 χην καὶ Προσάδων, καὶ μὲν
 τὰ ταῦτα, πῶς Ἀθάμαντος
 μανίαν,

teris prodita sunt, eiusque liberorum per insaniam facta inter-
 necio. Deinde Corinthus, et ipsa plena fabulis, Glaucam et
 Creonta habens, et ante illos Bellerophontem, et Stheno-
 boeam, Solisque et Neptuni pugnam. Post hæc autem Athamantis
 furem

da est Megara, et Nisus. et
 Scylla, et crines purpurei,
 et Minois regis Creten-
 sium discessus, ac erga bene-
 de se meritam ingratitu-
 do. Quibus postea annea-
 tienda sunt cum Citharoe
 ne quæcunque Thebanis ci-
 nibus acta sunt, et Labda-
 cidarum ærumna, et Cad-
 mi peregrinatio, et bo-
 uis procubitus, et dentes
 serpentini, et seminato-
 rum ortus. Et rursus Cad-
 mi in serpentem transmu-
 tatio, et ad lyram præci-
 nentem murorum substra-
 ctio, et murorum instau-
 ratoris insania, et uxoris
 eius, nempe Niobes sibi se
 suis exultiosa iactantia, et
 in luctu silentium: tum quæ-
 cunque de Peniæ, quæ-
 cunque de Actæone, quæ-
 cunque de Oedipode, quæ-
 cunque de Hercule cum om-
 nibus illius certaminibus lia-

Κασσιόπεια καὶ Ἀνδρομέδα καὶ
 Κεφύως, ὅς καὶ ἀστροῖς ἀρχα-
 τίλιν ἐν τῶν μὲν ταῦτα πῖς
 αἰ. καὶ ἄλλα δὲ τὰ ἀρχαῖα, τὰ
 Αἰγυπτίου καὶ Δαναοῦ ἄντα,
 καὶ πλὴν ἐπιθάμιον ἐπιδου-
 λῶν. ἐν οὗτοι δὲ καὶ ἡ Λακ-
 δαίμων ὡσαύτα παρίχεται,
 τὸν Υἱὸν τοῦ καὶ τὸν Ἰσθ-
 λον ὅτι ἀντιφασὶς Ζεφύρου.
 καὶ πλὴν τῶν δίσκων ἡ μα-
 ρακίς σφαλῶν, καὶ τὸ ἐν τῇ αἰ-
 ματι ὅτι ἄνδρος, καὶ πλὴν ἐν αὐτῷ
 αἰσάσασθαι ἐπιγραφῶν, καὶ πλὴν
 Τυνδαρίου ἀνάστασις, καὶ πλὴν
 Διὸς ἐπὶ τὸ τοῦ καὶ Ἀσκλη-
 πιδος, ὅτι καὶ τὸν Πά-
 ριδος ὅτι ξενισμὸς, καὶ πλὴν Ἑλ-
 νης ἀρπαγῆς, μετὰ πλὴν ἐπὶ
 τῷ μύθῳ ἐρίσιν. νομισίον ὅτι
 καὶ Σπαρτιατικῇ ἰσοείᾳ καὶ πλὴν
 Ἰλιακῶν σιωπῆσαι, ποικίλ-
 οῦσαν, καὶ πολυπρόσωπον.
 καὶ ἵκαστον γυνῶν ὅτι καὶ πλ-
 ὄντων, δὲ μὲν τῇ σκηνῇ πρό-
 κηται, καὶ μιμνῆσθαι δὲ τὸ τῶν
 δὲ, μάστιγι ἀπὸ τῆς ἀρπας
 γὰρ

Cassiopeam, & Androme-
 dam, & Cepheum, quos in-
 ter astra annumeravi quo-
 que hominum id aetatis
 credulitas. Quinetiam illa
 non ignorabit prisca fa-
 cta Aegypti & Danaei, &
 insidias quibus petita sunt
 nuptiae. Non pauca verò
 eius generis suppediabit &
 Lacedamon, videlicet Hy-
 acinthum, & Apollinis ri-
 ualem Zephyrum, & pue-
 ri exitium à disco illatum,
 enatumque ex illius sangui-
 ne flosculum, & gemena-
 tem in eodem inscriptionem
 nemus, & Tyndarum
 à morte reducem, & Iouis
 ob hoc ipsum adversus Aes-
 culapium excandescentiam.
 Præterea Paridis apud Me-
 nelaum hospitium, & He-
 lenæ raptum post faciū pro-
 pter pomum iudicium. Pla-
 nè enim existimet Sparta-
 na historia & Iliacam esse
 adiunctam, copiosam pro-
 fectò & multiplicem. Itaque

iuxta unumquemque apud Troiam occisorum fabula a-
 genda scene proponitur. Consentaneum verò est, ut horum
 subma

οὐκ ἔστιν, ἀλλ' ἔτι τῶν ἐν τοῖς νό-
 μοις γινόμενων, καὶ τῶν Αἰνέ-
 ας πατρὸς, καὶ Διδῶς ἱερῶν. ὅρ-
 ον ἀπόπρια καὶ τὰ περὶ τὸν
 Ορίεω δράματα, καὶ τὰ ἐν
 Σκυθία τῇ πρώτῃ τελευτημί-
 ας, ἐκ ἀπορίας καὶ τὰ περὶ τὸν
 τῶν, ἀπὸ τοῖς ἱστικοῖς συγ-
 γράμ-
 ασι, Αχιλλέως ἐν Σκίρ-
 οισι, Οδυσσεύς μασ-
 τία, καὶ Φιλοκτήτης ἐν Σκίρ-
 οισι, καὶ πᾶσα Οδύσσειος πᾶ-
 ρα, καὶ Κίρκη καὶ Τηλέγονος, καὶ ἡ
 Αἰόλη τῶν ἐν Σκίρ-
 οισι, καὶ τὰ περὶ τὸν
 ἡ κατὰ Παλαμίδος ἐπιβολή, καὶ ἡ
 Ναυπλίου ὁρμή, καὶ ἡ
 Αἰάντης μάχη, καὶ ἡ θαλίη
 ἐν τοῖς πύργοις ἀπώλη. ἔτι
 ποταμοὶ ἀφορμαὶ καὶ ἡλίοι τοῖς
 ὁρμήσασιν παρὰ τοῖς, τὸν
 Οινόμαχον, τὸν Μυρτίον, τὸν
 Κρόνον, τὸν Δία, τὸς πρώτους
 τῶν Ολυμπίων ἀγωνιστάς. πολλὰ
 καὶ ἡ κατὰ Ἀρκάδιαν
 μυθολογία

subinde memor sit, cum pri-
 mis verò eorum quæ mox à
 scriptu vsque ad Græcorum
 procerum in patriam redit-
 um peracta sunt. Neque
 Aeneæ erroris obliuiscatur,
 neque Didonis amoris. In-
 ter quæ locum quoque habe-
 bunt quæ de Orestæ circum-
 feruntur fabulæ, tum quæ
 lia satis fidenter ausus est in
 Scythia. Sed nec illa quæ
 ante hæc gesta sunt, inepta
 putabit. Achilles in Scyro
 cum virginibus conuersan-
 tionem, Vlyssis insaniam,
 Philoctetæ à Græcis dereli-
 ctionem. In summa, totam
 Vlyssæam errationem, &
 Circe, & Telegonum, &
 Aeoli in ventos imperium, &
 liasq; vsq; ad procorum sup-
 plicia. Ante hæc verò quibus
 sycophantijs Palamedis per-
 niciem machinatus est, & in
 ra Nauplii, & Aiædis furem-
 tis insaniam, & alterius ad pe-
 ritas naufragium facientis

exitium. Quin etiam Elis multas occasiones præbebit sala-
 rare conantibus: Oenomaum, Myrtilum, Saturnum, Iouem,
 primos Olympiarum athletas. Atqui nec Arcadia fabu-
 larum

μύθοιοι, Δάφνης φύξι,
 Κακίσις θειάσις, Κυνταύ-
 φων παροιμία, καὶ Πανός πο-
 νοῦ, Αλφειῶντος, καὶ Ἰφα-
 λῶ ἀφελμῖα· ἀπὸ ἑξῆς
 πλὴν Κρήτης ἀπὸ τῷ λόγῳ,
 ἡ ἀμφοτέρωθεν ὁ ὅρχει
 σις ἱρανίσταται, πλὴν Εὐρώπῃ
 πλὴν Πασιφάει, τὸς ταύρους
 ἀμφοτέρωθεν, τὸν Λαβύνθου,
 πλὴν Λαϊάδου, πλὴν Φαίδρου,
 τὸν Ανδρόγῳ, τὸν Δαίδα-
 λου, τὸν Ἰκαρου, τὸν Γλαυ-
 κου, πλὴν Πολυίδου μαντικῶν,
 τὸν Τάλα, τὸν χαλκοῦ τῆς
 Κρήτης πεισποιοῦ. ἑξῆς
 Αἰτωλίας μετὰ τῆς, ἑξῆς
 ποτὶ ἡ ὅρχεις καταλαμ-
 βάνει, πλὴν Αλφειῶν, τὸν Με-
 λισσῶν, πλὴν Αἰγυπτιῶν, τὸν
 Δαλὸν, καὶ ποταμῶν καὶ Ἡρα-
 κλῆος πάλιν, καὶ Σηλεύων
 γένειον, καὶ Εχινάδων ἀνά-
 δοσιον· καὶ μετὰ πλὴν μα-
 νίας, Αλκμαίωνος οἰκισιον.
 ἔτα Νέσου, καὶ Δειανίρας
 ἡολυπίας, ἡ πλὴν Ὀϊ-
 πυρίας. ἔτα καὶ Δράκη ποτὶ
 τῷ ὅρχεισιν ἀναγκῆς,
 τὸν

larum expertus est, Daphnes
 fugam, Callistus ferinam
 vitam, Centaurorum tenu-
 lentiam, Panos parentes,
 Alphei amorem, & Flys-
 phali peregrinationem ex-
 hitens. Iam si oratione in
 Cretam descenderit, per
 multa inde sumet saltatio,
 Europam, Pasiphaën, tau-
 ros virosque, Labyrinthum,
 Ariadnen, Phædram, An-
 drogeum, Dædalum, Ica-
 rum, Glaucum, Polyidi vas-
 ticinium, Talo, ancum Creta
 custodem. At si in Ae-
 soliam diuerteris, habet
 & illic non pauca quæ inus-
 tuò sumet saltatio: Al-
 iham, Meleagrum, Atas-
 lātem, Dalum, fluminis cum
 Hercule luctam, Sirenum
 procreationem, Echmadum
 retributionem, & post ino-
 saniam, Alcmaonis ha-
 bitationem: deinde Nes-
 sum, & Deianira zeloty-
 piam. cui applicanda est
 Herculis in Oeta monte py-
 ra, & conflagratio. Habet

etiam Thracia non parum multa saltandi necessaria: nem-
 pe Orm

τὸν Ὀρφεῖα, τὸν ἱκάρου σπα-
ραγμὸν, καὶ τὴν λάλορ αὐτῆς
ἐκφαλὼν, τὴν ἱππιδίεσσαν τῇ
θύρᾳ, καὶ τὸν Αἰμόρ, καὶ τὴν
Ροδόπιν, καὶ τὴν Λυκέρην
κίλασιν. καὶ Θιόδαμία δ' ἔτι
πλεῖον παρίχεται, τὸν Πηλῖαν
τὸν Ἰάσονα, τὴν Ἀλκυον, τὸν
τῶν πρυτάνευσιν ἡνῶν δόλορ,
τὴν Ἀργῶν, τὴν λάλορ αὐτῆς
πρόσιν, τὰ ἱερὰ Λέμνῳ, τὴν Αἰ-
τῶν, τὸν Μυθίασιν ὄνητορ, τὸν
Ἀφύρην σπαραγμὸν, καὶ τὰ ἱερὰ
τῶν παράπλῳ γυρόμενα, καὶ μὴ δ'
ταῦτα τὸν Πρωτισίλαον, καὶ
τὴν Λαοδάμεσσαν. ἑξ ἧς τὴν
Ἀσίαν πάλην διεβύς, πομπῇ
ἐξῆλθ' ὁράματα. καὶ γὰρ Σάμῳ
ᾤοντο, καὶ τὸ Πολυκράδους
παῖδ' ὅ, καὶ τῆς θυγατρὸς αὐ-
τῶ μίχρην Περσῶν πλοῦν. καὶ
τά ἔτι ἀρχαιότερα, καὶ τὸ Ταν-
τάλου φλυαία, καὶ ἡ παρ' αὐ-
τῷ θιῶν ἱεσίασι, καὶ ἡ Πίλον
καὶ ἡ Κρυρρία, καὶ ὁ ἰλιφάν-
τιν' ὅ, καὶ αὐτῶν. καὶ ἱερὰ Ἰτα-
λίας, ὁ Ήριδανός, καὶ Φαίθων,

pe Orpheum, & illius fan-
tiam à mulierculis dilani-
ationem, eiusq; caput loquens,
idemq; una cum Iyra na-
tante. Præterea Flammum &
Rhodopen, tum Lycu-
rgi supplicium. Porro The-
salia adhuc plura his sub-
ministrabit, Peliam, Iaso-
nem, Alcestin, classem
quingenta nauibus con-
gregatam, Argo, & lo-
quacem eius carinam. In-
super res in Lemno gestas,
Aetam, Medæ somnium,
Absyrii dilacerationem, tum
omnia illa quæ inter na-
uigandum acciderunt. Post
hæc autem Protefilæum &
Laodamiam. Rursus si in A-
siam postliminio te contu-
leris, multam ibi inuenies
fabularum copiam. Sta-
tim enim tibi occurret Sa-
mus, mox Polycratis cala-
mitas, atque filia eius & que
ad Persas erratio. Quin et
etiam his adhuc antiquiora,

nimirum Tantali loquax incontinentia, tum deorum apud
eundem conuiuium, & Pelopis carnea depastio, eiusq; ele-
phantinus humerus. In Italia verò Eridanus & Phaëthon,

καὶ αἱ ἄλλοι ἀδελφαὶ θρωῶ-
σαι, καὶ ἡλεκτρον δακρύουσαι.
ἔσται δὲ ὁ τοιοῦτος καὶ τὰς
Εσπερίδας, καὶ τὸν φρουρὸν
τῆς χυοῦς ὑπέραις δράκοντα,
καὶ τὸν Ἀτλαντὶ μύχθον,
καὶ τὸν Γερυόνην, καὶ τὴν ἐξ
Ερυθρίας ἱλασίην τῶν βοῶν.
ἔκ ἀγνοήσας δὲ καὶ τὰς μυθι-
κὰς μεταμορφώσας ἀπάσας,
ὅσας αἱ Διφιδά, ἡ θυεῖα, ἡ
ὄρνις ἡ ἀγυγὰς, καὶ ὅσας
ἐκ ζωακῶν ἀνθρώπων ἰχθύων.
τὸν Κάνηρα λίγην, καὶ τὸν
Ταρσίδα, καὶ τὸν Ζεύτην, καὶ
ἐκ Φοινίκης δὲ Μύρραν, καὶ
τὸν Ἀσύνδον ἱκανὸν πρὸς
μυθιστόρον. καὶ ταῦτα ἔδειξαι,
καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσα μετα-
τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν ἰστο-
μένη ὑπὸ τοῦ Ἀντιπάτρου, καὶ
παρὰ Σιλάου, ἐπὶ τῷ Στρατῶ-
νίῳ ἐρωτῇ τὰ γὰρ Αἰγυ-
πτιῶν, μυθικώτερα ὄντα, ἔστι-
ται μὲν, συμβολικώτερον δὲ
ἐπιδείξαι. τὸν Επαφὸν λί-
γην, καὶ τὸν Οσίριον, καὶ τὰς
τῶν θεῶν αἱ τὰ ζωα μεταβολὰς
πρὸ πάντων δὲ, τὰ περὶ τοὺς
ἔρωτας

et populi lugentes sorores.
et electrum lachrymantes.
Sciet eiusmodi quoque He-
speridas, et custodem aus-
rei fructus Draconem, et
Atlantis laborem, et Ge-
ryonem, tum boum ex E-
rythia abactionem. Neque
ignorabit, omnes fabulo-
sas formarum transformati-
ones, quaecunque in arbo-
res, aut animantes, aut a-
ues transmutatae sunt, et
quot ex mulieribus viri fa-
cti sunt. dico autem Canea,
et vatem Tiresiam. Su-
per haec in Phœnicia Myr-
rham, et lucum illum Af-
syrium, qui geminus est. Et
haec habebit cognita, et ad-
huc recentiora, quaecunque
post Macedonum imperium
ausus est Antipater, et Se-
leucus ob amorem Stratonī-
ces. Aegyptiorum quae ma-
gis erunt arcana, cognosces
quidem, ea autem saltando
representabit significantiū:
Epaphum dico, et Osirim,
praeterea Deorum in anima-

lia transmutationes. Ante omnia verò ea quae circa amo-

ἑρῶτας αὐτῶν, καὶ αὐτοῦ τῷ
 Διὶ, καὶ ἅς ὅσα ἰαυτὸν μι-
 τισκώσας, ἥσται δὲ καὶ τῷ
 ἐν Ἀδῷ Ἀπαθρ παραφθίαρ,
 καὶ τὰς λοπάσας, καὶ τὰς ἰφ'
 ἱκαστῶν, καὶ τῷ Παεί-
 θε καὶ Θεσίως ἄχι τῷ Ἀδῷ.
 ταίριαρ. σωλόντι δὲ ἁπῶν,
 ἔδιν τῶν τῷ Ὀμήρῳ καὶ Η-
 σίοδῳ, καὶ τῶν ἀγίστων ποιῆς
 τῶν, καὶ μάλιστα τῆς παραφ-
 θίας λογισμῶν, ἀγνοῖσα.
 ταῦτα πάντ' ὀλίγα ἐκ πολ-
 λῶν, μάλλον δὲ ἀπάρων τὸ
 πλεονῶν ἐξ ὧν, τὰ λεγαι-
 λωδίστρα κατέλιξα, τὰ
 ἅμα τοῖς τε ποιηταῖς ἔδωκα
 ἀφῆς, καὶ τοῖς ὀρχησταῖς αὖ-
 τοῖς δακτυλοῖς καὶ οὐκ ἔστι
 ξυνείσκηρ καὶ ὁμοιότης τῶν
 προσημίων. ἅπαν-
 τα πρόχαρα, καὶ πῶς τὸν καί-
 ρον ἕκαστον τῶν ὀρχηστῶν περὶ
 ποιεῖσθαι καὶ περὶ ταμιῶ-
 μῶν καὶ ὁδοῦ ἀναγκάων. ἰπῶ
 δὲ μιμητικός ἐστι, καὶ λινύ-
 μασι

bi quoque iuxta dictorum similitudinem indaganda. Quæ
 omnia in numerato parata saltatori reponenda sunt, ut
 cum tempus exegerit, nullo negotio possit expromere. N Quo-
 niam verò imitatrix est saltatio, motibusq; et gesticula-
 tione

res illorum variè et miri-
 ficè contingerunt, quæque de
 Ioue ipso feruntur fabule,
 tum in quasunque facies se-
 met transfiguravit. Om-
 nem verò inferorum tragœ-
 diam tanquam digitos una
 guetq; suos tenebit, tum sup-
 pliciorum genera, et quæ
 cuiusque causa extiterit, et
 Pirithoi et Thesei indiuul-
 sam usque ad inferos ami-
 citiam. Ut autem uno quæ-
 si fasce summatim perstrin-
 gam omnia, nihil quod ab
 Homero et Hesiodo, tum
 ab reliquis poetis eximys et
 excellentibus maxime tra-
 gicis dictum est, ignorabit.
 Hæc admodum pauca ex
 multis, aut potius ex innu-
 meris istam sylvam, rerumq;
 saltationi necessariorum sal-
 tem capita aliquot percen-
 sui. Reliqua verò cum poë-
 tis, tum ipsis saltatoribus
 demonstranda reliqui, ac ti-

ἀφανίῃ, οἷς κοσμεῖσθαι μη-
 δρ' ὅρ τὸ τῷ ὀρχήσῃ πᾶγμα,
 ὃ τότε, κατὰ τὸν Νέρωνα ὡς
 δοκιμῶν ὀρχηστῆς, ἐκ ἀσ-
 νητοῦ, ὡς φασιν· ἀπ' αὐτοῦ καὶ
 τοῖς ἄλλοις, ἐκ τῆς ἰσοείας μυ-
 μῆς, καὶ λιυήσεως ἡμέτερα δι-
 νυκτῶν, ἰδὲ καὶ τῷ Διμη-
 τρῷ ὠνομαμονεσάτω, οἷμα,
 πλὴν διήσειν, ἰδὲ καὶ ὀρχήσασθαι·
 ἔπαυσα κατηγορεῖν αὐτόν. καὶ
 ὑπὸ σκῆπτρόν γε ἄνω αὐλοῦ καὶ
 ἁσμάτων ἐπιδείξειν αὐτῷ,
 καὶ ἔτι πῶς ἐποίησεν. ἡσυχίαν
 γὰρ τοῖς τε κυπρῶσι, καὶ τοῖς
 αὐλοῦσι, καὶ αὐτῷ παραγ-
 γέλας ὡς χορῶν, αὐτὸς ἐφ' ἑαυ-
 τῷ ὀρχήσας πλὴν Ἀφροδί-
 τῆς καὶ Ἀριστεμοιχείαν, ἡ-
 λιορμωύοντα, καὶ Ἡρα-
 κλῆς ἐπιβοηθούσαν. καὶ τοῖς δι-
 σμοῖς ἀμφοτέρω, πλὴν τῆς Ἀ-
 φροδίτης καὶ τὸν Ἀρησαγ-
 νάωντα· καὶ τοὺς ἐφ' ἑαυτῶν θεοὺς
 ἱερατοῦ αὐτῶν, καὶ ὡς μι-
 νύτω πλὴν Ἀφροδίτης ἑπο-
 δίδουκότα δὲ, καὶ ἱκετεύοντα ἢ

Ἀρη,

Vulcanum mœchantibus ino-
 sidias machinantem, ac vinculis utrosq; & Martem & Ven-
 erem illaqueantem. Deos spectaculo assistentes, Venerem sus-
 fuso rubore pudefactam, subuerentem, & meticulosius
 Mariem

& canentium modulata et
 cinnitate, quibus exornare-
 tur, nequaquam saltatoris
 esse officium. Q Saltator er-
 go Neronis tempestate exis-
 tius & celebris, nec, ut fe-
 rebatur, imprudens, sed si
 quis etiam alius, historiariū
 memoria & mouendi eles-
 ganti artificio præcellens
 plurimum, precatus est Dea
 metrium, sapientissimis, ut
 mihi videatur, precibus, ut
 cum saltantem spectare ven-
 lit: deinde si videretur, re-
 prehenderet, ac saltationem
 acerbissimè accusatam exi-
 bilaret, atque exploderet.
 Pollicebatur ad hæc, se nul-
 lis tibijs & cantilenis adhi-
 bitis saltaturum: quemad-
 modum & fecit. R Etenim
 strepitibus & tibijs & cho-
 ro imposito silentio, ipse per
 se saltavit Veneris & Mar-
 tis adulterium, Solem furti-
 ui concubitus proditorem,

Ἄρξ, καὶ ὅσα τῇ ἰσοείᾳ ταύ-
 τε πρόσισιν, ὡς τὸν Δημή-
 τειον ἀνιχνεύματα ὧς γιγνο-
 μένοις, ὧς τὸν ἱππικὸν ἀφ-
 θειῶσα τὸν μύρισον ὧς ὄρχη-
 σῇ ἀνιχνεύει ἥρ, καὶ μύρι-
 λε τῇ φωνῇ ἀνιχνεύει ἄς
 κίω ἀνθρώπων, ἃ ποιεῖς, ὅς ὁ-
 ρῶ μόνον, ἀπὸ μοι δοκῶς
 τοῖς χερσὶν αὐτοῖς λαλεῖν. ἔς
 πᾶ δὲ κατὰ τὸν Νέρωνα ἰσχυ-
 ῶ λόγῳ, βύλομα καὶ βαρ-
 φάρς ἀνδρὲς τὸ ἐπὶ τῷ αὐτοῦ
 ὄρχηστῶν γινόμενον ἐπεῖν, ὃ
 πρὸς μύρισον ἱππικὸν ὄρχη-
 στικῆς γίνονται ἄρ. τῶν γὰρ ἐκ
 τῷ Πόντῳ βαρβάρων βασιλι-
 κὸς τις ἀνθρώπων, λατρεῖ τι
 καὶ ἥκων ὡς τὸν Νέρωνα,
 ἰθὺς το μετὰ τῶν ἄλλων τὸν
 ὄρχηστῶν ἐκείνον, ἔτω σα-
 φῆς ὄρχηστῶν, ὡς καὶ τοι μὴ
 ἱπακούουσα τῶν ἀδομήτων
 (ἡμῶν γὰρ τις ὠρίτη-
 χαν) σωθῆναι ἀπάντων. καὶ
 δὲ ἀπὸν ἡδὴ ἐς τὴν οἰκίαν
 τῷ Νέρωνι ἀξιουμένη, καὶ
 ὅ,τι

canebantur, audire poterat (erat enim lingua semigracus
 quispiam) omnia tamen callidè intelligeret. Iam verò cū ite-
 rā ad suos regressurus esset barbarus, eumq̃ Nero benignius

Martem supplicantem: præ-
 terea quascunque alias hæc
 fabula partes complectitur,
 ad id ut Demetrius ipsa arti-
 ficiosa saltatione iam exhi-
 laratus, maxima laude sala-
 tatorex extulerit. Exclas-
 mabat enim voce quā po-
 tuit acutissima in hæc ver-
 ba prorumpens: Audio, ὁ
 homo, cuiusmodi faciat; ne-
 que enim tantum video, sed
 mihi videre ipsis loqui ma-
 ribus. Quoniam verò circa
 Neronis tempora nostra ver-
 satur oratio, animus est vi-
 ri barbari super eodem sal-
 tatore tibi referre testimo-
 nium, quò laudem præclas-
 rissimam saltandi artificio
 attributam esse cognoscas.
 S Quippe è barbaris quidā
 homo regiū è Ponto, cū
 ex negotio ad Neronem Ro-
 mam venisset, unaq̃ cum a-
 lijs hunc spectasset saltato-
 rē, ad id saltantē perspicuē,
 ut quanquam nihil eorū quæ

ὅ, τι βέλοισ, αὐτῶν κελών.
 τῷ, καὶ δάσασιν ὑποχρυσί-
 φησιν τὸν ὄρχηστῶν, ἔφη, δὲς, τὰ
 μέγιστα ὑφ' ἑαυτῶν. ἢ ἂν Νέρων
 ἔφη, ἔροισιν, τί ἂν βίη καὶ
 μῶν ἄλλοις καὶ; πεσοίκοις,
 ἔφη, βαρβάρους ἔχω, ὅχ' ὁμο-
 γλώττες, καὶ ἑρμηνέων ὁ ῥῆ-
 διορ ὠποῖται πρὸς αὐτὸς. ἢ
 εἰς τὴν ὁ δῶμαι, δεινῶν
 οὗτ' ὁ, ἑκαστὰ μοι ἑρμηνέων
 ἔφη, τοσούτον ἄρα καθ' ἑαυ-
 τῶν ἡ μίμησις τῆς ὀρχήσεως,
 ἡ πῆλημος τε καὶ σαφὲς φανέ-
 ῃ. ἢ ἂν πάλιν δεικνύει, καὶ
 ἡ σκοπὸς τῆς ὀρχήσεως, ἡ ὑπο-
 κεισὶς δὲν, ἡς ἔφη, κατὰ
 τὰ αὐτὰ, καὶ τοῖς ῥήτορσιν ἡ
 πηχθῶμεν, καὶ μάλιστα
 τοῖς τὰς λαλουμένους ταύτας
 μάλιστα διηξίῃσιν. οὐδὲ γὰρ
 καὶ ἐν ἑαυτοῖς μᾶλλον ἡ
 πεινῶμεν, ὡς οἰκίαν τοῖς
 ὑποκείμενοις προσώποις, καὶ
 μὴ ἀποδοῦναι τὰ λυθ-
 ῖνα τῶν ἀσχομένων ἀν-
 τῶν ἢ τυραννολόνων, ἢ
 πρῶν.

etque amantiū inuitaret. Si quid vellet postulare libe-
 raliter iuberet, seque promptē
 daturū polliceretur. Dami-
 hi, inquit, hunc saltatorem,
 et me hoc munere plurimū
 exhilarabis. Percontante ve-
 rō Nerone, cui rei domi tuę
 vilis tibi futurus est? Sune
 mihi, inquit, vicini barbarę
 lingua dispares. ad illos in-
 telligendos interpretum pa-
 rare copiā haud mihi prom-
 pium et facile est. Itaque si
 alicuius egens ero, ille in-
 nuens singula quęque mihi
 interpretabitur. Tantū con-
 secuta erat agilis saltatio-
 nis imitatio, cū clara et
 manifesta apperisset. Cę-
 terū exercitiū iuxta quod
 immorandum est, et salta-
 tionis scopus est represen-
 tatio, ut dixi, eadem opera
 et rhetoribus exercenda, ma-
 ximē verō hīs, qui decla-
 mationibus, quas vocant, va-
 cant. At hæc quoque in sal-
 tatoribus præcipuē laudi datur, ut personis in scenam intro-
 ductis saltator per omnia gestu respondeat, neque ea quę
 dicuntur, ab introductis optimatibus, aut tyrannicidis, aut
 mendicis,

πρώτου, ἢ γινώσκον· ἀπὸ
 ἐμὴ κατὰ τέτων τὸ ἴδιον, καὶ
 πρὸ ἐξαίρετον δεικνύσαι. ἰδεῖται
 γινώσκει καὶ ἄλλοι βαρβάρου
 ῥῆσιν ἐπὶ ταῖς ἀπῆν. ἰδὼν
 γὰρ πρῶτον πρόσωπα ὡς ὄρχησθ
 παρασκευασμένη (τοῦτόν
 γὰρ μετὰ τὸ δράμα ἔν) ἐκ
 ταῖνα, ὅρῳ τὸν ὄρχησθ
 τίνων οἱ ὄρχησόμενοι καὶ ἵππο
 κεινόμενοι τὰ λοιπὰ πρὸς
 πᾶσι εἶν. ἐπὶ δὲ ἑμαυτοῖς
 αὐτοῖς ἀποκρινάται, καὶ ἵππο
 χέσθαι τὰ πάντα, ἰλιχέ
 θας, ἴφην, ὡς βέλτεσι, σῶμα μὲν
 τοῦτα εἶν, ποτὶς δὲ τὰς ψυ
 χὰς ἔχωρ. ταῦτα μὲν ὁ βάρ
 βαρος. ἐκ ἀπακρίσεως δὲ οἱ
 Ἰταλιῶται τὸν ὄρχησθ παν
 τόμιμον καλεῖσιν, ἀπὸ τοῦ
 φρασμὸς σχιδόν· καλὴ γὰρ
 καὶ ποιητικὴ παραινῆσις ἐ
 κείνη, τὸ, ὡς πᾶσι, Ποντίς θῆς
 ρὸς πηγαῖν νόον ἴσχωρ, πᾶ
 στας πολέσιν ὁμῖν δὲ, καὶ ὡς ὄρ
 χησθ ἀναγκῶνα, καὶ δὲ πρὸς
 φῶτα ὡς πράγμασι, σπουδῇ
 καὶ

mendicis, aut agricolis dis
 crepent, sed in unoquoque
 illorum demonstratur pra
 prietas & excellentia. Vos
 lo itaque & alterius tibi
 barbari orationem ea ipsa
 de re percensere. T Etenim
 cum quinque personas vidis
 sei V saltatori apparatus (108
 enim partibus seu actibus
 constabat fabula) unum vi
 dens saltatorem, quarebas
 quidnam reliqui essent futuri,
 qui alias personas saltando
 representarent. Postea vero
 quam certior factus est, il
 lum omnia saltatione sua re
 presentaturū: Fefellisti nos,
 inquit, o optime, quod cum
 corpus unum tibi sit, animas
 plures habeas. Et haec qui
 dem barbarus. Non iniuriā
 vero & Itali saltatore Pan
 tomimi nomine cohonestā
 runt, ab ipso penē factio ad
 hoc introducti. Nec inele
 gant habenda est illa poēti
 ca cohortatio: O fili, X Por
 lypimentē obtinens in omnis

bus versare orbibus saltatori equidem pernecessaria, quae res
 bus adhaerentem oportet semetipsum quibusque factis applica

καὶ αὐτὸν ἰκάνω τῶν θρῶ-
 μῶν. τὸ δὲ ὄλον, ἥδη καὶ
 πάθῃ δάξαν, καὶ ὑποκινῶ-
 σθαι ἢ ὀρχήσις ἐπαγγέλλεται,
 οὐκ ἔστιν ἔργον, οὐκ ἔστιν.
 ἰσχυρὸν τινα εἰσαγούσα, καὶ
 ἄπορ μιν μινύτα, καὶ ἄπορ
 πικρὸν μινύτα, καὶ ἄπαντα
 ταῦτα μιν μινύτα. τὸ γὰρ
 παραδοξότατον τῆς αὐτῆς
 ἡμέρας, ἄρτι μὲν Αἰθῶρας
 μινύτα, ἄρτι δὲ Ἰνὸν φοβε-
 ρῶν δάκνυτο. καὶ ἄπορ
 Αἰθῶρας ὁ αὐτὸς, καὶ μετὰ μι-
 κροῦ Θύεσης, ἔτα δὲ Ἰνὸν
 ἢ Αἰθῶρας, καὶ πάντα ταῦτα
 εἰς ἄνθρωπος εἶναι. τὰ μὲν οὐκ
 ἄπορ θιάματα, καὶ ἀπίσμα-
 τα, ἵνα ἰκάνω ἔργον πῶς ἰ-
 πιδάξω ἔχαι. ἢ γὰρ αὐτὸς ἰ-
 σιν ἢ λιθάρια, ἢ δὲ φωνῆς
 μινύτα, ἢ τραγικὸν δράμα.
 τραγία, ἢ κωμικὸν γινώ-
 ποιῶν δὲ ὀρχήσις, τὰ πάντα
 ἔχαι συγκαθάρ. ἢ ἵνα ποιή-
 λω καὶ παμμιγῆ πῶς παρ-
 σκαλῶ αὐτὸν ἰδῶν, αὐτὸν, σύ-
 γχα, ποδοῦν κτύπον, κυμβά-
 λος, ψῶς

re. V Præcipue verò moreq
 & affectus se demonstratu-
 ram & simulaturam polli-
 cetur saltatio, nunc quidem
 amantem, deinde irascentem
 introducens, mox alium in-
 sanientem, alium animo per-
 turbatū, ac omnia talia val-
 de concinnè & modestè. Et
 quod omnium maxime mi-
 randum est, una eademq̃ die
 nunc quidem Athamanta fu-
 rentem, nunc Iao metuen-
 tem exprimit. Et aliàs ipse
 ille Atreus est, aliàs Thy-
 stes, post pusillū Aegisthus,
 deinde Aerope. Et omnia
 hæc unius hominis artificio-
 sè refert industria. Alia quis
 dem spectacula & disciplina
 na unam quampiam rem o-
 stendunt: aut enim tibia est,
 aut cithara, aut vocis modus
 latio, aut fabula tragica, aut
 plausibilis aliqua comædia,
 cæterum salutar hæc om-
 nia simul comprehensa in se
 completitur, & est varium
 quendam & mixtum ex om-
 nibus illius videre appa-
 rum, tibiam, fistulam, pedum strepitum, clangorem cymbas
 li, rem

ψόφον, ὑποκειτοῦ ἀφονίας,
 ἐδόντων ὁμοφωνίαν· ἔτι δὲ
 τὰ μὲν ἅμα, θατίρου τῶν ἐν
 τῷ ἀνθρώπῳ ἔργα ἐστὶ, τὰ
 μὲν ψυχῆς, τὰ δὲ σώματος,
 ἐν δὲ τῇ ὀρχήσῃ ἀμφοτέρω
 συμμειμικται· καὶ γὰρ ὁμο-
 νοίας ἐπιδείκνυται τὰ γινόμενα
 καὶ τὰ, καὶ σωματικῆς ἀε-
 κίας ἐνέργειαν. τὸ δὲ μι-
 γιστον, ἡ σοφία τῶν θωμῶν
 νων, καὶ μηδὲν ἕξω λόγον,
 Λαβῶναξ γοῶν ὁ Μιτυλη-
 νῶν, ἀνὴρ καλὸς καὶ ἀ-
 γαθὸς, χειρόφους τοὺς ὀρ-
 χησὰς ἀπικάλει, καὶ ἦν ἐπὶ τῷ
 θεῷ αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀ-
 ναστρέψων ἀπὸ τοῦ θεάτρον.
 Τιμοκράτης δὲ, ὁ διδάσκαλος
 αὐτοῦ, ἰδὼν ποτὶ ἅπασι,
 καὶ ἐπιτίθεσθαι τὴν ἀρετήν,
 ἐπὶ τὰ αὐτοῦ ποιοῦντα· οἷον
 μὲν, ἔφη, θεάματός ἐστι περὶ
 λοσοφίαν ἀδῶς ἀπείρητος,
 ἀδῶ ἔστιν ἀληθὲς, ἀπὸ ψυ-
 χῆς ὁ Πλάτων λίγα, τὰ τεῖμα
 μίση αὐτῆς καλῶς ὁ ὀρχηστὴς
 ἀεί.

li, representatoris vocē con-
 cinnam, canentium concen-
 tum consonum & unani-
 mem. Præterea alia quidem
 alterutrius in homine partis
 sunt opera: alia enim sunt
 mentis, alia corporis: cate-
 rum in saltatione ista mixta
 sunt. Etenim mentis demon-
 strationem, corporei exerci-
 tii actione, ipsis rebus quæ
 fiunt inesse videmus. Maxi-
 mi verò omnium ducenda est
 rerum quæ geruntur sapien-
 tia, & quod nihil citra ra-
 tionem committitur. Quocir-
 ca Z Lesbos Mitylenæus,
 planè vir honestus ac bonus,
 saltatores Chiriosophos, id
 est, manu sapientes nomina-
 re solitus est: ibatq̃ frequen-
 ter ad illorū spectacula, qua
 si melior à theatro subinde
 esset reuersurus. Timocrates
 autem eius præceptor, viso
 quondam semel, non de in-
 dustria assistens, saltatore
 suis rebus indulgente: Qua-
 si me, inquit, spectaculo pri-
 uavit verecundia, quam è philosophia hauseram? Quod si
 vera sunt quæ de anima Platonem disseruisse constat, tres
 iii 5 eius

ἀκνυσι, τὸ θυμικόν, ὅταν
 ὀργισμένοι ἐπιδάννυνται· τὸ
 ἐπιθυμητικόν, ὅταν ἐρω-
 τας ἀποκρίνκται· τὰ λογισ-
 κόν, ὅταν ἐκασα τῶν παθῶν
 χαλινάγωγῃ. τοῦτο μὲν γὰρ
 ἐν ἅπαντι μέρος τῆς ἀρχέ-
 σως, καθάπερ ἡ ἀφ' ἐν ταῖς
 αἰσθήσεσιν, παρ' ὅσας
 κάτους διὰ πέναν, καὶ τῆς
 ἐν ταῖς ἀρχήμασιν ὁμορφί-
 ας, τί ἄλλο, ἢ τὸ τὰ Ἀριστα-
 τίλους ἐπαληθεύει, τὸ καλὸν
 ἢ ἰπαινοῦνται, καὶ μὲν
 τρίτον ἡγουμένου τὰ θαυ-
 οῦ τοῦτο ἔστιν; ἤκουσα δὲ
 τινος καὶ περισσότ' ὅτι νι-
 αινωμένου ἑνὲς τῶν ὀρ-
 χησικῶν πρὸς πᾶσι σιωπῆς,
 ὅτι καὶ αὐτὸ Πυθαγορικόν τι
 λόγος ἀνίσταται. ἔτι δὲ καὶ
 τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων,
 τῶν μὲν τὸ τιρηνόν, τῶν δὲ
 τὸ χέσιμον ἡσυχουμένων,
 μόνῃ ἢ ὀρχήσεσιν ἄμφω ἔχει,
 καὶ πολλὸν γὰρ τὸ χέσιμον
 ὀφελιμώτερον, ὅσα μὲν

cuius paries pulcherrimè as-
 cendit saltator : vim ira-
 scendi, quoties iratum ex-
 primit: desiderandi, quo-
 ties amantem representat:
 ratiocinandi, quando singu-
 los affectus quasi frenis qui-
 busdam coercitos explicat.
 Et hoc in omnes saltationis
 partes, quæmadmodum ta-
 ctus inter sensus corporeos,
 disseminatum est. Porro au-
 tem cum pulchritudinis tan-
 tam rationem habere soleat,
 atque inter saltandum de-
 centis et concinnæ formo-
 sitatis, quid aliud quàm Ari-
 stotelis pulchritudinem cõ-
 firmare videatur, eandem col-
 laudantis, atque inter bona
 tertio loco constituentis?
 Audiui verò alium super sal-
 tantium personarum silen-
 tio longè iuueniliùs differē-
 tem, quòd eo Pythagoricæ
 disciplina dogma subobscurè
 significari videatur.

τὰ α. Praterèd cum aliæ vitæ
 actiones, illæ quidem oblectationem, aliæ verò utilitatem
 exercentibus suppeditent, soli saltationi utraque hæc iuxta
 adesse videmus, ac utilitatem longè præstantiorem, qua-

τὰ τὸ τέρπου γίνεσθαι. πό-
 ϑα γὰρ τὸ τοῦ ὁρᾶν ἥλιον, ἢ
 ψικτώντας νιανίσκους, καὶ
 αἵματι ῥοιόμενους, καὶ παλαι-
 οντας ἄκτους ἐν κόφῃ, οὗς ἢ
 ὄρχησις ποικίλεις ἀσφαλίσ-
 ρον ἅμα καὶ ἀμυροφάκιστον,
 καὶ τέρπνόν τισιν ἐπιδίδου-
 ται; πῶς μὲν οὖν γινομένου
 τίνεσιν τῆς ὄρχησις, καὶ
 εὐφράς αὐτῆς, καὶ περιεργ-
 ζᾶς, καὶ ἀνδύματα, καὶ ἡγι-
 ασμούς, τοῖς μὲν ἄλλοις τέρ-
 πνὰ ἔναι συμβέηκεν ὁρᾶσι,
 τοῖς δὲ ἐνεργέσιν αὐτοῖς ὑ-
 γιανότατα γυμνασίῳ γὰρ
 τὸ κάμψον τε ἅμα καὶ ἀν-
 ευνόμοτατον τὸ τοῦ φάλλου ἄν-
 ῥω γινομένη, μακάριον μὲν
 τὸ σῶμα, καὶ κάμψον καὶ κω-
 φίλον, καὶ ἀχερὶς ἔναι πρὸς
 μεταβολὴν διδασκόν, ἰσ-
 χυὸν τε οὐ μικρὰν περιποι-
 οῦν τοῖς σήμασι. πῶς οὖν οὐ
 παναρμόνιον τι γυμνασίου ὄρ-
 χησις; θέγουσα μὲν πῶς ψυ-
 χῶς, ἀεὶ οὖσα δὲ καὶ τὸ σῶμα,
 τέρπουσα δὲ τοὺς ὁρῶντας,

Διδά

ergo saltatio res erit non omnium elegantissima, & quæ &
 mentem acuat, & corpus exerceat, & spectantes oblectet, &
 multa

tenus cum voluptate illa ex-
 hibetur. Quanto enim hæc
 spectatu iucundius, quam vi-
 dere pugnis decertantes iu-
 uenes, ac sanguine diffluen-
 tes, aliosq; luctantes impu-
 lvere, quos non raro saltatio
 & longè cilius simul atque
 decentius, & maiori cū vo-
 luptate demonstrat. Quocir-
 ca apti decentesq; in saltan-
 da motus, ac corporis invec-
 tiones & circumductiones,
 insuper saltus & resupina-
 tiones quibus utitur, alijs e-
 quidem sæpenumero fuere
 oblectamento spectantibus;
 ipsis autem hæc eadem exer-
 centib. saluberrima. B Ete-
 nim illud ego gymnasijs pul-
 cherrimum, & maximè om-
 nium conducibile haud dū-
 biè dixerò, quòd corpus e-
 molliant, & membra flexi-
 biliora iuxta ac leuiora effi-
 ciant, & ad omnem muta-
 tionē promptiora instituant,
 neq; mediocri robore corpo-
 ra solidius confirmant. Quæ

ἰθὺς δὲ ἦδ' ἡ καὶ ἰποδῶναι σοι
 ἡλόφω, ὁποῖον καὶ εἶναι τὸν
 αἰετορ ὀρχηστῶν, ἔν τ' ἐν ψυχῇ
 καὶ σῶματι· καὶ τοι τῆς μὲν
 ψυχῆς πῶς πορ τὰ πλάνα.
 μυμημονικὸν τ' ἐγὼ, καὶ ὡς
 φῦλ καὶ ξυνοῖον, καὶ ὅξυν ἰ-
 πινοῦσα, καὶ καροῦ μάχισα
 ἰσοχάδωα φημι δῆρ' αὐτὸν,
 ἔτι δὲ κριτικὸν τ' εἰσημῶ-
 των καὶ ἀσμάτων, καὶ μελῶν
 τῶν ἀρίστων ὁμογενωτικόν, καὶ
 τῶν κακῶς ὑποτιμῶντων ἰσ-
 ληκτικόν. πῶς δὲ σῶμα, κα-
 τὰ τὸν Πολυκλάτη κανόνα,
 ἦδ' ἐπιδείξαι μοι δοκῶ· μέ-
 τι γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔσω, καὶ
 πῆρα τοῦ μητέρου ἐπιμήκης,
 μέγα ταπανὸς, καὶ νανώδης
 πλὴν φέσιρ, ἀπ' ἑμμετρου
 ἀκείδως· οὔτε πολύσαρξ
 καὶ, ἀπιθανὸν γάρ· οὔτε λι-
 πὴς ἄς ὑπερβολῶν, σκιλιτῶ-
 δ' ὡς τῶτο, καὶ νηρικόν. ἰθὺς
 πωροῦ σοι καὶ δῆμιν τινός, ὅ
 φάνη τὰ ἰσχυρὰ πρὸς κομῶ-
 νισιν,

ἢ Iam verò oratione tibi con-
 stensurus sum, qualē & cor-
 pore & animo optimum sal-
 tatorem esse oporteat. Et
 sanē mentis doctes iam mā-
 gna ex parte executus sum.
 Quippe memoria præcelle-
 re, ac præcipua ingenij indo-
 le clarum, ad hæc solerti &
 acuta intelligentia præditiū
 esse illum oportere aio, &
 qui potissimum temporis ras-
 tionem habere poterit: præ-
 terea autem, ut poematū in-
 geniosus censor sit, tum can-
 tuum atq; carminū præstans
 iustissimorum peritus expes-
 sor, vitiosè verò factorū repre-
 hensor argutus. Caterum
 corporis modū iuxta δὲ Po-
 lycleti canonem adumbra-
 bo, ut neq; impensè altus sit,
 neque præter modum cras-
 sus, neque brevis nimium aut
 humilis neq; natura depres-
 sus, nanus aut pumilio, sed
 moderatæ staturæ p omnia:

neque carnosus admodum, & obesus (absurdum enim est)
 neque rursus corpore impensè tenui: hoc enim aridi cadaveris præ se fert imaginem. Memorabo verò tibi populū
 cuiusdam ad huiusmodi notanda non inertis exclamatio-
 nis.

νῆσαι, βοᾷς ἀπ᾽ αὐτῶν· οἱ γὰρ
 Αὐτιοχᾶς, ἀφυστάτη πόλις,
 καὶ ὄρχησιν μάλα καὶ προσβά-
 ουσσα, οὐκ ἔστιν ἰσχυρὰ τῶν
 λειτουργῶν καὶ τῶν γυγνομέ-
 νων ἱκασαί, ὡς μηδὲνα μη-
 δὲν αὐτῶν διακινδυνεύει.
 μικροῦ μὲν γὰρ ὄρχησθαι ἀ-
 σκελθόντες, καὶ τὸν Βατοῦρα
 ὄρχουμένον, μὴ φωνῇ πάντα
 τὸν ἀνδρόθεον, ὡς Ἀστυνάξ,
 Βατοῦρα δ' αὖτος, ἄπορτος δὲ πο-
 τὴν μηκίστου τινὸς ὑπὲρ τὸ μέ-
 τριον, ὄρχησθαι τὸν Κηπα-
 νία ἐπιχαροῦντες, καὶ πρὸς
 βάπτασιν τοῖς Θηβαῶν τέχνι-
 σιν, ἰκτείνουσι, ἱφασσάν, τὸ
 τέχνη, οὐδ' ἄρ' σοι δὴ κη-
 μάς. καὶ ἐπὶ τοῦ παχέος
 δὲ, καὶ σιμικτῶς ὄρχησθαι, καὶ
 δ᾽ ἄρ' ἐν μάλα περὶ μέγαν, διό-
 μιθα, ἱφασσάν, φᾶσθαι τῆς θυ-
 μίτης. τὸ δὲ ἐναντίον τῷ
 πάντι καὶ ἐπὶ πύλοισιν, καὶ
 καὶ ἄρ' ἔστι, ὡς νοσοῦντι. τῶν
 ἑστῶτων ἐνταῦθα ἐπὶ μὲν ὧν,
 ἀπ'.

nes. Antiochia ciues habet
 ingeniosissimos, quibus stu-
 dio est saltationem omnibus
 alijs anteponeere exercitijs:
 adeoque dictorum & facto-
 rum obseruantes sunt, ut
 nihil omnino earum rerum,
 illorum subterfugere possit
 iudicium. Ergo cum cor-
 pustulo admodum modi-
 culo saltator in scenam in-
 gressus saltaret Heclorem,
 uno ore omnes exclamaue-
 runt, Astyan istem videmus:
 ubi autem Heclorem mansisse
 dicemus? Rursus alio
 tempore quopiam præter
 modum longo Capanea sal-
 tare conante, idemque The-
 banorum muros adiecturus
 esset: Transcende, inquit
 unt, muros, nihil tibi sca-
 lis opus est. Quin etiam im-
 pendio corpulentum & obe-
 sum saltatorem falsè subsan-
 nant, qui cum ingentem
 saltum facere admitteretur,

Theatrum nobis, inquit;

suffulciendum fuerat. Contrà, nimium arido & tenui,
 tanquam male habenti, bene valere certatim precati sunt.
 Horum profectò non concitandi risus gratia mentionem ad-
 duxi.

ἀπ' ὧς ἴδης, ὅτι καὶ δῆμοι
 ὅλοι μὲν ἄλλω σποδῶν ἰποῖν
 σανθ' ἐπὶ τῇ ὀρχησικῇ, ὧς καὶ
 ῥυθμίσαν τὰ ἑλάττω καὶ τὰ
 αἰσχροῦ αὐτῶς διώσθαι. ὁ
 πίνηται δὲ τὸ μὲν τούτου
 πάντως ἴστω, καὶ τὸ σῶμα λι-
 γνυμένος τι ἄμα, καὶ συμπιπτη-
 γῶς, ὡς λυγρὸν εἶναι τι, ὅπερ κα-
 ρὸς, καὶ σιωπᾶσαι καρτερῶς,
 καὶ τότε δλοῖ, ὅτι δὲ οὐκ ἀπὸ
 λακτα ὀρχησὶς καὶ τ' ἐναγω-
 νίς χερνονομίας, ἀλλὰ μὲν καὶ
 καὶ Ἑρμῆ καὶ Πολυδάμανος καὶ
 Ἡρακλῆος ἐν αὐτοῖς καλῶν,
 ἴδοις ἄρ, ἰκάσῃ τῶν μιμή-
 σιν ἐπισχῶν. Ἡροδότου μὲν
 οὖν τὰ δι' ὁμμάτων φανό-
 μιν, πιστότερα εἶναι τῶν ὡ-
 τῶν δοκῶν. ὀρχήσας δὲ καὶ τὰ
 ὡτῶν καὶ ὀφθαλμῶν πρόσ-
 πον, ὅτω δὲ βίλναι ὀρχησὶς, ὡ-
 σε ἄρ' ἐρῶν τις εἰς τὸ διαπρῶν
 παρὶλθοι, ἰσχυρόν τι ἰδῶν
 ὅσα ἰρῶς κατὰ τῆς, καὶ λύπης
 ἐχόμενος, ἐξ ἑρχίται τὸ διαπρῶν
 φαίνο-

etiam praestitum est. Usque adeo vero movet saltatio, ut qui-
 dam misere et perditae puellam quandam deperiens, in thea-
 trum ingressus, conspectis quorum causa amor esset, malis
 mentis sanitatem receperit, ac nuncupatis vocis theatro

duxi : sed ut cognoscere
 multas quoque gentes mas-
 gnostudio saltandi coluisse
 artificium, adeo ut om-
 nia viventes in illo potues-
 rint sagaciter apprehenden-
 re. Sit ergo saltator corpo-
 re per omnia mobili, et so-
 luto simul atque firmo, ut
 flecti postulante tempore,
 et firmiter consistere, si op-
 pus sit, possit. Quod au-
 tem saltatio à manuum ge-
 sticulatione in certaminibus
 proponi solita aliena non
 sit, sed particeps sit et Mer-
 curij et Pollucis et Her-
 culis editarum in certamine
 virtutum, apprehendere po-
 teris haud obscure, singulas
 rum imitationum periculum
 faciendo. Herodoto au-
 thori gravissimo, ea quae o-
 culis apparent, certiora vi-
 dentur, quam quae percipiū-
 tur auribus. Saltationi et
 oculorum et aurium iudic-

φαρότερῳ, ὥσπερ τι φάρ-
 μακον ληθιδανόν, καὶ κατὰ
 τὸν ποικιλῶν, νηπιυθίς τε καὶ
 ἀχολορπιῶν. σὺ μᾶλλον δὲ τῆς
 πρὸ τὰ γιγνώμῃα οἰκιστότης,
 καὶ τῆ γυναικίῃ ἐκασον τῶν ὁ-
 ρώντων τὰ δεικνύμενα, τὸ δα-
 κρύον πομπῆς τῆς θιατῆς,
 ὁπότε τι οἰκτρὸν καὶ ἰλιαν
 ὅσον φαίνεται, ἢ μὴ γὰρ Βακ-
 χικὴ ὄρχησις. ἢ ἰωνίᾳ μάλιστα
 καὶ ἢ Πλούτῳ σπεύδατο μιν,
 καὶ τοὶ Σατυρικὴ οὔσα, οὕτω
 κεχάρωται τοὺς ἀνθρώπους ἐ-
 κείνῳ, ὥστε κατὰ τὸν τιτῶν μένον
 ἐκασοὶ καρδόν, ἀπάντων ἰπὶς
 λαθόμηναι τῷ ἄκωρ, ἐάθλω-
 ται δὲ ἡμίρας, Τιτᾶνας καὶ
 Κορύβαντας, καὶ Σατύρους καὶ
 βουκόλῳ ὁρῶντες. καὶ ὁρ-
 χοῦνται γὰρ ταῦτα οἱ ἀνθρώ-
 ποι, καὶ πρωτεύοντες ἢ ἐκεί-
 νων πόλιων, οὐχ ὅπως ἄλ-
 δέμνοι, ἀλλὰ καὶ μὲγα προ-
 σβύτης ἰπὶ τῷ πράγματι μάλι-
 στὲν, ἢ ἢ ὁρῶντες καὶ
 λατουργίας, καὶ ἀφίμασι
 πρὸ.

egreditur fronte iam ferē
 nata hilarior, quasi phar-
 macum quoddam priorum
 malorum obliuionem indu-
 cens, & iuxta poetam dolo-
 rem & acerbitem omnem
 abstergens, hausisset. Quod
 autē ista populo fuerint fa-
 miliaria, ac quisq; spectan-
 tium ea quæ inter saltandum
 demonstrantur callidē, co-
 gnoscat; argumento sunt
 spectatorum profusa nō ras-
 sō lachryma, quoties casus
 aliquis acerbis & miserabi-
 lis productus fuerit. Bacchi-
 ca saltatio in Ionia præci-
 pue & Ponto tāto cerē stu-
 dio celebris, quam & satyrā
 vocant, usq; adeo hominibus
 ea detentis voluptati esse cōs-
 suevit, ut statutis temporib.
 cæterarū rerū obliu omnium,
 perpetuos dies desideāt spe-
 ctantes Titanas & Corybā-
 tas, & Satyros & bubulcos.
 Saltabāq; id genus saltatio-
 nes nobilissimi quiq; ex sin-

gulis ciuitatib. primores atq; principes, nō reuerentiæ gratia,
 sed potiùs ob hoc ipsum magnos sese ferebant, magis quā ob
 generis claritudine, & obsequia, & dignitates quæ debebātur
 nobili.

πλοιοποῖς. ἰπὰ δὲ τὰς ἀρε-
 τὰς ἰφίλῃ τὰς ὀρχησικὰς, ἃ
 κούει καὶ τὰς κακίας αὐτῶν.
 τὰς μὲν οὖν ἐν σώματι ἥδη
 ἴδμεν· τὰς δὲ τῆς ψυχῆς
 αὐτῶν ἐπιτηδεύειν, οἷμαι, ἀν-
 νοῦ ἄρ. πολλοὶ γὰρ αὐτῶν,
 ὡς ἀμαθίας (ἀμάχανον γὰρ
 πάντας εἶναι σοφοῦς) καὶ
 σοφοικίας ἀπαντὲς ἐν τῇ ὀρχή-
 σει ἐπιδείκνυνται· οἱ μὲν ἄ-
 λογάκινούμφοι, καὶ μηδὲν,
 ὡς φασί, πρὸς τὴν χορδὴν.
 ἕτερα μὲν γὰρ ὁ πόντος, ἕτερα
 δὲ ὁ ῥυθμὸς λέγεται. οἱ δὲ ὡς
 ῥυθμὸν μὲν, τὰ πράγματα δὲ
 μετὰχρον, ἢ πρόχρον, οἷον
 ἰσὺς ποτὶ ἰδὼν μίμνημα·
 τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχοῦν
 μὲν οἱ τινεῖς, καὶ τὴν τοῦ Κρό-
 νου τινοφασίαν, παρρηχῆ-
 το τὰς Θνίσου συμφορὰς, ὡς
 ὁμοίᾳ παρηγμίνῃ· καὶ ἄλλοι
 γὰρ τὴν Σιμίλῳ ὑποκεινόν
 μιν, βατομίνῳ κραινα
 κῶ, τὴν Γλαυκῶν αὐτῇ ἥκασ-
 τῇ, μεταφυσίαν οὐσαν.
 ἀλλ' οὐδ' ἀπό γε τῶν τοιού-
 των

nobilibus. Postea verò quàm
 virtutes saltatorias percur-
 ri, audi iam nūc demceps &
 saltatorum vitia. {Sedenim
 quæ corpus plerunq; comi-
 tantur, iam ostendi: mentis
 autem vitia ad hūc ferè mo-
 dum, ut opinor, obseruabis.
 Permulti enim illorum pro-
 pter inscitiam (feri enim
 non potest ut omnes sapien-
 tia exornati sint) turpibus
 inter saltandum solacismis
 delinquunt. Illi quidem dum
 citra rationem mouentur, ac
 nihil, ut aiunt, ad chordam.
 Alia quippe pes, alia rhy-
 thmus loquitur. Caterùm
 alij quidem saltando à rhy-
 thmo non discrepāt, res au-
 tem parùm aptè & tempe-
 stiue saltationi accommo-
 dant: quorum ego permul-
 ta videns memini. Quidam
 enim Iouis parentes saltans,
 neque non Saturnum deuo-
 rantem liberos, Thyesta ca-
 lamitates adsaltabat. Rursus
 alius Semelem percussam
 fulmine representaturus, Glau-
 cen illi assimilabat, tempo-
 re longè posteriorem. Atqui nequaquam eiusmodi saltato-
 rum

fulmine representaturus, Glau-
 cen illi assimilabat, tempo-
 re longè posteriorem. Atqui nequaquam eiusmodi saltato-
 rum

kkkk

torum

των ὀρχησθῶν, ὀρχήσας αὐ-
 τῆς, οἶμαι, καταγνώσθω, οὐ-
 δὲ τὸ ἔργον αὐτὸ μισητίον,
 ἀλλὰ τοὺς μῦθους, ὥσπερ αἰσιν, ἀ-
 μαθὺν νομισέτω. ἰκανυτίον
 δὲ τὸς ἐν νόμῳ, καὶ κατὰ ῥυθ-
 μὸν τῆς τέχνης, ἱκανῶς ἔκασ-
 θῶντας. ὅλως δὲ, τὸν ὀρχη-
 σῶν δὲ πανταχόθεν ἀπὸ κα-
 βάδου, ὡς ἂν καὶ τὸ πᾶν ὥρθη-
 μορ, ὁμομορφον, σύμμετρον,
 αὐτὸ αὐτῷ ἰοικὸς, ἀσυκοφαν-
 τήτων, ἀνυπὶνυπῶν, μηδα-
 μῶς ἱππικῆς, ἐκ τῶν ἀεισῶν
 κυραμύων τὰς ἐνθυμήσεις,
 ὁξυὺν πλὺν παρθέσιον, βαθυὺν
 τὰς ἐννοίας, ἀνθρώπινον μά-
 ηισιν. ὁ γὰρ ἵππικος αὐτῷ
 τότε ἂν γίγνηται, τοῖς ἐν τέλει
 παρὰ τῶν θαλάμων, ὅταν ἱ-
 κασθῶ τῶν ὀρχησθῶν γυναικῶν
 τὰ αὐτῷ μάλλον δὲ ὥσπερ ἐν
 κατόπρῳ τῷ ὀρχησθῶ ἰαυτὸν
 βλέπῃ, καὶ ἂν πάσχαρ αὐτὸς
 καὶ ἂν ποιεῖν ἔσθῃ. τότε ἵππικος
 κατὰ

torum gratia, saltationem
 respuendam esse censeo: ne-
 que ipsum odio persequens
 dum exercitium, sed illi po-
 tius, ut sunt imperiti habens
 di sunt. Laudandos autem
 eos qui legitime ac iuxta
 rhythum facis artificiose
 cuncta obzant. In summa,
 oportet saltatorem omnibus
 numeris esse absolutissimū,
 ut totum quod agit, sit con-
 cinnum, sit apertè accommo-
 datum, ac intra mensuram
 cohibitam, sibi ipsi non di-
 versum, à sycophantiæ mor-
 su alienum, reprehensionē
 minimè obnoxium, & in quo
 nihil desiderari possit. Est
 præterea summopere neces-
 sarium, ut saltator opti-
 mis cogitationibus tempe-
 ranter instructus sit, acuto
 ingenij acumine docilis, mē-
 te ad deliberandum profun-
 da. Summus verò in illo res
 quiratur humanitas. Statim enim solidam à spectatori-
 bus tandem consequitur, quoties quisque videntiam sua ip-
 sius acta illo representante cognoverit. Magis verò ve-
 lut in speculo, in saltatore se ipse conspexerit, tum qualid
 passus sit, quæq̃ quondam facilitate illi studio fuerit. Ne-
 que

κατέχοντα αὐτοὺς οἱ ἄνθρωποι
 ὑπ' ἡδονῆς διαύανται ἀπ' αὐ-
 θρόνοι πῆς τ' ἔκτανον ἐκχέον-
 ται, τὰς τῆς αὐτοῦ ψυχῆς ἐ-
 κας ὁ ἀκόνας ὁρῶντων, καὶ
 αὐτοὺς γινώσκοντες. ἀτιχῶς
 γὰρ τὸ διὰ φιλοῦν ἐκείνο, τὸ
 γυνώσκοντες, ἐκ τῆς θείας ἐ-
 κείνης αὐτοῖς περιγίγνεται καὶ
 ἀπερχομένη ἀπ' τοῦ διατροῦ,
 ἀτιχῶς ἀπερῶνται, καὶ ἂν φῶς
 γὰρ, μιμασθέντων, καὶ ἂν πρὸς
 τὸν ἐκείνου διδασκόντων.
 γίγνεται δ', ὡς περὶ ἐν νόμοις,
 οὕτω καὶ ἐν ὁρῶνται, ἡ πῆς
 τῶν ποικίλων ἡγομένων καὶ.
 ἡγία, ὑπερβαίνοντων τὸν
 μέτρον τῆς μιμήσεως, καὶ ὡς
 πα τοῦ δίκου ὁ ἐπιταγόν.
 τῶν καὶ ἂν μιμῶντι δὲ καὶ δὲ
 οἱ, ὑπερβίβοντες ἐκείνου με-
 τῶν καὶ ἂν ἀπαλόν, καὶ ὑπερ-
 βολὴν θελήσαντων, καὶ τὰ ἀν-
 ὁρῶνται, ἄλλοι τ' ἄλλοι καὶ θεοῖς
 οὗς πρὸς ὅλην ὁλοκλήρως
 τὴν μίμνησιν ἐκείνου ποιεῖν αὐ-
 ρησίν,

que enim tunc prae volupta-
 te homines se cohibere que-
 unt, sed certatim ad effum-
 dendas laudes prouunt, quis-
 que suae ipsius animae simu-
 lacra conspiciens, ac semet-
 ipsum cognoscens. Planè e-
 nim Delphicum illud verbū,
 Nosce te ipsum, ex eiusmodi
 reportant spectaculo, atque
 è theatro discedunt, postea
 quam quae expetenda quaeque
 fugienda sint, perdidicerint,
 et eorum quae prius ignora-
 bant, peritii euaserint. Acci-
 dit verò quemadmodum in
 orationibus, sic pari quoque
 ratione in saltationibus, ea
 quae multis vitio dantur eaeo-
 xelia, hoc est, mala affectas-
 tio, imitationis modum tras-
 gredientibus, ac prout quàm
 par fuerat, actione exceden-
 tibus, et si magnum quid-
 dam demonstrandum est, il-
 lud prae ter modum demon-
 strantibus : rursus si quid

molle ac tenerum representandum est, illud plus satis effor-
 minantibus : porro actiones graues atque viriles ad immanti-
 latem usque feruam euehentibus. Quod ego quondam sala-
 tatorem facientem vident, memoria teneo, antea quidem

ἄλλω, ἀδοκιμοῦντα πρός
 τιρρ, σωνιτὸν μὲν τὰ πᾶσα, καὶ
 θαυμάζωμαι ὡς ἀλιθῶς ἄ-
 ξιον, οὐκ οἶδα δὲ τι νύ-
 χυ ἅς ἀσχεμονα ὑπόκεισιν,
 δι' ὑπερβολὴν μιμήσεως ἰσο-
 κάλυντα. ὀρχοῦμαι ὅτ'
 τὸν Αἴαντα, μὴ τὰ πῶν ἔπαι-
 ῶν μανιῶν, ἅς τοσοῦ-
 τον ὑπερξίπτεται. ὡς οὐκ ὕ-
 ποκείνασθαι μανίαν, ἀλλὰ
 μαίνεσθαι αὐτὸς ἀνότως ἄν-
 τινι ἰδούσῃ. ἔνός ὅτ' τῶν τῶ
 σιδῶν ὑποδύματι κτυποῦ-
 των πῶν ἰδούτα κατέρρηξεν.
 ἔνός δὲ τῶν ὑπανουῶντων τὸν
 αὐτὸν ἀρπάσας, τοῦ Οδυσ-
 σέως πλεῖστον ἰστῶν, καὶ ἰ-
 σὶ τῇ νίκῃ μέγα φρονῶν, ὅ-
 τι αὐτὸν πῶν κεραιῶν, καὶ νύ-
 κων. καὶ ἄλλοι μὲν οὐκ ὥσπερ αὐτὸ
 σκεῖ, καὶ τὸ πολὺ τ' πλεονεξία
 δέξασθαι, ἀπὸ τῆς αὐτοῦ λαοῦ
 δαίμων Οδυσσεύς, ὁρῶν ὅτι
 παραπαύοντι πειρασθῶν. ἀλλὰ
 τὸ γὰρ διαπορρῶν ἅπαν σω-
 μεν ὅτ' Αἴαντι, καὶ ἰπ-
 ῶν, καὶ ἰδού, καὶ τὰς ἰδούτας
 ἀπὸ

hui universa spectatium co-
 rona simili morbo vesania correpta una cum Aiace pa-
 riter insaniebat, & exilientes vociferabantur, ac vestes
 a se

mirum, necnon celebrem sal-
 tandi artificem, cetera sanè
 prudentem, nec hominum
 opinione indignum. verùm
 haud scio quo casu tunc in
 ita deformè representatione
 nem immoderata affectatio-
 ne delapsus sit. Quippe cùm
 illi Ajax desaltandus esset
 mox furens post victoriam,
 tantum à saltationis decoro
 excidit, ut nullo modo Aia-
 cis furens insaniam repres-
 sentare, sed ipse omnium iu-
 dicio planè furere atque de-
 bacchari videretur. Vnius
 enim ferreis calceamentis in-
 strepentium vestimentū vio-
 lenter discidit, aliterius è Mu-
 sicorum numero correptam
 tibiam, Vlyssis iuxta stantis
 ob positam armorum victo-
 riam gestientis capiti illidēs
 incussit: & nisi iara obsti-
 tisset, & plagæ violentiā ex-
 cepisset, infelix ille Vlysses
 pervisset, ad verberantis sal-
 tatoris pedes prolapsus. At-

ἀσφραγίσαντες. οἱ μὲν συρφετῶ-
 δας, καὶ αὐτὸ ἰδιώται, τοῦ μὲν
 ὀσχεύοντος οὐκ ἰσοχασμί-
 νοι, οὐδὲ τὸ χῆρομ' ἢ τὸ κρήνη
 τὸν ὀρῶντος, ἄκραν δὲ μι-
 μῃσιν τοῦ πάθους τὰ τοιαῦ-
 τα οἰόμενοι εἶναι. οἱ ἀσφράγι-
 σται δὲ, συνιόντων μὲν, καὶ αὐ-
 τοὶ μὲν ἐπὶ τοῖς γιννομένοις,
 οὐκ ἐκλιπόντων δὲ σιωπῇ τὸ
 πᾶν μα. ὅτις δὲ παύνοις καὶ
 αὐτοὶ πλὴν ἄνοιαν τῆς ὀρχή-
 σως ἐπικαλύπτοντο· καὶ ἀ-
 κειδῶς ὀρῶντες, ὅτι οὐκ Αἴ-
 αντος, ἀπὸ ὀρχησεῦ μανίας
 τὰ γινόμενα λῶ. οὐ γὰρ ἀρ-
 κιδῶς τότε οἱ γιννοῦντο, ἀλλ-
 ᾧ καὶ μακροῦ τούτου γιλοό-
 τιον ἔπαυε. καταβὰς ἦρ-
 ας τὸ μέσον ἐν τῇ βουλῇ, λέ-
 γοντι μὲν ἰκαθίστητο,
 πάντων δὲ δόξαν μὴ καὶ αὐτῶν
 τινα, ὥσπερ κείον, μασιγώ-
 σθαι λαβόν. καὶ τὸ πᾶν οἱ
 μὲν ἰδανύμαζον, οἱ δὲ ἰχίλων·
 οἱ δὲ ἰππῶνον, μὴ ἄρα ἐν
 τῷ ἄλλῳ μιμήσις αἰς πλὴν τῆς
 πάθους

ἀσφραγίσαντες. Itaque vul-
 gus, neque non idiota, deco-
 ri non admodum obseruan-
 tes, neque quod bene, ne-
 que quod secus sit discernes-
 re quæcuntes, hæc omnia ad
 summam doloris exprimen-
 di affectationem pertinere
 arbitrabantur. Cuiusmodi
 verò, tametsi rem probè cal-
 lebant, ac non parùm obfa-
 ctum pudore suffunderen-
 tur, neque tamen illud re-
 prehendebant silentio: ipsa
 porro laude saltatoris amen-
 tiam honestè contegebant,
 planè perspicientes hæc non
 Aiæcis, sed saltatoris vesa-
 mia esse perpetrata. Neque
 verò generosus ille hisce cō-
 ietis quietem egit, sed aliud
 quiddam multò magis ad-
 misit ridiculum. Progressus
 enim in medium senatorum,
 inter duos Consules conse-
 dit medius, admodum me-
 tuentes ne vnum ex illis cor-
 reptū flagellis quemadmo-
 dum arietem caderet. Quæ
 audaciam partim ex illis admirabantur, partim ridebant;
 nonnulli verò suspicabantur, ne ex immodica insanæ affe-
 ctatione

πάθοις ἀλὲθρα καὶ πτωχότητι.
καὶ αὐτὸν μὲν τοὶ παῖδες ἀ-
φανίσαντα, οὐκ ἔμετανό-
σαν ὅς οἱ ἐποίησαν, ὥς καὶ
προῦσαι ἐπὶ λυγρῆς, ὥς ἀληθῶς
ἐπὶ μανίᾳ κατεγνωσμένον.
καὶ ἰδιώται γὰρ τοῦτο σαφὲς
αὐτοῖς. αὐτοῦτων γὰρ αὐθις
τῶν συστασιωτῶν αὐτὸν, τὸν
Αἴαντα ὀρχήσασθαι αὐτοῖς,
παρὰ τὴν ἑαυτοῦ τὸν ἥκει-
τῶν, ἔφη πρὸς τὴν διαφοράν. ἰ-
κανόν ἐστιν ἑξαξμανῶσαι.
μάλιστα δὲ αὐτὸν λῶϊσεν ὁ
ἀνταγωνιστὴς, καὶ ἀντίτε-
κεν. τοῦ γὰρ ὁμοίου Αἴαν-
τος αὐτὸν γραφεῖν, οὕτω
ποσειδῶνος καὶ σωφρόνως τῶν
μανίαν περιγράψαι ὥς ἵππων
ἐλπίσας, μέντας ἐν τοῖς τῶν δ' ὀρ-
χῆσις ὀρώμεν, καὶ μὴ παροῦν-
τας αἰετῶν ἀνέκρισις. ταῦτά
δοι, ὁ φιλότιμος, ὁλίγα ἐκ παμ-
πλοῦτος παρίδμεν ὀρχήσις
ἔργα καὶ ἐπιτηδεύματα, ὥς
μὴ

etatione vero furoris morbo
implicatus esset. Et sanè
perhibebant illum, postquàm
à tanta vesaniæ temulentia
sobrius esset factus, in tana-
tum ob hæc quæ turpiter ad-
miserat, affectum esse poenit-
entia, ut præ nimia mentis
mæstitia agrotus decumbe-
ret, reuera ita propter im-
modicè affectatam insan-
tiam perturbatus. Atqui ne
ipse quidem hoc occultè aut
dissimulanter habuit, sed
satis manifestè declaravit.
Siquidem postulantibus in-
terum aequalibus, ut Aiace-
m in illorum gratiam desal-
taret, abhibito representante
tore, inquit ad theatrū: Sa-
tis superquæ esse semel insa-
nuisse. Maximè verò om-
nium eius animum discrus-
ciauit æmulus. Cum enim
idem Ajax illi ex composita
desaltandus esset, adeo mo-
destè et temperanter eius representavit insaniam, ut ma-
gnam inde laudem reportaret, saltationis fines nusquam
egressus, neque representando furenter in quenquam de-
bacchatus. Hæc tibi, ὁ ἀμικε, pauca sanè ex perquam multis
decerpta, ostendi saltationis studia atque exercitia, ne
prorsus

πᾶν ἀχθαιό μοι, ἵππῳτι.
 καὶ θεωμὶνα αὐτά. ἃ δὲ βυ.
 λητῆς κοινοῦσαι μοι τῆς
 θίας, ἐν οἷσιν ἐν πᾶν ἀλ-
 σόμην σε, καὶ ὀρχήσασθαι
 αὐτά γε πᾶσι. ὡς οὐδὲν
 ἀχθασθαι τὸ τῆς Κίρκης ἐκ-
 νο πῶς οἱ ἀπῆρ, τὸ Θεωμῆ
 μ' ἔχα, ἃς οὐτι πῶς τὰς
 φάρμακ' ἐβίχθης. θιάχ-
 τίσον ἔρ, μὴ μὰ Δι', ὅπου οὐ
 κίφασθαι, ἃ σὺς καρδίαρ ἔ-
 ξας, ἀπ' ὁ μὲν νόσ' σοι ἐμ-
 πιδότιρος ἔσται. οὐ δ', ὅφ' ἃ
 δονῆς, ἐκ δὲ ὀλίγον τ' ἀντιπῶνος
 ἀπὸ μιταδῆσας ποιεῖν. ὅ-
 πρ' ἔρ ὁ Ομηρος περὶ τῆς Ερ-
 μῆς ῥάβδου τ' ἡμεῖς λέγῃ, ὅτι
 ἀντιπῶν ὄμματα θίαχα ἀλ-
 αῖτες, ὡς ἐβίχα. τὸς δ' αὐτῇ
 καὶ ἀντιπῶντες ἐγέρσας, τὸτο ἃς
 τυχὼς ὀρχήσας ποιεῖν, καὶ τὰ
 ὄμματα θίαχσας, καὶ ἐγέρσας
 ῥάσας ποιεῖν. καὶ ἐγέρσας
 τὴν διάνοιαν, πῶς ἐκαστὴ τῶν
 ὁρμηγῶν. Κρά. καὶ μὴδ' ἡδὲ
 γὰρ, ὡς Λυκίῳ, πᾶσθαι τὶ σοι,
 καὶ

planè efficit saltatio, & oculos demulcēs, & excubare faciens,
 & mentē ad singula humanæ vitæ acta accuratius discuien-
 da excitās. C. R. A. Atqui id tuis me, Luciane, dictis persuasisti,

prorsus indignè aut dolenn-
 ter patiaris, si ista libenter
 & magna cū voluptate spe-
 ctare soleam. Caterum si
 animus est te mecū eiusmodi
 participem esse spectaculi,
 sat scio illius illecebris te ca-
 pium iri, insuper etiam tri-
 pudiatutum. Itaq; nihil opus
 est ut illud Circes dictum ti-
 bi occinam:

Obstupui & te nil phars-
 maca nastra bibentem

Demulserē.

Haud dubiè enim demulces-
 beris: & per louem, neq; asi-
 ni caput, neq; porci cor has
 bebis, verum mēi tibi firmior
 erit & cukior. Tu verò præ
 voluptate quam spectando
 mirificam capies, non mul-
 tum Cyceoni potando iri-
 bues. Nam quod Homerus
 de Mercurij virga aurea af-
 firmat, quod illius admini-
 cu'o, quorū oculos voluerit,
 in somnum soluat, rursus a-
 lios dormientes excitet: hoc

ἢ ἀναπλάμιναι ἔχω ἢ τὰ ὤ-
τα ἢ τὰ ὄμματα καὶ μίμνη-
σός γε, ὦ Φιλότης, ἰπιδὸς ἀγ-
θία πορ-ῆς ἢ ἡμοὶ παρὰ σε
αὐτῷ θίαν καταλαμβάνει,
ὥς μὴ μόν' ὅς ἐκείθεν σοφώτε-
ρ' ἢ μὴρ ἰπανίους.

iamq; mihi patent & aures
& oculi. Et vide, ô amice,
ut memoria teneas, ut si quā-
do posthac in theatru iueris,
me tecū vnā pariter specta-
tū abducas, ne tu solus inde
nobis sapientior regrediaris.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

HABES, studiose Lector, ex hoc Dialogo priscorum
hominum & ingenij, & studij, & eruditionis testi-
monium præclarum & memorabile, ex quo quantum
à priscorum honestate & industria absumus & degene-
rauerimus, haud difficulter cognoscēs. Priora enim se-
cula floruerunt saltatoribus & mimis & histtionibus :
quorum eruditioni & ingenio pauci nunc etiam emi-
nenter docti respondere possint. Quòd si tales id æta-
tis fuēre saltatores, cuiusmodi verē eruditos ipsos flo-
ruisse ingenijs existimandum est, nempe poētas Tra-
gicos & Comicos, qui suas fabulas hisce desaltandas
obtulerunt? Nostræ autem quid in se habent aut inge-
nij aut honestatis saltationes, nisi ridiculam quandam
chordaca? & verē chordaca, & cōplexus meretricios,
quib; animi incenduntur ad libidinē. Imò pueri, puel-
læ, viriq;, matronæ, plebsq;, patresq;, profani & sacri,
sæpe ad mediam ipsam noctem : interdum ad alterum
solem choreas protrahunt, in quibus videre est, quanta
cura obseruent vt rem omnium stultissimā, insanixque
spectaculum, quā scitissimè moderentur: quā rem nisi
tibiariū concentus temperaret, & insania commenda-
ret, nihil absurdius, nihil furenti similis spectari posset.
Et ex hac tamen laudata saltatione, castæ matronæ, in-
corruptæq; virgines, meretrices prodeunt prostitutæ.

• POSTEA-

a POSTEA QUAM tu Craton.] Saltationis laus & origo Macrobius lib. 3. cap. 14. Saturnalium, ubi de Saltand & cantandi apud veteres ratione scribit, sic ait: Ecce enim ubi ab illo ordiatur tempore quod fuit optimis moribus. Inter duo Punica bella, ingenui, quid dicam ingenui? filij senatorum in ludam saltatorum commeabant, & illa crotala gestantes saltare discebant: sacea quod matronae etiam saltationem non inhonestam putabant, sed inter probas quoque earum erat saltandi cura, dummodò non curiosa, usque ad artis perfectionem. Hinc Salustius in Catilinario Semproniam reprehendit, non quod saltares, sed quod elegantius quam necesse est probe. Aemilius Probus in vita Epaminundae scribit, cantare & saltare in Graecia laude digna fuisse. Caelius Rhodiginus lib. 5. Lectionum antiquarum de Graeco penu desumpsit, Saltationis rationem non fuisse veteribus vulgarem aut contemptibilem. b [Iam olim acceba.] Sumpsit exordium ab occasione, cum docilitate. c Cum vir fies discipuli.] Reprehensio saltationum, à persona conditione. Hominem ingenium minimè decet turpi incumbere spectaculo. Aemilius Probus in vita Epaminundae scribit, quod Romae turpe erat cantare, & saltare. Salustius in Catilinaria dixi, canere, psallere & saltare esse instrumenta luxuriae, quibus adolescentium animi ad libidinem incitantur. unde Horatius lib. 3. Carm. Od 6:

Motus docere gaudet Ionicos

Matura virgo, & fingitur artibus

Iam nunc, & incestos amores

De tenero meditatur vngui, &c.

L Murena & Servius Sulpicius in maledicti loca obiecit, quod esset saltator. In huius defensione Ciceronis verba sunt haec: Nemo ferè saltat nisi fortè insanit, neque insolitudine, neque in convivio moderato, atque honesto: intempestivi convivij, amani loci, multarum deliciarum comesq; est extrema saltatio. Idem libro 3. de Oratore, saltationis duo genera esse significat: alteram Scenicam & histrionicam, quae infamis & viro indigna est: alteram virilem, quae ab armis aut palaestra sumpta est. Hanc Quimil. lib. 1. cap. 11. veteribus Romanis dedecori fuisse negat. d Cum primis.] Saltationi opponit tragodiarum &

kkkk

s comme-

comediæ non certamina, quam collationem Lucianus infra re-
 fusas. e Papæ.] Confusas hanc collationem f. Illud de.]
 Confusatio reprehensionis ab absurdo. g. O' amice.] Proposi-
 tio, & ὅλη totius orationis. h. Principiō.] Argumentum ab
 antiquitate. i. Syderū chorea.] Exemplo syderum. k. Co-
 ribantas.] Corybantum & Curetum. Hoc idem de Curetibus
 & Ioue, leges apud Strabonem, & in his quæ annotauimus in
 Dialogo Veneris & Cupedinis. Sunt autem Corybantes, Cybe-
 les, siue Rhææ sacerdotes, qui in sacrificijs matris deorum ar-
 mati saltantes, casti & puri sunt assumpti: Corybantes appel-
 lati, quòd inter saltandum capita iactent. l. In Creta.] In-
 sula in medio Ponto, centū urbium fama clara, unde ἐγὼ τῆς πο-
 δὸς à Græciis appellatur: In longitudine ducenta millia & septua-
 ginta passuum: in latitudine quinquaginta millia habet. Ho-
 die Candiam vocant, à montibus eius occiduis, qui ἀδάκτοι. i. can-
 didi dicuntur: nullum animal noxium in Creta, viniq; opti-
 mi feritissima, quod Cresicū siue Maluaticū vocatur. m. Ho-
 merus quoq; Merionem.] Amplificat testimonio Homeri.
 n. Neoptolemo.] Pyrrhus ex Deidamia Achillis filius.
 Neoptolemus appellatus est, propterea quòd admodum adole-
 scens ad bellum Troianum fuit perductus. Is Pyrrhicum tri-
 podij genus inuenisse fertur, quod Pollux libro 4. Pyrrhico cui-
 dam tribuit. o. Lacedæmonij.] Lacedæmoniorum exempla
 amplificat. p. Videres itaq;.] Hypotyposis saltationum La-
 conum. q. Homærus.] Alia Homæri exempla. r. Mitto il-
 lud.] Eorum quæ in sacris solemnibus fuerunt. s. Proteum.]
 Protei fabulam notiorē arbitror, quā ut hic sit recensenda.
 Extat apud Homerū Odys. 4. & apud Maronem lib. 4. Geor-
 gicō. Illam Herodotus hist. 1. prima, & post eum Diodorus
 aliq; plures, ad Aegyptiorum regum morem referunt. Sed præ-
 stat ut Diodori ex lib. 2. verba transcribam: Consuetudo, inquit,
 regibus Aegyptiis causam huiusmodi transmutationes fingendi
 præbuit. Nam Aegyptiis mos erat regibus, ut leonis aut tauri
 aut draconis priorem partem in capite ferrent, insignia prin-
 cipatus: quandoque verò arborem, aliquando ignem, quan-
 doque redolentia supra caput unguenta. Hæc tum ad decorem
 spectans, atq; ornatum: tum stuporem ac superstitionem quan-
 dam

dam afficientibus iniciebant, &c. quæ breuitatis causa præ-
tereo. Extat & de eo apud eundem Lucianum non illepidus Dia-
logus, quem videre potes. Illic enim paulò plura annotauimus.
[Protei esse æmulos.] Id est, ipsum referre Proteum;
hoc est, in omnem speciem vertentes se, sursum ac deorsum sei-
psos discurrerentes. u Empusam suspicor.] Meminit hu-
ius etiam Ari Strophanes in Ranis:

Καὶ μὲν ὅγῃ ἐν τῇ δία μέγα.

Ποῖον δὲ, δεινὸν, πᾶσι δὲ παρὶ γυναικῶν

Τότε μὲν βῆς, πάλιν δὲ ἔγχετο, τότε δὲ αὖ γυνή

Ἦρματόν τις, πῶς ἐστὶ, φησὶ ἐκ' αὐτῆς ἡ

Ἀλ' ἐκ' ἐκ' αὐτῆς ἐστὶν ἂν' ἡδὲ πάλιν.

Εμπύσα τίς ποτε γ' ἐστὶ. Id est,

At maximam profectò video beluam.

Qualem? Nouam, quæ in cuncta subito vertitur,

Modò, bos, modò autem mula, rursum fœmina

Pulcherrima. Age, ubi est? rectà ad illā iā iā feror,

At rursus hæud est mulier, imò iam canis.

Empusa proinde est.

Interpres ascribit, Empusam spectrum quoddam esse, quod ab
Hecate soleat emissi videndum miserit & calamitosus. Id subin-
de consuevit alijs atque alijs formis exhibere sese, maximè me-
ridiani horis, ijs qui parentant manibus. Sunt qui ipsam hanc
Hecatē affirmant esse. Narrant autem, vno videri pede. Unde
& nomen inditū putant ἐμπύσα, οἷοι ἐκ' αὐτοῦ δα. In Hebræo-
rum Psalmis *ἡμεῖς* dicitur meridianum. x Salios.] Sa-
lios duodecim Martis Gradus sacerdotes Muma Pompilius le-
git, ut ait Livius lib. 1. ab V. C. quorū primus præsul vocabatur,
Quem numerū deinde Tullus Hostilius duplicasse fertur. Quo-
rum sacra & festi dies canis sumptuosus cū cantu & sympho-
nia oppiparè celebrare soliti sunt Romani, in quibus subiles co-
ronas, & alia conuiujs oblectamenta adhibebant. Quod sacer-
dotium quanti fuerit, ex eo colligere licet, quòd nisi ex patricijs
ad hunc honorem nemo admissus sit, nisi liber & ciuis patrinus
& matrinus foret. Dicti sunt autem à saliendo, quòd facere in
comitijs quotannis & solebant & debebant, versicoloribus tu-
picis ornati, per urbem tripudiantes, carmina Salaria appellata
cantante,

canentes pergebant, succincti aeneis baltheis, togis nexis fibulis quas trabecae vocabant. in capite pileos gestabant dictos apices, accincti gladijs: dextra lanceam aut virgam ferebant, laeva peltam Thraciam, quod Ancyle dicebatur: hoc est, circumancisum. id caelo lapsum in Numae regiam existimatum, ad cuius formam duodecim numero summa arte confecit Mamurrius artifex: nulla alia mercede ex opere contentus nisi quod in fine sacri, Mamurij nomen accineretur. praesul in saltando primas tenebat partes, & ducem agens, duos ex alijs Salijs habebat comites, quorum alterum vatem, alterum magistrum vocabant. Sanè non Romani solum in sacris quibusdam, saltationibus & hyporchematis utebantur: sed aliae omnes ferme nationes. Nam ut scribis Athenaeus, deis peculiares suae fuerunt saltationes. Quin nulla sacra in Delo fiebant, quibus non esset adhibita saltatio. Nec ab Orpheo aut Musaeo ulla instituta sacra fuisse constat, sine saltatione. Indi manè & vespere cum saltatione Solem salutabant. Longus sum, si velim omnes recensere. 7 Priapum.] Sic planius: Priapum Iuno Marti dedit, puerum adhuc rudem, sed multa praeditum virilitate, qui non prius à Marte armorum disciplina peritus, quam saltator bonus factus est. Unde & illi merces à Iunone constituta, ut ab eo decimam spoliiorum partem in bello reciperet. 7 Cum itaque tria sint celeberrimarum saltationum genera] Saltationum non unum fuit genus prioribus, siquidem Luk. Pollux lib. 4. cap. 14. inter varia saltationum genera commemorat ἱμνῶν Tragicorum, à cantu nuncupatam: ὑπόχρημα Comitorum, σκιώδης Satyricorum. ὑπὸ χροῦ & πατοῖς εὐκρίτης vocat, quod armati saltarent. Refert illic & alia saltationum genera, si quis aures ea cognoscere. Denique Homeri scholiastes in Iliad. 6. varia saltationum genera commemorat. Vide etiam Calium Rhodiginum Lectionum antiquarum lib. 5. cap. 3. & 4. Erasimum in adagio, Pyrrichen oculis praeseferens. A Demitor.] Argumentum à laude, quae à veteribus celebratur saltatio. B Hanc tamen.] Exemplum Homeri. C At verò.] Hesiodi. D Ipse.] Socrates. E Socratis Aspasia.] De Aspasia Milesia femina, formosissima pellice, vide 13. Athenaei, ubi de Phryne & alijs tum temporis famigeratis scortis multa dicuntur.

dicuntur. Plutarchum quoque in Pericle. F Videris autem.] Collatio tragædiæ & comædiæ, quibus saltationem anteponis.

G Cùm cæcis quoque sint perspicua.] Hyperbo. & frequens in Luciano de re vehementer perspicua. Plutarch. τῶν τυφλοῦντων, Decade 2. refert, Antigonom regem vniculū, allato instrumēto præggrandibus scripto, literis, dixisse: τῶν πρὸς τὸ τυφλὸν δῶλα: Hæc quidem vel caco perspicua sunt.

H Quod autem saltationum.] Hæstenu ex antiquitate & veterum vsu laudant saltationem, eam ex difficultate artis eiusdem dignitatem ostendit. I Verūm hoc orationis.] Repetitio propositionis, cum commonitione. K Iam verò ea quæ saltatorem.] Quarum rerum cognitio saltatori necessària. L Titanum pugnam.] Iunio & Titanum bellum non minùs quàm Troianum duravit, nec fuit contentio de paupere regno quemadmodum inter Eteoclem & Polynicem: sed de ipso calo. nec potius absolui, priusquam Iupiter sibi vniculos Cyclopas, fulmen, tonitru, & alios tales ministros, quibus cruentus ille deus vsitur, advocaret. M Saturni vincula.] Iupiter patrem Saturnum regno expulisse, & apud inferos in perpetuo carcere conclusisse dicitur. Virgil. 8. Aeneid.

*Primus ab æthereo venit Saturnus olympo,
Arma Iouis fugiens, & regnis exul adeptis,
Et Claudianus de Rapto libro primo:*

— patefacta ciebo

Tartara, Saturni veteres laxabo catenas.

N Quoniam verò imitatrix.] Agilitas saltatoris & perspicuitas gesticationis. O Demetrio Cynico.] Prohas exemplo Demetrii Philosophi, & testimonio. P In iudicium.] Accusat orchesticen, id est, saltationis ariem. Superuacuum.] Parergon, hoc est, præter rem additamentum. Q Saltator.] Subiungit historias. R Etenim strepitibus.] Homericæ fabula. S Quippe è barbaris quidam.] Alia barbari cuiusdam. T Etenim cum.] Aliud alterius barbari. V Saltatorem.] Orchesticen. X Polypi mentem.] Pro tempore. alios atq; alios mores, alium atq; alium vultum sumens. Sumptum videtur ex hoc disticho incerti auctoris, quod Clearchus in prone, bÿs, seffe Athenæo, citat:

πελύποδ' ὅς μ' ἐκείνους ἔχων νόον ἀμφίλοχ' ἦρας;
 πῶς ἰφάρμοζον δὲ ἑσθ' δῆμον ἱκνε Id est,
 Polyp ingeniosis nate Amphiloche heros,
 Ut te met populo quemcunq; accesseris aptes.

De Polypī ingenio meminit idem Lucianus in sermone Menelaū
 & Protei. Præterea Plin. lib. 9 cap. 29. Plutarchus in Causis
 natural. citat ex Pindaro versus hos: πῶς τις θῆρὸς χρωτὶ μέλι-
 σα τ' ἰόν· ὥσπερ οὖν τῶς πάσης πολιτοῖσι ὁμιλεῖ. i. Marinā
 beluæ colorē & ex mē mentem accommodans, cum omnibus ci-
 uitatibus consuetudinem habet. Eupolis apud Athenæum: Ἀ-
 νὴρ πολιτὸς πολύπους ἐστ' ἀπόπῳ. i. Urbanus homo qui mori-
 bus sit polypus. γ. Præcipuè verò mores.] Effectus & ὅ-
 ςus artis. ζ. Lesbōnax Mityl.] Sobrietas & prudentia salu-
 tatorum. α. Præterea cum.] A' incundo & vili. β. Ete-
 nim illud ego.] Effectus, & quæ salutationem sequuntur:
 γ. iam vero orat.] Hactenus ingenij dotes: iam & corporis
 vū recenset, in salutatione. δ. Polyclēti can.] Polyclēti nō-
 bilis cum primis statuarij meminit Plinius, & de eo memoran-
 da tradit lib. 34 cap. 4. & Usque adeò verò.] Rediit ad ef-
 fectus artis. ζ. Sed enim quæ.] Vitia saluatorum, ex quib-
 us rursum dignitas & difficultas artis colligitur. η. Hæc ti-
 bi, o amice.] Conclusio, à necessitate.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ. EUNUCHVS, SIVE

PAMPHILVS

ΠΑΜΦΙΛΟΥ, ΚΑΙ

ΡΗΑΜPHILI ΕΤ

Λυκίου.

Lycini:

Erasmo Roterodamo interprete.

ARGVMENTVM.

Historicā quædam narratio est, qua Dioclis & Bagoæ
 Peripateticorum philosophorū inter se contentio-
 nem exponit. Eunuchus autem inscribitur, quod potis-
 sima cōtentionis pars in eo versetur, vtrum Eunuchus
 debeat aut possit philosophorum agere: cum alter ab in-
 dignitate rei, & ab accidentibus philosophicæ profes-
 sionis hoc negaret: alter autem exemplis, & sine seu of-
 ficio

ἔτι οὐ φιλοσοφῶν, ἡνὲμ ἀ συνεκτικὸν ἑαυτὸν ἐκείνῳ. Ὡ-
 bi interim tacite illud quoq; indicat Lucianus, q̄ ea tum
 ætate philosophi ex vitijs & sceleribus magis quàm ex
 doctrina & vitæ integritate censebantur. Exordium ab
 admiratione trahitur, qua attentos facit, amplifican-
 do conditionem & professionem personarum, & rei
 qualitatem.

ΠΟΘΩ, ὦ Λυκίην, ἢ
 τί γινώσκῃς, ἡμῖν ἀφι-
 ξαι; ἀλλὰ μὴ γὰρ παρὰ
 ὁρὸς ὧν τυγχάνῃς, τοῦτ' ἐ-
 ἵπλοιοι καὶ σωῆντες ἔνθα μοι δο-
 κῇ, ἵψ' ὁ τῶν κατὰ χερσὶν ἀν-
 θρώπων ἔστι γινώσκων, Ἀν. ἔξ ἀγο-
 ρῆς ἢ ἡκὼς, ὦ Πάμφιλε, τὸ
 γινώσκον ὅτι αὐτὰ καὶ κοινὸν ὅ-
 πῃ ἴσσομαι σι, ἔρ' ἀνέστης οἷον
 Δίκη Δικαστομένη παρὰ γυνό-
 μῳ, φιλοσόφῳ περὶ ἀνέστης
 ἱερὸν ὅτι Πάμ. ἢ ἔτι μὴ ἴσῃς
 ἀνέστης γινώσκον λέγει, τὸ φι-
 λοσοφῶντας Δικαστὸν περὶ ἀν-
 θέτους. Δίκον, ὦ καὶ τὸ μέγα
 ἔην, κατ' ἀπὸ τῶν ἐν σφίσι θε-
 λῶν τὰ ἐκ γινώσκων. Ἀν. πό-
 θον, ὦ μακάριε, κατ' ἀπὸ τῶν
 ἱερῶν, ὅτι γινώσκων ὅτι, ὅ-
 τας ἀμάξας βλασφημιῶν κα-
 τὰ κείδ' αὐτῶν ἀνέστης, ἡκὼς
 γότος καὶ ἡκὼς ἀνέστης ὅτι;
 nāt itti, qui quidē solida plaustra cōiitjs onusta alter in alien-
 rum effuderint, vociferantes, mirāq; peruicacia contendites?

VNde a nobis adue-
 nit, Luciane, seu
 quid arides? Sēper
 tu quidē & alias consueuisti
 nobis hilaris ac festiuus ocs
 currere: verū isthuc maius a-
 liquid solito videtur esse, de
 quo risum nec compestere
 queas. LVC. E' foro tibi ad-
 sum, ὦ Pamphile: porrò mox
 efficiā ut tu quoq; mecum ri-
 deas simul atq; audieris cur
 infmodi litis adsuerim an-
 tioni, duobus philosophis
 inter sese contendentiibus.
 PAM. Iā isthuc ipsum pro
 fecitò ridiculum est quod ais,
 philosophos inuicē litēs agi-
 tate. Nā etiā si qd magni fuis-
 set negotij, inter ipsos mode-
 ste citraq; pugnā controuer-
 siā cōpositā oportuit. LVC.

Quid ais? tranquillē compo-

PAMP.

καὶ τὰ ἄλλα, οὐ βούη τις
 ὡς, κατὰ τὸν ποιητὴν, οὐδ'
 ἱρᾶον, ἀλλὰ μύθῳ κατὰ τὸν
 ἱναιτὸν, ἵφ' ὅτ' οὐκ ἔστιν αἰὲς
 νόις. Πάμ. οἶδ' αὐτὰ καὶ
 τίνα φασὶν αὐτὴ ἱναχθῆναι
 θανάτῳ, τῶν Πιεσπενητικῶν
 νόμων τὸν ἱεροῦ. Λυ. αὐτῇ, ὃ
 Πάμφιλε, ἡ Ελένη, καὶ ἡ ἱμε-
 νομάχῃ πρὸς ἀπὸλλων. καὶ
 ἄλλοι γὰρ τότε γινοῖσθαι ἔδει
 ἱερείοις, ὡς τὸ φιλοσόφους ἐν
 ψάσκοντας, καὶ χρημάτων κα-
 ταφρονῶν, ἵππατα καὶ τοῦ-
 των, καὶ καὶ πατρίδ' ὅτι μὴ
 ἀνωδοῦς, καὶ ἱερῶν πατρῶ-
 ν, καὶ τὰ φῶν περὶ γενεῶν ἁ-
 γανίστα. Πάμ. καὶ μὴ
 καὶ τὸ δόγμα τὸ αὐτὸ γὰρ δὲ τοῖς
 Πιεσπενητικοῖς, τὸ μὴ σφόδρα
 καταφρονῶν χρημάτων, ἀλλὰ
 ὑπὸντι ἀγαθῶν καὶ τῶν οἴ-
 σθαι. Λυ. ὁρθῶς λέγεις, φασὶ
 γὰρ αὐτὰ καὶ κατὰ τὰ πά-
 τρια ἱερείοις αὐτοῖς ὁ πόλεμος,
 τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἡδὲ ἄλλοι.

ποιοῖ

Porro præmium illud neq̃
 bubula pellis erat quæpiam,
 quemadmodum ait d poeta,
 nec procellus: verum singu-
 los in annos decies mille nu-
 mûm, quos accipiunt vii dom-
 ceat iuventutem. P A M. Me-
 numi quidē ista. Quin aiunt
 nuper ex illis diē obijisse quē-
 piam, alterū (nī fallor) ē Pes-
 ripateticis. L V C. Hac ipsa,
 Pamphile, Helena, propter
 quam illi inter sese singulari
 certamine conflictabant. Et
 hæcenus quidē nihil etiā ri-
 dendum erat in illis, præter
 hoc, quòd quum philosophos
 esse se profiterentur, ac pecu-
 nias pro nihilo ducere: tamē
 earū gratia perinde atq̃ pro
 patria in discrimen adducta,
 pro religione maiorum, pro
 monumentis progenitorū de-
 certarent. P A M. Atqui Pe-
 ripateticorum istud est de-
 cretum, non admodū esse ne-
 gligēdas pecunias, verū eas
 in tertio quoddam bonorum

ordine esse ponendas. L V C. Rectē dicis. nam ista quidem
 aiunt. Proinde bellum hoc ex maiorum iudicio sententiāq̃
 illis extitit: verū quæ postea consequuta sint, iam ausculā

llll

e Primum

ποιοὶ μὲν ἦν καὶ ἄλλοι τῇ ἐπιτά-
 ρισιν τῶν ἀφθανόντων ἐκείνους ἰ-
 νισόντες. ὁ δὲ μάλιστα ἡμεῖς οἱ
 ἀμφύεστοι αὐτῷ, Διοκλῆς τε ὁ
 προσδύτης, οἷός τε ὁρῶν, τὸν
 ἱερεὺς, καὶ Βαγῶας ὁ εὐνύχος
 εἰς δόκον, τὰ μὲν οὖν τῶν λόγων
 περὶ ἑαυτοῦ αὐτοῖς, καὶ τὸν ἱε-
 ρεῖα ἐκείνους τῶν λόγων
 ἐπεδείκνυτο. καὶ ὅτι τὸν Ἀσ-
 τίνος, καὶ τῶν ἐκείνων δόκοντων
 ἄλλων καὶ μὴ τῶν Διῶν, ὅς τε τὸν αὐ-
 τῶν ἀμείνων ἴστω. τὸ δ' οὖν τί-
 λωτος δίκης ἐς τὸν περὶ ἑαυ-
 τῶν ἀφάντων τῶν Διοκλῆς τῶν Ἀ-
 ντων τὰ αὐτῶν, μετὰ τὸν ἱε-
 ρεῖα Βαγῶας, καὶ διελίχθη ἐ-
 περὶ αὐτῶν μάλιστα τὸν βίον αὐτῶν,
 κατὰ ταῦτα δὲ καὶ ὁ Βαγῶας
 ἀντιτάξας τὸν ἐκείνους βίον.
 Πάμ. ἀκότως, ὦ Λυκίε. καὶ τὰ
 πλεῖστα καὶ τῶν λόγων περὶ τῶν μὲν
 λόγων ἑαυτοῦ εἶναι αὐτοῖς, ὥς ἴστω.
 καὶ, ἀδικῶν ἐν τῷ γὰρ, ἐπὶ
 τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖστον ἀντιτάξας
 ἡμεῖς δόκον, τὸν ἀμείνων
 βίοντα μάλιστα, καὶ τῶν τοῖς

Primum compleret quidē
 alij in defuncti illius funebri-
 bus ludis decertabant, sed im-
 ter hos præcipuē duo viribus
 pares: puta Diocles ille se-
 nex: nosti quem dicam, con-
 tentiosum illum inquā: præ-
 tered^t Bagoas, qui quidem
 ea specie est, ut Eunuchus es-
 se videatur. Inter hos initio
 de doctrina, deq̃ philoso-
 phia decretis atq̃ opinionib-
 us est decertatum. vterq̃ sui
 specimen ac documentū de-
 dit, quod esset Aristotelicæ
 factionis, quodq̃ eius placita
 sequeretur ostendit. At per
 Iovem in hoc certamine neu-
 ter altero superior erat. Lis
 igitur huc deflexit deniquē.
 Diocles desinens iam erudia-
 tionis suæ periculum ac spe-
 cimen ostendere, ad Bagoam
 descendit, ac vitam illius in
 primis carpere est aggressus:
 Bagoas iidem huius vitam
 vicissim taxabat. P. A. M. Idēq̃
 merito, Luciane. Siquidem eius rei magis erat habenda ra-
 tio. Promde si ego forit iudex causæ sedissem; magis in hoc;
 ut mihi videtur, futurus eram occupatus: potiusq̃ spectāssēm
 vter moribus esset præstantior, quā vter ad disputandum ac
 dicendum

λόγοις αὐτοῖς περὶ πρότερον ἔ-
 ρ, καὶ οὐκ ὀνόμαζον τῆ νίκης νομί-
 ζομαι. Ἀν. ἰὺ λίγες, καὶ μὴ ὁμο-
 ψηγομένη τὰ τὴν ἰδέσθαι. ἰπὸς ἄ-
 λης ἢ ἄχρον βλασφημιῶν, ἄ-
 λης ἢ ἰλιγχομαι, τὸ τελευτᾶν
 ἢ δὲ ὁ Διοκλῆς ἔφη, μὴ δὲ τὴν
 ἀρχὴν θιμίτ' αὖν, ὅτι Βασιλεὺς
 μεταποιῶν φιλοσοφίας, καὶ τ
 ἰπ' αὐτῆς ἀεικείω, ἀνυχομαι
 ὅντι. ἀλλὰ τὸς τοῖς τοῖς ὅπως
 τῶν ἀρχαίων ἡσίοις, ἀλλὰ
 καὶ ἰερῶν αὐτῶν, καὶ σφισσάντη-
 εἶω, καὶ τ' κοινῶν ἀπάντων
 συνόλων. δυνάμεις ὅντι ἀπ-
 ραίνω, καὶ ἀνυχομαι θία-
 μα, ἢ τὴν ἰωθῶν ἰλιγχομαι τ' οὐ-
 κίας, ἰδοὶ τοῖς τινά. καὶ πο-
 λὺς ὡς ὁ πρὸς τοῖς πόλεος, ὅτι αὖν
 ὅρα ὅτι γυνώσκῃ αὖν τ' ἀνυχομαι
 ἰλιγχομαι, ἀλλὰ τι σὺν τοῖς καὶ
 μικτῶν, καὶ τῶν αὐτῶν, ἰλιγχομαι τ' ἀν-
 ὁρῶντας φθίνω. Πάμ. καὶ
 νόμος τὸ ἰλιγχομαι φθίνω, ὡς Ἀν-
 κίτη. καὶ ἡ δὲ γίγνηται καὶ αὐτὸς, ὡς
 ἰλιγχομαι, καὶ ἀνυχομαι, τ' ἀνυχομαι
 τῶν κατηγώρειας ἀνυχομαι.
 neq. malierem, sed quiddam vring. compositum & conflatu,
 planeq. monstru ab hominum natura specieq. alienum. P A M
 Nouam accusandi rationem nobis narras, Luciane. Iamq.
 & ipse ridere compellor, crimen audiens tam inauditum.

dicendum promptior: atq. il-
 li potius quam huic victoriā
 adiudicasssem. LVC I Re-
 ctē dicis. Equidem isti tuā
 sententia meū & ipse calculū
 addo. Verūm ubi iam cō-
 nicias, ubi maledictis essent
 satiati, tandem Diocles illud
 aiebat, nefās esse vel conari
 aut proponere Bagoam, vti
 cum philosophiæ studio, cūq.
 pulcherrimis illius præmijs
 commerciū haberet, qui qui-
 dem eunuchus esset: imò hoc
 hominum genus nō solum ab
 eiusmodi cōtubernio secludi
 oportere, verūm ab ipsis etiam
 sacris, ac vasis puris: breviter,
 ab omnibus publicis co-
 titibus eici, ostendens inauspi-
 catum quoddam & occursu
 infaustum spectaculum fore:
 si quis mane domo egressus
 vel videat istiusmodi quip-
 piam. Atque hac de re multis
 verbis differebat, affirmans
 eunuchum neque virum esse,
 1111 2 Sed

τι δ' οὐκ ἄντιρ ὅ, ἄρα τὴν κα-
 συχίαν ἤγαγεν, ἢ τι πρὸς ταῦ-
 τα καὶ αὐτὸς ἀνταπῆρ' ἰτόλ-
 μων· Λυτὰ μὲν πρῶτα, ὅπ' αὐ-
 δὲς καὶ Δαλίας, οἰκῶν ἦν αὐ-
 τοῖς τὸ τοῦτο, ἐπιπολὺν ἰσιώ-
 πα, καὶ ἡρυσεία, καὶ ἰδίωφ' ἀνι-
 ρὸς ὤ, τίλη ὅ, λιπρόν τι καὶ
 γυναικῶν ἡμφυγξάμεν ὅ, ὅ
 δίκαια ποιεῖν ἔφκ τὸν Διο-
 κλῆα, φιλοφρίας ἀπκλείοντα,
 ἀνδρόν ὄντα, ἥς καὶ γυναιξί
 μιτῆναι, καὶ πρῆγοντο Ασπασία
 καὶ Διοτίμα καὶ Θαργυλία, σιωπ-
 γορήσασαι αὐτῶν καὶ τις Ἀκα-
 δαμᾶικὸς ἀνδρ' ἐκ Κιλτ,
 ὀλίγον πρὸ ἡμῶν ἀνδοκίμη-
 θες ἐν τοῖς Ἑλλησιν· ὁ Διοκλῆς
 δὲ καὶ κῆνον αὐτὸν, ἥτδ' ὤ καὶ
 τῶν ὁμοίων μετ' ἐποιῆτο, ἔρξεν
 ἄρ, οὐ κατὰ πλάγους αὐτῶ τὴν
 παρὰ τοῖς πολλοῖς δόξαν, καὶ
 τινὰς καὶ αὐτὸς ἐπ' ἐμνημόνων
 λόγους, καὶ πρὸς ἐκῆνον, ἐπὶ
 τι Στοικῶν, καὶ Κυωικῶν μά-
 λιστα ἀρεμύμους πρὸς τὸ γελοῖ-
 ον,

Sed alter ille quid? Num ob-
 ticebat? an vicissim ὅ ipse
 quiddam ausus est ad ista re-
 spondere? L V C. Initio quā-
 dem pudore ac metu (nam
 id est istis familiare diutius
 obticebat, erubescens inte-
 rim, palamq; prae se ferens
 id quod erat. Tandem au-
 tem tenuem quandam ac mu-
 liebre medens vocem, nega-
 bat æquum facere Dioclem,
 qui se quod eunuchus esset,
 ὅ id à Philosophia secludea-
 ret, cum qua fœminis etiam
 esset commercium. Allegas-
 bantur Aspasia, Diotima,
 Thargelia, quæ causam il-
 lius adiuvabant. Præterea
 Academicus quidam eunu-
 chus natione Gallus, qui pau-
 lō ante nostram ætatem ma-
 ximi nominis apud Græcos
 floruiisset. Porro Diocles e-
 tiam illum ipsum, si quidem
 extaret, ac simili negotio se-
 se misceret prohibitorium se-
 se respondit, nihil expauesca-

Etum opinione quam apud vulgus obtinebat. Ad hæc, quum
 ipse quædam dicta in illum iaciebat, tum referebat in eum
 quæ à Stoicis maximèque Cynicis dicta ad risum concitanda

τὸν, ἐπὶ τῷ ἀνθρώπῳ τὸ σῶμα
 τῷ. ἰν τῷ τοῖς δικασ-
 τῶν ἡ ἀπαρτίβη. καὶ τὸ ἐνθά-
 λασσὸν ἔστι τὸ σῶμα τῷ. τῷ.
 ἐν τῷ, καὶ ὁ, ἡ ἀποκίμα-
 σις τῷ ὡνυχῷ ἐπὶ φιλοσοφίᾳ
 παρὰ τῶν, καὶ ἐν τῷ περὶ
 σίαν ἰχθυοῦσιν ἀφῶν, τῷ
 μὴ καὶ σχῆμα, καὶ σῶμα τῷ
 ὡμοίαν περὶ φιλοσοφίᾳ
 ἀφῶν, καὶ τὸ μὴ ἰσχύ-
 πῶν, βαθὺ ἰχθυοῦσιν, καὶ
 τοῖς περὶ τὸν καὶ μανθάνειν
 βυλομύθοις ἀφῶν, καὶ πρὶν
 πῶν τῶν μυθίας, ἀφῶν πα-
 ρὰ βασιλῆος ἀφῶν, τὸ δὲ
 τῷ ὡνυχοῦ καὶ τῶν βασιλῶν
 ἔστιν ἔν. τὸν μὴ ἔν. ἀφῶν.
 παρὰ τῶν ποτὶ ἀνθρώπου, τῷ
 ἔν. ἀφῶν ὡνυχοῦ ἀφῶν
 φθῶν, καὶ ἀμφιβολοῦν τῷ ἔν. ἀ-
 νῶν, κατὰ ταῦτα τῶν, καὶ ἀ-
 νῶν, ἀφῶν περὶ τῶν, μὴ
 ἔν. ἀφῶν ἰν τῷ μὴ ἔν. ἔν.
 ἔν. ἀφῶν τῷ ἔν. ἔν.

τῷ

dum erant idonea, de corpo-
 re mutilo atque imperfecto.
 Hac in re iudicium cognitio
 versabatur. Denique totius
 causæ iam illud caput esse
 cepit, num Eunuchus idon-
 neus esset censendus qui ad
 philosophiam admitteretur,
 quisque iuuenibus præsici po-
 stularet, quum alter interim
 formam etiam ac corporis
 integritatem in philosopho
 requirendam esse diceret. Ma-
 xime verò uti barbam al-
 tam ac promissam gerat, quod
 videlicet is qui discendi cu-
 pidi aduenirent, vir gravis
 appareat, et is cui fides ha-
 beri debeat, neque indignus
 videatur decem illis drach-
 marum millibus quæ forent
 ab Imperatore capiendæ.
 h. Ceterum Eunuchorū con-
 ditionem etiam quàm Spæ-
 donum esse viliorē. Nam
 illos aliquando virile quid-
 dam expertos fuisse: at hunc

ab ipso statim ortu fuisse excludum, planeq; animal esse quod-
 dam varium atque anceps, non aliter quàm cornices, quæ ne-
 que inter columbas, neque inter coruos numerari queant.
 Alio contrā responderet: eo iudicio non de corporis agi

πῶν κείσιν, ἀπ' ἀλλήλων ψυχῆς
 καὶ τῆς γυνήμενης ἱερίτασιν δῆμ
 γίγνεται, καὶ τ' ἑ δόγματων
 ἐπισήμους. ἃ δ' ὁ Αἰσοτέλης ἰ-
 παλῶν μάρτυς τὸ λόγος, ἃς ὁ
 πρὸς ὁλίαν θαυμάσας Εὐμέαν
 τὸν ὀνόμαζον, τὸν ἐκ τῶ Ἀταρ-
 νῆως τύραννον, ἄχει τῇ ἐθ-
 ῆς αὐτῶν, κατὰ ταῦτα τοῖς
 θεοῖς, καὶ τοῖς καὶ ἰσόλημα πε-
 ριθῆναι, ὁ Βασιλεὺς τοῦτον, ὡς
 πολλὴ ἐπιτηδεύειν ὁ ὄνομα
 ἔστι τοῖς νέοις διδάσκαλος,
 ὃς δὲ δαδολὴν τινὰ περὶ αὐ-
 τὸς ἐνδείξασθαι δυνάμενος,
 ὃς δὲ Σωκράτης ἐκείνο ἐκκα-
 μαπαθῆναι ἄρ, ὡς δαδολῶν
 τὰ μερῶς. ἐπὶ δὲ καὶ ἃς τὸ
 ἀγνόν μάλιστα ἰσχυρῶς, χα-
 ρύντως τῶν, ὡς γοιῶν ὡς, πε-
 ριθῆναι. ἃ δὲ ὁ πῶς ὄνομα,
 ἔφη, βασιλεὺς κείνῳ δέοι τὰς
 φιλοσοφίας, τὸν πῶς ὄνομα
 ἄρ δικαστήριον περὶ τῶν
 πάντων, ἐκ τῶν τείν ὄνομα
 ἃ παρὰ τὸς, τὸ δὲ ὄνομα ἰ-
 ἀφανῶς κείνῳ, καὶ μὴ, ἔφη,
 ὃ ἄρ δὲ δικασαί, οὐδὲ δὲ ὄ-
 τας.

figura, verum de animi vir-
 tute, proinde mentis quali-
 tatem expendi oportere, de q.
 dogmatum cognitione qua-
 rendum esse. ⁱ Eius rei testis
 citatus Aristoteles, qui qui-
 dem Hermeam eunuchum
 Atarne oriundum tyrannum
 supra modum sit admiratus,
 adeo ut illi perinde atque
 Dīs sacra fecerit. Ausus est
 et illud addere Bagoas,
 multo magis idoneum esse
 eunuchum cui adolescen-
 tes erudiendi credantur,
 quod ab hac nulla in illos
 calumnia possit herere, ne-
 que Socraticum illud cri-
 men in hunc competat,
 quod adolescentulos cor-
 rumpat. ^k quae ille potis-
 simum in mentum imberbe-
 fuerat cauillatus, ea hic
 faceret, ut ipsi quidem vis
 debatur, reiecit. Etenim si
 ē barbae prolixitate, inquit,
 philosophos aestimare con-
 uenit, nimirum hircus an-
 te omneis primas tenebit.

Hic tertius quidam assistens

(nomen hominis silebitur). ^l Atqui iudices, inquit, hic ma-

ἔξ ἑνὸς λαοῦ, καὶ τὰ φέ-
 ρημα γυναικῶ, καὶ τὰ ἀλ-
 λα ὀνομαζομένης, ἢ ἀποδ-
 σαιῶ, παύει ἀνδρῶ ὑμῶν
 φανῆται· ἢ διὰ μὲν, ψόφον-
 ται οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες,
 καὶ μοιχὸς ἰσχυρῶς, ὡς ὁ
 Αἰών φησὶν, ἄρθρα ἡ ἀρ-
 θροῖς ἔχωρ. ἀλλὰ τὸ τῶν
 τὸν ἀνῆλθον ἀναφυῶν, καὶ
 τὸς ἐκκαταλείπειν ὑμῶν,
 ἀφίθη, ἀπιστήσαντων τῇ κα-
 τηγορίᾳ τῶν τότε δικαστῶν,
 ἀπὸ γὰρ πᾶς φανερᾶς ὀφεί-
 νω δὲ, ἡ δὲ παλινοφθῆσαι
 μοι δοκῇ, τὸ πᾶσι μὲν
 ὁδὸν ἔχοντα. τῶν δὲ διὰ γὰρ
 ἡμῶν, παρὰ πάντων μὲν γίγν-
 ῃσι, ὡς τὸ ἀπὸς Βαγῶας
 μᾶλλον ἐταράχθητο, καὶ παύ-
 ρει ὡς ἐν μυνείᾳ παρόντων
 ῥήματα, καὶ ψυχῶν ἰδῶ-
 τι ῥιόμην. καὶ οὐτε συγκα-
 τατίθειται τῶν πᾶσι μοιχῶν ἐν
 πλάματι καλῶς ἔχον ὥς, ὅτι
 ἀρχῶν αὐτῶν τῶν κατηγορίαν
 τῶν τῶν ἐν τῶν παρόντων ἀγῶ-
 να ἢ γὰρ ἔχον. Παμ. γι-
 νοῖα,

lis leuibus, ac faminea vo-
 ce, reliquosq; corporis habi-
 tu eunuchoadsimilis, si quis
 vestes detrahatur, egregie vir
 esse videbitur. Alioquin men-
 tiuntur qui ferunt, eum ali-
 quando in adulterio depre-
 hensura, membra in mem-
 bris, ut legum tabula la-
 quuntur habentem: atque
 ad quidem temporis ad eunu-
 chum confugisse eaq; reper-
 ta latebra absolutum fuisse,
 quum iudicibus crimen per-
 suaderi non posset, ut quis
 specie hominem iudicaret
 eunuchum. At nunc mihi pa-
 linodiam cantaturus vide-
 tur, idq; propter ostentatum
 premium. Hæc quum dice-
 rentur, omnibus ut par erat,
 risus est obortus. Porro Ba-
 goas magis etiam perturba-
 batur, omnem in speciem sese
 varians, atq; in innumerabi-
 les versus colores, tum frigida
 sudore fluens: ac neq; de-
 corum sibi existimabat adul-
 terij crimen agnoscere, neq;
 rursum eam accusationem

inutilem ad præsens certamen arbitrabatur. P A M. Pro-

λοῖα, ὦ Λυκίαν, ὥς ἀληθῶς
ταῦτα, καὶ τοῖς ὅτι τὴν τύχην
ἔμ' ὑμῖν διαριθμῶν προσέει-
πεν. τὸ δ' οὐκ ἔτι τῶν τιμῶν
οὐδ', καὶ πῶς ἔγνω ἔμ' ἵππ' αὐτῶν
οἱ δικασταί· Λυκίαν δ' ὁμοψύχοι
πάντες ἦσαν, ἀπ' οἱ μὲν ἔ-
ξισον, ἀπ' οἱ δ' ἄντας αὐτὸν, ὡς
ἐπὶ τῶν ἀργυρῶν ἄντας, ἐπισκο-
πῶν, ὡς δὲ αὐτὸν φιλοσοφῶν τὰ
καὶ πῶς τῶν ὀρχήων. οἱ δ' ἔτι
χιλοῖοι τῶν, μετασημασμένους
τῶν τῶν ἐξ οὐκ ἀμείνων γυναι-
κῶν, καὶ αὐτὸν οὐκ ἔγνωσαν,
καὶ ὅτι αὐτὸν τῶν δικασ-
τῶν τὸν προεδριῶν τῶν καὶ
πιστότατον, ἱερῶν δ' ἄντων, ὡς
φιλοσοφῶν μετὰ δ', ἐπὶ πάντα
τας ἐχέας κατὰ τῶν, καὶ ὅτι
ἔστι οὐ τὴν γαστέρα ἔχοντα,
βρασμόν ὅτι αὐτῶν, ἔγνωσαν
ἔμ' ἀναπόμπῃς τῶν τῶν
λίαν ἐπὶ τῶν τῶν δίκῃ καὶ
καὶ ἔτι ὅτι μὲν πῶς τῶν τῶν
λόγων ἐπὶ δίκῃ, ὡς φασί,
γυναικῶν, καὶ παρασκευά-
σται,

seclō deridicula sunt ista,
Luciane, neque vulgare
vobis, uti coniectandum est,
voluptatem prae buerunt. Ve-
rū quod tandem res evasit,
et quid super his pronun-
ciarunt iudices? LVCIA.
Non erat eadem omnium
sententia: verū alijs quis-
dem visum est, uti nudato
illo, quemadmodum in em-
picijis servis fieri consuevit,
inspicerent, num in ijs quae
ad penem pertinent, philo-
sophari posset. Alij verò
sententiam dixere multò ma-
gis etiam hac ridiculam:
nempe ut accersitis è lūstro
mulieribus aliquot, iubea-
rent illum cum illis congre-
di, ac viri officio fungi: as-
stante interim è iudicibus
quopiam, qui quidem esset
nati maximus, fideq̃ specta-
tissima, qui inspiceret num
philosophum prae staret. Haec
ubi omnium risu fuissent
excepta, neque quisquam o-

mnino adesset, cui non doleret alius risu concussa, visum
est ut integra causam in Italiam reijceretur. Et nunc alter,
ut aiunt, ad eloquentiae ostentationem semet exercet atque
instruit,

ἄνθρωπος, καὶ κατηγόρειον συγγρα-
 τῆ. καὶ τὸ τῆς μοιχείας ἔγκλη-
 μα ὑποκρινέμεν, ἵνα ἀντιότατον αὐ-
 τῷ. καὶ οὕτως κατὰ τὰς φαν-
 λας τῶν ῥητόρων τὸ τοιοῦτον,
 καὶ ὅς τὸς ἀνδρας τὸν ἀντί-
 δικόρην τὸ ἔγκλημα τὸ κα-
 σαλίσωρ. ὡς Βαγῶς δ' ἔτρεψα,
 ὡς φασί, μίλλα, καὶ ἀνδρὶς ἵλα
 τὰ ποτα, καὶ δὲ χαρὸς ἔχα
 τὸ πρᾶγμα, καὶ τίλ, ἡρατῆ.
 σαρῖλπις, ὡς ἐπιδάξεν, ὡς ὅτι
 ἡν χάρων δὲ τῶν τὰς ἵππων
 ἀναβαίνοντων ἄνθρωποι. αὐτὴν δὲ,
 ἡ ἱταῖρα, φιλοσοφίας βεῖσις
 καίσις ἵοικεν εἶναι, καὶ ἀπόδει-
 ξις ἀναντιλέγουσα, ὡς καὶ τὸν
 ἡδὲν, ἵτι δὲ μοι κομιδὴν ἔτι
 ἔστιν, ὡς αἰμὴν ἄν, ὡς τὴν γνῶ-
 μιν, ὡς τὴν γλῶσσαν, ἀπὸ τὸ
 αὐδοῖον ἔβιμον ἰς φιλοσο-
 φίαν ἔχον.

huc admodum adolescens, non animum & linguam, sed pen-
 nem haberet ad philosophiam idoneum.

instruit, & accusationē quā
 elaborantissimā meditatur,
 adulterij crimen aggrediens,
 id quod ipsi maximē aduer-
 satur. Quod quidem & sic
 facit iuxta malorum rheto-
 rum morem, quum ex ipso
 crimine aduersarium inter
 viros recenset. Contrā Ba-
 goas diuersa cura, quemad-
 modum audio, & assidue vi-
 rum agit, negociūque pra-
 manibus habet. Postremo
 victurum sese sperat, si mo-
 do docere possit se nihilo
 deteriorem esse equas inuen-
 tibus asinis. Idenim, amice,
 visum est optimū philosophi-
 a documentum, atq; una
 demonstratio, quae refelli
 non queat. Proinde optā-
 rim, ut filius qui mihi est ad-

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a VNDE nobis.] Exordium ab admiratione, qua atten-
 tas facis, amplificatione rei à modo & personarum professione
 petita. b Scis Pam.] Narratio à causa litis. c Porro prae-
 mium illud] Carmen est Homericum ex Iliad. χ. de Achille

⊙ Heclore pro vita certantibus: Carmen integrum sic habet:

—ἰπὰ ἑχιστήιον, ἔδῃ βεβήλω

Αρνύσθω, ὅτε ποσὶ δαίδια γίγνεται ἀνδρῶν,

Ἀλλὰ θεὸν ψυχῆς θεὸν ἑκτορ ⊙ ἱπποδάμοιο. id est,

Neque enim illis victima siue bucula captabatur, quippe hac præmia cursus: verum de vita certabant Hectoris. Virgil. libr.

12. Aeneidos hoc ita interpretatus est:

—nec enim leuia aut ludicra petuntur

Præmia, sed Turni de vita & sanguine certant,

Vsurpantur à Luciano, contra philosophos turpiter apud Iudices de salario contendentes. d Poëta.] Appellatiuum est, loco proprii, per excellentiam. Iustinianus in principio libri primi Institutionum suarum: Sed quoties, inquit, non addimus nomen cuius sit ciuitatis, nostrum ius significamus: sicut cum poëtam, nec addimus nomen, subauditur apud Græcos egregius Homerus, apud nos Virgilius. e Primum complures.] Modus & personæ. f Βαγίας.] Barbara lingua significat eunuchum, quo nomine Luciano philosophum quendam inducit, qui vultu corporisq; figura eunuchum præ se ferret. Quin Omid. de Amoris, seruum puellæ custodem Bagoum appellat:

Quem penes est dominam seruandi cura Bagoum.

g Tandem autem.] Defensio ab exemplis. h Cæterum.] Accusatio ab accidentibus. i Eius rei.] Defensio à sine & officio. k Deinde quæ ille.] A sequentibus.

l Atqui lud.] Noua obiectio, & occasio suspensæ sententiæ.

ΕΡΩΤΕΣ.

AMORES.

ΑΥΚΙΝΟΥ ΚΑΙ

LUCIANVS ET

Θεομνήστου.

Theomnestus.

Incerto interprete.

ARGVMENTVM.

HOC dialogo de Amoris & eorum voluptate disputatur, introductis Chariclis & Callicratidæ personis: quorum alter amorem mulierum vt antiquiorem, & naturæ magis consentaneum, deinde & diuturniorem, magisq; mutuum, & vtrinque oblectantem defendit:

Defendit: alter autem turpem istum in pueros affectum, sed honesto tamen & philosophico nomine palliatum commendat, confutato eo quod alter de naturæ ductu opposuerat, & proposita muliebrium vitiorum insolentia ac sceditate. Occasio dialogi ex repetitione & memoria antehabiti sermonis sumitur, inuitante ad hoc etiam temporis opportunitate. Exordium autem & præparatio disputationis ab attentione, & rei magnitudine, quam longa deinde narratio sequitur, continens causam & quasi fundamentum totius negotij: in qua illa quoque non iudigna lectu sunt, descriptio templi Gnidiæ Veneris, & exemplum impotentis amoris, quo quidam ipsam deæ statuam noctu aggressus est: cuius commemoratio contentioni ac disputationi principium & ingressum facit. Ceterum haud scio an & hic philosophos tacite perstringat Lucianus, dum pederastas esse, solis illis permittit.

Ῥωδιῆς πρὸς
Διδῶ, ἱταῖρ' ἐμὸν
Θιόμενης, ἱξία
δινού. πικρὰ

πας ἡμῶν τὰ λικμυκῶτα. πῶς
τὰς σωμαχὰς ἀπονδὰς ὦτα.
καί μοι σφόδρα διψῶντι βι-
αῶτις ἀνίστας, ὡκάρθ' ἡ
ἐλαρῶν σε λόγων ἰρρύνη κα-
πς. ἀδελφὸς γὰρ ἡ ψυχή διλυ-
πῆς σπουδῆς ἀνέχεται. ποθεῖς ἄ
εἰ φιλότιμοι πόνοι, μικρὰ τῶν
ἱπαρθῶν φροντίδων χαλα-
σέμεν, ἅς ἡδονὰς ἀνέχεται.

πάνν.

Ματρίο, quon-
dā lusu, amice
Theomneste,
summo statim

mane impleuisti nobis aures,
continuo serioq; studio iam
defessas. Ac mihi vehementer
suiuenti talem aliquam re-
laxationem, in tempore adeo
iucundorum istorum sermo-
num tuorum gratia affluxit.
Infirmior enim animus est,
quàm ut studia continua su-
stinere queat. Desiderant au-
tem labores paulò conten-
tiores, ut curis grauioribus

etque molestis paulisper relaxatis, in voluptates remittantur.

Admon.

πάνυ δέ μοι, τὸν ὄρθρον, ἢ τὸ
ἀπολάσσω σε λόγων ἅμην
ἢ γλυκῆα πρὸς κατ' ὄφρα νύ.
ὥς ὁλίγη δὲρ, Αἰετῆς ἰνὸ
μοῖον ἔν, τοῖς Μιλησίωνοις
λόγοις ὑπὲρ ἡγλῆμιν. ἄχθος
μαί τι, νὺ τὸς ὄντας ἔρωτας, οἷς
πρωτὺς ἐν ἰθὺ σκοπὸς, ὅτι πῶς
πανοσα διηγάμην. καὶ σὺ
πρὸς αὐτὺς ἀντιβολῆμιν Ἀφρο-
δίτης, ἢ πρὸς τὰ μοι λίγα ἰοῖς
πας, ἢ τις ἄρρω, ἢ καὶ νὺ Δία
ἔσθης ἐφ' αὐτὰς πόθον, ἢ ἰς
μα πρὸς μὲν ἡ κκαλὶ ἔσθης. καὶ
ἄρ ἄπῳς ἰορτασκῶν ἄγομην.
ἢ μίραρ, Ἡράκλεια θύουτο ἐν
ἀγνοῖς δὲ δὲ πον τὸν θύον,
ὡς ὅστις τὸ πρὸς Ἀφροδίτῳ
ἄδισα οὐδ' ἴσθης μοι τὸν λό-
γον τὰς θυσίας πρὸς σιόσθας.
Θι. θάλλον ἄρ μοι, ὦ Λυκίη,
θαλάσσης κύματα, ἢ πικρὰς
ἀπ' οὐρανὸν νιφάδας ἀειθμῆ-
σας, ἢ τὰς ἰμὲς ἔρωτας. ἔγω-
γ' οὐδ' ἄπαρ αὐτῶν ἐφ' ἡμῶν
ἐπλησθῆναι φρίτταν νομίζω,
πρὶν ἢ ἄλλο τινα πλῶναι θύλῃ
μισσιν εἶναι. THEO. Citiùs verò mihi, Luciane, maris
fluctus, et densas è cælo delabentes niues numeraueris, quàm
meos amores. Ego itaque totam ipsorum vacuam reddidisse
pharetram me puto : ac si quando ad alium aliquem auola-

Admodum igitur me sub au-
roram hodie lasciuorum i-
storum verborum blanda ac
dulcis suadela exhilarauit.
Quare parùm absuit quin
Aristides ille viderer mihi
esse, Milesiis sermonibus su-
prà quàm delinitus. Doleo quæ
per amores equidem tuos,
quibus latus adeò scopus in-
uentus est, quòd narrare de-
sisti : ac te per ipsam obsec-
ramus Venerem, si abun-
dè mihi dicere videris siue
masculum aliquod, siue e-
tiam per Iouem muliebri te
incepsit desiderium, ut id
paulatim memoria repeten-
do excitare velis. Nam alio-
qui festum et solennem ce-
lebramus diem, Herculi sa-
cra peragentes. Caterùm
haud ignoras scilicet deum
hunc, quàm acer et procliuus
erga Venerem fuerit. proinde
de lubentissimè videtur mihi
sermonum hæc sacrificia ade-

Θασιρ, ἀνοήτῳ αὐτῷ ἢ Λι-
 ζία γιλαδύστω. σχιδὸν γὰρ
 ἐκ τῆς ἀντίπαυδῶς ἡλικίας εἰς
 τὸς ἐφάβους κελεύει, ἀλλὰ εἰς
 ἀπὸρριπθιμίας βεκοῦμαι.
 Διάδοχοι ἱεροῦ ἀπὸ ἀπὸρριπθιμίας,
 πρὶν ἢ λῆξαι τὸς πεντήκοντα, ἄρ-
 χοντα δώδεκα. κάρω Λεπ-
 τῶα τῆς παλιμυθῆς Ὑδρας πο-
 λυποκάτωρα, μὲν δὲ ἰόλιον
 βουθὸν ἔχον διωάμψα. πρὶν
 γὰρ ὅτ' οὐ σέβοντο αὐτῶν, οὐ-
 τὼ τὶς ἐγγὺς τοῖς ὀφθαλμοῖς
 νοικῆ μὲν ψ, ὅτ' ἀπὸρριπθιμίας
 λος εἰς αὐτὸν ἀρπάζω, ἐπ' ὅ-
 τινι ἡρόω πάντοτε. καὶ σιωπῶ
 χις ἀπὸρριπθιμίας μοι, τίς
 οὐτῶς ἀπὸρριπθιμίας ὁ χόλῳ. ὅ-
 γὰρ Ἡλιάδης ἐγὼ τῆς, οὐδὲ Λη-
 μνιάδων ἱερῶν, οὐδὲ ἰπποκλῆ-
 τῶν ἀπὸρριπθιμίας ἀπὸρριπθιμίας
 ὅτ' ὡς ἐγὼ τῆς θεοῦ τῶν
 ἀπὸρριπθιμίας τῶν ὀφθαλμῶν. Λυ-
 πτωδὲ τῆς ἐπιπλοῦς καὶ
 ἀποσχιρῶς τῶν τῆς ἰπποκλῆ-
 σιως, Θεομνηστῶ. ἀχθῶ γὰρ, ὅτι
 ἴτερ ὡς βίῳ ἢ τῶν προσηλῶ.

ρωοί

revolent, Therms ipsorum
 dextera ridebitur. Prope-
 modum enim ex eo cum
 prima pubertatis etate e-
 gressus, inter adolescentes
 receptus sum, alijs atque alijs
 subinde concupiscentijs de-
 lusus pereo, alijsq; amores an-
 lijs succedunt: ac priusquam
 desinant priores, incipiunt
 sequentes, capita prorsus
 Lerna rediunx istius Hy-
 drae longe magis multipli-
 cia, neque etiam Iolaum a-
 liquem auxiliatorem reci-
 pere suffinentia. Neque enim
 igne ignis extingui solet. Ad
 eod humidus quidam oculis
 inhabitat meis asilus, qui o-
 mnem formam ad sese ran-
 piens, nullā satietate exple-
 tur. Ac assidue dubitare in-
 mentem venit mihi, quēnam
 hac Veneris ira sit. Non
 enim ex Heliadis quispiam
 ego sum, neque Lemniadum
 contentio, neque etiam Hippo-
 polytium agreste ac durum

illud supercilium indutus, ut ob id irritare Dea inexplē-
 bilem hanc iram in me debeam. LVCIAN. Omitte ficti-
 ziam hanc Theomnestē & difficilem responsionem. An

tu enim

ὥς σι. καὶ χαλκὸν εἶναι νο-
 μίζας, ἀ γυναιξὶν ὠραιοῖς, καὶ
 μετὰ παίδων τὸ λατρεῖν ἀν-
 θρωπῶν ὁμιλῶν, ἀπὸ τοῦ καὶ
 καθαροῦ τὰ χαλκὰ διέσκη πῶς
 τὸ δυσχερὲς ἔστω νόσημα. Δι-
 νόμῳ γὰρ τὸ πᾶσι, ἀπὸ οὐχὶ
 τῷ ἑνὶ πολλῶν ἐκχέας κῆρυον.
 διδασκόμενα σωτὴρ εἶναι νο-
 μίζας, ὅτι τοῖς ὁ θεὸς ἐκ αὐχμη-
 ρῶν γυναικῶν ἐπὶ κλησθῆναι, ὅτι
 ἱεροποιῶν ἄλλας, καὶ στρατιώ-
 τῶν ἐν ὅποις βίον. ἀπὸ λαπα-
 ρῶν παλαιῶν μίλησι τοῖς, καὶ
 φασὶν ἂν μὴ ἰδῆς, μίχαι πό-
 δῶν τῶν τρυφῶν καθαμνῆναι,
 ὅθεν καὶ δὲ ἡσυχίας ἡσυχίας ἡσυχίας
 ἐπιμύησιν τὴν μὴ ἰρ-
 τικῶν ἡμῶν καὶ αὐτὸ τὸ βα-
 ρύς ὁ δὲ πᾶσι δάκναι, παρὰ
 ὅς γὰρ ἡμῶν, τυχὼν δὲ ἀ-
 ποκλινάσθαι. ἴσθαι δὲ ἡδονὴν τὸ
 παρῆναι, καὶ τὸ μίσην. ἴσ-
 ραχ

tu enim grauitet fers, quod
 per fortunam talem vitam
 fortius es: & acerbum esse
 putas, si cum mulieribus for-
 mosis; & cum pueris suauiter
 efflorescentibus subin-
 de conuersaris? An tibi e-
 tiam purgationibus forsitan
 opus erit contra difficilem
 adeo hunc morbum? Gras-
 ne enim malum hoc scilicet
 est. Quin tu potius multa
 hac dementia abs te pro-
 iecta, beatum esse te ipsum
 existima, quod tibi Deus
 non squalidam agriculturam
 exercendam sortitus assigna-
 uit, aut mercatorum erro-
 res ac peregrinationes, aut
 etiam militarem in armis de-
 gendam vitam: sed tibi pin-
 gues ac nitidæ palæstræ cubi-
 cula sunt, ac splendida quis
 dem vestis usq; ad pedes de-
 licatè demissa; compositio
 autem comæ discriminatim

exercita & apparatus. Amatoriarum verò oblectationum e-
 tiam ipsa tentatio iuuat, ac dulcis desiderij dens mordet.
 Nam interim dum periculum facis, speras: ubi verò voti
 compos factus es frueris eo quod optasti. Aequali autem vo-
 luptate afficiunt, & quod adest iam, & quod futurum spe-
 rantur.

ὅταν ὅ γ' οὖν διηγυμέμεν σε τ'
 ποικίλ', ὥς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ,
 πεπλόγοι, ὅν' ἀρχέσθην ἡρώ.
 ὅς, ἰλαρὰν ἢ τῶν ὁμιμάτων
 ἀβολὰν τακτῶς ἀνυγράινον,
 ἔ. τὴν φωνὴν δ' ἔσθ' ἐν τῇ Λυ-
 κάμβῃ θυγατρὶ, λιπὲρ ἀφ' ἧ-
 δ' αὖτορ, ἀπ' αὐτῇ τῷ σχήματι
 ὁμοῦς δ' ἔλ' ἔς, ἔκ' ἐκείνου μό-
 στρον, ἀπ' αὐτῇ τῇ αὐτοῖς μνή-
 μης ἱερῶν. ἀπ' αὐτῇ τῇ τα-
 τὰ τὴν Ἀφροδίτῃ, ὡς ἴηται
 καὶ ψαλον ἀφ' αὐτῇ, μηδ' ἄλλ'
 πρὸς τῇ, ὡς δ' Ἡρακλῆς τὴν θυ-
 γάτραν ἐν ἡλικίᾳ πρῶτον. Οἱ. βυ-
 φάτος μὲν ὁ δαίμων, ὡς Λυκί-
 νη, καὶ τοῖς ἀκάνθοις, ὥς φα-
 σι, τῶν θυσιῶν ἡλικίᾳ τερπό-
 μῳ. ἔ. ἐπ' αὐτῇ τὴν ἐν τῇ
 αὐτῇ ἱερῇ λόγῳ γιγασκόμεν,
 αὐτῇ ἢ ἐμὰ διηγήσεις, ἔξ' ἡθιῶν
 πρῶτα θεῶν, κόρον ἔχουσιν ἢ
 Ἄσ' ἢ Μῦθ' ἢ ἑωκότας μὲν ἄρ-
 μοσαμένη σπουδῇ, ἰλαρῶς
 ὡς οὖν σιωδὴ μὲν ὁσπάλων.
 καὶ

ratur. Paulò antiè igitur cum
 narrares longum istum, per-
 inde ut et apud Hesiodum
 est, catalogum eorum quos
 ab initio inde amasti, sua-
 vius quidem oculorum tuo-
 rum ictus molliter subinde
 liquecebant. Vocem autem
 admodum Lycambæ illius
 filia tenuem ac dulcem es-
 mittens, ex ipso statim habi-
 tu præ te ferebas, quod non
 illos solum, verum etiam i-
 psam illorum memoriam a-
 mates. Sed si quid tibi ex ea
 quam secundum Venerem
 navigationem perfecisti, re-
 liquum relictum est, nihil
 quaeso illius nos cæla : Hæ-
 culi autem sacrificium hoc
 absolutum atque perfectum
 prabe. THEO. ² Tauri-
 uorus quidem, Luciane, deus
 iste est, et sacrificijs illis quæ
 sine nidore perficiuntur, ut
 aiunt, minime delectatur.

Sed postquam annuam ipsius
 festiuitatem sermone celebramus, mea quidem narratio
 nēs à summo statim mane in medium allata, ad satietatem
 iam peruenire. Tua verò Musa à consuetō resolūta atque
 dimissa studio, hilarem cum deo diem hunc totum pera-

καὶ μοι γινούσιν αἰσῶς ἰσθ',
 ἰσθ' μὲν δ' ἄς ἐτιρόν σι τοῦ
 παύθους, ῥέποντα ὄρω. ποσ
 τίρους ἀμάμονας ἤγῃ, τοὺς
 φιλόπαιδας, ἃ ἄνους γυναι-
 οῖς ἀσφύλλοντας; ἰσθ' μὲν
 γὰρ ὁ πλεονέκτης ἰκατέρω, καὶ
 θαυρὸν ἀκείδης πρυτανῆ,
 τοῖς ἰσθ' ἀμφοτέρω πλεον-
 εῖξιν ἰσορροπῶς ταλαν-
 τώομαι. οὐ δ' ἐκτός ὦρ,
 ἀδικαίως κειτῇ, ὡς λογισμῶ
 τὸ βέλτιον αἰρήσῃ, πάντα δ' ἂν
 πλεονέκτης ἀκείδης, ὡς φιλό-
 τος, ἡνὶ πλεονέκτης ἂν ψῆφον
 ἢ πλεονέκτης ἡνὶ πλεονέκτης
 οἷς, ἢ δὴ φίλῃ. Λυ. πα-
 δίδας, ὡς Θεόμνησι, καὶ γί-
 νωσθ' ἡνὶ πλεονέκτης. ἢ
 δ' ἐπαγγέλλεται τι καὶ σπου-
 δαῖον. ἰσθ' οὐκ ἐξ ἡνὶ πλεονέκτης
 ἐπιχαλάρως ἡνὶ πλεονέκτης, ἢ δὴ
 ὅτι λίαν, ἀπ' οὐ πλεονέκτης,
 ἐξ ὅτου ἀνδρῶν ἀνδρῶν ἀνδρῶν
 ποῶς, πλεονέκτης τοῦτο οὐκ ὡς
 ὡς, ὡς ἀμειψόμενοι, ἔτι πλεονέ-
 κτη-

gat. Ac mihi queso aequum
 iudex esse velis, quoniam in
 neutram adeò partem huius
 cupiditatis inclinatum aut
 pronum te video, utrum me-
 lius habere putes eos qui ma-
 sculos amant, an qui femi-
 nis delectantur. Nam ego
 quidem, qui utrinque aequè
 iustus sum, perinde atque ac-
 curata ac proba aliqua trus-
 tina, ambabus ex utraque
 parte lancibus aequaliter
 huc atque illuc inclinom. Tu
 verò, qui extra hanc sortem
 es, incorrupto iudice, ratio-
 ne videlicet, quod melius
 fuerit, dignosces ac secero-
 nes. Promde omni recusantē
 di prætexit ac simulatione
 deposita, o amice, calculum
 quē tibi commēdavit ac cred-
 idit illud de meis amoribus
 conuocatum iudicium, iam
 tandem feras. L V C. Lu-
 dum, Theomnesse, aut risum
 putas narrationem hanc. Ea
 verò etiam serium quoddam

promittit. Ego itaque nuper adeò eius rei periculū facere
 cœpi, sat scio, nimium, et non olim, ex quo duos quosdam vi-
 ros audiui de hac re contentiosè admodum quasi dimicantes,
 memos

τὴ δ' ἐμὴν τὰ πάσσαλια
 τῆς ἱρωτικῆς διαφοράς, μι-
 λοδίασιν ὑποκρίναι. Λοιπὸν
 Ἰταλίαν μοι πλεονεξέονμι-
 νον, ταχυνουμένη σκοπῶ
 ἀντίπαιστο, τούτων τῶν δι-
 κτύπων, οἷς μέγιστα χρεῖσθαι
 Διβυρνοὶ δοκοῦσιν, ἔστι
 Ἰωνίῳ κόλῳ παρρησιμφορ-
 ῶς δ' ἐν τῷ, πόντους ἐπιχω-
 εῖους θεοὺς προσκυνῶν, καὶ
 Δία ξείριον Ἰλίου στυγερὰ
 θάλατταν ἀπ' ἡμῶν στρατιᾶς ἐπι-
 καλεσάμεν, ἀπ' ἧς οὐδεὶς
 πῶς ἴσως ἐκείνην ἐπὶ θάλασσαν
 ἔσται. Ἐτα τὸς παρρησιμφορ-
 ῶς δ' ἐκείνην ἐπὶ θάλασσαν
 ἐκείνην ἐπὶ θάλασσαν (ἐκείνην δ'
 πᾶσι τοῖς λιπαρῶς ὄχλῳ, οἱ
 σωεῖς ἐμὴν ἐν τῇ γένεσιν
 ἀνταρῶς διὰ τὴν γένεσιν) ἢ πρὸ
 μνηστῶν ἐπὶ τῇ γένεσιν, ἐγγὺς ἡμῶν
 τὸν ἴδμεν τὸν ἐν τῇ γένεσιν. καὶ
 ῥοδία τῶν ἰλατέρων μὴ δ'
 μικρὸν ἀπ' αὐτῆς γὰρ ἀναχθῆναι
 τὸν, ἐπεὶ δὲ μάλα καὶ ἐκείνην
 πρὸς ἡμᾶς ἐκείνην αὐτῶν,
 τὸν τὸν ἐκ τῶν μετὰ τοῖς
 ἀνα.

nafiniat ille. Tu verò nobis
 veterem gloriam amatorie
 perage differentie canen-
 do. L V C I A. Instituenti
 mihi in Italiam nauigare,
 velox atque citatum nauis-
 gium apparatus erat, ex his
 remibus istis quoddam, qui-
 bus maxime Liburni, qua-
 gens ad Ionium sinum habin-
 tat, videntur vii. Postquam
 autem iam nauigandi tem-
 pus erat, vniuersos deos pa-
 trios comprecatus, ac Ioue
 hospitali, ut propitius expes-
 ditionem peregre susceptam
 coadiuuare vellet, inuocato,
 ab urbe vehiculo iumentar-
 rio ad mare descendendi. Deim-
 de valere iussis ijs qui nos
 deduxerant. (sequebatur iu-
 tem eruditorum turba sedu-
 la ac frequens: qui cum assis-
 duè nobiscum versari fuisset,
 agrè atque inuitò à no-
 bis segregari se patiebantur)
 consensa puppi, iuxta gub-
 ernatorem assedi. Atque im-
 petu remigum paulatim à

terra in altum prouecti, postquam admodum à tergo ex-
 citando fluctus prosequerantur nos aura, malo ex medio
 nauis

ἡσυχίᾳ κρηναίῳ τῷ κίρας πᾶσι
 εἰλαμῶ. ἄτ' ἀθρόας κατὰ τ'
 ἡλάντων τὰς ὁδούς ἐκχέουσιν,
 ἤριμα πρὸς πᾶσι τῷ αἶνον,
 κατ' ἴδμεν, ὅμοιαι, βίβλος ἰδὲ
 ὧν τοῖς αἰσθησάμεθα, βρῦ τ'
 ἡδύματ' ὡς ἡδύματ' ἡμῶν, πρὶ
 τῷ οὐρανῷ αὐτὸ πᾶσαν
 ἀπ' ἀγνῶστον ἐν τῷ μεταξὺ
 πρῶτον σπουδῆς ἢ παύσεως
 ἐχόμενα σωλὶ ἔχον, καὶ οὐδὲ
 πᾶν μηχανῶν. ὡς δ' αὖτε Κί-
 λικίας τῷ ἱερῶν ἀμείψαν-
 τῶν, ἀχόμενα τῷ Παμφυλίου κόλ-
 πῳ, Χελιδονίας ὑπερβόροισιν
 οὐκ ἀποχθῆναι τὴν ἀτυχίαν τῆς
 παλαιᾶς Βασιλίδος ὄρεας, ἐκ-
 ἔστη τῶν Λυκαίων πόλιν ἐν
 πρὸς ἡμῶν, μὴ οὐκ τὰ πᾶσι
 ἡδύματ' ὡς ἡδύματ' ἡμῶν. οὐδὲ
 τῶν ὡς ἀνδραμονίας ὄρεας
 τῶν ἀμείψαντων, ἄλλαι τῆς Ἡλιά-
 δος ἀμείψαντες Ρόδῳ, τὸ θῶρον
 χεῖρ τῶν μεταξὺ παύσεως ἀνα-
 παύσαι πᾶσι. ὁλίγον ἐκείνη.
 μῶν. οἱ μὲν οὐκ ἐπὶ τῷ τῷ σκαφῶν
 τῷ ἱερῶν ἐν τῷ ἀνασπῶν-
 τῶν.

navis erecto, summo carche-
 sio antennam adstrinximus.
 Deinde conferta per funes
 vela effundentes, sensim im-
 pletis vento lineis, nihilo
 minore cursu, opinor, quàm
 sagitta percolauimus, flucti-
 bus grauiter frementibus in-
 fra circa proscindētem ipsos
 proyam. At verò quæ inter
 nauigandum seria vel etiam
 iocosa contulerimus, longiùs
 hic persequi tempus nō sinit.
 Postquam autem maritimā
 Cilicia orā præteruecti, Pās-
 phylum sinum contigimus,
 ultra Chelidoneas felices il-
 los veteris Graciæ terminos
 haud citra laborem cursu e-
 lati, ad singulas Lyciæ ciui-
 tates hospitio diuertimus,
 sermonibus ac fabulis ut pla-
 rimum nos oblectantes (neq̃
 enim vllum in ipsis nūc
 stum prioris felicitatis cera-
 nitur vestigium reliquum)
 donec ad Solis sacrā delati
 Rhodum, continuum nauig-
 andi laborem, quo huc vsq̃
 aliquantiſper decreuimus. Res
 miges itaque nauigio ἐν mari in terram subducto, prope lit-
 mm mm 2 tua

si facramus, interpellare
 miges itaque nauigio ἐν mari

ἔντα, ἰγὺς ἰσχυρότερ. ἰγὼ δ', ἀντριπόμενος μοι ξενῶ
 ὁ ἀνανικτὸν τῷ Διονυσίῳ,
 κατὰ σχολῶν ἰδ' αἰδίζομαι, ἡδὲ
 φῦς ἀφελώσεως ἰμωπλάα
 μ' ὁ. ἔτι γὰρ οὕτως ἐ πό
 λης Ἡλίου, πρίπορ ἔχ' ὁ τῷ
 θιῶ τὸ καὶ ὁ. ἰαπριῶρ δ'
 τὰς ἐν τῷ Διονυσίῳ πῶς, ἐκ
 εἰς γραφῶν κατὰ πῶρ, ἄ
 μ' ὁ τῷ τερπονί τῆς ὀψιως, ἡ
 ρωϊκούς μύθους ἀνανιό
 μ' ὁ. ἀλλ' ὅ γάρ μοι διδοῖ
 καὶ πῆς πῶ πῶ ὁ ῥῶν ὁ
 γου διὰ φοροί, πῶ ὁ ἰο
 εἶαρ ἀφελώσ' ὁ. τὰ δ' ὁ πῶ
 λὰ καὶ αὐτὸς ἀκασίᾳ πῶ ὁ ἄ
 βανον. ἡ δ' ὁ τῆς θίᾳς ἄ
 λης ἔχοντι, καὶ ὁ πῶ μιν
 μοι βαδίζω οἶκαδ', τὸ ἡ
 δισον ἐπὶ ξίφους ἀπλῶ τῶ μοι
 ἐρδ' ὁ, ἀνδρῶν ἐκ παλαιῶ ῥῶ
 ν ὁ, ὅς οὐδ' αὐτὸς ἄ
 γνοαί μοι δοκεῖς ποτ' ἄλλ' ἡ
 μῖν ἰδῶν ἐπιφοιτῶντας ἐν
 τῶ ὁ, τῶ Κορίνθ' Χαεικλία
 οἶκ' ὁ, οὐκ ἄμορφοι ἔχον
 τά τι,

tus tentoria fixerunt. Ego
 vero, parato mihi hospitio
 eregionē templi Dionysii, o-
 ciose per urbem incedebam,
 immensa adeo voluptate in-
 terim fruens. Est enim re is-
 psa ciuitas hæc Solis, conue-
 nientem huic deo pulchritu-
 dinem præseferens. Obam-
 bulans autē in Dionysii por-
 ticibus, vnamquamque pi-
 cturam contemplantur, vna
 cum voluptate ea quam vi-
 dendo capiebam, Heroicas
 quoque fabulas memoriare.
 petens. Statim enim mihi
 duo, vel etiam tres prope
 modum præcipui superuenē-
 re, qui mihi omnem historiā
 enarrabant. Pleraque an-
 tem & ipse coniectura præ-
 cipiebant: ceterum cum iam
 contemplatione ista satiatu
 essem, ac domum ite cogita-
 rem, dulcissimum peregrē
 obigit mihi luctum, viri
 longo iam olim tempore mi-
 hi noti ac familiares, quos
 nec ipsum ignorare te puto,

cum sæpe ad nos itantes hinc videris, nempe Chariclem illum
 Corinthium, adolescentem haudquaquam deformem, de-
 ditum

τὴν καὶ κομμωτικῆς ἀσκή-
σεως, ἄτε, οἶμαι, γυναικοῖς ἐνα-
ραῖσθον, ἅμα δ' αὖ καὶ
κατακρατῖδα τὴν Ἀθλωσιν,
τὸν τρόπον ἀπλοϊκόν. πρὸς γυ-
μνάσεως γὰρ πολιτικῶν λόγων
πρὸς τὸ καὶ ταυτησί τ' ἀγο-
ραῖς ῥηθεῖς. ὡς δ' καὶ τῷ
σώματι γυμναστικῆς, οὐδ' ἄλ-
λό τι, μοι δοκῇ τὰς παλαι-
στας ἀγαπῶν, ἢ δὲ τὰς παι-
δικὰς ἐρωτάς· ὅπως γὰρ ἂς τῷ
ἐπὶ τῷ. ὡς δ' πρὸς τὸ θῆλυ μί-
ση, πομπὰ καὶ Πρὸς μὲν καὶ
ρῶν, πρὸς γὰρ οὐκ ἴδωρ ἰκ-
τρός με, γὰρ καὶ γὰρ πλῆτοι
πρὸς ἰδωρ. ἂν ὅλοια πελοῖ
ἀντιπρόσωποι, πρὸς αὐτὸν ἰδ-
θῇ ἰκτρός· ἔξισον με, ἡδ-
γὼ πελονακωνῆτας ὀρῶν, π-
ρατῆρ· τὸ μὲν τὰ μὲν ἄ-
πορ, ὡς κατακρατῖδα καὶ
Χαείκλας, ἅμω καλῶς ἔχο-
ντες ὑμᾶς παρ' ἡμοῖ φοιτῶν,
ἵνα

ditum nonnihil comendi &
fucandi corporis studio, ut
qui mulieribus, opinor, for-
ma atque elegancia ista com-
mendari affectaret. Vnā au-
tem cum ipso & Callicra-
tidem istum Atheniensem,
moribus ac habitu simpli-
ciarem. Nam se velut du-
cem atque antesignantem in
cuiuslibet orationibus & in
hoc forensi dicendi genere
gererat. Erat autem & cor-
poris exercitationibus dedim-
us, ob nihil aliud, ut mihi
videtur, palastras tantopere
amans, quàm ob puerorum
amores: prorsus enim in hoc
quasi autonus ferebatur.
Ob odium autem quo femi-
nas omnes prosequabatur,
etiam Prometheo malè im-
preccari solebat. Cum igitur
à longè uterque me con-
spicatus esset, gaudio atque
laetitia pleni accurrunt. De-

inde, quemadmodum fieri consuevit, salutato atque exce-
pto me, uterque ut ad se venirem rogabant. Atque ego
cum viderem ipsos de hac re inter se contendendo linguis
procedere: Hodie quidem, respondens inquam, Callicra-
tida & Charicles, ambo vos decet apud me frequentes esse,

ἵνα μὴ πλεῖον τῶν ἑρμηνεύων
 τι. ταῖς δὲ ἡμέραις ἡμέραις
 (πρὸς ἧν ἔνταυθα ἔτι πλεον
 ρας διήνοκα μὲν) ἀμοι-
 βάως ἀντιπλάσσειμι, καὶ ἄρα
 ἀσχετὸς ὁ πότος. Δουλοῦ
 ταῦτα. καὶ γὰρ ἡμῶν τῶν ἡ-
 μέραν ἀνίσταμαι ἐν, καὶ δὲ
 ἐπίσημα κατακρατῖδας, ἅτα
 μὲν αὐτὸν ὁ Χαρίκλεις. ἐν-
 ρων δὲ καὶ παρὰ τῶν ἰσχυ-
 ρισμῶν, ἐν ᾧ τὸ ἑκάτερον ἀσχε-
 τως τεκμήσια. ὁ μὲν γὰρ Ἀθη-
 νῶν ὁ ὁμόρφος ποσειδὼν ἐξ-
 σκεῖτο, καὶ πᾶς οἰκίτης αὐτῷ
 ἐχιδνῶν ἀγῶν. ὡς, μὲν τὸ
 πρῶτον ὑπογράφειν αὐ-
 τοῖς χνὸς παραμύροντες, ἵππε-
 δὰν δὲ ἰσχυροῖς ἀπαρῆαι πυκα-
 ῶσι, οἰκονόμοι, καὶ τῶν Ἀ-
 κελύχων χαίρων κυδνόμεντοι ἀ-
 πειρομένους. Χαίρων γὰρ μὲν
 πολὺς ὁρχηστῆς ὡς μὲν μεσση-
 ρῶν χορὸς ἔπιτο, καὶ πᾶν τὸ
 δωμοτικόν, ὡς ἐν ὁμομοφο-
 ροῖς, ἡνωσάντων μὲν ὡς, ἀν-
 ὁρῶς

ut ne cōtentionem maiorem
 inter vos excitetis. Sequenti-
 bus autem diebus nā tres aut
 quatuor etiam hīc commo-
 rari constituti) per vices acci-
 pietis me mutuo, forte inter
 vos missa vter id priore loco
 faciat. Hæc ita cum placue-
 re. Atq; illa quidem die con-
 uuiū præfatus ego fui : se-
 quenti autem Callicratidas,
 & post ipsum Charicles.
 Porro animaduvertebam etiā
 inter ipsos conuiuiorū appa-
 ratus, manifesta vtriusq; af-
 fectiōnis indicia. Nam Atho-
 niensis quidē ille pueris per-
 quam formosis instructus e-
 rat, & propemodum omnes
 illius serui imberbes erant, nā
 ampliūs ab illo retineri soli-
 ti, quā dum prima lanugi-
 ne inficerentur: postquam au-
 tem barba frequentiore ge-
 nā illorum addensabantur,
 dispensatores, & fundorum
 quos ille Athenis habebat,
 procuratores amandaban-

tur. At vero Chariclem magnus saltatricum & psalteria-
 rum chorus sequebatur, ac tota illius domuncula, perim-
 de ut in Ceteris sacris, mulieribus referta erat, viro ali-

ἥτις οὐδ' ἀπαρῆσθοντ', αἰ
μὰ τι πονηρίον, ἢ γέρον ἢ
πρηνὲς, ὁποιοὺς ἐφθάει, τῷ
ζῶοντι ἡγοτυπίας ἀποφίαν
οὐκ ἔχοντ'. ὡς μὲν οὖν, ὡς
ἔφην, καὶ ταῦθ' ἵκανον ἔμα-
ροτέρων γυμνῶν δάματα.
πομπῆς γὰρ μὲν, ἐπ' ἀλίου
ἀψιμαχίᾳ τινος ἐπ' αὐτοῖς ἐ-
κινῆσθαι, ἔχ' ὡς πῆρας ἔχον
τι τῷ ἡγεσίᾳ, ἀπ' ἱππῶν
ῥοῖς ὡς ἀνάγκη, συμπλοῦς
ἰσχυρότας αὐτὸς ἱπποδρόμῳ
ἀντιπῶν γὰρ ἑλπίδας. ἀ-
ποφίαν ὁμοίως ἰμοί. καὶ ἀ-
ξαρτήμην, Κνίδος περὶ ὁρίσας
κατὰ θάλασσαν, καὶ τὸ Ἀφροδίτης
ἱδρὸν ποθεῖν ἰνδρὸν (ὕ-
μνηται δὲ τῆς τὸ Ἰ Πραξι-
τέλους ἀγρῆας ὄντος ἱππο-
φρόδιτον) ἡρίμα τῷ γὰρ πῶ-
σθαι ἔχον, αὐτὸς, οἶμαι, τῷ
θεοῦ λιπαρῶν γαλήνῃ πομπο-
πολοῦσθαι τὸ σκάφ'. ὡς μὲν
οὖν ἀπὸ αἰσῶν ἔμεινον αἱ συνή-
θαι

quo ne puncto temporis ibi
apparente, nisi sicubi infans
aliquis, aut senex decrepitus,
coquus videlicet conspice-
retur, in quem propter æta-
tem xelotypia suspicio ama-
plius vlla cadere non posset.
Erant igitur & hæc, ut di-
xi, satis multa atq; aperta v-
triusque animi documenta.
Veruntamen aliquoties etiā
breves quædam quasi futurū
certaminis coitiones inter i-
psos inceptabātur, tanquam
finem aliquem quæstio hæc
baudquam haberet. At
postquam iam tēpus erat ve-
iterum in alium prouheren-
tur, socios nauigationis, vo-
lentes alioqui ipsos, abduce-
re mecum studebam: consti-
tuebant enim in Italiā nauig-
gare, æquē atq; ego. Et cū
nobis visum esset in Gnidiā,
appulsa ibi naue, spectandā
causa ascendere, & Veneris
templum videndū desiderium

nos incesisset (celebratur autem ibi Praxitelis facilitatis ac
promptitudinis illud verè Venerium & amabile) paulatim
ad terram subuecti sumus, ipsa opinor dea pulchra trans
quillitate nauigium deducente. Ceteris igitur solita res

θαρ παρασκαυα, ἐν δὲ ἰσ-
 ρωτικὸν ζυγὸν ἐκατέρωθεν
 ἑξαψάμην, ὑπὸ κλαυθρῶν
 κλυτὸν Κνίδιον, οὐκ ἀγλαστὶ τῆς
 ἑραμωτικῆς ἀγλασίας με-
 τίχων, ὡς ἐν Ἀφροδίτῃ πό-
 ρα. εὐαὶ δὲ Σωσράτου, καὶ
 τῶν αἰώνων, ὅτε τέρπειν ἡμᾶς ἰδύ-
 ναστο, πρῶτον ἰμπεριεχόν-
 τις, ἐπὶ τὸν νῆον τῆς Ἀφρο-
 δίτης βαδίσοντες, νῶ μὲν, ἰ-
 γὼ τε καὶ Χαεικλῆς, πῶν τε
 πεσθίμους, Καλλιπρατίδας δὲ.
 ὡς ἐπὶ θίαν τέλειαν ἄκων,
 ἡδίων ἄν, οἶμαι. τῆς Κνι-
 δίας Ἀφροδίτης τὸν ἐν Θι-
 σπιῶς ἀντικαταμαξόμεν
 ἔρωτα, καὶ πῶς ὠδύς ὑμῖν,
 ἀπ' αὐτῶν τῶν τιμίνους, Ἀφρο-
 δίσιοι πεσινύοντες αὐραὶ
 τὸ γὰρ αὐθιγόν, ἐκ αἰθέρας
 ἀγούον μάλιστα, λίθων πρᾶξι
 γάλας ἰσραμίνων, ἀπ' ὡς ἐν
 Ἀφροδίτῃ, ἅπαν ὡς ὄνιμον.
 ἡμῶν ἑραμῶν, ἃ τῶς ὑό-
 μως ὠθαλίσιον ἄχει πόρ-
 ρον βρῶντα, τῶν αἰώνων.
 νῶ.

atque arma cune facere: ego
 verò amatorium istud par
 vtrinq̃ suspensum habens,
 Gnidum circumcirca obam-
 bulabam, non sine risu figu-
 lina istius proteruitatis par-
 ticipem me prabendo, ut in
 Veneris ciuitate. Porticus
 autem Sofstrati, ac cetera
 quæ nos oblectare poterant,
 principiò circumeundo vi-
 sentes, mox ad templum Ve-
 neris iuimus, nos quidem duos,
 ego videlicet & Charicles
 admodum glacriter, Calli-
 cratidas autem ut ad specta-
 culum muliebre, inuitus, lis-
 bentiùs, ut opinor, pro Ven-
 nere Gnidia Thespiesen il-
 lum Cupidinem permutatio-
 ne facta habiturus. Ac stan-
 tim quodammodo nobis ab
 ingressa luci Veneris aspi-
 rarunt aura. Serenitas enim,
 ac lumen illud supernum, nō
 in solum sterile maximè, &
 lapideis tabulis constratum,
 excipiebatur: sed erat illud,
 utpote in Veneris templo,

secundum mitibus ac frugiferis arboribus, quæ frondibus
 pirentibus in longum vsque promanantibus, ærem cir-
 cum cita

κλισίᾳ, τοῖς ἱεραδῶσαι θέλου-
 σιν, ἅς αὖ τῶν μὲν ἀνθρώπων,
 σπανίας ὑπεροίτων τιμῆς ἂ-
 ρόθεν δ' ὁ πολὺν δὲ ὄχλον
 ἱκανοποιεῖν, ὅπως Διὸς ἱε-
 ρείᾳ ἵκνῃται. ἱκανῶς τοῖς
 φύλοισι ὑπεροίτων, ἅς αὖ τῶν
 παλαιῶν. ἡ μὲν ὅρ ὅτις ἐν
 μέσῳ καθίσθεται. παλαιῶς δ'
 διὸς δαύδαλμα καὶ κτιστορ, ὅ-
 πρ' ἔφανορ, καὶ σισυρότι γιν-
 οῦται μικρόν. ἱκανοποιεῖται.
 πᾶν δ' τὸ καλὸν αὐτῆς ἂ-
 καλὸν πορ, οὐδ' αὖτις, ἱκανῶς
 ἀμπεχόσις, γινόμεναι, πάλιν
 ὅθεν τῆς ἱερείας καὶ πάλιν αὐτῶς
 ἀλλήλοισι ἐπικρύπτει. ἱκανῶς.
 Ἡ γὰρ μὲν ἡ ἀμπεχόσις ἱκανῶς
 εἶχεν, ὡς πάλιν ἀντιτυπορ οὐ-
 τῶ, καὶ ἱκανῶς τῶν διὸς φύ-
 σιν ἱκανοποιεῖται. ἱκανῶς ἱκανῶς
 παρ. ὁ γοῦν Χασικλῆς ἱκανῶς
 οἷς τι καὶ παρὰ φορορ ἱκανῶς
 ἔτι ἀντιτυπορ, ἅς αὖ, ἱκανῶς
 ὅθεν τῶν διὸς ἱκανῶς Ἀρῆς. καὶ
 ἅμα πρὸς ἅμα, ἱκανῶς
 τοῖς καλῶσι, ἱκανῶς ὅθεν ἱκανῶς
 παρὸν,

tumatissime, inquit, deorum, * Mars, qui propter hanc vin-
 ctus fuisti. Et simul accurrens plenis labijs, quoad fieri po-
 tuit

opacis et obscuris, amant
 quædam cella, eorum usui
 qui intus conuiuia agitare
 vellent, comparata: in quas
 urbanorum quidem vari com-
 meabant vlli, sed populi fre-
 quentes turbæ sollemniter co-
 ueniebāt, re ipsa Veneris in-
 dulgentes. Postquam autem
 abundè plantis istis oblecta-
 ti fuimus, intrò in templum
 ingressi sumus. Ipsa igitur
 dea in medio posita est, ex
 Pario marmore, opus sapè
 pulcherrimum atq; præclar-
 rum, et visu quodam simus
 lato d. parum subrigens. Tot-
 ta autem pulchritudo eius
 detecta, nulla veste ipsam te-
 gente, nuda conspicitur, ni-
 si quatenus altera manu pu-
 denda, quasi oblita sui, ab-
 scondit. Tantum verò arti-
 fex illa arsi valuit, ut solida
 adeò ac dura marmoris na-
 tura singula etiam membra
 deceret. Charicles igitur
 insanum quiddam et furis
 bundum exclamans: O' for-

πατήρ, ἰκάνων τὸν αὐχένα,
 κατελά. σιγῇ δ' ἱφιστὸς ὁ
 Καλλιρατίδας, κατὰ τοῦ
 ἀπιδάμαζον. ἴσι δ' ἄμφω.
 θορῶ αὐτῆς ὁ νῆος, καὶ τοῖς
 θύλοισι τῶν διδρῶν ἰδῆν ἀκρι-
 βῶς καὶ κατὰ νότον, καὶ ἵνα
 μηδὲν αὐτῆς ἀδούματος ᾖ.
 Αἰ σμαράδας οὐδ' οἶ, τῇ ἰτί-
 ρα πύλῃ παριλθῶσι, τῶν ὀπι-
 θῶν ἀμορφίαν ἀσβεβῆσαι.
 Δόξαν οὐδ' ὅλῳ τῶν διδρῶν.
 Δῶν, ἃς τὸ κατόπιρ ἔῃ σῆμα
 πικρὰ μομφῇ. ἄτ' ἀνοιγῆσαι
 τ' θύρας ἑκὸς τοῦ ἡλαδοφύ-
 λακῶ, ἄγαι πικρὰ μομφῇ
 γυναικῶν, θεμὸς αἰφνιδίον
 ἑμᾶς ἄχι τὸ ἡώπας. ὁ γυνὴ
 Αἰφνιδίῳ, ἡσυχῇ τῇ μισροῦ
 θλίπας, ἰπὰ τὰ παλαιὰ μέρη
 τ' οὐ κατεβῆσαν. ἀδρόας,
 πολλὸν τ' Χαρικλῆους ἱμμανί-
 σιρον ἀνελόντων. Ἡρώκτας,
 ὅση μὲ τῶν μεταφύων δι-
 ρυθμία, πᾶσι δ' ἀμφοτεφῶς
 αἰκάζοντων, ἀγκάσιμα χερσὶ
 πληθὺς ἃς δ' ἀπείργαφοι τ'

tuit extenso collo, deoscula-
 batur illam. Tacite autem
 adstans Callieratides, secum
 in animo admirabatur. Est
 autem biforis ipsum ades, ut
 possint, qui volunt deam is-
 psam diligentius inspicere,
 etiam tergo contemplari,
 et ut nihil ipsius cum admi-
 ratione non spectes. Facile
 itaque licet per alteram por-
 tam accedentibus, postero-
 rem quoque formositatem
 contueri. Proinde cum vi-
 sum nobis esset totam ipsam
 deam videre, in posteriorem
 templi partem circumuiui-
 mus, ac reclusa ianua ab au-
 ditus, qui et ipse creditur
 mulier esse, repente obstru-
 uimus ad pulchritudinem il-
 lam. Atheniensis itaque iste,
 qui tacite paulò ante viden-
 bat, posteaquā eas quæ in pue-
 ris appetuntur partes aspe-
 xit, cōtinuò λόγῃ quàm Cha-
 ricles in saniore modo exclā-
 mauit: Hercules, inquit,
 quanta scapularum concin-

nitas? Ut autem extuberantes nitens lumbi, amplexantiis
 meum implentes? Quam scitè circumductæ elunium pul-
 pe, in

ρητῶν αὐτῶν ἐπιπυρρῶν
 τῶν, μὲν ἄρα ἱππῶν, αὐτῶν
 τοῖς ὀστέοις περικαλῶν, μή-
 τι αὖ ἐπὶ ῥομφαίᾳ ἐκχυ-
 ρασσέναι. τῶν δὲ τοῖς ὀστέ-
 οις ἰσοφραγισμένων ἐξ ἱπ-
 πῶν τελευτῶν, ἐκ δὲ ἁπο-
 τῆς ἑνὸς ἑλίου, μηρὸν τε καὶ
 ἄνω μὲν ἐπὶ ὀστέῳ τεταμένῳ
 ἄρτι ποδὸς, ἡκιστα μὲν οὖν
 ὁμοῖοι τοῖς τοῖς ἄρα Γανυμήδε-
 ῖν ἔρανον. Διὶ τὸν ἑκτὸν ἡδίστον
 ἔρχετο, παρὰ δὲ τῷ Ἡέβης οὐκ
 ἄν ἔγωγε σφαιρομενῆος ποτὶ
 ἰδὲ ἴδμεν. ἰδοὺ τὰ ταῦτα
 τῷ Καλλιράτιδος βοῶντι, ὁ
 Χαρίκλεις, ἐπὶ τῷ φερόμενῳ
 ὀστέῳ, ὁλίγη δὲ ἱππῶν, τὰ
 ἄρτι, καὶ ῥομφαία ἐν τοῖς ὀ-
 στέοις περικαλῶν. ἀνυπακού-
 οντα δὲ τῷ θαυμάσῃ οὐκ ἔ-
 σκετο ἀπὸ τῆς αἰτίας, ἐπὶ θαλάσσης
 μηρὸν σπῆλον ἄλλοθεν, ὅ-
 σον ἐν ἰσθμῷ κηλῖδα. ἔτι
 καὶ αὐτὸ τὸν ἀμορφῶν ἡ
 ῥομφαία δὲ καὶ λαμπρότης.
 ἔγωγε μὲν σιθάνῃ τὰ λυγρὰ ἀκα-
 οῖα

ut in veste asperginem luti aliquā. Arguebat autem de formi-
 tatem ipsius, reliquus totius marmoris nitor. Ego itaq; verifi-
 cili coniectura veritatem colligendo, naturā lapidis, id quod
 appa-

pia, in se retundantur, neque
 tenues nimis ipsis ossibus ad-
 strictæ, neque rursus in im-
 mensam effuse pinguedinē.
 Formarum autē quæ viri-
 que natibus infra cœnibus
 velut impressæ redduntur,
 dici non potest quā suavis
 risus. Femorūq; & tibiarū in
 rectum ad pedem usque pros-
 tentæ, accuratè servatæ mo-
 dulatione. Talis igitur & Ga-
 nymedes in cœlo Ioui nectar
 dulcius infundit. Nam ab
 Hebe equidem subministrā-
 te potum haudquaquam ac-
 ceperim. Cū autem hæc
 quasi quodam numine cor-
 repius Callicratidas exclā-
 maret, Charicles præ nimio
 ac vehementi stupore parum
 adfuit quā diriguisset, hu-
 midum quendam & manan-
 tem in oculis dolorem collis-
 quans. Ceterū postquam
 ab admiratione satietas non
 auerit, in altero femore ma-
 culam conspiciamus, perinde

οὐκ ἐπὶ τὰς αἰσῶν, φησὶν ὅτι μὴ τὴ
 νῆθε, τὸ βλεπόμενον ἔστιν. πάλιν
 ὁ δὲ ἔτι ἐπὶ τῶν αἰσῶν ἔτι.
 ποτὶ δὲ τὸς κατ' ἀκρόαν
 οὐκ ἀναμνήσεις καλοῖς, ἢ τὴ
 χη παρμποδίσαν. μὴ λανθάνει
 οὐκ ἰσχυρῶς φησὶν αὐτὴν
 ἐκείνη νομίζουσα, καὶ κατὰ τὴν
 τὴ Πραξιτέλεος ἰθαύμαζον,
 ὅτι τὴ νῆθε τὸ δόμορπον, ἢ
 τὸς ἄλλων ἐκείνη ἀναμνή
 οὐκ μὴ τὴν ἐκείνην. ἢ δὲ
 παρμποδίσαν πάλιν ἢ μὴ
 ποτὶ δὲ ἀπὸ τῶν αἰσῶν
 ἐκείνη ἰσχυρῶς. ἔτι δὲ, οὐκ
 ἀσέμνη ἢ τὴν αἰσῶν (ἢ πάλιν
 ἐκείνη ἀναμνή οὐκ ἰσχυρῶς)
 ποτὶ δὲ ἐκείνη τὴν αἰσῶν
 μὴ τὴν αἰσῶν δὲ τὴν αἰσῶν
 ἐκείνη τὴν αἰσῶν, καὶ πάλιν
 αὐτὴν ἐκείνη τὴν αἰσῶν
 κατ' ἀρχὰς ἐκείνη δὲ τὴν αἰσῶν
 οὐκ ἀσέμνη δὲ τὴν αἰσῶν
 ἐκείνη τὴν αἰσῶν, καὶ πάλιν
 αὐτὴν ἐκείνη τὴν αἰσῶν
 καὶ

apparerebat, esse putabā Nam
 neq̃ huiusmodi rerum cas
 sus alieni sunt. Multis autem
 quibus exirent, & velut ad
 unguem pulchris esse lice
 bat, fortuna interim aliquid,
 quod in mora sit, obicit.
 Proinde nigram quandam
 maculam natura aspersam
 marmorī esse existimans, e
 tiam hac parte Praxitelem
 admirabar, quod eam lapī
 di deformitatem in illis po
 tissimum partibus abscon
 disse, quā nunq̃ coargui ac
 deprehendi possent. At ea
 quā nobis propē stabat tem
 pli ministra, incredibilis cu
 iusdam orationis novam hi
 steriam narrauit. Nam ado
 lescentē quendā inquit haud
 quaquā ignobili genere na
 tum (nomen autem ipsa res
 gesta tacet fecit) crebrō ad
 delubrum hoc venientem,
 infelici quodā genio impul
 sum, deam ipsam amare cœ.

pisse : & quia totos plerunque dies in templo commorabas
 tur, à principio sanctimonie cuiusdam religiosioris speciem
 de se præbuisse. Nam statim à lecto matutino, multò au
 roram præuertentem, huc venire solitum fuisse : ac post
 occasum

καὶ μετὰ δέσιν ἄνω ἰδάνει-
 σεν εἰπαδὶ. τὴν θ' ὅλῳ χμῖ-
 ραν ἀπαντικρὺ τ' ὅλῳ λαβὶς ὁ-
 ρῆος, ὁρθὰς ἐπ' αὐτὸν δύνων.
 πῶς τὰς τῶν ὀφθαλμῶν βοῇ
 ἀπέπεσεν. ἄσχημοι δ' αὐτῶν
 ψιθυρισμοί, καὶ λεληθομένης
 παλᾶς ἐρωτικῆς διηγουμένης
 μίμης. ἐπεὶ δ' αὖ καὶ μικρὰ
 τ' πᾶσιν ἐαυτὸν ἀρεσκονῆσαι
 ἐλπίσας, πρὸς αὐτῶν, τῇ δ' ἡρᾶς
 πῆλξ τίππας ἀσπασώλης Λι-
 βυκῆς δορυλὲς ἀπαειθμύες,
 ἀντιπῆλαι τὴν ἐλπίδα. καὶ
 βαλὼν πῶς ἐπὶ σκοπῷ, μὴ τις
 παρ' αὐτῶν ποτὶ τὴν θύρην αὐτὴν
 ὀβολόησιν, μὴ δ' ὅτις ἀσπασ-
 ῆς πρὸς αὐτῶν ἴσθ' ὅτις ὅτις, πρὸς
 σικωῆν τῆς ἐπιθυμίας τῶν ἐλ-
 πῶν νομίζων ἐπὶ ὅποια φίλῃ,
 φάσας κατὰ τῆς ἡρᾶς ῥί-
 ψας, οἳ δ' ἐπὶ τὸ ἀνθυμῶ-
 τιον ἀνπεσῶν, ὅλη Κνίδος
 καταρῶν, ὡς ἐπ' ἀνυκί-
 σθ' ἀνθυμῶν καὶ κατὰ τῆς, καὶ
 δὲ ὅλῳ συναρῶν, ἵτι-

ρθ

occasum Solis tantum at-
 grè domum redisse, atq; tot-
 um diem ex aduerso de-
 sedendo, rectos in ipsam
 perpetuò oculorū ictus di-
 rexisset. Obscurè autem, in-
 quit, interim secum ipse ne-
 scio quæ susurrabat, & sus-
 furante quodam sermone a-
 matorias peragebat quere-
 las. Cæterum ubi iam pau-
 lisper affectus illius mote-
 stiam à se remouere volebat,
 affatus deam, in mensam au-
 tē quatuor talis Libycæ cam-
 præ dinumeratis, ludendo
 spem experiebat. Ac quo-
 ties id quod intendebat, ie-
 cerat, maximeq; siquādo de-
 ipsam ictu feliciore forti-
 tur erat, nullo videlicet ta-
 lo eādem figura cum alio as-
 liquo cadente, adorabat il-
 lam: sperans se id quod ex-
 petebat, consecuturum es-
 se. Sm autem (quemadmo-
 dum solet) simplicius paulò
 per mensam iecisset, ac tali

id quod abominabilius erat, surgendo reddidissent, toti Gni-
 do malè imprecabatur, velut ob eladem aliquā immedicabi-
 lem, & mærore plenus erat: & paulò post correptis illis, alio
 ictu,

το βόλο τὴν πρὶν ἀσχημα-
 τίστως, ἤδη δὲ πάλιν αὐ-
 τὸν τὸ πάθος ἐκθίβομενον, ὡς
 ἔστιν ἅπαντες ἐκθίβομενον, καὶ πάλιν
 μαλακοῦ Ἀφροδίτης φλοῖος Ἀ-
 φροδίτῳ καλῶν ἐκέρυσσεν.
 ἱτιμαῖ δ' ἐξίσυ Διὶ Πραξιτέ-
 λῃ. καὶ πάλιν ὅ, τι καμύλιον
 ὠπρῆς οἶκοι φηλοῖτο,
 τὸν δὲ ἀνέστημα τὸν θῆ. πῆ-
 ρας, αὐτὸν σφοδρὰ τῶν ἐν αὐτῷ
 πόθων ἐπιτοῖσας ἀπεροῖσας
 ὅρ' ἐν ῥέθῃ δὲ τόλμα τ' ἐπιθυ-
 μίας μισροῖς. ἤδη γὰρ ἐπὶ
 Ἀδριανῇ κλίνοντι, ὡς ῥέθῃ
 λαθὼν τὸς παρόντας, ὅπως
 τὸν θύρας παρὰ τὸν ῥέθῃ, καὶ τὰς
 ἀφανῆς ἐνδοῖα τοῦ σχιδόν ἐδ'
 ἀναπνέων ἐφίμα. σιωπῶν δ'
 τὸν λακέρων ἐξῶθεν τὴν θύραν
 ἐφίμα. ὡς ῥέθῃ, ἐνδον ὁ κα-
 νὴς ἀγχιόης καθῆκε. καὶ τί
 γὰρ ἀγχιόης νυκτὸς ἐξὸς τόλ-
 μαρ, καὶ ἅπῃς ἐκ ἀκείδης ὅ-
 μῃρ ἀκείδης, τὸν ῥέθῃ πῆ-
 ρας.

iaclu, quod male antea ceci-
 derat, emendabat. Iam verb
 ubi affectus usque animus il-
 lius magis accendebatur, o-
 mnis paries in sculpebatur, &
 ut quæque arbor mollis erat,
 ita cortex illius formosam
 Venerem prædicabat. eodem
 autē in precio cū Ioue Pra-
 xitiles erat: & quicquid pre-
 ciosum ac pulchrum illi do-
 mi repositum inter ornami-
 ta fuerat, id omne donarium
 deæ offerebatur. Postremò
 nimia in eo desideriorum ve-
 hementia, in insaniam versa
 est. Inuenta autem est concu-
 piscentie illius mastrupatritæ
 quædam audacia. Cū enim
 iam ad occasum Sol incli-
 naret, sensim ac tacitè, ita ut
 qui aderant, non animaduer-
 terent, post ianuam clam ir-
 repsit, & stans ita ut cerni
 non posset, in interiore par-
 te aded se tacitus contine-
 bat, ut propè ne anhelitum

quidem emitteret. Aedituis autem perinde ut consueverant,
 foris ianuam attrahentibus, intus novus iste Anchises con-
 cludebatur. At quid ego arcana noctis audaciam accuratius
 vobis exprimā, aut etiā alius quispiam? Amatoriorum am-
 plexuum

εὐλοκῶν ἰχθυ ταῦτα μὲν ἡ.
 μίραρ ὠφθη, καὶ τὸν σπῆλον
 ἔχον ἡ θεὸς, ὡρ ἰπαθερ, ἱ.
 λυχορ. αὐτόρ γι μὲν τὸν
 νιανίαν, ὡς ὁ Δημόδους ἰσορ
 φῆ λόγος, ἡ κατὰ πειρῶν
 φῶσιρ, ἡ κατὰ πηλαγίς ἐν-
 ματ' ἐν ἰχθυότα, παντιλῶς
 ἀφανῶ ἡνιόδα, τῶτα τῆς (α-
 κόρς Δηγυμῆνης, μεταξὺ τῆ
 λόγος δαδούσας, ἔπειρ ὁ Χαι-
 κλῆς ἐκοιῶν τὸ θῆλυ ἐκρῆν ἰδί-
 νορ ἡ πελάτῃ. τί δ', ἡ τις
 ἱμψυχον ἔδει τοῦτο κατὰ
 ἄρ ὅκ ἄρ ἡ μία νύξ' ἡ Διδ-
 σκῆπρῶν ἱτιμάς, μηδὲν ἔ-
 δ' ὁ Καλλικρατίδας, ὑδῶν,
 φησίρ, ἰσῶν, ὡ Χαρίκλῆς, ἡ
 πομπῶν ἀνυσόμεθα τοιούτων
 Δηγυμῆτων, ὅταρ ἱρ Θε-
 πῆς ἡνιόδα. καὶ νῦν δ'
 τῆς ἐπὶ τοῦ ἡλυσμένης Αφρο-
 δίτης ἱναργίς ὅκ τῶ δαγ-
 μα, πῶς ἱρομένης τοῦ Χρῆκλῆ-
 σος, ἄγαν πιδανῶς μοι ἱδοξί-
 λῆγαν ὁ Καλλικρατίδας. ἱ-
 φη ἡ, ὡς ὁ ἱραδῆς νιανίας,
 παννύ.

plexum vestigia hac postre-
 die conspecta sunt, et man-
 culam hanc habebat dea, in-
 dicem videlicet eorum quae
 passa fuerat. Ipsum verò a-
 dolescentem, ut vulgo fama
 refert, vel de petris alicubi
 aiunt, vel in fluctus marinos
 praecipitem datum omnino
 euanuisse. Atque haec cum
 ministra templi ita narraret,
 interea exclamans Charic-
 les: Proinde femininum
 genus, inquit, etiam si sa-
 xum fuerit, amatur. Quid
 autem si quis animatam vis-
 deret huiusmodi formam,
 annon una nox ipsis Iouis
 sceptris equiparetur? Sub-
 videns autem Callacratidas:
 Nondum, inquit, scimus
 Charicles, an multas auditu-
 ri simus huiusmodi narratio-
 nes, si quando Thespys quos
 que essemus. Et nunc sanè
 tuae istius Veneris, cuius tan-
 ta emulatione teneris, ma-
 nifestum adeò hoc indicium
 est. Hic, quo pacto, inter-

rogante Charicle: admodum verisimiliter dicere Callicra-
 tidas visus mihi est. Dixit enim, quòd cùm adolescent
 ille

λίαν, ἀπ' ὧν βυδομεύοις,
 ἰξῆ, μινυῖαθι δ', ὡς ὁ τέμν-
 ρον ἄπικθῆς, ἐκ τ' αὖθις ἁ-
 μῖρ περὶ τῶν ἰσῶν διοχλά-
 σα. καλῶς ἴδοξα ταῦτα λίσ-
 γαν, καὶ συγκατανοσάντων,
 ἰξῆαμην· ἰζὼ μὲν ἰδόμεν, ὁ-
 δέ μιν μετὰ πικρῆς φροντί-
 δος, οἱ δ' ἐπὶ συννοίας, με-
 γάλυνον ἰαυδοῖς σκίψιν ἄνω
 καὶ κάτω, κυκλοῦντες, ὡς πε-
 ρὶ τῆς πεπομπίας ἀγωνί-
 μνοι Πλαταιῶν. ἰπὶ δ' ἔ-
 πομην ἅς τι συνηριφῆς καὶ πα-
 λίνσκιον, ὥρα θέρους, ἀνα-
 παυθείον, καὶ δὲ, ἀπὸν, ὁ τό-
 πος, ἰζὼ καὶ ἦτοί κατα ἑο-
 ρυφῶν λιγυρὸν ἰαυδοῖς ἰξῆ-
 γον, ἰρ μέσῳ πάντων δικασ-
 τῶν καθ' ἑσθλὸν καὶ αὐτῶν ἐπ'
 αὐτοῖς ὁφρῶσι τὴν Ἡλιώαν
 ἔχων. πεθεῖς δ' ἀμφοτέροισ
 ἑλῶρον ἐπὶ τῷ, τινὰ καὶ πρῶ-
 τον ἀπῆν, ἰπαθὴν Χαικλῆς
 ἰλιπόρχα πρότερον, αὐτὸς
 ἰνὰρχιδσα τῷ λόγῳ δικασ-
 τῶν σάμην.

considebam, ipsam illam supercilijs pra me ferens Eliaeam.
 Proposita autem utrisque sorte super eo; utrum priore lo-
 co dicere oporteret, posteaquam Charicles priorem lo-
 cum sortitus est, continuo ut auspicaretur orationem, hor-
 tatus

silentio & audire & dice-
 re quae cuique licet, liceat.
 Illud autem memineritis,
 quod qui hodie victus fue-
 rit, is in posterum nobis de
 ijsdem rebus ampliùs mo-
 lestus futurus non sit. Rectè
 visus sum haec dicere. Et eò-
 dem cohortantibus etiam il-
 lis, exiivimus, ego quidem
 laetus, nulla me premens
 cura: illi verò cogitabundi,
 magnam apud sese in ani-
 mis disputationem sursum
 ac deorsum versantes, per-
 inde ac si de principatu ac
 ductu apud Platæas certatu-
 ri essent Postquam alii veni-
 mus in densum quoddā atq;
 umbrosum pro aestatis tēpo-
 re receptaculum, ubi com-
 modè requiescere licebat:
 Suavis hic locus, inquit
 ego (nam & supra verti-
 cem canorum quoddam re-
 sonant cicadae) in medio
 admodum iudiciali more

ἀσάπλω ἰδὲ τῇ Διξιᾷ τὸ πρό-
σπορ ἀνατίσας, ἡσυχῇ καὶ
μικρὸν ἱστοχῶν, ἀρχεται τῇ
Διξι. Σὺ δὲ διοιοῖνα τῶν ἡνί-
σῃ λόγων, Ἀφροδίτη, σὶ βοῦ.
θὸν αἰ ἱμῶν Δίκης καλοῦ-
σιν. ἅπαντι μὲν γὰρ ἱερῶ,
ἡδὲν θραχὺ τῆς Ἰδίας πα-
λοῦς ἐπιστάτης, τιλασιτῶν
ἄνθρωποι. οἱ δὲ ἱερῶτικοὶ λόγοι
πρωτῶς σου διοῖνται, σὺ
γὰρ αὐτῶν γυνισιτῶν μέ-
τηρ. ἴθι δὲ ζωαξίσι αἰώνιο-
ς, ἡ δὲ θεῖα, χάρις αἰ δὲ τοῖς
ἐνδράσι μὲν ἀρρῶσιν, ὡς
ἐγγύθεν αἰσῶν. ἔγωγε δὲ ὄντων
ἐν ἀρχῇ τῶν λόγων, τῶν περὶ μέτο-
ρα, ἡ πάσης γυνισιτῶς πρωτῶ-
φίλον ἄνδρῶν μάρτυρα ἐπι-
παλῶμαι. ἡ γὰρ αἰ τῶν ἱερῶν τῇ
θῶν φύσιν, ἡ τὰ πρῶτα πρὸς
ἐαμὴν σιχῶν τὸ ἰόσμος, γλῶ,
ἀίρα, πῦρ, ὕδωρ, τῇ πρὸς ἀλλή-
λα τέτων ἱπιδράση, πᾶσι
σωζόντων ἐμψυχον. ἐπισπ-
μῶν δὲ ὅτι θνητῆς ἡ μὲν ὕ-

λης

lam omniuniversorum naturam, qua primis illis inter se con-
glutinatiis elementis mundi, terra videlicet, aëre, igne, &
aqua, mutua illorum & temperata commixtione omne
procreavit animalium. Sciens deinde, quod omnes morta-

tatus sum. Ille vero cum
dextera faciem paulum at-
trivisset cum silentio, &
patumper sustinisset sese,
mox ad hunc ferme mo-
dum orditur: Te dominam
orationis meae, Venus, te ama-
xiliatricem preces meae vom-
cant. Nam cum omne opus,
si velexiguum propria sua-
delæ instillaveris illi abso-
lucissimum esse solet, tum
verò amatorij sermones præ-
ter cetera te indigent. Tu
enim eorum germana adeò
mater es. Ades itaque mu-
lieribus patrona, fœmina nã-
mirum ipsa. Largire autem
& viris ut maneant
mares, perinde atque ge-
nerati sunt. Ego igitur sta-
tim ab initio orationis pri-
mam omnium matrem, &
totius generationis radia-
cem ac seminarium, eorum
qua propono testem aduo-

co. Dico autem sacram il-

λης ἀμύτρημα, καὶ βραχὺς
 χρόνος τὸ βῶν ἐκάσθ' ἑαθεὶς
 μαρται, πλὴν ἑτέρη φθορὰν
 ἄλλη γένισιν ἰμμηχανήσατο, καὶ
 τὸ θνήσκοντι τὸ τικτόμενον
 ἀντιμύτρησεν, ἵνα ταῦς παρ'
 ἀλλήλων διαδοχᾶς ἕς τὸν
 ἀήχοντος ὥμῃ. ἐπὶ δ' ἡ
 ἀπορορὶς ἐξ ἑνὸς τι γινώσκει,
 διπλῶν ἐν ἐκάσθ' φύσιν ἰμμη-
 χανήσατο, τοῖς μὲν ἄρρεσιν
 ἰδίας καταβολᾶς σπέρμα-
 των χαρισάμενη, τὸ θῆλυ δ'
 ὥσπερ γονῆς τι δοχῆσθαι ὅπως
 φήνασα. λοιπὸν δ' ἄμφοτε-
 ρο γυναικὸς ἰσχυράσασκε-
 νη, σωτῆσθαι ἀλλήλοισι θύ-
 μῳ ἀνάγκης δόστον, κατα-
 γράψασα μέγα ἐπὶ τῆς οὐ-
 κίας φύσεως ἐκείνου, καὶ
 μήτε τὸ θῆλυ παρὰ φύσιν ἄρ-
 ρεῖσθαι, μήτε τ' ἄρρεν ἀπρι-
 πῶς μαλακίσθαι. διὰ τοῦθ'
 αὖ σὺν γυναιξὶν ἀνδράσιν ὁ-
 μιῶν, μίχθ' ἀνδροτὸν ἀν-
 θρώπινον βίον ἀθανάτοισι

διὰ

lis sumus: materiae opificium,
 et quod breue adeò tem-
 pus viuendi unicuique satis
 praestitutum est: aliterius im-
 teritum, ut alterius ortus
 esset, excogitauit: ac mor-
 rienti, id quod nascitur, edi-
 uersò appendit, ut mutuis
 successionibus in perpe-
 tuum tempus uiueremus.
 Postquam autem imposita-
 bile propè erat ex singu-
 lis seorsim aliquid pro-
 creari, duplicem in vna
 quoque genere naturam ef-
 finxit. Nam maribus qui-
 dem propria seminum quasi
 quadam fundamenta lat-
 gita est, foeminam autem
 perinde ut receptaculum
 quoddam genitalis seminis
 esse fecit. Communi igitur
 utrique sexui desiderio in-
 dito, coniunxit inter se
 mutuo illos, lege necessi-
 tatis sancta quadam præ-
 scriptos ut manerent pro-
 pria uterque natura contenti, et neque foemina præter na-
 turam in marem transiret, neque mas indecorè ac turpiter
 emollescere. Atque hoc pacto virorum cum mulieribus con-
 uersationes, in hoc usque tempus hominum vitam immorta-
 libus

ἄλλοις ἐνὶ τῇ πόλει· ἰδὲ δὲ
ἀνὴρ ἅπ' ἀνδρὸς ἀνὰ ἡνί-
κην. Διοῖρ δ' ἐννομάτοισιν
ἑκαμίοισιν, πᾶσι τιμὰ μί-
νουσιν, ἱστὶ πατρὶ μητέρα
παρανομήτωρ. κατ' ἀρχαί
ἡρώων, ἰδ' ἡρώων φρονῶν ὁ
βίος, καὶ τὴν γάτορα διῶν
φίδων ἀρετῶν, οἱ ἐνομοθί-
ταιρ ἡ φύσις, ἱπποδάμοι,
καὶ κατ' ἡλικίας μήτρα γυ-
ναῖσι (σωγύμοι), ἡννομή-
ταιρ ἡ ἐλπίς, τὴν πένοντο τέκνον.
κατὰ μίσην δ', ὁ χρόνος
ἅπ' ἡλικίας τῇ μήτρῃ, ἡ τὰ
τῆς ἡλικίας καταβαίνων βί-
α, ἡ βίος ὁδὸς, καὶ παρ-
εργαζόμενος ἀπλοῦσιν ἡ-
τιμῶν. ἡ δ' ἡ πᾶντα τοῦ μῶ-
νου, τὴν φύσιν αὐτῶν πα-
ρνομήσει. καὶ τὴν ἡλικίαν
ὁφθαλμοῖς τὸ ἄρρον ἡλικίαν, ἡ
τῶν, διοῖρ ἡλικίαν, ἡ τυραν-
νικῶς βίος ἡλικίαν, ἡ πένοντο
ἡλικίαν. σωγύθῃ δ' ἡ μίσην
ἡλικίαν μία φύσις αὐτῶν δ' ἡ
ἡλικία.

libus quibusdam successio-
nibus conseruant: neque
quisquam vir ex viro se na-
tum esse gloriatur. Intra
duo autem nomina veneran-
dum omnis honor manet eo-
rum qui ex æquo matrem
ac patrem adorant. Ab ini-
tio igitur cum adhuc Hes-
roica saperet vita, et vici-
nam deorum coleret vir-
tutem, legibus à natura con-
stitutis obtemperabat: ac
secundum ætatis mensuram
cum mulieribus coniuncti,
generosorum patres hebant
liberorum. Paulò autem
post tempus à magnitudi-
ne illa ad voluptatis de-
scendendo voragines, nos-
uas et commutatas fruen-
di vias aperuit. Deinde,
quæ nihil non audet, volun-
tas, naturam ipsam cõtem-
pta lege violauit. Atq; ali-
quis igitur primis oculis a-
spexit matrè perinde et fœ-
minam, ex alterutra videli-

et horum causa, aut quòd vi tyrannica eò illum compule-
rit, aut quòd verbis dolose ac fraudulentè induxit, Conue-
nit autem in vnum lectum vna eademq; natura: ac seipso

ἀλλήλοις ὀρῶντες, ὅθ' ἂν ἴδω-
 σιν, ὅθ' ἂν πάσχοιεν, ἰδοῦν-
 ῶ. κατὰ πειρῶν διεφασιν, ἀσ-
 γόνων σπέραντες, ὀλίγης ἡ-
 δονῆς ἀντικατημαζάνον-
 γάλλω ἀδοξίαν. ἅποις γι-
 μῶν, εἰς ἑσσοῦν τυραννικῆς
 βίας ἢ τόλμας πελοψίαν, ὡς
 μέγιστοι ἄνθρωποι πῶν φύσιν ἰ-
 ποσυλῆσαι τῶν δ' ἀρρένων
 τὸ ἀρρενικὴν ἐκκινῶσαντες, ἱπ-
 πον ἡδονῆς παρίλκοντα μί-
 τρα. οἱ δ' ἄθλοισι καὶ δυσν-
 χῆς, ἵν' ἐπιπλῶσιν ὡς πᾶσι δυν-
 ᾶσθαι, ἵν' ἐν μίνυσιν ἄνδρῶν, ἀμ-
 φὶ βόλον ἄνιγμα διπλῆς φύ-
 σεως, οὗτ' εἰς ὃ γυγνύσται,
 φυλαχθῆντες, οὗτ' ἔχοντες,
 ἱπ' ὁματίβυσαν. τὸ δ' ἱπ-
 νότιτι παραμῆναν ἄνθρωποι,
 εἰς γῆρας αὐτὸς μαρμαίνε πρόω-
 ρον. ἅμα δ' ἱπ' ὡασις ἀει-
 μοιῶται, καὶ γυγνέσκει, ὡς
 δὴν ἀνδρῶν μετ' αἰχμίου ἔχον-
 τος, οὕτως ἢ μισρὰ, καὶ παν-
 τὸς καὶ διδάσκαλος τυφλῶν,
 ἅμῃ

inter se mutuo aspicientes,
 neque eorum quæ faciunt,
 neque quæ patiuntur, pro-
 dore afficiuntur. Per ru-
 pes autem, ut dici solet, ster-
 riles projecto semine, per-
 muatione facta, pro modica
 voluptate magnam acci-
 piunt infamiam. Dixeris ven-
 τὸ εὐσφύς tyrannica vio-
 lentia audaciam ipsam pro-
 gressam esse, ut iam & ferre-
 naturam sacrilego quodam
 modo depradentur: ac maris
 virilitate exhausta & exina-
 nita, inuenerunt voluptatis
 superuacaneos & apposi-
 tios modos. Miseri autem il-
 li & infelices, ut eo magis
 pueri sint, iam ne viri quidem
 amplius manent, ambiguum
 naturæ duplicis obscuras-
 mentum, cum neque ad quod
 nati sunt, conseruentur, ne-
 que id ad quod transiere,
 habeant: flos autem ille qui
 in iuuentute adest ac ma-
 net, in senium prematurum

marcescere ipsos facit. Simul enim inter pueros nume-
 rantur, & iam consenuere, nullum virilitatis interuallum
 habentes. Ita scelesti illa, & omnis mali magistra, mols-
 citur,

ἔκλυ' ἀπὸς ἀνδρῶν ἀνὰ
 σκαύτους ἐπινοῦσα, μίχθι τ' ὑπὸ
 ῥηθλῶναι δωαμύχης ἀνδρῶ-
 πος νόσος κατὰ λῶν, ἵνα μὴς
 δὲ ἀγνοῇ μίρ' ὅτι ἀσφαλῆς.
 αἰ δ' ἴφ' ἡρ' ἡ πρόνοια θεῶν μὲν
 ἔταξεν ἡμᾶς, ἵκας ὅτι ἴδρυτο,
 τῶς μὲν γυναικῶν ἄρ' ὅμι-
 λίας ἀπὸ μίθου, καὶ πάντ' ὁ-
 νείδους ὁ βί' ὅτι κατὰ φύσιν, ἀ-
 μίλῃ παρὰ τοῖς ὑπὲρ ἐκ πορν-
 ραῖς ἀβύσσω παραχαράξαι
 δωαμίνοισι ἴσοις, ἄρ' ἂν
 ἡ τ' φύσις νομοθεσία φυλάτ-
 τῃ. διονύσιον ἐκ ἐπιμαίνοντων
 λίσσιν, ἀπὸ ἐκ τῶν κερδῶν Α-
 φροδίτης πᾶς τὸ θεῶν τῶν ὅ-
 ραξιν αὐτ' ἱκανῶτα. ταῦρος
 ἀγλαρχῆς βυσσὶν ἐπιθόρνους
 ταν, καὶ λευδὸς ὅλῳ τῶν ποιμν-
 ῶν ἄρ' ὅτι πλεονεξία, σπέρμα,
 πῶς. τί δ', οὐδ' ἐν αὐτῷ μὴ δύνα-
 μιν ἀδιδόκοντο καὶ ποῖ; λυκαί-
 ναι δ' ἐμμίσγυνται λυκαί; κα-
 θέλῃ δ' ἀπὸρ, ἄδ' οἱ ἀνείραροι-
 ζοῦν

licites, voluptates impudicas
 aliam ex alia excogitando,
 in eum morbum qui ne di-
 ci quidem amplius decorè
 potest, prolapsa est, venula
 lam videlicet partem pro-
 tulantia & obscenitatis
 ignoraret. Quòd si verò
 in ijs de quibus ipsa Prouis-
 denia legem sancivit, o-
 mnisquisque nostrum sese fir-
 mare ac persisteret: conuerso-
 sationibus ijs quæ cum mu-
 lieribus fiunt, contenti es-
 semus, & ab omni conui-
 cio ac probro vita non
 sra pura atque integra for-
 ret. Certè inter ea animan-
 tia quæ nihil ex mala at-
 que peruersa affectatione
 deprauare possunt, illiba-
 ta naturæ legislatura illa
 custoditur. Leones non im-
 saniunt in leones: sed quæ
 tempore suo accedit venus,
 in fæmineum sexum con-
 cupisceniam illorum exci-

tat. Taurus armeni dux cum bobus miscetur, & aries totum
 gregem masculo implet semine. Quid autem? An non fium-
 cubilia sectantur apri? lupas autem in eum lupi? Et ut
 in summa dicam, neque quæ ærem volatu persfrepunt

ζεῶντος ὄρνυς, εἴθ' ὅσα τῶν ὑ-
 γρὰν καὶ ὕδατος ἀλλοτριῶ-
 ξιν, ἀπ' ἐδ' ἐπὶ γῆς τι (ἴσμεν
 ἑρρίν) ἐμιχίας ἐπαρίχθη.
 μίνα δ' ἀκίνητα τ' πενοίας
 τὰ δόγματα ὑμῶν δ' ὧμας
 τῶν ἐπὶ τῷ προὔρῳ ἀπολογί-
 ηρι, θηρίον ὡς ἀλλοῦ φασ-
 λον, ἄνθρωποι, τίνι λαῶν
 νόσῳ παρανομίαντων, ἐπὶ
 τῶν κατ' ἀκλήρων ὕβερ' ἵ-
 σθίδι; τίνα τῆς ψυχῆς τυ-
 φλῶν ἀναωδήσιαν κατὰ
 χίαντων, ἀμφοῖν ἰσχυράτι,
 φάροντος ἃ διώκεται ἴλα,
 καὶ διώκοντος ἀφ' ὧν ἴλα
 φάσκει; καὶ κατ' ἐνατοιαῶν.
 Τα (μελού) πάντων ἐλομίναν,
 ὅθ' ἐστὶν εἶσα, ἀπὸ τῆς ἐνταῦθα
 τοῖς Σωκρατικοῖς καὶ ὁ θαυ-
 μασὸς ἀναφύεται λόγῳ, ὅφ'
 οὐ παιδικὰ μὴ ἀποαῖ, τι-
 λείων ἐνδύας λογισμοῦν φασ-
 νακίζοντα. τὸ δ' ἥδη κατὰ
 φρόνησιν ἐς ἄκρον ἔχον, ἐκ
 ἧν παχλύνει ἀλώεζ. ψυχῆς
 τῆς ἐρωτᾶ πλάθοντα, καὶ τὸ τῆ
 σώματος

adhuc carentes, decipiuntur: illud autem quod iam per pru-
 dentiam ad summum euasit, subduci facile nequit. A-
 nimī enim amorem quendam comminiscuntur: & cūm
 corporis

aues, neque quæ humidam
 aquæ sortita sunt mansio-
 nem, neque etiam aliquod
 in terris animal congressum
 maris appetit, sed manente
 inter ea immota Providen-
 tia decreta. Vos autem,
 ὁ frustra sapientiæ nomi-
 ne iactati, animal, ut verè
 dicam, vile ac malum, hos
 mines, quoniam nouo mor-
 bo delinquentes, in mutuam
 inter vos contumeliam ac-
 censi estis? Quoniam ania-
 mi cæco stupore effuso,
 adeò ab utraque aberratis
 via, fugientes videlicet ea
 quæ sectari vos decebat, &
 contrà sectantes illa à qui-
 bus refugere oportebat? Ac
 singula talia amulari omni-
 nibus volentibus, ne vnus
 quidem postremò reliquus
 erit. At enim hęc Socraticis
 istis etiam præclara illa o-
 ratio renascitur, qua puer-
 rorum quidem auditus, per-
 fecit ratiocinandi viribus

ἐλπίσας ἄμορφον ἀδύμι-
ροι φιλήσιν, ἀριτῆς καλῶσι
αὐτὰς ἱρασάς, ἵφ' οἷς μοι
πολλὰ κτενέω κατὰ νότον ἱππάρχου
καὶ τὸν παθόντα, ὡς οἱ μοι
φιλόσοφοι, τὸ μὴ ἔσθ' μακρῶς
χρόνον διδόντες ἱαστὲ πᾶ-
ρα, ὁ ποῖός μ' ὄσιν, ὁ ποῖός
προσέκτεσθαι, καὶ γὰρ ἀριτῶς
μαρτυρῆ, δι' ὁλοκρίαντος κα-
ρατῆμιτι; πᾶς δ' ὁ σοφὸς
ἱρας ἱππὶ τὸ νότον ἱππάρχου,
μὴ δ' ἵππ' ἱππάρχου ἱππάρχου
πᾶς ὁ τραπῆσθαι, ἐρίσι μὴ
χρόνον ἢ νότον ὄσιν, πᾶσα
μὴ ἀμορφία πονηρίας ἔσθ'
κατάκειθαι, ἀδύ μ' ὡς ἀγα-
θὸν ἱππάρχου τὸ καλὸν ὄσιν
κατὰ τὸν νότον ἀλλοθίαν
πορῆτις Ομηρον, εἰδὸς τις
ἀλιδνότις ὅτι ἀνὴρ, Ἀλ-
λά διὸς μορφῶν ἱππὶς πᾶς,
οἱ δ' ἱππὶ τὸν αὐτὸν Τριπόμποι
πᾶσι μὴ, ὅτι ἀσφαλῆς ἀγο-
ρῶς. Ἀλλοὶ μὴ πᾶσι, μὴ δ' ἱπ-
πᾶς ἀγορῆσι μὴ, ἐρχόμεναι.

corporis pulchritudinem ve-
reantur amare, virtutis vo-
cant se se amatores. Ob qua
sepenumero risu diffle-
re, in mentem mihi venit.
Nam quid vobis accidit, ὁ
nimium graves philosophi,
quod id quod longo iam
tempore sui experimentum
de se quale sit, præbuit, cui
canities accedens & senen-
ctus, virtutis testimonium
dat, per negligentiam adeo
dimittitis: omnis autem ille
præclarus amor in iuvenem
concitatur, cum tamen in eo
ratio & vis colligendi nondū
habeant ad quæ iudiciū con-
uertant? An hæc veluti lex
quedā est, ut omnis quidē des-
formitas malitiæ dānata sit:
pulchrū aut quod est, id recte
via ut bonū & honestū lau-
detur? At verò iuxta ma-
gnū veritatis intèrpretem
Homerum:

—alius pulchro minus enitet ore,

At formam Deus exornat virtute loquendi,

Quiq; vident illum, verbis mulcentur: at ipse

Intrepidus fatur suavi commixta pudore,

Et medios inter vultu supereminet omnes,

νορ δ' ἀνὰ ἄεν, θύρ ὡς ἐκ
 πορεύσει. καὶ πάλιν ἀπὸ πε-
 λίου, Οὐκ ἄρα σοὶ γ' ἐπὶ
 ἄδ' ἢ καὶ φρίσσῃσα. Ἀμύ-
 δα τοῦ καλῆ Νιρίως ὁ σοφὸς
 Οδυσσεὺς πῶτον ἐπαυεῖται.
 πῶς οὐκ φρονέσεις μὴ δ' ἴα
 παροσώγῃς. Ἐκ τοιούτων ἄρ-
 τῶν, αἱ τιμῶν ἀνδράσι σὺν
 κληροῖ ἀλέχασιν τάξι, ὑδ' αὖ
 ἔρως ἐνέχῃ, τὸ δ' ἐν πασι
 καὶ ὁ δ' ἐντάτας ἑρμᾶς πα-
 θῶν ἰσχυρᾶ; πάντ' ἰσχυρᾶ
 ἔδωκε Φαίδρῳ, δὲ Λυσίαν, ὃ
 Πλάτων, ὃν πεῦδοντι; ἢ τὸν
 ἀριτῶν φίλῳ Ἀλκιβιάδ' αἰ-
 κῶς ἴω, διότι ἀπορήσει τὰ
 θύρ ἀγέλατα, καὶ τὸν ἐν Β-
 ρωσίνι κλητῶν αἰ παρὰ πό-
 λιν ἰσχυροῦται φωνᾷ; τίς ἐκ
 πρὸς ὁμολογᾷ γνῶν, περὶ
 φρίσσῃ Ἀθλῶν, καὶ Δικί-
 ας ἐπὶ παλαιόμιν, καὶ βί-
 σιν ἀντιβῆ βαλόντες; ἀπ' αἰ-
 κῶς μὴ ἴστω, κατὰ τὸν ἰσχυρῶν
 Πλά-

Petrq urbem aspiciunt pas-
nientem numinis instar.

Et rursus alibi dicens in-
quit :

At tibi formoso sub cor-
pore nulla fuit mens.
 Certè formoso illo Nireu-
 cordatus Vlysses magis lau-
 datur. Quo pacto igitur
 sapientiæ quidem, aut iusti-
 tiæ, ac ceterarum virtu-
 tum, quæ cum perfectis vir-
 tis consortem et quasi hæc
 reditarius nactæ sunt ordi-
 nem, nullus amor conue-
 niens vobis est, pulchritu-
 do autem in pueris illa, ve-
 hementissimos affectum im-
 petus excitat? Propterea enim
 amari oportebat Phadrum
 propter Lysiam, ὃ Plato,
 quem prodidit? Aut vir-
 tutem Alcibiadis amari pro-
 babile fuit, quando ille deo-
 rum statuas amputanda vio-
 labat, et sacris Eleusinijs
 illæ inter potandum iacta-

ta voces infultabant? & Quis igitur amatorem illius fuisse se perhibet, cum Athenæ proderentur, et Decelia mu-
 nitionibus obsideretur, hac tota vita ad tyrannidem spes-
 icaret? At donec quidem barba nondum (iuxta sacrum
 illum

Πλάτωνα, πύζονος ἱμνία. ὁ παλαιὸς ἱππίας ὁ λυμνίας ὁ δ' ἄρ' τοῦ παιδὸς ἄς τὸν ἄνδρα, καὶ τὸν ἡλικίαν ἡλικίαν ἀπὸ τῆς φρόνους ὁλόκληρον ἄχι τὸν λογισμὸν, ὡς πάντων ἱμνίοις. τί δὲ πάλαιον αἰσχροῖς ὀνομάτων ἱππίας φοντοῦ αἰδῶ, ψυχῆς ἀριτελὲς αἰσχροῖς τὸν τοῦ σώματος ὡς πρίντα, οἱ φιλόσοφοι μαθόντες, ἢ φιλόσοφοι; καὶ ταῦτα μὴ ἴσμεν, ἱππίας ἢ μὴ δοκῶν ἱππίας. μὴ ἀνδρῶν φιλαπαιχθυμίας μνημονεύοντες, ἐπὶ τοῦτον ἀρίστω. μικρὰ δ' ἄρ' τῆς ἀγασκουμένης ἐπὶ τὸν ἡμῶν ἱππίας, ὁ Καμπρατίδης, καὶ ταῦτα ἡδονῶν, ἐπὶ δὲ τῶν πάλαιον ἡλικίαν πάλαιον. καὶ τὸν πάλαιον, ἡδονῶν ἀπὸ λαοῦ ἡλικίαν τρυφωτέρων ἢ, τὸν ἡλικίαν. ὁ δὲ ἡλικίαν ἡδονῶν, παραπλάσια φάσκει, πρὶν ἢ γυναικῶν πικρῶν. τὸ δ' ἡλικίαν, ἡδονῶν παρὶν.

est. Acuta siquidem voluptas, quae celeriter praeteruolat: priusquam satis percipiatur cognitione ac sensu, desinit. Illud autem quod latius offert, quod magis abundat, eo potius est.

illum Platonem) obfuscerat, omnibus amabilis fuit: postquam autem transit a puero in virum, quae aetate intellectus (qui tamen imperfectus erat) totam ac plenam ratiocinandi vim consequeretur, ab omnibus odio habebatur. Quid igitur affectibus impibus verborum praetendentes veretur. animi virtutem appellant, corporis elegantiam, iuuenum isti amatores magis quam sapientiae? Atque haec quidem a nobis dista sufficiant, ne videamur clatorum virorum inuidiose nimis mentionem facere. Parumper autem a vehementiori studio ad vestram Callicratida voluptatem descendendo, ostendam puerorum consuetudine muliebri multo potius esse. Ac principio quidem omnem ego delectationem censo iuueniorem esse, quae diuturnior

παράλποντι κρήνην. ὅς ἔδν
 καὶ βίς μακρὰς πεθερίας
 ἢ μικρολόγῳ ἢ μῆν ἱπικλῶ-
 σι μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν ῥῶ
 διωκτικῇ ὕψι, μηδὲ μὲν
 λῦπῃ τὴν διάνοιαν ἐκνέμο-
 ντος ἰσχυρῶς ἢ ἄρ, καὶ πᾶς
 οὐκ οὐκ, τὸν ὅλον χρόνον ἢ
 ζοῆν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν μακρόν
 ἀγαθῶν ὁ βάσανος ὁ δαί-
 μων ἐκμίσχον, ἢ καὶ τοῖς
 παρῶν ἡλίσι τὰ παρὶτα
 ποταγῶν ἢ οὐκ ἄρ παρ-
 ὅς μὲν ἢ ἀκρίας μίσχῃς,
 πρὶν ἢ τελῶς τὴν ἰσχυρῶς
 οὐκ ἔδν τὴν γάρως ἐκδραμῶν,
 ἀνδράσι ὁ μὲν
 ἀνμα, ἢ παρὶτα τὰ τ' ὡ-
 ρας, ὁ μὲν ἢ ἱμπαρία ἔχῃ τε
 γὰρ τ' ἰσχυρῶς οὐκ ἔδν. ἢ δ'
 ἀκρίσι ἐπὶ τῶν ἀπαρῶν πᾶς
 δ' ἄτις, αὐτὸς ἢ μοιχῇ δολῶ πα-
 σχητικῶν, ἀμφὶ ὅλον Ἀφρο-
 δίτῳ μὲν ἀδελφῶν. πολλοὶ
 ἢ οἱ τ' ἢ μὲν ἀπανδρῶν ἢ οὐκ
 ὄντοι.

terioris sunt, effluxere, habet tamen aliquid experientia
 dictu sapientius ac doctius quam iuniores. At verò si
 quis puerum viginti annorum aggrediatur, ille mihi cer-
 te videtur pathica affectione laborare, ambiguam vide-
 licet venerem sectando. Nam & duri sunt membrorum

est. Quare vitam & vitam
 longiores terminos parca ac
 tenax illa nobis praeiunxisset
 Parca, & totum hoc spa-
 cium perpetua sanitas gu-
 bernaret, nulla mentis per-
 turbatione atque molestia
 interueniente. Festum e-
 nim diem, & quasi quen-
 dam solennem conuentum,
 totum hoc tempus perage-
 remus. Verum postquam
 maioribus bonis malignus
 deus inuidit, in praesenti-
 bus utique rebus dulcissi-
 ma illa sunt, quae quam
 longissimè extenduntur. Mu-
 lier itaque ab eo quando
 virgo fuit, usque ad me-
 diam vitae aetatem, prius-
 quam omnino postrema il-
 la senectutis ruga super-
 uenit, ad amplexandum ac-
 pta ac digna viris conuera-
 satio est: atque etiamsi illa
 quae forma atque aetatis te-

ὅγκοι. καὶ παχὺ μῦς, ἀπὲρ τῷ
 πάλαι μαλακῷ, πύλασιν τοῦ
 λοιπὸν γένειον· οἱ δ' ὠφρὺς
 μῆροισι βαρύνει, ἀσπερὰ βροχῶν
 τῶν. ἅδ' ὅτι τῶν ἀφαιρίων.
 παλαιὸν πᾶσι παλαιῶν ὁ μῦς ἄ-
 σπρος ὡς αἰνῶμι, γυναικὶ δ' ἂν
 πᾶσι ἢ τῷ γένειον ὡς ἰσχυρῶς
 βαρύνει, καὶ λαφύων μὲν ἀπὲρ
 τῶν βροχῶν καὶ λαφύων.
 δικῶν, βαρύνει τὸ λαφύον
 ἀνδρῶν ὅμοια πορφυροῦσιν.
 οἱ μὲν ἰσχυρῶς ἐκχυται,
 μεταφρῶν λόγῳ· οἱ δ',
 παρ' ὅτα καὶ κροτάφους, πολλὰ
 τῶν ἰσχυρῶν ὑλότητος οὐκ
 ἀνῶν. τὸ δ' ἀπὸ δῶμα, μὲν δ'
 ἀπὸ τριχὸς αὐτῶν πορφυροῦ.
 μῆτος, ἐκχυται, φασί, ἢ Σιδῶ
 νίας ὑλὸς ἀσφριγγέων ἀπα-
 ράσσει. τὶ δ' ὅτι τῶν ἰσχυρῶν
 καὶ τὰς ἀντιπαθῆς μεταφρῶν.
 τῶν, ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ὡς ἀπὸ
 τῶν οἱ παλαιῶν ὡς ἀφαι-
 ρόντων σχιδῶν γὰρ, ὅτι κατὰ
 ταῦτα

gio ipsis subnascente, electro, ut aiunt, aut vitro Sidonio
 perspicuum magis effulget. Cur autem non et volupta-
 tum muiuos atque alternos affectus persequar, quandoquin-
 dem ex aquo cum his qui agendo afficiuntur, patientes quos
 que latitiam capiunt? Prope modum enim non eodem mo-

tori iam adulti et viriles,
 et asperum quidem, pro
 eo quod dudum molle ac
 centrum fuit, densatum cre-
 bra lanugine mentum: se-
 mota autem idonea ac com-
 moda illa, fecis quasi quo-
 dam squatore obducta. Quae
 verò sunt his occultiora,
 vobis qui periculum eius
 rei fecistis, cognoscenda
 relinquo. In muliere au-
 tem semper omni et colo-
 ris resplendet gratia, et
 larga capillorum capitis
 textura, perinde ac sua-
 uiter florentes hyacin-
 thi nigricantes, aliae quin-
 dem per tergum effun-
 duntur, scapularum nim-
 rum decus, aliae verò fe-
 cundum aures et tempo-
 ra, multò quàm in pratis as-
 pium est, crispiores. Relin-
 quum verè corpus ne mi-
 nimo quidem crinis vesti-

ταυτὰ ἔτις ἀλόγοις ζῴοις, τὰς
 μονύρας διατριβὰς ἀσφύ-
 λου, ἀπὸ πᾶς φιλιῶν
 κοινωνίᾳ συζυγῆται, ἐδῶ
 τὰ τι ἀγαθὰ οὐκ ἀπῆλκοις ἐ-
 γέμισα, καὶ τὰ δυσχερῆ ὑπέ-
 τερα μὲν ἀπῆλκον, ὅθεν ἰν-
 ρίθη πρᾶξις αἰνῆ. καὶ φι-
 λίας μεσίτην πρᾶξις παρ-
 θήκοι, γαστρί τὴν ὀφθαλμοί.
 οὐκ ἀπῆλκον ἀπόλαυσιν
 ἢ μόνον τὸν Θάσιον, ἀλλὰ
 καὶ πίνοντες οἶνον, ἡδὲ καθ'
 αὐτοὺς τῶν πολυτελέων πιμ-
 πλάκοι σιτίων, ἀπὸ δὲ
 καὶ τρυφῶν ἐκαστὸν τὸ μὲν
 αἰνῶν καὶ τὰς ἰσοδὸν αἰνῶν.
 σάκοι, μάκρον ὀφθαλμοί.
 θα αὐτὸν ὅν γυναικῶσι οὐκ
 οἶ, ἀλλὰ αὐτοὺς ἀντίδοσιν
 ὁμοίαν ἔχουσιν. ἀπῆλκον
 ἡδὲ καὶ ἀσφύλου, ἡδὲ καὶ ἀπῆλ-
 κῶν, ἡδὲ καὶ ἀπῆλκον
 Τέρσις πρᾶξις, ὅτι ἡ θή-
 κη τέρσις ὅλη μοίρα πρᾶ-
 ξις τὴν ἀρετήν, καλὸν δὲ
 οἶμα,

do ut bruta animalia, so-
 litarias conuersationes a-
 mamus, sed amica quo-
 dammodo societate con-
 iuncti, et suauiora quæ
 bona sunt inter nos mu-
 tuò, existimamus: et aduer-
 sa itidem inter nos mutuò,
 leniora. Vnde et inueni-
 ta est mensa communis,
 et amicitie mediatrice il-
 la in medio posita, debi-
 tam ventri adnumeramus
 voluptatem, non soli Tha-
 sum, si id fortè contin-
 gat, bibentes vinum: ne-
 que singuli per se precio-
 sis ac charis implentes nos
 obsonijs, sed illud suauis ac
 delectabile præsentes, quod
 quisque cum alio capit: ac vo-
 luptates inter nos commu-
 nicantes, maiori letitia as-
 ficimur. Illi igitur cum mu-
 lieribus congressus, delecta-
 tionis permutationem ac vi-
 cissitudinem parem habent.

Nam inter se mutuò utrinque
 ex æquo afficientes, cum maiori voluptate dissoluntur.
 Nisi verò Tiresiæ iudici accedendum fuerit, quod videli-
 cet mulieris delectatio toto gradu virilem præcedit. Hone-
 stum

ἴσται, καὶ φιλαυτὸς ἀφραδὺς
 σα θύλῃσαντας, ὅπως ἰδίῃτι
 μετὲρ ἀπίσονται, σκοπῶν, ὁ-
 λῶ παρὰ τὴν λαμβάνοντα
 ἄδοντῶν, ἀπ' ἑαυτοῦ μετασάμι-
 νος, οὗ τυχάνουσιν, ἀντικα-
 ρασχῶν ὁμοία. τὸτο δ' ἐν ἄρ-
 ῳ πᾶσι δὲ ἀποτίς, ὅχ' ἔτι
 πρὶν μετὰ ἀπ' ὁ μὲν ἀφ' ὧν, ὃ
 νομίζῃ ποτὶ ταῦτα, τὴν ἴδου.
 οὐδ' ἱερίστον λαβὼν ἀπὲρ
 χίται, τὸ δ' ὕδατος μὲν κατ'
 ἀρχὰς μὲν ὁδῶν καὶ δῆλα
 πρὸς, μικρὸν δ' ὑπὸ χόρῳ τῆς
 ἀλγυδόνος χαλασάσκει, πλὴν
 οὐ, ὡς φασιν, ἰδὼν ἄρ' ὁ χηλ-
 σσας, ἰδὼν δ' ἰδ' ἀπιστοῦν.
 αὐτὸ δ' αὖτις καὶ πειρῶν
 ρον ἀπὲρ (ἀπ' ἑαυτοῦ ἀφρο-
 δίτης τρυφῆς) γυναικὶ μὲν, ὃ
 Καλλικρατίδα, καὶ παιδικῶ-
 τερων χεῖρῶν ἱερίστον δ'
 φραγθῶν, ἀπὸ πᾶσι δὲ
 ἀκούσας ὁδῶν ἀνοίξαντα. τὸ
 δ' ἄρ' ὅτι ἰδίῃτι πᾶσι καὶ
 ἴσται θύλακα ἀπόλαυσιν, ὡς
 ἐκείνῳ quiddam adscitum addere decet (deceat autem in
 Veneris ludo, opinor) muliere licet, Callicratida, etiam
 puerorum modo aliquantulum utendo, voluptatem capere,
 duplici fruendae illius via aperta: masculum autem quod est,
 nullo modo praebet delectationem atque usum muliebrem.

sum autem esse ambitior,
 non ambitione, ac sibi tan-
 tum frui volendo, quo pa-
 cto primum aliquid com-
 modi auferant, spectare,
 totam ab aliquo accipien-
 tes voluptatem: sed illo
 quod percipiunt diuiso, pa-
 ria facere, & similia recom-
 pensare. Atqui hoc de pue-
 ris dicere nemo adeo insa-
 nus est qui possit: sed alter
 quidem affectus, quodcum-
 que tandem modo hac exti-
 stimat, voluptate velut exā-
 emptā, ac propria quadam
 percepta abit: illi verò qui
 cōtumeliam hanc passus est,
 principio quidem dolores
 ac lachrymae oboriuntur:
 paulò verò post ubi per tem-
 pus dolor aliquid remittit,
 magis, ut aiunt, nihil quicquam
 moleste feceris, volu-
 ptas autem ne vlla quidem
 aliqua. Quod si autem &

ἔειπεν αὐτόν· οὐκ ἔστι μεταξὺ
 παλαιότητος, ὅτε Χαρικλῆς ἐν
 πᾶσι τοῖς, ἀνὸν τι καὶ θεοῦ
 εὐδὸν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἔατο
 βλῆσαι. ὡς καὶ μοι καὶ ἡ
 θαρσύνῃ καὶ πᾶσι τοῖς πᾶσι
 δικαίους ἔρωτας. ἐν δὲ, ἡ
 καὶ μετὰ τὰς, καὶ πᾶσι τοῖς Α.
 ὁλοῦσιν ἡρῶν τὸ ὄφθαλμον.
 παραβαλὼν, παλαιός, ἔφη,
 καὶ γὰρ, ὅτε Καλλιπράτι.
 δα, δικαίους καὶ δικαίους πᾶσι
 δικαίους, οὐκ ὅτι ὅπως τὰ
 τῶν Χαρικλῆους ἀνὸν τι, ὅτε
 ἐπὶ σπουδαίῳ τῶν ἡγῶν. ὅτι
 δὲ γὰρ, ὡς ἐν Ἀρῶν πᾶσι,
 πρὶν φῶν καὶ πρὶν αἰδῶν, ὅ
 νη Δία, φαρμάκων ἀγῶνι
 ὅτι, ὡς φῶν ἐπὶ αἰδῶν
 παλαιός. καὶ πᾶσι τοῖς ὅτι ὅτι
 τῶν καὶ πρὸ τῶν, ἀπαιτῶν ὅ
 τας Αἰδῶν. Πικρὰ δὲ πᾶσι
 θῶν, καὶ τῶν δικαίους ὅτι τῶν
 τὰς Μακεδόσι ἀνδραγαθίῳ.
 τὰς γὰρ, ἐν ὅτι ὅτι λόγῳ
 ὅτι τῶν, μὲν τῶν ἐν πᾶσι
 καὶ ἀπαιτῶν ἀνδραγαθίῳ.
 μικρὸν

Talia cum magna conten-
 tione, atque inter dicendum
 grauius affectus postquam
 Charicles dixisset, contis-
 euit, vehemens quiddam at-
 que ferinum ex oculis ina-
 tuens. Videbatur autem mi-
 hi & expiatione vti contra
 masculos amores. Ego ve-
 rò tacite subridens, & ad
 Atheniensem oculos sensim
 conuertens: Lusus, inquam,
 & risus, Callicratida, iu-
 dicem confedissem me arbi-
 tratus, nescio quo pacto,
 Chariclis vehementia ad se-
 rias atque seueras cogita-
 tiones abreptus sum. Prope
 modum enim quasi in vico
 Martio de eade atque incen-
 dio, aut per Iouem etiam de-
 beneficio certaretur, supra
 modum grauius affectus
 fuit. Tempus igitur si vna
 quam antea fuit, nunc maxi-
 me adest, ut Athenas ipse res-
 petas. Pericli autem pare, ac
 decem illorum Rhetorum
 linguas cōtra Macedonas ar-

matas, vnica tua oratione exerceas, actionum earum quæ in
 Poyce haberi consueuerūt, vnā aliquā ob oculos ponendo.

ooo

Post.

μικρόν οὖν ἱπποχῶν ὁ Καλε
δικρατίδας (ὥκα δ' ἀπ' ὧν
πρὸς αὐτὸν μοι τεκμαίρομαι,
καὶ λίαν ἀγωνίας μισὸς ἔσ-
ται) λόγον ἀμοιβαίως ἐνάρ-
χεται. ἃ γυναιξὶν ἐκκλησίᾳ,
καὶ Δικαστείᾳ, καὶ πολιτικῶν
πραγμάτων ὡς μετρίᾳ,
στρατηγὸς ἂν ἢ πρῶτος ἐκτε-
λεστέονος, καὶ οἱ χαλκῶν
ἀνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς,
ὁ Χαείκλας, ἐτίμων· ὅχι δὲ
γὰρ οὐδ' αὐτὰ πρὸς αὐτῶν,
ἐπὶ ὅσῃ πρῶτον κατὰ σοφίαν
ἰδούκω, ἢ τις αὐταῖς τῶν
ὧν λίαν ἐξουσίαν ἐφ' ἧκεν,
ἔτι μετὰ σπουδῆς ἂν ἔπορ.
ὅχι ἡ Σπαρτιάτης ἀνθωπισ-
μένη Τηλεσίλλα, δι' ὧν ἐν
Ἀργεῖ θύῃς ἀειθμεῖται γυναι-
κῶν Ἀργεῖ. οὐχὶ τὸ μηδὲν
αὐχμηρὰ Λοδβίωρ Σαπφῶ, καὶ
ἡ τῆς Πυθαγορεῖς σοφίας θυ-
γάτηρ, Θιανώ. τάχα δ' ὅδε
Περικλῆς ἔως ἂν Ἀσπασίᾳ
συνήγ.

Postquam igitur paululum
sustinisset Callicratidas,
videbatur autem (quantum
de facie coniecturam mihi
hi facere licebat) conten-
tionis atque timoris, minis-
que plenus esse, orationem
superiori aduersariam or-
ditur. Simulicribus, in-
quit, concionum & fori, ca-
terarumque civilium rerum
tractandarum facultas ali-
qua foret, dux nimirum aut
praeses illarum suffragiis
iampridem creatus esses: ac
te statuis areis per fora pas-
sim positis, Charicles, ven-
nerarentur. Ferme eni-
ne ipse quidem de se ipsis,
quaecumque aliquando sa-
pientia atque doctrina ex-
cellere existimata sunt, si
quis ipsis dicendi potestata-
tem permetteret, cum tan-
to studio tantaque conten-
tione dicerent: non illa quae
contra Spartanos armata

processit ^h Telephilla, propter quam Argis inter Deos nu-
meratur Mars muliebris. Non mellita illa, quae se Les-
bus iactat, Sappho: & Pythagorica doctrina filia
Theano. Fortassis autem neque Pericles ita ⁱ Aspasia suae
patrociā

Ἰσομήδης, ἄν' ἱπποδῆμον
 ὠπριπὸς ἄρ' ἔργας ἵπτερ θη.
 λῆσιν λίγαν, ἄπωμ' καὶ ἄν.
 θρω ἵπτερ ἀνδρῶν. οὐ δ' ἴσ
 λως Ἀφροδίτη γυναικὶ καὶ ἄρ
 ἡμῶς τὸν σὸν ἔρωτα τιμῶ
 μ'· Εὐδ' μὲν οὖν νόμιμον ἄ.
 χρι παυσιδῆς, ἱππάρων τὴν ἱ
 ερ ἡμῶν πεπλόφα, ἱππὶ δ' οἱ
 παρὰ ζύτον λόγοι καὶ φιλο
 σοφῶν ἵπτερ γυναικῶν ἱπ
 γούθησαν, ἄσμενος τὴν ἄ
 φορμὴν ἑρπακτ' ἄν' ὅρ' ὅ
 ἄρ' ἔλεω ἔρως, κοινὸν ἀρετῆς καὶ
 πιδονῆς δειρ' ἔργον. ἀξίω μὲν
 γὰρ ἄν, ἵπτερ λῶ ἱρ διωα
 τῶ, τὴν ἱπποδῆμον ποτὶ τῶν
 Σοκρατικῶν λόγων, πῶα.
 τῶνισιν, Ἀκαδημίας καὶ Λυ
 κῶν διδασκάλων ὠτυχιστορ,
 ἔγγυς ἡμῶν ἵσταναι, πικρ.
 ἡμῶν ἔνθ' ἡ Φαιδρου περὶ
 ἑκκλησίᾳς λῶ, ὥσπερ ὁ ἱερὸς
 ἄνθρωπος πλάττων ἄψα
 μ' ὅ Χαιρῶν. αὐτὴν τὰ χα
 ἡρ, ὥσπερ ἡ ἱρ Δωδώνη φη
 ρὸς, ἐκ τῶν ὀροδῶντων ἱ
 ρὰν ἀπ' ἑρ' ἔξασα φωνὴν ζῶν
 πωδικοὺς ἀψέμμετος ἔρω
 τας,

patrocinatus est. Verum en
 nim quando honestum aded
 est mares pro mulieribus di
 cere, dacamus sanè & viri
 pro viris. Tu verò propitiā
 nobis sis Venus: nam & nos
 amorem tuum veneramus.
 Ego itaque existimabam nō
 vltra ludum ac iocum hila
 rem hanc contentionem nos
 bis processuram esse: quā
 verò verba ab hoc profecta,
 etiam philosophari pro mu
 lieribus in animum induxe
 runt, libenter occasione
 hanc arripui. Solutus enim mā
 sculus amor commune viri
 tatis ac voluptatis opus est.
 Optārīm autem, si quo pā
 to fieri posset, & platanum
 illam, quæ Socraticos olim
 sermones auscultavit, arbo
 rem Academiae & Lycæo fe
 liciorem, propè alicubi nos
 bis adflare, eo loca tamen
 natam, ubi Phædri accubi
 tus fuit, quemadmodum sa
 cer ille vir dixit, gratia præ
 ditus plurima. Fortassis is
 psæ quod, ut k sagus illa Dō

donica, ex tantis sacra et impens vocem, puerorum amor

τας, ἵτι δὲ λαοὺ μνημύια
 νη Φαίδρου. πλὴν ἰπὰ δὺτ'
 ἀμύχανον· ἢ γὰρ ποπὰ μι-
 ταξὺ ὄρειά τε σκίοντά, θα-
 πασσά τε ἀχέσθ, ξήροι τέ
 ἰπ' ἀποτείας γῆς ἀπελάμμε-
 θα, καὶ πλιονέλημα Χασ-
 κίους δῆρ ἢ Κνιδῶ, ὅμως
 τάληθ' οὐ πᾶσθσομῃ, ἄ-
 ξανθῶ ὅλυνθ. μόνον ἡμῖν οὐ
 δαῖμον ὑράνι κατέως πα-
 ράσθι, Θλίας ὀγνόμεον, ἱ-
 ροφάντα μυσηίον, Ερως, ὃ
 κακὸν νήπιον, ὅποια λυγρὰ-
 φων παῖσσοι χῆρσθ, ἀπ' ὅν
 ἢ πρῶτόπορ ὃ ἰγνύοιρ ἀρ-
 ρῆ, τίλαον ὠδὺ τέχθῆτα
 οὐ γὰρ ἱξ ἀφάνοι καὶ λιχυ-
 μύνης ἀμορτίας τὸ πᾶρ ἰμόρ
 φώσας. ὠπρ οὐδ' ὅλου ἑσθ-
 μὲ τάφορ τινὰ κοινὸν ἀρ-
 λῶν, τὸ πεικρόμεον χάθ,
 ἰκῆνο μὲν ἱς ἰσχάτι Ταρτα-
 ρῶ μυχὸνς ἰφρυάδωθς, ἱν-
 θα ὡς ἀληθῶς σιδ' ἑρῶαί τε
 πύλαι, καὶ γάλλκῃ οὐδὸς,
 ὅπως

sepulchro aliqua communi totius mundi sublato, circum-
 fuso chao videlicet, illud quidem in ultimi Tartarisecussus
 fuga precipitasti, ubi verè stant

Ferrati postes, atque aerea limina portis :

rei pradicasset, memor ad-
 huc formosi illius Phadri.
 Verum quia hoc fieri nullo
 pacto potest

—nam quàm multis

medij inter virosque

Montes umbrosi, & resos-
 nantes aequoris vñdæ :
 hospitesq; in terra aliena re-
 lieti sumus, & quasi quadam
 prerogativa Chariclis Gni-
 dus est : veritatem tamen
 haudquaquâ prodemus. Tu
 modò nobis ætherie deus in
 tempore asiste, amicitia
 fautor, & arcanorum sa-
 cerdos Cupido, haudquam
 quam¹ pranus infans, qua-
 lem ludendo fingunt picto-
 rum manus, sed quem pri-
 ma rerum omnium primorâ
 dia procreârunt, perfectum
 & consummatum iam inde
 ab initio genitum. Tu enim
 ex obscura atque confusa
 deformitate uniuersum hoc
 effigiasli: proinde tanquam

ut ibi

ἔπειτα δὲ ἀρρένῃς δουρί φρεσ
 ραῖς, τῆς ἑμπαιρῆς οὐλοῦ ἀρε
 γῆτα λαμπρῶς ἂν φωτὶ τῶν ἀ
 μαυρὰν νύκτα φεγγάσας, παν
 τὸς ἀψόχου, καὶ ψυχῶν ἑ
 ζοντες ἰσχυρὸς ἀμυστρούς. ἰξ
 αἶρετον ἂν ἰκνέσας ὁμοῦ
 νοίαν ἀνθρώποις: τὰς σιμνὰ
 φιλίας πάθῃ σωφίας, ἴν' ἰξ
 ἀκάνης καὶ ἀπαλῆς ἔτι ψυχῆς
 ἢ ὁνοια σιωπηρομένη, πῶς
 τὸ τίλασθαι ἀνθρώπων γάμοι
 μὴ γὰρ, διαδοχῆς ἀναγκάας
 ἑνὸς τοῦ φάρμακα, μόνον ὅ
 ὅ ἀρρῶν ἔρως, εὐλοσόφου κα
 νόου δὲ ψυχῆς ἐπίταγμα: πᾶ
 σι δὲ τοῖς ἐν τῷ πνεύματι ὅς
 ἀντίπαλον ἡσυχαστοῖς ἑπαι
 τιμὴ πλείων, ἢ ὅσα τῆς παρ
 αὐτὰ χάσας ἐπιδόσθαι. καὶ πάν
 τη βῶ ἀναγκάας τὸ καλὸν
 ἑρῶστον. ἀλλ' ἢ μὴ ὅς βίῃ ὁ
 μακρὸς βίος, ἰδὲ καὶ τὸ κατ' ἡμῖν.

παρ

ut ibi dura atque insupe
 rabili detentum custodia, d
 reditu & via ad superos
 repetenda prohiberetur.
 splendida autem luce obscu
 ra nocti praesentia, omnium
 & inanimatorum, & anim
 mam habentium opifex ex
 titiisti. Propriam autem ac
 singularem infundendo ho
 minibus concordiam, gra
 ues illos amicitiae affectus
 congluinasti: ut videlicet
 ex anima adhuc malitia om
 nis experta & tenera, be
 neuolentia illa simul enus
 trita, in perfectionem, &
 quasi quandam virilem a
 tatem consummaretur. Nam
 nuptiae quidem, successio
 nis necessariae inuenta sunt
 remedia: solus autem ma
 sculus amor, animi philo
 sophici quasi quoddam im
 peratum est. Omnia verò

ea, quae ex integro ac liberè ad decorem exercitatione pro
 uehuntur, plus honoris consequuntur, quàm illa quae prae
 senti necessitate opus habent. Et omninò melius est hone
 stum, quàm quod sit necessariò. Proinde quàm diu quidem
 vita haec hominum rudis & indocta fuit, neque adhuc dum
 quotidianam rerum experientiam, ad id quod melius est, per

[illegible]

ocium conuerti licet, demissa atque abiecta, praesentibus tum necessarijs rebus contenta erat: vrgens autem tempus, meliori viuendi rationis inuentionem non praebuit. At postquam necessarij quidem vsus ac festinatio illa finem iam capiebat, ac posterorum cogitationes à necessitate liberatae, melioribus subinde occasionibus ad inueniendum aliquid potiùs vtebantur, paulatim scientiae accreuerunt. Atque huius rei argumenta capere etiam ex vulgaribus atque inferioribus istis artibus licet. Nam statim simul atque primi quidam homines creati fuere contra famem diurnam remedium quaerere coeperunt: atque ita circa cunctuientiae compulsi praesenti necessitate, cum inopia, eligendi quod melius

esset, facultatem non permetteret. fortuita qualibet herba victitabant, & radices molliores effodientes, & ut plurimum quercuum fructus comedentes. At posterior etas, hæc bruiis animalibus edenda abiecit: sectionem

φορὴ πυροῦ, καὶ λευκοῦ ἄρου-
 ροῦ, ἀγροῦ καὶ ἐπιμίχων, ἐν ᾧ
 σαι κατ' ἐπὶ τὰ νύκτα,
 καὶ οὐδ' ἀμάνει ἀρ' ἄποι τις, δ-
 τι θύς ἐάχνη ἀμείνων. τί
 δ' οὐκ ἐν ἀρχῇ μὲν ὠδὺν ἔ-
 βιον, σκίπης δ' ἐκθύτου ἀν-
 θρώποι, νάκῃ, θύειά δ' ἄραν.
 τὸ δ' ἀμφίεσσαν, καὶ σπάλυ-
 ζας ὀρώρ, ἐνὺς καταδύσας
 ἐκπύουσαν, ἢ πάλαι ῥιζῶν ἢ
 φυτῶν ἀναπολεήματα; πλὴν
 δ' ὅτε ἔντονον μίμησιν ἐπὶ τὸ
 πρῆστον ἀεμιτάγοιτο, ὅ-
 φησαν μὲν ἰαυδοῖς χλαῖδας,
 οἷκας δ' ἄκισαν. καὶ λευκοῦ
 θόδας τὰ πρὶν ταῦτα τίχουσι, ἢ
 χθόνον λαβῆσαι διδασκαλόν,
 ἀντὶ μὲν λιγυρῆς ὕφους τὸ ἑλ-
 λιστοῖσι ποικίλων. ἀντὶ δ' ὠτε-
 λῶν ἀμασίων, ὅχηλ' ἀτίμῃ
 καὶ ῥιζῶν ποικίλων ἐμὴ
 χλαῖσαν, καὶ ῥυμνὸν ἑλ-
 λων ἀμορφίαν ὠανθεῖσι βα-
 ρύς τε καὶ μακρὸν κατ' ἐγραψαν,
 καὶ

tionem autem frumenti &
 hordei, agricolarum dili-
 gentia ac studium inuenie-
 runt, reperta ratione qua it-
 la quotannis renascerentur.
 Ac nemo aded insanus fue-
 rit, puto, qui dicat, quod
 quercus quam spica melio-
 res sint. Quid autem? annon
 statim quidē a principio vi-
 ta homines cū tegumento
 corporum indigerent, velle-
 ra excoriatis feris induerūt,
 & speluncas montium, quas
 contra frigus subirent, ex-
 cogitārunt? aut rursus irun-
 corum aut arborum aridas
 concauitates? Facta autem
 deinde ex his imitatione, eā-
 que in melius semper pro-
 mota, vestes quidem sibi i-
 psis texere cœperunt, ac dor-
 mos ædificārunt, atq; ita in-
 terim dum non animaduertu-
 tunt, artes quæ circa hæc
 versantur, accepto tempore

quasi quodam magistro, pro tenui ac vili quidem panno ves-
 stem meliorem facere ac variegare cœperūt: pro contemptis
 autem & humilibus domunculis, alia tectorum fastigia, &
 marmorum sumptuosa ædificia excogitārunt, ac nudam pa-
 rietum deformitatem floridis colorum tincturis depinxerunt.

πάλιν ἰκάνει γιγνόμενον τῶν
 τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, ἄφω-
 ρῶσα, καὶ βαθύανιπιτι-
 θαμένη γὰρ ὅλῳ, ὥς ἂν μικρὰς
 λύσεις κατὰ μικρὸν αἰτὰς
 ἰδίας ἀνιτάνῃ ἀκτῖνας. ἰνα-
 ρῶ γὰρ ὁράμεν, παρδιδὸς
 ὧμεν· αὐτόν. ἂν ἡ ἀφροδῖτις
 τῶν λαμβανόντων, οἷς ἱμα-
 θῶν ἡδὴ πεσιθῆσα, τὸ ἐνδύον
 ἐπλήρωσεν. μὴ δὲ τις ἔρωτας
 ἀρρένων ἀπατάτω παρὰ τῷ
 παλαιῷ χρόνῳ. γυναιξὶ γὰρ
 ὁμιλεῖν ἀναγκασθῶν, ἵνα
 μὴ τελῶς ἀσπιδμορ ἡμῶν
 φθαρῇ τὸ γυνῶν. αἱ δὲ ποικί-
 λαι βελῶν τῆς φιλοκαλῶν ταύτης
 τῆς ἀρετῆς ἐπιθυμία, μόλις
 ἀπὸ τοῦ μηδὲν ἵκνεται ἀνι-
 γνῶν ὁμῶν αἰσθητικῶν
 ἱμαθῶν ἡξαρ. ἵνα γὰρ βίαια φι-
 λοσοφία καὶ τὸ παιδείας ἡμῶν
 συνακμάσῃ. μὴ δὲ ταχέως
 πλεῖς ὁ μὴ πρότερον ἐνυλῶ,
 ἔτι ἐπινοήθῃ αὐτοῖς ὡς φαν-
 λον ὄντων, μὴ δὲ ὅτι ἔτι παι-
 κῶν ἐρώτων αἱ γυναικῶν σύ-

νοδοί

Nisi quod singula ista ex-
 ter atque scientia, multa cum
 sint, & profunda obliuioni
 subiecta, tanquam à paruo
 fomite paulatim ad pro-
 prios efflorescendo peruene-
 runt radios. Vnusquisque e-
 nim à se aliquid repertum,
 posteriori tradidit: atque ita
 successu ista accipientium,
 semper aliquid hīs quæ antea
 didicerat, apponendo, quod
 defuit expleuit. Ne quis i-
 gitur amores masculis ab
 antiquis temporibus depo-
 scat. Nam tum mulieribus
 conuersari necesse erat, ne
 prorsus absque femine nobis
 genus nostrum interiret. Va-
 ria autem doctrina, & ea
 legantioris huius virtutis cō-
 cupiscentia, vix tandem per
 tempus (quod nihil inten-
 tatum aut imperuestigatum
 relinquit) in lucem ventura
 erant, ut cum diuina Philo-
 sophia & puerorum amo-
 res vnā adollescere. Qua-

re Charicles ne quod antea inuentum non fuit, id postea
 excogitatum, iterum tanquam vile ac malum argue, né-
 de ob id, quod puerorum amoribus muliebres congressus
 antiquio.

ἡρώδης πρὸς τὸν ἑρμῆν ἐπιγρά-
φεται χρόνους, ἡλέσθαι θά-
ντον, ἀπὰ τὰ μὲν παλαιὰ
τῶν ἐπιτηδεύματων, ἀναγ-
κῶς νομίζουσα, ἃ δὲ αὐτὴς ἐ-
καστολῶσας τοῖς λογισμοῖς
ὁ βίῃ ἐπιχειροῦσας ἐκάνω-
μαίνω τιμητικῶν. ἰμοὶ μὲν γὰρ
ὁ λῆζον καὶ γὰρ ἔναγχ' ἐ-
πέα, Χαικλίου ἀπορία ἴσα,
καὶ τῶν Σκυθῶν ἐρημίαν ἐ-
παυνοῦσ'· ὁ λῆζον δὲ ἐκ
τῆς ἀγῶν προνοίας καὶ με-
τρώδ' ἐνόμῃ· ἐπὶ δὲ οὐ-
δ' ἔτι ὡς ἐναντία φεγγέ-
μῃ, οἷς ἐπιχέρεται λῆζον, ὅ-
πως αἰνῶν ὡς τῆς φανῆς τέ-
ρα τὸ ῥυθμὶ ἐκπῆρ, ἀπ' ἐ-
παρμῆν φανῆ παρυγίωρ,
οὐκ ἐρῶσι, φησὶν, ἀπὸ τῶν
λῆζον, οὐδ' ἄρτοι καὶ
εὐδ', ἀπ' αὐτῶν ἢ πρὸς τὸ θῆ-
λυ μόνον ὁρμὴ κρατῆ. καὶ
τί θαυμάσῃ; ἃ γὰρ ἐν λογισ-
μῷ δικαίως ἄρτις ἐλοῖτο, ἴα-
τα ὅτις μὴ διωαμένοις λογί-
σται, ἀλλ' ἀφροσύλῃ ἐκ ἐνέτι-
ζαν.

qua erga feminas accenduntur. Et quid hoc adeò mirum?
Quæ enim ex ratiocinatione meritis aliquis capit, ea illis
qui ratiocinari nequeunt, consequi non licet: quoniam cer-

antiquioribus inscribuntur
temporibus, minores alteros
putes. Sed vetera quidem
exercitia, necessaria existis-
mamus: quæ verò postea per-
ocium cogitationibus incen-
dens vita adiuvenit, ea ut
illis meliora, in precio ha-
benda atque colenda sunt.
Nam mihi quidem parum
absuit, quin etiâ ridere pau-
lò ante in mentem veniret,
Charicle videlicet bruta as-
nimantia, & Scytharum so-
litudinem laudante. Propè
autem præ nimia contem-
ptione etiam pœnitentia dus-
cebatur quòd Græcus esset.
Neque enim veluti qui con-
traria loqueretur, quæ dice-
re aggrediebatur, eorum
verba submisso ac timido
vocis toto furim efferebat,
sed elata voce proclamans:
Haud amanti, inquit, se mu-
tuo leones, neque vrsi, aut
sues: sed illorū ea concupi-
scentia solum dominatur,

ἔχουσιν. ἡ γὰρ τοι Προμηθεύς, ἡ
 φιδωρ τις ἄλλῃ, ἢ νοῦν ἰσχύ-
 σθαι σωρίζεσθαι ἀνθρώπων,
 οὐκ ἄν ἱρημία, καὶ βίῃ ὅ-
 ρησιν αὐτοὺς ποιοῖεν, οὐδὲ
 δὲ ἀπὸ τροφῶν ἔψον, ἐξ
 ἴσου δὲ ἡμῖν ἰσὰ δαμάμε-
 νοι, καὶ μέσση ἵστια τῶν ἰ-
 σθίων ἔκαστος οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς
 κοινοῖς ἰπολιτεύοντο νόμοις.
 τί δὲ παράδοξον, ἢ ἴσα τῆς
 φύσεως κατὰ κριτα, μηδὲν, ὃν
 λογισμοὶ παρίχονται, παρὰ
 τῆς πενίας λαβῶν ἡντιχῆ-
 κότα, πρὸς ἀφ᾽ ἡμῶν μετὰ τῶν
 ἄλλων καὶ τὰς ἀρρῖνας ἐπι-
 θυμίας; οὐκ ἱρῶσι λίσσονται.
 οὐδὲ γὰρ φιλοφροῦσιν· οὐκ
 ἱρῶσιν ἄρκτοι· τὸ γὰρ ἐκ φι-
 λίας λαλῶν οὐκ ἴσασιν. ἀν-
 θρώποις δὲ ἢ μετ' ἐπισέμης
 φρόνησις, ἐκ τοῦ πομπᾶς
 παρ᾽ αὐτοὺς τὸ κάλλιστον ἵκο-
 μίνην, βιβαιοτάτους ἱρῶτων
 ἐνόμισεν τοὺς ἀρρῖνας. μὴ δὲ
 οὐκ, ὃ Χαικίας, ἀκολά-
 του βίου συμφορὰς ἵταται.

καὶ

quod erat eligens, firmissimorum amorum iudicavit esse-
 mafculos. Nequaquam igitur, Charicles, proterva &
 intemperantis vitæ collectis meretricij narrationibus gra-
 uitatem

tē Prometheus, aut alius
 deorum quispiam, si mentem
 cuilibet humanam indidif-
 fet, haudquaquam solitudo
 & vita montana pasceret
 illos neque mutua atq; pro-
 miscua pabula haberent, sed
 ex æquo nobiscum sacra ve-
 rentes, & medias ædes pri-
 uatorum quisque habitans,
 communibus regerentur les-
 gibus. Quid igitur mirum
 aut alienum, si animalia na-
 tura dānata, quæ nihil corū
 quæ ratio suppeditat, à pro-
 uidentia accipere per fortu-
 nam vnquam potuere, cum
 ceteris rebus etiam concu-
 piscencia in mares priuata
 sunt? Non amant sese leon-
 nes: neq; enim philosophan-
 tur. Non amant vrsi: non
 enim honestum ac pulchrum
 illud quod in amicitia est,
 norunt. At hominum illa cū
 scientia coniuncta pruden-
 tia, ex eo quod sapius pes-
 riculum fecerat, optimum

καὶ διηγήματα, γυμνῶ τῷ λό-
 γῳ τῆς σιμνότητι. Ὁ ἡμῶν κα-
 ταπόμωτος, μηδὲ τὸν οὐρά-
 νιον ἔρωτα τῷ νηπιῷ σωμα-
 τίσματι λογίζου, ὃ ὅτι μὴ ἐκεί-
 νιας τὰ τοιαῦτα μεταμαν-
 θάσῃ, ὅπως δ' οὐ λογίζουσι
 πῶς, ἰσχυρῶς οὐ πρότε-
 ρον, ὅτι διπλοῦς θιάς ὁ ἔρως
 οὐ κατὰ μίαν ὁδὸν φοιτᾷ,
 οὐδ' ἐνὶ πνεύματι τὰς ἡμ-
 ῖρας ψυχὰς ἐκθίβει, ἀλλ' ὁ
 μὴ, ὡς ἂν οἶμαι, κομιδῇ νύ-
 πια φρονῶν, οὐδ' ἄνδρ' ἀπὸ τοῦ
 πλὴν Ἀλαιοῖαν ὠϊοχῶν διω-
 μένον λογισμῷ, πολλὸς ἐν ταῖς
 ἀφρόνων ψυχῇς ἀθροίφε-
 ται, μάστιγι δ' αὐτῶν γυναι-
 κῶν πόθοι μίλησιν. ἔτος δ' αὖ
 ὁ τ' ἐφημέριον ταύτης ὕβριος
 ἱταῖρος, ἀκείτῳ πορᾷ πρὸς τὸ
 βυκίωρον ἄζωον. ἔτι δ' ἔ-
 ρως, ὡς γυναικῶν κατὰ γόνον,
 αἰμυλὸν ὁφθῶν, πᾶν τοῦτο
 ἐροπρίας θίαμα, σαφρο-
 νῶν ταμίας παθῶν, ἔτι
 τῶς ἐκείνου διανοίας ἱμνῶν.

uitatem nostram sermone
 nudo insecteris, neve coe-
 lestem illum Amorem in-
 fanti huius commeteres: sed
 vet nunc tandem apud te
 considera, quoniam id nun-
 quam antea fecisse videris,
 quod duplex deus Amor
 est, haudquaquam una via
 ventitans, neque uno spiri-
 tu animos nostros accen-
 dens, sed alter quidem (quan-
 tum equidem arbitror) vat-
 de puerilia ac stulta san-
 piens, nulla ipsius mentem
 ratione gubernante, fre-
 quens in avinis insipienti-
 um congregatur. prae-
 put autem ipsi muliebria de-
 sideria cura sunt. Et hic
 est quotidiana istius contu-
 meliae socius, absque discri-
 mine cuicumque volenti sese
 celeriter applicans. Alter
 autem

Amor parens veterimo-
 rum temporum,

Spectaculum visu graue,
 et prorsus sacrum,

Custosq; temperatiorum affectuum,
 letandum quiddam mentibus uniuscuiusque inspirat: ac
 propri-

μικρόν οὖν ἐπισχῶν ὁ Καλὸς
 δικρατίδας (ὥς κ' ἂν ὅ
 πῶσ' οὖν μοι τιμωρομένη,
 καὶ λίαν ἀγωνίας μετὰ δ' αὖ
 ναι) λόγῳ ἀμοιβαίῳ ἐνάρ-
 χηται. ἂ γυναιξὶν ἐκκλησίᾳ,
 καὶ Δικασίᾳ, καὶ πολιτικῶν
 πραγμάτων ἰσχυρίσας,
 στρατηγὸς ἂν ἢ πρῶτος ἐκ
 χειροτόνητο, καὶ οὐ χαλεκῶν
 ἀνδραγαθῶν ἐν ταῖς ἀγοραῖς,
 ὡς Χαείκλεις, ἐτίμων· οὐδὲν
 γὰρ οὐδὲ αὐτοὶ περὶ αὐτῶν,
 ὅπως πρῶτον κατὰ σοφίαν
 ἰδούκοιαν, ἢ τις αὐταῖς πλὴν
 τοῦ λέγειν ἱερούσιαν ἐφῆκεν,
 ἔτω μετὰ σπουδῆς ἂν ἔπον-
 ᾗ· ἢ Σπαρτιάτης ἀνδραγαθί-
 μῳ· Τηλέσιλλα, διὸ καὶ ἐν
 Ἀργεῖ θύοις ἀειθμεῖται γλυσσ-
 πῶν Ἀργεῖ· οὐχὶ τὸ μεγαλὸν
 αὐχμηρὸν Λοβδίων Σαπφῶ, καὶ
 ἡ τῆς Πυθαγορείου σοφίας θυ-
 γατήρ, Θιανώ. τάχα δὲ ἔδδ'
 Πεικλῆς ἔτος ἂν Ἀσπασίαν
 σωνητό.

Postquam igitur paululum
 sustinisset Callicratidas,
 videbatur autem (quantum
 de facie coniecturam mihi
 hi facere licebat) conten-
 tionis atque timoris, minis-
 que plenus esse, orationem
 superiori aduersariam or-
 ditur. Si mulieribus, in-
 quis, concionum & fori, ca-
 terarumque ciuiliū rerum
 tractandarum facultas ali-
 qua foret, dux nimirum aut
 praeses illarum suffragijs
 iampridem creatus esses: ac
 te statuis areis per fora pass-
 sim positis, Charicles, ven-
 nerarentur. Ferme enim
 ne ipse quidem de se ipsis,
 quaecunque aliquando sa-
 pientia atque doctrina ex-
 cellere existimata sunt, si
 quis ipsis dicendi potestā-
 tem permetteret, cum tan-
 to studio tantaque conten-
 tione dicerent: non illa quae
 contra Spartanos armata

processit^h Telephilla, propter quam Argis inter Deos nu-
 meratur Mars muliebris. Non mellita illa, qua se Les-
 bus iactat, Sappho: & Pythagorica doctrina filia
 Theano. Fortassis autem neque Pericles itaⁱ Aspasia suae
 patrosia

ὁμοιόμορφον, ἀπὸ ἰσαδύπερ
 ὠπριπὸς ἀρρεφνας ἴπτερ ἐν.
 λατὸρ λίγαν, ἄπωμν καὶ ἄν.
 ὁρῶ ἴπτερ ἀνδρῶν. σὺ δ' ἴε
 λῖως Ἀφροδίτη γυναικὸς καὶ ἴδ
 ἡμῶς τὸν σὸν ἱερὰτα τρυμ
 νον. Εὐὸ μὲν οὖν γόμοισιν ἄ.
 ρει παθιδῆς, ἴλαρ ἄρ τὴν ἴε
 ἐν ἡμῶν περὶ φασ, ἰππὶ δ' οἱ
 παρὰ βύτον λόροι καὶ φηλο.
 σοφῶν ἴπτερ γυναικῶν ἰππ.
 γούνοισιν, ἄσμφως τὴν ἄ.
 φορμὴν ἡρπασαμένον· ὅτ' ὅ
 ἑρρέλεω ἴππας, κοινὸν ἀριτῆς καὶ
 ἡδονῆς δέμν ἱερῶν. ἀξίαι μιν
 γὰρ ἄρ, ἥπτερ ἡ ἐν δυνάμει
 τῷ, τὴν ἰππικὸν ποτὶ τῶν
 Σωκρατικῶν λόγων, πλά.
 τανισον, Ἀκαδημίας καὶ Λυ
 κίου ἀγῶνιστον ὠτυχιερον;
 ἔγγυς ἡμῶν ἰσάμενα, πικρ
 ῶν ἐνθ' ἡ Φαίδρου περὶ
 γὰρ λῖω, ὥσπερ ὅ ἱερὸν
 ἄπτερ ἀνὴρ πλάσθαι ἀφά.
 νον· Χαεῖται. αὐτὴ τὰ χα
 ῖν, ὥσπερ ἡ ἐν Δωδώνῃ φη
 ρὸς, ἐν τῶν ὁροδῶμων ἱε
 ρῶν ἀπὸ ῥέξασα φωνὴν βύς
 πικρὸν δὲ φημι καὶ ἴππας,
 τας,

patrocinatus est. Verum en
 nim quando honestum aded
 est mares pro mulieribus di
 cere, dacamus sanè & viri
 pro viris. Tu verò propitiâ
 nobis sis Venus: nam & nos
 amorem tuum veneramus.
 Ego itaque existimabam nō
 vltra ludum ac iocum hila
 rem hanc contentionem no
 bis processuram esse: quia
 verò verba ab hoc profecta,
 etiam philosophari pro mu
 lieribus in animum induxe
 runt, libenter occasionem
 hanc arripui. Solus enim mā
 fculus amor commune viri
 tutis ac voluptatis opus est.
 Optārim autem, si quo pa
 tō fieri posset, & platanum
 illam, quæ Socraticos olim
 sermones auscultauit, arbo
 rem Academiae & Lycæo se
 liciorem, propè alicubi no
 bis adstare, eo loca tamen
 natam, ubi Phædri accubi
 tus fuit, quemadmodum sa
 cer ille vir dixit, gratia præ
 ditus plurima. Fortassis is
 pfa quod, vi^k sagus illa Dō:

donica, ex ramis sacram etumpens vocem, puerorum amor

τας, ἵτι δὲ καλοῦ μνημῆ-
 νη Φαίδρου. πλὴν ἱπὲρ δὲ
 ἀμέχανον· ἢ γὰρ πομπὰ μι-
 ταξὺ ὄρειαι τε σκίοντα, θα-
 πασσαί τε ἡχέοντο, ξυνοί τε
 ἐπ' ἀποτείας γῆς ἀπελήμμε-
 θα, καὶ πλινθίσματα Χαι-
 κλίουσιν ἔκρινεν Κνίδος, ὅμοι-
 τήληθις οὐ παρόμοιον, ἄ-
 ξαντος ὄκτου. μόνον ἡμῖν οὐ
 δαῖμον ὄραναι κακίως πα-
 ράσθαι, Θλίτας ἀγνώμων, ἱ-
 ροφάντα μυσηίων, Εἰως, ὃ
 κακὸν νύπιοι, ὅποια συγ-
 φωνώσουσι χερσὶν, ἀλλ' ὅρ-
 ῃ πρῶτον ὅτι ἡγήνηται ἀρ-
 κή, τίλατον ὠθὺν τεχέματα
 οὐ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς καὶ λιγυ-
 μῆνης ἀμορφίας τὸ πᾶρ ἰμόρ-
 φωσαι. ὥστε οὐδ' ὅλου λόσ-
 μος τάφον τινὰ κοινὸν ἀφ-
 ῶν, τὸ πεικάμενον χάσας,
 ἱπῶν μὲν ἐς ἰσάτην Ταρτα-
 ρὸν μυχοῦς ἐφυγάσθησιν, ἵν-
 θα ὡς ἀληθῶς σιδῆρ' αἰεὶ τε
 πύλαι, καὶ ἀλλήλων οὐδὲν
 ὅπως

sepulchro aliqua communi totius mundi sublato, circum-
 fuso (haec videlicet, illud quidem in ultimi Tartari secussus
 fuga precipitasti, ubi verè stant

Ferrati postes, atque aerea limina portis :

res prædicasset, memor ad-
 huc formosi illius Phadri.
 Verùm quia hoc fieri nullo
 pacto potest

—nam quàm multis
 medijs inter utrosque

Montes umbrosi, & resos-
 nantes æquoris undæ :
 hospitesq; in terra aliena re-
 lieti sumus, & quasi quadam
 prærogativa Chariclis Gnim-
 dus est : veritatem tamen
 haudquaquã prodemus. Tu
 modò nobis ætherie deus in
 tempore asiste, amicitie
 fautor, & arcanorum sa-
 cerdos Cupido, haudquan-
 quam¹ pranus infans, qua-
 lem ludendo fingunt picto-
 rum manus, sed quem pri-
 ma rerum omnium primorã
 dia procreârunt, perfectum
 & consummatum iam inde
 ab initio genitum. Tu enim
 ex obscura atque confusa
 deformitate uniuersum hoc
 effigiasli: proinde tanquam

ἔπειτα δὲ ἀρρήτως δεδινημένος
 ρᾶς, τῆς ἑμπαιρῆς οὐδὲν ἄρα
 γῆτα λαμπρῶς ἀφ' ὧν τὸν ἀ-
 μαυρὰν νύκτα φατάσας, παν-
 τὸς ἀψόχῃ, καὶ ψυχῇ ἑ-
 ροντὸς ἰσχυρὸς ἀμμιοντοῖς. ἱξ-
 ἀρῆς δὲ ἰκτεράσας ὁμο-
 νοιαν ἀνθρώποις : τὰς σιμνὰ
 ψυχὰς πᾶσι σωῦσας, ἵν' ἱξ-
 ἀκῆς καὶ ἀπαλῆς ἔτι ψυχῆς
 ἢ ὄνοια σιωπῆς φορμῆν, πῶς
 τὸ τίλαον ἀνθρώπων γάμοι
 μὴ γὰρ, ἀλλ' ὁδοῦς ἀναγκαίως
 ἔνυλτων φάρμακα, μόνον δὲ
 ὁ ἀρρῆς ἔρως, ὡλοσόφῃ κα-
 νόρ δὲ ψυχῆς ἐπιτάγμα, πᾶ-
 σι δὲ τοῖς ἐν τῷ πᾶσι δὲ ἄς
 ἀπὸ πᾶσι ἡσυχμῶς ἐπὶ πᾶσι
 τιμὴ πλείων, ἢ ὅσα τῆς παρ'
 αὐτὰ ἡσυχῆς ἐπιδόται. καὶ πάν-
 τη τῷ ἀναγκῆς τὸ καλὸν
 ἐρῶσι. ἀλλ' ἡ μὴ δὲ ὁ βίος αὐ-
 μαθὺς τῷ, ὁ δὲ πᾶσι καὶ ἡμῖν.

φαν

ut ibi dura atque insupen-
 rabili detentum custodia, &
 reditu & via ad superiores
 repetenda prohiberetur.
 splendida autem luce obscu-
 ra nocti præsentia, omnium
 & inanimatorum, & ani-
 mam habentium opifex ex-
 titisti. Propriam autem ac
 singularem infundendo ho-
 minibus concordiam, gra-
 ves illos amicitia affectus
 congluinasti : ut videlicet
 ex anima adhuc malitia om-
 nis experta & tenera, be-
 neuolentia illa simul enus-
 tria, in perfectionem, &
 quasi quandam virilem a-
 tatem consummaretur. Nam
 nuptia quidem, successio-
 nis necessaria inuenta sunt
 remedia : solus autem ma-
 sculus amor, animi philo-
 sophici quasi quoddam im-
 peratum est. Omnia verò

ea, quæ ex integro ac liberè ad decorem exercitatione pro-
 ueniunt, plus honoris consequuntur, quàm illa quæ præ-
 senti necessitate opus habent. Et omninò melius est hone-
 stum, quàm quod sit necessariò. Proinde quàm diu quidem
 vita hæc hominum rudis & indocta fuit, neque adhuc dum
 quotidianam rerum experientiam, ad id quod melius est, per-

ραν παρας πῆς τὸ βέλτιον
 ἀσχολῶν, ἀγαπητῶς ἐπ' αὐ-
 τὰ τὰ ἀναγκαῖα σωσισμι-
 τοῦ τῆς δὲ ἀγαθῆς διαίτης, ἐν
 πάσῃ ὁ χρόνος ὁ παρίσχον
 ἔνδοξον. ἰππὶ δὲ αὐτῶν ἐν
 φασματῶν ἡδὲ πύρας ἔχον,
 οἱ δὲ ἐπιζυγομενῶν ἀέλο-
 γισμοὶ τῆς ἀνάγκης ἀφιστά-
 τος ἡνκαρῶν, ἰπποῦντι τῶν
 ἐκπρόσθεν ἐν ζυγῷ κατ' ὀλί-
 γον ἰπποῦνται σωκύνοντο. τῶ
 το δὲ ἡμῖν ἀπ' τῶν ἐντιλίσ-
 ρων τεχνῶν ἐνέστη ἀνάσσειν.
 αὐτῶν πρῶτοι τινὲς ἀνθρώ-
 ποι γινώσκοντες, ζῶντες ἡμῖν
 ραν ἡμῶν φάρμακον ἔχοντες.
 αὐτὸ ἀλυσκόμενοι τῶ πῆς τὸ πα-
 ρὸν ἐνδείξαι, τῆς ἀρείας οὐκ
 ἰσχύοντες ἐλπίσαι τὸ βέλτιον, τῶν
 ἀκαίρων νόμων ἰστοῦντες, καὶ
 μαθητὰς ἔχοντας ὁρῶντες,
 καὶ τὰ πλεῖστα θνῶδες κατὰ τὸν ἰ-
 σθίοντες ἀπ' ἡμῶν ἀλόγοις ἰσ-
 οῖς μὲν τὰ χρόνον ἔχοντες. σπό-

ρον

ocium conuertiere licebat,
 demissa atque abiecta, praesentibus tum necessarijs res-
 bus contenta erat : vrgens
 autem tempus, meliori vi-
 uendi rationis inuentionem
 non praebebit. At postquam
 necessarij quidem vsus ac
 festinatio illa finem iam cas-
 piebat, ac posterorum co-
 gitationes à necessitate lia-
 berata, melioribus subin-
 de occasionibus ad inue-
 niendum aliquid potiùs v-
 tebantur, paulatim scien-
 tia accreuerunt. Atque hu-
 ius rei argumenta capere e-
 tiam ex vulgaribus atque
 inferioribus istis artibus li-
 cet. Nam statim simul at-
 que primi quidam homines
 creati fuere contra famem
 diurnam remedium quere-
 re coeperunt : atque ita circa
 cunuenientiaque compulsi praesentis necessitate, cum inopi-
 a, eligendi quod melius

esset, facultatem non permitteret, fortuita qualibet her-
 ba victitabant, & radices molliores effodientes, & ut
 plurimum quercuum fructus comedentes. At poste-
 rior aetas, haec bruiis animantibus edenda abiectit : sa-
 tionem

φορὴν πυροῦ, καὶ λευκοῦ ἄρου-
 ρου, ἀγροῦ καὶ ἐπιμίλῃαι, ἵνῃ
 σαι κατ' ἐτὸς ἐκ νέου γένουται,
 καὶ οὐδὲ μανὰς ἄνθρωποι τις, δ-
 τι θύς σάχνη ἀμείνων. τί
 δ' οὐκ ἐν ἀρχῇ μὲν ὦθ' ὧ
 βίου, σκίπης ἀκροφύτου ἄν-
 θρώποι, νύκτι, θείᾳ δάραν.
 τὸν, ἡμφίεσαντο, καὶ σπένον-
 τας ὁρώμεν, ἡνὺς καταδύσας
 ἐκπρόησαν, ἢ ὥσπερ ῥιζὸν ἢ
 φυτὸν ἀναποιδήματα, πλὴν
 δ' ἂν ὧν μίμησιν ἐπὶ τὸ
 πρῶτον αἰετίζοντο, ὅ-
 φηναρ μὲν ἰαυδοῖς χλανίδας,
 οἷκας δ' ἀκίσαντο. καὶ λίγης
 θότῳ αἰετίζοντο, καὶ
 χόνον λαβῆσαι διδασκαλοῦ,
 ἀντὶ μὲν λιγῆς ὅφης τὸ ἑλ-
 λιστοῖσι ποικίλων. ἀντὶ δ' ὧν
 ἡνὺς ἀμαλίων, ὅχηλὰ τέρι-
 μα καὶ λίθων ποικίλων ἐμ-
 χανίσαντο, καὶ ῥομυλὸν βί-
 ρων ἀμορφίαν ὠανθίσι βα-
 φῶς ῥομμάτων κατ' ἐγραψαν,
 καὶ

tionem autem frumenti et
 hordei, agricolatum dilis-
 gentia ac studium inuenes-
 runt, reperta ratione qua il-
 la quotannis renascerentur.
 Ac nemo aded insanus fue-
 rit, puo, qui dicat, quod
 quercus quam spica melio-
 res sint. Quid autem? annon
 statim quidē a principio vi-
 ta homines cum tegumento
 corporum indigerent, velle-
 ra excoctis feris induerūt,
 et speluncas montium, quas
 contra frigus subirent, ex-
 cogitarunt? aut rursus iru-
 corum aut arborum aridas
 concauitates? Facta autem
 deinde ex his imitatione, eā-
 que in melius semper pro-
 mota, vestes quidem sibi i-
 psis texere cœperunt, ac do-
 mos ædificarunt, atq; ita in-
 terim dum non animaduerti-
 unt, artes quæ circa hæc
 versantur, accepto tempore

quasi quodam magistro, pro tenui ac vili quidem panno ves-
 tem meliorem facere ac variegare cœperunt: pro contemptis
 autem et humilibus domunculis, alia tectorum fastigia, et
 marmorum sumptuosa ædificia excogitarunt, ac nudam pa-
 rietum deformitatem floridis colorum tincturis depinxerunt.

πάλιν ἰκάνει γινώσκοντων τῶν
 τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, ἄφω-
 ρῶτα, καὶ βαθὴν ἰπιτε-
 θαμένην γὰρ τὴν, ὡς ἀπὸ μικρᾶς
 λύσεως κατὰ μικρὸν εἰς τὰς
 ἰδίας ἀντιστρεφόμεναι. ἵνα
 ὅτι γὰρ ὁρῶμεν, παρὰ τὴν
 ὥμην αὐτόν. ἔθ' ἡ δὲ δοχὴ
 τῶν λαμβανόντων, οἷς ἡμα-
 ρθὴν ἡδὴ πεποιηθῆσα, τὸ ἐνδοξόν
 ἐπλήρωσι. μὴ δὲ τις ἔρωτας
 ἀρρενῶν ἀποστέτω παρὰ τὸ
 παλαιὸν γένος. γυναιξὶ γὰρ
 ὁμιλῶν ἀναγκασθῶν, ἵνα
 μὴ τιλίως ἄσπερμον ἡμῶν
 φθαρή τὸ γένος. αἱ δὲ ποικί-
 λαι ὧσιν τὴν φιλοκαλῆσαν
 τῆς ἀρετῆς ἐπιθυμία, μόλις
 ἐκ τοῦ μηδὲν ἵκνυντο ἀνι-
 σταντορ αἰῶντος εἰς τὸν φανερὸν
 ἡμιτορ ἤσαν, ἵνα τῇ θεῇ φι-
 λοσοφίᾳ καὶ τὸ παιδείας ἡμῶν
 σωακμάσῃ. μὴ δὲ τα Χαί-
 κλεις ὅ μὴ πρότερον ἐν γένει,
 ἔτο ἐπινοηθῆναι αὐτοῖς ὡς φαν-
 ῶν ὁδῶν, μὴ δὲ ὅτι ἔτι παρὰ
 πᾶσι γένεσιν αἱ γυναικεῖαι σύ-
 νοδοι

Nisi quòd singula ista an-
 tes atque scientia, multa cum
 sint, et profunda oblivioni
 subiecta, tanquam à paruo
 fonte paulatim ad pro-
 prios efflorescendo pervene-
 runt radios. Unusquisque e-
 nim à se aliquid repertum,
 posteriori tradidit: atque ita
 successu ista accipientium,
 semper aliquid huius quæ antea
 didicerat, apponendo, quod
 defuit explevit. Ne quis i-
 gitur amores masculos ab
 antiquis temporibus depo-
 scat. Nam tum mulieribus
 conuersari necesse erat, ne
 prorsus absque semine nobis
 genus nostrum interires. Va-
 ria autem doctrina, et ea
 legantioris huius virtutis co-
 eupiscentia, vix tandem per
 tempus (quod nihil inten-
 tatum aut imperuestigatum
 relinquit) in lucem ventura
 erant, ut cum diuina Philos-
 ophia et puerorum amo-
 res una adollescerent. Qua-

re Charicles ne quod antea inuentum non fuit, id postea
 excogitatum, iterum tanquam vile ac malum argue, né-
 de ob id, quòd puerorum amoribus muliebres congressus
 antiquior.

ἡρώδης πρὸς τοὺς ἐπιγρά-
φοντας χρόνους, ἰλιάδην θά-
τηρον, ἀπὸ τὰ μὲν παλαιὰ
τῶν ἐπιτηδωμάτων, ἀναγ-
νῶνα νομίζοντες, ὅτι αὐτοὶ ἐ-
κωσολύσεις τοῖς λογιανοῖς
ὅτι βίῃ ἐπιξυρῶντες ἐκείνων
ἐμάνω τιμητικῶν. ἐμοὶ μὲν γὰρ
ὀλίγον καὶ γὰρ ἔναγχ' ἐ-
πέα, Χαερκίους ἀπορῶσα,
καὶ τῶν Σπυθῶν ἐρημίαν ἐ-
παυνοῦντες. ὀλίγον δ' ἐπὶ
τῆς ἀγῶνς ἐρημίας καὶ με-
τῶν ἐν ὁδοῖς ἐκείνων οὐ-
δ' ἔτι ὡς ἐναντία φθιγγί-
ας, οἷς ἐπιχέρεται ἡ ἀγῶν, ὡς
ἐκπαλιν ὡς τῆς φωνῆς τέ-
νος τὸ ῥυθμὸν ἐκείνων, ἀπ' ἐ-
κείνων φωνῆς ἀρτυρίων,
οὐκ ἐρῶσι, φησὶν, ἀπὸ τῶν
ἡλιοντων, οὐδ' ἄρτοι καὶ
σῶμα, ἀπ' αὐτῶν ἐπὶ τὸ θῆ-
λυ μόνον ὁρμὴ κρατῆ. καὶ
τί θαυμαστόν; ὅτι ἐκ λογισ-
μῶν δικαίως ἄρτις ἐκείνοις, ἵα-
τα τοῖς μὴ διωκμένοις λογί-
σται, δι' ἀφροσύνην ἐκ ἐνέσι-
ν.

antiquioribus inscribuntur
temporibus, minores alios
putes. Sed vetera quidem
exercitia, necessaria existi-
mamus: quæ verò postea per
ocium cogitationibus incen-
dens vicia adiuvenit, ea ut
illis meliora, in precio ha-
benda atque colenda sunt.
Nam mihi quidem parum
absuit, quin etià ridere pau-
lò antè in mentem veniret,
Charicle videlicet bruta as-
simantia, & Scytharum so-
litudinem laudante. Propè
autem præ nimia contem-
ptione etiam penitentia du-
cebatur quòd Græcus esset.
Neque enim velui qui con-
traria loqueretur, quæ dice-
re aggrediebatur, eorum
verba submisso ac timido
vocis toto furim efferebat,
sed elata voce proclamans:
Haud amanti, inquit, se mu-
tuò leones, neque vrsi, aut
fues: sed illorū ea concupi-
scentia solum dominatur,

qua erga feminas accenduntur. Et quid hoc adeò mirum?
Quæ enim ex rationatione meritò aliquis capit, ea illis
qui ratiocinari nequeunt, consequi non licet: quoniam cer-

ἔχαρ. ἰπὰ τοι Προμηθεύς, ἡ
 φίλων τις ἀλγὺς, ἡ νοῦν ἐλά-
 τω σαρξὶ λωξὴν ἀνθρωπίνων,
 οὐκ ἄν ἱρημία, καὶ βίῃ ὄν-
 ρα αὐτοὺς ποιοῦμαι, οὐδ'
 ἂν ἀπὸ κούρου τροφῶν ἔψω, ἔξ
 ἴσου δὲ ἡμῖν ἰρὰ δαμάμε-
 νοι, καὶ μίσω ἵσταρ τῶν ἰ-
 θίων ἑκάς οἰκῶν, ἅδ τοῖς
 κοινοῖς ἰπολιτόντο νόμοις.
 τί δὲ παράδοξον, ἡ ἴσα τῶν
 φύσεως κατ' ἀκρίτα, μηδὲν, ὧν
 λογισμοὶ παρίχονται, παρὰ
 τῆς πενότητος λαβῶν ἡντυχη-
 κότε, πρὸς ἀφ' ἡμῶν μετὰ τῶν
 ἄλλων καὶ τὰς ἀρρῖνας ἐπι-
 θυμίας; οὐκ ἱρῶσι λίοντων.
 οὐδ' γὰρ φιλοθεοῦσιν· οὐκ
 ἱρῶσιν ἄρκτοι· τὸ γὰρ ἐκ φι-
 λίας λαλῶν οὐκ ἴσασιν. ἀν-
 θρώποις δ' ἡ μετ' ἱπιστάμε-
 νος φρόνησις, ἐκ τοῦ ποικίλου
 παρᾶσαι τὸ κάλλιστον ἐλο-
 μένη, βιβαιοτάτους ἱρῶτων
 ἐνόμισα τοὺς ἀρρῖνας. μὴ δὲ
 φων, ὧ Χαεῖκλας, ἀκολά-
 του βίου συμφορὰς ἵταται.

καὶ

τὲ Prometheus, aut altius
 deorum quispiam, si mentem
 cuilibet humanam indidif-
 fet, haudquaquam solitudo
 ὅτι vita montana pasceret
 illos neque mutua atq; pro-
 miscua pabula haberent, sed
 ex aequo nobiscum sacra ve-
 rentes, ὅτι medias aedes pri-
 uatorum quisque habitans,
 communibus regerentur les-
 gibus. Quid igitur mirum
 aut alienum, si animalia na-
 tura dānata, quæ nihil eorū
 quæ ratio suppeditat, à pro-
 uidentia accipere per fortu-
 nam vnquam potuere, cum
 cæteris rebus etiam concu-
 piscencia in mares priuata
 sunt? Non amant sese leon-
 es: neq; enim philosophan-
 tur. Non amant vrsi: non
 enim honestum ac pulchrum
 illud quod in amicitia est,
 norunt. At hominum illa cū
 scientia coniuncta pruden-
 tia, ex eo quod sapius pes-
 riculum fecerat, optimum

quod erat eligens, firmissimorum amorum iudicauit esse-
 mafculos. Nequaquam igitur, Charicles, proterua ὅτι
 intemperantis vitæ collectis meretricij narrationibus gra-

uitatem

καὶ ἀναγίγνωσκει, ὑμνοῦ τῷ λό-
 γῳ τῆς συμνότη] Ὁ ἡμῶν κα-
 ταπόμηναι, μηδὲ τὸν οὐρανόν
 ἱστοῦν ἱστοῦ τῷ ἡμῶν σωμα-
 τίσματι. λογιζοῦν δὲ ὅψι μὴ ἡλίου
 κίτας τὰ τοιαῦτα μεταμαν-
 θάνων, ὅμως δὲ οὐκ ἀπολογίζοντα
 κινῶν, ἡπαθῆναι οὐ πρότε-
 ρον, ὅτι διπλοῦς θεὸς ὁ ἱσθῶν
 οὐ κατὰ μίαν ὁδὸν φοιτῶν,
 οὐδὲ ἐνὶ πνέματι τὰς ἡμι-
 τήρας ψυχὰς ἱερθίζων, ἀλλ' ὁ
 μὴ ὡς ἀνθρώποις, κομιδῇ ἐνέ-
 πια φρονῶν, οὐδὲν ὅς αὐτοῦ
 πλὴν θείαν οἰαν ὡς ἡμῶν
 μένον λογιζομένη, πολλὰς ἐν τῇς
 τῶ ἀφρόνων ψυχῶς ἀθροίζε-
 ται, μέλιστα δὲ αὐτῶν γυναι-
 κῶν πόθοι μίλησις. ἔτος δὲ
 ὁ τῶ ἡμῶν ταύτης ὑβρίως
 ἱσθῶν, ἀκρίτως φροῦ πᾶσι τὸ
 βυθόμηνον ἡμῶν. ἱσθῶν δὲ
 ρας, ὡς ἡμῶν πατὴρ ἡμῶν,
 συμνὸν ὁφθῶναι πᾶσι τοῖς
 ἡμῶν πᾶσι θεῶμα, σαφρο-
 νῶντων ταμίτας πατὴρ, ἡμῶν
 ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν.

uitatem nostram sermonē
nudo infeceris, neve co-
lestem illum Amorem ino-
fanti huius connumerēs: sed
vet nunc tandem apud te
confedera, quoniam id nun-
quam antea fecisse videris,
quod duplex deus Amor
est, haudquaquam una vi-
uitans, neque vno spiri-
tu animos nostros accen-
dens, sed alter quidem (quan-
tum equidem arbitror) vat-
de puerilia ac stulta san-
piens, nulla ipsius mentem
ratione gubernante, fre-
quens in animis insipienti-
um congregatur. prae-
cipue autem ipsi muliebria de-
sideria cura sunt. Et hic
est quotidiana istius contu-
meliae socius, absque discrimi-
nine cuiusque volenti sese
celeriter applicans. Alii
autem

**Amor. parens deterrimo-
rum temporum,**

*Spectaculum visu graue,
& prorsus sacrum,*

Custosq; temperatorum affectuum,
 blandum quiddam mentibus uniuscuiusque inspirat: ac
 propi-

καὶ λαχόντες ἴλια τεύχε τοῦ
 δαίμονος, ἡδονὴν ἀρετῆς με-
 μιγμένῳ ἀσπαζόμεθα. Διδ-
 οῦν γὰρ ὄντας, κατὰ τὸν τρα-
 γικόν. πνέματα πνέει ἡ ἔρως,
 ἵνδ' ἂν ὀνόματι οὐχ ὁμοίᾳ
 τὰ πάθη κοινοῦνται. καὶ γὰρ
 αἰδώς, ὠφελείας ὁμοῦ καὶ
 βλάβης ἀμφιβολός ἐστι δαί-
 μον. Αἰδώς, ἢτ' ἀνδρας μί-
 γασίντων, ἢ δ' ὀνύχισιν. οὐ
 μὲν οὐδ' ἰεῖδων γὰρ ὁ δαί-
 μων, ἀλλ' ἐπὶ γυναικὶ Βίσι δύο,
 πλὴν μίσην ἐκπαύσσει νοῦ-
 σας, ἢ δ' ἐπιμωμητὴ, δὴ δ'
 ἀνδρῶν θυμὸν ἔχουσιν, οὐδ' ἂν
 οὐκ παράδοξον, ἀπὸ τοῦ ἄ-
 ρετος ποιητῆ προσυνοείαν ἔ-
 χειν ἵν' ἔχῃ, ὥς ἡ ἔρως καλῶ-
 ῶς, καὶ πλὴν ἀπέλασιν ἡδονῶν,
 καὶ πλὴν σωφρονέσας ἀνοίας.
 γάμος δ' ἔρως, τὸ μὲν οἶδ',
 καὶ τὸ βέλν τῷ βίσι φρυγανίσας,
 ἵνα πῶς μάνωμεν ἄνθρωποι;
 ἵνα τὸν μὲν λῶ, κατὰ τὸν σο-
 φώτατον Εὐεπίδῳ, ἀδίκη-
 τῆς πῶς γυναικας σωόδον,
 ποιεῖν τὸ ἐπὶ ἡρὰ καὶ νὰς.

ἀργύ.

ne quiddā fuerat, iuxta sapientissimū Euripidem, si absq; illo
 cū mulieribus cōgressu ad sacra & templa Deorū vēitantes,
 argen-

propitiū hunc Deum sortiti,
 voluptatē virtute immixtam
 amplectimur. Geminos enim
 reuera iuxta tragicū spiri-
 tus efflat amor. Vnū autē &
 cōmune nomē affectus dissim-
 iles habent. Nam & vere-
 cundia viliūq; pariter &
 damni ambigua atq; anceps
 dea est. Quae simul & fru-
 ctus homini, & malā plurio-
 ma confert. Iam verò neque
 contentionum genus vnum
 est, — terra q; per orbem

Versantur gemina : quarū
 hanc cum laude sequuntur

Prudentes, illam damnant
 ceu fraudis amantem.

Nihil igitur nouū aut mirū,
 si affectus peior virtuti com-
 munem appellationem for-
 tē nactus sit, ita ut amor vo-
 cetur & intemperās illa vo-
 luptas, & modesta hac bea-
 neuolentia. Nuptias igitur,
 inquit, pro nihilo putas, &
 fæminū genus ē vita expel-
 lis : deinde quo pacto homi-
 nes cōseruabimur? Beatū fæ-

ἀργύρου καὶ χρυσοῦ τίνα
παρὰ τῆς ἀφροδισίωνούμι-
θα. ἀνάγκη γὰρ βαρὺ κατ'
ὠχρῶτα συδὲρ ἡμῖν πιθῆσθαι,
τοῖς κληθεμένοις παθαρῶν
βιάσται· τὸ μὲν ὅρ κατὸν
αὐτῶν μετὰ τοῖς λογισμοῖς· ὅς
κίτω δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χαλὸν
ἔσθαι. ἀλλὰ τίνα, γυναικὸν
ἀειδὲς ἴσσοι, ἢ τοῖς
ἄλλοις ἀπαγορεύοιτο.
τίς γὰρ ἄν ὠφρονῶν ἀνέχων
βλάτωτο ἰσχυροῦ γυναικὸς
ὑπερβολῆς, ἐπικτήτοισι σο-
φισμασί; ἢ ὁ μὲν ἀληθὲς
χαρακτὴρ ἀμορφῶν, ἀπὸ
ἵπποι δὲ κόσμοι, τὸ τῆς φύ-
σεως ἀπαιτεῖ βουκολοῦσι.
ἂν γοῶν ἄν τ' ἐνυκτῖνον κοίτης
πρὸς ὀρθρὸν ἄν ἴδοι τις ἀνι-
στάντας γυναικας. ὡς γὰρ νό-
μιος θεῶν, τὸ μὲν ὅρας
ὀνομασθῆναι δυσχερὲς εἶναι.
ὅθεν ἀπειθῶς οἵποι καθάρως
σιρ αὐτὰς, ἰδὲν τ' ἀρρενῶν
βλαπομένας γράδω δὲ, καὶ δι-
ραται.

argento a'q̄ auro l'beros à
succesſiſſime mer.ari poſſe-
mus. Neceſſitas enim graui
cervicibus noſtris iugo im-
poſito, imperatis parere noi
cogit. Quod pulchrum igitur
eſt, id ratione eligimus :
neceſſitati autem cedat vili-
litas. Quantum igitur ad li-
beros procreandos attinet,
mulieres in numero aliquæ
ſint : in cæteris verò rebus
apoge ne mihi vlla fuerit.
Quis enim ſanæ mentis ſum-
ſimere queat, à ſummo ſta-
tim mane mulierem comen-
tem atque exornantem ſeſe,
alienis atq̄ adſcitiis impos-
ſuris? Cuius vera ac nativa
facies, turpis eſt : peregrina
autem ornamenta, naturæ
deformitatem tegunt, atque
aſpiciētibz imponūt. Quod
ſi igitur ad auroram contem-
pletur aliquis mulieres à no-
cturno lecto ſurgentes, tur-
pidiores putabit eſſe beſtias,

que intra vnam horam nominari aut excitari ſe difficile
limè patiuntur. Vnde diligenter domi concludunt ſeſe,
vt ne ab vllō viro conſpiciantur. Amicula autem & an-
cilla,

ραπανίδων ὁ σύμμορφος
 ὄχλος, ἐκύκλιος παριστάσι,
 ποικίλοις φαρμάκοις κατα-
 φαρμακώουσαι τὰ δυσυχῆ
 πρόσθεα. οὐ γὰρ ὕδατος ἀ-
 κράτω νόματι τὸν ὑψηλὸν
 ἀρνιψάμεναι κέρον, ὡθὺς ἄ-
 κλονται σπενδύς ἰχομίνου τι-
 νος πράγματι, ἀπ' αἰ πολε-
 ναί τῶν ἀσπασμάτων σιωβί-
 σαι τὸν ἀηδῆ τοῦ πρὸς ὅπου
 πρῶτα φαίδραυσιν. ὥς δ' ἐπὶ
 δημοτικοῖς πομπῇς, ἅπλοῖς
 ἀπὸ τῶν ὑπερβύσσων ἐκτε-
 λείψαι, λικανίδας ἀργυράς,
 καὶ πλοῦτος ἰσοπράτι, καὶ
 καθάπερ ἐν φαρμακοπώλου
 πυξίδων ὄχλον, ἀγῆα μὲν
 πομπῇς λαποδαιμονίας, ἐν-
 οῖς ὀδόντων σμηκτινῇ δύσ-
 νόμῳ, ἢ βλίφαρα μελαινόσα
 τιχυνθυσανεύεται. τὸ δ' ἑλ-
 σον ἀναλίσκει μίτρος ἢ πλοκῇ
 τῶν τριχῶν· αἱ μὲν γὰρ φαρμά-
 κοις ἱερὸν θάνατον δυνάμειναι,
 πρὸς αἰλίου μνημερίαν τοῖς
 πλοκάμους, ἴσα τῶν τείων
 ἰσοίως,

cilla, consimilis forma tuta-
 ba, circumstant, varis me-
 dicamentis infelices illas
 facies inficiendo ac medi-
 cando restituentes:

Neque enim latice meris
 Aquæ profundam ubi ab-
 luere crapulam,
 proximus ad seriam aliquod
 studiūque dignum accedunt
 negotium, sed crebra me-
 dicamentorum compositio-
 nes faciem faciei cutem ex-
 poliant. Perinde autem ut
 in publica pompa, alias sub-
 inde alie ancillarum instru-
 menta manibus exhibent,
 pelues videlicet aureas, &
 gutturria, speculæque, &
 quemadmodum in pharma-
 copolio, pyxidum turbam;
 & vascula plena multæ in-
 felicitatis, in quibus den-
 tium vis abstersiva aut pala-
 pebris denigrandis ars com-
 parata veluti thesaurus quis-
 quam servatur. Plurimam
 autem pariem consumit
 textura capillorum. Nam

alie quidem medicamentis rubefaciendi vim habentibus,
 ad Solis meridiem capillos perinde ut lanarum colo-
 ribus

χροῖς, ξανθῶ μεταβάλλουσιν
 ἄνθα, τῶν ἰδίαρ κατὰ κρῖν-
 σα φύσιν, ὁπόσους δὲ ἀρετῆν
 ἢ μέλαινα χεῖρ νομίζετα,
 τὸν γλαυκώτων πλοῦτον
 αἰς ταύτῃ ἀναλίσκουσιν, ὅς
 ἄλλω Ἀραβίαν σχεδὸν ἐκ τῶν
 πρὶν ἄρπνιουσιν, σιδήρεά
 τι ὄργανα, πύρρος ἀμβλεία
 φλογὶ λιαυθύντα, βίᾳ τῶν ἰ-
 δικῶν οὐλόττητα διαπλίκει.
 καὶ περιέρχονται μὴ αὐτὸν μίχρ
 ὀφρύων ἐφαλκυσμέναι λό-
 ραι, βραχὺ τῷ μεταπρὸς με-
 ταίχμιον ἀπείσιν, σοβαρῶς
 δὲ, ἄλλοι τῶν μεταφρύνων,
 οἱ ὀπίθην ἐπισκλῶν) πλο-
 καμοὶ. καὶ μετὰ τοῦτο ἀνδο-
 βαφῇ πιδίδια, τῆς σαρκοῦς ἐν-
 δότερ ὡς τοὺς πόδας ἐπισφί-
 ζοντα, καὶ λιπλοῦσιν ἐς πρό-
 φασιν ἰσθμῶς, ὑπὲρ τοῦ δοκῆν
 γλυμνῶσαι πάντα τὰ ἐν-
 τὸς αὐτῆς, γυνωρμηώτερα τοῦ
 πεσώπου, χωρὶς τῶν ἀμύρο-
 φως πεπληρωκότων μαζῶν,
 οὓς δὲ περιφύρουσι δισμῶ-
 ρας.

ribus flauo inficiunt fulgo-
 re, propriam damnantes na-
 turam. Aliae verò quibus
 sufficere ad formam nigrā
 coma videtur, omnem mari-
 torum opulentiam in hanc
 expendunt, totam propè A-
 rabiam ex capillis redolen-
 tes, ferreaque instrumen-
 ta ignis obiusa ac modica
 flamma calefacta, vi quas
 dam cinnorum flectus in-
 ter se implicant. At curio-
 sius quidem composita illae,
 & ad supercilia vsque at-
 tracta coma, breue intersti-
 tium fronti relinquunt. Post
 tergum autem in scapulas
 vsque demissi capilli, in so-
 lenti quodam modo succu-
 tiuntur. Huc accedunt &
 varijs coloribusincta san-
 dalia, intra carnem pedes i-
 psos adstringentia, & tenuis
 atque pellucida, prae textu
 tantum assumpta, vestis, ne
 corpus ipsum nudatum esse
 videatur. Omnia autem quae
 intra ipsam sunt, cognitu fa-

ciliora quàm facies, vsque ad turpiter propendentes istas
 mamillas, quas semper circumferunt obligatas ac vin-
 ctas.

τας, τί δ' αὖ τὰ τούτων πλον-
σιώτερα ἢ κακὰ διειξίνα, λί-
θους ἱερνθραίους κατὰ τ' ἡλοῦ
βῶν, πολυτάλαντον ἄρ' ἡμῖς
νας βρίθῃ, ἢ τὸς περὶ καρα-
ποῖς ἢ βραχίονι δράκοντας,
ὡς ἡφιλον ὄντως ἀντὶ χειρὶν
δράκοντες εἶναι. καὶ σιφάνη
ῤῥῦ ἐν κύκλῳ τῶν κεφαλῶν
πικρῶ, λίθοις ἰσοικῶς διά-
στρῃ. πολυτιμῆς δ' τῶν
ἀνδρῶν ὄρμοι καθ' ἑντα. καὶ
ἄχι τῶν πιδῶν ἰσχυρὰ κα-
ταβίδηκερ ὁ ἄθλιος χευσὸς,
ἄπαρ, ἢ τι τοῦ σφυροῦ γυμ-
νοῦται, περισφίγγωρ. ἄξιον
δ' ἡμῶν, σιδῆρε' τὰ πεισφυρα
σπῆλ' ἢ πεπιδῶσαι. ἡ ἀπὸ δ' αὖ
ἡμῶν ὁλόρ τὸ σῶμα, νόθης
ἡμορφίας ἱσαπατῶντι κάλ-
ηδ' ἡμαρτωθῆ. ἴδ' ἀναισχυ-
τους παρὰς ἱερνθραῖνοισιν
ἰπικρῖοις φύκισιν ἵνα τῶν ὕ-
περλωνκορ αὐτῶν, καὶ πιονά
χρῶν, τὸ πορφυροῦ ἄνθ' ὅ
ἰπιοινίξῃ. τίς ἔρ' ὁ μετὰ τῶν
τοσαῶν τῶν παρὰ σκωλῶν βίος;
ἀνθὺς ὅτ' τῆς οἰκίας ἔξυδοι,
καὶ

etas. Quid autem opus est
opulentiora istis mala recē-
sere? lapillos videlicet Ery-
thraeos ab extremis auricu-
lis numerofo pōdere suspen-
sos, aut illos circum manus
et brachia euntes dracones?
qui vitam verē pro auro
dracones sint. Etiam coro-
na caput circumcircā am-
bit, lapillis Indicis stellatae
preciosa autem de ceruicis
bus monilia dependent, et
usq; ad extremos pedes mi-
serum illud descendit aurū,
omne quicquid tali ubique
nudum est, reuinciens et ad-
stringens. Dignum autem
fuerat. ferro potius religata
crura ista vinciri. Iam verò
ubi totum corpus adulteris
nae istius formositatis fallas-
ci elegantia quasi quibusdā
præstigijs efformatum fue-
rit, impudentes etiam genas
rubefaciant illitis fucis, ut
videlicet nimium ipsarū et
pinguem colorem, purpus-
reus ille nitor insuper addi-

tus rubere faciat. Qua igitur vita porrò tantum apparā-
tum consequitur? Nempe statim ē domo egressionet,

et om-

καὶ πᾶς διατὲς ἐπιτρίβει τὸς
 γυγμῆκόςτας. ὅρ' ἐνίων οἱ
 παροδάμοντο ἀνδρῶν, οὐδ'
 αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, ἔω
 λιάδας, ἂ τύχοι, καὶ φρυγί-
 λιδας, ἢ τὴν φρυγίαν δαί-
 μονα, καὶ τὸν λυσίρωτα ἑὸς
 μορ' ἐπὶ τῷ ποταμῷ. τίλκται δ'
 ἀπόρρητοι, καὶ χωρὶς ἀνδρῶν,
 ὑποπλά μυστήεω· καὶ γὰρ τι
 δὲ περιπλήκειν διαφθορὰν
 ψυχῆς, ἱππὶδ' ἀνδρῶν δι' αὐτῶν
 ἀπαλαγῶσι, οἷοι δὲ τὰ
 μακρὰ λουτρά. καὶ πολυτε-
 λῆς μὲν καὶ ἡδῶα τράπεζα
 πολὺς δι' ὁ μὲν τῶν ἀνδρῶν
 ἀκκισμός. ἱππὶδ' ἄνδρ' ἱππὶ
 πλῆω γήωνται τοῖς παρ' αὐ-
 τοῖς γαστριμαργίαις, οὐκ ἔτ'
 οὐδ' τῷ φάρυγγι αὐτοῖς πα-
 ραδίδωσι λυγρῶν τῶν σι-
 τίων, ἀκροῖς διατύνουσι ἐν
 πηγέφουσαι, τῶν παρακα-
 μῶν ἑκαστὸν ἀγρῶνται,
 νύκτας ἐπὶ τούτοις διηγού-
 μῃα, καὶ τοὺς ἐντροχῶτας
 ὑπνοῦσι, καὶ θυλῆται ὅντι
 γήμονα, ἄφ' ἧς ἀναστὰς ἑ-
 κας, ὡδὺν τρεῖς χεῖρας δέτι.

ταυτὶ

refertum, ex quo surgens quisque statim lauacro opus ha-

et omnis spectator autem
 atque enecans maritos. Quo-
 rum nonnullorum infelices
 viri, ne ipsa quidem nomi-
 na norunt, in Coliadas, si
 fors ita ferat, et Gencyl-
 idas, aut Phrygiam illam
 deam, et Comum amore
 perditum in pastore. Sacri-
 ficia autem arcana, et absa-
 que viris suspecta mysteria.
 Quid enim attinet et ani-
 morum corruptelas comple-
 ti? Postquam autem his per-
 actis iterum discesserunt,
 domi statim proluxa bal-
 nea, ac sumptuosa quidem
 et lauta mensa, erga viros
 autem multa ac simulata re-
 cusatio. Postquam enim ni-
 mis quam repleta fuerint
 sua ipsarum gulositate, cum
 amplius neque guttur ipsarum
 cibi quicquam recipere po-
 test, summis digitis velut in-
 scribentes, appositorum v-
 numquodque degustant, non
 est ad hæc narrantes, et
 diuersorum corporum som-
 nos, et muliebritate lectum

PPPP

bet.

ταυτὶ μὲν οὖν ἀπαθόνες βίον
 τιμῆς. τῶν δ' αἰσχροτέρων
 αἵ τις ἰδυλίας τὸ ἀλάστον κα-
 τὰ μὲν ὧ' ἱστίασιν, ὄντας
 καταράσσεται Προμηθεῖ, τῶν
 Μενάνδρου ἱκάνω ἀπρὸν.
 φασ φωνῶν. Εἰτ' οὐ δικαίως
 πᾶσι παπαλαμῖνον Γρά-
 φονσι τὸν Προμηθεῖα πᾶσι
 τοῖς πῖτραις; Καὶ γίνετ' αὖ
 ὡς λαμπάς, ἀπο δ' οὐδ' ἔν
 ἀγαθόν, ὃ μισθὸν οἱ μ' ἅπαν-
 τας τοὺς θεοὺς. Γνωσκας
 ἔπρασσον, ὃ ποσὺ τίμητοι
 θεοί, ἔθνη μισαρόν. γὰρ μὲν
 τίς ἀνθρώπων; γὰρ μὲν Λά-
 θεος, λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμία. καὶ
 γὰρ μὲν λίχη μοιχὸς ἐν τρὺς
 φῶν. Εἰτ' ἐπιθυμῶ καὶ φαρμα-
 κῶν, καὶ νόσοι, Χαλκήματα
 ὡς φθόνος, μὲν οὐ γὰρ πάντα
 τὸ βίον γινώ. τίς καὶ τα τὰ ἀ-
 γαθὰ δίδωκε; τίς βίος ὁ δὲ
 εὖχῃς

bet. Atque hac constantia
 vita argumenta sunt. At
 verò quæ acerbiora sunt, si-
 quis veritatem ex parte mon-
 dō diligentius persequi ve-
 lit, verè execrari Prometheū
 posset, in Menandri illame-
 rumpendo vocem:

Ergo immerentem dictū.
 tant Promethea

Pendēre fixum Caucasī
 derupibus?

Et geritur illi lampas, at
 aliud nihil

Boni : quod omnes au-
 tumo odisse saperos.

Fecit mulieres, proh su-
 preme Iuppiter,

Genus scelestum. ducit
 aliquis coniugem?

Cū ducit, & quodam-
 modo obliuiscitur.

Nam cupiditatem mox se-
 quuntur plurimæ,

Torōq̃ adulter nuptiali subsidens

Illudit. hinc nascuntur insidiæ & metus,

Et temperata toxico mala pocula,

Morbisq̃ varijs, atque omnium gravissima

Invidia, cum qua mulier omne ævum exigit.

Quis hac bona videlicet sectatur? aut cui vita adeò in-
 felix

ἄλλοι οὗτοι, θυμὸς αἴσιον
τοίνυν ἀντιθῆναι τοῖς θάλασι
κακοῖς, τὴν ἀρρήστα τῶν παύ.
δωρ ἀγῶν. ἔρθε· ἀνὰ
πᾶσι τῆς αἵματός σου, τὸν
ἐπὶ τῶν ὀμμάτων ἵτι λοιπὸν
ὑπνοῦ ἀποσιφάμην, ὅδατι
διτῶ, τὴν ἱερὰν χλαμύδα
πᾶσι παμύοις πρὸς οὐρανὸν
ῥάψας, ὅτ' τῆς πατρῴας ἐ-
σίας ἐξέρχεται, κάτω κεν-
ῶς, καὶ μηδ' αὖ τῶν κέναν-
των ἐξ ἱαντίς περὶ βίπνον.
ἀκούουσι δὲ καὶ παιδαγωγοί,
χορὸς αὐτῶν πόσει· ἵπνον, τὰ
σιμνὰ τῆς ἀριστεῖς ἐν χερ-
σὶν ὄργανα πρατοῦντόν, οὐ
παιστὲς ἐνδὸς ἐνδὸς, πόμῳ
καταψύχων δυνάμεις, οὐ
δὲ ἱσοκρά τῶν ἀντιμῶρων
χαρακτῆρων ἀγρόφους ἀκού-
ντας, ἀλλ' ἡ ποσειδάωνος δει-
τοι κατόπιρ ἀκολουθοῦσιν,
ἡ παλαιῶν ἱερῶν ἀριστεῖς φυ-
λάσσειν βίβλοι, ἡ δὲ αὖτ' ἐν
οἰκῇ δ' οἱ φοιτῶν, ὡμῶς ἡ-
ροῖ, πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις
ψυχῆς μαθήμασι διωκῶν
ἱανθῶ.

felix ac misera animam de-
malceat? Aequum igitur
fuerit, mulieribus istis malis
opponere masculam pueros-
rum viuendi rationem. Nam
manē surgens ex lecto haud-
quaquam coniugali, postea
quam residentem in oculis
somnia reliquit aqua sim-
plici abstersit, sacra chla-
myde humeralibus fibulis
adstricta, à paternis adibus
egreditur, demisso in terram
vultu, ac neminem ex omni-
bus ex aduerso intuens. Co-
mites autem ὁ paedagogi
turba ipsum decens, sequun-
tur, venerabilia virtutis in-
strumenta manib. tenentes,
non secti pectinis incisuras,
quib. comā demulceri queat,
neque specula, repercussam
rum formarum absq. peni-
cillo expressas effigies: sed
vel multiplices pugillares à
tergo sequuntur, vel veteru-
rum virtutes operum custo-
dientes libelli. Quod si etiam
in ludum Musici ire illam

oporteat, apta atque sonora lyra. Omnibus autem phi-
losophicis animi disciplinis abundanter exercitatus, ubi

ἰναθλύνσας, ἰπαδὰρ ἡ διὰς
 νοία τῶν ἰγκυκλίων ἀγαθῶν
 ποριῶν, τὸ σῶμα τῶς ἰλαθῆ-
 ρίοις ἀσκήσειν ἰαπωνᾷ. Θύσ-
 σακοὶ γὰρ ἵπποι μέλυσιν αὐ-
 τῷ, καὶ βραχὺ πλὺν νύκτιν πα-
 νοδαμύνσας, ἐν ἀρτίῳ μιλι-
 τῇ τὰ πολιμικά, ἄκοντας ἀ-
 φής, καὶ βίλῃ δι' ὠσόχῃ δι-
 ξιάς ἀρπάσσων. ἂν δ' αἰλιπα-
 ραὶ παλαῦσσαι, καὶ πῶς ἡλίου
 μισημύρινον θάλασσαν ἰκονί-
 ζεται τὸ σῶμα πυκνύμενον. οἱ
 τι τῶν ἰναγωνίων πόνων ἀ-
 ποπαλίσκοντες ἰσθῶτες, μεθ' ὧν
 ἔσλητρά σωτόμα, καὶ τράπτε-
 ζα, καὶ μετὰ μικρὸν ἐπινέφου-
 σα πράττει. πάλλιν γὰρ αὐτῷ
 διδάσκαλοι, καὶ παλαιῶν ἱε-
 ρῶν ἀνιπτόμεναι, καὶ ἐπιμι-
 λήμεναι μνήμαι, τίς ἀνδρῶν
 ἥρωας, καὶ τίς ἐπὶ φρονήσας μαρ-
 τυροῦν, καὶ ὅσοι δικαιοσύ-
 νην καὶ σωφροσύνην ἡσώας
 σάντο. τοιαύτας ἀρετὰς ἀπα-
 λλὺν ἔτι πλὺν ψυχλὸν ἰσάρετον,
 ὅταν ἡσώειρα πλὺν πράξιν ὀρί-
 σῃ, τῆς γαστρὸς ἀνάγκη τὸν
 ὀφειλόμενον

iam mens cyclicis illis bonis
 satiata fuerit, corpus quoque
 liberis exercitatiombus ex-
 ercet. Nam Thessali equi
 cura illi sunt : ac breuiter
 iuuentutem domans ac sub-
 iugans, in pace meditatur
 res bellicas, emittendo spi-
 cula, et euibrando iacula,
 perita ac certa ferendi dex-
 tera. Deinde et nitida pa-
 lastra, et ad Solis meridia-
 num calorem oppletur pul-
 uere corpus densatum, de-
 stillantesque contentiosorum
 laborum sudores, post
 quos lauacra breuia, et men-
 sa sobria, rebus paulò post
 gerendis non aduersa. Rurs-
 um enim ipsi tum præcepto-
 res, et veterum operum ex-
 empla repetentes, atque in his
 cum cura versantes recor-
 dationes, nempe quis heros
 virilis ac fortis fuerit, aut
 quis ob prudentiam publico
 testimonio laudatus, aut qui
 iustitiam ac temperantiam
 amplexati fuerint. At talibus

virtutibus tenerum adhuc animum imbuens, quando iam
 vespera rebus gerendis finem imponit, tributo quod ven-

Ἰφιδάμωρον δασμὸν ἱππικὴν
 πρέσας, ἰδίους ὕπνους καθό-
 δα, τοῖς μὲν ἡμίραν καμά-
 ζεις ἱππευμάτων ἐπὶ χρόνον. τίς
 οὐκ ἄρ' ἔρασας ἐφ' ἑβου ἡθοῖς
 ὧ τοιοῦτος; τίνι δ' οὕτω τυ-
 φλά; ἢ αἱ τῶν ὀφθαλμῶν βρο-
 χαί, πηροὶ δὲ οἱ τῆς ἀγνοίας
 λογισμοί; πῶς δ' οὐκ ἄρ' ἔ-
 γαπήσαι τὸν ἰν παλαίστρας
 μὲν Εὐρυλῶ, Ἀπόλλωνα δὲ ἰν
 λύρας, ἱππαστὴν δὲ ὡς Κάστο-
 ρα, θείας δ' ἀριτὰς δὴ θνη-
 τοῦ διόκοντα σώματος; ἀλλ'
 ἔμοι μὲν, δαίμονες οὐράνιοι,
 βί' ἢ ἂν διωκῆς οὐτ' ἢ, ἀρ-
 παντικὸν τοῦ φίλου καθίξι-
 σθαι, καὶ πλεονέκτησιν ἰδὼν λα-
 λουῦντ' ἀκούων, ἐξί' ὅτι δὲ
 αὐτῶσσαν ξιφίαι, καὶ παντὸς
 ἔργου κοινωνίαν ἔχων. ὅ-
 ξατο μὲν οὐκ ἰρῶντις. δὲ ἀ-
 νδρῶν καὶ ἀκλινούς βίου, τὸν
 εὐργόμορον, ἀλύπως αἰς γῆ-
 ρας ὀδύσσει, μηδ' αἰεὶ τύ-
 χης παράσαντα βάσανον
 ἱππικῶν. ἢ δὲ καὶ οἱ ἀνθρω-
 πίνης φύσεως νόμος, νόσος ἐπι-
 ψάσσει

uida impressione labefactatum.

Quod si verò etiam, qua-

lis humanae naturae conditio est, morbus quispiam inua-

tri ex necessitate debetur de-
 penso, suaviore somnos
 dormit, post diurnos istos la-
 bores ad tempus conquie-
 scens. Quis igitur amator
 ephibitalis non fieret? Aut
 cui ita habes oculorum qui-
 dem fuerit acies, caeca verò
 atque offuscata mentis ra-
 tiones? Quomodo verò non
 amaret illū in palaestris qui-
 dem Mercurium, inter lyras
 autem Apollinem, equitato-
 rem verò Castorem, divinas
 auiem virtutes mortali pro-
 sequentem corpore? At mihi
 hi quidem, ὁ Δῆ celestialis,
 vtiā vita sit hac perpetua,
 ex aduerso amici sedere, &
 suauē loquentem propè au-
 dire: cum exeunte autem pa-
 riter exire: & in summa,
 omne cum eo opus communis
 ne habere? Optārit igitur
 amator quispiā per illasam
 & inconcussam vitā ama-
 sium suum absq; omni mole-
 stia ad senectutem perueni-
 re posse, nullius fortuna in-

uida impressione labefactatum.

Quod si verò etiam, qua-

lis humanae naturae conditio est, morbus quispiam inua-

ψάσασθ' αὐτοῦ, κάμνοντι
 συνουσία, καὶ δὲ χαμνείου
 θαλάττης ἀναγομένη συμ-
 πλώσσομαι, καὶ τυραννικῇ
 βία διὰ πειράσῃ, τὸν ἴσον
 ἑμαυτῷ πειθήσω σιδήρου.
 ἔχθρὸς ἅπας, ὁμοῦ καὶ ἐκ-
 πορ, ἑμὸς ἴσος. καὶ φιλήσω
 πῶς πῶς αὐτὸν δυοῖν ἔχον-
 τας. ἂν λησὲς ἢ πολιμίους
 θρασυμίλῳ ἐπ' αὐτὸν ὁρμῶν-
 τας, ὁπλισάμεν καὶ παρὰ δό-
 ναμιρ. καὶ ἀφ' ἑαυτῆς, ἥν οὐκ
 ἀνέχομαι. τί λωταίας δὲ ἐν-
 τολὰς τοῖς μὲν ἐκείνους καὶ
 ἑμοῦ εὐρυμοῖς ἐπιθήσο-
 μαι, ποινὴν ἀμφοτέροις ἐπι-
 θέσομαι τάφοις ὅσιν αἱ δὲ ἀνα-
 μίξαντας ὅσιν αἱ δὲ ἀνα-
 φῶν κόνιν ἀπ' ἀπάλων δὲ
 κείνου. ταῦτα δ' ὅπως τοῖς χα-
 ράξουσιν οἱ ἑμοὶ πῶς τοὺς ἀ-
 ξίους ἔρωτον, ἀπ' ἡθελῶ γὰρ
 τὸν ἡρώην φρόνησις ἵνομο-
 θέτησιν, ἑρὸς ὅς φιλίας ἔρω-
 ἔχει θανάτου. σωξίπινον.
 Φωκίς ἐν νηπιῶν ἔτι χρόνῳ,
 ὅτε ἐλθὼ Πυλάδην σωξίπινον.

Α,

duravit, et una cum vita tandem expiravit. Phocis ab in-
 familibus adhuc annis Orestem Pyladi coniunxit: Deum
 autem

ferit ipsum, cum laborantē
 pariter agrotabo: et si per-
 intpestum mare in altum
 tollatur, cum eo simul navis
 gabo. Quod si etiam tyrans
 nica vis vincula illi innem-
 fiat, par ferrum mihi ipsi
 quoque circumdabo. Et qui-
 cunque illum oderit, idem mi-
 hi inimicus quoque erit. Si
 verò prædones aut hostes
 videam in ipsum grassantes,
 etiam ultra quam poterō ara-
 mabor: et si moriatur, vi-
 uere neque ipse sustinebo.
 Postrema autem mandata
 hīs quos proximè post illum
 amavi ista dabo, ut commu-
 ne ambobus sepulchrum ac-
 cumulent: osibus autē per-
 miscendo ossa, ne mutui qui-
 dem pulverem à se mutuo
 segregari sinant. Atque hæc
 non primi ita effingunt mei
 erga dignos amores, sed illa
 Dīs proxima heroum pru-
 dentia velut quadam lege
 sancivisse, in quibus amicitia
 amor ille ad mortem usque

Ἄ, τῶν κτῆς ἀλλήλους παθῶν
μαίετ' αὖ λαβόντων, ὡς ἰφ' ἱ.
νὸς σκάφους τοῦ βίου σου.
πλωσας. ἀμφότεροι Κλυ-
ταμνησσαν ἀνέρου, ὡς Ἀγ-
γαμήμνονος παῖδ' ὦ. ἢ ἄμ-
φοῖν Αἴγιοθ' ἰφονώϊ. τὰς
Ορέϊσιν ἰλαυνούσας ποινὰς
Πυλάδης ἐνόησεν μάκρον, καί
νυμφῶ συνηγωνίστη. τὴν δ'
ἱρωτικῶς φιλεῖται ἰδὲ ὧς τῆς
Εκλάδ' ὄροισι ἐμέτρησας,
ἔκ' ἐπὶ τοὺς ἰσχυάτους Σκυ-
θῶν τέρμονας ἔπλωσας, ὃ
μὴ νοσῶν, ὃ δ' ἀνδρῶν. τῆς
χοῆς Ταυρικῆς γῆς ἐπιβὰς
νοῦτας ἀπὸς ἡ μητροπόλιν
αὐτοῦς Εὐριννὺς ἐξφοδοχῆσας.
καὶ τῶν βαρβάρων ἐν λυ-
πρῶ πικρῶ τῶν, ὃ μὴ ἐπὶ τῆς
σαυθῆτος μανίας πρὸς, ἱ.
καὶ Πυλάδης δ' Ἀφρὸν ἄ-
πείλα, σβηματὸς τ' ἐπιμίλα,
Πίπυς τε πρὸς ἀλνυλῶν ἀπύκ-
ῳς ὑπῆς, Οὐκ ἐραστὴ μόνον,
καὶ ἡ πατρὸς ἐνδανύμῃ
ἰδ'.

autem cum mutuorum affec-
tuum velut mediatorem
quendam acceperant, perin-
de atque in uno eodemq̃ vi-
tae nauigio simul nauigârunt.
Ambo Clytemnestrâ inter-
emerunt, uti Agamemnon-
is filij: ab ambobus Aegi-
sthus occidebatur: et fu-
rj quibus Orestes exagitabatur,
Pylades magis quàm
ille infestabatur: idemq̃ cum
illo, cum iudicaretur, peri-
culum sustinebat. Amato-
riam quæ amicitiam non
Græciæ modò terminis me-
tiebantur, sed ad extremos
Scytharum fines nauigârunt,
alter quidem morbo
laborans, alter autem ca-
ram adhibens. Tauricam
quippe terram ascendentes,
statim occisa matris vlrrix
Erinnys perinde atque ho-
spitio ipsos excepit. Ac bar-
baris undique circumstanti-
bus, alter quidem ex consue-

ta insania collapsus iacebat: Pylades autem

Spumam oris abstergebat, atque corporis

Curam gerens, tegebat illud vestibus.

non amatoris modò, sed et patris affectum prae se ferens.

PPPP 4

Quando

26. ὡς ἰακοῦ ἰαίθῃ, θα-
 τῖρου μύθοντ' ἐπὶ τῷ φο-
 συνθῶναι, τὸν ἑτέρου ἐς Μυ-
 κῆνας ἀπὶ γὰρ, κομιοῦντα
 γράμματα, μύθον ἑπὶ ἀλ-
 λήλων ἀμφοτέρωθεν βίβλους,
 ἐκείνῳ τ' ἐν θατῖρῳ ἴσῃσι
 ἴσῃσι αὐτὸν ἴσῃσι μύθον. ἀπο-
 θῆται δὲ τὰς ἐπιστολάς Ορέ-
 στες, ὡς Πυλάδης λαβὼν ἀξίος
 τῖρου, μόνον οὐκ ἱκανὸς ἀντ'
 ἱρωμύθον γράμματα. Τὸ γὰρ
 σφραγίσαι τὸν δ', ἡμοὶ βάρ' ἔ-
 μίγα. Ο ναυσολῶν γὰρ ἄμ-
 ἐν τὰς συμφοράς. καὶ μὴ
 ὀλίγον φησί. Τῷ δὲ μὴ δει-
 τον διδόν, Πίμψω γὰρ Ἀργος,
 ὥς σοι καλῶς ἔχῃ, ἡμᾶς δ'
 ὁ χεῖρ κ' ἀντίω καὶ γὰρ ὅ-
 πως ἔχα τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐν
 πᾶσι δὴ οὐ σπονδῶς ἔρως ἐν-
 τραφῇ, ἐπὶ τῷ ἑκάστοτε ἰσῇ
 ἀμφοτέρωθεν ἡλικίαν ἀνδρῶν
 θῆ, τὸ πάσαι φιληθῇ, ἀμοι-
 βάτους ἔρωτας ἀνταποδίδω-
 σι. καὶ δυσχερὲς αὐτοῖσι, ποτε-
 ρα ποτὶ τ' ἱρασῆς δῶν, ὥς
 περ ἀπ' ἰσοδότης τῆς τῷ φιλή-
 τεστ, confirmatus fuerit : id quod olim amatum est, mutuos
 atque alternos amores vicissim reddit : adeoque difficile est
 sentire uter alterius amator existat, perinde ut è speculo.

Quando igitur iudicio lata
 sententia fuerat, ut altero
 ad supplicium & eadem ma-
 nente, alter Mycenae profi-
 cisceretur ad afferendas li-
 teras : ambo manere alter
 pro altero volunt, uterque in
 altero vivente seipsum vive-
 re existimans. Rejcit autem
 & epistolas à se Orestes, tan-
 quam Pylade digniore qui
 illas acciperet, tantum non
 amator pro amato redditus.

Nāq; hūc perire occisum
 (inquit) onus mihi graue :

Ego enim ille sum, qui
 hoc cōcilio nobis malum.

Et paulò pòst ait :

Huic quidem da literas,
 Argos enim mittam, tibi
 ut res bene habeat :

Occidat aut nos, cui opus.
 Nam uniuersum negocium
 ita se habet. Quando enim
 à puero dignus ac ferius ille
 amor simul enutritus, in eam
 aetatem quae iam ratione uti,
 aliāq; ex alijs colligere po-
 test, confirmatus fuerit : id quod olim amatum est, mutuos
 atque alternos amores vicissim reddit : adeoque difficile est
 sentire uter alterius amator existat, perinde ut è speculo.

simili

Θαν[?] ἀνοίας, ἐπὶ τὸν ἱερὸν.
 πρὸς ὁμοίαν ἀδελφὴν. τί δὲ οὐ
 ὧ καὶ ἡμᾶς βίον ἐξέλεω αὐτὸ
 πρὸς ὁμοίαν ἀδελφὴν, θάοις νό-
 μοις ὁμοίαν, ἐκ ἀδελφῆς ἐφ'
 ἡμᾶς καταβιβάζεις; ἀσμενως
 δὲ αὐτὸ ἀνέλεον, μὴ ἀγνῆ
 ἀνοίας νουθεσίαν. ὅλβι[?]
 γὰρ ὅς ἀληθῆς, κατὰ τὴν τῶν
 σοφῶν ἀπόφασιν, ὁ πᾶσι
 τέλει, καὶ μέντοι ἴπποι.
 Γηράσκει δ' ὁ γέροντες
 ἡλικίαν, καὶ τὸν φρι-
 λήσιον. αὐτὸν μὲν Σωκράτι
 καὶ διδασκαλίαν, καὶ τὸ λαμ-
 πρὸν ἡλικίαν τῆς ἀρετῆς δικα-
 σίαν, τοῖς Δελφικοῖς τέ-
 ποσι μὲν τιμῆν, χρησμὸν γὰρ
 ἀληθείας ὁ Πύθι[?] ἐβίβρι-
 σεν, ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκρά-
 τος σοφῆτα[?], ὅς ἅμα ὧς
 ἄλλοις μαθήματα, ἐξ ὧν τὸν
 βίον ὥνουν, καὶ τὸ πᾶσι
 εἶναι ὡς μάλιστα ὑφ' ἡμῶν
 καὶ. δὲ δὲ τῶν νέων ἱερῶν,
 ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτους,
 ὅς

simili amantibus benivolentia,
 in amatum recedente i-
 magine. Quid igitur ceu pe-
 regrinam voluptatem nobis
 exprobras, id quod vitæ no-
 stræ proprium est, divini-
 legibus definitum, & per
 successionem ad nos trans-
 missum? Libenter verò is
 ipsum recipientes cum pura
 mente, veluti sacram quan-
 dam rem tractamus. Nam
 verè beatus ille est, iuxta sa-
 pientium sententiam,

Cui pueri molles, & equi
 solidam ungulam habentes:

Atq; senectâ viro minùs
 intolerabilis illi est.

Si quem adamant pueri.
 Socratica verò doctrina,
 & splendidum illud virtu-
 tis examinanda iudicium,
 etiam Delphicis cortinis ap-
 probatum est. Oraculum e-
 nim veritatis Pythius ille ex
 adyto dedit, Virorum om-
 nium Socrates (inquiens) sa-
 pientissimus: qui pariter cum

cæteris disciplinis, quibus vitam hominum promouit, & pue-
 rorum amorem, ceu rem præcipuè utilem adinuēnit. Conue-
 nit autem iuvenes amare, perinde ut Alcibiadem ° Socrates,

ἔτι καὶ μιᾷ χαλαρόδι πατρὸς
 ὄνους ἐποιμήθη. καὶ ἰσχυρῶς
 ὡς Κατιμάχορ, ἐπὶ τῇ αὐτῇ
 τῷ λόγῳ, ἔδισα περὶ αὐτοῦ
 ὅτι ἅπασι κέρυμα· Αἰθιῶρ,
 ὃ κέροισιν ἐπ' ὀμμασιν ἀλγύνει
 φέρων, Ἐρχιῶν δὲ ὅτι μὴ ὤ-
 σαι παρδοφιλῶν, Ὁδὲ νύκτωρ
 ἱράσιν, πόλιν πρὸ αὐτοῦ ἐ-
 χοίτη Ταῦτ' ἀδύτου, ὅτι νύκτωρ
 οὐκ, σφρόνως πασὶν ὡς
 γαστροῖς πρόσιν, μηδ' ὀλίγη
 τέρψιν ἔντα τῷ μακρῷ
 ἐκχέοντι ὄνομα, ἄχι τῇ
 ἀκμῇ, πλεονάζει τὰ ἑὸν φιλῶν
 πάθιν περὶ ἀπώλειαν. τὸν δ' ἔ-
 ρανιον ἱρώτα περὶ αὐτοῦ,
 ὅτι γῦρας ὅτι παῖδων βίβωσι
 τρεῖς τὰ πάθιν. τοῖς γὰρ ἔτι
 φιλοῖσιν ἔστιν ὅτι μὴ ὅτι τῷ ἑὸν
 γόνῳ, ὅτι μὴ ὅτι ἀπρὸς οὐκ
 ἀσέβας παροικίῃς, ἀσέβας
 μὴ ὅτι τὰ θάνατον ὡς πάν-
 τας ἐκφοιτᾷσι ἐκ δόξης. ὅτι
 δὲ φιλοσόφῳ πασὶν π-
 σάσιν, ὅτι μὴ τὰ γλῶσσιν ἐκ-
 χέται

qui sub una atq. eadem ebla-
 myde patris somnos dormi-
 vit. Atque equidem Calli-
 machi illud præconium ad
 finem orationis libentissimè
 cunctis apponerem:

Namque, utinam, eu-
 pido sectantes lumine am-
 matos,

Hercius ut pueros iussit
 amare senex,

Sic & ametis eos, fortissq.
 habitetis in urbe.

His cognitis, adolescentes
 modestè pueris bonis con-
 versamini: neque modica
 delectationis gratia, longa
 effusa benevolentia, usq. ad
 vigorem modò ætatis fictos
 ac simulatos amandi affectus
 protendite: sed cælestem as-
 morem adorantes, à pueris
 usque ad senectutem stabi-
 les animorum motus conser-
 uate. Nam hoc pacto aman-
 tibus, suavisissimum quidem
 vitæ tempus est, nulla inho-
 nesti conscientia cohabitante.

Celebris autem & multa post mortem illorum fama
 ad omnes passim promanat. Quòd si verò convenit philoso-
 phorum pueris fidem adhibere, etiam æther post terram ex-
 cipit

ἔτι δὲ ταῦτα συλλογιώτας.
οἱ δ' ἄμεινον ἀφθανόντων, ἱ-
χνοὶ τῆς ἀρετῆς γίγας τὸ ἄν-
φθαρτον. τοιαῦτα δὲ Καθη-
λικρατῖδων σφόδρα νικανικῶς
συμμιτολογησάμενος, Χασικλῆα
μὲν, καὶ Δωτίρην λίαν παρθε-
νικόν, ἐπισχόν. ὥρα γὰρ ἔτι
ἐπὶ ναῦν κατείναν. Διομένειον
δ' ὅ, τι φρονεῖν, ἀφφάν-
ωσαι, δὲ ὀλίγου ἑκατέρου
λόγου ἀειδήσας μὲν, οὐκ ἐξ
ἰσοχῆς, φημί, καὶ παρηνυ-
κμίνως ὑμῖν, ὡς ἱπποῖ, τὰ
τῶν λόγων τοικίως ἀποχιδί-
ωσαι. Αἰλικῶς δ', καὶ νῦν Δί',
ἐφφωμίνως φροντῖς, ἵναρ-
γῇ ταῦτ' ὅσον ἱχθυόσιν ὅσον
ἱδρὸν ὅσον, τι τῆς κατείναν ἀ-
πᾶν ἰτέρω δυνάσθαι πρᾶναι.
καὶ ποτὶ μὲν ἡ τῶν πραγμά-
των ἰμπηρία. πλάων δ' ἡ τῶν
λόγων δυνάτης ὥς ἱχθυόσιν
ἀφφαίμιν, ἡ πρὸς τὴν ἰν δυνά-
μειν ὡς ὁμοῖον. Θραμίνως ἰκ-
κος ὁ ὁμοῖον, ἵν' ἄμφω νι-
κηκότεον ἐξ ἴσου βαδίζοιτε.

πλὴν

capite eos qui hac sectantur,
Illi autem meliori fato mor-
tientes, virtutis premiū hos
incorruptibile consequun-
tur. Atque hac cūm Callia-
cratidas valdē iuueniliter
iactando amplificasset, Cha-
riclem quidem denuō dicere
conantem represii. Tempus
enim erat ut ad naudem de-
scenderemus. Rogantibus
autem, ut de eo quod mihi sa-
pere viderentur, sententiam
ferrem, paulisper utriusque
verbis connumeratis & per-
pensis: Etsi quāquam su-
bilo, inquam, ac temerē vi-
dentur, amici, orationes istae
à vobis effusitae, aut citra
praemeditationem composi-
tae esse: sed cōtinuae, longae
& per laudem etiā solidae cu-
iusdam cura manifesta hac
vestigia sunt. Propemodum
enim nihil est quod ab utroq;
dici potuerit, quod prater-
missum sit. Ac multa quidem
rerū experientia, maior autē
orationis gravitas: ut ego
quidē optārim, si modō possibile foret, vel Theramenes ille
exhortari fieri, ut ambo victores ex aequo hinc discederent.
Verumtamen.

πάλιν ἰπποδῆτερ ἀνέσθην οὐκ
 εἰπατέ, καὶ αὐτὸς ἐν ᾧ μετὰς
 εἴπω, περὶ τῶν αὐτῶν ἐκί-
 πεκα διολυγῆσθαι, τὸ μάλιστα
 παραστὰρ εἶναι μοι δίνωτον
 ἀφ' αὐτῶν. γὰρ μοι καὶ ἀνθρώ-
 ποις βιωφιλὴς πρῶτον, καὶ
 μακάριον, ὅποταρ ὠτυχῶν-
 ται, παδιδὸς δ' ἔρωτας, ὅσοι
 φιλίας ἀγὰρ δίνουσι προμ-
 νῶνται, μόνος φιλοσοφίας ἔρ-
 γον ἡγῶμαι. διὸ δὲ γαμη-
 τὸν μὲν ἄπαντι, παδιδράστῃ
 ἢ ἀφ' αὐτῶν μόνους φιλοσόφοις
 ἔκτισται ἢ ἐν γυναιξὶν ὁλόκλη-
 ρον ἀρετὴν φύνται. καὶ σὺ δ',
 ὦ Χαρίκλεις, μηδὲν ἀχθῶδες,
 ἀ τῶς Αθηνῶν καὶ Κόρινθον
 ἄξιον ἔχεις μὲν, ἢ αὐδὲς σιω-
 τόμῳ λόγῳ τῶν κείρων ἱππο-
 σπώσας, ἱξάνεισιν ἰώρων ἢ
 ὑπερκατεῖν ἢ Χαρίκλεια πα-
 ρὰ μικρὸν ἢς θανάτῳ κατα-
 κτεῖν. ὅδ' Αθηνῶν καὶ Κόρινθον
 ἢ τῶν προτέρων, ἀναπηδῆ-
 σαι, πρὸς σφόδρα σοβαρῶς.
 ἄκασιν

Verumtamen quoniam ipsi
 nihil remissuri videmini, &
 ego inter nauigandum de
 hisdem rebus haudquaquam
 admittere turbam aliquam
 iterum constitui: id quod mi-
 hi maxime videtur iustum
 esse, pronuntiabo. Nuptiae
 quidem ad vitam hominum
 promouendam res in primis
 utilis & beata, quoties ex sen-
 tentia contingunt: p. puero-
 rum autem amores quot-
 quot amicitiae pura & casta
 iura conciliant, solus philo-
 sophia opus existimo. Quas
 re sanè coniugio quidem vac-
 candum omnibus est: pueros
 autem amare, solis philos-
 ophis relinquatur. Minimè
 enim mulieribus perfecta ac
 solida virtus innaseitur. Tu
 verò Charicles nequaquam
 egre feras, si Athenis Corin-
 thus hic cedit. Atq. ego qui-
 dem prae verecundia breui
 oratione iudicio ita tum ap-
 properato surrexi. Animada-

uertebam enim Chariclem supra qd. tristem esse, propemodum
 nō aliter ac si morte damnatus esset: Atheniensis aut. alter la-
 to quodammodo alacer exiliens, incedebat valdè insolenter.

Putasset

ἄκασθ' ἄρ' τις αὐτὸν ἐν Σα-
 λαμῖνι Πέρσας καταναυα-
 μαχηκῆσα. καὶ οὗτό γ' ἔστι
 κείσας ἀπανάμω, χαμπρόσ-
 τιρον ἡμᾶς ἰπάσαν· ὅτ' αὐ-
 τῷ τὰ πινύρια. καὶ ὅτ' ὡς ἄλ-
 λως ὡς βίῳ μεγαλοφρονέ-
 ρ' ὅτ'. ἰουχῇ δ' τὸν Χαικλῖα
 παρηγορησάμην, ἐπὶ τῇ δ' αὖ
 νότῃ τι λόγων, σωχίς ἢ
 πρὸς αὐμάτωρ, ὅτι δυσχερὲς.
 εἶρε μῆρε Λωατῶς σωμ-
 γόρησθ' ἀπ' ἡ μὲν ἐν Κνί-
 δ' ὅτ' ἀγριῶν, καὶ τὰ παρὰ τῇ
 θεῷ λαληθέντα, σπουδῶν ἰ-
 παρὰν ἅμα καὶ παρὰ τὴν ὥ-
 ραν ἰσχυρότα, τῇ δ' ἑνὶ
 κείνῃ· σὺ δ' ὅτ' ὁ Θιόμνησι, ὅ
 τὴν ἰωλὸν ἡμῶν ἰκαλίστα.
 μὲν ὅτ' μύμην, ἀ δ' αὖτε
 τότ' ἔστα, πῶς ἄρ' ἀπὸ φήνῃ
 Θιόμ. Μελιτιδῶν ἢ Κοροίβορ
 οἶαμι, πῶς θιῶν, ἵνα τοῖς ὅ-
 τ' ὅτ' ἀδικαίως κειθῆσιρ ἵσαν
 τῶν φέρω ψῆφον. ὅς ἐστιν ἄ-
 κρας ἰδόντες τῶν λυγομένων,
 ἀγρί.

Putáſſes ipſum circa Salá-
 minem nauali prælio Per-
 ſas ſuperáſſe. Etiam illud ex
 iudicio hoc conſecutus ſum,
 quòd ſplendidiore conuiui-
 o nos idem accepit, dum vi-
 ctoriae epulum nobis præbet.
 Erat enim aliàs quoq;, quòd
 ad vitam attinet, magnifi-
 centior. Tacitè autem ὅ
 Chariclem conſulatus ſum
 ob grauitatem verborum,
 aſſidue admirando quòd diſ-
 ficiliori parti tam potente
 oratione patrocinatus eſſet.
 Cæterùm ea tum in Gnido
 commemoratio, quæq; apud i-
 pſam deam verbis vtrò cì-
 troq; iactata ſunt, habentia
 pariter ὅτ' ſerium hilare, ὅ
 eruditionem à Muſis non a-
 lienam, ad hunc ferè mo-
 dum direpta ſunt. Tu verò
 Theomneſte, qui antiquarū
 adeò rerum harū memoriā
 nobis excitáſti, ſi tum iudex
 fuiſſes, quo pacto ſententiā
 tuliſſes? THEOM. Meliti-

dem aut Coræbum me putas eſſe, per deos, ut ego ἤς quæ ab-
 te iuſtè adeò iudicata ſunt, contrariam ſententiā ferrem?
 qui quidem præ ſumma eorum quæ modò dicebantur volu-
 pte,

ἀπτεῖσθαι ἐν τῇ Κνίδῳ ὠό-
 μῳ, ὁρίζομαι τὸ βραχὺ τοῦτο
 δωματίον αὐτὸν ὑγρόν &
 ἄναι τὸν νύκτ' ἐκείνου. ὅμως
 ἡ οὐδ' (ὅσῃ γὰρ ἀπρίστis ἐν
 ἰορτῇ λίσσεται· πᾶς δ' ἰλως,
 πᾶν πῖόν & ἡ, πανηγυρί-
 ζαν δοκῶ) βύς ἄγαν· τὸ τοῦ
 παυδραστοῦ καταφρονήσε-
 λόγους ἰθαῦμασθαι μὲν, ἐπὶ τῇ
 σιμνότητι, πᾶν δ' ἐπ' αὐτὸν θυ-
 μῶν ὠόμῳ, ἰφίθα παυδῇ
 παυδισμῶν ὄντα, Ταῦτάς
 λαίους δίκας ὑποφίειν, καὶ
 τοῖς ὁμίαισι τοῦ λαίους μο-
 νοουχὶ πῶσκέσθαι &, ἰξὶδ
 ἀρῶσθαι, διψῶν ὑπομῶν.
 ἡ γὰρ ἀπόρη· τὸ θεωρεῖν ἰ-
 ρῶσθαι, οὐδ' ἀπαντικρὺ κα-
 θήμενον καὶ λαλοῦν & ἀ-
 πύειν, ἀπ' ὅσπερ ὑδονῆς
 ἡλίμακα συμπεξάμεν & ἱ-
 ρας, πρῶτον ἰχθὺς βαθμὸν ὅ-
 ψως, ἵνα ἴδῃ, ἡδὲν θιάση-
 ται, ποθεῖν πῶσθαι ἰφάψα-
 σθαι.

plate, in Gnido cōmorari mē
 putabam, propemodum par-
 uam hanc domunculam ἰ-
 psū illud templum esse exi-
 stimans. Sed tamen (nihil
 enim, puto, in hac dici fes-
 tinitate indecorē dicitur :
 & omnis risus, etiam si ni-
 mius & affectatus fuerit;
 solennis esse, & ad festum
 pertinere videtur) orationem
 nemillam ab amatore pue-
 rorum cum nimio supercilio
 prolatam, admirabar
 quidem ob gravitatem, ve-
 rum non admodum ad de-
 mulcendum animum facere
 arbitrabar, cum puero non-
 dum pubescente consuetum
 dinem quotidianam habe-
 re, & interim Tantalipœ-
 nas sustinere, ac pulchritu-
 dine in oculis tantum non
 exundante, cum haurire ac
 bibere liceat, sitim malle pa-
 ti. Neque enim satis est aspi-
 cere eum quem amas, neque

ex aduerso sedentem atque loquentem audire, sed perinde at-
 que scalis quibusdam voluptatis compactis, amor primum
 gradum visus habet, ut aspiciat videlicet amatū: deinde ubi
 aspexerit, cupit adductum ad se propius etiam contingere.

Summa

ὡαί. δὲ ἄρ' οὐ γοῶν δακρυ-
λων ἑὸν μόνον θίγῃ, τὰ τῆς
ἀφροσύνης αἰς ἄπαρ ὁρῶν
τὸ σῶμα. τυχὼν δ' ἄμαρ' αὖ
τίτῃ, τείτῃ σῶμαρ' ἐπάγῃ
φιλέματ', οὐκ ὠθὺν πειν-
ρον, ἀπ' ἑρ' ἡμῶν χείρ' αὖ
σπγγίσας χείρ' αὖ, ἢ πρὶν ἢ
ψαῦσαι, τῆς αἰσῆς, μα-
δρ' ἰσχυρίας ἔχῃ. κατα-
πῶν. ἅτα τῆς τὸ παρ' αὐτὸν
ἄρ' ὁμοῖον, ἀν' ἀπαρ' αὖ-
ροισι μὲν ἀσπῆσασιν ἰστί-
κῃ. ἴδ' ἴδ' ἴδ' ἴδ' ἴδ' ἴδ' ἴδ' ἴδ'
συνῇ τὸ σῶμα, τῶν δ' ἡρῶν
ὁδ' ἡμῶν αἰσῆσιν ἄρ' ἴδ'. αὖ
τὰρ φανερὰ τῶν ὠδῶν
συμπιεσθῶν, τῶν ἡδονῶν
συνάπῃσιν. ἢ καθεὶς ὡς
γρῶς ἢ διζῖα, κατὰ ἡλίου
δύσας, μαστὸς βραχὺν τῶν φῶ-
σιν ἡμῶν ὄντας πρὶν, καὶ
σφαιρῶν γαστὸς ἀμφι-
φῆς τοῖς δακρυλοῖς ἰστί-
ται ὁμαλῶς. μετὰ τούτῳ, καὶ
πρωτόχρῳ αὐτῷ ἡμῶν. καὶ
τὶ ἄρ' ἔστ' ἀναμῆσθαι με-
δῶν

astrieti solidiq; ventris plenum atque exuberans, illud digi-
tis contrectat aequaliter. Post hæc & primam succrescentis
pubis lanuginem. At quid auinet me occultiora ista lon-
gini

Summis itaque digitis tam-
etsi solum attigeris, frui-
tionis istius delectatio totum
mox corpus percurrit. Post-
quam autem etiam hoc po-
tuit facile est, tertium ex-
perimentum addit, nempe
basiationis, non statim cu-
riosum illud & affectatum,
sed paulatim labia admo-
uendo labijs: quæ priusquam
planè contingat, rursus ab-
sistit, nullo suspitionis vestigi-
o relicto. Deinde verò ad
id quod porrigitur, appli-
cando sese, exquisitioribus
semper quidem amplexibus
illiquefcit, interdum etiam
ipsum os tacitè diducens
manuum autem nullam ad-
mittit segnitiam. Nam man-
ifestæ ac mutua eorum quæ
sensu percipiuntur amplex-
ationes, voluptatem con-
glutinant. Aut etiam dextra
molliter per sinu subingres-
sa, mamillas pro sua natura
modicè extantes premit, &

δ᾽ αὖτε αὐτῆς τυχὰρ ἰξασίας
 ὁ ἴρων, θιρμότερος τινὸς ἄλλου
 τῆς πράγματι. ἄτ' ἂν μὴ
 ῥῶν πλομισασάμην, κατὰ
 τὸν κομιχὸν, αὐτὸς ἰπτάσθην.
 ἱμοὶ μὴ ἔτω παιδρασῶν γὰρ
 νοίτο. μεταβολήσῃ δέ, καὶ
 ὅσοι τῶν φιλοσοφίας ὀφρῶν
 ἑστὶν αὐτῶν τοὺς κροτάφους
 ἀπὲρ ἀρκασί, σιμῶν ὀνομά-
 τωρ κομψάμασι τοὺς ἀμα-
 θῆς ποικιλιώδους. ἰσχυ-
 ρὸς γὰρ ἔω, ἢ τις παρ, καὶ ὁ Σω-
 κράτης. καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλκι-
 βιάδης αὐτῶν χλαυδαυλ-
 θῆς, οὐκ ἀπληξ ἄριστος. καὶ μὴ
 θαυμάσεις, ἔθ' γὰρ ὁ Πάτρος
 κλ. καὶ Ἀχιλλεύς ὑπερῶν
 μίχι τοῦ κατὰ ἀπαντικρὺ
 καθίσταται, Διὶ μὲν Ἀϊακίᾳ
 ἄλλω, ἐπὶ τῇ λήξει αἰδῶν.
 ἀπ' ἑω καὶ τ' ἰκείνων φιλίας
 μισότης ἡδονῇ, σὺν ὧν γὰρ Ἀ-
 χιλεὺς τ' Πατρόκλου θάνατον,
 ἀταμιώτῃ πάθῃ πρὸς τὸν
 ἀλέσθαι ἀπὲρ ῥάγῃ, Μερῶν
 τὶ τῶν σῶν ὧσι δὲ ὁμιλία

Καλ.

gius persequi? Tantam igitur
 nactus potestatem amor,
 calidioris cuiusdam rei opus
 attingit: atque ita à femoris
 bus, quasi quodam exordio
 factio, iuxta Comicum, i-
 psam percutit. Mihi quidem
 ita amare pueros contingat.
 Illi verò de sublimibus dispu-
 tantes, & quicumque philo-
 sophia supercilium ultra im-
 psa tempora adductum hab-
 bent, tumidorum verborum
 insolentia rudes & imperi-
 tos pascant. Amori enim de-
 dictus fuit, ut quisquam alius,
 Socrates: & sub uno eodēma
 que cum ipso pallio accum-
 bens Alcibiades, haudquas-
 quam intactus inde surrexit.
 Ac ne mireris. non enim ne-
 que Patroclus ab Achille a-
 mabatur eousque modò, ut
 ex adverso illi federet,

Aeacidem expectans, dum
 cantus finiat ille:

sed erat & illorum amicitiae
 mediatrix voluptas. Cum igitur
 generet Achilles Pa-

trocli mortem, parùm custodito affectu in veritatem erupit:
 Femorum & tuorum sancta conversatio Melior, inquit,
 Illos

Καμίων. τὸς γὰρ μὲν ὀνομαζο-
 μένης παρ' Ἑλλήνων ἑωμασὰς,
 ἢ ἄν' ἄπ' αὐτοῦ ἱρασὰς νο-
 μίζω. τάχα φάσα τις αἰσχρὰ
 ταῦτ' εἶναι λέγειν, πάλιν ἄ-
 ληθὲς γὰρ τὴν Κυδίσαν Ἀφρο-
 διτὴν. Ἀν. ἔτ' ἀνέξομαι σου,
 φίλῃ Θεόμνησι, ἄπλω ἀρχὴν
 κατὰ βαλτομυθίου τρίτον λό-
 γον, ἥς ἀκούειν ἰορτῇ μόνον
 ἀκούεις. τὰ δὲ αὖ τῶν ἱμορ-
 ῶτων πόρρῳ ἀρικιῶν. ἀφί-
 μνοι δὲ τῷ παρίλκεν πλείω
 χρόνον, ἅς ἀγορὰν ἐξίωμι.
 ἥδ' ἔγ' ἀκούε δῶν, ὕφ' αὐτῆς
 ὦσα τῷ θεῷ τὴν πυράν. ἔστι
 δ' ἐκ ἀντιρρῆς ἡ θία, τῶν ἰν
 Οἴτῃ παθῶν πομπὴν ἰσχυρὰ
 τὸς παρόντας.

mus. Iam enim probabile est, accendi deo rogam. Est au-
 tem non iniucundum spectaculum, eorum quæ ille in Oeta
 passus est, memoriam in animum reuocans presentibus & spe-
 ctantibus.

Illos verò qui apud Græcos
 9 Comastæ seu Comeffatores
 res appellantur, nihil aliud
 quàm certos ac manifestos
 amatores puto. Fortassis au-
 tem dixerit quispiam, iur-
 pia hæc dictu esse: vera cer-
 tē tamē sunt, per ipsam Gni-
 diam Vencrem. LVCIA.
 Haudquacquam ferā, te cha-
 re Theomnestē, aliud prin-
 cipium tertij sermonis serens
 tem, quod audire solenni ac
 festo die solūm par est. Ca-
 tera verò ab auribus meis
 procul hinc ablegare decet.
 Sed omittentes plus tempo-
 ris commorando hīc accu-
 mulare, in forum hīc exea-

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

α ΤΑΥΡΙΟΥΡΟΣ.] Sunt qui Herculem bis integrum de-
 morasse bonum scribunt, semel apud Litidum urbem & iterum
 apud Oriopas Thyodamantis bonum. Callimachus hymno ἥς
 αὐτῷ fabulatur Herculem iam in Deos relatum, nihilominus
 inexplēbilis edacitatis esse, & gurgisem insignem. ὃ γὰρ inquit.

Πάυσαν' ἄδηφα γῆς ἐπ' οἱ παρὰ τοῦδε ἐκείνῃ
 Τῇ περ' ἀποδείξει σωλῶτι & θόδαμαντι.

Tanta erat ingluvie, quanta, cum scinderet aruunt
 Occurrit Dryopum ductori Thiodamanti.

Exinde mansit apud Lindios ritus & consuetudo, ut bos ara-
 tor Herculi cognomensi βουλίνα immoletur cum multa dira-
 rum imprecatione. Isti huc legas apud Philostratum in Imagi-
 num lib. 2. apud Lactantium lib. 1. cap. 21. & apud Nazian-
 zenum ἐπιθῆκεν ἡ πρώτη. cuius ista sunt verba: ὁ βουλίνας ἔ-
 γαγενῆς τυραννίδας, καὶ τὸν ἀρότῳ βουὴ λαφύρας καὶ τὴν κλῆ-
 σιν λαβὼν ἐκ τῆς περὶ αὐτοῦ: hoc est, Bouimanduco ille, qui op-
 presso vi agricola, bonem aratorem abligurys, e re ipsa nomen
 adeptus. & paulo post: λινδοῖς δὲ οἷς τὸ καλεῖσθαι τὸν βουλί-
 να: id est, Pium opus habebatur apud Lindios, diras imprecari
 Bouimanduconi Herculi, illique conuicia facere, cultus loci
 erat. Huc spectat illud ab eodem ad Nemesium obscurius di-
 ctum: καὶ λινδῶν ἐφύκειζες ἱεροῖσι. Lindus quæ sacris conui-
 ciatur. b Myrtus.] Myrtus Veneri sacra, olea Minerva,
 quercus Ioui, populus alba Herculi. c Hædera.] sacra Bac-
 cho, Phæbolaurus. d Parum subridens.] Veneris Gnidiæ
 templum, & lucum, & statuam, Lucianus hic egregie est ex-
 cutus. Sed si quis plura requirat, ex nostri Plinii libro 36. pe-
 zenda sunt, ne ego longior sim. e Mats.] De adulterio Ve-
 neris, quæ cum Vulcano nupta fuit, cum Marte, vide lepidis-
 simam fabulam apud Homerum lib. 11. Odyss. & dialogum
 Apollinis & Mercurij inter deorum dialogos, similiter iucun-
 dum. Ouid. quoque lib. 4. Metamor. f Nullo talo.] Quo-
 ties tali quatuor ita excidebant, ut diuersa esses omnibus fa-
 cies, Venerius iactus appellabatur, idemque felicissimus erat:
 Martialis:

Cum steterit nullus vultu tibi talus eodem,

Munera me dicēs magna dedisse tibi.

g Quis igitur amorem.] Vide Plutarchum in vita Al-
 cibiadis, & Thucydidem, & Erasmus in Alcibiadis Silenō.

h Telefilia.] De hac vide Pausaniam in Argolicis. i. Aspa-
 sise.] Idem Lucianus in dialogo, cui nomen Gallus, testatur Py-
 thagoram Aspasiam Petricis Atheniensis scortum aliquando
 fuisse.

fuisse. Vbi Micyllus miratur nouum illud & insolens transfor-
 mationis genus, quod ex scorto proderis philosophus. k Fagus
 illa Dodonea.] Vide proverbium Dodoneū: & Calium Rho-
 dig. lib. 29. cap. 15. lib. 13. ca. 3. Sophocle in Trachinijs de gemi-
 nis columbis l Paruus infans, qualem.] Moschus in amora
 fugiuo dicit illi malam mentē inesse & rectam: id est, multis
 dotis inuolutam, ac velūt cataphractā. Non idem sentire: quod
 sonat labra sua venena, & dona fellacia esse. m Colias.]
 Genetyllis Veneris cognomina sunt apud Aristophantem: de
 quibus hæc ferē a Pausania in Atticis: Colias inquit, promon-
 torium Atticæ, 20. stadijs ab vrbe distans, quo Medorion disie-
 ctam classem maris ætus detulit, vbi Coliados Veneris templū,
 & dearum, quæ Genetyllides vocabantur, fuit. Arpocratiom
 quoque deam à promontorio denominatam scribis, quod sit ex
 metaphora χῆλυς, id est, membri nuncupatum. Aristophanis
 verò interpretes Venerem Coliada nominauit, ab adulescente quo-
 dam Attico. Colus autem, saltationis species pastoralis, & item
 Phrygia, quibus etiam inter conuiuia utebantur. Apparet er-
 go mulierum mores & insolentiam in publicis conuentibus, spe-
 ctaculis & saltationibus notari. n Furijs Orestes.] Del-
 phus obsessus furys, Apollinis consilio venit Athenas in Mi-
 neruæ delubrum, cuius consilio vincens, reuersus est Argos.
 Hæc verò furias placans vocauit Eumenidas apud Aeschylum.
 o Alcibiadem Socrates.] Huius tamen eximiam formam,
 vt Laertius prodit, aspernatus est: & cum Carmides domesti-
 cos illi pueros dedisset vt ab eis domum deduceretur, suscipere
 noluit. Quin perinde ad formosos se habere dicebat, vt est in
 albo lapide linea albā. p Puerorum autem amores.] A-
 mare puerorum indolem, qui probo ingenio videbantur, per-
 missum Lacedæmonijs erat: ceterum abusi illis turpissimum
 habebatur, quasi corpus adamaretur potius quàm animus.
 Quod si quis accusatus esset, quod parum honestam cum illis
 habuisset consuetudinem, is per omnem vitam infamis erat, &
 à publicis honoribus submouebatur. Hoc non solum in pueris,
 quorum ætati consulens lex permisit grandioribus amare, sed
 citra turpitudinem, locum habet, verum etiam in coniugibus:
 Non enim recte amat uxorem, qui corpus amat potius quàm
 9999 2 animum.

animum. q Comastz.] Vox est Eidylliorum scriptoribus
 vscatissima, pro his qui cantu puellis blandiuntur, & earum a-
 morem captant. Introducitur à Theocrito Eidylio 3. amator
 quidam Amaryllidis puellæ amore incensus, quem Comastem
 vocat.

ΖΕΥΣ ΒΑΕΓΧΟ-

ιδυτ.

IUPITER CON.

futurus.

Vincentio Obsopæo interprete.

ΚΥΝΙΕΚΟΥ ΚΑΙ

Ζωός.

CYNISCUS ET

Iupiter.

ARGUMENTUM.

Summa dialogi huius est. Quando fato ac necessitate
 quadam omnia in hoc mundo geruntur, eiq; etiam
 Dij obnoxii sunt superuacancam esse omnem religio-
 nem, ac cultum diuinum: ideoq; neq; dijs sacrificandū
 esse, neq; ab illis quicquam sperandum: imò ipsos illos
 non meliores aut etiam feliciores hominibus esse, sed so-
 lum fati ac necessitudinis istius sempiternæ ministros,
 qui per se neque prodesse nobis, neque nocere possint.
 Nam si vlla illorum prouidētia, aut rerum humanarum
 administratio foret, neque malos ac sceleratos inultos
 manere, & pios bonosq; beneficijs ac munere illorum
 prouchi debere. Nam quæ de supplicijs inferorum ac
 pœnis nocentum feruntur, ea si quæ sint, eiusmodi cer-
 tē esse, vt immeritò, & iniustē illis eueniant qui ea pa-
 tiuntur, cum nemo sua voluntate, sed ex prædestinato
 fatoq; impellente peccet. Fingitur autem Cyniscus, vt
 intrepidus atq; impudentior paulò quispiam cum Ioue
 disputare. Estq; hic dialogus ex illis vnus, ob quos Lu-
 cianus propriè blasphemus atque ἄθεος vocatus est.
 Quid enim in rebus mortalium sanctum aut inuiolatū
 vltquam erit, si religione ac metu Deorū è medio subla-
 to, hominibus persuaseris, siue benè siue malè agant, id
 necessitate quadam fatorum fieri, eoq; ipsos à cri-
 mine solutos atq; innoxios esse?

CYNI-

CYNISCVS.

Εὖ Ζεῦ, τὰ
 μὲν τοιαῦτα οὐκ
 ἐνοχλήσωσι, πλὴν
 ὅρ' ἔχουσιν, ἡ
 βασιλῆαυ ἀντὶς, ἀπὲρ ἀ-
 πτωτότατα τοῖς πομποῖς, σοὶ
 δ' οὐ πᾶν ῥαδίον παρὰ
 σῆμα. ὅρ' οὖν γούσι τὰ πολ-
 λὰ παρακρουόμενα, ἀχομή-
 νων ἀντὶς. ἢ δ' καὶ τοῦ
 τοῦ ῥάτορ ἐβουλόμην παρὰ
 σοὶ μοι γνῶσθαι. Ζῶς. τί
 τοῦτο θᾶν, ὦ Κυνίσκη. οὐ
 γὰρ ἀτυχίσας, καὶ μάστιγι
 μίττειν, ὡς ἴφης, Λιόμ-
 νος. Κυ. ἀπέκριναι δέ
 μοι πρὸς τινα οὐ χαλινῶ
 ἱρώτησιν. Ζῶς. μικρὰ
 γινώσκεις ἢ ὧν, καὶ πρό-
 χαρ', ὡς ἱέρτα, ὁπότ'
 ἂν ἰθίλῃς. Κυ. ἰδοὺ τῶντα.
 ὦ Ζεῦ· ἀνίγνωσ γὰρ δηλοῖται
 καὶ σὺ τὰ Ομήρου καὶ Ἡσιόδου
 ποιήματ' αὖτις οὐδ' μοι, ἢ ἀλη-
 θῆ

Go verò te,
 Iupiter, talis
 rerum gratia
 nunquam mo-
 lestius conturbabo, extru-
 as diuitias, aut multum
 auri pondus, aut imperij
 dignitatem à te postulans:
 quæ quidem vulgò non pa-
 rum multis maximè in vo-
 tis sunt, tibi verò largis-
 tu haudquaquam facilia. In
 taque permulta eiusmodi il-
 lis sollicitè expetentibus, sur-
 dis auribus video te negli-
 gere. Caterùm unum il-
 lud facillimum à te mihi
 velim contingere. IVPIT.
 Quid hoc verò rei est, Cy-
 nisce? neque enim indi-
 gentia diuini discrucia-
 ris: maximè si rerum mes-
 dioerium, ut ais, inopia
 conflictaris. CYNIS. Res-
 sponde mihi ad quæstionem
 quandam non difficilem.

IVPIT. Exiguum profectò votum, & præstatu facile:
 Proinde quære quæcumque fert animus. CYNIS. Vi-
 de Iupiter: etenim verisimile est & tibi videlicet Home-
 ri atque Hesiodi lecta esse poemata. Dic ergo mihi, num

ὅς δ' αὖ, ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας
 νῆς, καὶ τῶν μοιρῶν ἱκανοί.
 Ὑπάρχει δὲ καὶ αἴτιον, ἀφ' οὗ
 αἴτιον, ὅπότ' ἀρ' αὐτοὶ ἐπινη-
 σωσι γ' ἡγομένην ἐκείνην. Ζῶντες.
 καὶ πάλιν ἀληθεύει ταῦτα, οὐδ'
 ἀνὰ γὰρ δὴν ὅ, τι μὴ αἰμοί-
 ρου διατάσσουσιν, ἀλλὰ πάσης
 τα, ὅποσα γίνονται, ἐκ τῶν
 πέτρων ἀπρωταῶν ἐκφύονται,
 ἀφ' οὗ ἐξ ἀρχῆς ἐκαστὸν ἐπινη-
 κλωσμένην ἔχει τὴν ἀπόβα-
 σιν, καὶ οὐδ' ἴσως ἀπὸς ἡν-
 ὄμου. Κυ. ἐκείνῳ, ὅπόταν ὁ
 αὐτὸς Οὐρανὸς ἐκ τῆς γῆς, μὴ
 ἔποιετο αἴτιον, Μὴ καὶ ὅ-
 πω μοιραν δόμον Αἰθ'ος ἀ-
 φ' ἑκείνης, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀλλ' αὖ
 ἀπὸ τῆς φύσεως τότε αὐτόν.
 Ζῶντες. καὶ μάλα· οὐδ' αὖ ἔρ-
 οῦται ἡνὄμου, ἔξω τῶ νόμου
 τῶν μοιρῶν, οὐδ' αὖ τὸ λῆ-
 γον. οἱ ποιεῖται δὲ, ὅπότ' αἴ-
 τιν ἐκ τῆς φύσεως κατεχόμενοι
 ἔδωσαν, ἀληθεύει ταῦτα δὴν.
 ὅπόταν δὲ ἀφ' οὗ αὐτοὺς αἴ-
 τιν, καὶ καθ' αὐτοὺς ποιεῖσι,
 τότε

adeo² prater linum. Caterum Poëta quaecunque ex Mu-
 sis suggesta cecinerint, illa vera habenda sunt. Porro quo-
 ties a Deabus deferuntur, ac per se aliquid literis ac me-
 moria

vera credenda sunt ista quae
 de Fato & Parcis illi con-
 sancmatibus cecinerunt versu-
 culis: & an nullamodo ea
 vitari queant, quaecunque illae
 cuique nascentium fatali des-
 creto adnuerint. IV P. Et
 valde quidem vera sunt ista.
 Etenim in rebus humanis ni-
 hil est quod Parcarum dis-
 pensatione & consilio nō or-
 dinetur: verum omnia quae-
 cunque fiunt, dum sub illa-
 rum colo circumferuntur,
 statim ab initio primumquodq;
 illorum certum & infallibi-
 lem sortitur eventum, nec
 fas est aliter fieri. CYN.
 Promde quoties Homerus
 alia in parte sua poëseos di-
 xerit:

Infera ne Parcis iniussis
 regna subiret,
 ac id genus alia, nugari vis
 delicti tunc illum dicemus?
 IV P. Et maxime: nihil e-
 nim exira Parcarum legem
 fieri credendum est, atque

ἔρεται δὲ καὶ σφάλλοντα, καὶ
 ὑπερπαντία τοῖς πρότερον διελ-
 ῖοντο. καὶ συγγνώμη. ἃ ἀν-
 θρωποὶ οὐκ ἔχουσιν, ἀνθρώποις τὰ λη-
 ρεῖς, ἀπὸ λησίων. ὁ δὲ ἰσχυρὸς
 παρὸν ἰσχυρὸς ἀλλὰ δι' αὐτῶν.
 ΚΥ. ἀπὸ τοῦ μὴ ἔστω φέρεται
 μὴ. ἔτι δὲ ἡ ἀκάνο μοι ἀπο-
 κειναι, ἔπαις αὐτῶν μοῖραι αἰσι,
 Κλωθῶ, Λαχίσις, οἶμαι, καὶ
 Αἰροπῶ. Ζεὺς. πάντων μὴ
 οὐκ ΚΥ. ἢ ἡμῶν μὴ δύνω
 καὶ ἡ τύχη (πολυτροπικῶς γὰρ
 καὶ αὐταὶ) τίνος αἰσίου, ἢ τί
 δυνάται αὐτῶν ἡ κατεῖρα, πόσ-
 τερὸν τὰ ἴα τοῖς μοῖραις, ἢ
 τί ὑπὲρ ἡμῶν; ἀκούω γὰρ ἃ
 πάντων λυγόντων, μηδὲν ἂν
 εἴη τύχης καὶ ἡμαρμύνης δι-
 νατότερον. Ζεὺς. οὐ θέμις,
 ἔπαντά σε ἀδύναται, ὦ Κωί-
 σης. τίς δ' οὐκ ἔνακα ἀρ-
 τήσας ποτὶ πρὸς τῶν μοι-
 ρῶν; ΚΥ. ὡς πρότερόν μοι,
 ὦ Ζεὺς, ἡ ἀκάνο αἴτης, ἢ καὶ
 ὑμῶν

morie proditū protulerint,
 tunc à vero tota via aber-
 rant, neque non cum priori-
 bus pugnantiq̃ atque contra-
 ria commemorant. Et igna-
 scendum quidem facinus, si,
 cū homines, sint veritatem
 ignorent, praesertim illi di-
 gressu numine, quod praes-
 ens per illos canere sole-
 bat. CYNIS. Atqui hoc
 sanè ita se habere dicemus.
 Ad hæc verò & illud mihi
 responde: Nōne tres sunt
 Parca, nempe Clotho, La-
 chesis, & Airopos. IVPIT.
 Rectè putas. CYN. Fatum
 ergo & fortuna, cū &
 ipsa Dea sint, multū vulgò
 celebratae, cuiusmodi sunt,
 aut quāenam unicuique illa-
 rum est potentia? Annon
 æqualem cum Parcis sortem
 obinent, aut maiore quā
 illa in rebus humanis guber-
 nandis potētia praedita sunt?

Passim enim omnes affir-

mantēs audio, Fortuna & Fato nihil vspiam esse pos-
 sentius. IVPIT. Haud fas est omnia tibi comperta es-
 se, ὦ Cymisee. Cuius ergo gratia hæc de Parcis ma- inter-
 rogasti? CYN. Si prius mihi, Iupiter, & illud exposues

ὑμῶν αὐτὰ ἄρχουσι, καὶ ἀνάγκη ὑμῖν ἡρῶσαι ἅπ' τὸ λίνον αὐτῶν. Ζῶς ἀνάγκη, ὦ Κυνίσκη. τί δ' οὐκ ἐμπαθίσας; ΚΥΝ. ἀνιμνήσω ἱππῶν τῶν Ομήρου ἱππῶν, ἐν οἷς πεποιθῶσαι αὐτῷ, ἐν τῇ ἱκκλησίᾳ τῶν θεῶν δημογορῶν, ὅπου ἐπέλας αὐτοῖς, ὡς ἅπ' σφαῖς τιμῶν ἡγευῖς ἀναρτησάμεν τὰ πάντα. ἔφη γὰρ αὐτὸς, πῶ μὴ σφαῖραν καθύσθην ἐξ ἔραν, τὸς θεοὺς δ' ἅπαντας, ἀδύλοισι, ἱκκρυμαννυμένους, κατασπᾶν βιάσθαι, οὐ μὲν κατασπᾶσθαι γὰρ, σὺ δ' ὁπότε ταρὶ θιλάσῃς, ῥαδίως ἅπαντας αὐτῇ ἑστὶ γαίῃ ἐρῶσαι, αὐτῇ τε θαλάσῃ· τότε μὲν ἔρ θαυμαστοῖς ἰσότης μοι πῶ βίαν καὶ περιφειλλῶν μεταστῆναι ἀέρος τ' ἱππῶν, νυκτὶ δ' αὐτόρσι καὶ ἡμέρῃ μὲν τ' σφαῖς, καὶ τ' ἀπὸ τῶν, ἅπ' ἀπὸ τῶν νύματ' ὡς φῆς, ἑρμάρων. Δοκᾷ δ' ἔρ μοι δικάσιος ἔρ ἱκκλῶ

θα

animo, audiendo versiculos. Nunc autem te ipsum video unā cum catanea et verbis tuis minacissimis, à tenui filo, ut ais, pendentem. Videtur itaque mihi multò iustius Clo-

ris, num et in vos illa inop-
perium obtinent, et neces-
sum sit ex illarum b limo vos
pendere. IVP. Necessa-
riū omnino, ὦ Cynisce. quid
ergo risisti? CYN. Com-
modū Homeri illi versicus-
li in mentem mihi venerunt,
quibus te in Deorum concis-
lio concionantem introdux-
it, et dignanter comminan-
tem te catena quadam aurea
omnia sursum subducturum.
Etenim dixeras, catenā cæ-
liuū te demissurum, ac tunc
si velint omnes Dī ex illa
pendentes, quamvis certat-
im summo studio te cona-
rentur detrahere, nullo tam-
men modo te loco essent mo-
turi. Te verò, si lubitum for-
et, nullo negotio uniuersos
unā cum terra et vasto gur-
gite ponti velle subducere.
Tunc equidem inusitato et
admirando membrorum ro-
bore pollere mihi videbare:
ac mirifice inhorrescebam

tha

ὅτι μεγαπρεῶς ἐξέωμαι, ὥς καὶ
αὐτόρ σι ἀνάσπατορ θιωρῶ
ἐκ τῆ ἀπράγης, καὶ ὅτι οἱ ἀ-
λῆες ἐκ τῆ καλὰ μου τὰ ἰχθῦ
ἔσθ. Ζεὺς. οὐκ οἶδ' ὅ, τι σοι
ταῦτὶ βέλῃται τὰ ἰρωτάματα.
Κν. ἰχθυό, ὦ Ζεῦ, καὶ πῶς τῶν
μοιρῶν, καὶ τῆς ἀμαρμύνης,
μὴ τραχίως, μηδὲ πῶς ὁρ-
γῶν ἀπύσχεμον, τὰ ληθῆναι
τὰ παρρησίας λήγοντ'. ἀ γὰρ
οὐτ' ἔχῃ ταῦτα, καὶ πῶν-
των ἀ μοῖραι κρατῶσι, καὶ ἔ-
στιν ἄρ' ἡ ἐδίκηδες ἵτι ἀπασ-
γὰν τῶν ἀπαξ δοξάντων αὐ-
τῶς, τινὲς εἰν καὶ μῆν οἱ ἄν-
θρωποι θυμῶν, ἰκατόμβας
πῶς ἀγορῶν, ἀρχόμενοι γνῶ-
ναι ἡμῖν παρ' ὑμῶν τὰ ἀγα-
θὰ, ἐκ ὅρων γὰρ ὅ, τι ἄρ' ἀπληρῶ-
σαι μὲν ἴσιμι λήεις ταύτης,
ἀ μὲν τῶν φανήων ἀπρη-
πῶς ὑπὸ δὴ διωατῶν ἡμῖν ἐκ
τ' ἀρχῶν, μὲν ἀγαθὴ τιν' ὅ-
θι οὐδὲ πῶς ἐπιτυχῶν. Ζεὺς. οἷα
ἀα,

tho arroganter gloriari pos-
se, quòd & te ipsum in sub-
lime tractatum, & ex co-
bo pendulum videat, quem
admodum pifeatores ex ca-
lamo subductos concuentur
pisciculos. IUPIT. Haud
compertum habeo, quid in-
sta tua sibi velint quæstiu-
cule. CYN. Illud nimi-
rum Iupiter: & per Parcas
ac Fatum te obsecro, ne a-
cerbè atque graviter acci-
pere velis, si veritatem ore
liberiores protulerò. Si e-
nim ista, ut tu dicis, ita se
habent, & Parcae omnium
rerum potestatem & guber-
nationem obtinent, & ni-
hil à quoquam eorum quod
illis decretum est, immuta-
ri potest: cuius ergo gra-
tia vobis nos homines sacri-
ficamas? quamobrem hec
catombas vobis ad aras ad-
ducimus, votis expetentes
bona nobis vestra largitio-

ne contingere? Neque enim video quem fructum ex tan-
ta cura, & sacrificandi studio capimus, si neque malorum
auersiones ipsis precibus inuenire possumus, neque aliud
bonum diminutis datum consequimur. IUPIT. Noui vna

δε, ὅθεν αἰτὰ κομψὰ ταῦτα
 ἐρωτήματα δα, πρὸ τῶν κα-
 παράτων θεῶν, οἱ μὲν
 πενοῦν ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων
 φασὶν ἱκανοὶ γοῶν τὰ τοιαῦ-
 τα ἐρωτῶσιν ἢ ἀσβείας,
 ἀπρίποντο καὶ ἢ ἄκονε
 εὐνοῖα καὶ ἀχλὺς, ὥς ἀκούσθαι
 ὅν ἡμᾶς ἤδ' ἐν ἱπποκλήῳ τ'
 παρὰ μὲν φωνῶν παρ' ὑμῖν, οὐδ'
 ἄλλος τι διαφάσκει πρὸς τὰ ἐρ-
 ωτῶν, παράγματα. πλὴν ἔχου-
 ριστοὶ γὰρ τὰ βραῦτα διεξίον-
 τες. Κν. οὐ μὰ τὴν Κλωθοῦν
 ἀπὸ τοῦ, ὅτι Ζεὺς, ὃς ἡμᾶς
 πῶς ἀναπαύει, ταῦτά σε ἐ-
 ρώτη. ὁ δ' ἄλλος αὐτὸς, ἐκ
 οἷο δ' ὅπως ἀπὸ πρὸς ἡμῖν,
 ὅτι τὸ ἀπίδω, πρὸς τὰς εἰ-
 τὰς θυσίας φησὶν. αὐτοὺς δ', αἱ
 δοκῶν βραχίονα ἐκείνου
 σὺ δ' αὖ μὴ ὀκνήσῃς ἀπρε-
 πτωταί, καὶ ὅπως ἀσφαλίσ-
 θω ἀπὸ τοῦ, Ζεὺς. ἐρώτα,
 ὅτι βίη ὅσον τὰ βραῦτα λυ-
 ρῶν.

de tibi istae suppetant argu-
 tiae, & immodeste interroga-
 tiumcule, nempe ab exes-
 crandis & maledictis istis
 Sophistis, qui nulla provi-
 dentia res humanas adminis-
 trari garriunt. Itaque illi
 eiusmodi crebris questionis-
 bus impietatis ductu perquisi-
 runt in hac, ut a sacrificando
 & votis nuncupandis auer-
 tant homines, tanquam vuls-
 gare quiddam esset. Nobis
 tamen earum quae apud vos
 aguntur rerum, nullam cu-
 ram esse, neque quicquam
 omnino posse in his quae in
 terris sunt negotijs, impru-
 denter mentiuntur. Verum
 enimvero nequaquam talia
 bus disputationibus impli-
 cati gaudebunt. CYN. Non
 per colum Parcarum, ô Iu-
 piter, ab illis persuasus haec
 interrogavi. Disputatio ve-
 rò nostra nescio quo modo
 eo progressa, in hoc ipsum

incidit, ac superuacanea hominum sacrificia esse confirmat.
 Rursus verò, si videtur, paucis te interrogabo. tu porro ne
 graueris, precor & quesita respondere: & vide ut maxime
 providenter respondeas. I V P. Roga, si tibi ocium est talia
 rugandi

ἔρ. ΚΥ. πάντα φέρε τῶν
μοιρῶν γίνεσθαι. Ζῶς. φημι
ἔρ. ΚΥ. ὅμῃρ δὲ διωαῖδον,
ἀποσπᾶν ταῦτα καὶ ἀνα-
πλάσθαι. Ζῶς. ἰδομεύς. ΚΥ.
βέλα γοῶν, ἱππάζου καὶ τὸ
μυλὰ ταῦτο, ἢ δῖλον, ἔρ. μὲν
ἀπο αὐτό, Ζῶς. ἔσλον μὲν.
οἱ δὲ γὰρ θυοῦντες ὑπὲρ χεῖρας
ἐνικα θυοῖσιν, ἀντίδοσιν δὲ
τινα ποιεῖσθαι, ἢ ὡς πρὸς αὐτοῦ.
μῆροι τὰ ἀγαθὰ πᾶρ ἑμῶν, ἢ
τιμῶντες ἄλλως τὸ βίητιον.
ΚΥ. ἱππῶν καὶ τῶν, ἢ καὶ σὺν
φῆς ἐπὶ μηδὲν γησίμω γί-
νεσθαι τὰς θυοῖας, χρυσότητι
δὲ τινι τῷ ἀνθρώπῳ, τιμῶν-
των τὸ βίητιον. καὶ τοι ἢ τις τῷ
ὁριστῶν ἱππῶν παρῶν, ἢ ἔρ.
ἔρ. οὐ, καθ' ὅτι βίητις φέρε
τὸς θιᾶς, καὶ ταῦτα, ὁμοθυμῶν
τῶν ἀνθρώπων ὄντας, καὶ ὑπὸ
τοῖς αὐτοῖς διανοοῦντας, τοῖς
μοιρῶν ταπεινοῦντας. ἢ γὰρ ἀ-
ποχρῆσθαι αὐτοῖς τὸ ἀνανά-
της

nugandi. CYN. Atque
omnia Parcarum nutu &
decreto agi & fieri? IVP.
Aio sané. CYN. Vobis
verò relictam esse facul-
tatem commutandi & reglam
merandi? IVP. Nullo mo-
do. CYN. Vis erga, ut
quod sequitur, inducam, siue
clarum ac planum illud di-
xero, seu secus? IVP. Cla-
rum utique est. Nam qui Dya
sacra faciunt, nulla neces-
sitate adducti sacrificant, sed
alternæ retributioni serui-
unt, perinde ac si bona à na-
bis mercarentur, aut alio-
qui honesto dediti colunt
quod viderint esse præs-
tanti. CYN. Et hoc abun-
dè satis esse ducis, potissis-
mùm cum affirmes nullius
vililitatis respectu fieri sa-
crificia, verùm bonitate qua
dam hominum præstantio-
ra colentium. At si quis ex
Sophistis illis præstò effect,

haud dubiè ex te quæreret, quo nomine Deos homini-
bus potiores esse pronunciares, præsertim conseruos ho-
minum existentes, eidemque Parcarum imperio, quæ re-
rum sunt dominæ, subiectos. Neque enim, nisi me fallis
opinio,

τες ὄντα, οἱ δὲ αὐτὸ ἀμάνους
 δουρὶ ἐπὶ τὸ γὰ μακρῷ
 χερὶ δειρ, ἃ γὰ τὸς μὲν, ἃ
 μηδὲν ἄπο, θανατός γὰ ἀν-
 λωθρία ἀφάλλω. ὑμῖν δὲ
 οἷς ἀπαρροῖ κατὰ τὸ πρᾶγ-
 μα, καὶ αἰδίοις ὁ δὲ δαίμων γίγν-
 ται, καὶ μακρῷ τῷ λίνῳ σπιν-
 θωμῶν. Ζῶς, ἀπὸ, ὁ Κυνί-
 σκι, τὸ αἰδιόμορ τῷ, καὶ ἀπα-
 ρροῖ, ὁ δουρὶ ὑμῖν δει, καὶ ἰσ-
 ἀπασιν ἀγαθοῖς ἡμῶς βιῶν.
 Κυν. ὅχ' ἀπαντῶ. ὦ Ζεῦ, ἀλ-
 λὰ δίδωσαι καὶ παρ' ὑμῖν
 τὸ πρᾶγμα, καὶ ποτὶ ταρα-
 χὰς ἐνίστ. σὺ μὲν γὰρ ὁ δαίμων,
 βασιλεὺς γὰρ, καὶ δίδωσαι
 ἀνασπῶν τῷ γαῶ, καὶ τῷ
 θαλάσσῃ, ὥσπερ ἰμονίαρ
 καθάς· ὁ δὲ Ἡφαιστῆς, γα-
 λός δει, βαλνασός τις, καὶ
 πνεύτης τῷ τέχνῳ, ὁ Προ-
 μηθεὺς δὲ, καὶ ἀνθρωποπό-
 νος ποτὶ. τὸν γὰρ πατέρα

ex

opinio, illi respondebis, Deo-
 rum sortem hoc esse porio-
 rem habendam, quod im-
 mortales sint. Nam hoc is-
 pso nomine infeliciores dis-
 cendi sunt. Homines enim,
 & si aliud nihil, certe mors
 in libertatem vendicat: cæ-
 terum vobis in immensum
 huius rei incommoditas pro-
 tenditur, perpetuæ serviut-
 ti mancipatis, quæ vario
 multipliciq; tractu sub lino
 subinde circumvoluitur. IV.
 PIT. Atqui, ô Cynisce, hæc
 perpetuitas, & immensa
 temporum series, nostra
 est felicitas: ac vita om-
 nibus bonis affluentem a-
 gimus. CYN. Non om-
 nes pari felicitate fruimini,
 ô Iupiter: verum apud vos
 quoque præfinita est qua-
 dam dispar rerum fruitio,
 multis coniuncta perturbas-
 tionibus. Tu quidem feli-

citèr & beatè agis per omnia, cum Deorum summus im-
 perator fies, possisq; & terram & mare subducere quasi su-
 ne dimisso: ceterum Vulcanus claudus est, unus ex mecha-
 nicis camino & igne artem fabrilem exercens: Prometheus
 verò quondam etiam in crucem actus est. Quid autem patrem

tuum

ὅτι ἄρ' ἠγοίμην, ἐδύσσω ἵτι
 ἄρ' τῷ Ταρτάρῳ ὄντα; καὶ ἐν
 ῥῆν δὲ φασιν ὑμῶς, καὶ τι-
 ηρέσκειν, καὶ δουλεύειν ἐν
 νίστι παρὰ τοῖς ἀνθρώποις,
 ὥσπερ ἄμιλλαν, τὸν δὲρ ἄδελ-
 φὸν παρὰ τῷ Λαομίδοντι,
 καὶ παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ, τὸν
 Ἀπόλλων. ταῦτα δὲ μοι οὐδ'
 πάντων δολαίμονα ἔναι δοκῶ,
 ἅμ' ἰοίκασιρ ὑμῶν οἱ μὲν
 τινὲς, ὡτυχεῖς τε καὶ ὁμοιο-
 ροὶ ἔναι, οἱ δ' ἔμπαλιρ ἐν
 ῥῇ λήθῃ ὅτι καὶ ηἰσώμεθα,
 ὥσπερ ἑμῶς, καὶ πεισυνά-
 σθαι ἐκ τῶν ἱεροσύνων, καὶ
 ἐκ πλουσιωτάτων περὶ στα-
 τοῖς ἐν ἀκαρῇ γένοντι γίγναι
 ὄντας ποταμοὶ δὲ καὶ καταχυνώ-
 θηεν ἥδη, χυσοῖ ἢ ἀρζυ-
 ροῖ ὄντων, οἷς τὸν ἑμαρτὸς ἀνα-
 λαδύ. Ζεὺς ὁρᾷς ταῦτ' ἥδη
 ὀδυσσέει, ὃ Κωϊστικῆς, καὶ
 τοῖς τέχαις μιγνυμένους ποτὶ αὐ-
 τῶν

uum commemorem, quem
 etiamnum vinculis confre-
 ctum tartareis sub umbris
 agere constat? Quinetiam
 nefandis amoribus vos cas-
 pi perhibent, ac vulneribus
 indigne violari: praterea
 aliquando servili conditio-
 ne hominibus esse deui-
 ctos, quemadmodum fratrem
 tuum Laomedonti dicto au-
 dientem fuisse, Apollinem
 verò apud Admetum egisse
 se in servitio inficiari non
 potes. Hac quum ita sint,
 non videtur mihi solida esse
 et sincera vestra felicitas:
 sed sunt quidem vestrum
 nonnulli felices et egregie
 beati, sunt rursus qui non
 item. Mitto enim ut latro-
 cinio non secus atque nos
 dispoliemini, neque non à
 sacrilegis compilemini, atque
 ex ditissimis ad extremam
 rerum angustiam in puncto

temporis redigamini. Non pauci verò ex vobis etiam con-
 flati sunt, aurei aut argentei existentes, quibus videlicet hoc
 fataliter decretum fuerat. IVP. Vide, ut verba contumelia
 plena in nos euomas, Cynisee: ac se fortasse illorum aliquan-
 do pœnitebit, intemperantis linguæ pœnas sufferentem.

CYN.

τῶν. ΚΥ. φάσθαι, ὦ Ζεῦ, τῶν
ἀπαλῶν, ἀλλὰ οὐδὲν μὲν πα-
ρόντων, δ', τι μὲν αὐτῇ μοίρᾳ
πρὸς οὐδὲν ἴσθης. ἰσθὲν δὲ αὐτὸς
ἰκάνων ὁρῶν τὸς ἱεροσυνεῖς ἑο-
λασμοφύτας, ἀπ' οἷον πλεῖστοι
σφαγῶνται ὑμᾶς. οὐ γὰρ ἴ-
μαρξ, οἷμα, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς.
Ζεὺς. οὐκ ἔλκυσον, ὡς ἄρ' ἰκάν-
ων τις ἔστι, τῶν ἀναιρουμένων
τῶν πρόνοιαν τῷ λόγῳ. ΚΥ.
πάνυ, ὦ Ζεῦ, Αἰδίας αὐτὸς, ὅτι
οἱ δὲ ὅτι ἔνθα. πάντα γοῶν,
ἐπὶ δὲ ἄρ' ἔγω, οἷα ἰκάνων
παρ' ὁμαλῇ αὖν. ἔγω δὲ παρ-
ρὰ τὴν δὲ ἄρ' ἔγω τὰν ἡθίς,
δὲ παρὰ δὲ μάθοιμι ἡδὲ οὐδὲ
ἄρ' καὶ τὸς ἱεροσυνεῖς, τίς ἡ
πρόνοια ὑμῶν αὐτῇ δὲ μοίρᾳ
τίς, ἡ καὶ ὑπὲρ πάντας θιγῶν,
ὡς περ ἄρχης καὶ αὐτῶν ἰ-
κάνων. Ζεὺς. ἡ δὲ σοὶ καὶ
πρότον ἱερῶν, οὐ θιμῶν ἔ-
γω, πάντα σε ἀδύναμι. οὐ δὲ
ἔγω τι ἰκάνων ἱερῶν φέ-
τε,

CYN. Tolle minas, δ' Iu-
piter. certò enim persuasum
habeo, nihil me mali passu-
rum, quod ante te mihi Par-
ca sufferendum non desti-
nauerit: quoniam neque il-
los ipsos sacrilegos suppli-
cio per te affectos video, sed
plurimi manus vestras in-
detinere effugiunt. Opinor
verò in falsis non esse ut ca-
pti scelerum pœnas expen-
dant. IVP. Nonne dicebant
aliquem esse illorum qui dis-
putationibus suis deorù pro-
videntiam tollerent? CYN.
Nunquid pertimescis illos, Iu-
piter, nec scire possum cuius
gratia. Proinde omnia quæ-
cumq; dixerò, illorum doctri-
nam esse existimas. Ego verò
ab alio quovis potius quàm
à te veritatem peruestigare.
Ceterum & hoc perlibenter
ex te quærerem, quænam i-
psa vobis esset Providenti-
a: nunquid una ex Parcarum
numero, an Deo quæpiam his longè potentior, tanquam
illarum regina? IVP IT. Iam & ante tibi dictum est, nul-
lò modo fas esse te harum rerum nihil non nosse. Tu ve-
rò sub initium cùm dixisses te unum quiddam quæsiturum,
nullum

Ὁς, οὐδ' ὅτι πρὸς με διαῦτα
 ἀγέλοιοι μὲν ὦ. καὶ ὅρῳ, ὅτι
 εἰ τὸ κεφάλαιόν ἐστι τοῦ λό-
 γου, ἐπιδῆξαι οὐδενὸς ἡμῶς
 περσοῦντας τῶν ἀνθρώπων.
 ΚΥ. ὅτι ἡμῶν τῶν, ἀπὸ
 οὐ μικρὸν ἡμῶν ἐφ' ἡμῶς,
 τὰς μοίρας ἔχοντες τὰς πάντας
 ἐπιτιμῶντες· ἢ μὴ μεταμίλ-
 ῃς ἡμῶν, καὶ μετατίθισται
 αὐτοῖς τὰ ἀρετὰ, καὶ ἀ-
 ποδοῦνται τῆς ἐπιτιμῶντας, πα-
 ραδόχοι τῶν ἡμαρτημάτων.
 ΖΩΣ. οὐδ' ὅμως, ἀπὸ ἡμῶν
 ἀπὸ ἡμῶν ἡμῶν ἐπιτιμῶν.
 ΚΥ. μακάριον, ἀρετῶν καὶ διὰ
 ἡμῶν τινὲς τῶν μοιρῶν ἔχοντες
 παρὲν. πᾶσι δ' ἀπὸ καὶ ὅπως ἡ-
 πῶνται ἡμῶν ἡμῶν περσοῦντας.
 Ὁμῶς δ', ὡς περ σοφὴ τινὰ καὶ
 ἐργασίαν ἐστὶ αὐτῶν. ΖΩΣ.
 πᾶσι δ' ἡμῶς; ΚΥ. ὡς περ, οἱ μὲν,
 καὶ τὸ σκίωμα νομῶν τῶν ἡμῶν.
 τὸ πρῶτον οὐ σωρὸν μὲν
 ἢ πᾶσι τῶν ἡμῶν, ὅπως δ' ἡμῶν
 ἡμῶν

nullam finem facis apud me
 de rebus eiusmodi friuolis,
 ac scitu parum necessarijs
 nugandi. Et iam quidem
 disputationis tuae summam,
 quò tendat, perspicio, nem-
 pe ut planum facias in re-
 bus humanis nihil fieri no-
 stra providentia. CYN.
 Non meum hoc quidem est,
 sed tu paulò ante constan-
 te affirmasti Parcas esse,
 quarum dispensatione gu-
 bernarentur & efficerentur
 omnia nisi iam horum ver-
 borum te pœniteat, ac quæ-
 dicta sunt, revocanda pa-
 tes, propulsoq; fato de ha-
 benda cura deliberâris. IV-
 PIT. Nequaquam, sed Par-
 ca nostra ope effecta red-
 dit singula. CYN. Intel-
 ligo, ergo Parcarum fa-
 mulos atque ministros vos es-
 se perhibetis. Verùm & sic
 illa sunt, quas cuncta provi-
 dere certum esse: vos autem

non secus atque fabrilia quædam illarum instrumenta ha-
 bendi estis. IVPIT. Qua ratione isthuc dicis? CYN.
 NIS. Ea nempe, quemadmodum & ascia fabro ligna
 rijo, cerebrum cooperando nonnihil affert ad artem
 perfici

ἄν' ἄπο, ὡς τὰ πάντα τεχνίτης
 ἱστῶν δ' ἡ ναὺ ἔργον τοιοῦτον.
 πᾶν γὰρ, ἢ τὴν πρυμάνου, ἀλλὰ
 τὴν ναυπηγῆ. οὕτως ἀνάλογον,
 ἢ μὴ ναυπηγῆς ἡ ἀμαρμύνη ἱστῶν.
 ἢ ἀμαρμύνη ἱστῶν. ὅμως δὲ
 ἄρα πρὸς πάντα καὶ σὺ παρνα
 ἱστῶν μοιρῶν. καὶ ὡς ἱστῶν,
 οἱ ἄνθρωποι διορτῆ ἀμρμύνη
 καὶ οὐκ, καὶ παρ' ἱστῶν αὐ-
 τῶν τὰ γὰρ, οἱ δ' ἱστῶν ὅμως
 ἱστῶν, πρὸς τοῖς καὶ τιμῶν γὰρ
 παρῶν. οἱ δ' ἱστῶν τὴν ἀμρ-
 μύνην τιμῶν τῶν ἄν, ὡς διορ-
 τῶν ἱστῶν. οὐ γὰρ οἱ μὲν
 διορτῶν ἄν, ἢ αὐτῶν ἱστῶν
 τῶν μοιρῶν, ἀλλὰ καὶ καὶ μὲν
 ἱστῶν καὶ τὴν ἀμρμύνην διορ-
 τῶν παρ' ἱστῶν. ἢ γοιῶν Ἀτρο-
 πῶν ἐκ ἀνάσχοις ἄν, ἢ τις
 αὐτῶν ἀντιόρ πρὸς τὸν ἄ-
 ναν, ἀναλῶν τὴν Κλωθῆν
 τὸ ἔργον. Ζῶν. οὐ γὰρ, ὡς Κυν-
 νισκῶν, ἢ τὰς μοιρῶν τιμῶν.
 ὡς πρὸς τὴν ἀνθρώπων ἀξιοῖς,
 ἀλλ'

perficiendam adminiculi. Ne-
 mo tamen, qui quidem com-
 pos sit rationis, dixerit hæc
 ipsa esse artificem: neque na-
 vis ascia aut terebri opus di-
 cenda est, sed eius qui navem
 fabricavit. Non dispari ra-
 tione singula fabricans fa-
 tum putandum est: ceterum
 vos sororum fatalium ascia
 & terebra estis tantummo-
 do. Et, quemadmodum non
 iniquum videtur, homines
 multò iustius Fato sacra fa-
 cere debebant, ac ab illo bo-
 norum largitionem postu-
 lare: cum illi interim ad vos
 cursitans, prece ac muneri-
 bus deuenientes. At neque
 si satum sacrificijs & votis
 colerent, rectè mihi satere
 viderentur. Neque enim a-
 pinor vllò modo fieri posse,
 ut Parcis quoque hoc immu-
 tare liceat, neq; non aliquid
 eorum subvertere, quæ initio
 illarum decreto immobili de

singulis irrevocabiliter statuta sunt. Proinde nequaquam æ-
 quo animo sufferet Atropos, si quis in contrarium stamen
 coli torserit, laborem Clothus dissoluens. IVP. Tu iam,
 Cynisce, neque Parcas quidem ipsas ab hominibus colendas
 esse

ἀλλ' ἵσικας ἀπαντα συγχᾶν
 πῶς ῥᾷδω. ἡμᾶς δ', ἃ καὶ
 μὴ δ' ὄφειδ' ἄλλος ἵνικα, τ' ἵμαν
 τῶνδ' ὡς, καὶ πῶς μὴ ἴδωμεν
 πᾶσι τῶν πᾶσι τῆς μοίρας κί-
 νησι μὴδ' ὡς, δικαίως τιμοίμε-
 θ' ἄν. ΚΥ. τὸ μὲν ὅλον ἄν-
 ῥωτον, ὃ Ζεὺς, πῶς ἴδωμεν τὰ
 μέλλοντα, οἷς γὰρ τὸ φησὶν ἄν-
 ὡς αὐτὰ, παντὶ ὡς ἀδύνα-
 ῖον· ἃ μὴ παρὰ τὸ ὅλον φησὶ, ὡς
 πῶς ἴδωμεν, ὡς ἂν ὁ αὐτὸς σι-
 δηρῶς τὸν ἄνθρωπον δυνάμεν ἄν
 ἐκφυγεῖν τὸ θάνατον, καθάρ-
 ξας ἑαυτὸν. ἀλλ' ἀδύνατον
 ἔστιν ὅτι αὐτὸν ἡ μοῖρα λυσι-
 γητέοντα, καὶ παραδῶκεν τῷ
 αὐτῷ. καὶ ὁ Ἀδρας, ὡς τὸν
 σὺν ἄλλοις τῶν λόγων, ἵνα ἴδω-
 μεν ἡμαρτήσας, φονεύσας δ' ἡ
 Κροῖος πᾶσι, ὡς ἂν ἄν-
 ῥωτον πῶς ἴδωμεν τὸν μοῖραν
 φερόμεν τ' ἀποκτεῖναι τὸν
 νόμον. τὸ δ' ὅτι Λαῖος καὶ γιγνώ-
 σκει, τὸ μὲν σπᾶν τῶν ἄλλων ἄλλο-
 πα, δαμόνων βίῃ. Εἰ γὰρ τὸν
 νόμον, φησὶ, πᾶσι, ἀπ' αὐτοῦ

esse contendis sed videre mi-
 hi omnia non illibenter vel-
 le confundere. Nos verò, ut
 maximè aliam ob causam
 nullam, certè ob diminatio-
 nem & oracula, neque non
 eorum prædictionem, quæ
 singula de quouis rato con-
 filio decreta sunt, iure opti-
 mo colimur. CYN. In sum-
 ma, nihil utilitatis offert, &
 Iupiter, eorum præscientia,
 quibus ea observatione de-
 uitare nullo modo conce-
 sum est: nisi in hoc dicas, ut
 is qui certus sit, hasta ferrea
 se moriturum, mortem queat
 effugere, ipsa videlicet in-
 cistam conclusa. Atqui fie-
 ri non potest. siquidem edu-
 cet illum Parca ad venan-
 dum, & hasta obijciat. Ac-
 d Adrastus emissæ in suam
 cuspide, ab illa quidem aber-
 rabit: porrò Cræsi filium
 perempturus est, quasi vicio
 lento quopiam Parcarū des-
 creto feratur in iuvenē. Sed
 neque illud quod Laio da-

tum est, risu caret, nempe illud: Caue sis dñi nolentibus pro-
 bem seras, ait enim: Nam sobole suscepta, occides te filius.

οὐδ' οὖν. πικρὰ γὰρ, εἶμαι,
 ἡ σφαιραίνουσα πρὸς τὰ πάλιν.
 τὴν οὕτω γυναικίδα. τοιγάρ
 τοι μὲν τὸν χρησμὸν, καὶ ἴ-
 σπαρι, καὶ ὁ φῶς ἀπικτανυρ
 αὐτόν. ὡς οὐχ' ὅρῳ ἀνθ' ὅτου
 ἀπατᾷται τὸν μισθὸν ἐπὶ τῇ
 μαντικῇ. ἡ γὰρ λίσσιν, ὡς λο-
 ξὰ, καὶ ἱπαμοφτίζοντα τοῖς
 ποταμοῖς ἡἄρ ἀθάσι, ἐπάνυ
 ἀφ' αὐτοῦ τὸν ἄνθρωπον. ἡ δὲ τὸν Ἀλυσ-
 θῆδας. πλὴν αὐτὸς ἀρχὴν κατὰ
 λίσσιν, ἡ πλὴν τῇ Κυρῷ ἄμφω γὰρ
 διώσται ὁ χρησμός. Ζῶς. ἡ
 τις, ὡς Κωϊσκή, ὡς Ἀπόλωνι
 ὁρῶνς αὐτὰ κατὰ τῇ Κροίῳ,
 διότι ἱπαρᾷ ἐκείνῳ αὐτοῦ
 ἄρνα λίσσιν, ἡ χιλώνης ἐς τὸ
 αὐτὸ ἔψωρ. Κυ. ἡ γὰρ μὴ
 μὴδ' ὁρῶντα θιδὸν ὄντα.
 πλὴν ἀπὸ τὸ ἱπαρᾷ ἐκείνῳ
 ὡς Ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ χρησμῷ, ἡ
 πῖπρωτο, εἶμαι, καὶ ἄπως,
 τὸ μὴ σαφῶς ἀκῶσαι τὰ μέλ-
 λοντα,

ac testudinem vna elixando. CYNIS. At enim uerò
 conueniens atque adeò æquum ὃ bonum fuerat, ut cūm
 deus esset, ab omni iracundia foret alienissimus. Ven-
 rium, ut me affert opinio, fortasse ita in Fatis fuit, ut Ly-
 dus ille oraculo deciperetur, ac iam olim ne perspicua fu-

Etenim superuacaneam at-
 que adeò infrugiferam opi-
 nor esse admonitionem ear-
 rum rerum quæ non possunt
 non fieri. Quippe post accen-
 ptum oraculum, ὃ prolem
 suscepit, ac deinceps à filio
 peremptus est. Quare non
 video quamobrem ὃ mern-
 cedem exigatis propter va-
 ticinium. Vt interim silen-
 tio prateream, quòd obli-
 qua ὃ ambigua, ὃ quæ
 in utramque partem referri
 possunt, non paucis respon-
 dere soleatis, non admodum
 clarè explicantes, num ille
 traiecto f Hale suum ipse
 imperium euerfurus esset, an
 Cyri. utrumque enim potest
 oraculum. IVPIT. Erat,
 ὃ Cynisce, Apollini quæ-
 dam aduersus Crasum cau-
 sa simulatis ὃ iracundiæ,
 propterea quòd illum pers-
 tentauerat, carnes ouillas

ἄντα, ἢ ἑμαρμύνη ἐπὶ κλω-
 σῶν. ὥς κῆρ ἢ μαντικὴ ὕμῶν,
 ἱκάνης μέρος ἔτιρ. Ζῶς. ἡμῖν
 ὃ ἔδρ ἀπλάης, ἀμὰ μάτῳ
 θεοὶ ἰσθῶ, οὐχὶ πρόνοιάν τινά
 ἀσφρόβροι αἰς τὰ πράγματα,
 ὅτι τῶν θυσίῶν ἕξιοι, καθάπερ
 πρὶ πάντας ὡς ἀλκῶς, ἢ οὐκ ἔπαρ-
 να. καὶ μοι δοκεῖς ἀκότος μὲν
 κατὰ πρηνείῳ, ὅτι ἑδρώνδρ, ὡς
 ὕρας, διηγκυλημῆν, ἀνέχο-
 μοί σι τοσούτα καθ' ἡμῶν δι-
 εξιόντα. Κν. βᾶται ὃ Ζεῦ, ἢ
 μοι ἑδρώνδρ πληγῶν αἵμαρ-
 τῶν, καὶ δὲ ἔδρ αἰτιάθμαι τ'
 ἀλλήγῃ, ἀμὰ τῶν Κλωθῶν,
 ὅδῳ δὲ ὅς τι πρὸς οὐρανῶν. οὐδ'
 ἂν γὰρ τὸν ἑδρώνδρ αὐτὸν
 φάτω ἡμῶν αἰτίῳ μοι γῆρας
 τῶν πρῶματ' ὅ. πᾶσι ἐκάνθ
 γι ὕμῃς ἱκέσομαι, κῆρ σι, κῆρ
 ἡμῶν ἑμαρμύνην. οὐδ' ἂν μοι κῆρ
 ἡμῶν ἱκάνης ἀπόκειναι. ἀνέμ.
 ὕρας γὰρ μὲν, ἀπλάης, τὶ
 ἂν

iura inaudiret, illius flammis
 mi Parca adnuerat. Unde
 liquet vaticinium quoque ve-
 firum, illius maximam esse
 partem. IUPIT. Nobis ven-
 rō nihil facis reliquum, sed
 (ut video) ne quicquam dei
 sumus, qui neque provi-
 dentia aliqua res huma-
 nas dispensare soleamus, ne-
 que sacrificij digni esse vi-
 deamur, sed reuera ascia-
 rum cerebrorumque instar
 sumus. Ac sanè videris me
 iure optimo ad hunc mo-
 dum superbè contemnere,
 quòd cū & fulmine arma-
 tus sim, sustineam te impu-
 nē talia aduersus nos con-
 temeliosè differentem.

CYN. Feri, ô Iupiter, si
 mihi fatale est fulmine per-
 cussū interire: neque te ob
 ictum quicquam in ius voca-
 cabo, sed potiùs ipsam Clo-
 tho, per te vulnus mihi in-

currentem. Neque fulmen quidem ipsum accusabo, qua-
 si tam infelicitis ruinae causa mihi extitisset. Veruntamen
 hoc quoque vos interrogabo, nempe te & Fatum, cui
 resum tu mihi illius loco respondeas velim. etenim mihi
 his tuis hoc in memoriam mihi reuocasti. Quis sit tam

ἂν ποτε τὸς ἰσοδύναμους καὶ ἀ-
 ργύτους, καὶ τοσούτους ὑ-
 βείας, καὶ βιόας, καὶ ἰπύο-
 ρους, ὅριον τινα ποταμὸν ἢ ἡ-
 ραυνῶν, ἢ λίθον, ἢ νῆος ἰσὶον,
 ἢ δὴ ἀδικήσας, ἐνίοτε δὲ χη-
 σὶν τινα, ἢ ὁσιον ὁδοιπόρον.
 τίσι περ, ὦ Ζεῦ; ἢ ἢ τὸ
 μὴ θίμης ἀδύνατον; Ζῶς. οὐ
 γάρ, ὦ Κίωισκε, οὐδ' ἀπαλὺς
 πρᾶγμα τις εἶ, καὶ οὐκ οἶδ'
 ὅθεν ταῦτα ἔκαστοι συμπε-
 ρορμηκῶς. ΚΥ. οὐκοῦν μηδ'
 ἐκείνο ὑμᾶς ἴρωμαι, σὶ τέ, καὶ
 τῶν πρόνοιαν, καὶ τῶν ἑμαρ-
 μόνων, τί ἂν ποτε Φωκίων ἢ
 ὁ χησὶς, ἢ τοσαύτη πνίξις, ἢ
 πάντων ἀναγκῶν ἀπεί-
 ραν, καὶ Αἰετῆδος πρὸς αὐ-
 τῷ Καπίας ἢ Ἀλκιβιάδης,
 ἀκόλαστα μαρτύρια, ὑπερ-
 πλοῦτος, καὶ Μεδίας ὁ ὑβ-
 βείας, καὶ Χάρως ὁ Αἰγί-
 ντης, λίνω δ' ὁ ἄνθρωπος,

τῶν

dem ut omisissis tot sacris le-
 gis, præterea tot crimino-
 sis & violentis & periu-
 ris hominibus dissimulanter
 posthabitis, unam aliquam
 ilicem aut lapidem, aut
 navis velum nihil mali un-
 quam per iniustitiam meri-
 ta, fulmine feriat? Non
 raro quoque hominem frus-
 gi, & viatorem spectatae
 sanctimoniae? Quid verò
 compressis labijs obticuisse
 Iupiter? An fortasse ne hoc
 quidem me nosse fas est?
 IUPIT. Sanè nefas est te
 ista inquirere. Tu verò ex-
 tremè curiosus es, adeò ut
 me fugiat, quinam tibi vo-
 luptati sit istis me obtun-
 dere. CYN. Promde ne-
 que hoc à vobis perquiren-
 dum mihi video, nempe à
 te & Patro & Providen-
 tia, quamobrem Phocion

vir sanctus & iustus, in tan-

ta omnium rerum inopia atque angustia diem suum obien-
 rit, tum etiam ante ipsum Aristides: Callias autem &
 Alcibiades nepotes intemperantissimi, omnium afflu-
 entia exuberabant, neque non Medias multis sceleribus co-
 opertus, ac Charops Aegmetes homo mascula venere

exire.

ὅλῳ μητέρα λιμῷ ἀπικλῶναι.
καὶ πάλιν, Σωκράτης μὲν
παριδόθη τοῖς Ἰνδικα, Μελ-
λυντὶς δ' οὐ παριδόθη. καὶ
Σαρδανάπαλ' μὲν ἰβασί-
λαισι, θῆλυς δ' ἄρ, Περσῶν δ'
τοῦτοιοι, καλοὶ καὶ γαθοὶ ἄν-
δρες, ἀνδοκλοποιῶντο πρὸς
αὐτοῦ, διότι μὴ ἤρσκοντο
τοῖς γιγνομένοις· ἵνα δ' ὅ-
μῃρ μὴ τὰ νῦν λίγω, καθ' ἕ-
καστον ἰσιγισθῶ, τὰς μὲν πο-
νηροὺς δὴ δαμονοιώτας, καὶ
τοὺς πλεονέκτας, ἀγαμένους δ'
καὶ φιρομένους τὰς χρεῖδας ἐν
πινύα, καὶ νόβις καὶ μυείσις
κακοῖς πιστομένους. Ζῆς. οὐ
φροῖδα, ὦ Κωϊσκή, ἡλικίᾳ
μετὰ τὸν βίον οἱ πονηροὶ τὰς
κολάσας ἱπομένουσιν, ἢ ἐν ὅσῃ
οἱ χρὸν ἀδαιμονίᾳ ἀγᾶτρίβ-
ειν. ΚΥ. Ἀλλω μοι λίγας, καὶ
Τιτυοὺς καὶ Τανταλοὺς· ἰγὼ
δ', ἂ μὲρ τι καὶ τοιῶτόν τις,
ἀῖ.

extremè infamis, à quo ma-
trem suam fame necatam
pro certo constat. Contra
Socrates undecimuiris tra-
ditus est, Meletus verò non
item. ^k At hæc cur Sarda-
napalus mollis atque effœ-
minatus, delicijsq̃ totus fra-
ctus, regnauerit, Persarum
verò tot ac tanti viri vir-
tute longè optimi atque cla-
rissimi eius iussu in crucem
subacti sunt, propterea quòd
factis illius parùm delecta-
bantur : pt taceam quæ in
præsens sunt. longum es-
nim esset singulis percen-
sendis immorari, quemad-
modum mali & facinoro-
si per omnem vitam faci-
lè agant, & feliciter omni-
bus rebus affluentes, cæte-
rùm boni ducantur & fe-
vantur paupertate, morbis,
& cæteris infinitis malis
impliciti, ærumnosè consti-

stantes. IUPIT. An ignoras, Cynisce, quanta sup-
plicia & cruciatus post hanc vitam prauos & sceleras-
tos homines manere soleant, aut in quanta felicitate vi-
turi sint boni? CYN. ^l Orcum mihi narras, & Τι-
τυος, & Τανταλος. Ego verò si quid talium rerum est,

ἔγωμα τὸ σαφές, ἰπαρδὲν ἂν
 ποθάνω, τὸ δὲ νῦν ἔχομαι, ἵνα
 μὴ τὸ ποθούμην τῆταρ χρό-
 νον ὀδυρόμενος διαβίωσας, ὅ-
 ποδ' ἰκκαίδεκα ἑπτὰ καὶ ἑπ-
 τὰς τὸ ἔπαρ, ἀφ' ἡνῶν, ἀλ-
 λὰ μὴ ἰνταῦθα διψήσας, ὡ-
 σπερ ὁ Τάνταλός, ἐν Μακά-
 ρων νήσοις πίναν μετὰ τῶν
 ἡρώων, ἐν ὧ Ἑλευσίῃ λαμῶ-
 νι κατακαίειτο. Ζῶς. τί
 εἶς; ἀπὸ τῆς ἑνὸς τινὰς ἑρ-
 πῆσας καὶ τιμῆς, καὶ δικα-
 σίμων, ἵνα δὴ καὶ ἔξω τῶν
 τῶν ὁ ἰκασίου βίῃ; Κυ. ἀκού-
 τινὰ Μίνω Κρήτα δικαστῆρα
 ἑλάνω τὰ δαιμόνια καὶ μοι ἂν
 πόκειναι τι καὶ ἵπὲρ ἰκάνον,
 οὗτος δὲ ἵπὸς ἔνθ' ἀγίται, Ζῶς.
 τί δὲ καὶ Αἰχιδόνην ἱερῶς, ὡ-
 Κωϊσκι; Κυ. τινὰς ἑρπῆσας
 μολῆσαι; Ζῶς. τοὺς πο-
 νηρὲς Ἀγλαδὸν, οἷον ἀνδροφόν-
 ον καὶ ἱεροδότον. Κυ. τινὰς
 δὲ παρὰ τοῖς ἡρώεσσιν ἀπὸ μὲν;
 Ζῶς.

haud obscure cognoscam, ubi
 bi fato functus fuero. Quan-
 tum autem ad praesens atti-
 net, velim ut quantumcumque
 hoc temporis in viuis mihi
 exigendum est, ego interea
 omni felicitate perfunctus,
 tandem mortuus à sedecim
 vulturibus iecur meum de-
 pasceretur: verum non ve-
 hix in vita fui pressus, quem
 admodum fertur Tantalus,
 in beatorum insulis cum he-
 roibus biberem, in Elysia
 praeo constitutus. IVPIT.
 Quid ais? An non credis esse
 se quaedam parata supplicia,
 et poenas malis destinatas,
 et honores ac forum iudi-
 ciale, ubi singulorum vita haec
 bita ratione cognoscendi ex-
 penditur? CYN. m. Au-
 dio Minoa quendam Creten-
 sem infra talibus rebus con-
 gnoscentis atq; diiudicandis
 dare operā: ac mihi super il-
 lo quoque responde, estne tuus,

ut fertur, filius? IVP. Quamobrem verò ista de illo quaeris, Cynisce? CYN. Quos maximè afficit supplicio? IVP. Prauos videlicet, cuius generis sunt parricidae et sacrilegi.

CYN. Quos autem ad heroum cōtuberniū amandare solet?

IVPIT.

Ζῶς. τίς ἀγαθὸς τε καὶ εὖ οἶσιν,
καὶ κατ' ἀρετῇ βίβιωκός τις.
Κυ. τιν' ὅτινα, ὦ Ζεῦ; Ζῶς.
διότι οἱ μὲν τιμῆς, οἱ δὲ λο-
γισίας ἄξιοι. Κυ. ἀλλ' τίς
ἀποδίδωμι δαυτὸν ἱερὰ δῶμα.
ὦ, λογάξιναι καὶ τοῦτο μὲν δι-
θαυοί; Ζῶς. οὐδ' αὖτως. Κυ.
ἔδ' ἄρα, ἅ τις ἀκρωτι ἀγασ-
θὸν ἱδρασιν, ἔδ' ἑὸν τιμῶν
ἀξιόσαιν ἄν; Ζῶς. αὐτὰρ
οὐκ. Κυ. οὐδένα τοι γαροῦν,
ὦ Ζεῦ, ὅτι τιμῶν, οὐδὲ λογά-
ξιν αὐτῷ πείσῃ. Ζῶς.
πῶς οὐδένα; Κυ. ὅτι οὐδ'
ἀνέκοντο οἱ ἀνθρώποι ποιε-
εῖν, ἀλλὰ τινι ἀναλκῇ ἀ-
φύκτο ἐκτελειώμενοι, ἃ γὰρ
ἀληθεῖ ἐκείνοι δοῖ τὰ ἱμῶν.
ὧν ἡ μοῖρα, πάντων αἰτία. καὶ
ἢ φρονέσῃ τις, ἐκείνη ἐκ-
τελεῖ φρονέσασα. καὶ ἢ ἐκ-
ρεσσῇ, πείσεται μὲν οὐδ' αὖ-

IUPIT. Nempe bonos, &
sanctitate vitæ præcellen-
tes, quique semet virtute ex-
coluerunt. CYN. Cuius
verò gratia hoc facit, ὦ Iu-
piter? IUPIT. Propter
rea quòd illi supplicio, ἢ
verò honore remunerandi
sunt. CYNIS. Ceterùm
si quis nolens & invito ani-
mo mali aliquid designa-
verit, num & hunc suppli-
cio afficiendum condem-
nat? IUP. Nequaquam.
CYN. Proinde neque si
quis inuitus boni aliquid fe-
cerit, eum honore digna-
bitur? IUPIT. Nequa-
quam. CYN. Itaque haud
conuenit illi, ὦ Iupiter, ullū
neque honore ornare, neque
supplicio afficere. IUPIT.
Quis verò nullum? CYN.
Quoniam nihil nos homi-
nes animo voluntario faci-
mus, sed necessitate quadam

ineffugibili ad hoc compulsi : si tamen vera sunt illa quæ
ante confessus es, nempe Parcæ esse omnium rerum cau-
sam. Iam si quis alterum peremerit, Parca in culpa est,
quæ admisit parricidium. Si quis sacrilegio deorum fama
compilauerit, facinus à Parca sibi iniunctum admisit.

τῷ δῆ. Ὡς ἄγε τὰ δίκαια ὁ
 Μίνως δικάζοντες, τῶν
 ἁμαρτυρῶν ἀντὶ τῷ Σισύφου
 λοῦσιν, καὶ τῶν μοιρῶν ἀν-
 τὶ τῷ Ταντάλῳ. τί γὰρ ἱκανοὶ
 ἡδύναντο, πρὸς τὸν τοῖς ἰσ-
 τὰ γυμνασίῳ; Ζεὺς. οὐκ ἔτι ὁ
 ἀρκούντων τοῖς ἄξιον, τοιαῦ-
 τὰ ἰρωτῶντι θρασὺς γὰρ ἔσται,
 ὅπως, καὶ σὺ ἀπὸ μὲν ἡδὴ κα-
 ταλιπὼν. ΚΥ. ἰδιόμην μὲν
 ἡδὲν ἔτι τῷ ἱερῷ, πῶς αὖ μοι.
 εἰς ἀγρίους, ἢ πῶς ἰφια-
 κνούμενα, καὶ ἐπιμνηστικὰ τοῦ.
 τῶν τοῖς ἀπὸ τῶν ἀντὶ τῶν
 τα, πῶς ἔσται, ἐπιπονοῦν γὰρ τι-
 σαι, καὶ ἐκ οὐμοιρῶν μοι δοκῶν
 σι βιωῦν τὸν βίον, τοιαῦτα ἔ-
 λθου πράγματα, καὶ ὡς τοι-
 κῶν. ὁ πάντων δὲ αὐτῶν ἀπὸ κῆ-
 ρῳ ἁμαρτυρῶν ἐγγυηθέντων. ἰ-
 γὰρ γοῶν, ἢ μοι αἰετὶς δοθεῖν,
 ἐκ ἧς ἀπαξάμενος πρὸς αὐτὸν
 τὰς τῶν ἱκανῶν βίον, ἀπὸ ἰ-
 σομῶν ἂν ἔτι πρὸς τὸν ἀγ-
 βιῶναι, ἢ πρὸς καθῦμαι ἡδὴ.

ὅμοι

Quocirca si Minos recte
 vii velit iudicio, multò e-
 quius Fatum proⁿ Sisypho
 puniet, & Parcam pro Tan-
 talo. Quid enim illi iniuste
 egerunt, quando iustis dicto
 audientes fuerint? IUPIT.
 Amplius quidem vel respon-
 dere tibi indignum facinus
 existimo, talia praesertim in-
 terroganti. Audax enim es,
 & Sophista : ac iam quis
 dem te relicto abeo. CYN.
 Debebam equidem adhuc
 & hoc ex te quaesisse, vobis
 nam locorum Parcae dege-
 rent, aut quomodo res tan-
 tas tam exacta cura & co-
 gitatione queant assequi,
 praesertim illis tantum tri-
 bus existentibus. Etenim la-
 boriosam & minimè feli-
 cem atque iucundam vitam
 mihi videntur agere, tantis
 implicite negotijs. Et quem-
 admodum verisimile est, i-
 pse quoque fato parùm pro-
 pitio & fauente in lucem

sunt edita. Itaque ego, si mihi daretur optio, nequa-
 quam cum illarum vita meam commutaverim, verum eli-
 gerem potius ut adhuc egentius agerem, quam ut colo
 Par-

θεοῦ ἀντιπάλῳ, ζήτησιν πραγ-
μάτων μὲν ἰσχυρῶς ἔκα-
π. ἃ δὲ μὴ ῥᾷδίῳ σοι ἀπ-
κρίνασθαι πρὸς ταῦτα, ὧ Ζεῦ,
καὶ τοῦτο δὲ ἀγανάκτην, οἷς
ἀπικρίνω· ἰκανὰ γὰρ ἱμῶν
σὰν τὸν περὶ τῆς ἀμαρτυρίας
καὶ πονηρίας λόγον, ἃ λοιπὰ δ'
ἴσους ἔχῃ ἡμᾶρ ἀπὸ σοῦ μοι.
laueris. Reliqua fortasse in satis non est ut audiam.

Parcarum asiderem, tantis
negocijs & difficultatibus
referto, obseruans singula.
Ceterum si tibi graue est, ὦ
Iupiter ad hæc respondere,
etiam his contenti erimus ad
quæ respondisti. Satis enim
est quod de Fato & Pronis-
dentia sermonem nos nō cen-

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a PRAETER linum.] Dixit pro eo, quod est extra decre-
tum fatale. Allusum est autem ad fila trium Parcarum, quas
Hesiodus in Theogonia noctem finxisse peperisse. Has Eumenidas
Athenienses vocant, & coluerunt à tempore quo Orestes eò ve-
nit, qui illis struxit templū: in quo si quis sanguine pollutus in-
grediatur, statim ad insaniam præ metu redigitur. b Lino.] Id
est, filo. c Admetum.] Apollo inter pastorum numina nume-
ratur. nam & ipse greges Admeti Thessaliae regis pauisse dici-
tur. Quare Virg. & ipsum inter numina pastorum inuocat:

— & te memorande canemus

Pastor ab Amphryso, &c.

d Adrastus.] Argiuorum rex, vnus è septem ducibus, qui
profecti sunt Thebas, ut restituerent in regnum Polynicem,

e Laio.] Laius, Labdaci filius, regis Thebarum, ex Iocasta
Creontis Thebani filia suscepit Oedipum: qui grandior natu fa-
ctus, Laium patrem in tumultu quodam inter ciues suos exorto,
interfecit, matremq; imprudens duxit uxorem. f Hale.] Ha-
lys Paphlagonia fluius maximus, ex Tauri montis radicibus
profluens per Cappadociam, & à Meridie Syros ac Paphla-
goner interfluens: contra Aquilonem in Euxinum mare euolui-
tur. Lucan. lib. 3, & Ouid. 4. de Ponto:

— crebro vortice tortus Halys. g Fulmine arma-
tus.] Poeta Ioui, deorum & hominum monarchæ, fulmen tristul-

cum, & nutum illum ac supercilium, quo totum Olympum tremefacit, tribuunt. h Alcibiadis nepotes.] Perditissimus nepos Alcibiadis apud Platonem in Symposio, sbrus loqui introducitur. i Socrates undecim viris traditus est.] Undecim viris capitalibus, & in carcerem coniectus, tandem veneno sublatus est; ut videre licet in Bis accusato. Meletum Socratis accusatorem damnatum capitis, ex Laërtij Platone scimus. k Ad hæc Sardanapalus.] Primi mortaliū Assyriæ reges Nino duce, ausi in exteras gentes arma ferre narrantur, quarum multas sibi subdiderunt. Orbis imperiū diu retentū, eorum rex ultimus Sardanapalus, à Medis in bellū provocatus & victus, amisit. l Orcū mihi narras.] Salust. in Catilina bello: Credo falsa existimans ea, quæ de inferis memorantur, diuerso intinere malos à b nis loca tetra, inculta, fæda atq; formidulosa habere. i. habitare. m Audio Minoa.] Socrates in Gorgia Platonis refert Iouem hæc dixisse Plutoni: Ego igitur constitui meos filios iudices, duos quidē ex Asa. Minoen scilicet & Rhadamanthū: vnū verò ex Europa, Aeacū. Hi ergo postquā mortui fuerint, iudicabunt in præto quodā ibiq; in trivio ex quo gemina pateant viæ, altera quidē ad tartarū, altera verò ad insulas beatorū. Asiaticos Rhadamanthus, eos verò qui ab Europa venient, Aeacus iudicabit. Minoi autem id munus iniungam, ut ipse diiudicet, si quid ambiguum fuerit, ut iustissimè procedat iudiciū, recteq; fiat trāsmissio animarū. Ibi etiam legitur, quod uterq; ipsorum virgam tenet dum iudicat. Minos autem considerans sedes, aureum habens sceptrum, de quare meministi & Homerus. n Sisypho puniet.] De Sisypho ob latrocinia à Theseo Atheniensium rege interfecto, quomodo saxum voluendo prematur apud inferos, est apud Ouid. 13. Metaph. Virgil. quaq; lib. 6. Aeneid. Vide etiam proverbiū, Saxum voluere.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕ
γῆς τελευτῆς.

DE MORTE
Peregrini.

Vincentio Obsopæo interprete.

ARGVMENTVM.

1 Nescitur hic Lucianus id quod aliàs quoque libenter facit, arrogantiam & insanam gloriæ cupiditatem, præci-

præcipue Philosophorum, ut cuius gratia plerique omnia audeant, neque quicquam intentatum relinquunt. Atque eius rei exemplum, Peregrini huius mortem describit, qui ut famam aliquam sui relinqueret, in Olympijs constructoro rogo, seipsum in ignem ultro coniecit, atque ita extinxerit. Quamquam autem potissimum ea commemorat, quæ circa mortem illius acta sunt, id quod etiam inscriptio ac titulus pollicentur: interim tamen & vitam eiusdem & facinora persequitur, à quibus progressus ille, ad hoc genus studiorum postremo sese contulerit, & hoc sub aliena persona, à qua ipsum etiam modum & causam mortis, in qua præcipue nitebantur sectatores illius, refelli ac refutari facit, nimirum ut eam inuidiam à se ipso remoueret. Apparet enim illis tum temporibus Peregrini nomen non ita leue aut vile apud multos fuisse, præsertim imperitiores, quibus facti huiusce nonitas admirationem incusserat, quemadmodum & ex A. Gellio animaduertere licet, qui ipse quoque honorificam illius mentionem facit lib. 12. cap. 11. Viderurq; omnino Stoicea quadam animi pertinacia, vitæque rædior mortem ultro sibi consciuisse, quemadmodum & alios quosdā eiusdē professionis viros fecisse aliquando legimus. Sed quod idem hoc in Olympijs potissimum, & frequentissimo hominum conuentu fecit, ambitionis argumentū præ se fert, ac reprehensioni locum dedit. Et est sanè eiusmodi res ambitio, ut multos eò dementiæ adigar, ut dum gloriam nimis auidè captant, in summam interim temeritatem & infamiam præcipitentur, nihil neq; pensi neque moderati habentes, dummodo famam tantopere ambitam post se relinquunt: cuiusmodi Proteos utinā nec nostra ætas quosdam tulisset, *ἀλλὰ ταῦτ' αὖ καὶ μαγεύει τοὺς ἀνθρώπους*. Cæterum fuit hic Peregrinus, philosophus quispiam ex seuerioribus illis Stoicę disciplinę professoribus (Lucianus Cynicū videri vult) patria Parianus, ex Ponto, temporibus Traiani viuens, equalis Epicteto, Dioni, Musonio, &c. quem se Gellius

lius vidisse quoque ait Athenis extra urbem in tugurio quodam habitantem. A principio Christianorū quoq; religionem aliquandiu secutus fuit, sed mox ad philosophiam relapsus, ab illis, ut Luciano placet, propter ritus ipsorum neglectos atq; præteritos repudiatus.

LUCIANVS CRONIO

Salutem.

Οὐκίανες Κρονί-
νις ἢ πρῶτος
ταρ. Ο Ἰάκωβος
Δαίμων Περ-
ζέινθ', ἢ ὡς αὐτὸς ἔχαιρε
ὀνομαζόμενον, Προτίης,
αὐτὸς δὲ ἰκάνο τὸ τοῦ Ο-
μηαίου. Πρωτίως ἔπαθεν.
ἅπαντα γὰρ δόξας ἔνικα γι-
γόνθ', καὶ μυρίας προ-
σὼς πατόμενθ', τὰ τελευ-
τῶν ταῦτα καὶ πῦρ ἔχοντο.
τοῦτο ἄρα ὥς ἔρωτι τῆς δό-
ξης ἔχοντο. καὶ νῦν ἰκάνθ'
ἀπλοθράκωσι τοὶ ὀβελιστοί,
κατὰ τὸν Εὐπιδόκλειαν, παρ-
όσον ὁ μὲν ἔχον ἀγαθῶν ἐν
παράθῃ, ἰμβαλόμενον αὐτὸν εἰς
τὴν κρατῆρας, ὁ δὲ φυνάδας
οὗτ' ἔτι τὸν πολυανθρωποτά-
τον τῶν Εὐλωϊκῶν πανη-
γύριον τηρῶντας, πυρὰν ὅτι
μυρί-

Nfelix ille Pen-
regrinus, aut
(quo nomine
potissimum de-
lectari visus est se ipse no-
minando) Proteus, illud i-
psum Homericæ Protei pas-
sus est: nihil enim non glo-
riæ gratia fieri sustinuit:
cūque infinitis mutationi-
bus transformatus esset, pos-
tremum ignis quoque fa-
ctus est. Usque adeo gloriæ
cupidine tenebatur. Et
nunc optimus ille in carbo-
nes et favillas redactus est
post Empedoclem, nisi quod
hic temerarium facinus ce-
lare conatus, clanculum
in crateras se dedit præ-
cipitem: porro genero-
sus ille populosissimo Græ-
corum conuentu obseruato,
ingentif-

ἱπποπόδα παρ' ὅλον τ' βίον,
 ἔμπεδον Σοφοκλέα καὶ Ἀισχύλου,
 ἔμπεδον δ' ἱπποπόδα καὶ τὴν
 ἑλίου ἀφικόμενον, ὅς τ' ὑμνα-
 σίς αὐτῶν, ἱπποπόδα καὶ καὶ
 καὶ τὴν ὅ, μεγαλή καὶ τραχέα
 καὶ φανὴ τὰ σωθέντα ταῦτα,
 καὶ ἱπποπόδα τὴν ἀριτὴν
 πιδόμας, καὶ ἅπανσιρ ἀπαξ-
 πλῶς λοιδορούμενος, ἅτα κα-
 τέληξεν αὐτὸς ἡ βοῦς ἐς τὸν
 Πρωτῖα. καὶ ὡς ἄν οἶός τε ὦ,
 παρὰ βόμας αὐτὰ ἱπποπόδα
 πιδόμας, ὡς ἱπποπόδα
 οὐδ' ἔγνωε, ἀλλὰ καὶ πῶς
 λάβεις αὐτοῖς παρὰ βόμα-
 σι. Πρωτῖα γάρ τις, ἔφη, ἐν ὅ-
 δοξον ὧμας ἱπποπόδα, ὅ γ' ἡ κα-
 λῖς, καὶ ποταμοὶ καὶ θάλασσα, καὶ
 παρὰ βόμας Ἡρώδης, Πρωτῖα.
 τὸν ἐν Συρίᾳ διδόντα, τὸν καὶ
 παρὰ βόμας ἀνέστα παρὰ βόμας
 ὅχι καὶ ταλαίπῳ, τὸν ἀπ' αὐ-
 τοῦ παρὰ βόμας πῶς ἐν ὅ-
 τα, τὸν τὸ ἡλίου ἱπποπόδα,
 τὸν ἀνταγωνισαμένον καὶ αὐ-
 τὸν ὅσον ὅσον ἀνταγωνισαμένον
 ἀπ'

tragædias in lucem dederit
 supra Sophoclem & Ac-
 schylum. Ego verò obī pri-
 mum in Elin venissem, illo-
 rum certamine eò illeclus
 atque perductus, statim Cy-
 nicum quendam inaudui;
 magna & aspera voce con-
 sueta illa ac virtutem ex tri-
 uo intonantem, omniq; in-
 discriminatim dicentis &
 conuictis inuadentem: ean-
 dem verò in Proteo eius vo-
 ciferatio defuit. Hac quem-
 admodum dicebantur: pro-
 mea virili cuncta tibi ex or-
 dine petcensere conabor.
 Tu verò hæc planè ita se
 habere cognosces; quippe
 qui ipsis vociferantibus non
 semel adsticisti. Proteum,
 inquit, aude quispiam am-
 bitiosum dicere; & tetra, &
 Sol, & flumina, & mare,
 & patria, Hercules? Pro-
 teum; qui in Syria vinctis
 colligatus fuit, qui in patria
 quinque millia talentorum
 plerò reliquit, qui ex urbe

Romæiectus est, quem Sole longè illustriorem esse con-
 stat, qui cum ipso Olympio commissus desertare possit.

At quid

ἔμ. ἔτι δὲ σὺρος ἐξάγαρ τὸ
 βίον διζήμενος ἰαυτὸν, ὡς
 λινοδόξιαρ ἵνις τῶ ἀναφί
 ρισιρ ἐστὶν Ἡρακλῆς ἔτος, ἐστὶν
 Ἀσκληπιδῆς καὶ Διόνυσος. Ἐλ
 ραυνῶν, γὰρ τὰ τελευτήσια ἔμ
 πιδόκλῆς ὡς τοὺς κρατῆρας;
 ὡς ἂ τὰ πάντα ἀπὸ τοῦ Διαγῆνης
 (τὸτο ἔστι δὲ λινοδόξιαρ ἵνις καὶ
 ἐκαλῶν) ἀρῶμαι τινὰ τὴ παρ
 ἐστῶτα, τί βούλῃται τὸ σὺρι
 τὴ πύρδι, ἢ τί Ἡρακλῆς καὶ ἔμ
 πιδόκλῆς πῶς τὸν Πρωτίαν; ὁ
 ἂ, ἐκ ἂς μακρὰν, ἔφη, καὶ οὐ
 ἰαυτὸν ὁ Πρωτίαν Οὐλυμπιά
 σι. πῶς, ἔφη, ἢ τίνος ἵνις; ἂ
 τα ὁ μὴ ἱππῶν ἀγῶνα, ἰδὲ
 ἂ ὁ λινοδόξιαρ, ὡς ἀμύχανον
 ἵνις ἀπὸ ἀγῶνα. ἱππῶν οὐ
 τὰ λοιπὰ ἱππῶν οὐτὶ καὶ
 τὸ, καὶ θαυμάσιος τινὰς ἀπὸ
 βολῆς ἀνίστην καὶ τὰ τοῦ
 Πρωτίαν. τὸν ἂ γὰρ Σινωπία,
 ἢ τὸν διδάσκαλον αὐτῶ Ἀντι
 σθένης, ἢ παρὰ βῆμα ἵνις
 αὐτῶ, ἀπὸ ἂ τὸ Σωκράτη αὐ
 τόν. ἰκάνα ἂ τὸ Δία ἵνις τὸ
 ἱππῶν, ἔτα μὴ τοι ἰδοῖς
 Ἐτενὶ Σινωπία, αὐτὸν πρῶτον
 εὐερε ἵνις ἀπὸ τοῦ Σωκράτη.

At quia ignis adminiculo ē
 viuis se subducere statuit,
 hoc ambitioni eius & vanæ
 gloria quidam impulant.
 Nonne verò adhuc modū
 ē terris discessit & Hercu
 les? nonne ita Aesculapius &
 Dionysius fulmine? Nonne
 pōstremū & Empedocles in
 cīciēras semet immisit p̄cipi
 tē? Hac ubi dixisset Theage
 nes (hoc enim nomine vocī.
 ferātor ille vocabatur) rō
 gabā quendā ex ἀσιστέιβις;
 qd hoc de igne aut Hercule
 aut Empedocle ad Proteum
 attineret. Atqui, inquit ille,
 breui semet ipse flāmis absum
 pturus est Proteus. Quomō
 do, inquā ego, aut cuius grā
 tigi? Deinde cū ille omnem
 rem mihi exponere insisteret,
 Cynetus in idū vociferaba
 tur, ut nullo pacto eius audi
 endi copia mihi relinqueretur.
 Audiebam itaq; reliquū
 ipsum effundentē, ac laudib.
 mirificis Proteū extollentem.
 Effect

αὐτῷ, ἵσσεως φυλάξαι αὐ-
τῆς, καὶ οὕτω κατέπαυσε τὸν
λόγον. Δύο γὰρ ταῦτα, ἴφρ, ὁ
βίῳ αἰετα δημιουργήματι ἐ-
διάβλε, τὸν Δία τὸν Οὐλύμ-
πιον, καὶ Πρωτίαν, πλάσαι δὲ
καὶ τεχνίται, τῷ μὲν Φιδίας,
τῷ δὲ φύσις. ἀπὸ νυνὶ ἐξ ἀν-
θρώπων αἱ θύοι τὸ ἄγαλμα τῷ
οὐχίσανται, ὁχέμερον ἐπὶ τοῦ
φυρὸς, ὁρῶντες ἡμᾶς κατὰ λι-
πὸν. ταῦτα ξυνωπῶν ἰδῶντι
δριξιλῶν, ἰδὲ ἀκρυμαλῶν
λοιπῶν, καὶ τὰς τριχὰς ἐτίμι-
λε, ἀποφασίζοντες μὴ πάν-
την. καὶ τίλῃ, ἀπῆγον
κατὰ τὸν λῦσοντα μεταξὺ τῶν
κωινῶν τινῶν παραμυθου-
μνοι. μετὰ δὲ τῶν ἀπῃ
δύοις ἀναβαίνον, οὐ πεινῶν
νας ἀγληθῶν τὸ πλεῖστον,
ἀπὸ ἐπ' ἀπορροῖς τοῖς πρῶ-
τοις ἰσάοις ἐπὶ τῶν
σπονδῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον
ἐπὶ πολὺ ἐγίλα, καὶ δὴν ὡς
εὐτόθυ αὐτὸ φῶν, ἅτα ἤρξασ-
το αὐτῷ πως ἐπὶ ὁ κατὰρατος
Θεός.

esset illi similes eos quodam-
modo inter seipson servare,
eiusmodi finem orationi im-
posuit. Duo hæc, inquit, præ-
stantissima opificia ætas nos-
tra vidit, nimirum Iouem
Olympium, & Proteum:
quorum quidem illius archi-
tectus fuit Phidias, huius ve-
rò opifex natura. At tunc ex
hominum commercio ad sus-
peros hæc statua migratura
est: ceterum per ignem abi-
ens, nos orphanos in terris
desituet. Hæc ubi cùm mul-
to sudore differuisset, lachry-
mans est satis ridiculè, ca-
pillisque vellebat è capite,
subparcens tamen, ne radi-
cibus extraheret. At postre-
mū abductus est à quibusdam
Cynicis, tristè ac lachrymās-
tem cōsolantibus. Hoc abdu-
cto alius illic cōcionaturus
ascendit, non cunctatus do-
nec multitudo dilaberetur,
sed ardentibus adhuc sacris
turbam continebat. Ac sub
initium quidē effusissimè vi-

debat, videbaturq̃ illud ex intimis præcordijs facere: deinde
ad hunc modū orationē suā exor̃sus est. Posteaquā maledictus

Thea-

Θεαγένης τίλ' τῶν μιαινο-
τάτων αὐτῷ λόγῳ, τὰ Ἡρα-
κλέους δάκρυα ποιοῖσά το, ἐ-
νὸ κατὰ τὸ ἐναντίον, ἀπ' τῷ
Δημοκρίτῳ γίγνεται ἄρρε-
μα. καὶ αὐτὸς ἐν ἱλαίῳ πολὺν,
ὥς καὶ ἡμῶν τὸς πολλοὺς ἐπὶ
τὸ ὁμοίον ἐπισπάσαστο ἔτα
ἐπιστρέψας αὐτὸν ἢ τί γὰρ ἄλλο
λόγῳ, ὡς ἀνθρώπων, καὶ ποιῶν
ἀκούοντας μὴ ἔτω γιλοῖον
ρήσιον, ἐρῶντας δ' ἀνθρώπων
γίροντας δοξαίους κατακλῦς
ἐν ἑνὶ καὶ μονονυχίῳ λυβιστῶν-
τας ἐν τῷ μίση, ὡς δ' ἡ δαίμη-
τι, οἷόν τι τὸ ἀγαθὸν δὲ τὸ
καυθιστόμενον, ἀκούσά τι μου,
ἐφαρξῆς παραφυλάξαντ'
τὴν γυνάμειν αὐτοῦ, καὶ τὸ
βίον ἐπιτηρέσαντ'. ἔνι δ'
παρὰ τῶν πολιτῶν αὐτοῦ ἐ-
πιωθανόμην, καὶ οἷς ἀνάγκη
ἦν ἀκρίβως ἀδελφῶν αὐτόν.
τὸ γὰρ τῆς φύσεως τῆτο πλάσ-
μα καὶ ἀμυδρόν, ὃ τῷ Πτολε-
μαίῳ καὶ αὐτῷ, ἐπὶ αἷς ἀν-
θρώπων τληῖν ἤρξατο, ἐν Ἀρμε-
νίᾳ, μοιχάτωρ ἀλόνες, μάλα

πολλὰ

καὶ cognitum esse. Etenim hoc naturæ figmentum & opi-
ficium, Polycleti canon, ubi firmata iam ætate in virum

Theagenes scelestissimis o-
rationibus suis lachrymans
do finem imposuit, ego di-
uersa ratione à risu Demo-
criti exordiar. Ac iterum
sublatis cachinnis, in ri-
sum uberem soluius est, adeò
ut nostrum plerosque ad
communem risum pertra-
heret. Deinde sedato risu,
conuertens seipsum: Et quid
nam aliud, inquit, è viri, no-
bis per æquè faciendum est,
adeò ridiculas orationes au-
dientibus, videntibusquæ vi-
ros ætate decrepita vilis-
simæ gloriolæ gratia tan-
tum non saltantes in men-
dio? Ut autem rectius in-
telligatis cuiusmodi nam il-
la sit statua quæ flammis ab-
olebitur, audite me, qui ab
initio eius mentem calli-
dè animaduenterim, omni
eius vita diligenter obser-
uata. Nonnulla verò à ciui-
bus quoque suis memorata
percepi, quibus non potuit
non exactissimè perspectus

πολλὰς πλὴν ἔλαβε, καὶ τί-
 λῃ, κατὰ σοῦ τίγυς ἀλόμει-
 οῦ, διΐφουζι, ῥαφανίδι τὴν
 πυλὴν βιδυσμένη. ἔτα μὴ-
 ράκιόν τι ὠρῶον θραφείρας,
 προσχιδίων ἐξωνέσατο παρὰ
 τῶν γονέων τοῦ παιδὸς, πρὸς
 οὐτῶν ὄντων, μὴ ἐπὶ τῶν ἀρ-
 μοσίων ἀπαρθλῶσαι τῆς Ἀσίας.
 ταῦτα καὶ τὰ ζωῶτα ἰάσαν-
 μοι Διοκῆ· μὴ γὰρ γὰρ ἔτι ἀ-
 πλῆς ἔλῃ, καὶ ὁδὸν ἰν-
 τὴν ἀγαλμα ἡμῖν ἰδιδυ-
 μίον γὰρ. ἂ δὲ τὸν πατέρα ἴ-
 θρῆσαι, καὶ πᾶν ἀκούσαι ἂ-
 ριον. καὶ ὁ πάντας ἴσῃ, καὶ ἀ-
 πηκόατι, ὡς ἀπὸ πνιγῆ τὸν γί-
 ροντα, ἐκ ἀνασχόμενῃ αὐ-
 τὸν ὑπὲρ ἐξέκοντα ἔτη ἡδὴ
 γηρῶν. ἔτα ἰπὸν τὸ πρῶ-
 μα διδιδύοντο, πυλὴν ἰα-
 λῶν καταδικάσας, ἰπλανῶτο,
 ἄλλῃ ἄλλοι ἀμείβων, ὅτε περ
 καὶ

adolescere incepisset, mul-
 tis in Armenia vitatis per
 adulterium mulierculis, non
 parùm multa suscepit ver-
 bera. Denique verò per
 lectum exiliens & elapsus,
 fuga salutem redemit, ras-
 phano oppletas nates au-
 ferens. Exin puerο quom-
 piam formoso per vim con-
 stuprato, tribus nummorum
 nullibus à pueri paren-
 tibus, cum tenuis essent for-
 tuna, sceditatis impunitas
 tem mercatus est, ne ad
 praefectum Asia duceretur.
 Haec atque eiusmodi misa-
 sa mihi facienda esse viden-
 tur, etenim lutum adhuc in-
 forme erat, ac nondum
 perfecta statua nobis for-
 mata. Cæterum quibus in-
 iurijs confectum aetate pa-
 rentem affecerit, admodum
 auditu dignum esse opinor,

& memoratu necessarium. Et sane omnibus vobis com-
 pertum atque auditum esse reor, quomodo senem praefoca-
 uerit, nequaquam sustinens eum ultra sexaginta annos
 iam senescentem. Postea verò quàm tanti sceleris fama diuul-
 gata est, arrepta quæ fuga se ipse condemnasset, incertis va-
 gans sedibus oberrabat, terram terra communiādo. Quam in pe-
 regrina-

καὶ τὸν βασιλεὺς οὐρανῶν
τῶν Χριστιανῶν ἱξίμαθι, περὶ
τὸν Παλαιστίναν δις ἑρπύσει
ἡ γραμματεῖς αὐτῶν ξυ-
γγραφῶν. καὶ τίς ἔστι βρα-
χὴ πᾶστας αὐτοὺς ἀπὸ φαν-
τεῖας καὶ διασάρχεως καὶ
ξυμπαγωγῆς, καὶ πάντα μό-
νον αὐτοὺς ἔμ. καὶ τῶν βί-
βλων τὰς μὲν ἱξίμαθι, καὶ
ἀποσάφα, ποτὶς δὲ αὐτοὺς
καὶ ξυμπαγωγῆς, καὶ ὡς θύμ
αὐτὸν ἱκάνοι ἰδιουνοῦτο,
καὶ νομοθετῆς ἱκάνοι, καὶ πᾶ-
σας τὰς ἐπιγραφὰς. τὸν μὲ-
ν γὰρ γινώσκοντες ἵτι σὺ δον-
τιν ἄνθρωπον, τὸν ἑρπύσει Πα-
λαιστίναν ἀνασκολοπιώμετα, δ.
τὴν βασιλὴν πάντων τε καὶ τὸν
ἀσπασσῶν τὸν βίβλ. τότε
δὲ καὶ συνηφθᾶς ἐπὶ τοῦτω
ὁ Πρωτεύς, ἐνέπρασεν ἂς τὸ
ἀποσάφιστον, ὅτι καὶ αὐτὸ
ὁ μικρὸν αὐτῶ ἀξίωμα πει-
ποίησι πᾶς τὸ ἑξῆς βίβλ.,
καὶ τὸν τεράστιον καὶ δοξασ-
τικόν, ὃν ἑρπύσει ἐνύχην.

ἐπὶ

cerem illapsus est. Quae quidem res ipsi non medio-
crem dignitatem cum ad insequentem vitam, tum inepitai
et gloriam, quarum erat amantissimus, conciliauit. Itaque

reginatione et mirificam
illam Christianorum san-
pientiam perdidit, cir-
ca Palastrinam sacerdoti-
bus et scribis illorum con-
uersans. Ac sane non mulo-
to in tempore pueros om-
nes illos praefesse ostendi-
dit, propheta, ac sacrificio-
rum princeps, et Synago-
gae socius, breuiter, omnia
solus existens. Praeterea li-
brorum nonnullos exposuit,
nonnulli vero et sua in-
dustria conscripti sunt. Ac
veluti deum hunc ipsum per-
hibebant: nam eo et legum
auctore utebantur, et prae-
fectum illum declarabant.
Itaque etiamnum magnum
illum hominem reuerenter
colunt, nempe illum qui
in Palaestina crucifixus est:
quoniam primus nouum il-
lud mysterium in hominum
vitam inuexerat. Tunc ve-
ro comprehensus etiam ob
hoc ipsum Proteus in car-

ἐπὶ δ' οὐδ' ἐδίδετο, οἱ Χρι-
 στιανοὶ συμφορὰν ποιεῖν οἱ δ'
 πρᾶγμα, πᾶσι αἰκίνουσι, ξαρ-
 πάσαι παρ' ἑμμοὶ αὐτόν. ἄτ'
 ἐπὶ τοῦτο ἡ ἀδωάτωρ, ἢ γὰρ
 ἀπὸ θύρα πᾶσα οὐ πᾶρ-
 ἔργως, ἀπὸ ξυῶ σπυδῆ ἐγί-
 γνητο. καὶ ἑαυτὸν μὲν ὡς οὐδὲν ἡ δ'
 ῥᾶν παρὰ τῷ δισμωτηεῖα
 πωρεμφοῦντα γράιδε, χῆρας
 τινὰς, καὶ παιδία ὀρφανά. οἱ
 δ' ἐν ἑλᾷ αὐτὸ καὶ σιωπᾷ ἔθε-
 δον ἐνδορμῇ αὐτῷ, εἰς ῥᾶν
 ροντὸν τὸς δισμοφύλακας·
 ἅτα δ' ἅπαντα ποικίλα ἔστικο-
 ρίσι, καὶ λόγοι ἐροὶ αὐτῷ ἐλῆ-
 γοντο. καὶ ὁ βίλτις ὁ Πιριγρί-
 νος (ἔτι γὰρ τῷτο ἐκαλᾶτο) κατε-
 νὸς Σωκράτης ὅτ' αὐτῶν ὡ-
 νομάρι. καὶ μὲν καὶ τῶν ἐν
 Ἀσίᾳ πόλεων ὅσων, ὧν ἡ πόλις
 τινος, τῶν Χριστιανῶν σι-
 λόντων ὅτ' τῷ τοῖν, βοήθη-
 σουτες καὶ ξυωγορεύουσιν, καὶ
 παραμυθησόμενοι τὸν ἄνδρα
 ἀμύχα.

postquam in carcerem con-
 iectus est, Christiani hanc
 rem grauit̃ & indignè fe-
 rentes, nullam non impen-
 debant operam, & planè
 mouebant omnia, tentans
 tes si quo modo illum fur-
 tum possint eripere. Deinde
 animaduertentes hunc ca-
 natum frustra esse nihil ta-
 men ex altero quo capitiuus
 egebat obsequio intermi-
 ttebant, verum omnia cum ma-
 gna fide & diligentia præ-
 stabant. Ac manè quidem
 illicò videre erat iuxta car-
 cerem præstolantes anus vi-
 duas quaspiam, & orbos
 puerulos. Illorum verò pars
 etiam vnά intus cum illo
 somnum capiebant, corrup-
 ptis pecunia custodibus. Ex
 in omnis generis cœna in-
 ferebantur variæ, ac sacri
 inter sese sermones diceban-
 tur. Atqui optimus ille Peres-
 grinus (adhuc enim hoc nos-

minis obtinebat) nouus quoque Socrates ab illis nominaba-
 tur. Quin etiam in Asia plerasque vrbes fuisse constat, à
 quibus venerunt quidem laturo auxilium, Christianis miti-
 gentibus ex publico, neq; non collocuturi, & virū consolaturi.

INCRE-

ἐμύχανον διὰ τὸ τάχ' ἵ-
πιδένωνται, ἱππῶν τι τοῖς
τοῖς γυῖαι ἀμύσιον ἱπβρα-
χὴ γὰρ ἀφ' αὐτοῦ πάντων. καὶ
διὰ καὶ τῷ Πιριγεῖνῳ πομπὰ
τότε ἡνι χρέματα παρ' αὐ-
τῶν, ἐπὶ πεφάσταιν δισ-
μῶν, καὶ πρόσθεν μὲ μικρὰν
ταύτην ἵπποισαν. πεπύκασαν
γὰρ αὐτοὺς οἱ λαοὶ δ' αὖ μόνον τὸ
μὴ ὅλον ἀθάνατον ἵσταναι, καὶ
βιάσασθαι τὸν ἀνθρώπον, παρ'
ὃ καὶ καταφρονεῖ τὸ θανάτου,
καὶ ἵκοντα αὐτοὺς ἐπιδιδόσ-
σιν οἱ πομπῶν. ἱππῶν δ' ὁ νο-
μοθέτης ὁ πρῶτος ἵππῳ
αὐτοὺς, ὡς ἀδελφοὶ πάντων
ἦν ἀπὸ τῶν, ἱππῶν ἀπαξ
παραβάντων, θύει μὴ τὰς Ελ-
λινικὰς ἀπαρνήσονται, τὸν
δ' ἀνθρωποποιήσαντες ἱππῶν
σοφιστὴν αὐτῶν πεποιθῆσαι
καὶ κατὰ τοὺς ἱππῶν νόμους
βιάσει. καταφρονεῖσιν οὖν
ἀπάντων ἱππῶν, καὶ λοιπὰ
ἵκουσιν, αὐτῶν τινὲς ἀπε-
βῆς

Incredibile verò est, quan-
tum studium & celerita-
tem in hoc ostendant, si quid
tale vulgo innotuerit. Illis
cò enim nulli rei parcunt.
Proinde Peregrino quos
que multe tunc opes abila-
lis mittebantur, sub vincu-
lorum prætexitu, nec vul-
garem rerum proventum
lucrificiebat. Etenim
huad dubitanter sibi per-
suaserunt infelices illi, se
omnino immortalitate frui-
turos, perpetuoque victu-
ros esse. Quam ob rem &
mortem magno contem-
nunt animo, ac non pauci
sua sponte semet occiden-
dos offerunt. Deinde pri-
mus quoque illorum legis-
lator eorum persuasit ani-
mos, quemadmodum om-
nes inter se fratres essent.
Postea verò quàm semel à
nobis desciverunt, Græco-
rum deos constanter abne-
gant, solum autem Crucifi-

xum illum impioiorem adorantes, secundum illius leges vi-
uendi rationem instituerunt. Proinde apud illos omnia ex
æquo habentur contemptui, existimanturq; esse communia,

βῆς πίστας τὰ βίαια παρα-
 λήξασθαι, ἢν βίονω παρὶς
 ὅτι τις ἂν αὐτὸς, γένης καὶ τι-
 χνίτης ἀνθρώπων, καὶ πρά-
 μασιν ἡθοῦσι διωκόμενος, αὐ-
 τικά μάλα πᾶσι τοῖς ἰσχυρο-
 ῖς ἐκείνους, ἰδιώταις ἀνθρώ-
 ποις ἐκχάνων. πάλιν ἀπὸ τοῦ
 Περικλέους ἀφ᾽ ἑνὸς τοῦ
 τότε τῆς Συρίας ἄρχοντος,
 ἀνθρώπου φιλοσοφίας χαίρον-
 τος, ὅς σιωπῶν τὴν ἀπόνοιαν
 αὐτοῦ, ἅτι λέγουσι ἄνθρωποι
 θανάτου, ὡς δόξαν ἐπὶ τότε
 ἐκείνοι, ἀφ᾽ ἑνὸς αὐτοῦ, ἰδί-
 ῶς κοσμάτως ἡσυχάζων ἀ-
 ξίον. ὁ δὲ ἂν τὴν οἰκίαν ἐκ-
 κληθεὶς, καταλαμβάνει τὸ
 περὶ τοῦ πατρὸς φόβου ἐκ-
 κληθεὶς, καὶ πομπὴν τῆς
 ἡσανατομίας τὴν κατὰ
 τοῦ αἵματος διήρπασεν ἀπὸ τῶν
 πτωχῶν λιγυμάτων παρὰ τὴν
 ἀκαθαρσίαν αὐτοῦ, καὶ μόνοι
 ἀλλήλων οἱ ἄλλοι, ὅσοι
 αἱ πτωχικὰς δίκας τάλαντα.

qua citra fidem exactè ex-
 ploratam in communem ve-
 sum à quoquam deferente
 suscipiunt. Quòd si quis
 praestigator, aut alioqui ho-
 mo promptius et versutus,
 et rei faciendae apposi-
 tuseos accesserit, breui ada-
 modum opulentiùs effici-
 tur, quippe qui hominum
 idiotarum simplicitate cal-
 lidè queat abuii. Caterùm
 Peregrinus tandem liber dis-
 missus est ab eo qui id tem-
 poris praesidem agebat in
 Syria, viro non mediocri-
 ter Philosophiae commer-
 cio gaudente. Qui cum il-
 lus subolfecisset arrogan-
 tiam, quòd iam statuisset
 mortem oppetere, ut per
 hoc praeclara fama gla-
 riam apud posteros relin-
 queret, dimissi illum, ne di-
 gnium quidem ratus eundem
 esse supplicio. Ille rero ex in-
 domum regressus, comperit paternae cedis memoriam non-
 dum fuisse sopitam, sed multos superesse, qui mira per-
 vicacitate accusationem aduersus illum adornarent. Dissipa-
 rat itaque maiorem possessionum suarum partem peregri-
 nationem, ac tantum relictis erant agri ferme quindecim tan-
 lenorum.

ὡς ἔστι παλαιότητα, ἐρίαντες
 τὰ περὶ τὰν τῶν ἀξία, ὡς ὁ
 γίγνηται κατὰ τὴν φύσιν, ὅς ἐστι
 ὁ παλαιός. Ὁ Θεός γὰρ ἔστι.
 γὰρ, πρὸς τὰς ἐκ τῶν παλαιῶν
 πόλιν, πρὸς τὴν αὐτὴν τὰς
 γαλλιώτας παραλαβὼν,
 πρὸς τὴν αὐτὴν, ἀνδρῶν
 ποιεῖ καὶ βοσκύμασι, καὶ τῇ
 λοιπῇ παρασκευῇ ἀπ' ἐπὶ
 γὰρ ἡ κατηγορία, καὶ τὸ ἐκ τῆς
 μαθηρίας, καὶ τὸ ἐκ τῆς
 αὐτῆς μαθηρίας, ἡ παλαιότητα
 τῆς αὐτῆς καὶ μάστιγι ὁ δὲ
 αὐτὸς ἀγανάκτημα, καὶ τὸ
 ὅς ἐστι οἱ ἰδόντες, γί-
 γνηται πρὸς τὴν αὐτὴν, οὗτοι αὖ
 σὺν τῇ ἀποστολῇ. ὁ δὲ σοφὸς
 οὗτος. Πρὸς τὴν αὐτὴν,
 τὰ ταῦτα ἐκ τῆς αὐτῆς οἴοντι.
 ἐκ τῆς αὐτῆς, καὶ ὅπως τὸν ἑνὸς
 τοῦ διόφωτος, πρὸς τὴν αὐτὴν
 πρὸς τὴν ἐκ τῆς αὐτῆς τῶν παλαι-
 ῶν, ἐκ τῆς αὐτῆς, καὶ τῆς αὐτῆς
 καὶ πρὸς τὴν αὐτὴν, καὶ
 πρὸς τὴν αὐτὴν

lentorum. Nam tota subs-
 tantia quam pater reliquerat,
 triginta talentorum summa
 non excessit, non ut
 omnibus modis ridiculus
 Theagenes illam tribus mil-
 libus dignam saltem confirma-
 mauit. Tanti enim neque tota
 Parianorum urbs, tamen si
 quinque ciuitates sibi vicinas
 adiungeret, venderetur, vnde
 cum ipsis hominibus et iu-
 mentis, et reliqua supelle-
 ctile. Vigebat itaque eius en-
 tiam dum flagitium et ac-
 cusatio in recenti hominum
 memoria. Nec ita diu ha-
 bitauit in patria, sed sta-
 tim aduersus eum quispiam
 insurrexerat. Potissimum
 vero ipse populus indigna-
 batur, senem frugi, ut illi
 quibus visus erat, perhis-
 bent, familiariter lugentes,
 qui tam crudeliter et impie
 fuerat occisus. Sedenim sa-
 piens ille praeceus ad haec
 omnia non ascitanter inten-

tus erat, quinam aliquid inuentum comminisceretur, vnde
 vim et periculum a se declinaret. Progressus ergo in me-
 diam Parianorum multitudinem, nutriebat vero iam comam,

πῆραρ παρέρη]ο, καὶ τὸ ξύρ
 λομῖν πῆ χαρὶ λῶ, καὶ ὅλας
 μέλα τραγικῶς ἰσχυάσσο. τοῦ
]Θ' ὅρ' ἐπιφανὲς αὐτοῖς, &
 φῆναι ἔφη τῶν ὑσίου, λῶ ὁ
 μακαρίτης πατὴρ αὐτῶν κα.
 Τίλιπτι, Δημοσίαν ἔν' πᾶσαν.
 τοῦτο ὡς ἵκουσθ' ὁ δῆμ' Θ',
 πῖν' ἡ]ω ἀνδρωποι, καὶ πῶς
 διανομαὶς λιγυρότω, ἀνὴρ
 πρᾶζον ὁδὸς ἕνα φιλόσο-
 φορ, ἕνα φιλόπατριμ, ἕνα
 Διογένης καὶ Κράτη]Θ' ἡμ
 πῶ]λῶ. οἱ δὲ ἔχθροὶ ἱππεί-
 μων]ο, & ἄρ' εἰ τις ἐπιχερέμ
 σπαιμιμνῆσαι τῷ φόνου, λίμ
 θοῖς ὁδὸς ἰδᾶμ]ο. ἔφη οὖν
 τὸ δούτερον πλανησόμ' Θ',
 ἱκανὰ ἐφόσθ', τοὺς Χεισιανὲς
 ἔχωρ, ὅφ' ὦρ' δορυφορέμ' ος,
 ἦν ἅπανσιρ ἀφθόνοισι λῶ, καὶ
 χρόνον μὴν τινα ὅτως ἰδῶσκι-
 το. ἔτα παρανομίσας τὶ καὶ
 ἰερέας (ὥφθ' γὰρ τι ὡς
 οἶμαι, ἰωδίων, τῶν ἀπ' ῥήτων
 αὐτοῖς) οὐκ ἔτι πετιμένωρ
 Christianis repositū esse existimans, à quibus quaquaversum
 incedebat, stipatus, in omnia agebat rerum abundantia. Atq;
 ad hunc modum aliquantum temporis alebatur. Tandem ad-
 misso nescio quo aduersus illos flagitio (siquidem visus erat,
 ut opinor, aliquid ex interdictis comedisse) non recipientibus

sordido amictus pallio, pe-
 ra ex humeris suspensa, &
 baculum manu tenebat: erat
 autē omnino instructus mo-
 re tragico. Talis itaque cum
 ciuib' suis apparuisset: uni-
 uersam, inquit, substantiam
 quam sibi beatæ memoriæ
 pater reliquisset, se velle il-
 lis publicam dimittere. His
 auditis, homines egeni & in-
 opes, neque non ad distribu-
 tionem auidē inhiantes, pros-
 tinus exclamauerunt, illum
 unicum esse Philosophum,
 unicum amantem patriæ, vs-
 num qui verē Diogenis &
 Cratetis esset amulus. Por-
 τὸ autem inimici necessariō
 quiescebant. Etenim si quis
 conatus esset mentionem pa-
 ternæ cædis facere, illicd
 petebatur lapidibus. Se-
 cunda itaque suscepta pere-
 grinatione egreditur vagas-
 turus. satis sibi viatici in
 amplius

ὁ δὲ τῶν ἀπὸ τοῦ ὅτι, ἐκ παλιν-
 νομίας ὤντο. Δὲν ἀποταρ-
 παρὰ τῆς πόλεως τὰ ὑπόμα-
 τας, καὶ γραμματῶν ἐπιδόξας,
 ἔξου ταῦτα ὑπομίσσας, ὑπο-
 σαυτὸ βασιλῆος, ἔτα τῆς
 πόλεως ἀντιπροβουσαμῆς,
 ὅς ἐστιν ἀρχὴ, ἀπὸ ἡμῶν ἐ-
 κινώσας, οἷς ἄπαξ διήλθον μὴ
 ἀφ' ὧν ἐκαστὸν ἀσπασίως, πρὶν
 τῇ ἐπὶ τοῦτο ἀποδημία ἂν
 Αἰγυπτίῳ, παρὰ τὴν Αγαθό-
 βουλον, ἵνα πρὸς τὸν θαυμαστὸν
 ἄσκησιν διήσκησεν, ἐξ ὧν ὁ
 μὲν ἐκαστὸς τὸ ἡμῶν, ἡγί-
 ον ὅτι πηλὸν τὸ πρόσπορον, ἐν
 ποταμῷ δὲ τῶν πρὸς τὸν δῆ-
 μον ἀναφῶν τὸ αὐτοῖον, καὶ
 τὸ ἀδιάφορον δὲ τῶν κα-
 λῶν ἐπιδανύμεν, ἔτα
 πῶς, καὶ πῶς ὁ νόμος ὑάρθης
 αἰς τὰς πύλας, καὶ ἄλλα πολ-
 λὰ νανικώτερα θαυμαστο-
 ποιῶν, ἐκαστὸν δὲ ὅτι παρὰ
 σπουδασμῶν, ἐπὶ Ἰταλίαν
 ἔλθον, καὶ ἀφ' ὧν τῆς νῆος
 ὅθεν ἰσοδότης πᾶσι, καὶ μά-

λίστα

ampius illis, magna rerum
 difficultate perplexus, per
 recantationem opinabatur
 opes suas iterum à ciuitate
 repetendas esse: missisq; li-
 teris, voluit iussu regis des-
 nuò cuncta auferre. Con-
 trà deinceps missa legatio-
 ne etiam à ciuibus, nihil la-
 ctum est, sed iussus est sta-
 re rebus semel ab ipso con-
 stituitis, præsertim à nemi-
 ne ad hoc per vim compul-
 sus. Post id tertiam in Aegy-
 ptum peregrinationem in-
 stituit ad Agathobulum iter
 faciens, ut admirando stu-
 dio semet exerceret, tondens
 capitis dimidium, ac vul-
 tum limo oblinens. Postea
 in magna circumstantiis po-
 puli corona, tractans in man-
 nibus virilia, hoc tanquam
 medium & indifferens esse
 demonstrabat. Exin ver-
 berabat, & verberabatur
 ferula circa nates. multaq;
 alia iuueniliora more miri-

fico ac præstigioso designabat. Caterùm ad hunc modum in-
 structus & exercitatus hinc soluit in Italiam egressusq; è navì,
 statim omnes homines infectatus est linguæ petulantia, cum

αἷα τῷ βασιλεῖ, πρῶτον
 αὐτὸν καὶ ὑμῖν ῥά τ' αὖτις, ἀδελφεῖς,
 ὡς ἀσφαλῶς ἐτόλμα. ἐκείνῳ
 γὰρ, ὡς ἀπὸς, ὁλίγον ἔμειλε τῶν
 βλασφημιῶν, καὶ ἐκ ἧς φι-
 λосоφίαρ ἀποδύμενόν τινα
 ἐκλάσῃ ἐπὶ ῥήμασι, καὶ μά-
 λιστα, τίχνην τινὰ τὸ νοῖδο.
 πᾶσαι πεποιήμεναι. τέττο-
 ν καὶ ἄρ' ἐπὶ τῶν τὰ τῆς δό-
 ξης ἐνέαντο. παρὰ γοῶν
 τοῖς ἰδιώταις καὶ πειθήναι-
 οῖς ἐπὶ τῇ ἀπνοίᾳ, μίχρη δὲ
 ὁ πλὴν πόλιρ ἐπιτραμμία
 οὔ, ἀνὴρ σοφὸς, ἀπίστη.
 ψῆφ' αὐτὸν ἀμείψας ἔστην.
 φῶντα τῷ πράγματι, ἀπὸν
 μὴ δῶδαι πλὴν πόλιρ τοιοῦ-
 τόν φιλοσόφον. ἀλλὰ ἀπὸ
 καὶ τοῦ ἐλευθέρου αὐτοῦ, καὶ
 οὗτο σῶματ' ἐν ἅπασιν, ὁ
 φιλόσοφ' οὗτο πλὴν παρρη-
 σίαν καὶ πλὴν ἄγαν ἐλευθ-
 εριαν ἐξέλασας, καὶ πρὸς ἅπαν-
 τα τοῦτο τῷ Μουσωνίῳ καὶ
 Διονί καὶ Εὐκλείτῳ, καὶ ἄ-
 τις

urbi nihil opus esse tali philosopho. Quare hoc quoque de illo
 memorabile est, dum in ore orat omnibus, philosophus propter
 dicendi libertatem, ac immodicam linguae licentiam eieclus,
 At enim iam exactius oppido, cum Musonio ac Dione et d. Epi-

primis verò regem, quem no-
 uerat natura placidissimum
 et mansuetissimum: quare
 impulsus, tutiori debaccha-
 batur in omnes audacia.
 Etenim regi, ut par erat, pa-
 rum curae erant conuitia et
 blasphemiae, neque ullum
 ex his qui philosophia se tra-
 diderant, propter verba sup-
 plicio afficere dignabatur,
 cum primis verò eos qui ratio-
 nem conuictis impetendi aliorum
 artem sibi peculiarem fecis-
 sent. Porro autem Peregrina-
 nus tanta dicendi licentia
 non mediocrem sibi glo-
 riam comparabat. Itaque a-
 pud homines idiotas in ma-
 gna erat admiratione et re-
 uerentia propter arrogan-
 tiam, donec is qui Reipub.
 procuracionem obibat, vir
 sapiens, eieclus eum able-
 gasset, cum prater modum
 hac libertate nimisque petus-
 lanter abuteretur, dicens,
 Eieci

περὶ αὐτοῦ τοῦ εἰρησέθεντος
 τοῦ ἐλπίου. ἔτι δὲ ἐπὶ τῷ
 Εὐάδα ἰαθῶν, ἄρτι μὲν ἡ
 λαοὺς ἰσοδορεῖα, ἄρτι δὲ
 τοὺς Εὐλάας ἐκδοῦν ἀντὶς
 ραδοῦσα Εὐμαίοις. ἄρτι
 δὲ ἀνδρᾶ παλαιῶν καὶ ἀξιό-
 ματι πύχοντα, διότι καὶ ἐν
 τοῖς ἀποῖς ἐν ἰσθμῷ τῷ
 Εὐάδα καὶ ἔδωρ ἐπὶ ἡ-
 γῇ τῇ Οὐλυμπίᾳ, καὶ ἰκνοῦν
 διψᾶ ἀπὸ μύσους τοὺς πα-
 ρηγεῖς, κακῶς ἠγόρευον,
 ὅς καταβηλῶντα τοὺς Εὐ-
 λάας, διοικ τοὺς θιατὰς
 τῶν Οὐλυμπίων ἀνακαρτι-
 γῶν διψῶντας, καὶ ἐν Δία
 καὶ καὶ ἀρβύλας ποταμοὺς
 αὐτῶν, ὡς σφοδρῶν τῶν νό-
 ρων, ἀτίως δὲ τὸ ξηρὸν τοῦ
 ἡλίου, ἐν ποταμῷ τῷ πλῆθει
 ἐπιπόλεον. καὶ ταῦτα ἰα-
 θῇ πινυμ τοῦ αὐτοῦ ἕλατ,

ἔτι

flecto consuetudinem habuit,
 cumque alijs quotquot non
 dissimili infortunio mul-
 tatos esse nouerat. Ad ex-
 tremū ita regressus in Græ-
 ciam, modò probroffis di-
 lis Elienses impetebat, mo-
 dò Græcos ut aduersus Ro-
 manos arma sumerent, so-
 licitabat, modò virum in-
 dustrium, & multa digni-
 tate præditum turpiter in-
 uadebat, propterea quòd il-
 le præter alia quibus de
 Græciis erat optimè meri-
 tus, etiam hac in re non
 vulgarem præstitisset Græ-
 ciæ & opem & operam,
 quòd aquam in Olympiam
 deduxisset, ac primus po-
 pulum ad festiuitatem con-
 fluere solitum, sui pereun-
 tem subleuasset. In hunc ergo
 Peregrius lingua pros-
 cacitate adductus, turpia
 verba euomere non cessabat, quasi Græcos hac mollitie
 effamineret: Oportet spectatores Olympiorum suum fortiter
 tolerantes perdurare. Ac per Iouem non pauci illorum
 mortem oppetebant, vehementibus morbis impliciui, interea
 propter loci siccitatem in magna & promiscua multitudine
 emergentibus. His ita dictis, de eadem aqua potare solebat.

aded

ὅς δ' μικρὸν κατέλυσεν αὐτόν.
 τότε ἰπιδραμόντων ἅπαντων,
 τότε μὲν ἐπὶ τὸν Δία κατασ-
 φυγὼν ὁ Ἰγνυαῖος, εὖρε τὸ
 μὴ ἀποθανεῖν. ὅς δ' αὖτε τὴν ἐξῆς
 Ολυμπιάδα, λόγον τινὰ διὰ
 τῆς ἁγῶν ἰσχυρὰς σωθεὶς, τὴν
 διὰ μίσην, ἐξελύκει πρὸς τὰς
 ἑπὶ τῶν ἰσχυρῶν, ἵππερ τὸτο
 ὕδαρ ἰπαγαγόντων, καὶ ἐπὶ
 λογίαν ἵππερ τῆς τότε φυγῆς.
 ἤδη δ' ἀμυλούμενος ὕψ' ἀν-
 πάντων, καὶ μηκέτι ὁμοίως
 πείθεισιν ὡς (ἴσως γὰρ ἡ
 ἅπαντα) καὶ ἔτι καὶ
 νεύων ἰδύων, ἐφ' ὅτῃ
 ἐκπύει τὸς ἰντυγάνοντας,
 καὶ θαυμάζει, καὶ πρὸς αὐτὸν
 ἀποβλέπων ποιεῖσιν, οὐκ
 ἐξ ἀρχῆς θρηνητικὰ ἔρω-
 τα ἱρῶν ἰσχυρὰν. τὸ τιλ-
 τῶν τὸς τὸν ἄνθρωπον ἰδύων
 σαλὸς περὶ τῆς πυρᾶς, καὶ δι-
 δῶκεν λόγον ἐς τὸς ἑπὶ τῶν
 ὁδῶν

adeò ut propemodum ab
 omnibus accurrentibus la-
 pidibus fuisset obrutus, nisi
 tunc commodum ad Iouis
 simulachrum arrepta fuga
 generosus ille se contulif-
 set, ac ita præsenti disci-
 mini vitata morte se subtraxisset. Caterum in proxima Olympiade orationem
 per quadriennium quod in-
 terfluxerat, multa cura me-
 ditatam atque compositam,
 ad Græcos habuit, laudes
 eius qui aquam deduxerat,
 ac fugæ suæ tunc factæ des-
 fensionem complectentem.
 Iam. verò ab omnibus cer-
 tatim contemptus negligebatur, nec erat amplius per-
 inde in precio et admiratione. Siquidem frivola et ex-
 oleta erant quæ moliebatur omnia, nec quicquam
 poterat amplius noviter cõs-
 mentem aut excogitatum

producere, quo stuporem et admirationem incussisset ac-
 cedentibus, et quo ille sibi dignitatem atque auctoritatem
 conciliasset, cuius sub initium amore non dicendo extremè
 ambitiosus flagrabat. Ad extremum hoc temerarium et au-
 dax de pyra facinus commentus est, eaque de re in Græcorum
 multitu-

θεὸς ἀπὸ Οὐλυμπίων τῶν ἱμα-
 πεδίων, ὡς ἰς τὸ πῶς καύσων
 ἑαυτόν. καὶ νῦν αὐτὰ ταῦτα
 θαυματοποιῶ, ὥς φασί, βό-
 θρον ὁρύνειν, καὶ ξύλα συγ-
 κομίζων, καὶ δανύων τινα
 τῶν καρτερίων ὑπισχνούμε-
 νος. ἰχθὺς δὲ, οἷμα, μάλιστα
 καὶ πειμνύειν τὸν θάνατον,
 καὶ μὴ θραπιδώειν ἐκ
 τοῦ βίου, ἀλλὰ καὶ πάντως διέ-
 γνωστοὶ ἀπαμάρτιστα, μὴ
 πυρὶ, μηδὲ τοῖς ἀπὸ τῆς τρα-
 γῆας τοῖς καύειν, ἀλλὰ ἔτι
 ῥῶν τινα θανάτου τρέπον, μυ-
 εῶν ὄντων ἰσόμειρον ἀπὸ
 θεῶν. ἀλλὰ καὶ τὸ πῶς, ὡς Ἡρά-
 κλειδός τι ἀσπάζεται, τι δὲ
 ποτε ἔχῃ κατὰ σιγῶν ἰσόμει-
 ρος ὁρῶν ὁ δεινός, ἐν ἰσχυ-
 ρῶ ἑαυτὸν ἐνιπρησι μόνος,
 ἵνα τινὰ, οἷον Θιαγρόν ἢ ἄλλον
 Φιλοκτείτῃ παραλάβω; ὁ
 δὲ ἐν Οὐλυμπίᾳ, τῆς πανηγύ-
 ρους πληθύνει, μόνον ἐκ ἐπι-
 σκη-

multitudinem sermonem
 iam sparsit quod statim à
 prioribus Olympijs veluti in
 diem posterum flammis se-
 met ipse traditurus esset.
 Et nunc hæc ipsa multis
 adorant præstigijs, ut fa-
 ma est, eruenda fossa, li-
 gnisque comportandis, ac
 miram & inusitatam toles-
 rantiam promittendo. Er-
 rat verò illi, ut mea fere
 sententia, omnino mors ex-
 pectanda, nulloque modo
 à vita profugiendum. At
 si immobili proposito prorsus
 constitutum habet mor-
 tem cum vita commutan-
 re, consentaneum mihi vi-
 debatur, ne hoc igne fie-
 ret, neque his quæ sunt
 in tragædis, uteretur, sed
 alia aliqua mortis permuta-
 tione, quum infinita
 sint, electa, è viuis discedo-
 ret. Quod si tamen igne,
 tanquam re quapiam Her-

culea, tantopere delectatur, cur non potius per silentium
 electo quopiam monte multis arboribus confito, in eo se ip-
 se concretauit solus, vno aliquo, cuiusmodi est Theagenes,
 Philoctete assumpto. Ille autem in Olympia præsentem magna
 hominis

ὁκλῶς δὲ ἴδοντα αὐτὸν, ἐν ἀ-
 νάξῃ ὄντα, μὴ τὸν Ηρά-
 κλειδῆα καὶ καὶ τοὺς Πάτρας
 ποίει, καὶ τοὺς ἀδελφεοὺς Δίνας δι-
 δόντα τῶν τολμημάτων. καὶ
 κατὰ τοῦτο πάντων ὅψις ἦν
 αὐτὸ τοῖσι, ὅτι ἰχθὺς πάλαι
 ἐς τὸν βυθὸν φάλαρα δὲ ταῦ-
 ρον ἱμνέοντα, τὴν ἀξίαν
 ἀρετῆς ἐκείνου, ἀπὸ μὴ ἀπαξ
 χανόντα πρὸς τὴν φλόγα, ἐν
 ἀκαρῇ τιθάναι. καὶ ἥ αὖ-
 καὶ τότε οἱ πολλοὶ μὴ λίγ-
 οισι, ὡς ὁ δὲ οὐκ ἔστιν ὅτι
 αὐτὸ θανάτου πρόβλημα τοῦ
 πυρός· ἀνοίξαι ἥ δὲ μόνον
 τὸ σῶμα, καὶ αὐτίκα τιθάν-
 ναι. τὸ μὲν τοὺς θεομαίευνος
 τὰ οἶμα, ὡς σιμὸν, ἐν ἑρῇ
 χαλεπῇ καὶ ὀδυρῇ ἄνθρωπον.
 ἔνθα μὴ δὲ δάκρυα ὄσοντα
 ἀπὸς ἀφθονόσποντας. ἀκού-
 τι δὲ, οἶμα, ὡς καὶ πάλαι
 ἔλεον τὸν ἑλδοῦν γνέσθαι,
 καὶ

hominum frequentia, non
 in tabernaculis se solum vi-
 debit, alioqui haud indi-
 gnus existens per Herculem;
 sicut par est homines par-
 ridas ac impios malefan-
 torum poenas dare. Quis
 etiam mirum cunctanter
 ac serò illud facere vide-
 tur, quem iam dudum os
 portebat in Phalaridis tan-
 tum illapsum, dignum ne-
 farijs factis exhausisse sup-
 plicium, nec tantum se-
 mel in flamma hiscentem
 subito expirare. Etenim
 à multis hoc pro certo con-
 firmati audio, nullam mor-
 tem esse velociorem aut
 properantiolem, quàm eam
 quæ per ignem illata fue-
 rit. Solum enim os aper-
 riendum est, & statim ef-
 flatur anima. Atqui & il-
 le, ut opinor, eam quoque
 spectaculi dignitatem secum

volutat in animo, tem videlicet gravem & præclaram esse;
 sacro in loco comburi, ubi ne sepelire quidem alios mor-
 rientes religiosum dicitur. Audiuiſtis enim, nisi fallor, quem-
 admodum iam olim quidam cupiens gloriosum & celebrè
 apud posteros nominis sui monumentum relinquere; cùm
 nullam

ἐπεὶ καὶ ἀπορρόπον ἔκ ἐ-
 γωνίτουχῶν τοῦδε, ἐνέπα-
 σι τῆς Εὐβοίας Ἀρτίμιδος
 τὴν νύκτα. τοῦτόν τι καὶ αὐ-
 τὸς ἐπιοῶ, θεῶν ὅτι τῆς
 δόξης ἐνέτιγχευ αὐτόν. καὶ
 ὁ φησὶν, ὅτι ἵκιν τῶν ἀν-
 θρώπων αὐτὸ δρᾷ, ὡς Αἰδά-
 ξαν αὐτὸς θανάτου κατὰ φρο-
 νῆν, καὶ ἐκαρτερῶν λόις ἀν-
 σῶις. ἐν δὲ ἰδέας ἄν ἰσοίς
 μέν, ἔκ ἐκείνων, ἀπ' ὑμᾶς, ἃ
 καὶ τοὺς κατέρχους βούλοισι
 ἄν μαθητὰς αὐτοῦ γινώσκω
 τῆς καρτείας ταύτης, καὶ
 κατὰ φρονῆν θανάτου, καὶ κα-
 πόσι, καὶ τῶν τοιούτων δα-
 ρμάτων. ἀπ' ἐκ ἁμ' ἑνὸς δὲ ὅ-
 τι, βύλη θείη τι. πῶς δ' ὁ Πρω-
 τὸς τῶν δεικνύντων, καὶ τὸς μὴ
 χησὶς ὠφελᾷσα, τὸς δὲ πονη-
 ρὸς ὁ φιλοκινδυνώτιρος καὶ
 βληντοῦτος ἀπ' ἀνῶν, καὶ ὁ
 δαυατὸν ἴσω, ἐς τὸ μόνος ἀ-
 παντῆσθαι τὸς πᾶς τὸ ὠφέ-
 λιμον ὁ φεμῶς τὸ πρᾶγμα.

ὑμᾶς

tum hac in re sit profuturus, nec malis & nefarijs homi-
 nibus maiorem ad contemnenda pericula, & sceleratiora
 audiendi animum addiurus? Esto sanè ad hoc tātum cōkursu
 vos esse, qui in optimam partē hanc rem saltem spectaturi sine.

nullam aliam videret sibi
 relictam esse innotescendi
 rationem, Ephesæ Dianæ
 templum absumpsit incen-
 dio. Tale quippiam & hic
 secum molitur in animo:
 tanta gloriæ cupiditate tan-
 tum non miser ille cona-
 bescit. Sedenim aiunt il-
 lum hac ipsa hominum gra-
 tia facere, ut eosdem mor-
 tis contemptum doceat, ac
 in rebus arduis toleran-
 tiam. Ego verò perliben-
 ter interrogarem, non il-
 lum, sed vos, nunquid etiam
 maleficos & facinorosos en-
 ius discipulos fieri cupiatis
 in eiusmodi tolerantia per-
 discenda, ac morte contem-
 nenda, tum afflictionibus &
 cæteris terroribus fortiter
 perferendis? Atqui ceritè
 compertum habeo, ista vos
 minime velle aut cupere.

Quo igitur pacto hoc Pro-
 teus discernit, ut bonis tan-
 tum

proine

ὅμως δ' οὐκ αὐθις ἱράδωμαι,
 δεξιῶδ' ἄρ' ὑμῶν τοὺς παῖ-
 δας ἡλωτὰς τῷ τοιούτῳ γη-
 νῶσαι· οὐκ ἄρ' ἔποιτι, καὶ τὸ τῷ το-
 ῦτό μιν, ὅπου μέλει αὐτῶν ἴσ' ἔ-
 μαθητῶν αὐτῷ ἡλώσεσθαι ἄρ'·
 ἴδ' οὐκ ὁμοῦ τῷ μάλα πα-
 ρατίσας ἄρ' τις, ὅτι τὰ πα-
 ἡλῶν τὰνδρὸς, ὃς ἔπειτα ὅ-
 διδασκάλῳ, καὶ σωθεῖν πα-
 τὰ τὸν Ἡρακλῆα, ὥς φησιν,
 ἀπὸντι, διὰ μὲν ὅτι βρα-
 χὲς πανοδαιμόνων γηνῶσαι, καὶ
 συμπεσόντων ἐπὶ λιπαρῆς τὸ
 πῦρ. οὐ γὰρ ἐν πυρὶ καὶ βάνα-
 ρος καὶ πρίβαντος ἴσ' ἔ-
 λθ' ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀσφαλῆ καὶ ῥα-
 δία, καὶ πάντοτε ἄρ' ἔστιν. τὸ τί-
 λ' ἔστι καὶ τὸ λιπαρὸν καὶ
 ἡλῶν, τὸν πῦρ ἀρ' σωθεῖ-
 τα ἰορμῶν συνίσθαι, ὥς ἐνι
 μάλα, χλωρῶν, ἵνα πορνιγ-
 θῶν ὡς λαπνῶ τὸ πῦρ ἴσ' αὐ-
 τὸ, ὃ μόνον Ἡρακλῆους καὶ Ἀ-
 σκλαπιῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἱερο-
 ούνων

proinde ego vos iterum ro-
 gabo: Cupitisne liberos ve-
 stros illius amulos fieri?
 Haudquaquam dicetis. At-
 qui hoc ipsum quarebam,
 num quis ex discipulis eius
 eundem imitaretur? Thea-
 genem itaq; in hoc quispiam
 iure optimo accusare possit,
 quod cum in alijs per om-
 nia viri amulus esse studeat,
 hac in parte tamen praece-
 dentem praeceptorem minus
 sequatur, iterque cum eo fa-
 ciat, ad Herculem, velum-
 ti perhibens, abeunte, prae-
 ferim cum in breui possit
 summè ac omnibus nume-
 ris felix euadere, per prae-
 ceptis saltem in ignem illas-
 psus. Neque enim in pera,
 aut baculo, aut sordido
 pallio circumferendo, a-
 mulationis summa sita est,
 sed haec extra periculum
 posita sunt, & imitatu fa-
 cilia, & cuiusvis homi-

nis. Ipsum finem & caput amulari conuenit, ingenti
 videlicet pyra ex truncis ficulneis & maximè viridi-
 bus congesta, fumo semet praefocari. Siquidem ignis non
 tantum n̄ Herculis & Aesculapij proprium aestimandum est, sed
 sacri-

ἑταροὺς καὶ ἀνδραγάτας, οἳ ἐν
 ῥᾷ δυνάμει κατὰ δίκην αὐ-
 τὸ πάσχοντας. ὥς ἄμαυον
 τὰς ἐν τοῦ καπνοῦ ἰδιότη-
 τας ὑμῶν μόνον ἂν γένοι-
 το, ἅπας τὸ μὲν Ἑρακλῆς,
 ἅπας ἄρα καὶ ἰσότητος τι
 τοῦτο, καὶ οὐκ αὐτὸ ἰσότη-
 τος, καὶ τοῦ Κροτάφου αἰ-
 ματος, ὡς φησὶν ἡ τραγῳ-
 δία, κατὰ τὸ μὲν. οὗτο
 δὲ τινος αἰτίας ἔλαττον
 βάσι, φέρον αὐτὸν ἄς τὸ
 πῦρ, καὶ Διὸς, ὅπως τὸν κατὰ
 εἰς ἀπὸ δὲ τῆς, κατὰ τὸν οἱ
 Βραχμῶν. ἱκάνους γὰρ ἰα-
 τὸν ἔξω Θεοφάνους ἀνάστα, ὡ-
 σπερ ἐκ τῶν, καὶ ἐκ τῶν οἱ
 οὐκ τινος μωρὸς καὶ ἐκ τῶν
 ζῶντες ἀνθρώποις. ὅπως δὲ οὐκ,
 καὶ ἱκάνους μιμᾶσθαι ἱκάνοι
 γὰρ ἐκ ἐμπροσθεν ἄς τὸ πῦρ,
 ὡς Οὐγκίαντος, ὁ Ἀλεξάν-
 δρου κυβερνήτης, ἰδὼν Κάλ-
 λανον καὶ ὁμοῦ, φησὶν. ἀπὸ
 ἱπποδᾶρ

sacrilegorum quoque & para-
 ricidarum, quorum iudicio con-
 demnatos, hoc ipso suppli-
 cio affici videmus: ita ut lon-
 ge praeftabilius esse pueni,
 vobis fumo praefocatis opo-
 ret. Hoc enim vobis tan-
 dem ut petulare & pro-
 prium adscribi potest. Alio-
 qui etsi Hercules tale quip-
 piam ausus est, doloris &
 morbi impatiencia impulsus
 hoc fecit, dum sanguine
 Centaurico, veluti restis est
 tragodia, infelix absume-
 retur. Caterum ille quae cau-
 sa incitatus se ipsum in im-
 gnem ferens praecipitat? Per-
 ionem scilicet ut animi to-
 lerantiam hoc argumento
 notam faciat, non fecit ut
 que Brachmanes. Illis enim
 Theagenes praepitorem
 suum assimilare contendit.
 Quasi verò non etiam apud
 Indos inueniantur homines
 vecordes & stolidi, vanaque

gloriae extremè dediti. Attamen quando ita fert animus,
 unitetur illos. Attamen illi ignem insiliendi morem non ha-
 bent, veluti Onesicritus classis Alexandrina gubernator ait,
 cum Indum ardentem, sicut fama est, conspexisset. Verum

ἐκπῶδ' ἀνύσσει πλοσίον πα-
 ραάν[ω], ἀκίνητοι ἀνέχον-
 ται παροπλήμφοι· ἄτ' ἐπισ-
 θάντες κατὰ σχῆμα, καίον-
 ται, ὅδ' ὅσον ὀλίγον ἰντρί-
 ψαντος τῆς κατακλίσεως· οὐ-
 τ' ὅτι τί μίξα, αἰμυρόν
 τιθνήξω, συναρπαδὴς ἀπὸ
 τοῦ πυρός, οὐκ ἂν' ἐλπίδ',
 μὴ ἀναπιδέσθω αὐτὸν καὶ
 ἐμὶ φηκίζω; ἢ μὴ. ὅπερ φα-
 σί, μηχανήσασθαι βαθέαργε
 θάω καὶ ἐν βόθρῳ τῷ πυ-
 ράμ. αἰεί δ', οἱ καὶ μίτα.
 βάπτισθαι φασὶν αὐτὸν, καί
 τινα ὀνέρατα δεικνύσθαι, ὡς
 τοῦ Διὸς οὐκ ἔχοντ' ἐμίσσην
 ἱερὸν χοεῖον. ἀπὸ θαρβύ-
 τω τότε γένεσθαι ἐξ ὧν ἦ διο-
 μοσαίμην ἄν, ἢ μὲν μηδ' ἔσθαι
 τῶν θεῶν ἀγανακτήσασθαι, ἢ Πι-
 ρύριν' ἐκ κακῶς ἀπεθάνοι. οὐ
 μὲν δὲ ῥέειδιον αὐτῷ ἔτ' ἀνα-
 δύναι· οἱ γὰρ σωόντες ἐκώσθαι
 παροπ-

posteaquam congesta atque
 incensa pyra conuenerint;
 propè assistentes immobiles
 lentè assari fortiter susti-
 nent. Deinde ingressi iuxta
 habitum, ardent, ne tantilo-
 lum quidem post accubita-
 rum se auercentes. Caterùm
 ille quid adeò magni aut
 præclari designat facinoris
 si illapsus suffocatur, à flam-
 mis subito & violenter dis-
 cerpius? Neque enim eam,
 ut opinor, spem concepit in
 animo, ut semiuictus ab igne
 resiliat, nisi hoc, quod à non-
 nullis audio, insidiosè struat,
 ut infra quoque in fossa py-
 ra profunda sit. Sunt præ-
 terea qui illum transforma-
 tum iri confirmant: eiq[ue] rei
 comprobanda iam percen-
 sent somnia, tanquam Iupi-
 ter concessurus non sit ut sa-
 cer locus eadē contamine-
 tur. Atqui eam ob rem planè

securus sit animi. Ego enim iurare nō dubito nullum profe-
 ctò deorum grauitè & indignè laturum, si Peregrinus malo
 & infelici fato pessimè interierit. Sedenim neq[ue] facile neque
 promptum iam illi est à proposito regredi. Siquidem qui cum
 illo habent consuetudinem, miserum omnibus modis incitant,

Ἐπερρωμένοι, καὶ σωοδοίῃς ἐς
τὸ ὕψος, καὶ ἀπικαίουσι τὴν
βυβλίον, οὐκ ἰώντες ἀπὸ α-
λῆος, ὅρ' αὖ δύο συγκατα-
σπασσας ἱμῆσοι ἐς τὴν συν-
ραν, ὅντο μόνον χάρις ἱε-
ράσας ἡκούσας, ὡς ἐκ Πρω-
τῆς ἐστὶ καλῶσαι ἀξιοί, ἀλ-
λὰ φοινικα μισθώμασιν ἱε-
ρῶν, ὅτι καὶ φοινίξ τὸ ἱε-
ρὸν ὄρνιθον ἐπιβάναρ πυρᾶς
ἀγίται, πορρωτάτω γάρως
πεβιβηκός. ἀπὸ καὶ λογο-
ποῖα, καὶ χησμός τινος ἀν-
ξασι παλαιῶς δὲ, ὡς κενὸν
ἔναι δαίμονα νυκτοφύλα-
κα γυνίω ἀτόρ. καὶ δαίμων ἐ-
κ βωμῶν ἢ ἐκ ἐπιθυμῶν καὶ
χρῆστος ἀνατίσθαι ἐκ πύλων.
καὶ μὰ Δία ὅσον ἀπακός, ἐν
τοῖς ποταμοῖς ἀνύτοις ἱερ-
θεῖσθαι τινες, ὅς καὶ τε-
ταρτάων ἀπηπάχθαι δι' αὐ-
τὸ φέροντας, καὶ οὐκ ἔστιν ἐν
ταχυκινήσας ὡς δαίμονι ὡς
νυκτοφύλακι. οἱ κατὰρθε δὲ
ὕτοι μαθηταὶ αὐτῷ, καὶ χη-
είσας, οἱ μὲν καὶ ἄδουτον
ἐπὶ

in ignem compellunt, non
sinentes eundem timore con-
sternari aut trepidare: quon-
iam si duobus disceperis id
ignem inciderei; solum hoc
præclare & cum multorum
gratia faceret. Quineriam
hoc inaudiri se ampliùs Pro-
teum nominare nolle, sed
Phœnicem; quod & Phœ-
nix avis Indica tam summò
confecta senio, pyram dica-
tur inscendere. Sedenim vana
communiscitur mendacia, q-
uacula quedam vetera pers-
tensens, ac si deū quempiam
noctis custodem illum fieri
oporteat. Ac iam non obscū-
rè aras quoq; desiderare vñ
deitur; aureisq; donarijs se ho-
noratum iri planè sperat. Et
per Iouem haudquaq; ab-
surdum factu æstimandum
est; si in tanta stultorum ho-
minum multitudine inue-
niantur etiam qui prædica-
re non vereantur, quòd per
ipsum quartana sine liberati;
quodq; noctu in demonē no-
cturnum inciderint. Porro

autem execrandi illius discipuli oraculum quoq; ut opinor;

ἐπὶ τῇ πυρᾷ μηχανήσονται.
 διότι καὶ Πρωτὺς ἑαὶν ὁ
 Διὸς, ὁ τε πάτερ τοῦ ὀνόμα-
 τος, μαντικὰς δὲ μαρτύρο-
 μαί τε, καὶ μὴ καὶ ἱερίας αὐτοῦ
 ἀπαρχθῆναι, μάστιγος δὲ
 παντῆος, ἢ πῶς τοιαύτης
 τιρατορίας, ἢ καὶ νῦν Δία τῆς
 ληϊώ τινος ἐπ' αὐτῷ εἰσὶν αὐ-
 θυκτείου, καὶ διαδοχίαν ἐπὶ
 τῇ πυρᾷ. Θιαγῆς δὲ ἱναγχοί,
 ὧς μοι τίς τῶν ἱταῶν ἀπά-
 γαλι, καὶ Σιβύλλαν ἱερὰ πρὸς
 ρηκῶν περὶ πάντων. καὶ τὰ ἑ
 καὶ ἄλλ' ἀπὸ μνημόνων;

Αἰν' ὑπόταν Πρωτὺς, κυ-
 νικῶν ὅχ' αἰεὶ ὁ ἀπάνω,

Ζεὺς δὲ ἐκδοῦν τιμὴν
 κατὰ τῶν ἀνακῶν,

Εὐφρόνη πρὸς ἑσέας, ἔλθῃ
 ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,

Δὲ τότε πάντας ὁμῶς, οἱ
 ἀρέρης καρπὸν ἴδουσι,

Νυκτὶ πόλον τιμῶν κίλος
 μαῖα ἔρωα μίγιστον,

Σώθρονον Ἡρώς τε καὶ Ἡ-
 ρακλῆϊ ἀνακτῇ.

Ταῦτα μὲν Θιαγῆς
 Σιβύλλης ἀκηκοῦσα φασί,
 ἰδὼ

Hæc quidem Theagenes ex Sibylla se audisse falsò præ-
 dicat,

Ἐσδύτῳ ἰuxta pyramίδα
 chinabútur, propterea quòd

Proteus ille Ioue natus,
 huius nominis propater, va-
 ticinio celebris habitus est.

Neque testari dubito ceriò
 futurum confirmans, ut sa-
 cerdotes quòque illi consti-
 tuantur flagellorum, aut in-
 cendiorum, aut alicuius al-

terius rei monstrifica. Aut p
 Iouem festiuitas illi nocturna
 sacrificabitur, aut festum
 facibus iuxta pyra celebran-

dum. Ceterum Theagenes
 nuper, ut quidam mihi ex fa-
 miliaribus retulit, ait Sibyl-
 lam quoque ea de re ista præ-
 dixisse. Et cur non ipsos pe-
 censamus versiculos?

At ubi iam Proteus Cy-
 nicos longè optimus inter,

Per loca sacra Ioui ruti-
 lum succenderit ignem?

Tunc oēs quotquoti frum-
 tu vescuntur agrorum,

Noctiuagum, ut iubet,
 placate herosa colentes

Concessa Alcide ac Vul-
 cano sede propinquum.

ἔχῃ Βάκιδος αὐτῷ χρησόμεν
 ἥτις τέταρτῃ, φησὶ δὲ Βά-
 κης ἔτα, σφόδρα γὰρ ἱπατῶν·

Απ' ὁπόταν λιωκὸς πο-
 λύνουσι εἰς φλόγα πολλὰ
 λίω

Πηδύση, δόξῃς γὰρ Βαν-
 οῦνι θυμὸν δευθεῖς,

Δὲ τότε τὸς ἄλλους λιωκὰς
 λάπτας, οἱ οἱ ἱπποῖται,

Μιμῶσαι καὶ πότμον αἰ-
 ποιχομένοι λυκοῖο·

Ὅς δὲ λιωκὸς ἰὼν, φάσκει
 μὲν ὁ Ηφαίστιο,

Λάσσει βακίαν ὑψότατον
 τάχα πάντας Ἀχαιοίς.

Ὡς μὲν ψυχρὸς ἰὼν θερμῇ
 χορίαν ἱπποῖται,

Χρυσῷ ὀφθαλμῷ πύρρον,
 μάλα ποτὶ δαυρίαν,

Εἰ καλῶς πάσασιν ἔ-
 χωρτὶς πῖντι τάλαντα.

Τὶ ὑμῖν δοκεῖ, ἄνδρες, ἄρα
 φαυλότερον χρησμολόγῳ ὁ

Βάκεις; Διὸς γὰρ ἔν; ὥς ὅ-
 ρα τοῖς θαυμαστῶς τέτοιον ὀμι-

ληταῖς τὸ Πρωτίως πεισκο-
 πῶν ἰνθαῖαν τοὺς ἱστειρόμενοι.

τῷτο

dicat. Caterum ego illi Ba-
 cidis oraculum contra me-
 morabo. Ait autem ad hunc
 modum Bacis, nimium verè
 vaticinatus:

Postquam multiplici Cy-
 nicus cognomine Proteus

In flammam sese per præ-
 ceptis eiecit ætrem,

A' furis vanum propter
 compulsus honorem,

Proximus occisi, vinum
 quicumque sequuntur.

Vulpicænes alios imitas
 ri fata decebit.

At quicumque metu tre-
 pidus oliværit ignem,

Quam primum saxi pos-
 pulo lapidetur Achivo:

Ne dum friget iners, nim-
 gas producat acutas,

Vsuram exercens, & ple-
 na & diuite pera,

In patria nummosus ha-
 bens ter quinque talenta.

Quid vobis videtur vixi?
 nunquid Bacis deterior vi-

sus est vates esse quam Sibyl-
 la? Sed iam tempus est admi-

rands illis discipulis Protei
 circumspiciendi, ubi potissimum semetip-
 sos purget in ætrem.

τὸτο γὰρ πλὴν λαῶσι καλῶ-
 σι. ταῦτ' ἀπὸντ' , ἀνθρώ-
 σαρ οἱ περικτατοῦ ἀπαντ' ,
 ἥδη καὶ ὠδῶν , ἄξιοι τ' πυ-
 ρός. καὶ ὁ μὲν κατέβη γυλῶν.
 Νίσσα δ' ἐκ ἱλαστυλαχὶ τὸ
 Θιαγενη, ἀπ' ὧς ἤκουσι τῆς
 βοῆς, ἔκυν ὠθὺς, καὶ ἀναβάς
 ἐκκράζα, καὶ μνεία κατὰ
 διέξῃα περὶ τῆ καταδυσκό-
 τ' . ὃ γὰρ οἶδα, ὅστις ὁ βίλτι-
 σ' ἱκάν' ἱκαλῆτο. ἐγὼ δ'
 ἀφ' αὐτοῦ ἀγρόθυγνύμενον,
 ἀπῆκ' ὁφόμεν' ὧς ἀθλη-
 τὰς. ἥδη γὰρ οἱ Εὐμανοδίκαι
 ἱλίζοντο ἄναιρ' ὧς πλεείν.
 ταῦτα μὲν οἱ τὰ ἐν Ηλιδι.
 ἐπεί δ' αἰς πλὴν Ολυμπίαν ἀς
 φικόμεθα, μετὰς δὲ ὁ ἐπι-
 θόδομ' . τῶν κατ' ἐχού-
 των Πρωτίως, ἡ ἱπαινοῦ-
 των πλὴν περὶ αὐτοῦ, ὡς
 καὶ αἰς χάρας αὐτῶν ἤλθοι
 οἱ ποιοί, ἄλλοι δὲ παρὰ τῶν
 αὐτὸς ὁ Πρωτίως, μνεία ὧς
 πλεῖστα παραπαιμποῦν' . καὶ
 τότι τῶν κηρύκων ἀγῶ-
 ν' ,

Hoc enim ipsi combustionē
 vocant. Hæc cum dixisset,
 certatim ab omnibus circū-
 stantibus succlamatum est:
 Combūratur iam illicō flammis
 dignissimi. Ac ille qui-
 dem descendit vbertim ri-
 dens: porrò Nestorem, nem-
 pe Theagenem non latebat
 vociferatio, verūm exaudi-
 to clamore venit illicō. Cūq'
 diciurus ascendisset, magna
 voce exclamavit, innumera
 mala de eo percensens, qui
 descenderat. Minimè verò
 compertum habeo quòdnam
 illi optimo nomē fuerit. Cæ-
 terūm ego relicto illo, vo-
 ciferatione se rumpēte, abi-
 bam visurus athletas. Iam e-
 nim certaminum iudices ὁ
 arbitri in circo esse dicebāt.
 Et hæc quidem acta sunt in
 Elide. Cūm autem venisse-
 mus in Olympiam, maior i-
 bi multitudo aderat, Proteū
 accusantium, quàm eius in-
 ceptum laudantium, adeò ut
 non pauci illorum contrixan-

tes ad manus devenerint: donec progressus ipse Proteus infi-
 nita hominum frequentia deduceretur, relicto à tergo præ-

conu-
m

ἔσθ', λόγους τινὰς διέξυλθε
 περὶ αὐτοῦ, τὸν βίον τι, ὡς
 ἰδὼν, καὶ τοὺς λιπιδώους, δεῖ
 λιπιδώουσι διηγήσασθαι, καὶ
 ὅσα πράγματα φιλοσοφίας ἐκ
 κεικὰ πέμπτου, τὰ μὲν οὖν ἀ-
 ρημύρα ποικίλ' ἐξ ὧν ὁ
 ἥλιος ἡκουεῖ τὰ πλάθεστων
 πειρασμάτων, ἕτα φοβηθεὶς
 μὴ σωτηριῶν ἐν ταύταις
 τύρβῃ· ἐπὶ καὶ ποικίλους τοῦ
 τοῦ πλάθοντος ἰσχυρῶν, ἀπὸ
 θοῶν, μακρὰν χάραν φέρει
 φασ θανατιῶντι σοφιστῇ, τὸν
 ἐπιτάφιον ἑαυτοῦ πρὸ τλαυτῆς
 διέξυλναι. πάλιν τότε τοῦτον
 ἐπὶ κεικῇ, ἔφη γὰρ βόητορα
 χρυσὸν βίον χρυσὸν κορυφὴν
 ἐπιθέσθαι· χρυσὸν γὰρ τὸν Η-
 ρακλέως βιβιωκότα, Ἡρα-
 κλέως ἀθανάτων, καὶ ἀναμ-
 νῶντα τὸ αὐτοῦ, καὶ ὠφελῶ-
 σαι, ἔφη, βούλομαι τοὺς ἀν-
 θρώπους, δάξας αὐτοῖς, ὅτι καὶ
 τρόπον θανάτου κατὰ φρονεῖν.
 πάντας

conum certamine; ubi ora-
 tiones quaspiam de se ipse
 habuit, nimirum quibus exer-
 citijs vitam suam transegis-
 set, quibusq; in periculis vers-
 satus fuisset, tum quantas et
 quam duras difficultates phi-
 losophiæ gratia per omnem
 ætatem periculisset. Itaque
 multa eius generis erant,
 quæ ille differuerat. Ego ve-
 rò saltem paucæ quædā præ-
 circumstantium multitudine
 audiebam. Deinde me-
 tuens ne in tanta turba com-
 primerer, posteaquam mul-
 tos idem patientes cernerem,
 abij, longum valere iubens
 sophistam semet perimens
 tem, suisq; funeris epitaphiū
 ante mortem recitantem.
 Sedenim tunc etiam hoc in-
 audieram. Dixerat enim,
 aureæ vitæ auream quoque
 se velle imponere coronā-
 dem: consentaneum autē es-
 se, ut qui Herculeam vitam

exegisset, Herculeum quoq; mortem oppetēs ē viuis discede-
 ret, ærὶq; misceretur. Ac eam quidem utilitatē, inquit, statui
 præstandam esse hominibus, ut commonstrem illis, quæ ra-
 tione et mentis constantia mortis acerbitas respuenda sit.

πάντας οὐδ' αἴ μοι τοὺς ἀν-
θρώπους φιλοκλίτας γνῶσθαι.
οἱ μὲν οὐδ' ἀνοητότεροι τῶν
ἀνθρώπων ἰδ' αὖρον, καὶ ἰ-
βῶν, σάββ' ὧς ἐκκρίσιν οἱ δ'
ἀνθρώποι ἐκκράσασιν.
τίλα τὰ διδουμένα. ὅφ' ἂν
ὁ πρῶτος ἢ μετρίως ἰδοῦν-
βύθῃ, ἰλησίω πάντας ἔξωθαι
αὐτοῦ, καὶ μὴ πρῶσιθαι ὡς
πυρὶ, ἀπὸ ἀκοντῆς δὲ καθί-
ξασιν ὡς βίῳ. τὸ γὰρ τὴν τὰ
διδουμένα, ἀδύνατον αὐτῷ
πρῶσιθαι ὡς ἀπὸ μακρόν ἰ-
ποίησι, καὶ τὰ ἡδὴ νικεικῶς
τὴν χοιρὰν ἔχοντι, καὶ νῦν Δία
καὶ ποτήριον, ὡς κατὰ πρῶ-
σι τὸν λόγον. ἐγὼ δ', ἀκρίβης,
οἶμαι, πῶς ἔχλωρ. ὅδ' γὰρ
ἰλησίω ἀξίον ὡς ἔτω ἀνός-
ρωτα τῆς λόγους ἀνθρωπο-
πρῶσι ἀπαντᾶς, ὅσοι τῶν
τῶν ποινῶν ἰλαύνονται. παρὰ
πῶς

Itaque oportet omnes ho-
mines mihi morienti Phio-
loctetas praestò esse. Iam
qui imprudentiores erant
ex illis, lachrymas profun-
debant, exclamantes: Ser-
uate Græciæ saluum atque
superstitem. Cordatiores ve-
rò vociferabantur: Perfi-
ce quæ facienda decreu-
sti. Eorum itaque diuerso
studio senex non mediocri-
ter perturbatus est, sperans
omnino se ab omnibus re-
tentum iri quò minus in i-
gnem se mitteret præcipi-
tem, sed inuitum et nolen-
tem illis resistentibus in vi-
ta se mansurum. Ac sanè
cùm præter spem atque sen-
tentiam accidisset, ut illi
quæ arrogantia inductus fas-
cienda decreuerat, ea quo-
que opere comprobanda for-
rent, maiorem in modum

expalluit. Cumq; iam mortui cadaueris speciem vultu ac co-
lore præse ferret, per Iouem timore impendit magis percul-
sus, subtrepidauit etiam. Ego verò, ut opinor, iam quæris
quantum miserim. Neque enim commiseratione mihi dignus
videbatur, homo ita miserè ambitiosus, ita anxie gloriæ cu-
pidus supra omnes quotquot vnquam hoc vitio laborauerunt.

Nihilq;

ἤμηντο δὲ ὁμοῦ ἐν ποταμῷ, καὶ ἱεροφοῦτο τῆς δόξης, ἀρεδλίπωμας τὸ πλεῖστον θαυματοῦσαν, οὐκ ἀδῶς ὁ ἄθλιος, ὅτι καὶ τοῖς ἐπὶ τὸν σαρδὸν ἀπαγομένοις, ἢ ὑπὸ τοῦ ἀγρίου ἐχομένοις ποταμῷ πλεόνους ἱκόντων καὶ δὲ τὰ μὲν Ολυμπία τέλος ἔχει, καὶ ἡλιστα Ολυμπίων γνῶμην, ἅρ' ἐγὼ, ἔδορ, τιτᾶκις ἤδη ὁρᾶν· ἐγὼ δὲ (οὐ γὰρ ἔγωγε ἀπορῶσαι ὀλέμασθαι, ἀμα ποταμὸν ἱκόντων) ἄκωρ ὑπελιπόμην. ὁ δὲ ἀὰ ἀναβάτης λόφος, νύκτα τὸ τελευτῶσαν περὶ ἡμέραν ἐπιδείξασθαι τῶν καύσιον. καὶ μετὰ τῶν ἰταίων τινὲς παραλαβόντες, περὶ μίσσας νύκτας ἱφάντας, ἀπὸ πῆλ' ὠθὺν Ἄρπινος, ἔνθα ἔστι πυρὰ, εἰδοῖσι πάντων οὗτοι ἄκωρ, ἀπὸ τῆς Ολυμπίας, κατὰ τὸν ἱππόδρομον, ἀπὸ τῶν τῶν πῆλ' ὠθὺν καὶ ἐπὶ τὰ χίμαιρα ἀφικόμεθα, καταλαμβάνοντες πυρὰν

sem, concessi rectè in Arpinam, ubi pyra erat. Ad id loci viginti erant stadia ab Olympia per Hippodromū ad auroram eunibus. Quum primum verò eò ventum est, offendimus

Nihilo secus tamen à multis stipatus deducebatur, ac gloria ameni desiderio in praecipis rapiebatur, subinde oculos in multitudinē admittentium reijciens, ignarus miser quòd eos quoque qui ad crucem ducerentur, aut in carnificis manibus tenerentur iam occidendi, multò plures subsequerentur.

Finiis autem certaminibus Olympicis, quæ omnium pulcherrima fuisse cognovi (iam enim quater praesens interfui) cū curtus inopia laborarem, multis discedentibus inuitus relinquebar. Caterūm Proteus exitiosum sibi spectaculum subinde protrahebat noctem demum postremum tempus ei rei destinauit, quando se ipsum esset concrematurus. Sub noctem itaque mediam assumptus à quodam familiari, cū è strato surrexis-

πυρὰν ὑψηλομένην ἐν βάθει,
 ἄσπερ ἐς ὄρηθ' αὖ τὸ βάθος.
 ἑῷ δ' οὐκ ἴσασιν τὰ ποταμὰ, καὶ
 παρὰ βύσσον τῶν φρυγάνων,
 ὡς ἀναφθίη τάχιστα. καὶ ἵστα
 ἐκ ἐσθλῶν ἀνταλίων (ἴδ' ἂν
 γὰρ ἡ ἀκάνιστος θάλασσαν τὸ
 ἡμέτερον τῆτο ἔργον) πρὸς
 αἶσαν ἱκάνθη ἰσχυροσύνῃ
 ἐς τὸν ἀν' ὅπου, καὶ ξυὺ
 αὐτῶν τὰ τέλη τῶν λιμνῶν, καὶ
 μάστιγι οὐ γυνάσκει ὁ ἐν πα-
 τέρῃ δ' ἑῷ ἔχων, οὐ φαῖν' ὅτι
 δωδεκαγωνίστης· ἰδ' ἑδοφό-
 ρα δὲ καὶ ὁ Πρωτόης· καὶ πῶς
 ἔλθοντες, ἄνω ἁπλοῦς
 θύρῃ ἀνέψαμεν τὸ πῦρ μέγιστον,
 ἅτε ἀπὸ δ' ἄσπερ καὶ φρυγ-
 ῶν. ὁ δὲ (καὶ μοι πᾶν
 ἤδη πρόσκειται τὰ νουῦ) ἀπὸ
 θύρῃς αὐτῶν πύραυρον, καὶ τὸ
 πριβάνιον, καὶ τὸν Ἡράκλειον
 ἐκείνο ῥόπαλον, ἔστη ὁ θόρυ-
 ῖος ὅπως ἀκριβῶς. ἔτα ἤτις λι-
 βανωτὸν, ὡς ἱπιδάλοισι τὸ
 πῦρ, καὶ ἀναδρόπτος τινός, ἐπὶ
 βαλὶ

pyramaliter congestam, in
 profundum verò ad magni
 cubiti altitudinem egestam.
 Crebra faces præstito erant,
 aridis insuper sarmentis et
 stipulis pyra erat intexta,
 ut quàm primùm igne susce-
 pto in flammam erumperet.
 Postea verò quàm luna ex-
 orta est (oportebat enim et
 hanc huius pulcherrimi fa-
 cinoris spectatricem adese-
 se). prodigi ille eo quo sem-
 per more solebat exorna-
 tus, ac cum illo reliqua Cy-
 nicorum multitudo. Hic ge-
 nerofus quisque ex patribus
 facem in manu tenens, non
 segniter subministrabat: in-
 super ipse quoque Proteus
 face armatus incedebat.
 Mox aggressi alius aliunde
 admotis facibus maximum
 ignem succenderunt, nem-
 pe facibus et sarmentis cas-
 pioso igni suppeditantibus.
 Ille autem (nunc verò fac
 maximè attento sis animo)

depositis pera et pallio, ac baculo illo Herculeo, in ex-
 tremè sordido adstitit amiculo. Deinde postulatò thure,
 ut in ignem spargeret, quidam illi porrexit: quo in ignem

βαλὶ τι καὶ ἄνθρωπος, ἐς τὴν με-
 φηβείαν ἀφελίπας (καὶ ἔρ-
 κασθὲν τοῦτο πρὸς τὴν τραγοδι-
 αμὴν ἢ μισομυθεῖαν) δαίμο-
 νες μητρῶοι καὶ πατρῶοι δι-
 ξασθὶ με ἀνθρώπος ταῦτα εἰ-
 πὼν, ἐπέδεικται ὡς τὸ πῦρ, οὐ
 μὴν ἰωρατόγι, ἀλλὰ περι-
 αχίωθ' ὑπὸ τῆς φλογὸς πομπῆς
 ἡρμύνης. αὐτὸς ὁρῶ γιγνώσκει-
 σθαι, ὅτι κατὰ Κρόνιον, τὴν κατὰ
 σφραγὶν τοῦ δράματος· ἐνθὺς
 εἰς τοὺς μητρώους μὴ δαί-
 μονας ἐπιδοκῶμεν, μὰ τὸν
 Δι', οὐ σφόδρα ἡτιώμεν. ὅ-
 τι καὶ τοὺς πατρώους ἐπι-
 καλίσας, ἀναμνηθεὶς τῶν
 περὶ τοῦ φόνου ἐρημίνων, ὅ-
 τι κατέβη ἰδιωτάμην τὸν
 γίγνεται. οἱ λιγυροὶ δὲ περι-
 εσάντων τὴν πυρᾶν, οὐκ ἰδὲς
 κρυομὴν, σιωπῇ δὲ ἰνιδέ-
 κνωσθ' ὑπὸ τινά, ὡς τὸ πῦρ
 ὁρῶντα, ἄχρι δὲ ἀπηνιγῆς
 ἐκ αὐτοῖς, ἀπίωμεν, φημι, ὅ-
 μάταιοι· ἢ ἔρ' ἰδὺν τὸ θέαμα,
 ὅππῃ μὲν χέροντα ὁρᾶν,
 λυίσσης

coniecto, & versis ad me-
 ridiem oculis (etenim ipse
 quoque meridies ad huius tra-
 gœdiæ partem attinebat)
 sic exorsus est: O materni
 atque paterni demones, su-
 scipite me propitij. Quibus
 dictis ætuum in ignem in-
 silijt, nec amplius à quoquam
 visus est, sed à flamma quæ
 multa erat, circumfusus dis-
 paruit. Iterum te, optime
 Cronie, fabula catastrophæ
 ridentem video. Ego verò
 maternos demones inela-
 mantem per Iovem non ad-
 modum accusabam. At cùm
 paternos quoque inuocaret,
 recordatus eorum quæ de
 patris interfecti cæde dicta
 fuerant, risum cōtinere non
 potui. Porro autem Cynici
 rogum circumstantes, nul-
 las quidem profundebat la-
 chrymas: ceterùm ipso si-
 lentio non vulgarem pertur-
 bati animi ægritudinem in-
 dicabant ignem inspecien-
 tes, donec una cum illis affe-

ctus graueolentia: Abeamus, inquam, ô stolidi. Neque
 enim voluptuosum hoc est spectaculum, senem assatum
 videre,

ἐνίοσις ἀναπληρωμένοις
 πονηράς. ἢ παραινεῖται, ἢ
 ἀρ' ἄρα φῶς τις ἐπιπλῶν, ἀς
 παύσῃ ὑμᾶς, οἷους τοὺς ἐν
 τῷ δισματηρίῳ ἱσάτους τῷ
 Σωκράτῃ παραγράφουσι·
 ἱκάνοι μὲν οὐκ ἀναγκάσιαι,
 καὶ ἰλοιδόρουσιν μοι. ἔνιοι δ'
 καὶ ἐπὶ τὰς βασιλείας ἔξαρ.
 ἅτα ἱππὸν ἱπάλυσσιν ξυαρ-
 πάσας τινὰς ἱμβαλῶν ἄς τὸ
 πῦρ, ὡς ἀρ' ἔποιετο τῷ δίδῃ
 σκῆλῳ, ἱπῶσαντο, καὶ ἀρ' ἰώλῳ
 ἔχορ. ἰγὼ δ' ἱπανίαν, ποικί-
 λως, ἱσάροι, πῶς ἱμαυτὸν ἰν-
 νόσιν τὸ φιλόδοξον, οἶον τί
 ἔαρ, ἀναλογισθῶν. ὅς μὲν
 οὐτ' ἔστιν ἄφρονος καὶ
 τοῖς πάντιν θανμαστοῖς ἐν δόξῃ
 κῆρ, ἐχ' ὅπως ἱκάνῃ τάνδρῃ,
 καὶ τὰ λαίμακλῶς καὶ ἀφρο-
 νουμῶν βιβιωκῶτι, καὶ ἔκ
 σαφίως τῷ πυρὶ. ἅτα ἱπ' ἰγ-
 λανον ποικίλῃ ἀπονοῖσι, ὡς
 θιάσαντο καὶ αὐτοῖ. ὡντο δ' ἱ-
 τι κατὰ λήψιν τῶντα αὐτόν.
 καὶ γὰρ καὶ τόδ' ἢ πῶς τρωαῖα
 διδῶ

parū prudenter instituta, eō tantū tendebat, ut alijs admira-
 zioni esset, & stupori, prorsus flāmis nō indigni. Exinde mul-
 tis occurrebā, & ipsis spectatū euntibus. Etenim existimabant
 adhuc

videre, praesertim cū in
 malo odore omnium nates
 impleantur. An expectatis
 dum pictor quispiam acce-
 dens vos depingat, quemad-
 modum in carcere iuxta So-
 cratem sacū depicti sunt? His
 auditis illi indignabantur,
 & me cūicis proscin-
 debant. A nonnullis quoq;
 illorum ad fustes concursum
 est. Deinde verò cū esset
 illis comminatus, me corre-
 ptos per vim quospiam in
 ignem praecipitaturum, ut
 praceptoris sequantur ve-
 stigia, à caepo destituerunt,
 & pacem egerunt. Ego au-
 tem à pyra regressus, equis
 dem varia meo cū animo,
 ὁ amice, volebam, identi-
 dem mecum reputans cu-
 iusmodinam res esset gloriae
 sitis & cupiditas, quippe qua
 sola quoque magni alioqui
 viri & admirandi omnes ex
 aquo caperentur, nedum hic
 Proteus, cuius omnis vita

ἡκιδίδος, ὡς πρὸς ἀνίσχοντα
 τὰ τὸν ἥλιον ἀσπασάμεν, ὥσπερ
 ἀμίλῃ καὶ τοὺς Βραχμῆνας παρὶ
 ποταμῶν, ἐκιδίσεις δὲ τῆς πυρῆς.
 ἀπὸ τῆς πυρῆς. ἀπὸ τῆς πυρῆς
 δ' οὐκ οὐκ τοὺς ποταμούς, ἀπὸ τῆς
 πυρῆς ἡδὲ τιτλίδα τὸ ἔρι-
 γον, οἱ μὲν καὶ τοῦτ' αὐτὸ
 περιπέδασον μὲν, καὶ αὐ-
 τὸν ἰδὲ τὸν τόπον, καὶ τι
 λαίανον καταλαμβάναν τῇ
 πυρῇ. ἔνθα δὲ, ὡς ἰταῖροι, μὲν
 εἰς πράγματα ἔχον, ἀπασί
 διηγούμεν, καὶ ἀνακείνον.
 οἱ, καὶ ἀκείβῃς ἐκπυθαμμι-
 σοις. ἂ μὲν οὐκ ἴδοιμι τινὰ
 χάριτα, ψιλὰ δὲ, ὥσπερ
 σοί, τὰ πραχθέντα διηγούμεν
 μὲν, πρὸς δὲ τοὺς Βράχμῆνας, καὶ
 πρὸς τὴν ἀπὸ τοῦ ἀλλοτρίου
 ἰπταγώδου τὴν παρ' ἡμῶν.
 ὡς ἰπταδὴ ἀνέφθῃ μὲν ἡ πυρῇ,
 ἐνθάδε δὲ φέρων ἰαυτὸν ὁ
 Πρατίνος, σπασμοῦ πρότερον
 μεγάλου γνομένου, οὐκ μὲν
 παρὰ τῆς γῆς, γυφ' ἀναπλά-
 μν.

adhuc ipsum vitum relictu
 iri. Siquidem & hoc prius
 vi die fama sparserat, tan-
 quam ad solem orientem sa-
 luatoris, quemadmodum
 aiunt facillitate Brachmenas,
 quando pyram sint in scen-
 furi. Itaque multos illorum
 ab incepto iunere absterrui,
 dicens omnem rem iam es-
 se confectam: quibus ne hoc
 ipsum quidem dignum erat
 diligentia, & si ipsum vidis-
 sent locum, ac nonnihil ab
 igne reliquarū inuenissent.
 Hic mihi, ô amice, infinita
 erant negocia, dum omni-
 bus percensero querentibus,
 & singula exactè indagans
 iibus. Quoties ergo vides
 tam eminentis auctoritatis
 & gratiæ virum, illi omnem
 rem nudè & simpliciter re-
 acta erat, quemadmodum
 tibi commemorabam. Cæ-
 terum erga homines bardos
 & stupidos, & ad audien-
 dum suspensio animo inhiant.

ter magnificis & tragicis verbis efferebar, quòd posteaquam
 pyra fuisset incensa, & semet Proteus iniiecisset, facto sub
 initium ingenti motu, cum horrendo concussa terra mu-
 giu,

μὲν ἐκ μίσης τῆς φλογός,
 οἰχοῖτο ἐς τὸν οὐρανόν, ἀν-
 θρωπίνῃ με γάλα τῇ φωνῇ ἡ-
 γωρ. ἰλιπορ γάρ, βαινὼ δ' ἐς
 Ολυμπον. ἰκάνοι μὲν οὐκ ἐ-
 τι θύπισαν, καὶ περικύωσαν
 ἀποφρίσσοντος, καὶ ἀνίκρινον
 μελίζοντος, πότιρον, πῶς
 ἔω, ἢ πῶς διανοήσας ἐν χθονὶ
 ὁ γύψ. ἐγὼ δὲ τὸ ἐπιχθονῆ
 περικεινάμην αὐτοῖς. ἀπικθὼν
 οὐκ ἐς τὴν πανέγυριν, ἐπὶ τῶν
 τινὶ σοσιφῶ ἀνδρῶν, καὶ ἐν τῷ
 Δι', ἀξικέισθαι τὸ πρόσωπον,
 ἐπὶ ὧ πάγωνι, καὶ τῇ λοιπῇ
 σιμνότητι, τά τε ἀπὸ Διὸς
 μέγας περὶ τῷ πρώτῳ, καὶ ὡς
 πάντα τὸ καυθύναι θιάσαιτο
 τὸ τὸν ἱερὸν καὶ ἰσχυρὸν μικρὸν
 ἔμπροσθεν, καὶ οὐκ ἀπολίποι πᾶ-
 ριπαζομένων φασγάνων ἐν τῇ
 ἀσφύδι τοῦ κοδίνου τὸ ἐν ἡ-
 μῖνον, ἅ τ' ἐπὶ πᾶσι πῶσι θῆ-
 κι, τὸν γύψα διομνύμεν
 ἢ μὲν αὐτὸς ἰωρακίνας, ἀνα-
 στήσομεν ἐκ τῆς πυρᾶς, ὅρ-
 ον

giu, vulitur ἐ flamma. Al-
 uolans, rectā in cælum uol-
 set, magna voce humana dic-
 cens: Reliqui terram; in O-
 lympam commigro. Illi hīc
 auditis obstupesciebant an-
 tis, ac adorabant perhor-
 rescences: μέγας interrogā-
 bant, uirōnam, ad aurotam,
 an ad occasum uersus sub-
 ductus esset vulitur. Ego uer-
 οὐ quodcunque fortē suc-
 curtebat, respondebam il-
 lis. Porro ubi ad frequen-
 tem hominū celebritatem
 uenisset; in uirum canum
 incidi, & per Iouem, quan-
 tum ad uultum & barbam;
 & reliquam grauitatem at-
 tinebat, quantiuis precij:
 qui cū aliā de Proteo cir-
 cumstantibus percenferet, et-
 tiam hoc adiecit, quod eum
 posteaquā combustus esset,
 aliquanto antē in ueste can-
 dida uidisset, ac nunc eūdem
 hilatum in porticu Hepta-
 phono, hoc est, septem uo-

tibus perstrepente; obambulātem reliquisset, oleaginis
 fectis coronatum. Ad extremum super omnia addidit
 etiam uulturem. persanctē deierans; quod ipsi ex pyra
 sub:

ἔξω μικρὸν ἔμπροσθεν ἀφ' ἡ-
 κα' ὠρίσθαι, καθ' ἡμέραν
 τῶν ἀνθρώπων, καὶ βλαπτικῶν
 τὸν πρόπον. ἐνδὸν τὸ λοιπὸν,
 οἷα ἀπὸς ἐπ' αὐτῷ ὄρεσθαι,
 ποίας μὲν οὐκ ἐπιτελεῖται
 οἷα ἐπὶ τὸν τόπον, τίνες δὲ
 τιτλιγας οὐκ ἐπαγαγεῖται, τι-
 ρας δὲ κορώνας οὐκ ἐπιτελεῖται
 οἷα, καθάπερ ἐπὶ τὸν ἡσιό-
 δον τάφον, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἡ
 κόνας μὲν γὰρ παρὰ τὴν ἡμέραν
 αὐτῶν, παρὰ τὴν ἡμέραν
 ἐκλήων, οἷα καὶ ἐπιτελεῖται
 ἔλκερ, αὐτὰ μάλ' αὖτις
 ποίας ἀνακισσομένης. φασὶ
 δὲ πάσαις ὀχιδὸν τοῖς ἐνδὸ-
 ξοις πόλιν ἐπιστὰς ὄρε-
 σιμῶν αὐτῶν, σταθμὰς τινὰς
 καὶ παραινέσεις καὶ νόμους.
 καὶ τινὰς ἐπὶ τῶν προση-
 τῶν ἰταρῶν ἐκπροβόνης
 οὐκ ἐκπρόβους καὶ ἐκπρό-
 βους πρὸς ἀγοράσαν τοῦ
 τοῦ ἐκ τοῦ κακοδαίμονος
 Πρωτῶν ἐκτελεῖ, ἀνδρὸς ὡς
 βραχὺ λόγῳ περιλαβῆναι, πρὸς
 ἀλλ'.

subvolans fuisset conspe-
 ctus, quem ego paulò an-
 te volantem dimiseram, in
 hoc, ut hominum stolido-
 rum & stupidorum men-
 tem dementaret atque delu-
 deret, Considera verò reli-
 qua, quæ propter ipsum (ut
 verisimile est) breui even-
 tura sint. Qualenam aper-
 tuum non sunt frequentan-
 tura? quæ verò cicadæ non
 accessura? quæ cornices
 non aduolatura, quemad-
 modum ad sepulchrum He-
 stodi, & similia? Sede-
 nim imagines quoque ab im-
 p'sis Eliensibus reliquisque
 Græcis missas esse confir-
 mabat. hoc profectò sat
 scio, breui non paucas eten-
 dum iri. Alunt præterea
 omnibus fermè ciuitatibus
 celebrioribus ipsum scriptis
 epistolis misisse testameta
 quedam, & exhortationes
 ac leges: ac quospiam pro-
 pter hæc ipsa legatos ex fa-
 miliaribus elegisse, funeris

sui huncj & cursoribus declaratis. Hic finis vitæ fuit
 infelicis illius Proci, priu breui oratione cuncta per-
 stringam,

ἀλυσσάμεν μὲν οὐδὲν ἔπειτα ἄ-
ποδελύσαντες, ἐπὶ δόξῃ δὲ,
καὶ ὡς παρὰ τῶν πομπῶν ἐς
πάντο, ἅπαντα ἀπόντες ἀν-
τὶ πράξαντες, ὥς καὶ αἱ πόρ-
αι λέγουσι, ὅτι μὴδ' ἀφελῶμεν
τῶν ἐπιδόμων ἱμενην, ἀνα-
σθεντες αὐτῶν γυρόμενος. ἐν ἧ-
τι σοὶ πεσοδινγησάμενος παύ-
σομαι, ὥς ἔχει ἐπιπολὺν γέ-
λας· ἰκένα μὲν γὰρ σάλας
οἶδα, ὠδὺς ἀκούσας μου,
ὅτι ἔκωρ ἄρ' Συρίας διηγού-
μενον, ὥς ἄρ' Τρωάδος συμ-
πλοῦσαι μὲν αὐτῷ, καὶ τλήτε
ἅπλω τλήν ἐν ὧ πλῶ τῷ.
φλῶ, καὶ τὸ μαράκιον τὸ ὡς
πρῶτον, ὃ ἔπαισι λυγίστην, ὡς
ἔχοι καὶ αὐτὸς τινὰ Ἀλκιβιά-
δην. καὶ ὥς ἐπιταραχθεὶς μὲν
τὸ νυκτὸς ἐν μίση ὧ Αἰγυπτῶ,
γυρόφου κατὰ βάντες, καὶ πῦ-
μα παμμίγιστον ἐγείραντες,
ἐκώκην μετὰ τῶν γυναικῶν ὁ
θανάτος, καὶ θανάτου κράτ-
εωρ ἐν δολῶν. ἀλλὰ μικρὸν
πε

stringam, qui ad veritatem
nunquam respexit: propter
gloriam vero & hominum
laudem aucupandam, om-
nia semper & dixit & fes-
cerit, adeò ut in ignem quo-
que se per praeceptis saltum i-
ferit, quando laudum titil-
latione handquaquam am-
plius perfunctorus erat,
quippe quas mortuus senti-
re non poterat. Unum ad-
huc si addidero, verborum
finem faciam, ut abundè
habeas quod rideas. Siquis
dem illa iam olim nosti,
quippe quae statim ut ex Sy-
ria domum veni, ex me des-
narrante audisti, ut à Troa
de vna cum illo nauigàrim;
præter alias quas exercebat
inter nauigandum delicias,
etiā puerū formosum per-
suasit in Cynicæ sectæ se ad-
dicere, videlicet ut esset &
etiam illi Alcibiades. Et
quemadmodum conterritus
fit sub noctem in medio Ae-

geo, oborta caligine, magnisq̃ fluctibus insurgentibus, vicq̃
cū mulierib. turpiter eiularit admiradus ille, visus sibi prior
esse, quàm ut mortem oppetere debeat. Atqui aliquanto ante
quàm

ὅς τις τιμῶν, πρὶν ἵνα
 ἐκιδὼν σου ἡμεῶν, πᾶσιν,
 εἶμαι, τοῦ ἱκανοῦ ἡμφαζῶν
 ἡμῖν τὰς νύκτας, καὶ ἰά-
 λω πύριον μάλα σφοδρῶς.
 ταῦτα δὲ μοι Ἀλέξανδρος ὁ
 ἱατρὸς διηγῆσατο, μετακλῆς
 θὰς, ὡς πιστοκῆσαι αὐτόν.
 ἔφη οὖν καταλαβὼν αὐτόν
 χαμᾶς ἐκιδὼν, καὶ τὸ
 φλογμὸν οὐ φέροντα, καὶ ψυ-
 χὸν αὐτοῦ τὰ πάνθ' ἰρωτι-
 κῶς, ἱαυτὸν δὲ μὴ διοῦναι.
 καὶ τοὶ ἄλλοι ἔφη πρὸς αὐτόν,
 ὡς ἂν πάντως θανάτου διοί-
 το, ἔκαστος αὐτόν ἰνὶ τὰς θύ-
 ραις αὐτόματον, ὥς κακῶς ἔ-
 χημι ἱππεῖν, μηδὲν τοῦ πύ-
 ρος διόμωρον τὸν δ' αὖ φά-
 ναι, ἀπὸ οὐχ ὁμοίως ἔνδο-
 ξος ὁ πρῶτος ἤνοιτ' ἄρ, πᾶ-
 σι κρινὸς ὄν. ταῦτα δὲ ὁ Ἀλέ-
 ξανδρος ἔφη δὲ οὐδ' αὐτὸς
 πρὸς πομπῶν ἡμεῶν ἄδον αὐ-
 τὸν ἐκιδὼν, ὡς ἐκ δια-
 κρύπτει τὸ σπινθὴ φαρμάκῳ.
 ὁρᾷ,

& gloriosa appetendæ mortis futura est ratio, cum om-
 nibus communis sit. Hæc quidem Alexander. Ceterum
 ego quoque illum non ita multo ante dies unctum conspe-
 xi, quemadmodum præ pharmaci amarulencia fleuerit.

uuuu

Vides

quàm diem suum obiit, antè
 nouem ferme dies plus quàm
 sat erat, ut opmor, cum aua-
 riter deuorasset, sub nos-
 tem vomuit, ac febricula
 valde vehementi subito cor-
 reptus est. Hæc mihi Alex-
 ander medicus denarra-
 uit, accersitus in hoc, ut eum
 inspiceret. Ait ergo se il-
 lum semet humili voluentem
 prehendisse, æstuante
 morbum perferre non va-
 lentem, ac frigidam valde
 desideranter postulantem:
 se verò non dedisse. Dice-
 bat quoque ita ad illum di-
 xisse sese: quod si prorsus
 mortis amore & cupidita-
 te teneretur, ipsam vltro
 breui ad ianuam esse ventu-
 ram, ita ut ignis sibi super-
 uacaneus ad hanc maturan-
 dam esse videretur. Ad
 quæ ita respondisse Pro-
 teum aiebat: Atqui haudè
 quaquam perinde celebris

δρᾶς, οὐ πάντ' αὐτὸς ἀμύλων
 ποικίλται ὁ Λικυδὸς παραδῖ-
 χεται. ὁμοιορῶς ἢ τις ἐπὶ σω-
 ρὸν ἀναβήσκειται μίλων, τὸ
 ἐν τῷ διατλήῃ πρόπτασμα
 θεραπεύει. τί σοι δοκᾷ ὁ Δη-
 μόκριτος, ἃ ταῦτα ἡδύκαλ'
 ἀξίαν γιγνώσκει ἀρ' ἐπὶ τῷ ἀν-
 θρί καὶ τοι πόθιν ἔχει καὶ
 ὁ τοσούτον γίγνωται, οὐ δ'
 ἔρ' ὡφελότης, γὰρ καὶ αὐτὸς
 ἢ μάλιστ', ὅπου τῶν ἄλλων
 ἀκρίως θαυμάζοντων αὐτόν.

Vidēne ut nō omnino Aed-
 cus carutientes suscipiat ?
 Non absimile siquis iam in
 in crucem ascensurus, digiti
 vulnuscule medeatur. Quid
 tibi facturum fuisse videtur
 Democritus, si horum spe-
 ctator contigisset? Nunquid
 pro dignitate virum derisisset?
 Et vnde tantus misero
 risus superisset? Proinde,
 amice, ride et tu ipse, ac tum
 maximè & effusissimè, quos
 tibi alios eundem admiranter audieris.

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

ARGUMENTVM.

IN Peregrino simulatæ tantum sapientiæ imaginem
 Lucianus haud dubiè ostendere voluit. Quid enim il-
 lo insolentius, aut popularis admirationis (quam vnâ
 omnes sua prodigiōsa viuendi ratione constat venatos
 esse Philosophos) cupientius? Quem in tantum gloriæ
 sitis excæcauerat, vt omnibus absumptis admiratio-
 nis captandæ præstigijs, quibus vulpi oculos demen-
 tare solitus est: demum etiam semet flammis absumen-
 dum sacrârit, non ob aliam causam, quàm vt mortuus
 quoque admiratione esset populo. Nec mihi dubium
 est, in hoc Peregrino Lucianum, summæ virum pru-
 dentiæ, indicium facere voluisse, cuiusmodi res esset
 ambitiosæ gloriæ cupiditas, quàm inconsulta, quàm
 præceps, & quàm ferè semper temeritatem comitem
 secum habeat, & φιλαυτίαν sociam. Nec verò vsq; ad ea
 popula-

popularium animis facessit negotium, quàm excelsos
 animos ferè occupat: & quò altiori magnitudine mens
 prædita fuerit, hoc facilius hac siti cogitur, tantoque im-
 pensius gloriæ desiderio infestatur: ita vt præclare scri-
 pserit Lucianus: *τὸ φιλόδοξον μόνον ἄφικτον, ἐπὶ τῆς πικρῆς
 δουλείας αὐτῶν δακνέει*: Animi abiecti & sordidi reb. ca-
 piuntur humilibus, at sublimes & excelsi illam internam
 in altorum animis repositam opinionem affectant. Et
 huius consequendæ gratia nihil non faciunt, parum
 nonnunquam reputantes, quàm prudenti consilio in-
 vidiosam captent gloriam. Videmus nostro seculo in-
 numerabiles peregrinos semet, vt Protheus, in omnia
 vertentes, tantum in hoc, vt sint aliquid: hoc est, vt He-
 siodus loquitur, *ρίποιτε, φαιτοίτε*, ne desit mundo quod
 de illis loquatur, vt habeant præclarum apud omnes
 & eruditionis & ingenij testimonium: non animad-
 uertentes interim, se quadam animi cæcitare & præci-
 pitantia, qua illis imposuit *φιλαυτία* & ambitio, dum
 omnia miscent, in summam ruere infamiam. Usque-
 adeò miserè nonnulla sitiunt, & sedulo venantur *τὸ δὲ
 πρὸς ἐκείνῳ δέξασθαι*, vt patiantur citius veritati iniuriam
 fieri, quàm illorum periclitetur existimatio. Est quidem
 omnibus commune laudis & gloriæ certamen propo-
 situm, sed ad hanc vt non nisi per sudorem & laborem
 patet aditus, ita non alia quàm virtutis, hoc est, legiti-
 ma via penetrandum est. Iam quisque peculiarem viam
 ad laudem consequendam sternit & aperit, quæ an
 laudis appellatione digna sit, viderint ij qui tantope-
 re ad hanc & multorum exitio & offendiculo aspirant.
 Sed nimiam multa philosophati sumus. Cæterum in
 Peregrino præter cætera illud quoq; videre est, quàm
 nihil in rebus diuinis sapiat humana ratio, etiam pru-
 dentia philosophica excultissima. Quis enim nega-
 bit, Lucianum summi virum fuisse ingenij: ac quàm
 nasurè sublannet Christianismum, palam est: conqui-
 tia eructans in ipsum quoque Christum, quem *ἀν-
 τιστολότητος ὁρμή*, hoc est, de palo suspensum

Sophistam cognominat, & alia commemorat, cōfīdāgens quæ à teneris & pijs auribus procul decet effere. mora. præterea longè aliter de Peregrino sentire videtur Gellius, author satis eminens.

a PENTHEVS.] *Vide quæ de eo annotauimus in Saturnalibus.* b Nōne verò.] *Ignem mori multi gloriosum putarunt, inter quos etiam fuit Colanus: qui se vltro incendio obtulit, cum iam mori decreuisset. Nicolaus Damascenus, & philosophus & historicus, scribit à se visum Zarmanochegam Indum, qui satis fortunatus Athenis se cremauit, quod abundè vixisset. in cuius tumulo ita inscriptum fuit: Ζαρμανοχέγας Ἰνδὸς ἀπὸ Βαρζάνης, κατὰ τὴν πόλιν Ἰνδῶν, αὐτὸν δὲ παθὼν τῆς αἰῆτος: hoc est, Zarmanochegas Indus ex Bargoz, iuxta patrios Indorum mores, seipsum immortalem faciens, hic iacet.* c Et enim haud dubitanter.] *Imò qui animæ immortalitatem credunt, feliciores sunt ijs qui animum interire cum corpore, & ut corporis, ita animi sensum morte eripi arbitrantur: de quorum numero sunt, C. Iulius Cæsar, in ea oratione quam contra Catillinam habuit, & Cicero pro Cluentio: cum aliter in Laïto & in prima Tusculana tradiderit. Ego quamvis de hac impiâ sententia in Charontæ scripsi, tamen quia hic locus exigit, eâ repetere non sum veritus.* d Epictetus.] *Hic ex Hierapoli Phrygiæ vrbe fuit oriundus, Romæ Epaphrodito cuidam, Neronis familiari seruiuit.* e Hercules.] *Cum se ipsam magnitudine dolorum victus, in rogam coniecisset, vnius combustus est.* Sophocles in Trachinijs. f Alcibiadès.] *Vide Plutarchum in eius vita, & Erasmus in Alcibiadis Sileno.*

ΔΡΑΠΕΤΑΙ.

FUGITIUI.

Bilibaldo Birkheimero interprete.

ARGVMENTVM.

Rursum inuehitur hoc dialogo Lucianus in Philosophos, quos sub fugitiuorum nomine non solum ipsos per se homines facinorosos ac perditos plerosque ostendit, verum etiam à turpibus principijs, nullis honestis studijs, nulla disciplina institutos, sed solum ven-

tris

tris & ocij gratia quod cum maiori ignauia ac securi-
 tate, libidini atque alijs vitijs inservire possint, ad hanc
 professionem prorumpere docet. Fingitur autem Iu-
 piter cum Mercurio de eo quod nuper in Olympijs cir-
 ca Proteum acciderit, sermonem habere (quæ occasio
 dialogo est) atque ibi inter narrandum Philosophiam
 aduenire, multa querentem ac detestantem de mori-
 bus & vitijs recentiorum ac nuper natorum Philoso-
 phorum, ut qui non ipsi modò nihil dignum hac pro-
 fessione agant aut tractent, verùm etiam iniuriam ac
 fraudes, quibus alios circumueniant, sub hoc specio-
 so titulo tegant: exposita interim prima origine, qua
 de causa Philosophia primùm in terras à Ioue de mis-
 sa fuerit, qui homines philosophari primùm cœperint,
 & quale postremum hoc hominum genus sub hac pro-
 fessione sese venditare soleat. Qua querela Iupiter, pro-
 pter ac par erat, commotus, Mercurium & Herculem ve-
 nâ cum Philosophia ad puniendos huiusmodi impostor-
 es demittit, qui ducẽte Philosophia, in Thraciam de-
 ueniunt, atq; ibi fugitiuos quosdam seruos, philoso-
 phorum nomine sese tuentes, & quandam Laconici
 cuiusdam uxorem, libidinis causa secum circumferen-
 tes, indicante & adiuuante ad hoc etiam Orpheo poë-
 ta, comprehendunt, & malè multatos dominis suis in
 seruitutem restituant. Vtrum autem ex vero aliquo
 facto occasionem argumenti huius Lucianus traxe-
 rit, incertum est: loci certè ac nominis mentio, quam
 ille sub obscure facit, tale aliquid innuere videntur. Et
 fuere illis tum temporibus præter Epictetum & Me-
 nippum, de quibus notum est, & Macrobius quoque
 libro Saturnalium primo meminit, etiam alij quidem,
 qui à seruis ad philosophiam progressi sunt, quorum
 haud dubiè nonnulli non tam virtutis studio, quàm
 ignauiae & securitatis gratia, quemadmodum &
 nostra ætate non paucos vidimus, ad
 hoc vitæ genus excita-
 ti fuere.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ, ΖΗ-
νός, Φιλοσοφίας, Ηρακλείους,
Ερμού, Ανδρῶν, Διοπότες, Ορ-
φίῳ, Δραπέτου κ,
Υποδίκου.

APOLLO, IUPITER,
Philosophia, Hercules
Mercurius, Viri, Dominus,
Orpheus, Fugitivus,
Maritus.

Ληθεῖ ταῦτά
φασι, πάτερ ὡς
ἱμβάλοισις ἀν-
τὸν φέρον ἄς

τὸ αὐτὸ, κατέναντι Οὐλυμπί-
ου, ἥδη πρεσβύτης ἀνθρώ-
που, οὐκ ἀγνοῦντες θαυμαστο-
ποιοῦς τὰ τοιαῦτα, ἡ σιλλὴν
ἄρ ἡμῖν διηγᾶτο, αὐτὴν ἰω-
ρακῆσαι καὶ ὁμῶς ἀνιόντα,
Ζῶς. καὶ πάντων ἀληθεῖς, ὦ Α-
πολλοῦ, ὡς μὴ ποτε γήρῃσθαι
ἄφικται. Απ. οὐτὼ γὰρ ὡς ὁ
ζήρῃσθαι, καὶ ἀνάξειν ἐν πν-
φίᾳ πολυλῆσαι; Ζῶς. καὶ τῶ
το μὴ ἴσθαι, ἀπ' ἰσθ' ἀπολλῶ
ἥ τῶ ἀρδίαρ μίμνημαι ἃ
κασχόμεθα. τότε τὰ πνίσσας
πνεύματος, ὅταν αἰὲς ἀποφί-
σθαι ὁπλομένων ἀνθρωπί-
νων σωματῶν, ἃ γοῶν μὴ ἄς
τῶ ἀρατίαν, ὡς ἄχον, ὡς
ἀπὸν ὡχόμεναι, ἀπολλῶν
ἄρ, ὡς ἰσθ' ἃ, ἀποφίτῃ τὸ καπνῶ.
καὶ ὡς ἐν τοσαύτῃ ὡσθίᾳ,
καὶ

Erane que di-
cunt, Pater,
quod in ignem
quidā se ipsum

coram Olympiis iniecerit,
homo iam senex, nec inge-
nerosus ad talia praestigia
tor? Siquidem ita nobis Lu-
na retulit, se illum ardentem
vidisse dicens. IUP. Et
admodum vera, ὦ Apollo,
atque utinam nunquam fa-
cta fuissent. APOL? Num
adē bonus senex erat. & in-
dignus qui in igne periret? IUP. Et illud forsitan.
Ceterum multam me tum
memini in suavitatem, ob ni-
doris, qualem ab tossis hu-
manis corporibus exhalare
par est, foetorem pertulisse.
etenim mi confestim in Atrax-
biam, ut habebam, discedens
abisset, ob sumi, aertē scia-
at, foetilitatem perisset: &
tamen in fragrantia tanta,
aroma-

καὶ ἀρθρονία τῶν ἀρωμάτων,
καὶ ἰν λιθανωτῶ παμπότῳ,
μόλις αὐρῖνον ἐπιφθίω μοι,
καὶ ἀρωμαθῆρ ἡθιλον τῶν κυ-
λῖδα ἐκάνλω τῆς ἀσμῆς, ἀπὸ
καὶ νυκτὸς οὐλίου δὴ ναυτιᾶς,
ἡπομνηθεὶς αὐτῆς, ΑΠ. τί δὲ
βυλόμῳ, ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα
ἄρσασαι αὐτόν; ἢ τί τὸ ἀγα-
θόν, ἀπανθρακωθῆναι ἱμπε-
ρῶν ἀς τῶν πυρᾶν; Ζῶς. τῆ-
λε μὲν ἐκ αὐτοῦ, ὦ παῖ, φθάνοις,
καὶ Εμπειδοκλῆ πρὸ αὐτοῦ ἐν-
παλῶν, ὅς ἐστις κρατῆρας ἔ-
λαδ, καὶ αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ.
ΑΠ. μιλαγχολίαν τινὰ ἀγα-
θὴν λήσας, αὐτὰρ οὐτὸς γι-
τίνα ποτὶ ἄρα τῶν αὐτίαν;
αὐτὸς τῆς ἐπιθυμίας; Ζῶς. αὐ-
τοῦ σοι λόγον ἱρῶ, ἔρ' ἔλθῃ.
πρὸς τῶν πανύγυιον, ἀρλοα
ροῦμῳ, πρὸς αὐτὸν ἐπὶ
τῆς τριαιτῆς. ἴσθι γὰρ, ἢ γι-
μῖμνημα. ἀπὸ τίς αὐτῇ
ἐπεδῆ πρᾶσαι τιταραγμί-
νη καὶ λακρύσσα, παλιν ἀδι-
κεμῖν ἐοικῆς; μάλλον δὲ φη-
μι ποσοῖα ἐσθί, καὶ τοῦ νομά γι-
τοῦ μὲν λιθοδῶτον σχῆμα ἴσ-
σα, τί, ὦ δύναται λακρύσας,
πλорας αἰμυνῆς plena, inuocat.

aromatumque copia, nec non
ithuris abundantia, vix mi-
hi nazes odoris obliuisci, &
grauetolentiam illam dedi-
scere volebant: sed & nume
cum tantum recordor, quasi
nauseo. APOL. Quidnam
ὦ Iupiter, volebat cum ita se
ipso abuteretur? aut quodnam
inde bonum, si in roguum in-
cideret, ac carbonatim dea
flagraret? IVP. Atqui fi-
li, nonne in hoc Empeda-
clem ante ipsum criminari
videris, qui in Sicilia & ipse
in crateras insiluit? APOL.
Melancholiam quandam ma-
lestam dicis. Ceterum iste
quamnam tandem desiderij-
causam habebat? IVPIT.
Ipsius tibi sermonem refe-
ram, quem coram Panegyri,
cum moris genus defen-
deret, habuit. dicebat enim,
si memini. Sed quamnam est
ista quæ accelerans adueniat,
perturbata, lachrymas? ma-
gna videtur iniuria affecta.
Atqui Philosophia est, ac
nomen meum, se ipsam de-
plorans arumnis plena, inuocat.

τί ἀρλιπῶσα τὸν βίον ἰδέ-
 λυθας; ἄρα μὴ οἱ ἰδίῳ αὐ-
 θις ἐπιβελών κασί σοι, ὥς τὸ
 πρόσθεν, ὅτι τὸν Σωκράτην
 ἀπικλῆσαν, ἀπὸ Αὐνίου λατρε-
 ῖν ὁρμήσαντα, ἅτα φώνας δὲ
 τοῦτο αὐτὸς; Φι. ἔστω τοιῦ-
 τον, ὃ πάτερ, ἀλλ' ἐκείνοι μὲν
 ἔ πολὺς λόγος, ἐπὶ νοῦν, καὶ δὲ
 τιμῆς ἔχον ὡς δ' ἑμῆροι, καὶ θαν-
 μάσαντες μὲν, καὶ μονονουχί
 περικλυοῦντόν, ἃ καὶ μὴ σφόδ-
 ρα ξυλίσσαν ἔρ λήγοιμι. οἱ
 δέ, πῶς ἄρ' ἄποιμι, οἱ ξυλά-
 θας, καὶ φίλοι φάσκοντο εἶναι,
 καὶ τὸν νομα τὸ μὲν ποδὺόμν.
 σοι, ἐκείνοι μὲν τὰ δαυρότατα
 ἀργάσαντο. Ζῶς. οἱ φιλόσο-
 φοι ἐπιβελών τινα ἐπιβέβονα
 λών κασί σοι; Φι. οὐδ' αὖτως,
 ὃ πάτερ, οἷον ξυμδίνω τὰ
 μοι καὶ αὐτοί. Ζῶς. πῶς τίνων
 ἔρ ἐδ' ἐκῆσαι, ἃ μάλιστα ἰδίῳ-
 τας, μάλιστα τὰς φιλοσόφους ἀ-
 τιᾷ; Φι. ἀσὶ τινὲς, ὃ Ζεῦ, ἐρ
 μεταχμῖν τῶν τι ποτὶ ὧν καὶ
 τῶν φιλοσοφούντων, τὸ μὲν
 σχῆμα καὶ βλῆμα καὶ βάδι-
 μα ἡμῖν ὅμοιοι. καὶ κατὰ
 ταῦτα ἰσαλμένοι, ἀξίῳσι γὰρ
 καὶ ἡμοί τὰ κῆδαι, καὶ τὸν νομα τὸ ἐμὲν τὸν ἐπιγράφοντα.

aut cur vitā relinques adue-
 nisti? num tibi rursus Idioa
 ta, ut olim, struxere insidias,
 cum Socratem ab Anyto ac-
 cusatum interfecere? ideone
 illos fugis? PH. Nil tale, ὁ
 pater, verum turba illa ingens
 me laudat, honoreque dignam
 censens veneratur, et tantum
 non adorat, tamen si non ad-
 modum quæ dico intelligat.
 Hi verò, quonā modo dicā? et
 familiares, et quise amicos
 esse asserunt, ac nomē meum
 induere, illi me gravissimè
 læserunt. LVP. Philosophi-
 ne tibi insidias quasdam strux-
 ère? PH. Minimè, pater;
 nam et illi pariter mihi in-
 iuria sunt affecti. LVP. A'
 quibus igitur iniuriam per-
 pessa es, si nec Idiotas, neque
 Philosophos incusas? PH. I.
 Sunt nonnulli, ὁ Iupiter, in-
 ter multitudinem et philo-
 sophantes medijs, forma, a-
 spectu et incessu nobis si-
 miles, hisque ornati, hi mihi
 subesse gloriantur, ac nos
 men nostrum præ se ferunt,
 μαθηταί

μαθητὰς καὶ ὁμιλητὰς καὶ δια-
 σκώτας ἡμῶν ἀνικαλίσσοντες, ὁ
 βίος, ὃς αὐτὸν παρμίσσετο, ἀμα-
 θίας καὶ θράσους καὶ ἀσολυγίας
 ἀνάπαιτος ὄψας ἡμῶν, καὶ
 ἡμῶν. ἡ δὲ τῶν, ὡς πᾶς, ἡ δὲ
 κημύνη πικρὰ. Ζῶς. ἀπὸ
 ταῦτα, ὡς θύγατρ, ἀπὸ τί μά-
 λιστα ἀδικήσασιν. Φιλ. σκέ-
 πα, ὡς πᾶς, ἀμικρὰ. σὺ γὰρ κα-
 τιδὼρ τὸν βίον ἀδικίας καὶ πα-
 ρανομίας μισὸν, ἀτὶ ἀμαθίαν
 καὶ ὕβριν ξυδῶντα, καὶ παραπλο-
 ῖον. ἡ δὲ αὐτὸν, κατὰ λίσσας τὸ
 ἀνθρώπινον ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ ἰ-
 λαυνόμενον, ἡμῶν κατὰ κημ-
 φας, ἡ δὲ ἀλάμπετο ἡμῶν καὶ
 θῶς, ὡς πᾶς, σὺ γὰρ ἀδική-
 τας ἀπὸ λίσσας, καὶ βιαζόμενοι, καὶ
 ἡμῶν ὡς θύγατρ, καὶ
 σελήφαντα ἀπὸ τῶν ἀλά-
 θειαν, ἀρλιν καὶ τὸν ξυμπολι-
 τῶν. ἡ δὲ γὰρ πρὸς με κα-
 ταπύπνον, ὡς πᾶς, ἡ δὲ
 ἡμῶν, καὶ ὡς ἀπὸ λίσσας ὡς
 πᾶς ἀμαθίας, ὡς θύγατρ, καὶ
 αὐτὴ ὁρᾷ, ἡ δὲ (ἡ δὲ γὰρ αὐ-
 τὴ) σὺ, ὡς μόνον ἰάσασθαι ἀπὸ
 τὰ γινόμενα οἶμαι, περὶ νῆας
 affecti, iure quoque cernis. Ego vero, quoniam eorum me mis-
 seret, te, quam solam tantis erroribus mederi posse arbitror,

discipulos, sectatores ac con-
 tubernales se nostros esse dis-
 centes: at vita eorum scelestis-
 sima, ignorantia, temeritate
 et petulantia penitus est rea-
 ferta: nobis iniuria haud par-
 ua. ab illis, ὁ pater, iniuria
 affecta profugi. LV P. Mole-
 sta hæc, filia: verum quare
 potissimum te læsere? PHI.
 Considera, pater, nūc parua
 etenim cūm vidisses humanā
 vitam iniquitate et iniustitia
 plenam tanquam ignorantia
 et violentia agitātā et per-
 turbatam, turētū humanā-
 rum, quod tanta caligine cōs-
 flectarentur, misertus, me in
 terram dimisisti, iniungēs ut
 omnem adhiberem diligen-
 tiam, quō homines à violen-
 tia et mutuis desinerēt iniu-
 rijs, ac nō beluarum ritu vi-
 uerent, ad veritatemque respin-
 cientes, pacatiūs inter se de-
 gerent. Dicebas etenim cūm
 me demitteres, quānam ho-
 mines agunt, qualiterque, ὁ
 filia, ob ignorantiam sint

ἐξ ἅπαντων ἡμῶν, πῶς μὴ λα-
 πομῶμεν. Ζῶς. οἶδ' αὖ ποτὶ
 καὶ ζωῶτα ἀπὸρ τότ', οὐ δ'
 τὰ μετὰ ταῦτα ἤδη λίγ', ὅ-
 πως μὴ ἡμετέραν τὴν κατα-
 πλοήσωμεν τὸ πρῶτον, ἅ τινα
 δ' οὐδ' ἔτι αὐτῶν ἐπιποθεῖς;
 Φιλ. ἔξα μὴ, ὅ πάτερ, ἀλλ' ἐπὶ
 ζῶντων ἑσθλῶν, ἀλλ' ὅ-
 πως ἰδού μοι χαλκίπτερον
 ζῶντος ἔστιν, τὸ βαρβαρὸς
 ποθεῖν καὶ διδάσκειν, ζῶ-
 το πρῶτον ὁξίου ἀργάσασθαι.
 τὸ Σπλινὸν δ' αἶμα, ὡς ῥῆ-
 σιν ὑποβαλῶμαι καὶ τάχιστα,
 ὡς γὰρ μὲν ἰνδιξόμην τὸν
 χαλκὸν οἶόν τε, καὶ ὑπαχθῆ-
 σόμην τῷ συγῶ, ὁρμήσασθαι
 εἰς ἰνδοὺς τὸ πρῶτον, ἔπειτα
 μάλιστα τῶν ἐν τῷ βίῳ, ἅ χα-
 λκῶς ἵνα κατὰ πάντας ἀπὸ
 τῶν ἰλιφάντων ἡμοὶ συνῶ-
 ναι. ὡς καὶ γὰρ ὁ ἄλλος, οἱ
 Βραχμᾶνες, οἱ Νεχραῖοι
 καὶ Οξυδράκεις ὅμοιοι, οὗτοι
 πάντες ἡμῶν τὰ πάντα,
 καὶ βίου. οἱ γὰρ κατὰ τὰ ἡμῶν
 σκοπεῖται, τιμῶμεν πρὸς
 τῶν πειρώμεν ἀπάντων, καὶ
 ἀπὸ πάντων

vivunt instituitis, ac omnibus circumhabitantibus honorati,
 mortisq.

ex omnibus nobis elegi, ac ut
 illos cures, demitto. IV P.
 Noui, multa talia tum di-
 cebam: at tu iam dicere per-
 ge, quomodo sub initium te
 devolantem homines susce-
 perint, & quæ nunc & ipse
 pertuleris. PHIL. Petre-
 xi igitur, pater, non cono-
 festim ad Græcos, sed quod
 longè mihi difficilior opus
 esse videbatur, Barbaros vi-
 delicet instituere & docen-
 re, hoc primum agreden-
 dum esse censebam. Inter-
 misisti igitur Græcis, tam-
 quam qui faciliè subigi possent,
 ac celeriter, ut puta-
 bam, frenū suscepturi, iugū-
 que collum subdituri forent,
 ad Indos primò movi, gen-
 tem omnium quæ vivunt, ma-
 ximam: illisq. haud graua-
 tè persuasi, ut ab elephantis
 descendentes, mecum cons-
 uersarentur, quemadmodum
 Brachmanes, felix hominū
 genus, Nechraeis & Oxys-
 dracis finitimi, qui omnes
 mihi subduntur, ac nostris

φθονήκασι παράδοξόν τι-
να τῷ θανάτῳ πρόπορ. Ζῶς.
τὲς γυμνοσεύσαις λίγαις, ἀ-
κίω γουὺ τὰτις ἅπανι αὐ-
τῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μέγισ-
την ἀναβάντων, ἐρίζοντα
καὶ ὀφθαλμοί, ὅθρῳ τῷ σχήματι
ἵππας καθιέθρας ἐκτρέποντων.
ἀπὸ δὲ μίγα τῷτο. ἔναγχῃ
γουὺ καὶ Ολυμπιάσι τὸ δα-
μοιον ἐν ᾧ ἔδορ ἡρόδοτος, ἀ-
κὲς δὲ καὶ αἱ παρῆναι, καὶ οὐ-
μὲν τότε τῷ γίγαντι. Φιλ.
ἐπὶ ἀνῆλθεν, ὅ πατήρ, ὅς
λυμπίαν, διὰ τῶν καταρά-
των κένων, ὅς ἐφῆν, ὅτι πολ-
λοὺς αὐτῶν ἰώρων ἀπιδόντας,
ὅς λοιδορήσαντο τοῖς ξυνο-
δηλοῦσι, καὶ βοῶς τὸν ὀπίωδ-
δομον ἐμπλήσσειν ὑλακίαν.
τῷ, ὅς ἐπὶ ἔδορ κένων,
ὅπως ἀπὸ θαν, μετὰ γὰρ τὲς
Βραχμάνας, ὅς Αἰθιοπίαν
φθόν, ἔτα ὅς Αἰγυπίαν κα-
τίστω, καὶ συγγρομίζῃ τοῖς
ἱερῶσι καὶ πρὸς αὐτοὺς αὐτῶν
καὶ τὰ ἑῷα παρῶσασα, ὅς
Βαβυλῶνα ἀπῆρε, Χαλδαίους
καὶ μάγους μύτας, ἔτα ὅς Σκυ-
θίαν κένων, ἔτα ὅς Θράκην.
Magos milians. Inde & Scythiam, postea in Thraciam,

mortisq; genere morimur
admirando. IVP. Gymno-
sophistas dicis : de quibus
inter cetera & hoc audio,
quod in rogam ingentem a-
scendentes, sponte comburū-
tur minime vel forma aut ca-
thedra excidentes: sed nihil
magis hoc. nam & ego nus-
per in Olympiacis simile
quiddam fieri conspexi: quia
& te cum senex conflagra-
ret, adesse decuisset. PHI.
Haud ad Olympia, pater, a-
scendi, execrandorum illo-
rum, quos dicebam, metu,
quoniam multos eorum abi-
re vidi, tanquam concilio
maledicerent, latrantisque
domus posteriora clamore
implerent: ita ut nec illum
quemadmodum occubuerit
viderim. Post Brachma-
nes igitur confestim in Aethi-
opiam, inde in Aegy-
ptum descendi, & cum sa-
cerdotibus & prophetis il-
lorum congressa sum. Quos
cū divina docuisssem, in Ba-
bylonem perrexi, Chaldaeos
ubi

ἔρχά μοι Εὐμόλπου τε καὶ Ὀρ-
 φέου σιωπῇ γινώσκω. ἔς καὶ πᾶ-
 ποτάληα & ἰς τὴν Βηκιάδα τὸν
 πρῶτον, ὡς τιλίσαντες αὐτοὺς, ἃ Εὐ-
 μόλπου (ἱμνασθέντα ἦν τὰ
 θῆα παρ' ἡμῶν ἅπαντα) ἃ δ',
 ὡς ἰπάρδων πρὸς βιάσοι τῇ μου-
 σικῇ, κατὰ πόδας ὠθὺς ἀπό-
 μιν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ὠθὺς
 ἰλῦσαν ὅτι πάλιν ἡσπάζοντο
 τοιοῦτοι ἔκλινον, ὅτι ὅλος ἀπὶ-
 πλῆσαν. κατ' ὀλίγον δ' ἡ πᾶ-
 ρμιλῶσα, ἰπὰ ἱκτ' ἀπάντων
 ἱταίρους καὶ μαθητὰς πρὸς γα-
 γόμεναι, καὶ ἄλλον ἰκ Σάμου, καὶ
 ἄλλον ἰκ Εὐφρίου, καὶ Ἀβδηρῶ-
 θεν ἄλλον, ὀλίγους πάντας πα-
 ρ' αὐτῶν. ὅς τὸ ὁριζῶν φύλον
 ἐκείδ' ὅπως μοι παρρησιάζει.
 ὦ. ὅτι ἴδμεν τὰ μὲν ἰς Βάβυλ',
 οὗτοι κομιδῇ ἀπ' ἄλλου, ἀπ' ἄ-
 λλου τὸ ἱπποκρυταύρων γένος,
 συνθετόν τε καὶ μικτόν, ἰσχυρὸν
 σφ' ἀλαστονείας καὶ φιλοσοφίας
 πλάσσομεν, οὗτοι τῇ ἀγνοίᾳ
 τίλιον πρὸς ἰχθύον, ὅτι ἡμᾶς
 ἀνθρώποις ὡς ὀφθαλμοῖς θαυ-
 ρῶν δυνάμεν, ἀπ' οὗτον λη-
 μνόντων ἰσχυρὸν ἡμῶν
 ἀσφαίς τι, καὶ ἀμυνδρόν ἡμῶν
 quā hebetudine cæcipientes,

ubi d' Eumolpus & Orpheus
 secū congressi sunt, quos e-
 tiam in Græciā prænisiit. Eu-
 molpum quidem ut Græcos
 initiaret (etenim cuncta di-
 uina à nobis didicerat) Or-
 pheum autem ut in cantando
 musica eos cogeret: quorum
 vestigia confestim infecuta
 sum, ac sub initium cum ve-
 nissem, non admodum Græci
 me amplectebantur, nec tamē
 penitus excludebant. Paula-
 tim verò cum eis conuersata,
 septem ex omnibus amicos et
 discipulos collegi. & alium
 ex Samo, alium verò ex E-
 pheso, ex Abdera quocūq; aliū,
 omnino paucos. Quibus cum
 & Sophistarum genus, nescio
 quo pacto, mihi suppullulas
 uir, neq; mea absolutè emu-
 lans, nec tamen penitus dis-
 crepans, sed tanquam Hippo-
 centauroꝝ genus, composi-
 tum quid, & mixtū, in medio
 superbiæ & philosophiæ er-
 rans, neq; ignorantie finem
 impotens, neque fixis oculis
 nos intueri valens, sed tan-
 obscūrū quid, & dubiam nostri
 imaginem

ἡ δὲ ἡσυχία, ἡ σπουδή, ἡ νύκτις, ἡ δόξα
 τῶν ἀνθρώπων, οἱ δὲ ἄνθρωποι ἀκρίβως
 πᾶσι κατὰ φύσιν ἀντιλαμβάνονται. ὅθεν
 παρ' αὐτοῖς ὁ ἀρχαῖος ἱκάνηται,
 καὶ πρὸς τὴν σοφίαν, καὶ ὡς αὐ-
 τοὶ ἄνθρωποι, ἀπρόσμενος ἄνθρωπος
 φησὶν· αἱ κομψαὶ καὶ ἀπο-
 ροὶ καὶ ἀστοχοὶ ἀπαιτήσεις, καὶ
 ἀνείροδοι καὶ καθυπερβολαὶ
 ἐρωτήσεις. ἅτα κοινὸν ἔχοντες,
 καὶ ἰσχυροὶ καὶ τῶν ἰσχυ-
 ρῶν τῶν ἐμῶν, ἀνανάγκω,
 καὶ οὐκ ἔχοντες ἐκ αὐτῶν, καὶ τὰ
 ἄλλα, δικαστικοὶ καὶ ἄλλοι, καὶ
 παρὰ τὸν νόμον πεισμένοι τῶν
 κοινῶν. ἔχοντες μὲν οὖν ἴσως
 τὸν νόμον αὐτῶν, καὶ μὴ
 δι' ἀνάγκην τῶν σωτηριῶν
 ἐν τῶν, οὐκ ἔχοντες ἀντιδικῶν με-
 τὰ τοὺς νόμους, καὶ μετὰ τοὺς
 νόμους, Κράτης καὶ Μένιππος,
 οὗτοι ἵπταται ὁ νόμος ἐπὶ τοῖς
 νόμοις τῆς φύσεως, ὡς μὴ ποτε
 ὁ νόμος ἐξ ἑαυτοῦ ἀντιδικῶν ἐκ
 πόντου, ὡς ποτε. Ζῶντες οὖν
 παρὰ τοὺς νόμους, ὡς φιλοσοφία,
 τίνα ἀντιδικῶν, ἀλλὰ ἀναγκα-
 στικῶς μόνον. Φησὶ καὶ μὴ ἀντιδικῶν,
 οὐκ ἔχοντες ποτε ἀντιδικῶν. I V P. Sed nondum mihi,
 ὦ Philosophia, enarras quemadmodum iniuria sis affecta,
 verum tantummodo indignaris. PHIL. At qualiter nunc,

imaginem umbramve quan-
 doque cernens, nihilominus
 tamen exactè cuncta se nos-
 se existimat. Hinc illa inutili-
 lis & superuacanea apud eos
 sapientia, & ut ipsi arbitran-
 tur, inexpugnabilis, accen-
 ditur : arrogantes quoque
 & dubie, nec non absurde
 responsiones : inextricabiles
 præterea & labyrinthica in-
 terrogationes. Quod si ab
 amicis meis prohibentur &
 redarguntur, indignan-
 tur, ac contra illos conspi-
 rant, tandemque in ius ran-
 piunt, & ad cicutam bibendam
 iradunt. Et quamvis
 fortasse cum confestim sus-
 gere, nec ampliùs eorum con-
 uersationem tolerare opor-
 tuisset. Antisthenes tamen,
 & Diogenes, ac paulò post
 & Crates, Menippus quo-
 que, mihi, ut parumper dis-
 cessum meū differrem, per-
 suasere : quod vinam nun-
 quam factus esset : non e-
 nim tanta postea fuisset perpeffa. I V P. Sed nondum mihi,
 ὦ Iupio

παρὸν ὡς, καὶ ποτὶς ἀπομι-
 νῆν ἀδωάτωρ, αὐτὶς γὰρ ἀγλ-
 σκῶν, καὶ οὐκ ὄν, καὶ μόνος ἰ-
 πανὰ παρὶς αὐτὸν ἀδωάτωρ ἰ-
 νίοις, καὶ ἡ ἀνὰ αὐτὸν βαρὺ, καὶ
 ὡς οὐκ ὄν, ἀφ' οὗ ἔστιν ἰσχυ-
 ρὸν. ἰσχυρὸν οὐκ ὄν, καὶ πο-
 τὶς ὡς ἀπὸ αὐτοῦ ἰσχυρὸν, ὡς ἰσ-
 ρὰρ οἱ παρὶς αὐτοῦ παρὶς
 καθύπερθε, καὶ ἐπὶ τῷ βελτίστῳ
 ἐπὶ οὐκ ὄν, ὁρμίσαντες. ἔτι τὶ
 καὶ τὸ αὐτὸ καὶ ἀμαθίαν καὶ
 ἀναισχυντίαν περὶ αὐτοῦ
 εἶναι, αὐτὸς αὐτοῖς μάλα σαφ-
 ῶς ἐφάνηκεν, καὶ τοιούτοις ἀπο-
 κρινόμενος, ὡς πρὸς
 ἁπλοῦς ἔσθ, καὶ ἀνὰ σῶμα τῶν
 τῶν μόνων συμβολὰς ἔχον-
 τας. ὁρᾷς, ὅποια πρὸς φιλο-
 σοφίαν ἰσχυρὸν, σχηματίζου-
 σιν, καὶ μετακοσμοῦσιν αὐ-
 τὸν ἐν μάλα ἐκτότῳ, καὶ
 πρὸς ἡμῖν, οἷον τι ἀμύλην ὁ Αἴ-
 σωπος φησὶ ποιεῖσαι τὸν ἐν
 τῇ Κύμῃ ὄνον, ὅς ἐστιν ἐν
 πειθαρχίᾳ, καὶ τὰ αὐτὸν
 ἐκ τῆς αὐτῆς, καὶ τῶν αὐτῶν
 τὸς αὐτοῦ, καὶ πρὸς τινος καὶ ἑ-
 ἑρμῆος οἱ πειθαρχοῦντες αὐτῷ.
 τὰ δ'

videri cupiebat, & erant fortassis nonnulli qui ei crederent.

Nostre

longū erat, seu potius impos-
 sibile valde : artificia verò
 tenuia, & quæ vix cum sum-
 mo etiam labore necessaria
 suppeditare possent nonnullis
 etiam seruitus molesta, &
 quomocumque erat, intole-
 randa videbatur. Re igitur
 diligenter perpensa, ^f ancoram
 nouissimam, quæ nauigan-
 tes sacram appellant, vis-
 sum est demittere. ad optimam
 itaque sacordiam declinantes,
 audaciam quoque & ignoran-
 tiam ac impudentiam in auxi-
 lium aduocârunt, quæ po-
 tissimum cum eis in certamen
 irent. Conuitia præterea nos-
 ua excogitârunt, ut prompta
 essent, ac solas desertationes
 hæc in ore haberent. Qualia
 nam ad philosophiam cernit
 viatica? proinde & formæ
 studet, ac oppidò quæ elegan-
 ter se exornât, planèque ita me-
 cū agat, quemadmodum Aesop-
 us Cumanum illum asinum
 fecisse refert, qui cū leoninam
 induisset pellē, & asperè den-
 rudisset, se quoque leonem esse

τά δ' ἐμὲ τιρα πάντ' ῥᾶτα, ὥς
οἶδα, καὶ ἐς μίμησιν πρόχαρα,
τὰ πεφασγμένα, καὶ ὁ πομπῆς
ἢ πραγματίας δὲ, τρεβνισμ
πλευραλῶς, καὶ ὠραρυξαρ-
τίσασθαι, καὶ ξύλον ἐν τῇ χαρῇ
ἔχων, καὶ βοᾶν, μάλλον δ' ὅτι
καὶ ὁ ὑπακλῆς, καὶ λοιδορεῖ-
σθαι ἅπασιν. τὸν ἀσφάλταρ γὰρ
αὐτῷς ἢ μηδ' ἐπὶ τῷ πα-
θεῖν, ἢ πῶς τὸ σῆμα αὐτῷς
παρίξων ἔμμελιν· ἢ ἐλσθεῖα
δὲ πρόχαρ, ἄκου' ἢ δισ-
πότο, καὶ ἢ βύλοις ἀπάχαρ,
παλαθελόμενος τὸ ξύλον. καὶ ἰδὲ
ἀλφίτα ἐκ τῶν ὀλίγα, ἢ δὲ, ὥς
πῶς, μάλα ψιλή. τὸ δ' ὁψὲς
νιόρ, ὁ τάχα ἢ ὁ θυμός, ἀπὸ
ἐρῖα πάντοδ' ἀπὰ, καὶ οἶν, ἢ
οἶος ἢ δισος, καὶ χυσιόρ, παρ
ὅτι ἄρ' ἐθελῶσι· δασμοπορ
σι γὰρ ἐπιφοίτων, ἢ ὥς αὐτῷ
φασιν, ἀρκέρεσι τὰ πρόβα-
τα. δὲ δὲν τὶ πομπῆς οἶον, ἢ
αὐτοὶ ἢ σχήμα, ἢ δὲ ἢ μὴ
ἀκῶσα λακῶς. καὶ γὰρ αὐτὸ
κῆνο ἰώρων, οἶμα, ὥς ἰξί-
ον κατασχόντων τῷ ὀρθῷς

φίλο-

Nostre verò admodū, ut nō
sint, sunt facilia, et ad imitanda
leuia (de externis lo-
quor) haud enim magni est
negotij vel vestem sibi trita
circundare, aut peram collo
suspendere. seu lignum in ma-
nibus gestare, vel vociferari,
aut potius rudere, siue latra-
re, ac omnibus maledicere.
Egredemur securitatem, quod
nihil ob talia passuri essent;
forma reuerētia prestare te-
nebatur. Libertas verò etiam
inuito domino propterea, qui se
comprehensos abducere co-
nabatur, baculi experieba-
tur violentiam. Ceterum fa-
rina non amplius pauca, neque
placenta ut antea tenuis, obso-
lescentia verò nequaquam solita;
repere agreste, sed carnea
omnisfarinam, et vinum quod
suavisissimum: quin et aurum
cum volunt, paratum. etenim
circumerrantes tributū col-
ligunt, vel ut ipsi dicunt, pec-
cora deiondent, multoque da-
re existimant, vel habitus
veneratione, aut metu ne male audire cogantur. Siquidem et
hoc quoque, ut arbitror, prauideri, quò ex æquo inter recte
philosofa

φιλοφροσιν, ὅθεν τις ὁ δικάς
 παρ καὶ ἀσκεινῶν τὰ βιω-
 τὰ ἔσαι, ἢ μόνον τὰ ἔξω ἔ-
 μοια ἀρχὴν ᾗ ὅθεν τὸν ἐπι-
 χόρ διεχονται, ἢ ἐρηταί τις
 εὐτοσί κοσμίως, κατὰ βρα-
 χύ, ἀπ' αὐτὸς βοῶσι, καὶ ἐπὶ
 τῷ ἀκρόπαλι τῷ ἰαυτῶν
 ἀναφύγῃσι, τῷ λοιδορίᾳ, καὶ
 πρόπαρον τὸ ἐνδοχόν. καὶ ἢ μὴ
 ἰδέσθαι ἡγεῖται, οἱ λόγοι ποιοί.
 ἢ μὴ ἀπ' αὐτῶν λέγων λεινὰν
 ἐνδοχόν, τὸν βίον ἀφίξει σκο-
 πῶν. βιωτῶν ἰμπήλησαι
 πᾶσι ἐπὶ τῷ τοιούτῃ ῥα-
 διαγίᾳ, καὶ μάστιγα τὸν Διόν
 γὰρ καὶ ἀντιπῶν καὶ Κρα-
 τῆς ἐπιρροφῶν, καὶ ἐπὶ
 ἐπὶ τῷ ταφῶν, καὶ τὸ μὴ
 χέσιμον, ὅπου ἔστι τῇ φ-
 σὶ τῶν κυνῶν. οἱ τὸ φυλακί-
 κῶν καὶ τὸ οἰκνῶν, καὶ τὸ φιλο-
 χριστῶν καὶ μνημονικῶν ἐπὶ α-
 ρῶν ἐν ἡλικίᾳ, ὑπὸ τῷ αὐ-
 καὶ ληξίᾳ καὶ ἀρπαγῇ, καὶ
 ἀφροδίσια συλῆν, καὶ κοπα-
 κῶν, καὶ τὸ σάαν τὸν δι-
 σόντα, καὶ πᾶσι πᾶσι ἐ-
 χῶν, ταῦτα ἀπειθῶς ἐκπῶ-

ditijs, mensarũ deniq̃ frequentatione, his per quã diligenter

philosophantes collocantur, nec esset qui talia discerneret & iudicaret, si tantum exteriora essent similia, quandoquidem nec principium r. dargucionis sustinent: veluti si dicatur, quis ille sic ornatus, & tam repens? sed conuestim clamitant, & ad eorum arcem, maledicentiam scilicet, confugiant, lignumque promptum est. Proinde si opera queris sermones multi: quod si à sermonibus iudicare velis, vitam considerandam esse censent. Tali igitur impostura ciuitas repleta est vniuersa, & maxime sub Diogenis, Antisthenis, & Cratetis titulo, nec non canum pretextu. Ceterum quod natura optimum est in canibus, veluti custodia, vel domus tutela, aut herilis amor, siue memoria, minimè imitantur: verum latratu, gulositate, rapina, venereis, crebris, adulationibus dantium blâ-

XXXX

elaborant.

νήκασιν. ὅψα ζύνωμι τὰ μισ-
 πορ, οἷα ἴσαι. οἱ γὰρ ἐν τῷ ἱρ-
 ρασμῷ πάντων ἀναπύδην
 ἔχουσιν, ἱερὰ μὲν τὰς τέχνας ἰά-
 σασιν, ὅταν ὁρῶσι σφᾶς ἢ πο-
 σοῦτας καὶ λάμνοντας, ἔω-
 θεν αἰετῶν καὶ περικλυφόντας
 τοῖς ἱεροῖς, καὶ μόγις ἀπὸ τῶν
 τῶν ἐκ τῆ τοιαύτης μισθαρνίας
 ἀργῶς δὲ καὶ γόντας ἀνθρώ-
 πους, ἐν ᾧ πᾶσιν ἀφθόνως βί-
 οῦνται, αὐτοῦντας μὲν τυραν-
 νικῶς, λαμβάνοντας δὲ πῶ-
 ρῶς ἀναγκάσοντας δὲ ἢ
 μὴ λάβοιεν, ἐκ ἱπποκλυφόντας δὲ
 ἢ δὲ ἀλάβοιεν. ταῦτα δὲ ἐπὶ
 κρόνῳ βίβω δόκῃ ἀνθρώποις, καὶ
 ἀνθρώποις τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ
 κόματα ἱερὰ ἔρξιν τῶν ἑρῶν καὶ
 ἡ πόρῳ ἂν θανόν τὸ πρᾶγμα
 ὡς, ἢ τοῖς τοῖς ὄντος, μηδὲν ἰσ-
 μᾶς ἀποῖν ἐξυβρίζον. οἱ δὲ μά-
 ρασμοί, καὶ σκνυθροί τὰ
 ἔξω, καὶ τὰ δημόσια φαινόμε-
 νοι, ἢ παρὸς ὁρᾶς, ἢ γυναι-
 κὸς λάβονται κατὰ, ἢ ἰδιώ-
 σωσι σιωπᾶν ἄξιον, οἷα ποιεῖ-
 σιν; ἱνοὶ δὲ καὶ ἐξω τῶν
 σφί-

elaborant. Atqui paulò post
 quoniam hæc euadant, vi-
 debis. omnes enim ex offi-
 ciis exilientes, artes relin-
 quunt desertas, cum cernunt
 se laborantes, & operibus
 desudantes, ab aurora ad
 vespertum usque defatiga-
 tos, vix tamen mercede ta-
 li vitam sustentare posse: se-
 gnes verò & subdolos homi-
 nines, abundè in omnibus
 viuentes, tyrannicè quidem
 postulantes, ac promptè ac-
 cipientes, & cum non acce-
 perint, indignantes, neque si
 acceperunt, laudantes. hoc
 Saturnium eis videbitur se-
 culum, spontèque mel ipsum
 ex cælo in ora influere Pro-
 inde res minus esset mole-
 sta, si cum tales sint, nulla
 alia nos afficerent iniuria.
 Nunc verò cum admodum
 casti & seueri abextrà
 & in publicis appareant,
 si puerum nati fuerint
 formosum; vel mulierem
 speciosam, aut quid silen-
 tio dignum sperant, qua-
 litem

lianam faciunt? Nonnulli

verò & hospitium suorum

ἑστειρόντων γυναικας ἀπάγουσι
μοιχῶντες, κατὰ τὸν ἰλιὰ
ἐκείνον φανίσκον, ὡς φιλοβ-
ροῖσι δὲ καὶ αὐτοῖς. ἅτα κοι-
νὰς ταύτας ἀπασιν τοῖς ξυνῶ-
σι πεθίμνοι, Πλωτῶνός τι
φύσμα οἶονται ποιεῖν, οὐκ
ἀδύνατον, ὅπως ὁ ἱερὸς ἐκεί-
νος ἕξιον κοινὰς ἀγαθὰς τὰς
γυναικας. ἃ μὲν γὰρ ἐν τοῖς
συμποσίοις ὁρῶσι, καὶ ἃ με-
θυσκόντων, μακρὸν ἄν εἴη
λέγειν. καὶ ταῦτα ποιοῦσι,
πῶς οἷα, κατηγοροῦντες αὐ-
τοὺς μὲν καὶ μοιχῆας, καὶ
λαγνῆας καὶ φιλαργυρίαις. ὅ-
τι γοῶν οὕτως ὑπὸ τοῖς ἄλλοις
ἀποκρίναντες, ὡς τὰς λόγους
αὐτῶν, καὶ τὰ ἱερὰ οἶον, κολα-
κῆας μισῶν φασί, κολακῆας
ἐνικῶν, τὸν Γναθωνίδην ἢ τὸν
Σπρεθίαν ἐπὶ βαλῶναι δυνά-
μει, ἀληθῶς τοὺς ἄλλους
πεπρωμένους, ἐκ ἄρδῃ ἐκινῶ-
σαν πλὴν γὰρ καὶ μὴ μετὰ καὶ
τὸ ψάλλειν δυνάμεν ἁπλο-
ῶς, πᾶσι μὲν ἐχθρὸν ὡς λόγος, καὶ
ἢ ἑστειρόντων ποιεῖν, ἢ ἱερῶν

adulterantes uxores abdu-
cunt, Iliensis illius iuuenis
instar, tanquam & ipse
quoque philosophaturus es-
sent. Inde communiter illas
vniuersis cœuntibus prosti-
tuentes, Platonis se legem
implere arbitrantur, haud
intelligentes quo pacto sa-
cer ille mulieres communes
esse debere censuit. Quæ ve-
rò in conuiujs agunt, quem-
admodum inebriantur, lon-
gum esset recensere : & hæc
faciunt, quomodo putas,
dum ipsi ebrietatem, adu-
teria, luxuriam, & auaritia
reprehendunt. Nil in-
gitur magis inter se inue-
nies contrarium, quàm il-
lorum sermones & opera :
quemadmodum cùm adu-
lationem odio habendam
asserunt, & tamen adulan-
di gratia gnathonicam vel
assentationem ipsam exu-
perant. Alios vera loqui
hortantur, cùm ipsi nec lra-
guam nisi mentiendo mo-
uere possint. Voluptates o-

inimicus sermone inimica, Epicuriusque hostis : opera verò

ἅ δὲ τὰντῶν ἀπαντᾷ παρὰ
 τῶν, τὸ δ' ὀξυχολογὴν ἢ μικραί-
 τιον, καὶ πῶς ὀργὴν ῥάδιον
 αἰσθῆναι βραχυτάτην ἔχοντά.
 γέλωτα γοῶν οὐ μικρὸν παρὰ
 ἔχονσι τοῖς θιωμένοις, ὅπου
 τὰν ὑπὸ τῆς τυχεύουσιν αἰτίας
 ἰωίσαν μὲν αὐτοῖς ἢ χολή,
 πικρὸν δὲ τὴν χροιάν βλά-
 ποντα, ἰταμόν τι καὶ παρὰ-
 φροσὶν διδορῶν, καὶ ἀ-
 φροῦ μᾶλλον δ' ἰοῦ μισθὸν
 αὐτοῖς ἢ τὸ σῶμα, μὴ δὲ γι-
 γῆθαι τυχοῖς, ὅτι ὁ μισθὸς
 ἐκείνῳ ἐκχέεται βύρβορ.
 χυσιόμην μὲν ἢ ἀργυρίου, ἢ
 φαλάκας, οὐδὲ λιπαρὸν αἰ-
 ξιῶ, ὁβολὸς ἰκανὸς, ὡς θέρμους
 πριάμῳ· ποτὶν γὰρ ἢ ἑρμῶν
 ἢ ποταμὸς παρὶξ. μὴ δὲ
 γοῶν αὐτοῖς οὐκ ὁβολὸς, ἢ
 δραχμὰς ὀλίγας, ἀλλὰ πλε-
 ῖον ὅλης ὥστε τις ἔμπορος
 ὧν ἂν τοῦ φόρου πλε-
 ονταῖς, ὅσον τοῖς φίλοις
 ὧν αἰς χρηματισμὸν σιωπῶ-
 νται. ἄν' ἱκανὸν ἰκανῶς οὐκ
 ληθόντα, καὶ ἰπποκρίσωνται,
 ἀπὸ τοῦ

omnia propter illas patrā-
 re audent. Ira præterea ve-
 hementia, leuissimarumque
 rerum perturbatione, nec-
 non indignationis facilita-
 te, etiam nuper genitos im-
 fanculos superant. Non par-
 uum igitur risum spectato-
 ribus mouent, cum quouis
 etiam fortuito casu adeo il-
 lis ira ebullit. Colore au-
 tem liuidi videntur, impu-
 dens quid abominabile
 præ se ferentes. Os verò
 spuma vel potius veneno est
 refertum: ne tu illic cum
 fœda illa euomitur illuies,
 deprehendaris, caue. Pro-
 in aurum vel argenteum, Her-
 cules, neque possidere dis-
 gnantur. obolus sufficit ut
 lupinos emant: nam potum
 fons seu riuus suppeditabit.
 At paulò post non obolos
 vel drachmas paucas, sed
 totas postulant diuitias, ade-
 o ut mercator quispiam
 tanto impleri onere posset,
 quantum illis ad questum
 Philosophia confert. Inde

postquam ad satietatem usque corrascere, ac frumentati sum, infeli-

ἐπὶ ῥίψαντο ἐκ ἑνὸ τοῦ ἀδ-
ελωοῦ τριβώνιοι, ἀγρὸς ἐνίο-
τι, καὶ ἰδιώτας τῶν μαλακῶν
ἐπρίαντο, καὶ παῖδας κομμάτας,
καὶ αἰωοικίας ὄλας, μακρὰ
χαίρας φράσσοντες τῇ ψήρᾳ
τῇ Κρατήτῃ, καὶ ὡς τριβώνι
ἔ Αἰτιώφους, καὶ ὡς πῖψο τῇ
Διογῆνι. οἱ ἰδιώται δὲ ταῦτα
ὁρῶντες, καταπιδουσι καὶ δὴ
φιλοσοφίας, καὶ ἅπαντας ἔ-
ναι τοιοῦτους οἶοντα, καὶ μὴ τῆς
διδασκαλίας ἀτιμώντα. ὥς
πολλοὺ ἡδὴ ἔχοντες, ἀδύνα-
τον μοι γυγῆσθαι, καὶ ἕνα τι-
νὰ περὶ γὰρ ἰδὼν αὐτῶν, ἀλλὰ
λὰ τὸ τῆς Πλωτόπης ἐκ ἑνὸ
πάσχω. ὁ πόδες γὰρ δὴ ἐγὼ ἔφυ-
γεν, τὸτο ἐν ἀκαρῇ αὐθις ἀ-
ναλίσκω. καὶ ἀμαθία δὲ καὶ ἀδι-
κία ἐπιγίγνωσιν, ὁρῶσα ἀντι-
στασθῆναι μὴ τὸ ἔργον, καὶ ἀν-
θυλὸν πόνον. Ζῶς. οἶα, ὦ θεοί,
ἐπιπονθεῖν ἡμῖν καὶ Φιλοσοφία
πρὸς τῶν καταρῶτων ἐκ ἑνὸ
νοῦ, ὥς ὅρα σκοπεῖν ὅ, τι καὶ
πρακτικόν, καὶ ὅπως αὐτὸς με-
τελῶσι. ὁ μὲν γὰρ κραυγὴς
ἀπά-

infelicem illam abiciens
lacernam, agros nonnune
quam, ac vestes molles, pue-
tas quoque cinctos, nec-
non instructas domus totas
emunt, Cratetis pera, An-
tisthenis lacernæ, ac Dion-
genis dolio, longum vale-
re dicentes. Talis cum idio-
tæ cernunt, Philosophiam
iam conspuunt, omnesque tas
les esse arbitrantur, ac do-
ctrinam meam reprehende-
re non desinunt, aded ut lon-
go iam tempore imposibi-
le mihi fuerit vel unum ex
eis conciliare: sed planè Pe-
nelopes illud patior. ete-
num quantum ego texo, tan-
tum rursus euestigio dissol-
uitur. Ignorantia verò et
Iniustitia, cum opus no-
strum inextricabile, labo-
remque cernunt inanem, mi-
nimè à risu temperant. IV-
P I T. Proh, ô dei, qualia
nobis Philosophia ab exes-
crandis illis perpeffa est?
quapropter considerandi tēs
pus adest, quid faciendum,

vel quo pacto è medio sint tollendi. Cæterum fulmen eos

ἀπάγαμι καὶ πλεονάζῃ, ἢ ὁ θάνατος
 τῷ ταχύς. ΑΠΟ. ἐγὼ τοι, ὦ
 πατήρ, ἐπιβίβωμι· μισῶ γὰρ
 καὶ αὐτὸς ἡδὴ τὰς ἀλαστονας,
 ἀμύσεις οὐκ ἔχοντας, ἡμῖν τῶν Μουσῶν
 ἀνακτῶν ἡδονῶν μὴ
 γὰρ ἡ τῆς σῆς διξίαις οὐδ' αὖτως
 ἱκανοὶ ἄξιοι· τὸν Εὐμῆδ', ὁ
 Διοκῆ, αὐτοκράτορα τῆς κοινῆς
 σιῶς καταπύμψωμι ἐν αὐ-
 τῷ· ὅς ἂν διὰ πλεονάζοντος ἔ-
 χων καὶ αὐτὸς, τάχιστα ἄσ-
 ται βύς τε ὁρθῶς φιλοσοφῶν-
 τας, καὶ τὰς μὲν. ἔτα τὰς μὲν
 ἱπανίσταται, ὡς τὸ ἀνδρῶν, οἱ δὲ
 πολεμῶνται, ὅπως ἄρ' ἐκεί-
 νῳ παρὰ τὴν κοινὴν Διοκῆ. Ζῶς.
 ἐδίδας, ὦ Αποκτομῶν· ἀπὸ καὶ
 οὐ Ἡράκλειος, ἅμα καὶ τῶν φι-
 λοσοφῶν αὐτῶν ἐχούσῳ ἀπὸ
 ὡς τάχιστα ἂν τὸν βίον πρὸς κα-
 λικατὸν γοῶν ἄθλον οἷς τῆς
 τοῦ οὐ μικρὸν ἐκτελέσειν, ἢ
 ἐκκόψης μιὰρὰ ἔγω, ἢ ἀνα-
 σχωτά θηρία. ΗΡΑ. καὶ
 μὴ ἄμνησον μὲν, ὦ πάτερ, τῶν
 πόθεν ἐκκατέρω αὐτῶν τοῦ
 Ἀνδρόν, ἢ τούτοις συμπίπτει.

ἔτα

iaculatione unica, mortemque
 auferet cito. ΑΠΟ. Ego
 tibi pater aurem vellam :
 nam & ipse iam arrogan-
 tes, & à Musis alienos, Mu-
 sarum gratia indignatus,
 odi : fulmine siquidem aue
 tua dextra minimè illi di-
 gni sunt. Mercurium au-
 tem, si videtur, pœnæ exas-
 ctorem ad illos demitemus.
 is, tanquam qui & ipse in-
 ter disciplinas versatur, ce-
 lerrimè eos qui rectè philo-
 sophantur, & qui minùs con-
 gnoscet : dein hi quidem,
 ut par est, laudabuntur,
 illi verò quemadmodum ex
 tempore videbitur, plectena-
 tur. ΙΥΡΙΤ. Rectè dicis,
 Apollo : sed & tu Hercules
 les, unà Philosophiam i-
 psam pariter ducentes, pro-
 periter in vitam abite : cetero
 tamenq; decimumtertium i-
 stud, nec paruum, te absol-
 vere putato, si tam scelerata
 & impudentissima extirpan-
 ueris animalia. ΗΕΡ. At
 qui pater & Augiæ finem

repurgare præsaret, quàm cum talibus manus conferre.
 eamus

θα· ἀπὸ τῆς δ' ὁμοῦ. δι.
 αἰσα μὲν, ἀκολούθητον δι
 κατὰ τὰ λόγια τὰ παρὶ.
 Ερ. κατὰ τὴν, ὅς ἐστιν ὁλίγη
 αὐτῶν ἐπιτήρησις σήμερον.
 ποῖαν δὲ καὶ παραίτα, ὁ Φι.
 λοσοφία; σὺ γὰρ οἶδας, ὅτι ἀ-
 σίρ. καὶ πρόδηλον ὅτι τὸ τῆς Βασι-
 λει. Φι. οὐδαμῶς, ἢ πάντων ὁλί-
 γοι, ὅσοι ὁρῶντες φιλοσοφῶσι, ὁ
 Ερμῆ· οὐδὲ ἁπλοῦς Ἀθηναῖς
 πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ἐνθα πο-
 λὺς χυρὸς ἔσται ὁρῶντες
 τῶν, καὶ πρὸς τῶν αἰσῶν
 Ερ. οὐκοῦν· ὡς τῶν
 Θράκης ἀπὸ τῶν. Ἡρα ἰδὲ λί-
 γος, καὶ ἐνθάδε γὰρ μὲν τῶν
 ὁρῶντες οἶδας γὰρ τὰ Θράκη
 πάντα, συχναὶς ἐκαστῶν.
 καὶ μοι τὴν δὲ καὶ παραίτα
 θα. Ερ. ποῖαν λίγος; Ἡρα.
 ὁρῶντες, ὁ Ερμῆ καὶ Φιλοσοφία,
 ἁπλοῦς ὅση μάλιστα, καὶ ἁπλο-
 λιστὴ ὁρῶντες ἀπάντων; Αἰμός
 θα, τὸ μᾶλλον, ἢ καταπύρρον
 ἁπλοῦς, καὶ ἁπλοῦς ἁπλοῦς,
 ἁπλοῦς, καὶ ἁπλοῦς, ἀπὸ
 τῶν

eamus tamen PHILO. In-
 uita quidem : ex patris ta-
 men sententia subsequendum
 est. MERC. Descendas
 mus, quandoquidem haud
 paucos ex illis hodie con-
 teremus. Caterum, ὁ Philo-
 sophia, quoniam tendere o-
 portet? tu enim ubi versan-
 tur, nosti: an perspicuum
 est quod in Gracia? PH I.
 Minime, nisi admodum pau-
 ci, qui recte, ὁ Mercuri, phi-
 losophantur. Illi verò At-
 tica haud indigent pauper-
 tate, sed ubi auri et argen-
 ti eruitur copia, ibi nobis
 sunt querendi. MER. Nun-
 quid igitur confestim in
 Thraciam abeundum? HER.
 Bene dicis. ego vos in via
 deducam: nam cuncta Thra-
 cum, utpote qui sapius il-
 luc accesserim, cognoui. Et
 nunc huc mihi flectatis.
 MERC. Quoniam dicis?
 HER. Vide scine, Mer-
 curi et Philosophia, mon-
 tes duos maximos, omnium-

que pulcherrimos : maior Hæmus est, oppositus verò
 Rhodope : et campus interiectus, perquam fertilis, ab

τῆς πεπόδου ἱκατέρου ὡς
 θῦς ἀρξάμενον καὶ τινὰς λό-
 φος τῆς πάλου καλὸς ἀνι-
 πκότες, ἐκ ἀμόρφου τὴν πρᾶ-
 γυτητα, οἷον ἀκροπέτης πολ-
 λὰς τῆς ὑποκαμψῆς πάλους
 καὶ ἡ πόλις γὰρ ἡδὴ φαίνε-
 ται. Εἰρμ. νῦν Δι', ὦ Ἡρώ-
 κλεις, μέγιστη καὶ καλλίστη ἀ-
 παύου. πόρρωθεν οὖν ἀπλάμ-
 πητὰ καλῶ, καὶ τις ποτα-
 μὸς μέγιστος παραμέδεται,
 πάλου ἐν χερσὶ φαύων αὐτῆς.
 Ηἱρα. Εἴρῃ μὲν οὕτως, ἡ
 δὲ πόλις, ἔργον Φιλίππου ἱκα-
 νη. καὶ ἡμᾶς ἡδὴ πρόσχαιοι καὶ
 ἡμιφίλοι, ὥς ἐπιβαίνωμεν
 ἀγαθὴν τύχην. Εἰρ. οὕτω γιγνί-
 σθω. τίδ' οὖν χερσὶ ποιεῖν, ὅ-
 πως τὰ θεῖα ἐξίχνωτοισι;
 Ηἱρα. τοῦτο μὲν σὸν ἡδὴ ἔρ-
 γον, ὦ Εἰρμῆ. ἡρυνξ γὰρ ἔσθ', ὡ-
 στε οὐκ ἂν φθάνοις ἡερύπῳ.
 Εἰρ. οὐδὲν τῶν χαλιπρῶν, ἀλ-
 λὰ τὰς ἐν ὀνόματι ἐκ ἐπίστα-
 μα αὐτῶν οὖν, ὦ Φιλοσοφία,
 λίγν, οὐς τινὰς ὀνομασίαν,
 καὶ τὰ σημεῖα πείσῃ. Φι-
 λσο. οὐδ' αὐτὴ μὲν οἶδα τὸ
 αἶψις,

profer. PHILOS. Sed

visiusque confestim radice
 se pandens: & colles quos-
 dam tres perpulchros assur-
 gentes, minime asperitate
 deformes, tanquam subies-
 ctæ ciuitatis arces varias: &
 iam vobis ipsa apparet. ME-
 LIAPER Iouem, ô Hercules,
 maxima, & omnium for-
 mosissima: etenim à longè
 illius resplendet pulchris-
 tudo, quin & fluxius qui-
 dam maximus præterlabi-
 tur, opportune illam alluens.
 HE. Hebrus est, ciuitas
 verò Philippi illius opus;
 proin nos iam coniege, ne-
 bulâq; inuolue, ut bona des-
 scendamus fortuna. MER.
 Itafiet. Caterùm quid fa-
 cere oportet ut animalia in-
 dagentur? HE. Hoc qui-
 dem tuum iam, Mercuri, o-
 pus: nam præco es, ne igitur
 præconium enunciare cums
 fieris. MER. Haud diffi-
 cile hoc, verùm illorum no-
 mina ignoro: tu igitur Phi-
 losophia, quo nomine sine
 appellandi, insuper & signa
 neque ipsa manifestè quinquam
 vocen-

Φῆτε, οἱ τινες ὀνομάζονται,
 ἥ τὸ μὴ συγγένειαι αὐτοῖς.
 ἀλλ' οὐκ αὖ τῆς ἐπιθυμίας, ὡς
 ἔχουσιν ἅς τὰ κτήματα, ὅτε ἂν
 ἀμάρτοις πλοκαδὼν κτήσα-
 ναι, ἢ κτησίπους, ἢ κτησι-
 κλίας, ἢ οὐκίμους, ἢ πολυε-
 πτίτες. Εἰ. ἢ ἄλλας. ἀλλὰ
 τίνας οὐκίμους, ἢ τί κὴ πη-
 εσκοπῶσι κὴ αὐτοῖ; μάλλον
 δὲ κὴ πλοῖασι, καὶ τι κὴ
 ἔριδιαι θάλασσι. Αὐ. ἂν ἂν
 ἔχουσιν ἡμῖν, ὡς ἄνθρωποι, ἀπὸ
 ἢ οὐ, ὡς βελτίστη, ἢ τινες πρὸς
 γόητας ἅμα ἔδωκε, καὶ τινες
 γυναικας ἢ καὶ κληρονομίαν
 αἱ τὸ Λακωνικόν, ἀρρεθας
 πλὴν; κὴ κομιδὴ ἀνδρικῶν
 αἱ. παρὰ, τὰ ἡμίτερα οὐκ
 τοῖς γυναικας. Αὐ. πῶς τὰ ὑμῖ-
 τερα; δραπύται φησὶν αὐτοὶ ἅ-
 παντες ἡμῖς δὲ, τὴν γυναικα
 καὶ μάλα μίτην, ὡς δραπος
 δις μίτην πρὸς αὐτῶν. ἢ οὐκ
 δὲ, καθότι κὴ γυναικας αὐτοῖς.
 Εἰ. τὸ νῦν δὲ ἅμα κληρονο-
 μίαν, ἢ τις ἀνδράποδος Πα-
 φλαγονικόν, τῶν ἀπὸ Σινώ-
 πης βαρβάρων, ὅτε καὶ ὡς οἱ
 οἱ

vocentur nomī, quoniam
 nullum mihi cum his con-
 sortium. Caterum non ab-
 errabis, si eos à possidendi
 desiderio, vel Possidonios,
 aut Possidipos, seu Possi-
 cleos, vel Possifundos, aut
 Possidoros nominaveris.
 M. R. Bene dicis: sed
 quanam hi sunt, qui & ipsi
 circumspectant? atqui ac-
 cedunt, & quid loqui vel-
 le videntur. V. I. R. Poten-
 stisne, o viri, vel tu optima,
 nobis indicare, num ternos
 pariter videritis praestigia-
 tores, ac mulierem quandam
 Laconicè corpus ornatam,
 aspectu masculo, ac penè vi-
 rili? P. H. I. L. Pape, hi no-
 stra quarunt. V. I. R. Quos
 modo vestra? etenim Fugi-
 tivi illi omnes: nos verò præ-
 cipue mulierem pro manci-
 pio ab eis abductam deside-
 ramus. Intellegitis autem,
 eurnam ipsos quamamus.
 M. R. Igitur pariter e-
 nunciemus praconium. Num
 quis mancipium Paphlago-
 nicum, ex Sinopensibus barbaris, nomine tale, quale à
 xxx s possessio-

εἶς δὲ ὑπερμάτωρ, ὑπερχορ,
 ἐν ῥῆξείᾳ, ἐν ῥυτίδι βα-
 θύτῳ ἀντιπροσώπῳ, καὶ τε-
 λείῳ ἀντιπροσώπῳ, ὁρ-
 νῶν, ἄνδρ', ἀντιπροσώπῳ, καὶ
 ὁρῶν ἄνδρ' ἐπὶ ῥυτίδι αὐ-
 τῷ. Δι. νοῦ, ὅ οὐτ' ὅ, ὁ ἄν-
 δρ' ἴσας, ὡς ἰσῶν γὰρ ἄνδρ' αὐ-
 τῷ. καὶ μοι Κάνθαρος, καὶ ἰσῶν
 μαζ', καὶ τὸ ῥῆξος ἰσῶν, καὶ
 τῆς ἴσας τῷ ἰσῶν ἰσῶν. ἀπὶ
 πρὸς ῥῆξος ῥῆξος ἰσῶν
 ῥῆξος, ὁ ὁρῶν πρὸς ῥῆξος ἰσῶν
 πρὸς τῶν ἰσῶν ἰσῶν ἰσῶν.
 Φι. ἰσῶν ὁ αὐτὸς ὁρῶν ὁ οἰ-
 κῆτος ὁ οἰκῆτος ἀπὸ τῶν φιλοσό-
 φῳ ἰσῶν, ἀπὸ τῶν ἰσῶν ἰσῶν
 ῥῆξος. Δι. ὅ τῶν τῶν ῥῆξος, ὁ
 Κάνθαρος, φιλοσόφῳ, φασί.
 Δι. ἰσῶν ὁ οὐδὲς λόγος.
 Βρ. ἀμῶν ἀπαντας ἀνδρ-
 ῶν. ξυμῶν ῥῆξος, ὡς φασί.
 αὐτῇ. Φι. τίς ὁ οὐτ' ὁ
 ἀπὸ τῶν πρὸς ῥῆξος ὁρῶν, ὁ ἰσῶν.
 κλῶν, ὁ ἰσῶν, ὁ ἰσῶν ἰσῶν.
 φασί. ἰσῶν. ὁρῶν ἰσῶν, ὁρῶν.
 κλῶν. καὶ τῶν Ἀργῶν ἰσῶν,
 ἰσῶν.

possessionibus imponitur,
 per pallidum, corpore hie-
 sutum, barba horridum, pe-
 ra instructum, lacerna indu-
 tum, iracundum, inerudi-
 tum, voce asperum, malea-
 dicum, sub imaginaria li-
 bertate vivens, indicare pos-
 test. DOM. Noui, heus tu,
 quod predicas mancipium.
 Illi enim apud me Scara-
 beus nomen erat, caluas-
 trum barbamque vellebat,
 et artem
 meam nouerat: in fullonia
 enim sedens officina, floccu-
 los abradebat, qui ex vestie
 mentis superflui pululabāt,
 PHIL. Ille ipse seruum tunc
 est: ac nunc philosopho sim-
 milis videtur, ac perbellē se-
 ipsum fullonia expoliuit.
 DOMIN. Proh audaciam,
 Scarabeus philosophari di-
 citur? VI. De nobis verò
 nullus sermo. MER. Atqui
 omnes inueniemus: quoniam,
 ut aiunt, indifferenter cum
 muliere concumbunt. PHI.
 Sed quisnam, ô Hercules, il-

le alter est, qui contrà tendit, pulcher, et citharam ge-
 stans? HER. Orpheus, qui mecum Argos nauigaui,
 omnium

ἦδ' ὅτε καὶ φῶς ἀπάντων
 πρὸς γαῖαν τὴν ὁδὸν αὐτῷ ἔπι-
 παλάνομεν ἱερίστον. γαῖα
 ρε, ὦ αἶσα, καὶ μουσικώτα
 Ὀρφῦν, ἐκ ἐπιλήσσει γὰρ πρὸ
 Ἡρακλίου. Ὀρ. νῦν καὶ ὕς
 μᾶς γε, ὦ Φιλοσοφία καὶ Ἡρα-
 κλῆς καὶ Ἑρμῆς ἀπὸ καρδίας
 ἀποδιδόναι τὰ μύθωντα, ὥς
 ἴωμεν παρὺν σαφῆς, ὅρ' ἵπτα-
 ται οἶδα. Ἐρ. οὐκοῦν δᾶξον,
 ὦ πάτερ Καμίοπα, ἵνα ἴπ-
 κυσίου γ' ὅδ' ἔμω, οἶμαι, δῆ-
 σοφὸς ᾖ. Ὀρ. νῦν ἴφης, ἱ-
 γὰρ ἂν τὴν μὲν οἰκίαν δᾶξαι-
 μ' ἄν, ὑμῖν, ἵνα οἰκῇ, αὐ-
 τῇ δ' ἔκ ἄν, ὥς μὴ κακῶς ἀέροι-
 μι πρὸς αὐτῇ· μισρὸς γὰρ ἄς
 ἱπποβολῆς, καὶ μόνον τοῦτο
 ἐκμεμλέτηκε. Ἐρ. δᾶξον μὲν
 νον. Ὀρ. αὐτῇ πλησίον ἵγ' ὡς
 ἂν ἴπταμι ὑμῖν ἐκποδῶν, ὥς
 μᾶθ' ἴδοιμι αὐτόν. Ἐρ. ἐπι-
 σκεῖν, ὡς γυναικὸς ἐστὶ φωνή, ἔα-
 ψαδύσας τὶ τῶν Ὀμήρου; Φι-
 ρὴ Δία, ἀπ' ἀέσωμεν ὅ, τι ἡ
 θέλα.

Δρα.

omnium nautarum incun-
 dissimus. Nam ad cantum
 suum remigantes, nullate-
 nus laborabamus. Salve o-
 ptime & perquam canore
 Orpheu, qui nullibi unquam
 Hercules oblitus es. OR-
 PHE. Nequaquam : sed &
 Philosophia, Hercules, &
 Mercuri saluete : sed tem-
 pus est ut mihi premium in-
 dicij persoluatís : ego enim
 planè quémnam queratis,
 noui. MER. Nonne igitur,
 Calliopes fili, ubinam
 sit, monstrabis? cùm enim
 sapiens existas, minimè ut
 arbitror, auro indiges. OR-
 PHE. Rectè dicis : proin-
 go vobis domum quam in-
 habitat, ostendero, ipsum
 verò minimè, ne malè ab eo
 audire cogar. summe enim
 scelestus est, ac vni huic rei
 studeat. MERC. Ostende
 solum. ORPHE. En
 proxima hæc : ego verò,
 ne ipsum videam, ē pedibus
 vobis abeo. MERC. At-

tende, an non mulieris vox est, Homeri quid conuenien-
 tis? PHIL. Ita per Iouem : sed quidnam dicat, audiamus.

FUG.

Δρα. Εχθρὸς γάρ μοι κἄνως
ὁμῶς Αἰδάο πύλησιν,
Οὐχυνὸν φιλίᾳ ἢ ἐνὶ φρεσὶ
σὺν, ἄπο δ' ἄποιοι.

Ερ. ἐκοιμήτῃ Κάνθρον ὧς μι
σηῖον, ὅς
ἔλνυρόνον κατὰ ῥίξιν, ὃ
κυνφιλότητ' ἀπείσχε.

Υπο. πρὶ ἱμᾶ ἦτο τὸ ἐπ' ὅ, οὐ
τὴν γυναικα,

ᾧχ' ἀπ' ἀγῶν, διότι αὐτὸν
ἀπιδίξάμεν. Δρα.

Οἶνοβρῆς, κωδὸς ὁμματ' ἔ-
χωρ κραδίῳ δ' ἐλάφοιο,
Οὐτ' ἐνὶ πολέμῳ ἐν βίθμιος,
ἔτ' ἐνὶ βυλῇ.

Θροῖτ' ἀκείτομυθι, κακῶν
πανάεισι λοιοῶν,

Μὰ ψ, ἀτὰρ ἐκαστὰ κόσμον
ἱερίων βασιλευσιν.

Δε. ἀκότως τοῦ κατὰράτος τὰ
ἔπη.

Δρα. Πρὸ δὲ κλέων, ὅτι δὲ
λίωρ, μέση δ' χίμαιρα,

Ἀλόνον ἀπ' ἀνέρας, τέττε λυ-
νὸς ἀγείν ὀρμῇ.

Υπο. οἱ μοι γυνῆ, ὅς πόνον
θασ' ἐκ λυγρῶν τοσούτων, φασ-
σὶ δ' αὐτὴν καὶ κλέων ἀπ' αὐ-
τῶν. Ερ. θάρρα, Κέρβερόν
ῥσις concepisse ferunt. M

FVG. Non minus ille mihi
hostis, quā ianua Ditis,
Aurum mente colēs, ver-
bis contraria sentit.

MERC. Nōne igitur
Cantharus tibi odio ha-
bendus, quī

Praua gerēs hospes, quā-
uis simularet amicum?

MAR. De me carmen hoc,
cuius uxorem

Abduxit fugiens, fuerat
qui acceptus amicē.

FVG. Ebrius, atque canis
facie, sed pectore ceruus,

Consilio ignauus, sed lō-
gē ignauior armis,

Thersites vecori, praua-
rumq; optima pica,

Regibus illicite & fran-
stra contendere suetus.

DOM. Iure execrandi car-
mina haec,

FVG. Amē canis, retroq;
leo, medioq; chimæra,

Impetum exhalans gra-
uiter trinicantis acrit.

MARIT. Hei mihi v-
xor, qualia à toi perpessa

es canibus? quin ipsam ex-
cepisse ferunt. MER. Confide,

Cerberum
tibi

τίνα τίξεται σοί, ἢ Γερνόντω,
ὡς ἔχοι ὁ Ἡρακλῆς οὗτος αὖ-
θις πόνον· ἀπὸ καὶ πείρας
σιρ, ὥς ἔδρ δὲ κόπην τὴν
θύραν. Δι. ἔχου, ὦ Κάνθα-
ρη, νῦν σιωπᾷς; φέρ, ἰδὼν αὖ
τινά σοι ὑπὲρ ἔχῃ, θέρμους
ἴσως, ἢ ἄρτι πρὸς. Ερ. οὐ
μὰ Δία, ἀπὸ ἰώνω χρυσίου.
Ηρα. μὴ θαυμάσῃς· κανικὸς
γὰρ ἔφασκεν εἶναι τὸ πρόωγον
ἐπὶ τῆς Εκαλδ', ἐνταῦθα δὲ
Χρυσίπιδ' ἀκρωτὶς δὲ. τοι
γαρὼν Κλεάνθων ἐκ αἰσμαν-
τῶν αὐτὸν ὄψα· κριμῆσιν
τῶν ἀπ' ἑσέως, ἔτω μισρὸς
ἔμ. Δι. οὐ δὲ, ὦ κακὴ, ὦ Λυ-
κυθίωρ, οὐ μὲν δραπετὴς τυγ-
χάνης ἔμ; ἔμ; ὦ ἀν', ὦ
τῶ γίλωτ'. εἴ τι μὲν ἐκ αὐτοῦ
εἶδ'· καὶ Λυκυθίωρ φιλο-
φῶ; Ερ. ὁ τεύτ' δὲ οὗτ'
ἀδίσποδ' ὑμῖν δὲμ; Δι.
ἰδὼν αὖ, ἀν' ὁ δραπετὴς ἐξ
ἐκὼν αἰνέμι αὐτὰν ἀπὸ λῆ-
ου Ερ. ὅτι τί; Δι. ὅτι λανθῶς
τ' ἀποσάθωρ δὲ, τὸ δ' ὄνομα

Μυρό-

tibi quendam aut Geryo-
nem pariet, ut Hercules ille
rursus alium habeat la-
borem. Sed obuiam per-
gunt, ita ut fores pulsare
necesse non sit. DOMI.
Teneb te Scarabee? silez
iam, age videamus quid ti-
bi pera contineat, lupinos
forsitan, vel panis frustra.
MER. Minimè per Iouem,
verùm zonā auream. HER.
Ne mireris. nam sub initium
in Gracia se Eynicum es-
se dicebat, hic autem pla-
nè Chrysippeus est: igitur
non diu posthac Cleanthem
ipsum videbit. à barba eto-
nim, cùm tam scelestus sis,
suspendetur. DOMI. Tu
verò, ὦ scelerate, nōnne Do-
liolum fugitiuus meus exin-
stis? certè, non alius. proh
risu dignares. quid dehinc
haud fiet? O Dolium
quoque philosophatur. ME.
Nunquid tertius ille domi-
no caret? DOMI. Mini-

mè: verùm ego dominus

sponte in rem malam ipsum dimisi. MER. Quamob-
rem? DOMI. Quoniam deterrimè scietis, nomine verò

Odori.

Μυρόπνου αὐτὸν ἰκαλῶν.
 Ερ. Ηρακλὸς ἀντίδικον, ἀ-
 κίας; ἵππα πύρα καὶ βά-
 κρον καὶ αὐτὸς ἀπέλαβε τὴν
 γυναικα σου. Υπο. μηδὲ
 μᾶς, οὐκ ἄν ἀρπάβοιμι βί-
 βλίον μὲν τῶν παλαιῶν λό-
 γων Ερ. πῶς βιβλίον; Υπο. ἴσ-
 τι, ὦ γυνὴ, τρικάραν ὁ βί-
 βλίον. Ερ. δὲν ἄζοπον, ἵππα καὶ
 τριτάτης τῶν ἡρωικῶν ἴσ-
 δρα. σὺν, ὦ Ερμῆ, Δικάζω
 τὸ μὲν τῷ. Ερ. οὕτω μοι
 δοκᾷ, ταῦτ' ἔγωγε, ἵνα μὴ ἔρ-
 τίρας, μηδὲ πολυκίφαλον τέ-
 νη, οἵχιδά παρὰ τὸν ἄνδρα;
 ὅπισθ' αἰς τὴν Εὐκάδα, τὰ δὲ
 δὲ τῷ τὸ δρακόντιον, πα-
 ραδοθέντε τοῖς Διωκόταις
 μανθάνειν, ἅπερ ἔδωκεν ἡ ἀρ-
 κτωρ τὰς ῥυτίδας τῶν ὀ-
 θυνῶν. ἴδω Λακωνίαν, ἢ Μο-
 ρόπνυν ἢ οὐθὺς ἀεὶ δὲ ἱμα-
 τίων τὰ διέρρωστα, μάλα χε-
 ρε πρότερον μασίγωθέντα, ἵπ-
 πα καὶ τῶν παραδοθῆναι τοῖς
 ἡγεταῖς, ὡς ἀπόλοιτο παρὰ
 τὴν ὁρμήν ὁ πῶτα, ῥυτί-
 δε περὶ, καὶ γυναικὶς τῇ
 ὡρίῃ, αὐτὴς ἢ Αἴμον ἀνα-
 λήψα

Odorispirum appellabamur.
 MER. Hercules malorum
 depulsor, audine? deim petā
 ὁ baculum. Atqui tu vxo-
 rem recipe. MAR. Min-
 me; quandoquidem nec si
 mihi libellum ex veteribus
 in viro gestare, reciperem.
 MER. Quomodo libel-
 lum? MAR. Aliquid est;
 vir optime, triceps libellas.
 MER. Haud absurdē. quā-
 doquidem ex Comicis tri-
 galeatus quidam. HER.
 Ad dehinc tuum est iudica-
 re. MER. Ita mihi vide-
 tur, mulierem hanc, ne mon-
 strum aut multicaput pariat;
 retrō in Græciam ad virum
 reuerti debere, ὡς fugitiu-
 los hos duos dominis reddi;
 ut discant quæ antea: Dolio-
 lum quidem sordidos abluē-
 re panniculos, Odorispirum
 autem rursus vestimenta res-
 parare lacera, malua tamen
 prius flagellatum. Inde ὡς
 hanc picatoribus tradi, ut
 pereat, vulsus primò: insus
 per pudenda pice inquinari;
 postea in Flammam sublaturū

nudum

effectus, Cynicam prior sectam inchoauit, princepsq; in ea fuit. author Laërtius. e Crates.] Thebanus, Diogenis Cynici discipulus fuit, *Ἰουκτανοῖτης* appellatus, quod in omnem ingrederetur domum, & hominum vitia corripere. Laërtius, *Πυρράρχης*. & Erasmus in *Apophtheg. f. Ancorā nouissimam.*] Id est, extremam soluere. Adagium est apud Græcos celebratum, cum significant rem eò redactam esse, ut extremo conatus, summisq; viribus sit enitendum, & ad suprema confugiendum consilia, quibus si nihil proficiatur, iam nihil reliquum esse videatur, unde subsidium sperare possis. translatum à nauis, qui maximam & validissimam ancoram sacram vocant, eamque tum demum mittunt, cum extremo laborant discrimine. Eo usus est Lucianus rursum in *Ioue Tragædo*, & in *Apologia. g. Augiæ.*] *Augiæ* cum immensa multitudine bouum abradaret, simo bubulo *Elidis* partem ita complexit, ut illi bona pars regni iaceret inculta. Cum Hercule igitur pactus est, promissa mercede, ut egesto simo terram purgaret, ratus id fore infiniti laboris opus. Hercules verò arte usus, *Minyæi* fluminis cursum auertit, & in loca simo oppressa deriuauit. Ita breui temporis spacio, absque maiori labore à flumine simus ablatus, & terra repurgata est. *Augiæ* verò *Herculi* poscenti mercedem, denegauit, distitans eum *Eristei* mandato id fecisse, neq; magno labore, sed arte effecisse. *Phileus* filiorum *Augiæ* nati maximus arbiter acceptus, intra patrem & Herculem, pronunciauit pro *Hercule* contra patrem. Lucianus quoq; hac prouerbiali allegoria usus est in *Pseudomante*.

ΣΙΜΠΟΣΙΟΝ Η

Α ΣΥΜΠΟΣΙΩΝ

Λατινῶι.

vel^b *Lapithæ*.

Erasmo Roterodamo interprete.

ERASMVVS ROTERODAMVS

Ioanni Entychio suo S. D.

Q Vanquam hic Luciani Dialogus, Entychi doctissime, plurimum habeat artis, ob decorum mirè seruatum in personis tam multis, tamq;

tamq; diuersis: tamen aliquot reperi, qui dicerent
 esse premeendum, quod liberius ac velut *ἡ ἀμάχη*
 philosophorū omnē genus laceret. At mihi vide-
 tur iustius esse stomachandum in huius seculi mo-
 res, quo videmus Philosophorum scholas multo
 puerilius etiam inter se dissidere, nec minus atro-
 citer digladiari: tum inter sectarum professores
 nihilominus cruentam esse pugnam, quam in eo
 conuiuio fuisse Lucianus vel finxit, vel retulit.
 Hunc igitur libellum, quoniam forte ἀδίσποτον re-
 peri, & tamen patrono videbatur egere, Eutychio
 dicaui. Bene vale, καὶ ὁ τὸν χεῖρ, vt planē sis quod dice-
 ris. Antuerpiæ. An. M. D. XVII.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

[*a* SYMPOSIUM.] Conuiuium. [*b* Lapithæ.] *Thes-
 salia populi, si fortasse dicti à Deucalionis & Pyrrha: iactu la-
 pidibus. Vnde versiculus:*

*Ex δὲ λίθων ἐξήγοντο βροτοὶ, λαοὶ δὲ καλεῖσθαι. λαῖς, idem
 quod λίθος. hinc λαός, & fortasse λαπιθής. Virg. 1. Georg.*

Deucalion vacuum lapides iactauit in orbem,

Vnde homines nati, durum genus, &c.

*Narratur ab Ouid. lib. 12. Metamorph. quomodo à Lapithis
 Centauri in nuptijs Pirrhoi, & Hippodames profligati fuerunt,
 tūm vino & libidine iam æstuantēs, sponsæ & reliquis faminis
 vim inferre aggressi essent.*

ARGUMENTVM.

Rursus depingit hoc loco philosophorum mores
 & vitam Lucianus, atq; illa quæ fictionibus ac fa-
 bulis alibi de illis prodidit, hic nunc exemplo ac vero
 facto comprobat. Est autem historica quædam rei ge-
 n̄e commemoratio, qua exponit quo pacto diuersarum

yyyy

profes

professionum Philosophi aliquot ab Aristæneto ad cœnam & nuptiarum celebritatem vocati, posteaquã vino incaluere, pro secta quisq; sua inter se verbis primò cõtenderint, mox ad manus quoque & ad vulnera venerint, adedò vt saucij nonnulli ac mutilati è conuiuio asportati fuerint. Rursum autem ex alijs qui vocati nò fuerant, quidam, Cynicus videlicet, vltiò veniens, cœnãibus sese obtruserint, magna præsentiæ & imprudentię suę importunitate. Alius autem per literas cum Aristæneto expostulãrit, tragicè propè in eum debacchatus, quòd præteritus, & cæteris postpositus fuisset. Ex quo apparet, isthud hominum genus quod foris virtutẽ prædicat, & specie religionis in se vulgi òra cõuertit, nò hæc etate modò (quod tamen grauissimũ est, quando & Christianos esse pleriq; se, & alijs vitæ morumq; honestate præire profitentur) verũ olim quoq; eadem simulatione, ijsdemq; præstigijs vsos esse, nimirum vt verbis quidem multa de pietate, de officijs, de vera viuendi ratione iactarent: cæterũ ipsa à virtute ac honestate omniquàm longissimè abessent, libidini & gulæ & cæteris vitijs turpissimè interim seruientes. Et accidere sanè etiam nostra memoria huiusmodi quẽdam exempla, cõuiniò huic non admodum dissimilia, vbi isti in speciem grauissimi sanctissimiq; viri, vel pro leuibus ac puerilibus rebus acerbissimas sæpenuerò contentiones incepere: vel quia alicubi præteriti atq; neglecti viderentur, grauissima odia exercuere: vt non immeritò quispiã crediderit, philosophos illos veteres (quanquã indignũ adedò est, tam venerabile nomen in tam turpibus personis hætere) in nostræ ætatis homines quosdã immigrasse. Vsq; adeò nostri isti à veteribus non alia re, quàm solo titulo ac nomine differũt. Cæterũ tametsi hæc omnia cum summa festiuitate pro ingenio atq; facundia suã tractet Lucianus: interim tamen seriò quoq; ac verè idem monet, nullum esse precium operæ, si quis disciplinas omnes perdiscat, nisi simul & vitæ rationes ad id quod optimum est, accommodet, eosq; illos qui solos

libr. 9.

libros spectant, quique solitudine ac cura quam illi afferunt, perpetuò tenentur, à re & a ratione, bonisq; institutis fermè abduci, &c. Inscribitur autem dialogus hic **CONVIVIUM**, vel **LAPITHAE**, quorum prior titulus ab argumento & re ipsa sumptus est: alter à collatione, quòd hic Philosophi, ita à Poëtis Lapithæ & Centauri in nuptijs Pirithoi inter se funesto certamine congressi quoque feruntur.

ΦΙΛΩΝ ΚΑΙ

Λυκίῳ.

Οικίῳ,
ὡς Λυκίῳ,
ἀγρεῖδῳ
φασὶ γέ-
νησθαι ὑ-
μῖν χθίς,

ἐν Δελφείοις, παρὰ τὸ δῆ-
μιον, καὶ τινὰς φιλοσόφους
λόγους ἀρῶσθαι, καὶ ἔπει-
τὰ ἡρὰν συσπῶσαι ἐν αὐτοῖς, ἃ
μὴ ἐψεύδειτο Χρῖν, καὶ ἄχρη-
σταύματά τιν' ἐχωρῆσαι τὸ
πρᾶγμα, καὶ τελεῖν, αἵματι δὲ
λυθῶσαι τὴν συνουσίαν. Λυ-
κίῳ πόθεν, ὦ Φίλῳ, ἠπίσταντο
Χαρίν ταῦτα; οὐ γὰρ σωτὴρ
δαίμων μετ' ἡμῶν Φί. Διο-
νίσκος ἔφη ἴατρός τινα εἶναι. Διο-
νίσκος δὲ καὶ αὐτὸς, οἶμαι, τῶν
πανδάνων ὢν. Λυ. καὶ μά-
λα,

PHILON, LV-

cianus.

Quāquā
dā & va-
riā dispu-
tationem,
Luciane
vobis fuis-

set narrat super cœnam apud
Aristanetum: tū philosophicos
quosdā sermones dictos, ac
super his summā contentio-
nē exortam fuisse: quod nō
mentitus est Charinus, etiam
ad vulnera usq; rem proces-
sisse: deniq; sanguine consti-
tum fuisse diremptū. LV C.
Atqui vndenā, Philon, istā
reseiuit Charinus? neque eo-
nim is nobiscum aderat in cō-
uiuio. P H I L. E' Dionico
medico aiebat audisse sese:
porrò Dioniscus etiam ipse

ē conuiuiarum numero fuit opinor. LV C. Fuit maxi-

καὶ οὐ μὴδ' ἐξ ἀρχῆς γινώσκ' αὐ-
 τὸς ἀπασι πρὶν γίνεσθαι, ἀλλὰ ὁ-
 ψι, μὲν σόσης σχολῶν ἥδη τῆς
 μάχης, ἐπίσημόν τι ποιεῖ τῶν
 τραυματιῶν. ὥς θανάτω, αἶ-
 τι & φῖς ἀπὸρ ἰδανώτο, μὴ
 παρακολοῦσθαι ἐκείνοις, ἀφ'
 ὧν ἀρξάμεν ἰς τὸ αἵματι-
 λώτησθαι αὐτοῖς ἢ ἐπιπορνεῖν.
 Φί. τοιγαυτῶν, ὦ Λυκίον, καὶ ὁ
 Χαρὶν & αὐτὸς, ἀβοηθούμεθα
 ἰάληθ' ἀλῆσαι, καὶ ὅπως ἰπράχ-
 θη ἕκαστῳ, πρὸς οἱ ἡμᾶς ἕκασ-
 τῷ ἐκείνῳ, καὶ τὸν Διόνυκον γὰρ
 αὐτὸν ἀπὸρ, ὥς αὐτὸς μὴ οὐ
 παραγῆνοιτο ἀπασι, οἱ δὲ ἀ-
 κελῶς ἀδύναται τὰ γινώμεν-
 να, καὶ τὸς λόγους αὐτὸς ἀπ-
 μνημονεύσαι, αἵτι μὴ πρὶν γινώ-
 σθαι τοῖσιν, ἀλλ' ἐν σπουδῇ ἀ-
 κροώμενον. ὥς ἐκ ἀνθρώποις
 ἰσθῶν ἡμᾶς ἰδίῳ τῶν τῶν
 ἰσθῶν, καὶ οἱ δὲ ἄν τις ἰ-
 δῶν ἡμῶν γινώσκῃ, καὶ μολισαύτως
 γινώσκῃ, ἢ ἐν τῇ καὶ ἀναιμῶ-
 τι,

me: verumne is quidem ab
 initio rebus omnibus fuit
 praesens, sed serius aduene-
 rat, media ferme pugna,
 pauloque antea vulnera. Pro-
 inde demiror si quid comper-
 ti certior referre potuit, qui
 non ordine spectaret illa vn-
 de inter illos natalis, postea
 ad sanguinem usque deducta
 est. PHIL. Proinde Luc-
 ciane, Charinus etiam ipse,
 si rem compertius vellem
 cognoscere, & quo singula
 modo sint gesta, doceri, te
 adirem iussit. nam Dioni-
 cum etiam ipsum fassum fu-
 isse, ne se quidem toti nego-
 cio praesentem adfuisse: te
 vero, quicquid esset actum,
 id omne compertio certoque
 scire: tum etiam quae dicta
 inter illos fuerint, memi-
 nisse: quippe qui eiusmodi
 non obiter neque neglectim
 audire, sed per ocium atque
 attentè auscultare sis soli-

tus. ^b Proinde numquam effugies, quin nos hoc suavissimo
 accipias epulo: quo mihi quidem haud scio an ullum posse
 sit accidere iucundius: praesertim quod sobrii per ocium
 iuvò ac citra sanguinem, ^c extraque teli, quod aiunt, iactum
 consti-

ἤ, ἴσο βίους ἰσασόμεθα, ἢ ἱ-
 γιροῦντο ἰκαρόνησάρι τι πα-
 ρὰ τὸ δᾶπνον, ἢ τι νῆσοι, ἀπᾶν
 τι, ὅτε ἤκουε ἰχθῦν, ἡνὶ ὧ
 ἀκράτε περὶ αὐτῶν, καὶ πρὸς
 ξω. Δὺ. νῆσους κῆτιρα ἡμᾶς,
 ὦ Φίλων, ἄξιόις ἐκφύειν ταῦ
 τα πρὸς τοὺς ποταμούς, καὶ ἰω-
 ξίσεαι διηγεμέφους πράγματα
 ἐν οἷνῳ καὶ μέθῃ γυνώμενα,
 διον καὶ βλο ποίῃσθαι αὐτῷ,
 ἡ νομίσην ἐκῆνα πάντα θεοῦ
 ἔργα τῷ Διονύσῳ εἶναι, ὅς οὐκ
 οἶδα ἢ τίνα τῶν αὐτῷ ἑργῶν
 ἀτίλητον, καὶ ἀβόηχον τον πι-
 σῶδιν. ὅρα ἔρ, μὴ κακοῦθωρ
 τινῶν ἀνθρώπων ἢ, τὸ ἀπε-
 βῶς τὰ βιῶντα ἱστῶσιν, ὃ
 καλῶς ἔχα ἐν τῷ συμποσίῳ
 καταλιπόντας ἀπαποσπῆναι
 ὡς μὴ ὧ γὰρ, φησι καὶ ὁ
 ποιητικὸς λόγος, μνᾶμονα
 συμπόταν ἡ οὐδὲ ὁ Διόνυσος
 ἑρῶς ποίησι πρὸς τὸ Χαρῖνον
 αὐτὰ ἱξαγορώμεν, καὶ ποτὶ
 τῷ ἰσλοκρασίῳ κατασκι-
 δάσας ἀνθρώπων φηροσόφωρ
 ἰδὼ

constitui, sumus epulaturis

Sive senes aliquid

Super cœnam sunt de
 bacchati,

Sive etiam iuvenes

à mero compulsi sunt, quæ
 neutiquam faserat, tum di-

cere, tum facere. LVC.

Iuuenilijs tu quidem Phi-

lon, atque inconsultius hæc

nos iubes in vulgus efferre,

eaque referre quæ inter po-

cula ab ebris sunt acta,

quum hæc magis oporteat

obliuioni tradere, eaque o-

mnia Baccho deo, velut

auctori imputare, qui qui-

dem haud scio ad quenquam

suis non afflatum Orgijs,

et Bachanalium Exper-

tem præterierit. Proinde

vide ne hominis sit parum

benè morati, eiusmodi ad

amussim exquirere, quæ re-

ctius erat in conuiuio reli-

quisse, atque ita discedere.

Siquidem eodi (sicut ins-

quit versus Poëticus) mea

morem compotorem. Ne à Dionico quidem rectè factum,
 qui hæc apud Carinum effutiuerit, immodicamque et
 pridianam dissiparit temulentiam hominum philosopho-

ἰὼ δὲ, ἄπαυ, ἐκ ἄρ τι τοιοῦ-
 τος ἄποιμι. Φί. θρῆνη ταῦ-
 τα, ὦ Λυκίε, ἀπ' ὅτι περ
 ἰμὶ δ' ὡ ποιεῖν ἰχθῶν, ἀκείβη-
 ρι γινώσκοντα πολὺ πλείον ἐπι-
 θυμῶν ἅ σ' ἀπ' ἑν, ἢ ἰμὶ ἀκῆ-
 σαι· καὶ μοι δοκεῖς, εἰ ἀπρὶ-
 στας τῶν ἀκρόμυθων, ἡδὺν
 περ κίονα τινὰ ἢ περ ἀν-
 θρώπων ἢ δ' ἄνδρ' ἀνπεσινθῶν,
 ἰχθῶν πῶντα, συνέρων ἀμυ-
 σί. ἢ γὰρ ἰθιλήσω ἀπατάλλε-
 σθαι νῦν, ἐκ ἰάσεός με ἀνέκοον
 ἀπὸ τῶν, ἀπ' ἡέας, ἢ παρα-
 κολυθῆσαις, καὶ δέχου. καὶ γὰρ
 θρῆνη μοι περ σὶ ἐν τῷ μέρει
 καὶ ἔτι δοκεῖ, ἀπὸ μὲν ἄπ' οὐ
 αὐτὰ πωσόμφοι, οὐ δὲ μὴ νῦν
 γ. Λυ. μηδὲν περ ὀρῶν.
 διηγήσασθαι, ἰπ' ἀπ' οὐτὸ
 πεθυμῇ, ἀπ' ὅπως μὲν περ
 ποτιοὺς ἰρῆς. Φί. εἰ μὴ πάντ' α
 πασιρ ἰὼ ἰπὶ δ' ἡλυσμα Λυ-
 κίν, αὐτὸς οὐ ἄμεινον ποιῶ-
 σαις αὐτὸ, καὶ φθάσαις ἐπ' αὐ-
 τῶν, ὥς ἐδ' ἰμὶ δέχου.
 ἀπ'

rum Caterum ego, ablit, ut
 istiusmodi quippiam sim di-
 cturus. PHIL. Nugas a-
 gis, Luciane, cum ista dicis.
 Quin haudquaquam oport-
 tebat ad istum modum apud
 me praesertim agere: ut qui
 cerio scia te multo cupidior
 rem esse narrandi, quam ego
 sim audiendi: adeo ut mihi
 videaris, si desint qui te audi-
 ant, vel ad columnam aliquā
 aut statuam libenter access-
 surus, quo cuncta pariter en-
 uomas. Quod si nunc coner-
 discedere, non sinet, ni te
 prius audiero, abire: verum
 ultro aderis, consecretabere,
 rogabis. Attum ego te vi-
 cissim lusero. Iamq; adeo, si
 ita vis, abimus, ex alio quo-
 piam haec eadem audituri.
 Tu verò ne dicito. LV C.
 Age ne quid succenseas. es
 quidem dicam, quandoqui-
 dem usque adeo cupidus es
 audiendi: verum heus ea le-
 ge, ne passim in vulgus effea-

ras. PHIL. Ni prorsus ignoro Lucianum, tute isthuc po-
 tius feceris. Nam prior ipse denarrabis omnibus ut me
 quidem ad id nihil futurum sit opus. Sed illud mihi primo re-
 sponde

ἀπὸ ἐξ ἑνὸς μοι πρῶτον ἀπὸ,
τῷ πατρὶ τῷ Ζῳῶνι, ὁ Αὐτοῦ
γυτὸ ἀγόνῃ γυνῶνα ἀ-
φία ὑμᾶς; Λυ. ὤν, ἀπὸ πλὴν
βουατρία ἐξιδίῳ αὐτὸς πλὴν
Κλειανθίδα ὧς Εὐκρίτης ἔδωκε
ὡς φιλοσοφῶντι. Φί.
παγκάλῃ νὶ Δία μαρτυρῶ,
ἀπαλῶ γὰρ μὴν ἵτι, καὶ ὅτι πάντῃ
καθ' ὅσον γάμων. Λυ. ἀπὸ
ὅτι ἄλλῃ ἀπορρίπτῃ δόξῃ,
οἷμα. τῷ ἔρῳ ἡσυχίᾳ τὴν
δοκῶντα, καὶ πᾶσι φιλοσοφίᾳ
ὡρμήσῃ, ἵτι δὲ μόνον ὄντα
πλεῖσθι ὧς Εὐκρίτης, πρὸς ἡλὶ
γυνῶν ἐξ ἀπάντων. Φί. οὐ
μικρὰν λίγῃς αἰτίᾳ, τὸ πλε-
τῆρ ἔδωκε. ἀτὰρ, ὧς Λυκί-
η, τίνος οἱ διαπνύντο ἔρῳ;
Λυ. τὰς μὲν ἄλλας τὴν ὁρί-
χοιμι; οἱ δὲ ἀπὸ φιλοσοφίας καὶ
λόγων, οὐσπερ ἰδίᾳς, οἷμα,
ἡσυχίας μάλιστα, Ζῳῶνις ἑνὶ
ὅτι πρὸς ἡμῶν, ὁ ἀπὸ τῶν σῶν, καὶ
ξυνὸν αὐτῷ Δίῳ γυτὸ, ὁ Λαβὶς
γυτὸ ἱππικῶν, διδασκαλίας
ὡς

sponde loco: Aristanetus nū
filio Zenoni dabit uxorem,
atque ita in nuptijs eius vos
accepit? LVC. Non, imò
filiam suam elocavit Clean-
thidem, idq̃ Eucriti num-
mularij filio, qui philosof-
phie dat operam. PHIL.
Formoso admodum per Ios-
uem adolefcentulo: tamen si
tenere adhuc, & uxorie
rei non admodum maturo.
LVC. Verum: at non in-
veniebat, opinor, alterū ge-
nerum magis idoneum. Hūc
igitur, qui tum modestus vi-
deretur, tum ad philosophiæ
studium propensus, præte-
rea autem unicus Eucriti
diuitis, ex omnibus delegit
filie suæ maritum. PHIL.
Causam neutiquam leuem
dixisti, nempe quia dives sit
Eucritus. Verum heus. Lu-
ciane, quinam erant conuī-
ua? LVC. Reliquos illos
quorsum attinuerit tibi res
censere? Verum è Philoso-

phorum numero, ac literatorum, quos potissimum opi-
nor audire cupis, Zenothemis erat, senex ille Stoicus, et
etiam hoc Diphilus, cui cognomen Labyrinthus: et

ὦρ οὐτ' ἸΑεῖσανίτε, ἡι
 τὸ Ζεύων. τῶν δ' ἀπ' τοῦ
 πεισάτε Κλειόδημ, οἷον
 τὸν συμνικον, τὸν ἰλιγυηϊκόν,
 ξίφ' αὐτ' οἱ μαθηταὶ καὶ ἰος
 πίδα καλῶσι. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐπι-
 κύρας Ἑρμων παρὼν. καὶ ἄ-
 σκλόνος γὰρ αὐτὸν ὠθὺς ἦν
 βλήπου, οἱ Ἑταῖοι, καὶ ἀπὸ
 φονῆς, καὶ δῆλοι ἦσαν, ὥσπερ
 τινὰ παρὰ τοῖς καὶ ἰναγῆ
 μνηστέοι. οὗτοι μὲν Αἰ-
 σεωνίτε αὐτὸς φίλος, καὶ σιω-
 θῆς ὄντων, παρὰ κληῶν ἐπὶ
 δῆπνον, καὶ ξίλῳ αὐτοῖς ὁ γράμ-
 ματικὸς Ἰσιῶν, καὶ ὁ ῥήτωρ
 Διονυσόδωρος. Ἡ δ' ἄτ' νομ-
 οῦσιν τὸν Χαρίαν, ἰων ὁ Πλα-
 τυνικός σιωπαστὴς, διδάσκα-
 λ' αὐτ' ὦρ, σιμνόντες ἰδῆν,
 καὶ θιοπρίπης, καὶ πολλὰ τὰ
 ἐόσμιον ἐπιφάνων τῶν πρὸς
 σῶμα λαγόναν γοῶν οἱ ποιοῖ
 ὄνομαζουσιν αὐτὸν, ἅς τιν' ὁρ-
 θότητα τ' ὑψώμης ἀπὸ βλήπου
 τόν, καὶ ἐπὶ πρῆλθον, ἡνίκα
 νίσαντο

hoc quidem quod esset Ze-
 noni Aristaneti filio praece-
 ptor. Deinde Peripateticæ
 factionis Cleodemus : nosti
 hominem, nempe dicacem
 illum & argutum, atque ad
 refellendum instructum. Di-
 scipuli gladium ac bipennem
 nominant. Quin & Hermo-
 naderat Epicureus. Verum
 hunc, quum ingrederetur,
 Stoici torvis obiebantur o-
 culis, & auersabantur, pa-
 lamq; perinde quasi patri-
 cidam quempiam atque ima-
 pium ac funestum detesta-
 bantur. Et hi quidem tan-
 quam Aristaneti ipsius ami-
 ci familiarésque fuerant ad
 cœnam vocati, quos comi-
 tabatur & Istieus gramma-
 ticus, & Dionysidorus rhe-
 tor. Iam verò propter spon-
 sum Chæream vna cum illo
 ad conuiuium accesserat Ion
 ille Platonius, quod is iuue-
 ni præceptor esset, vir vene-
 randus aspectu, ac maiestatis

quiddā præ se ferens, multumq; dignitatis ipso ostendens ore:
 vnde nonnulli propter animi constantiam ac rectitudinem,
 regulam illum appellant. Huic simul ut ingrediebatur, as-
 surgebant

Πάντες πάντες αὐτῷ, καὶ ἰδὲ
 ξίου ὧς, ὡς τινὲς τῶν ἑρατῶ-
 νων. καὶ ὅλας, θιδὶ καὶ ἀμύα τὸ
 πρῶτον καὶ, ἰον ὁ βαρμασδὲς
 θυμωπαρῶν. Διορ ἢ ἡδὲ καὶ α
 κλίσιωσαι, ἀπολυτῶν σχιδὲν
 παρόντων. ἰον διξιδὲ ἢ αἰδόν-
 των, αἰ γινώσκουσιν ὅλον τὸ καὶ
 τῶν αἰκνόνων ἰστιάσθων, ἐκ ὁ-
 λῶν ὅσαι, καὶ ἰον αὐτῶν ἢ νόμ-
 φη, πάντων ἀπειδὲς ἰστιάσθων-
 μύνη, ἰον τὸ γινώσκων πρὶν
 χομύνη ἰς τὸν ἀντίθυρον ἢ
 ἀμύνη πηγῶν, ὡς ἰκασθὲς ἀ-
 ξίας ἀχὶ καὶ ἀντικρὺ δὲ τῶν
 γινώσκων, πρῶτον ὁ Εὐκρί-
 τος, ἄτα ὁ Αἰσάινος. ἄτα
 ἰνιδιοιάξιδ, πρῶτον καὶ πρὸ
 τῶν Ζωόθιμιον τὸ Στωϊκόν,
 ἀ τὸ γινώσκων, ἢ Εὐκρίτην τὸν
 Εὐκρίτην. ἰον τὸν ἢ ἰον
 τὸν ἀντικρὺ καὶ ἰον τὸν
 πρῶτον ἰον τὸν ὅλον. ἀμύνη ὁ
 Ζωόθιμιος τὸν ἀμύνη ἰον.
 σφὲρ ἀ γάρ μιν φησὶν, ὅ Αἰ-
 σάινος ἀμύνη ἀξίας Εὐ-
 κρίτην.

μων,

surgebant omnes ac veluti
 precipuum quēdam ac pri-
 marium hominem comiter
 atque officiosē exceperunt:
 adeo ut planē numen aliu
 quod advenire videretur,
 cūm adesset Ion admiran-
 dus illis. Tandem verò cūm
 iam omnes fermē convivia
 præsentes essent, tempus erat
 ut discumberetur. Itaque
 ad dextram ingressus, tot
 tam illam spondam mu-
 lieres (erant autem como-
 plures) occupabant. Inter
 quas erat et sponsa summo
 studio culta, hinc atq; hinc
 stipata faminis. Porro ex
 aduerso ostij altera turba,
 pro cuiusque dignitate lon-
 eis distribuitis. Porro eregio-
 nē mulierum primo loco ac-
 cumbebat Eucritus, secundo
 Aristanetus. Sub hac ambi-
 gi captum, utrū altero prior
 rem oporteret accumbere,
 Zenothemimne Stoicum,

quippe senem: an Hermenem Epicureum: nam hic erat Ca-
 storis ac Pollucis sacerdos: tum autem nobilissima inter ci-
 ues familia. Verū eam hæsitationem sustulit Zenothemis:
 Sime, inquit, Aristanete, minoris ducis Hermone, viro

μὲν ὁ, τὰς τῆς ἀνδρὸς, ἵνα
 μηδὲν ἄπο λαὸν ἄπο, ἔπει-
 κῆς, ἄπαμι, ὅλον ὅτι τὸ συμ-
 πόσιον καταλιπὼν, καὶ ἅμα
 τὸν παῖδα ἰκώλα, καὶ ἱξίου-
 ντα, καὶ ὁ Ερμῶν, ἔχεν, ὃ
 Ζῶοντες, τὰ πρῶτα, ἱφ. ἄ-
 τὰρ ἂν μὴ μηδὲν τὴν ἱφ. ἰφ.
 γιόντι ἡξίσιππος καλῶς ἄ-
 γων ἂν τῆς Επικύρου πάντων κα-
 ταπρόνυκας. ἰγίλα, ἰδ.
 ὅς ὁ Ζῶοντες, Επικύρου ἰ-
 ρία, καὶ ἅμα λήγων, καὶ ἰκί-
 κῆ, καὶ μὴ αὐτὸν ὁμοῦς ἂν Ερ-
 μῶν, ἔτα Κλειόδημος ἡξίσι-
 ππος, ἔτα ὁ ἰφ. καὶ ἡ ἰ-
 ππῶν ὁ νυμφίος, ἔτα ἰγὼ καὶ
 παρ' ἡμῖν ὁ Δίφιλος, καὶ ἡ αὐτὸς
 Ζῶοντες ὁ μαθητὴς, ἔτα ὁ ἰφ.
 ἴφ. Διονυσόδοτος, καὶ ὁ γραμ-
 ματικὸς ἰφ. Φί Βαβυλ, ὃ
 Λυκίον, μισθὸν τὸ συμπό-
 σιον διηγῆ ὁ φῶν ἡ πλάτων
 αὐτῶν, καὶ ἰγὼ τὸν Αἰεταί-
 κῆν ἰππῶν ὅτι πλὴν ὁ κίαι-
 τὰ τῶν ἰφ. τῶν ἄγων, τὸς σαι-
 φῶτας

videlicet esto, ut ne quid ali-
 ud mali dicam, Epicurea,
 discedo, totumque conuiuium
 nobis relinquo. Et puerum
 protinus aduocat, discedere
 reparans. Tum Hermon:
 Imò habeto, inquit, tibi
 priores partes, Zenothemi.
 Quanquam etiam si nihil
 aliud, vel hoc nomine par-
 erat mihi concedi, quod
 sacerdos sim, ut planè con-
 temnas Epicurum. Rideo,
 inquit Zenothemis, facere
 dotem Epicureum. Simul-
 que cum dicto accumberet
 bat. Post hunc Hermon.
 Deinde Cleodemus Peri-
 pateticus: ponè hunc Ionem,
 proximè hunc sponsus, post
 eum ego, iuxta me Diphila-
 lus, huic assidebat Zenon
 discipulus, postremò rhe-
 tor Dionysidorus cum Istia
 grammatico. PHIL. Pa-
 πα, Luciane, Musarum con-
 uentum quendam mihi nar-
 ras fuisse istud conuiuium,

quippe plurimis sapientibus ac doctis viris refertum. E-
 go verò laudo Aristanetum, qui quum optatissimam
 illam ac splendidissimam solennitatem celebraret, præ-
 ceteris

πρωτάτοις ἐν αὐτῷ τῷ αὐτῷ.
 πῶς ἐξέωσεν, ὅτι πρὸς τὸ ἐν φά-
 λακῳ ἐξ ἐκείνης ἀρετῆς ἀ-
 πανθισάμενος. οὐχὶ τοὺς μὲν.
 τὸς δ' ἔτι, ἀλλ' ἀναμίξας ἀπαν-
 τας. Ἀν. ἐν γὰρ, ὅτι ταῦτα, ἔτι
 τῶν ποικίλων τῶν πλεονασμῶν,
 ἀλλὰ καὶ παλαιὰς μίλας αὐτῶν,
 καὶ τὸ πλεονασμὸν τῶν ἐν τῷ
 τῷ ἐξέωσεν. ἀπὸ μὲν οὖν ἔτι
 ἡσυχία πρῶτον, καὶ παρὰ
 σκόπεον ποικίλα· πλὴν ἔτι,
 οἶμα, καὶ καὶ ταῦτα ἐλάττω-
 θῆναι, καὶ μὲν καὶ πρὸς ταῦτα,
 καὶ ἐξέωσεν. ἀπὸ τῶν γὰρ ἀφ' ὧν
 ἐν τῷ τῷ τῷ Κλειόδημος ἐπι-
 κύβητος ἐστὶν ὁ ὄρεσ, ἐφ' ὃ
 χερσὶν (Ζωὸς ἐστὶν ἄλλων,
 ἐπὶ πρῶτον γὰρ) ὅπως ἐμφορεῖται
 τὸ ὄψωρ, καὶ ἀναπλήσεται ὡς
 τὸ ἰμάτιον, καὶ ὅτι παλαιὰ κα-
 τόπιν ἐστὶν ὁ ὄρεσ λαμβάνει
 οἰόμενος τὸς ἀπὸς. ἐμὲ μὲν
 μὲν τῶν μὲν αὐτῶν, ἀλλὰ
 ἔτι καὶ Ἀντικύβητος, ὡς μάρ-
 τυς ἔτι, ἐν τῷ ἐν τῷ ἐν τῷ
 ζουτός

cateris sapientissimos viros
 adhibere voluerit: idē adest
 delectis ex unaquaque phi-
 losophiæ secta præcipuis,
 non hos aduocans, illos præ-
 teriēs, verū promiscuē vo-
 cans omneis. LVC. Is ve-
 rò nequaquam est ē vulga-
 rium istorum diuitum vi-
 mero, verū & literarum
 est studiosus, ac maximam
 vitæ partem in his rebus ver-
 satur. Cænabatus igitur ini-
 tiō quidem taciti & quieti,
 variusq; erat apparatus, &
 omnijugus. Neque enim ar-
 bitror operæ precium ut nu-
 mera recenseam etiam illa
 condimenta, cupedias, aro-
 mata, atque id genus ille cta-
 menta. Cuncta siquidem af-
 fatim suppetebant. Inter
 hæc Cleodemus admoto ad
 Ionis aurem ore: Non vis
 des, inquit, senem illum, Ze-
 nothemim dicebat (sub-
 auscultabam enim) ut sese

opsonijs ingurgitat, utq; iure vestem oppleuit: tum quā muls-
 ta puero à tergo stanti porrigit, putans interim se aliorum q-
 culos fallere: neq; meminit post sese accumbentium. Hæc igi-
 tur fac & Luciano commonstres, quò testis esse possit. Mihi
 vero

ζουτός μοι ἴδους, πολὺ πρό-
 τρον αὐτὰ ἐκ πειρωπῆς ἐω-
 ρακῆς. ἅμα δὲ ταῦτα ὁ Κλέος
 Δημόκριτος, καὶ ἐπιστήμιος
 οὗτος ὁ Λυσιππος Ἀλκιδάρους ἅ-
 πλητος, ἐκείνο τὸ λοινδρὸν ἐπιχά-
 σον τισὶ ἄλλοις, τὸν Μεγίλαον
 αὐτόμαθον ἔκοντα. ὧς μὲν δὲ
 πολλοῖς ἀναόχυντα ἰδὼκα
 πεποιηκῆσθαι, καὶ ἐπικρυοντὰ
 πεχέφρογαῖα· ὁ μὲν τὸ ἀφρα-
 σθαι Μεγίλαον· ὁ δὲ,

Αἴ· ὅκ' Ἀπαίδης Ἀγαμέμ-
 νον· ὡς δὲ λανθυσμῶ.

καὶ ἄλλα πρὸς τὸν ἑαυτοῦ
 ἄλ· τὸ χαλεπὸν ἀποδιδόνον.
 τῶς μὲν δὲ τὸ φανερὸν ὅς
 δὲ ἰσχυρὰ καὶ ἐκείνους ἰσχυ-
 ροῦσι· ἄλλοι δὲ Ἀλκιδάρους, βόλῳ
 ἀντιπρὸς ὄντα, καὶ ἐκρηκτικῶς
 ταῖς Λυσιπποῦ ἀπάντων, παρ
 ὅ καὶ ἀμείνων ἰδὼκα, καὶ φο-
 βήσονται· ὡς ἄρα σιν· ὅς Ἀ-
 γασάντι· ὅτι παυίως αὐτόν,
 ἐκείνους τινὰ λαλόντα,
 λαβί.

verò nihil Iene monstratoris
 opus erat: quippe qui hæc
 multò antè limis iam oculis
 præuideram. Hæc simulat-
 que dixisset Cleodemus, ir-
 ruit in conuiuium ὁ Alc-
 idamus Cynicus: atque is
 quidem inuocatus, vulga-
 tum illud festiuitatis gras-
 tia præfatus de Menelao,
 qui ultro ad fratris conui-
 uium accessisset. Itaque ple-
 risq; turpiter atq; impuden-
 ter visus est fecisse: & quod
 cuiq; tum fortè in mentem
 veniebat, in eum torquebant:
 alius illud:

Insanus Menelaë—

Alius rursum,

Verùm Agamemnoniæ
 menti non ista placebant.
 Ad hæc alia quæ pro tem-
 pore falsè lepideq; dici po-
 terant, in eum obmurmura-
 bant. Nam palàm nullus
 audebat quicquam dicere,
 propterea quòd metuerent

Alcidamantē, utpote conuiciatorem egregium, unumq; è Cy-
 nicis omnibus clamosissimum: qua quidem re adeò visus est
 reliquis antecellere, ut nulli non esset formidandus. At Ari-
 stænetus collaudatum illum quòd inuocatus aduenisset, iussit
 accepta

βραχύνται καὶ τηλικαῦται ἐν-
 λίκου, τῶν ἑξαμετρῶν ἴσα δὲ
 βαμνύων. ἀπὸ ἱκάνων μὲν ἦν
 δὴ διφροχλουῖτα ἱπποσύνη ἐν
 τὸ παρὸν λειοαῖνι, τῷ
 παλαιῷ νόσας, ἀμυγδαλὴ σπυ-
 ρον δαυῖαι αὐτῷ, ἱερὸν δὲ
 ἱχθυῖον καὶ ἰδιόκη ἄνω ἐπι-
 στροφῆς ἐκ αὐτῶν ὅσων κα-
 πῶν ἀρχὴν ὁ σπυρὸς ἱκάνων
 ἐν ἰδιόκη. λαβὼν δὲ ἅμα ὁ
 ἀλκιδᾶμας, ἰσχυρὸν μικρὸν,
 καὶ ἐν βύλας καταβαλὼν
 ἑαυτὸν, ἔκατο ἡμίονον, ὥς
 πρὶν παλῆα, πῆξας δὲ ἀγκυ-
 να δρεβὼν, ἔχων ἅμα δὲ σπυρον
 ἐν τῇ διξίᾳ, οἷον δὲ παρὰ τῷ
 Φόλῳ Ἡρακλῆς ἐπὶ τῇ γρα-
 φῶν δᾶκνυται ἡδὴ δὲ καὶ ἐν
 τῷ ἅπλῳ σωτηρίας πειλο-
 βῆτο ἐν ἐνλίξ, καὶ ἐπιτοχίαι
 καὶ δμῖαι, καὶ φῶτα εἰσὶν
 κόμισο. ἐν βύλῃ δὲ ἐν τῷ
 πρῶτῳ τῷ Κλειδᾶμῳ πᾶν
 δα, οἰνοχόον ὄντα ὑπᾶν, ἐν
 δὲ ἅπλῳ ἐπομῆδον (καὶ γὰρ, οἷ-
 μαι,

tam multa, tam magna po-
 cula, quum non minus usui
 possent esse fictilia. Verum
 Aristaneus iam obiturban-
 tem, molestumque esse pera-
 gentem, in præsens quidem
 compescuit, ministro ma-
 nueñs, ut ingentem calicem,
 infuso meracissimo vino, il-
 li porrigeret. Atque id qui-
 dem visus est optimè exco-
 gitasse, nondum etiam in-
 telligens quantorum malò-
 rum is calix esset auctor fu-
 turus. Hunc igitur ut ac-
 cepisset Alcidas, aliquan-
 tiisper silentium agebat, ac
 solo sternens sese cubabat
 seminudus, quemadmodum
 facturum sese fuerat pol-
 licitus, cubito humi fixo in-
 nitens, simulque dextra scy-
 phum sustinens, qualem Hec-
 culem apud Pholum picto-
 res effingunt. Iam verò et
 inter alios calix assidue cir-
 cumagebatur: tum inuita
 et iunctula ad bibendum et

confabulationes ortæ, demum et lucernæ illata. Interim e-
 go cum puerum qui iuxta Cleodemum adstabat (erat autem
 is pocillator egregie formosus) subridentem vidissem (nam,
 arbitror,

μαι, καὶ ὅσα πύργια τῆς
ἐσιώσας, ἀπὸρ, καὶ μάλιστ,
ἢ τι πῆς τὸ γλαφυρότατον
ἐπράχθη) μάλα ἥδη παρὰ
ἡσυχίαν ὁ, τι καὶ μεθίσταται,
καὶ μετὰ μικρόν. ὁ μὲν πρὸς ἡ-
θῆν, ὡς ἀπληρόν. ὁ παρὰ
τῷ Κλειδίμῳ τὴν φιλίαν, ὁ
δὲ τὸν δὲ δακτυλὸν ἀπὸ λη-
ψῆς αὐτῷ, καὶ δραχμὰς δύο, οἷ-
μαι, σωανίδου, μετὰ τῆς
φιλίης. ὁ πῶς δὲ πῆς μὲν τὸν
δακτυλὸν θλιβόμενον αὐτῷ
ἐμεθίσταται, ὁ μὲν σωανίδου,
οἶμαι, τὸ νόμισμα, ὡς τι μὲν
ἀξιαμύθου, φόρον αὐτῷ
δραχμὰς παρίσχωρ ἐκπεύ-
σαι καὶ ὑπερβία. ὁ μὲν ἄμφω ἀ-
λα βρωτῶν ἐκέρων δὲ οἱ πικ-
σίον, οὐ τίνος εἴη τὰ νομίσμα-
τα, ἢ μὲν παύσας ἀρνημένου
μὲν ἀπὸ βλάβης, τῷ δὲ Κλει-
δίμῳ, καθ' ὃν ὁ φόρος ἐγγί-
μῳ πεποισμένῳ τὴν ἀπόρρ-
ψιν. ἐμὴν δὲ δρ, καὶ πρὸς
φθῆ τοῦτο, οὐ πάλιν ποτὶ ἄρ-
ιδόν.

arbitror, quicquid obiter in-
ter cenandum obtigit, com-
memorari oportere, maxi-
mè si quid sit elegantius ac
scitè factum) iam admodum
attētus observare cœpi quid-
nam rei rideret. Ac paulò
post accedebat puer tanquàm
calicem à Cleodemò rece-
piturus. At ille simul & di-
gitum illius substringebat,
& drachmas puto duas o-
nà cum calice iradebat. Por-
rò puer ad substrictum di-
gitum rursus arridebat, cæ-
terùm de pecunia, quum non
sensisset opinor, eoque non
reciperet, in terram dela-
psis drachmis strepitus est
concitatus, mōxque ambo
pariter rubore suffundeban-
tur, idquè ità palàm, ut
nemo non animadverteret.
Ambigebatur igitur inter
eos qui proximè sedebant,
cuiusnam essent illi nummi,
cum & puer negaret à se
proiectos, & Cleodemus

item, iuxta quem strepitus acciderat, sibi excidisse dissi-
mularet. Verùm ea res ium neglecta est, ac conmiuenter
amissa, propterea quod id quòd acciderat, non ita multi vi-
dissent,

ἰδόντων, πᾶσι μόνον, ὡς ἰμοὶ
 ἰδοῖς, ἔπειτα αὖτε. μάλιστα
 ἤ τοι πᾶσι δὲ μικρὸν ὑστέρῳ
 ἄφαντος ἀπὸ βαρυγῶνος, καὶ τῷ
 Κλειδάμῳ τινὰ παρὰ σῶμα
 ἀνίστασθαι τῶν ἰσχυρῶν ἥδ' αὖ καὶ
 ἐπὶ τῶν, ὁρῶντό μοι τινὰ ἢ
 ἱπποκόμοι. καὶ τότε μὲν ὥδε
 πως ἰσχυρὰ κῆρυξ, ἀνὰ τῆς αὐ-
 σῶντος αὐτίον τῷ Κλειδάμῳ
 ἠνέμῳ, ἢ ἴσθι δαφνοει-
 ῶς ἄπαντας, ἀπὸ μὲν κα-
 τίσθαι ἀντίκα, ἀξιώσας πάντας
 ἄρ' αὖτε πᾶσι παροινίαν ἰ-
 ρίζαν. ὁ δὲ Κλειδάμης ἄλλοι-
 δάμας (ἱππὸς καὶ ἦδ' αὖ) πνυ-
 θόμῳ, ἢ τισὶ γαμουμένη
 πᾶσι λαοῖς, σιωπῶν πρὸς
 γέλασας ἀνὰ τῆς φωνῆς, ἀπ-
 βλήσας ἄς τὰς γυναικας πρὸς
 πῶν τοι, ἴσθι, ὦ Κλειανθί, Ἡρα-
 κλῆς ἀρχηγίτης, ὡς δ' ἰγίλας
 ἔρ' ἐπὶ τῷ ἀπαντῶν ἰγί-
 λᾳ, ἔπειτα, ὦ καθάρματα, ἂν
 τῇ νόμῳ πρὸς πῶν, ἐπὶ ἔμ-
 τῆς θύῃ Ἡρακλῆος, καὶ μὲν
 ὡς ἀδύνατος, ὡς μὲν ἀδύνατος
 παρ' ἰμοῦ τὸν σκῆψον, ὅπως
 τοῦ.

diffent, prater unum (ol
 mihi quidem visum est) Ar-
 ristænetum. Nam is pauld
 post puerum loco movit,
 clanculum ablegans, & alij
 cuidam innuit vii Cleode-
 mo pocillator assisteret, via
 delictet ex exoletis illis ac
 robustis mulioni aut equiso-
 ni cuiquam. Ad hunc mo-
 dum ea res vicunque abijt,
 summum alioqui allatura
 pudorem Cleodemo, si quis
 dem ad omnes permanisset,
 ac non protinus occupans
 Aristænetus eam sopisset,
 tiuiler dextreque admodum
 inducta temulencia. Cetera
 rum Alcidas (iam enim
 potus erat) percõtatus quod-
 nam esset nomen puellæ nũ-
 beni, cum elata voce in
 dicto silentio, simul & ad
 faminas conuerso vultu
 Præbibo, inquit, tibi Clea-
 anthi, Herculis Archege-
 ta nomine. Sub hæc cum
 risissent omnes: Ridetis, in-
 qui, sacrilegi, quod spon-
 se Herculis dei mei nomis

ne propinauerim? Imò illud scito opus est, ni scyphum
 à me

ταῦτα δ' ἄρ' ὅς αὐτῷ γένοιτο,
οἱ δ' ἰδὲ ἄπρην ἴδ' ἀπὸ λῶ,
ἐλάνθην δ' ἅ τῶν γυνάμω, τὸ
σώμα δ' ἔτα καρτερὸς, καὶ ἄμα
πρὸς γένονος αὐτὸν μένον,
ἄρ' ὅς πῶς τὸ ἀσχετον αὐτοῖς ἐπὶ
τέλεις ἰγλάσαν οἱ συμπόται,
καὶ ὅς ἀγανακίσας ἱππαστῶ,
οὐ μὲν καὶ παράφορος βήπων,
καὶ δὲ ἄρ' ὡς ἐκίτι ἐπὶ λῶ ἄ-
μα. τάχα δ' ἄρ' τιν' ἔτα
οἴκῳ τῇ βαλῆναι, εἰ μὴ κατὰ
καρδὸν ἀσχετόμω πλάκῃς
ἀμυγίθης, πῶς δ' ἀσχετὸς,
ἀμυγίθης ἰγλά, καὶ ἰγλά
δ' οὐ μὲν, καὶ ἰγλά δ' οὐ μὲν
ταῖς. καὶ οἱ πλάτοι μὲν οὐ μὲν.
ἀρ' ὅς βούς μὲν ὡς τὸ συμ-
πόσιον, ὅ μὲν δ' Διονυσίου δ-
ρος ὁ ῥύτωρ αὐτ' ῥῶσας τινὰς
ἐπὶ μὲν ἀνέστη, καὶ ἱππασ-
τῶν οἴκῳ. ὅ δ' ἰγλά δ' ὅ
γρᾶμμα ἰγλάς ἐπὶ ἀσχετό, ὅς
δ' ἔτα ἀσχετό, καὶ οὐ μὲν
ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὰ πινυέμεν καὶ

à me traditum accipiat, nun-
quam futurum ut illi filius
obtingat talis, qualis ego
sum, virtute interitus, am-
mo liber, cum corpore adeo
robusto. simulque cum di-
cto sese magis etiam renudas-
bat, etiam usque ad illa quæ
sunt maximè pudenda. Ad ea
cùm iterùm arrisissent con-
uiuia, indignatus ille surre-
xit, toruis iam atque effera-
tis obtuens oculis, vultuque
ipso testans iam neque pas-
cem neque quietem a se uturem
amplius. Forsitan et bacu-
lum illisisset alicui, ni com-
modum id temporis placens
ita prægrandis fuisset illata.
Nam hanc simul atque con-
spexit, lenior ac mitior esse
cepit, ac stomachari desijt.
obambulans interim, ac
placētiam auidè vorans: iam
verò plerique temulentis es-
se cœperant, et clamori.

Hoion bus undique perstrepetat

conuiuium. Nam et Dionysidorus rhetorem illic agentem, ora-
tiones quasdam pronunciabat, laudabaturque à ministris qui à
tergo assistebant. Et Istieus Grammaticus vicissim qui post
illū accubebat, versum cœtones quosdā recitabat, Pindari,

ΣΣΣΣ Hesiodi,

Ἡσιόδῳ καὶ Ἀνακρέοντι, ὡς
ἐξ πάντων μίαν ὁδὸν παγ-
γίλοιον ἀποτελεῖσθαι, μάλιστα
δ' ἱκανῶς, ὡς περ περμανθεό-
φου τὰ μέγιστα·

Σὺ δ' ἔβαλον ῥίνε. καὶ

Εὐθα δ' ἄρ' οἰμωγὰ τι, καὶ
ὠχρὰ πῆλιν ἀνδρῶν.

ὁ Ζηνόδοκίς δ' ἀντιγίνωσκε,
παρὰ τῷ παιδὶ λαβὼν λι-
πιδόγραμμον τι βιβλίον δια-
λεπόντων δ' ὀλίγον, ὡς περ
αἰῶσσι, τῶν παρακομιζόν-
των τὰ ὄψα, μηχανώμενος
Λευσάντι, μηδ' ἱκανόν
ἀτιρεπὴ τὸν Καστόρην, μη-
δ' ἑλκῶν, ἱκίλῶσι τὸν γι-
γνώποιον, ἀσπλύνοντα γὰρ
πῆρ τι ἡ πρᾶξι γιγνοίον, ὡς
ἔτι μάλλον οἱ συμπόται δια-
γυθῶν. καὶ παρῆλθον ἄμορ-
φός τις ἐξυρμηγός, πλὴν λι-
πασι, ὀλίζας ἐπὶ τῇ λιπαρῇ
τρίχας ὀρθὰς ἔχων οὗτος ὥρ-
χέσαστό τι, κατακλῶν ἑαυτὸν
καὶ διαστρίφων, ὡς γιγνοί-

τις

Hesiodi, & Anacreontis cat-
mina simul contexens atque
consarcinans: ita ut ex omni-
bus unicam redderet cantis
lenam, oppidoq; ridiculam;
in primis autem illa, perim-
de quasi vaticinans de his
quæ postea acciderunt:

Commisere simul clypeos:
Tum illud quoq;

Tum verò clamorque vir-
rūm luctusq; coortus.

At verò Zenothemus libel-
lulum quempiam minutis
conscripium literulis, à pue-
ro acceptum legebat. Verūm
quum ἡ quorum partes erant
edulia inferre, aliquantisper;
ita ut solent, cessarent mora-
renturq;: & Aristanetus se-
dulò curans ne vel id interea
temporis aut ociosum esset;
aut voluptatis expert; accer-
situm intro morionem iussit
ridiculum aliquid vel dice-
re, vel facere, quòd magis e-
tiam exhilararetur conuiuæ:

Moxq; ingressus deformis quidam, derafo capite, pauculos
capillos in vertice gestans, eoq; cristæ in morem erectos, hic
saltabat, atque inter saltandum, quò maiorem concitaret ris-
sum, rotatu sese circumagebat, distorquebatq;. Tum Cymbalo
conuulso

ἔρ' ὁ φανή, καὶ ἀνάπαι-
 συ προῶν διέξῃθ' Ἀγυ-
 πτίαν τῇ φωνῇ καὶ τῇ
 ἑστιασίᾳ ἐς τοὺς παρόντας.
 οἱ μὲν οὖν ἅποιοι ἐγὼν. ὅπως
 τὸ σκωφθῆναι, ἡ δὲ καὶ ἄς
 τὸν Ἀλκιδάμαντα ὁμοίον
 τι ἀπὲρρεψεν, Μελίτῳ ἐν-
 ῖδιον ἑσθίων ἄντ' ὅν, ἀ-
 γανκτήσας ἑκὼν (καὶ πᾶ-
 ντα δὲ δὴν τῷ φθονῶν ἄν-
 τ' ὅν ἀδοκίμῳ, καὶ κατ' ἔχον.
 ἦ τὸ συμπόσιον) ἀπὲρρεψας
 τὸν πρῖονα, πρὸς αὐτὸν οἱ
 παγκράτιας, ἡ δὲ μὴ, κα-
 θίσαν ἑκὼν τῷ βακτη-
 ρίᾳ. ἔτω δὲ ὁ λαοδαίμων
 Σατύριον (τὸν γὰρ ὁ γέλωτο-
 ποιὸς ἱκαλῶ) οὐδ' ἀπαγ-
 κρατῖας καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερ-
 δισον τῷ φιλόσοφῳ ἄντ' ὅν,
 γέλωτοισιν ἄνταρ ἑκὼν, καὶ
 πᾶσι, καὶ πᾶσι μὲν τῷ
 μίαν. οἱ παρόντες δὲ, οἱ
 γὰρ ἑκὼν, οἱ δὲ ἐγὼν, ἄχι
 ἀπηγόρευον πᾶσι μὲν οἱ Ἀλ-
 κιδάμασι, τὸν συγκροτημέ-
 νον ἀνθρώπου καταγιν-
 ωσκ.

concusso, sonabat interius
 quiddam, linguam imitans
 Aegyptiorum. Postremo de-
 cleria quaedam iaculabatur
 in eos qui aderant. Ac reli-
 qui scommate tacti ride-
 bant: verum ubi in Alcida-
 mantem simile quiddam
 iorsisset, catulum illum Me-
 litaeum appellans, indignas
 ius ille (iamdudum autem
 prius se ferebat quod inui-
 deret illi, dum probaretur,
 ac convuiarum oculos re-
 tineret) abiecto pallio, ut
 secum luctaretur provocauit.
 Quod nisi faceret, hunc,
 inquit, baculum tibi impin-
 gam. Atque ita miser il-
 le Satyrion (nam id erat
 morioni nomen) congressum
 cum eo, pancratio decerta-
 tabat. Erat id spectaculum
 multo iucundissimum, quip-
 pe cum videret hominem phi-
 losophum cum morione com-
 positum, cum ferire, tum vi-
 cissim feriri. Proinde qui
 aderant, partim pudore tan-

gebantur, partim ridebant: donec iam ictus Alcidas, puer-
 nam detrectaret, ac homuncione omnium plausu comprobato

παῖδες τῆς αἰῶνος, καὶ τὸ ἐκ
 τῆς, ἀσφαλίως ἔσθ' ἡ πῶς
 παλαιὸν αὐτῷ, ἱπποκράτους
 τῆς γατριότητος, ὅς ἂν ἀνα-
 σπασάντων τὸ θεῖον, αὐτῷ
 οὐκ αὐτόν, ἰδὲν ἔκαστος
 μᾶλλον ὡς πᾶσι, καὶ ἄν-
 χύς τις ἐπὶ τῇ πῶς. καὶ
 ὁ μὲν Διόνυσος ὁ μᾶλλον ὡς
 πᾶσι τῇ γατριότητι ἐπὶ τῇ
 διγῶν, πᾶσι τοῦ ἱπποκράτους
 παλαιὸν αὐτόν, ἰδὲν
 πᾶσι τοῖς, ἐκ αὐτοῦ τοῦ
 τινος ὅς ἂν ἱπποκράτους, ἀλλὰ
 καὶ πᾶσι χύσις τοῖς μὲν
 τὰ ταῦτα γινώσκουσιν παρ-
 αλλῶν γὰρ τις ἐκ τῶν μὲν
 οὐκίτης, παρ' Ἑτοιμοκλήους
 ἡμῶν λῆξιν ὁ Στωϊκὸς, γράμ-
 ματιδίων τε ἔχον, ἡλῶσι
 οἱ ἔσθ' τὸν ἀσπότην ἐκ τῷ
 ἡμῶν ἀναγόντα, ὅς ἐκ
 πορ' ἡμῶν, ὅπως αὐτῷ
 ἀπαλάσσω, ἔσθ' ὅς τῷ
 λῆξιν, πῶς αὐτῷ πῶς ὁ
 λῆξιν, ἀναγόντα. Φί. ἔ-
 σθ' ὅς αὐτῷ, τῷ νόμῳ ἐκ
 ἡμῶν, ἡλῶσι, οἱ αὐτῷ, οἱ αὐτῷ

cernam legebat. PHI. Nam orationem, Luciane, in spon-
 sa laudem composuit, aut carmen nuptiale, quod genus

abieciſſe. Dein cum minore
 iam discrimine cum illo lu-
 citaretur, auxilio aduocasse
 vicinos. Eos reuulſiſſe belo-
 luam, atque ita illorum open-
 ra ſeruauum ſeſe. Oſtende-
 bat autem ☉ plagarum ve-
 ſtigia quædam nonnulla quæ
 in facie tuberali uentia. Er-
 go cum Dionicius ob huius-
 modi fabulam non nimis
 placuiſſet, quàm morio ipſe:
 proximè Iſticiũ reclinans
 ſeſe, de reliquijs cœnabat.
 Atq; hic quidem baud abſq;
 numine quoddam nobis ad-
 uenerat, imò proſum uſu
 futurus ad ea quæ poſtea
 conſigerunt. Nam prodienſ
 in mediũ conuiuium puer
 quidam, qui ſe ab Epicuro
 Stoico venire diceret,
 epistolium quoddam adſe-
 rens, aiebat ab hero ſibi mæn-
 datum: ut eò palàm omni-
 bus audientiſbus perlecto,
 rurſum domum ſeſe recipe-
 ret. Hic igitur permittente
 Ariſtæncto, admotus ad lu-

ποτὶ αὐτοῖς; Ἀν. ἀμίλη,
 καὶ ἡμῶς ὁδοτόν τι φάθα μὲν,
 ἀπὸ τοῦ ἰσχυροῦς ὡς τέτοιοι ἐπὶ τοῖς
 γραπτοῖς. Ετοίμοι κλέεις
 ἀρσενος Ἀριστάντω. Ὅπως δὲ
 ἐξ ὧν πῶς Ἀππῶ, ὁ παρὰ τὴν
 ἀπὸς με βίβλιν ἄπας μαρτυρεῖται
 ἂν γὰρ τοῖς, ὅς γε ὁδομήτωρ
 ποτὶ αὐτὸν ἐνοχλοῦντων, παρὰ
 πολλὸν αὖτε πλεονάζει. ὁ μὲν οὖν
 ἀπὸ ποτὶ φέρων ἑαυτὸν ἐν
 πείδω, ἀδῶς τοὺς ἐπὶ τοῖς
 συμποσίοις βορῶν, καὶ παροι-
 νίας. ἐπὶ αὖτε ἑμὸν ἀκρότης ἀ-
 γαναστῆσαι μοι δοκῶ, ὅς το
 σὺν γόνον δὲ ἑμὸν κινῶν
 τιθιραπνομῆτος, ἐκ ἡρώσας
 ἐναεθμῆσαι ἑαυτὸν τοῖς ἀποῖς
 φίλοις. ἀπὸ μόνον ἑξ ὧν σοι
 ἄμοιρον, καὶ ταῦτα, ἐν γὰρ τοῖς
 συμποσίοις. ἀντιῶμαι δὲ ἐπὶ σοὶ
 τὸ πλεον, ὅπως ἀχαιεῖς φασί
 εἶναι. ἑμοὶ δὲ ἡ ὠδονομία
 ἐκ ἐν ὧν ἀγέας μοίρα, ἡ λα-
 γῶν, ἡ πλεονῶν, ἀπὸρ ἀλ-
 λους

permulta faciunt. **ΕΥΦ.**
 Videlicet nos quoque tales
 quippiam existimabamus.
 Verum ne accedebat quidē
 ad id, ut aiunt. Ceterum in
 literis ita scriptum erat: **E-**
ratmocles philosophus **Aris-**
taneto: Quam non moueat
 cōuiuijs, omnis anteaſta vi-
 tam mea fuerit testis, qui qui-
 dem quā quotidie mihi com-
 plures ea causa moleſti ſint,
 te multo diſtiores, tamē haud
 unquam illi movem geſit.
 perpendens nimirum, quan-
 tum ſit in eiufmodi compo-
 ſitionibus tumultus, quantum
 licentia, petulantia & verum
 aduerſus unum te mihi vi-
 deor meo iure ſtomachatus,
 qui tantum temporis à me
 officioliſſimē culius & ob-
 ſervatus, tamen indignum
 habueris, quem vel inter re-
 liquos amicos tuos numera-
 res, ſed ſolum ex omnibus
 praterieris, idē quum vi-

cinus eſſem. Proinde tua causa magis diſcrucior, qui qui-
 dem te tam ingratum praeberis. Nam ipſe felicitatem
 nequaquam in hoc ſtatuo, ſi quis mihi impariat vel ſuam
 ſolveſtem, vel leporem, vel placentiam: qua mihi affatim
 contin-

ῥοις ἀφ' ὧν αἰσθάνω, τὰ
καθάκοντα αἰδέομαι. ἰπὶ καὶ
τῆμερον παρὰ τῇ μαλ' ἡ
Παρμένης ἀπηνῶσαι πολυ-
τλῆς, ὥς φασι, δῶκεν δυν-
νάμην, ἐκ λυγρὰς ἐκλ' ὧν
τι, σοὶ ὁ ἀνὴρ [Θ] ἱμαυτὸν
φυστάζων. σὺ δ' ἡμῶς παρα-
σπῶν, ἀπὸ τοῦ ἀσχετοῦ, ἀκέρως
ἔγω γὰρ δυνάσσομαι δεκκείναι τὸ
βίητιον, ὃ δ' ἔτι καὶ ἀληθι-
νὸν φαντασίαν ἔχει. ἀλ-
λὰ οἷδα ὅτι μοι ταῦτα, πᾶς
ρὰ τῇ θαυμασίᾳ σου φι-
λοσοφίᾳ, Ζήνωνι μὲν [Θ] καὶ
Διογένητι, ἄρ' (ἀπὸ ἧς καὶ ἡ
Λεβάντα) ἀντιλογισμῷ ἐν ἡ-
ποφράξῃ ἄρ' μαι τάχιστα δο-
κῶ τὰ σώματα, ἢ ἀπ' αὐτῶν τίς αὐ-
τῶν, τί δὲ φιλοσοφία, ἢ τὰ πρῶ-
τα τῶντα, τί δὲ φέρει ἀχίσις
ἔξω, ἵνα μὴ τ' ἀπόρων ἦμαι,
τί ἡρατίναν ἢ σαρπίναν, ἢ
θεῖοντα λόγον. ἀπὸ σὺ μὲν
ὄνεις, ἀπὸ τῶν. ἰδὲ δ', ὡς ἄρ'
μένον τὸ καλὸν ἀγαθὸν ἐν ἡ-
μῶν [Θ]

contingunt apud alios, qui
officia norunt: quandoqui-
dem etiam hodie, quū apud
discipulum Pammenem cen-
nare mihi licuerit i oppiparā
(ut vocant) cenam, non an-
nui tamen vehementer ob-
secran, tibi scilicet demens
ego memetipsum refectans.
At tu nobis prateritis, alias
accipis conuiuio. Idē mer-
itū facis: neq enim ullo mo-
do potes quid sit rectius di-
gnosce, nec apprehensi-
uam illam phantasiā ha-
bes. Caterum haud sum ne-
scius unde mihi ista sint pro-
fecta: nempe ab egregijs istis
philosophis tuis, Zenothe-
mide ac Labyrintho: quibus
equidem (absq inuidia dis-
cto) vel unico syllogisma
mihi videor os protinus obs-
turare posse. Alioqui res-
pondeat istorum aliquis,
quid sit philosophia, cui hæc
quæ inter elementa traduntur

xxxx 4 quod

μὲν οὖν ἄνθρωπος ῥαδίως τῶν
 ἀτιμίων. καὶ τοὶ ἄλλοι μὴ ἐν
 ἰσχυρῶν ἔχουσιν καταφύγον
 τῶν ἀπλοχῶν ὑπερβολῶν, ἐπιπλοῦς
 θύλακα δὲ καὶ ἐν πλοῦτι τοῦ
 ῥόθου καὶ πράγματι, ἀλλ' οὐ
 τὴν μὲν πλοῦτον ὁρῶντες καὶ
 ἰσχυρῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ ἐν
 τῇ ἀνακτορῇ θύοντα ὑπερβολῶν.
 ταῦτα ἐν τοῖς παρῶν ἀνδράσιν
 ἀλλοτρίως, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς ἐν
 ὁρῶντος σοὶ δοκῶ, τὸ καὶ
 τὰ τὸν Οἰνέα ἐννέοντα ὄψα
 ἔσθ' καὶ τῶν Ἀργεῶν ἀνακτορῶν.
 τῶν αὖτε μόνον αὐτῶν ἐν
 ῥιπῶν ἐκ τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ.
 οἶα, τὰς ἀπλοχῶν θύοντες ἐν
 φθορᾷ καὶ ἀπὸ τῶν Οἰνέων
 ῥαδίως.

Ἡλᾶθιτ', ἢ ἐκ τῆς οἰκίας, ἀ-
 ἔσθ' οὐκ ἐκ τῆς οἰκίας.

καὶ Εὐριπίδης.

Καλὸν δὲ μὲν ἔστι καὶ αὐτῶν
 ἀπλοχῶν χροῖος,

Ἐν ἀπλοχῶν τοῖς πλοῦσι
 ῥαδίως ἀπλοχῶν.

Acrius est offensum tamen.

Item Euripides:

Calydon quidem hæc Pelopelæ regio soli:

Qua parte sævum spectat adversa fretum,

Agros habens tum divites, tum fertiles.

Rursum

quod sit honestum, facile inte-
 lero contumeliam. Atqui ne-
 possis posthac ad istam ex-
 cusationem confugere, ut
 dicas te mei oblitum fuisse,
 nimirum in tanto rerum stre-
 pitu, tamque occupationi-
 bus: bis te hodie sum allo-
 cutus, primum manè domi
 tue: deinde rursus in Ca-
 storis ac Pollucis templo re-
 diuinam facientem. Ac hic
 quidem de rebus hæc re-
 sponderim. Quod si tibi vi-
 deor cæna gratia succense-
 re, quid Oeneo acciderit cogi-
 tato. Videbis nimirum
 ipsam etiam Dianam indi-
 gnantem, quod ille se solam
 non adhibuerit ad sacrifi-
 cium, cum reliquos deos om-
 neis acciperet cœniatio. Nam
 hæc de re sic alicubi meminit
 Homerus:

Seu quia non norat, seu
 non succurreat illi,

καὶ Σοφοκλῆς·

Ζυὸς μίγτρον χῆμ' ἐπ'
Οἴκῳ γυναικός

Αὐτῇ Λητῆσ' αἴας, ἐκχέου
καὶ δαΐ.

Ταῦτά σοι ἀπὸ πομπῶν ὀλίγα
παριστάμεν ὅπως μάθῃ, οἷον
ἄνθρωπα παρακλῆσαι, Δίφιλον
ἐπὶ αἷμα, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ παρακα-
λεῖσθαι, ἀκότως ἡδὺς γάρ
ἐστιν ὡς παρακλῆσις, καὶ πῶς χά-
ριον αὐτῷ σὺν ἡμῶν. ἃς δὲ μὴ αἴ-
σχυρόν ἐστιν ἐμὴν λέγειν τὰ βιω-
τὰ καὶ ἄν τι περὶ ἡλικίας, ὅσον
σὺν, ἃ εἶλεται, παρὰ Ζεὺς ἄνθρω-
πῶν παλαιῶν καὶ νέων ἃν ἀν-
θρώπων ὅρων ἀπὸ τῆς ταράχης
ἐν γάμοις, οὐδὲ διαβάσας
ἡμῶν, καὶ μάστιγι ἐπ' οὐτόν
ἀσχετῶς ἀτίσαι. καὶ ὅτι ἂν
Δίφιλον ἄξιον, ἂν ἡδὲ
μαθητὰς μὴ ἀποσπάσαι ἀπὸ
ἐργασίας φιλοσοφίας αὐτοῦ ἐ-
σκεν σιγητέον. πῶς τὶ γὰρ
ἔστιν ἂν τῷ οἴκῳ τὸ τοῦτο, ἢν δι-
δάσκει αὐτῷ μοῖραν τινα ἢ
οὐδὲν ἢ ἐλάττω, ἢ ὑπερβαίνειν,
Diphilus dignus in quem facerem, quippe qui duos iam
discipulos à me retraxerit: ego tamen ipsius philosophiae
causa reticebo. Porro famulo huic mandavi, ut si quam
partem dare velles vel apri, vel cervi, vel placentiae, mihi

Rursum Sophocles:

Immanis apri triste mon-
strum in Oenei

Immisit agros gnata La-
tōna dea,

Doctae minus missis feri-
re spiculis.

Hac tibi è plurimis pauca
citaui, ut intelligeres cu-
iusmodi praeerit viro, Di-
philum ad cenam adhibeat,
cui et ipsi filium commise-
ris tuum. Idque recte. Est
enim iucundus adolescen-
ti, et ita cum eo vivit, ut
placeat, atque obsequa-
tur: atque adeo mihi tur-
pe dictu fuerat, addidissem
et aliud quiddam: quod
quidem tu, si libebis, è Za-
pyro eius pedagogo ve-
rum esse cognosces, Ve-
rum non convenit obtu-
bare in nuptijs, neque acu-
sare quenquam: praesertim
criminibus usque adeo fa-
dis ac pudendis. Tame-
n

XXXX 5 depor.

ὥς ἰμοὶ ἀπομίσσῃ, καὶ ἀντι-
τῇ δάκνῃ ἀπλογία γένοιτο,
μὴ λαβῆν, μὴ καὶ δόξωμεν ἐπὶ
τῷ τῷ πομποφύῳ. Τῷ τῷ, ὃ
ἰταῖρι, ἀναγιγνωσκομένῳ,
μὴταῦν ἰδὼς τί μοι πικρὸς
ἦτο ὅτι αἰδῆς. καὶ τῷ δὲ τὸ
τῷ λόγῳ, χαῖρ μοι τῷ γλῶ-
σσόμῳ, ὁρῶν τὰς παρόντας
ζηλοῦντας ἐφ' ἑκάστη, καὶ μά-
λιστα, ὅσοι ἤδιστα τὸν ἑτοι-
μοκλία, πολὺν ἀνθρώπων,
καὶ σιμὸν ἐν δοκῶντα, ἰθαῦ-
μαστον δὲ οἱ ὅτι ἀγλαῖοι
αὐτοὶ, ἱερατῶμας ὡς πᾶ-
σαν, καὶ τῷ τῷ πᾶσι πᾶσι
στ. ὃ γὰρ Αἰσώωντι ἰδὼ-
ν μοι ἐκ ἀμύλας παυδοῦν
αὐτόν, ἀπ' ὑπάρ- ἀρ ἰαπῖ-
σας λαλῶντα ἰπινύσαι, ὅτι
ἀρ ἱμπαρσάειν ἑαυτὸν
τοῖσι τινί, ὥς τῇ ἑλ τῷ ἀρ.
χλὺ παρᾶδου ἡξίον. ἐπὶ
δ' ἑρ ἰπαύσατά ποτι-ὁ οἰκί-
της ἀναγιγνωσκῶν, τὸ μὴ
συμπόσιον ἔπαρ ἄς τὰς ἀμα-
φ' τὸν Ζεῶνα καὶ Δίφιλον
ἀπὸ

ut ad eiusmodi res se morigerum praeberet: eoq̄ ne tentan-
dum quidem esse putasse. Ergo posteaquam puer iam legere
desisset, uniuersum cōuiuium in Diphilū ac Zenonē torques-
bam

deportandam, ut isti hoc pae-
cto te mihi de cœna purga-
res, ne reciperet, ne ad hoc
ipsum à nobis missus fuisse
videatur. Hæc, amice, quum
legerentur, sudor interim
vultui mihi manabat præ pu-
dore, simulq̄ iam illud quod
vulgò dici solitum est, ¹ op-
tiabam, ut terra mihi dehis-
ceret, quum viderem eos qui
præsentes aderant, ad sin-
gulas epistolæ partes inten-
se ridentes: potissimum au-
tem hos qui nouerant Etæ-
moclem, virum canum, tan-
tumq̄ seueritatis præ se fe-
rentem. Admirabantur igitur
quod eiusmodi vir esset.
hactenus fugisse sese, barba
videlicet ac vultus austerita-
te deceptos. Cæterum Ari-
stænetus mihi quidem haud
videbatur hominem cōtem-
ptu negligentiae præte-
risset, verum quòd desperas-
set, si fuisset inuitatus unquā
adduci posse ut annueret,

ἀπὸ τῶν, διδοικότες καὶ
 φημιόνας, καὶ τῶν ἀπείρατῶν
 πλοῦτων ἐπαυθόωντας τὰ
 ὑπὸ τῷ Εὐπομοκλῆς καταγο-
 ρηθέντα. ὁ Δεισιφάνης δὲ
 ἰτατάρατος, καὶ βορὴν μι-
 σὸς τῷ, ἰαίλας δ' ὅμως πρὸς
 κερμίδας, καὶ ἰσχυρὰ τοῦ
 ὁμοτιθῆναι τὸ γινώσκον, ἵνα
 μαθῇ αὐτὰ. καὶ τὸν οὖν
 τῶν ἀπείρατῶν ἀπὸ τοῦ ὅτι ἐ-
 πιμαλῆσται τῶν πρὸς αὐτὸν
 γονῶν, καὶ ὁ Ζεῦς ὑπερβάνει
 ἔφρανας, τὸ πρὸς αὐτὸν καὶ
 σάν. ὁ ἀπαλασθῆναι, ὡς ἐ-
 λώσαν. ὁ δὲ παρὸς ὁ Κηρύ-
 φων δὲ, καὶ πάλιν τινὰς ἀ-
 πορμῆς διόμην. (ἔδωκετο
 δὲ τυμπανιστῶν τοῖς Στω-
 ικοῖς, καὶ διερρέχοντα, ἐκ τῶν
 αὐτῶν ἀρχῶν ὑπολογισμῶν) τότε δὲ
 τὸ ἐνδοσίμου παρασχέσας
 ἱεροκλῆς, ὡς αὐτὰ, ἱερὴ, ἱερ-
 γάστῃ ὁ καλὸς Χρύσιππος,
 καὶ Ζεῦς ὁ θαυμαστός, καὶ
 Κληάνθης, ῥημάτων δόξιν αὐτῶν,
 καὶ ῥημάτων μόνον καὶ οὐκ αὐτῶν
 τα φιλοσόφων, τὰ δ' αὖτε,

inquit facit egregius ille Chrysippus, & Zenon ille mirabilis,
 neq. non Cleanthes, verbulamifera, neq. quicquam prater ra-
 gatiunculas, & umbras dicuntur philosophorum: ceterum

bant oculos, quid hi iam
 metu trepidi sederet, ac pal-
 lidi, ipsaq. vultus inconstan-
 tia ac perplexitate crimen
 agnoscetes ab Epicurocle
 intentum. Porro Aristanen-
 tes quanquam esset sane per-
 turbatus, vehementerq. con-
 sternatus animo, tamen nos
 iubeat bibere. conans ni-
 mirum id quod euenerat,
 commodè vertere, subre-
 dens interim: ac puerum res-
 dire iussit, respondens eas
 bi curæ fore. Paulò autem
 post surgens, & Zeno clau-
 culum sese abduxit à convi-
 uio, submonitus à pedagogo,
 ut discederet, inuente,
 idq. tanquā patris iussu. Ibi
 vero Cleodemus, qui iamdu-
 dum occasionem queritabat
 (nam gestiebat omnino cum
 Stoicis cōsistari, verum di-
 tumpēbatur quòd non repe-
 rirēt causam ad id, satis indi-
 neā) tum igitur ansam præ-
 bente epistola: Huiusmodi
 Epicuro.

Βτοιμοκλῆς οἱ πλεῖστοι. καὶ αἱ
ἐπιστολαὶ, ὅρατε ὅπως προσβυ-
τικαί. καὶ τὸ τελευτῶν, Οἰ-
στὺς ᾤ, Αἰσαίνῃ, Βῶμο-
κλῆς δ', Ἀρτίμις. Ἡράκλεις,
ἰσφύμα πᾶντα, καὶ ἱερὰ πρὶς
ποῦτα. ἐν δὲ, ἔργον ὁ Εὐρω-
παικατακλῆς. ἀκηρόν
ᾤ, οἱ μὲν, αὖ τινα ἰσχυράδια
Αἰσαίνῃ τοῖς τὸ δᾶπνον, ὥς
τι ἐκ ἀκαρποῦ ὥτο μινυ-
θαι τὸ Καλυδωνίῳ ἀπὸ πρὸς
Βετίας, ὃ Αἰσαίνῃ, πρὶς
ὧς τάχιστα τῶν ἀπαρχῶν, μὴ
καὶ φθάσῃ ὁ προσβύτης ὑπὸ
λεμῶ, ὥστε ὁ Μιθιάδης ἀ-
πομαρυνθῆς. καὶ τοι οὐδὲν
ἄγασθαι δανόρ' ἀδιάρ-
ρη ᾤ ὁ Χρυσίππος τὰ τοι-
αῦτα ἡγεῖσθαι. Χρυσίππου
ᾤ μινυθῶν ὅλως (ἴφθ' ὁ
Ζωόθιμις, ἰσχυράς ἰαν-
τῆρ, καὶ φθιγγάμην ὡς
μινυθῶν) ἢ ἄφ' ἑνὸς ἀνδρός,
ὅτι ἰνόμεως φιλοσοφῶν, ὃ
Βῶμοκλῆς ἔγνων, μινυθ-
τι τὸν Καλυδωνίῳ ἢ Ζωόθι-
μοφῶν

Βεαιμοκλῆς sunt plerique om-
nes. Videtis quàm & ipsae
epistolae graues sint ac se-
niles. Postremò Aristane-
tus hic Oeneus est, Βεαιμο-
κλῆς Diana. Dñ boni, quàm
bene auspiciata omnia quāq;
congrua celebranda festis
uitati. Ita per Iouem, inquit
Hermion, supra hunc ac-
cumbens: inaudierat autem,
ut opinor, aprum quendam
Aristaneto paratum, ut in
conuiuio proponeretur, eoq;
putabat non intempestiuè
factam mentionem apri il-
lius Calydonij: at per Lares
Aristanete, fac quamprimò
sacri partem mittas, ne se-
nex interim ille fame pe-
reat, tanquam Meleager ta-
befactus. Tamen si nihil
queat acerbum accideret,
quandoquidem Chrysippus
hæc indifferentiæ censeat es-
se. Itane vos Chrysippum
nominatis? inquit Zeno
themis, erigens sese, maxi-
māq; voce intonans: An ex

uno homine, qui non legitimè philosophiam exerceat,
nempe præstigiatore isto Βεαιμοκλε, Cleanthem ac Zenonem
meti-

σοφῆς ἀνδρας; οἱ τι τοῦτο δὲ καὶ
 ὄντες ὑμεῖς, ἱερᾶται ταῦτα; οὐ
 σὺ μὲν τῶν Διοσκύρων ἥδην,
 ὦ Ἑρμῶν, τὸς πολυάμυς πω-
 λυκάρκας, χυσοῖς ὄντας, καὶ
 δάσας δινῶν, παραδοθῆς
 τῷ θεμῖδι· σὺ δὲ τῶν Σωσρά-
 τυ γυνῶνα τῷ μαθητῇ ἱμοί-
 χων, ὦ Κλειόδημι, καὶ κατὰ
 ληφθῆς τὰ ἄσχητα ἱπαθῶν. ὃ
 σιωπῆσθαι ἔρ, βλαῦτα σιω-
 πῖς ἀπλοῖ αὐτοῖς; ἀλλ' ὃ μα-
 θρονὸς ἐν τῇ ἱμαυτοῦ γυ-
 ναικὶ, ἥδ' ὅς ἐστι Κλειόδημος,
 ὥσπερ σὺ. ἔκ τοῦ ξύου μαθη-
 τῷ λαβὼν τὸ φόδιον πᾶρα
 κατὰβυκας, ἔπατα ὥμοσα
 κατὰ τῆς πολιად' ὅτι ἀλη-
 φῆσα, ἔκ' ἐπὶ τίτλαροι δραχ-
 μῶς δαναΐσω, ἔκ' ἀγχοῦ τοῦ
 μαθητῆς, ἢ μὴ κατὰ λαυρὸν
 ἀπὸ δῶσι τὸς μισθός. ἀλλ' ἱκέ-
 τοι, ἔφη, ὃ βλῶθιμις, ἐν ἅρ
 ἱξαρ' ὅτι γυνοῖο, μὴ ἐλὶ φάρ-
 μακον ἀπὸ δῶσι Κεῖτωνι
 ἐπὶ πατέρα, καὶ ἅμα ἱτυχι-
 πίνων, καὶ ὁπόσον ἱτι λοινδρ

meimini, viros sapientes?
 At qui tandem estis ipsi vos,
 qui hæc dicitis? annon tu
 Hermon Castoris & Pollu-
 cis casariam, quam habes
 bant auream, circumtondis-
 sili? Cuius quidem facti pec-
 nam dabis, carnifici tradim-
 tus. Tu porro Cleodeme,
 nonne Softrati discipuli tui
 uxorem stuprasti? Nonne in
 adulterio eo deprehensus,
 nefandissima passus es? An-
 non igitur silebitis, cum hu-
 iusmodi dedecorum vobis
 suis conscj? Atqui non
 sum mea ipsius uxoris les-
 no, Cleodemus inquit, quem-
 admodum tu: neque disci-
 puli diuersantis apud me
 viaticum sustuli, quod is de-
 posuerat, eoq̃ facto rapuis-
 se me per Palladem deicratis
 abnegavi: neque quaternis
 drachmis fœnero, neque di-
 scipulo obtorio collo in
 vincula duco nisi in tem-
 pore mercedem persolue-

runt. Verum illud, inquit Zenothemis, haudquaquam pos-
 sis inficiari, te Critoni venenum, quo patrem necaret,
 nimistrasse. Atque interea fortè bibeat: quicquid autem

erat

ἐν τῷ κύλικι, πρὶ ἡμῶν οὐκ
 ἴσμεν, κατεκρίσασθαι αὐτοῖς
 ἀπὸ αὐτοῦ ἢ καὶ ὁ ἴσως ἔστι
 νόστος, ἐκ ἀνάγκης ὅμως. ὁ μὲν
 ἔρμωρ ἡμετέρῳ ἐκ τῆς
 φιλίας τὸν ἀκραζόν, πρὸς
 πᾶσι, καὶ τὸς παρόντας ἱμαρτύ-
 ρησέ, οἷα ἐπιπόνθη. ὁ Κλειόθε-
 μις δὲ (οὐ γὰρ ἔχει κύλικα)
 ἐπιστραφεὶς πρὸς ἡμᾶς τε τὸν
 Ζηνοθέμιον, καὶ τὸν ἀειστὰ τὸ
 πάσι, καὶ τὸν παρόντα, ἡμετέ-
 ρη παύσασθαι κατὰ λόγον, καὶ
 ἀπὸ τῆς αὐτοῦ ἄν τὸν γέρον-
 τα, ἢ μὴ ἀεισάμεναι ἐπὶ οὐκ
 τῷ χάρι. καὶ ἡμετέρας τῆς
 νόστιμον, ἐκ τῆς μίσους αὐτοῖς
 κατεκρίθη, ὡς ἀφασαίνον, ἐπὶ
 ἀσταχισματι αὐτοῦ, ἐπὶ τῷ
 ἀγνοεῖν. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα
 ἐγένοντο, πρὸς ἡμᾶς, ὁ Φίλων,
 ἐκ τῆς κατ' ἡμαυτὸν ἐννοίας,
 τὸ πρόχρηρον ἐκείνου, ὡς ὅτε
 ὅφρα τῷ ἄρα ἐπίσταται τὰ
 μαθήματα, ἢ μὴ τις ἄρα καὶ τῆς
 βίον ἔνδοξον πρὸς τὸ βέλ-
 τιον. ἐκείνους γὰρ πρὸς ὅ-
 τας

erat in calice reliquum (erat
 autem fermè semiplenus) in
 duos illos profundeat. Por-
 rō conspersus est pariter et
 Ion, idēq; prēmij tutus, quod
 illis vicinus accumberet, al-
 lioqui eo malo nō indignus.
 Hermon igitur demisso ver-
 tice merum ē capite abster-
 gebat, eos interim qui prae-
 sentes erant, attestans, quod
 id genus contumelijs esset
 affectus. Cleodemus autem
 cum non haberet calicem;
 inuadens primū conspicue-
 bat Zenothemin: deinde la-
 ua comprehensum à barba;
 plagam in tempus erat illi-
 surus: ac senem fortasse ne-
 casset, nī Aristanetus dex-
 tram sublatam retinisset.
 Is mox transiensō Zenothe-
 mide, inter utrunq; mediū
 affedit, ut eo veluti muro di-
 rempti, pacem inter ipsos a-
 gereht. Hac igitur dum ge-
 rebantur, Philon, equidē va-
 ria meo cū animo voluebat.

Primum istud statim occurrebat, nullum esse opera precium,
 si quis disciplinas perdiscat, nī simul et vitæ rationes ad id
 quod est optimū, accommodet atq; componat: cū viderē illos
 qui

ταυτην οὖν λόγους ἰδόντων γι-
γαστα ἰπὶ τῶν πραγμάτων ὁ-
φλισκάνοντας. ἔπειτα δ' αἱ
σφῆμι, μὴ ἄρα τὸ πρὸς τὴν πολυ-
λίαν λογισμὸν ἀληθὲς ἔστι, καὶ
τὸ πρὸς ἀνιδύωσα ἀπάγη τῶν
ὀρθῶν λογισμῶν τὰς ἐς μόνον
τὰ βιβλία, καὶ τὰς ἐπιχάνους
φροντίδας σωυχίς ἀφαιρῶν-
τας. τοσούτων γὰρ φιλοσόφων
παρόντων, ὃ δὲ κατὰ τὴν ἰσ-
χυρὰν ἐξω ἀμαρτυρίας ἔω
ἰδόντων, ἀπὸ οἱ μὴ ἰσχυρὰς αἰσχύ-
ας, οὐδ' ἔλκυστον αἰσχύω. ὃ δὲ γὰρ αἱ
τὸ οἶνον ἔτι ἀναφύραται ἔ-
χον τὰ γινώσκειν, λογισμῶ-
ν. οἱ αὖ ἐτοιμοκλήεις ἀσπῆ-
ῖτι καὶ ἀποδὲς ἰσχυράφει. ἀνέ-
στραπτο δ' ἔρ τὸ πρᾶγμα, καὶ
οἱ μὴ ἰδιώται κοσμίως πάν-
τες ἰσχυροί, ὅτι παροῦντων, ὅτι
ἀσχυμονδύων ἰσχυρόντων. ἀπὸ
ἰσχυρῶν μόνον, καὶ κατὰ τὴν ἰσ-
χυρὰν αὐτὸ οἶμα, ὅς γε ἰσχυ-
ροί, οἱ οὖν οἱ τινες αἰνῶν ἀπὸ
τῶν σχημάτων. οἱ σοφοὶ δὲ
οἱ αἱ.

fes idiotas illos summa cū modestia conuiuīū agitantet, neque
vino petulantes, neq; indecorē sese gerētes: at ridebāt dumtaxat
et iam damabant eos opinor, quos dudū suspexerant. ex
habui indicantes eos alicuius esse precij. Contrā sapientes
illi,

qui verbis alios antecelle-
rent, quādam factis ipsis sese ri-
diculos exhiberent. Deinde
et illud veniebat in mens
tem, ne forte verum esset
quod vulgò pleriq; distita-
rent, videlicet eruditionem à
recta ratione bonisq; insti-
tutis abducere istos, qui so-
los libros spectarent, quicq;
solicitudine curaq; quam il-
li afferrent, perpetuò iene-
rentur: quādoquidem quā
ibi iam multi praesentes es-
sent philosophi, ne casu quē-
dem ullū erat cernere à pec-
cando immunem: verū aliū
faciet at turpia, aliū dicebant
turpiora. Neq; enim iam po-
teram eorū quae fiebant cul-
pam vino auctori imputare,
mecū reputans cuiusmodi es-
sent quae Epicrates neque
cibo neque potu etiamdum
gustato scripserat. Ita rerum
vices praepostera atq; inue-
sa videbantur. siquidē vidis-

ἡ δὲ λυαυορ, ἡ ἰλοιδορῶντο, ἡ
 ἐπὶ τῇ ἐπιμυαυορ, ἡ ἰαυορ.
 γισαυορ, καὶ ἂς χῆρας ἦσαυορ. ὁ
 θαυμάσιος ὁ Ἀλκιδάμας, καὶ
 ἰωρῆαυορ ὁ μῖσος, ἐκ αὐτοῦ.
 ὁ τὰς γυναικας καὶ ἰμοῖ.
 δόξα, ὡς ἂν αἰσά τις ἀκας
 σαυορ, ὁμοιότατα εἶν τὰ ἰρ
 συμποσίῳ, οἷς περὶ τῷ Βουδο
 οἱ ποικιλὰ λήγουρ. ὁ γὰρ ἡλ-
 θῆαυορ αὐτῶν ἰς τὴν Πηλῶν τὸν
 γάμον, εἰς τὸ μῆλον ἂς τὸ
 σῶδ' ἀπνοαυορ, ἀφ' οὗ ὁ σῶτορ
 πόλ' ἰμορ ἰα' ἰλῶν γιγνῶντο.
 καὶ ὁ Εὐμοκλῆς τοῖνυν ἰδὼς
 αὐτοῖς. τῶν ἰπποκλῶν ἰμβας
 λῶν ἂς τὸ μῖσος, ὡς περ τι
 μῆλον, ὁ μὲν τῆς ἰλιάδ' ὁ
 ἡκαπὰ ἱξυργάσσαται. οὐ γὰρ ἰς
 παύσαντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ζηῶ.
 θιμῆρ ἡ Κλειόδημος φιλον-
 κῆντο, ἰαὶ μῖσος αὐτῶν ὁ
 Λευσάντιος ἰξυγῶν, ἀπὸ
 οὗ μὲν ἴφη ὁ Κλειόδημος
 ἰκανὸν, ὁ ἰλῶν γένηται ἀμα
 θῆς ὄντορ, αἰορ δ' ἀμω-
 μοι ἰμάς, ὅρ τινα καὶ χῆ
 tionis faciebat Zenothemis ac Cleodemus: quanquam me-
 dius inter utrūq̃ intercesserat Aristanetus. Age, inquit Cleo-
 demus, impraesentiarum quidem sat est si literas nescire con-
 vincamini: sed crastino die vos placiscar quibus conveniet

illi, & in libidinem ferebatur,
 & conuiuijs certabant;
 & supra modum sese potu
 cibusq̃ explebant: postremo
 vociferabantur, & ad mas-
 nus usq̃ conferendas rapti-
 bantur.^m Caterum acintha-
 dus ille Alcidas, etiam
 meiebat sub oculis omnium,
 nihil reuerius faminas. Ac
 mihi quidem, si quis hæc quæ
 in eo conuiuio gerebantur,
 rectissime voluisset confer-
 re, simillima videbantur hæ-
 quæ de Bride dea poeta fas-
 bulantur: nempe hanc, quod
 non esset ad Peleu nuptias
 aduocata, malum in me-
 dium conuiuium abieciisse,
 ex quo tam ingens apud
 Troiam bellum fuerit ortū.
 Idem Euclemocles mihi vi-
 sus est epistola illa quasi mas-
 lo quopiam in medium pro-
 iecta, non minùs malorum,
 quàm Ilias habebat, excitas-
 se. Neque enim finem cōien-
 modis.

φέρειν. ἀπάνειρά μου. ὁ Ζε-
 νοθίμι, ἔσθ', ἢ ὅσον μὲν ταῖς
 Δίφιλῳ, καὶ ὁ, τι ἀδίαφο-
 ρον ἢν λείοντος τ' ἡμεμάτων
 πλὴν ἡτύσῃ, ὅσον ἄν' ἢ τ' τοῖς
 ἀπάντων σπάντι, ὡς πλεον
 ἡτύσῃ, καὶ ὅσον τοῦτο ἀμφὶ
 τὰς πλεονείας ἀν' ἡχίτι, καὶ δια-
 νείῃ, καὶ τοκογλυφίῃ, καὶ
 ἐπὶ μισθῷ παιδεύει. πᾶσι
 αὖ πλὴν ἡδονῶν μισοῦντων, καὶ
 τῶν Ἐπικουρείων κατηγορῶν-
 τῶν, αὐτοὶ τὰ αἰσχρὰ ἡδονῶν
 ἔνθα παρῆντι καὶ πᾶσι, ἀ-
 γαπῶντων ἢ τις μὴ καλῶ-
 σατο ἐπὶ δειπνῶν, ἢ ἢ καλῶ-
 θείη, τοσαῦτα μὲν ἡδονῶν
 φουσιῶν τοσαῦτα δὲ τοῖς οὐ-
 κίταις ἐπιδιδόντων, καὶ ἅμα
 λήγων πλὴν ὅδοντων πλεονῶν
 ἐπὶ χερσὶ, ἡδὲ ὡς ἔστι τ' Ζε-
 νοθίμιδ' ὅσον, μὲν δὲ ὅσον παρ-
 τοῦ ἀπὸν ἡδονῶν. καὶ ἡμῶν,
 δύσας αὐτῶν μὲν, ἀπὸ ῥῆ-
 σιν αὐτὰ ἰς τὸ ἡδονῶν, ἀπὸ
 ὅσον οὐκ ἔστιν, καὶ ῥῆ-
 σιν ὅσον. καὶ ὁ Ἐρμῶν,

ἔστι,

modis. Responde mihi Zeno-
 themi, vel tu, vel elegantiissi-
 mus iste Diphilus: quae tandē
 gratia pecuniae possessionem
 inter indifferentia ponendam
 esse censeatis, cum ex omnibus
 nil aliud spectetis, quā ut
 ipsi quamplurimum pecuniae
 possideatis, atque ob id cau-
 sa semper apud diuites hare-
 tis, foeneratis, atque usuris in-
 cumbitis, neque non mercede
 doceatis? Rursum cur volup-
 tatem detestemini, atque hac
 de causa Epicureos in ius vo-
 catis: cum ipsi voluptatis gra-
 tia turpissima tum facitis,
 tum patimini: indignē fe-
 rentes si quis vos non vocā-
 rit ad cenam. rursum si vo-
 cemini, non sat est tantum
 vorare ut cibo turgeatis: nim-
 si et famulis tantum donē-
 tis. Atque haec cum diceret,
 pariter et linteam reuelles
 re conatus est, quod Zeno-
 themidis puer tenebat, omni
 carniū genere refertum:

planēque futurum erat, ut apertum illud ac solutum me-
 dium in solum abijceret, nisi quia puer non omittebat ē ma-
 nibus, graniter aduersus trahentem retinens. Hic Hermo-

Aaaa

Enge,

ἴσθι, Ἰφν, ὦ Κλειόδημι, ἀπά-
 τωσαμ οὐτιν' ἔνικα ἰδόντες
 καταγορεῖσιν, αὐτοὶ ἡδύθια
 ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀξιοῦντων. ἔκ,
 ἀλλὰ σὺ, ἥδ' ὅς ὁ Σιωόθι-
 μισ, ἀπὶ, ὦ Κλειόδημι, καθ'
 ὅ,τι οὐκ ἀδιάφορον ἔστι τὸν
 πλοῦτον. ἔμψου, ἀλλὰ σὺ.
 καὶ ἐπὶ πολὺ τὸ τοιοῦτον ἴω,
 ἀλλ' οὐκ ἴωρ περὶ ψαῖς ἐς τὸ
 ἱμψανίστορον, παύσασθι, Ἰ-
 φν' ἰσθ' γὰρ, ἂ δλοκῆ, λό-
 γων ἀφορμὰς ὑμῖν ἀξίωμ' ἔ-
 παύσας ἰορτῆς καταθέσω
 εἰς τὸ μέισον. ὑμεῖς δὲ φιλο-
 θέως ἰσθ' τε, καὶ ἀκούσθι, ὥσ-
 περ ἀμίλη καὶ παρὰ τὸ ἡμιτί-
 ρο Πλάτωνι ἐν λόγοις ἡ πλῆ-
 σι διατριβῇ ἰσθ' ἴω. πάντ' ἔ-
 πένισαμ οἱ παρόντων, καὶ μά-
 λιστα οἱ ἀμφὶ τὸν Αἰσαίντορον
 τε καὶ Εὐκλείων, ἀπαπαύσα-
 σθαι τῆς ἀηδίας ὅτ' ἔω γοῶν ἰσ-
 πίσαντων. καὶ μετ' ἡλθ' ἐπὶ ὁ Αἰ-
 σαίντορ' ἔπ' ἐπὶ τὸν αὐτὸν τό-
 πον, ἀρλώων γιγνώσκειν ἡπί-
 στας. καὶ ἅμα ἀσκηκόμην ἐ-
 μῖν τὸ ἐντελεῖς ὀνομαζόμενον
 ἀπὸνδρον

rem in locum sese recepit, iam partam esse pacem ratus.
 Jamque nobis inferebatur ea conviviū pars, absolutam cenam

Buge, Cleodeme, respon-
 deant, qua gratia damnent
 voluptatem, cum ipsi supra
 ceteros omnes studeant vol-
 uptati. Quin magis, inquit
 Zenochemus, tu Cleodeme,
 respondeto, quamobrem di-
 uitias inter indifferentia nu-
 meres. Imò tu potiùs. Atque
 hunc ad modum diutius est
 altercatum, donec Ion capi-
 te tandem in apertum pro-
 lato: Desistite, inquit. Ego, si
 libet, sermonum argumenta
 proponam in medium, con-
 vivio nuptiisque digna. Vos
 porro citra contentionem
 vicissim et dicite, et auscul-
 tate: quemadmodum et a-
 pud Platonem nostrum al-
 ternis dicendi vicibus res
 ut plurimum agitur. Id di-
 ctum probabant cum omnes
 qui aderant, tum in primis
 Aristanetus atque Eucritus,
 nimirum in spem erecti fo-
 re ut eo pacto ab odiosis it-
 lis contentionibus discedi
 posset. Et Aristanetus prio-
 iam partam esse pacem ratus.
 vocant,

Ἀπὸνδρ μίαν ὄρνιν ἐκάσθω, καὶ
 ἐρίας ὕδρ, καὶ λαγῶα, καὶ ἰ-
 χθῦς ἐκ ταλίσσου, καὶ σήσα-
 μουῦτόν, καὶ ὅσα ἐντραγῆρ,
 καὶ ἱστῶ ἀπφίριθαι ταῦτα.
 πεῦκαδ δ' οὐχ ἔν ἐκαστῷ πι-
 νάκιον, ἀπ' Ἀδισαίνιτο μὲν
 καὶ Εὐκράτῳ ἐπὶ μίᾳς παπί-
 λης λεινόν, καὶ τὰ παρ' αὐ-
 τῷ ἐκείνῳ ἐχέτω παδῆρ.
 Ζηλοθύμιδι δ' ὡς Στωϊκῷ,
 καὶ Εὐρωσιντῷ Ἐπικούρῳ, ὁ-
 μοίως λεινόν καὶ τέτοις. Ἄ.
 τα ἱστῶ Κληοδῆμῳ καὶ Ἴωνι,
 μὲν δ' ἅε ὡς συμφίλῳ καὶ ἱμοί,
 ὡς Διφίλῳ δ' τὰ ἀμφοῖν· ὁ
 γὰρ Ζήνων ἀπὸ ληλύθα, καὶ
 μίμνησθ' μοι τούτων, ὦ Φί-
 λωρ, διότι δὴ δὲ καὶ ἐν αὐτοῖς
 ῥησίμορ ἄς τὸν λόγον. Φιλ.
 γαιμνύσομαι ἄν. Λυκ. ὁ τοί-
 στω ἱωρ πρῶτ' ὅτ' ἔρ' ἀρχομας,
 ἔφη, ἂ δ' οὐκ ἔ. καὶ μικρόν ἱπι-
 σθῶν, ἐχέτω ἡ ἴσως, ἔφη, Ζε-
 τῶν ἀνδρῶν παρόντων περὶ
 ἱστῶν τ' καὶ ἀσφαμάτων ἡ-
 πῶρ,

vocant, singula singula a-
 ues, carnes aprugna, pula
 paleporina, piscis Tageni-
 cus, placenia: breuiter, ilu-
 la, quaecunque liberam est,
 seu velis in aluum condere,
 seu domum asportare malis.
 Apponebatur igitur non sua
 cuique quadrula, verum A-
 risthaneto atque Eucrito ead-
 dem in parte mensa una ama-
 bobus communis, ita ut de
 sua utrique parte quæ se spe-
 ctaret, esset edendum, aut
 tollendum. Deinde altera
 Zenoshemidi Stoico & Her-
 moni Epicureo, & his item
 inter ipsos communis. Dein-
 cept Cleodemo atque Ioni.
 Post hos sponso ac mihi.
 Porro Diphilo duorum paræ
 apposita, propterea quod
 Zeno iam discesserat. Hæc
 facito, Philon, vii memo-
 ria teneas. nam paulò post
 ad intellectum narrationis
 erunt vsui. PHIL. Memia
 nero sanè. LVC. Tum Ion:

Primus igitur exordiar, inquit, si quidem videtur. Dein-
 de vbi paulisper interstitiisset: Conueniebat, inquit, fortas-
 sis, ut apud eiusmodi viros de ideis, atque in corporeis sub-

πᾶν, καὶ ψυχῆς ἀθανασίας,
 ἵνα δὲ μὴ ἀντιλήψαι μοι,
 ὅποσοι μὴ κατὰ ταυτὰ φιλο-
 σοφοῦσι, περὶ γάμων ἰσθὲν τὰ
 ἀνότα. τὸ μὲν οὖν αἴτιον ᾧ,
 μὴ δῆσθαι γάμων, ἀλλὰ πα-
 θεμφοῦς Πλάτωνι καὶ Σω-
 κράτη, πωδὶρας αἶψ' ἰκάνει
 γὰρ οἱ τοιοῦτοι ἀπειρητοῦ
 αἶψ' πρὸς ἀρετῇ. ἂν δὲ δὴ καὶ
 γυναικείων γάμων κατὰ τὰ
 Πλάτωνι δοκοῦντα, κοινὰς
 εἶναι ἡμέων τὰς γυναικας,
 ὡς ἔξω ἥλον ἔκαστον. γέλωτος
 πρὸς τοῖς ἰγνίτο, ὡς οὐκ ἐν
 ἡμεῶν περὶ γάμοις. Διονυσό-
 δωρ' ὅτι, ὅτι πᾶσι, ἔφη, βαρε-
 θαι καὶ ἡμῖν ἄδωρ; πού γὰρ
 αἶψ' ἐνέσκειν τὸν ἥλον ἐπὶ
 τῆς, καὶ παρὰ τίνι; καὶ σὺ γὰρ
 φθίγγη λάθαρμα; ἔπειτα οἶμαι
 καὶ ὁ Διονυσόδωρ' ἄντις
 ποιδυρεῖτο τὰ ἀνότα, ἀλλ' ὁ
 γραμματικὸς Ἰστιά' ὁ βέλ-
 τις', πᾶσι παρὰ, ἔφη, ἰσθὲν
 ἔφ

stantis, deq̄ animi immo-
 talitate sermo haberetur: ve-
 rum ne mihi contradicant
 ij, qui diuersam philosophiæ
 sectam sequuntur, de nuptijs
 dicam ea quæ congruunt.
 Atq̄ illud quidem optimum
 fuerat futurum, si nuptijs o-
 pus non haberemus, sed Pla-
 tonis ac Socratis dogma se-
 cuti, à fœminarum commercio
 nos penitus abdicare-
 mus. Et enim qui ita fecisse
 sent, ij demum ad absolutam
 illam virtutem p̄tingere
 potuissent. Quod si viris om-
 ninò ducendæ sint uxores,
 ut eas iuxta Platonicam sen-
 tentiam inter se communes
 habeant, videlicet quò ze-
 lotypia vacemus. Hæc quum
 essent risu excepta, ut quæ
 nimis intempestiuè diceren-
 tur, tum Dionysodorus: Non
 tu desines, inquit, barbarica
 ista nobis occinere? Nam vo-
 bi zelotypiam istam repe-

rias, aut apud quem? At tu etiam hiscere audes, inquit,
 sterquilinum? Ad hæc Dionysodorus, opinor, iam erat
 conuicia quæ conueniebat, regesturus, verum Gramma-
 ticus Istias vir optimus ille: Desinite, inquit, ego vo-
 bis

ἔδρ' ὑμῖν ἐπιθαλάμιον ἀνα-
γνώσομαι, ἢ ἀρξάμεν' ἀν-
τίγνωσκον. ὡς γὰρ ταῦτα, ἄγχι,
μὲν μνημα, τὰ ἱλιγγα·

Ὡς γὰρ πότ' ἄρ' ἦν Αἰεσα-
σις ἐν μυγάρσι,

Δία Κλειανθίς, ἀνασσ' ἐ-
πὶ φρεσὶν ἐνδονίως,

Πρῶχουσα πασάων ἀλ-
λάων παρθενικῶν,

Κρίσσωρ' Κυθίρης, ἢ Ἄ-
σωντις σιλωῆς,

Νυμφίη καὶ σὺ δὲ χαῖρι,
καρτερῶν κρατιστα φέβωρ,

Κρίσσωρ' Νηρῦ', ἢ Θί-
τιδ' ὅσ' αὐδός.

Ἀμμων δ' αὖθ' ὑμῖν ὧν-
τορ θαλαμίου ὕμνον

Ξυδὸν ἐπ' ἀμφοτέροις
πομπῆς ἀσπόμενα.

Ζήλωτ' οὐδ' ἐπὶ τέτοις, ὡς τὸ
ἔπος, ἡγομένης, ἀρεῖσθαι ἢ
ἀνὰ τὰ παραχρήματα ἴδαι. καὶ
ἀνάγοντες οἱ ἀμφὶ τὸν Αἰ-
σαίνετον καὶ Εὐκλείδην τὰ πρὸ
αὐτῶν ἐκάτιον, ἡγῶν τὰ μὲν,
καὶ ὁ Χαρίας, ὅσα ἐκείνῳ ἔ-
πατο, καὶ ἰωρ ὁμοίως, καὶ ὁ
Κλειόδητ' ἢ Δίωλ' ἢ ξίη
ἢ τὰ ὧν Ζήλωνι ἡδὴ ἀπίοντι
Cleodermus. Porro Diphilus etiam Zenonis digressi partem

bis epithalamion recitabo.
simulq̄ capiti legere. erant
autem Elegiaci versus hi, si
satis memini:

Nuper Aristaneti in a-
dibus unica summo

Nutrita est studio diu
Cleans his hera,

Virginibus cunctis reli-
quis præstantior una,

Vel potior Phæbe, vel
potior Venere:

Salve & tu iuvenū valim
disiime sponse valentum,

Nereo prior, ac fortior
Acacida.

At rursum vobis hoc car-
men sæpius olim

Commune ambobus cō-
iugiale canam.

Mac, ita ut est consentaneū,
risus est consecutus. Reliquū
erat, ut cibi tolleretur. Iam-
que tollebant Aristanetus
atque Eucritus ex his quæ
sibi fuerant proposita, suam
uterque partem. Tum ego
quæ mihi & Chareas item
quæ sibi erant proposita.

Eundem ad modum Ion &
etiam Zenonis digressi partem

παρατίθιντα φέρονται, καὶ ἰ-
 λυγὲ μόνον παρατιθῶναι οἱ
 αὐτὰ, καὶ πρὸς τοὺς δῆκόνους
 ἐμάχετο, καὶ ἀντίπαλον, τῆς
 φρονιᾶς ἀντιπαλημῖνοι, ὡς
 πρὸς τὸ Πατρόκλην νεκρὸν ἀν-
 θίλοντο. καὶ τέλος ἐνίκησεν,
 καὶ ἀφῆκε, πολλὰ γέλωτα πα-
 ρασχόμενος συμπτώσας, καὶ
 μάστιγα, ἐπὶ ἀγανάκτησιν μετὰ
 τοῦτο, ὡς ἂν τὰ μέγιστα ἰδίῃ.
 μιν. οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Εὐρω-
 πα καὶ Ζηνοθέμιν ἅμα λατρε-
 ποντο, ὡς πρὸς ἑρμῆα, ὃ μὲν ἵπ-
 πόν, ὃ Ζηνοθέμιν δὲ ἵπ-
 τὸν, παρίκατο δὲ αὐτοῖς τὰ ἴ-
 σθηα πάντα ἴσα, καὶ ἀνέκοντο
 φηλοικῶς ἡ δὲ ὄρνις ἡ πρὸ τοῦ
 Εὐρώπης. οἱ μάλιστα ἔρα, ὅπως,
 φίλοι, τυχόν, ἔδει δὲ καὶ ταύ-
 τας ἀναυθῆσαι, τὴν ἑαυτῶ ἱ-
 κατέρω. ἐν τούτῳ οἶντο ὁ Ζη-
 νοθέμιν, καὶ μοι, ὃ φίλων,
 πάντων πρόσχοντες τὸν, ὃ μὲν γὰρ
 ἵππον ἡ δὲ πρὸς λαφύρα τῶν
 παραχθόντων. ὃ δὲ Ζηνοθέ-
 μιν, φημι, τὴν παρὰ αὐτὸν ἀ-
 φῆς.

laturus erat, ibi Zenothemis (sed tu mihi nunc quammaximè
 fac animum aduertas: iam enim ad ipsum negotij caput per-
 uenimus) Zenothemis, inquam, omissa ea quæ sese spectabat,

tollere parabat, affirmans
 vni sibi ea fuisse propositas
 atque hac de causa cum mi-
 nistris dimicabat, ac vicif-
 sim inter sese trahebant, man-
 nibus utrinque in auem in-
 iectis, non aliter quàm Pas-
 troeli cadauer hinc atque il-
 linc attrahere conantes. Po-
 stemò vicit ille, atque absa-
 tulit, plurimum interim ri-
 sum præbens conuiuiis: ma-
 ximè cum eam ob rem postea
 grauiter stomacharetur, pe-
 rinde quasi atroci affectus
 iniuria. Iam verò Zenothe-
 mis atque Hermon, qui pas-
 riter, ut dictum est, accum-
 bebant, alter superius pu-
 ta Zenothemis, alter infra
 hunc, reliqua quidem, quon-
 niam equalia fuerant appo-
 sita, circa pugnam sustule-
 rant: ceterum auis quæ ia-
 cebat ad Hermonis partem,
 erat altera paulò pinguior,
 idcirco ita casu euenerat, op-
 nor. Iamq̃ suam uterq̃ sub-

φας, τὸ πρὸς Ἑρμωνος ἀνι-
 λιζ. πιοτέρων, ὡς ἴφλω, δὲ γ.
 ὅδ' ἀντιπλάγιζ, καὶ οὐκ ἄν
 πλοῖον αἴρ. βού το ἐπὶ τοῦ-
 τοις, καὶ συμπεσόντων ἵππων
 ἀπὸ τοῦ τοῦ ἀντιστοιχίας
 αἰς τὰ πρόσωπα. καὶ τὸ πω-
 ρὸν ἱπποκλυμμοί, ἱπποκλυμ-
 ζ βοήθει. ἡ δὲ Κλειόδημος,
 ὁ Ἑρμων, ὁ δὲ Ζηνοθέμις Αλ-
 κιδάμαντα καὶ Δίφιλον, καὶ
 φησὶσαν, οἱ μὲν ὡς τῶτον, οἱ
 δὲ ὡς ἑκάτον, πάλιν μόνον τοῦ
 ἰωνος. ἡ δὲ Κλειόδημος
 τὸν ἐφύλαττον, οἱ δὲ ἱμάχον-
 το συμπλακόντων. καὶ ὁ μὲν
 Ζηνοθέμις, σκύφον ἀράμι-
 νος ἀπὸ τῆς τραπέζης, κέμι-
 νον πρὸς τοῦ Λεωσπέντου, ῥι-
 πτὰ ἐπὶ τὸν Ἑρμονα, Κλεο-
 νου μὲν ἡμαρτι, παρὸς οἱ
 πράπτ' ἄπαι. Διὰ δὲ τοῦ
 συμφίου τὸ κρανίον ἐς δύο,
 πρὸς μάλα, καὶ βαθεῖα πρὸς
 ματι. βού οὐκ παρὰ τῶν γυν-
 ναικῶν ἰσχυρῶς, καὶ καταπίδω.
 ὡς ἐς τὸ μετώχμιον αἰ πο-
 λὸν, καὶ μάλιστα ἡ μήτηρ τοῦ

μαρα-

eam quæ ante Hermonē ias-
 cebat, tollere est aggressus :
 quæ quidē (ut iam diximus)
 erat pinguiuscula At ille cō-
 trā nitens retinebat, haud sin-
 nens ut eam re potiores fer-
 ret. Inter hæc clamore coor-
 to, utriq; in alterū irruentes,
 ipsis auiibus facies mutuò ca-
 debant, ac barbis inuicē pres-
 hensis auxilio aduocabant,
 hic quidem Cleodemum, pu-
 ta Hermon: ille verò, nempe
 Zenothemis, Alcideamantem
 ac Diphilum. Ac cæteri quis
 de ad partes accesserāt, par-
 tim huius, partim illius, præ-
 ter unū Ionem, qui sese neu-
 trum atque ancipitem serua-
 bat. Cæterum illi inuicem
 confertim pugnabant, ac Ze-
 nothemis quidem scyphum è
 mensa sublatum, cum qui co-
 ram Aristaneto stabat, abie-
 cit in Hermonem,

Atq; hunc haud tetigit,
 aliò sed flexus aberrat :
 verùm sponsi caput dissecuit
 alto grauiissimòque vulnere.

Itaque mulierum coorta vociferatio, quæ medium in præ-
 lium insiliebant: cum primis quæm adolescentuli mater, cum

μαρακίς, καὶ τὸ αἷμα ἄλλ, καὶ
 ἡ νύμφη δὲ ἀνελπίδους, φοβή-
 θῆσα περὶ αὐτῆς. ἐν τοσούτῳ δὲ
 ὁ Ἀλκιδᾶμας εἰς αὐτῆς, ὡς Ζη-
 νοθέμιδι συμμαχῶν, καὶ παρ-
 τάξας τῆ βασιλείᾳ, τῆ Κλεο-
 δέμου μὲν τὸ κρανίον, ὡς Ερ-
 μων ὁ δὲ πῶν σιαγόνα ἐπέ-
 τριψε, καὶ τῶν οἰκιστῶν ἐν ἑαυ-
 τῶν βοήθῃ αὐτοῖς ἐπιχαρῶντας
 ματίσσωσαν· ὁ μὲν ἀπὸ τοῦ
 ποντοῦ ἐκείνοι, ἀπὸ δὲ μὲν Κλεο-
 δέμου, ὁ ῥέθῳ ὡς δακτύλῳ τὸν
 ὀφθαλμὸν τῆ Ζηνοθέμιδος
 ἐξέφυγε, καὶ πῶν ῥίνα πρὸς τὴν
 ἀπὸ τοῦ ἔργου, ὁ δὲ Ερμων τὸν
 Δίφιλον, ἐπὶ ξυμμαχίᾳ ἡ-
 κοντα τῆ Ζηνοθέμιδος, ἀφ᾽ ἧς
 καὶ ἐπὶ λιφᾶντῳ ἀπὸ τῆς λιγυ-
 ρῆς ὅ. ἐπὶ τῇ δὲ καὶ Ἰστιάῳ
 ὁ γραμματικὸς, ἀγλῶν αὐ-
 τοὺς ἐπιχαρῶν, λέξ. οἶμαι,
 αἱ τοὺς ὀδόντας, ἐπὶ τῆς Κλεο-
 δέμου, Δίφιλον εἶναι οἰκισ-
 τῶν. ἐκ τῶν οὖν ἀθλῶν κα-
 τὰ τὸ αὐτῶν Ομηρον, Αἴμ᾽ ἐ-
 μίωρ. πᾶν τῶν παλαιῶν, καὶ δα-
 κρύων μὲν τῶν πάντων, καὶ αἱ
 ῥῆ γυναικῶν ἐκείνων, ὡς καὶ
 ῥῆ

iam sanguinem eius aspexis-
 set: præterea et sponsa metu
 territa prosiliit. Inter hæc
 Alcidas strenuum virum
 præstitit, cum Zenothemidi
 ferret opem, et illi suo ba-
 culo, Cleodemi quidem cal-
 uariam, Hermonis vero ma-
 xillam cōminuit: adhæc è fa-
 mulis aliquot opitulari pui-
 tes vulneravit: quæquæ illi ni-
 hil his rebus territi cesserūt;
 verum Cleodemus insensato
 digito Zenothemidi oculum
 effodit; tum admotus narē
 mordicū auulsit. Porro Her-
 mon Diphilum Zenothemidi
 suppetias ferre conatū, è spē-
 da in terram præcipitem de-
 dit. Sauciatus est et Istias
 grammaticus, dum interuen-
 tu suo studeat eos dirimere:
 calice videlicet in dentes il-
 lius illiso, id quod a Cleodemo,
 eum hunc Diphilum esse cre-
 didisset, non Istiæū. Iacebat
 igitur miser ille iuxta suum
 ipsius Homerum, sanguinem
 ab ore vomens. Præterea tu-
 multus atque lachrymarū plen-

na undique erant omnia: dum et mulieres eiularent Chæ-
 rea

ῥη τοιοῦτον, οἱ δ' ἄλλοι
 παύσαντο. μέγας δ' ἦν ἁ-
 γάτης ἡλικίᾳ ὁ Ἀλκιδά-
 mas, ἡν ἄκρ' ἐπὶ τὸ κατ' ἰσχύ-
 ος ἔπαινον, πᾶσι τὸν
 πρῶτον, καὶ πάντες αὖ, ἡ
 ἰσχυρία, ἡ δὲ καλὴ αἵματι τὴν
 βαλάντιον ἐν δ' ἑκαστὸν τὸν
 ὄχλον ὁρῶς ἰφίστατο, ἡ δὲ
 ἡλικία, οὐκ ἀναμεινύς ἑμαυ-
 τόν, ἡ δὲ τὸ ἰσχυρὸν διδασκῶν
 ὡς ἔστιν ἰσχυρὸς ἀγῶν
 τὰ τοιαῦτα. Λαπίθας οὖν ἡ
 Κρυταῖρος ἡδὲ ἄλλοι, παύ-
 ζας ἀνατρέποντες τὸν ἄλμα
 ἡλικίᾳ, καὶ ὅσους ῥι-
 πτωμένους, τίλος δὲ ὁ Ἀλκιδά-
 mas ἀνατρέψας τὸ λυχνίον,
 σκότος ἐμίσγειτο, καὶ τὸ
 πρῶτον, ὡς τὸ ἄλλο, μακρῶ
 χαλεπώτερον ἐγγύθητο. καὶ
 ἦν ἡ ῥάδιος ἀντόρμος φως
 τὸς ἄλλοι, ἀπὸ ποταμοῦ ἰσχυ-
 ροῦ καὶ δανὰ ἡν ὡς σκότος καὶ
 ἡν παρὰ τὴν λυχνίον ποτὶ
 πομίσον, κατελάθην Ἀλκι-
 δάmas ῥῶ, τὴν αὐλὴν τε ἡ
 ἀγῶνι, καὶ πρὸς βίαν
 οὐκ.

tenebris. Post ubi accederet nescio, quis, lucernā tandē appor-
 tans, Alcidas quidē repertus est tibicina vestē sustollēs, viq̃

rem spōsa circūfusa, dumq̃
 alij has student componere.
 Porro maxima malorum om-
 nium pars erat Alcida-
 mas, posteaquam semel ad
 suū redisset ingenium, ferē
 quicunq̃ forte in ipsum in-
 cidisset. Neque verò pauci in
 eo pralio cecidissent, scito,
 ni baculum is fregisset. Ego
 porro iuxta parietem erectus
 assistens, spectabam omnia,
 neque me ei negotio admini-
 scebam, nimirum Istia iam
 doctus exemplo, quā esset
 periculosum eiusmodi cons-
 fectus velle dirimere. Lapi-
 thas itaque Centaurisq̃ vin-
 disses, everti mensas, effundi
 sanguinem, projici scyphos.
 Demum Alcidas submersa
 lucerna magnas induxit
 tenebras. Jamq̃ res, ut est
 coniectu facile, atrocior es-
 tiam multò esse cepit, praesertim cum haud esset pro-
 cliue luminis copiā alicunde
 recuperare: sed multa inter-
 rim ac saeva patrata sunt in

σωφροσύνην αὐτῇ σπουδάζειν
 Ἰων Διονυσόδωρ ὁ δὲ, ἄπο
 τρυφῆς ἐφάρθε πεποιθ-
 κὼς· σκύφος γὰρ ἐξέπισεν ἐκ τῆς
 πόλεως, ἔξαναστάντος αὐτοῦ, ἅτ-
 ᾧ ἀπολογισμὸς, ἰωνα ἔφη δει-
 λόμενον ἐν τῇ ταραχῇ, δύναι
 αὐτῷ, ὥπως μὴ ἀπώλοιο· καὶ ὁ
 Ἰων κηδεμονικῶς ἔλγει τὸ το-
 ποιηκέναι, ἐπὶ ταῖς διελύ-
 θη τοῦ συμπόσιον, τριωΐδας
 ἐκ τῆς δακρύων αὐτοῦ ἄς γέλω-
 τα, ἐπὶ τῷ Ἀλκιδάματι καὶ τῷ
 Διονυσόδωρ καὶ ἰωνι καὶ οἷσι
 τραυματίαι φορέσκειν ἐξέκο-
 μίσοντο, πονέρας ἔχοντες, καὶ
 μάστιγι ἀπρόσβουτος· Ζηνοθέ-
 μεις ἀμφοτέρους· τῇ μὲν τῆς ῥι-
 φος, τῇ δὲ τῆς ὀφθαλμοῦ ἵππα-
 κμυς ὁ, βράδην ἀπὸ πονοῦ
 ἐκ ἀλγυδόνων, ὥς τε καὶ τῇ Βρε-
 μανα, καὶ πρὶν ἐκ πακοῖς ἔντα
 (δύο γὰρ ὁ δόνητας ἐξέκικοστο)
 ἀντιμαρτύριον αἰζοντα,
 μινυνοσμίον· ὁ Ζηνοθέμις,
 ὅς ἐκ ἀδιδάφορον καὶ τὸν πά-
 θον· καὶ ὁ νυμφίος γ', ἀκισαμί-
 νος τὸ τραῦμα τῷ Διονίῳ, ἀπὸ
 γὰρ ἄς τὴν οἰκίαν, τοινύτις
 πατλημυς τὴν κεφαλὴν,
 ὁ Διονίος curaio, domū reuectus est fascijs reuincto capite,

cum illa congregi pugnana.
 Dionysodorus autem in alio
 quodā ridiculo facinore de-
 prehensus est. Nam ut surre-
 xerat, scyphus ἐξ ἰωνος ἐ-
 lapsus in solū decidit: postea
 excusans aiebat Ionem in tu-
 mulu calicem sublatum sibi
 tradidisse, ne periret. Id ita
 factū, Ion admodū sollicitē
 quasi patronū agens assue-
 rat. His rebus dimissū est
 cōuiuiū, ἀλκιδάματι δὲ
 in ridiculū exitū conuersum,
 idē Alcidadamitis, Dionyso-
 dori, atq; Ionis gratia. Por-
 τὸ qui erās saucy, sublatis sar-
 cinæ ritu forās deportaban-
 tur miseris affecti modis, ma-
 ximè senex ille Zenothemis,
 pariter tū oculo tū nare mu-
 tilatus, enecari se præcrucia-
 tu clamitans: adeò ut Her-
 mon, quanquā ne ipse quidē
 expers malorū (nā huic dua-
 dentes fuerāt excussi) palām
 attestaretur: Memineris, in-
 quiens, ὁ Ζηνοθέμις, ne post
 hac dolorē in medijs habedū
 ducas. At sponfus iā vulnere
 eidem

καὶ τὸ πρῶτον ἀνατίθας, ἵπ' ἡ
 τὴν σύμφωνον ἀνέστη ἱερὰ
 λον, πικρὸς ἄθλιος τὸς χάρις
 ἰορτέσας. καὶ τῶν ἄλλων δ' ἡ
 Διονύσιος ἐπιμαλὼν δὲ τὰ
 δυνάμεις, καὶ καθάδισοντος
 ἀπύου, ἡμοιωτὸν οἱ ποιοί
 ἵπ' ταῖς ἰσοῖς. ὁ μὲν δὲ Ἀλκι-
 δάμης αὐτὸ ἔμεινε. ἡ δ' ἄρ' ἐν
 δυνάμει καὶ καθάδισοντος τὸν ἄν-
 θρα, ἡ δ' ἄρα καταβαλὼν ἡ
 καὶ τὴν ἑκλήν, πλεονέχως ἐν
 καθάδισοντος. τὸ σοι τίλος, ὡ κα-
 λὲ Φίλων, ἡ γὰρ τὸ συμπα-
 σίς, ἡ ἄμεινον τὸ τραγικὸν ἡ
 καὶ τὸ ἀπὸ τῆς Ποσειδάμονος
 τὸ δυνάμει. ποιοί δ' ἡ ἀλ-
 κιδάμης ἡ δυνάμει. καὶ τὰ δυν-
 αμεινὸν ἐκ τῆς ἀλκιδάμης
 καὶ τῶν ἄλλων ὡς ἀλκιδάμης ἀπὸ τῆς
 ταῦτα. ἡ καὶ τὸ μὲν ἀλκιδάμης
 καὶ τῶν ἄλλων, ἀπὸ τῶν
 ποιοί δ' ἡ δυνάμει

τὸν τοῖς φιλ-

οῖσιν.

Rursum quæ certò speràvis,

Ea frustratò non contingunt.

Siquidem ex hac planè præter expectationem res inopinatè
 exierunt. Præterea et illud iam didici, non esse tutum,

qui non sit opus, cum eiusmodi philosophiis

convivium.

eidem impostus vehicula,
 qua sponsam fuerat abdu-
 ctura. Atque ita miser ille
 nuptias acerbis celebrarat.
 Deinde et alijs item Dion-
 cus pro sua virili remedium
 adhibuerat. Postremò post-
 quàm iam dormierant, aspor-
 tati sunt plerique medijs in
 vñs vomentes. Caterùm Al-
 cidamas inibi remanebat.
 Neq. enim valebāt hominem
 intrudere, posteaquam semet
 sese in spondā abiecerat, atq.
 ibi transuersus accubisset.
 Hic erat, ὦ bone Philon, eius
 exitus conuiuij, de quo rectis-
 simè illud dici possit, quod
 in fine Tragædiarum nona-
 nunquam accinitur:

Sunt fortuna varij casus.

Plurima quæ haud spe-
 raveris vnquam,

Ea conficiunt pumina di-
 uum.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

* **NOVAM** quandam.] *Exordium ab admiratione & rei novitate.* **b** Proinde nunquam.] *Petitio.* **c** Extraq; teli.] *Hoc est, in tuto, citraq; periculum.* **d** A' meo.] *Excusatio.* **e** Odi memorem.] *Innuis poeta, non oportere meminisse eorum quæ in conuiuijs vel fiunt vel dicuntur. Ex institutione autem Lycurgi, qui natus maximus erat, stabat ad ostium, & ad publica conuiuia ingrediensibus ostendebat fores, dicens: Per has nullus egreditur sermo: admonens, nihil effusiendum si quid liberius dictum esset in conuiuijs. Horatius hoc quoque inter incundi conuiuij commoditates commemorat:*

— ne fidos inter amicos

Sit, qui dicta foras eliminet.

Huc pertinet ille Græcorum Senarius:

Τὸν γὰρ γυναικὸς ὄρεται ἐς οἶνον γράφω:

Inscribo vino, si quæ iurat fœmina:

Innuens, i-risq; esse solere quæcunque in compotationibus effusantur. Huc ascribendum, maiores Baccho simul & ferulam & obliuionem consecrassse: nimirum hoc innuentes, non oportere meminisse quid in conuiuijs peccatum sit, aut certe leuem admodum ac puerilem reprehensionem sufficere. Nam ferula pueras cædi solito, vel Iuuenalis indicat:

Et nos ergo manum ferulæ subduximus—.

f Verum Agamemnoniæ.] *Ἀγ. ἐκ ἀρεσίδης, id est,*

At non Attidæ sic est Agamemnoni visum.

Carmen est ex Iliados Homericæ libro primo sumptum: quod cum prouerbialiter usurpatur, cum quis tyrannico more, sequitur non quod dictes equitas, sed quod animo collubitum sit. **g** Aristænetus.] *μελιτωνίος.* **h** Melitæum.] *Melitæus catellus dicitur is qui habetur in delicijs, ac lautius in ocio alitur ad voluptatem, non ad usum.* **i** Opiparam.] *Olim canam summo apparatu & omnigenis lauticijs affatim instructam, opiparam vocabant.* **k** Syllogismus cornutus.] *Dialecticæ cornutum appellant Syllogismum, dilemma, velut inexpugnabilem.* **l** Optabam ut terra.] *πεγομένη, sumpta ex hoc hemistichio*

hemistichio Homericæ Iliad. 4. τὸν μὲν ποταμὸν ὁρῶν ἄλκιον, id est, Tellus ipsa mihi tunc ampla deliscentem. [Ceterum admirandus.] Hoc fortasse turpe & inuerecundum, petulans & obsequium tunc etiam, fictus & hodie: quia in loco publico & conspectu aliorum aut presensium, aut prateruentium, foris.

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

DIALOGI

Λογισμ.

recedij.

Iacobo Micyllo interprete.

A R G U M E N T V M.

VT in superioribus dialogis, breuioribus quidem illis, Lucianus cum superiorum tum inferiorum rerum ridet, sumpta, ut videtur, occasione partim ex Homero, & ceteris epicis, partim ex Tragediarum quoque scriptoribus: ita in hisce meretricum colloquijs, mulierum quoque vitia, amores, variamque lasciuiam persequitur, idque accepta eius rei occasione atque materia ex Menandro, & eius ætatis comædis. Eadem enim & illæ argumenta tractata esse, ex Latinorum, Terentij ac Plauti conuersionibus coniecturam facere licet. Quod si autem in re non usque adeo graui aut periculosa etiam diuinare licet, videtur Lucianus exercitandi quoque gratia huiusmodi lusitasse, quippe qui ijs quibus aliquando rhetoricam tum alibi, tum in Gallia quoque professus est, huiusmodi quasi exempla quædam proposita voluerit. Ita enim accuratè hic vbique Atticam elegantiam ac proprietatem custodiuit, ut proinde imitationem hæc composuisse videatur. Neque per hoc loco crimini nobis verterit quispiam, quasi meretricia hæc, & infanda etiam nonnulla, Latina facta iuuentuti legenda proponamus. Nam præterquam quod suscepto operi seruiendum fuit, etiam illud defendere nos debet, quod ex sapientioribus quoque dixisse quidam fertur: Mala cognoscenda esse, non ut faciamus, sed ut facilius euitemus.

F A Y.

ΓΛΥΚΕΡΑ ΚΑΙ
Θαίς.

GLYCERÆ ET
Thais.

GLYCERÆ.

Οὐ σφατιώτῳ
Θαί, ἡ Ακαρ-
ναντῇ, ὅς περ ἄλλῃ
μὲν Αβρότειον
ἔχει, μετὰ τῶντα δὲ ἡρώδης
μου, τὸν ἀπαρνησάμενον, ἡ
ἐν τῇ χλαμύδι, οἶδα αὐτόν,
ἡ ἐπιλήθουσα τὸν ἄνθρωπον;
Θα. οὐκ, ἀλλὰ οἶδα, ὦ Γλυ-
κίεον, ἡ συνίπιναι μὲν ὑμῶν
πύρρην ἐν τοῖς ἀλκοῖς. τί δὲ
τῶτο; ἰώκεις γάρ τι περὶ αὐ-
τοῦ διηγῶμαι. Γλυ. Γοργόνα
αὐτόν, ἡ παμπόνηρ ὅφελι
δοκούσα εἶναι, ἀπίσπασιν ἀπὲρ
ἐμὴν παραγῶσα. Θα. καὶ νυνὶ
σοι μὲν ἱκάνως ὑπὸ σισί, Γορ-
γόναρ δὲ ἱταῦρα πωποῖνται;
Γλυ. ναὶ ὦ Θαί, ἡ τὸ πᾶν
οὐ μετρίως μου ἡψατο. Θα.
προνήδον μὲν ὦ Γλυκίεον, ἐκ
ἀδόκητον δὲ, ἀλλὰ ἡσθὲς γινώ-
σκειναι ὑπὲρ ὑμῶν τῶν ἱτα-
ρῶν. ἔκωον γὰρ ὅτι ἀνιῶμαι

Ilitem istum,
Thais, Acar-
nanē, qui de-
dum quidem
Abroetianum habebat, post
autem me amavit, purpuras
tū istum dico, nos sine ipsum,
an oblita es hominis? TH.
Quid mi nossem, Glyceriū;
nam ὅς potavit nobiscum sa-
periori anno in festis Arua-
libus. Sed quid istud? vidē-
ris enim nescio quid de illo
narratura esse. GL. Gor-
gona ipsum, scelestissima in-
sta, quæ se amicā esse meam
simulabat, subductum ver-
bis à me abstraxit. THA.
Et nunc tibi quidem ille am-
plius non conuersatur, Gor-
gonam autem amicam sibi
paravit? GLY. Ita est, ὦ
Thais: atq; hæc res non me
diocriter dolore me afficit.

THA. Malum quidem hoc est, Glycerium: haudqua-
quam novum aut mirum tamen, sed consuetum adeò, ac
fieri à nobis meretricibus solitum. Proinde neque mærorē
affici

ἔγαν, ὅτι μέμνηται τῆ Γοργόνης ἧς οἱ Ἀβρότανον ἐπ' αὐτῷ ἀνέβη ἰμίμψατο, καὶ ὅτι ἐλθὼν ἐπὶ ἀτὰρ ἐκείνο βαλὼν τὴν ἐπιπύον αὐτῆς δακρυόεντος· ἐκ τῶς αὖ μὴ πάλαι ποτὶ τὸ φλός ἐστιν, ὅς ἐστιν ὁρατὸς, μὴ τεύχας αὐτῷ ἀρτὰς ἔχουσαν καὶ ἰππολὺν τῷ μίτῃ ἀπηγμύχας· τὰ γὰρ δὲ, ὡς κινδυνάειν νικητῆρ' καὶ τράχηλ' ἀλκίος, καὶ ἰσὶ σῆμοι ἐν αὐτῷ αὐ φησὶν, καὶ ῥέ μακρὰ ἰρμόνον, ὡς αὖτις ἐστὶ καὶ ὁρᾶν, καὶ μαδίᾳ πάλιν παρὰ γόμον. Γλυ. οἷα γὰρ, ὦ Θαι, ὡς καὶ αἱ ἱερῶσαι τὸν Ἀκαρνᾶνα; ἐκοίωσα, ὡς παρὰ τοῖς ἡ Χρυσάειδον, ἡ μὲν τὴν αὐτῆς, Θιόσσατας τινὰς ὠδᾶς ἱππομυχῆ; καὶ τὴν σικλὺν κατὰ γῆσα; φασὶ δὲ αὐτὴν καὶ σικλὴν ἐν νυκτός. ἰκύνει ἔτι μὲν τὸν ἄνθρωπον, ὡς τὴν τῶν φαρμάκων ἰσχίασα, καὶ νῦν τρυφῶσιν αὐτόν. Θα. ὦ σὺ, ὦ Γλυκείον, ἄπορ τρυφῶν, τοῦτον δὲ χαίρειν ἔα. vertit hominem, pharmaco quodam ei temperato, ac bibere dato: & nunc vindemiat ipsum. THA. Tu quoq Glycerium, aliam aliquam vindemiabis, istum autem valere sine.

affici nemiūm dēet, & ne accusare Gorgonam. Neque enim tibi Abrotanum ob hoc prius succēssit, quanquam amica inter vos erat. Ceterū illad nō est, si nānam adeo laudet in tā mīlēs ipse, nisi si omnino cecus est, qui nōn viderit capillitium illam tarum habere, & multam vsque frontem deductum: deinde & labia livida, atque emortua, & lūm autem exile, & extantes in eo venas, longumq; nasum. Vnum solum habet, quod procera est, & recta, & ridet admodum illecebrosum quiddam. GL. An iūputas, ὦ Thais, propter pulchritudinem amasse illam Acarnanem? an nescis quod venefica est Chryseium, mater illius, a Thestias, & quas in cātationes sciens, ac lunā deducens? Aium autē ipsam volare quodq; noctu illa igitur in insaniam

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a THESSALAS incantationes.] *Theſſala* gens præter cæteras veneficij nomine notata eſt: id quod ex innumeris ſcriptioribus liquet. *Theſſala* quoque veneficam & præſtigiaricem ſignificat plerumque. unde *Menander* *Theſſalam* cognominavit fabulam complexam, ambages ſcæminarum, lunam detrahentiũ. Eidem *Luciano* Θεσσαλαὶ ἠδαι, & *Horatio* vox *Theſſala*, & *Theſſala* portenta, magicum murmur & cantiones ſunt. Eam ſuperſtitionem in *Theſſalas* à *Medea* proſectam exiſtimant, quæ illac cùm fugeret, ſcriniolum magicis herbis plenum deiecit: ea q̃ ſperſa ſuppullulaſſe, *Suidas* in vocabulo Θετταλὴ γυνὴ annotat. *Lucanus* in *Theſſalia* ſolum, venenorum ferax, herbasq̃ nocentes procreans, id conſert.

MYRTION, ΠΑΜ.

Φιλῶ & Δωρίς.

MYRTIVM, ΠΑΜ.

philus, & Doris.

MYRTIVM.

Γ Ἀμῆς, ὦ Πάμφιλε, τὴν
Φίλων & τῆ ναυκλῆς
ρου θυγατέρα; καὶ ἦ-
δὲ σε γυγαμικῆς φασίμ. οἱ
τοσούτοι δὲ ὄρκοι, οὐκ ὤμο-
σας, καὶ τὰ δάκρυα ἰν' ἀκα-
ρῇ πάντα οἷχεται, καὶ ἐπιλή-
λησαι Μυρτίου νιῷ, καὶ ταῦς
τα, ὦ Πάμφιλε, ὅποτε κυω-
μῶα ὄγδοον ἥδη· τοῦτο
γοιῷ καὶ μόνον ἐπιδάμω τῇ
σὺ ἔρωτ', ὅτι μου τηλικαύ-
τῳ πιπρωίκασ τὴν γαστέρα,
καὶ

D Véisne, Pamphile,
Philonis naucleri i-
stius filiam? Iam es
nim uxorem duxisse te aiunt.
Tot autem iuramenta quæ
iurasti, & lachrymæ istæ,
breui adeò momento omnia
evanuerunt? nunc Myrtij
oblitus prorsum es? idq̃ etiā
Pamphile, cū octauū iam
mensem ex te prægnans sim?
Quippe hoc vel solum ex
tuo amore consecuta sum, &
mihi tantū impleuisti uterū,

καὶ μὲν μικρὸν παιδοτρο-
φῆν δίκην, πρᾶγμα ἰταίρα
βαρύντα. οὐ γὰρ ἐκθύσω τὸ
τιχθεῖν, καὶ μάστιγας, εἰ ἄρτιον
γῆνοιτο, ἀλλὰ Πάμφιλον ὄνομα
μάσασσα, ἐγὼ μὲν ἔξω παρὰ
μύθιον τῷ ἱερῶς, σοὶ δὲ ὄνομα
διδῶσι περὶ αὐτῶν ἐκείνων,
ὡς ἄπιστος γιγνήσκειται πλὴν
ἐθλίου αὐτῷ μητρί γαμῆς
δὲ οὐ καλῶ παρθεῖον. εἰδὼς
γὰρ αὐτὸν ἐναγχοῖεν ὥς τις
μοφοείοις μὲν τῆς μητρὸς,
οὐδὲ πω εἰδὼς, ὅτι δὲ αὐτὸν
οὐκ ἔτι ὄψομαι Πάμφιλον. καὶ
οὐδ' οὐκ πρότερον ἴδου αὐ-
τὸν, καὶ τὸ πρόσωπον, καὶ τοὺς
ὀφθαλμοὺς ἴδω, μέγα ἀνία-
ται, εἰ πάντων γλαυκῶν ἐχέτω
τὸς, μηδὲ ὅτι διὰ σφοδρῶς αἰσι,
καὶ ἰς ἀπῆλτος ὁρῶσι μάλλον
δὲ τὸν Φίλωνα ἰδράκας τὴν πα-
τέρα τὴν νύμφης, τὸ πρόσωπον
αὐτὸ οἶδα, ὡς οὐδ' ἔτι δίκην
σε πλὴν θυγατέρα ἰδῆν. Πάμ-
φιλον σου ληρέεις, ὦ Μύρτιον,
ἀέσομαι, πορθεῖν καὶ γά-
μος ναυκληρικὸς διζιγίουσης
illius nosti: quare nihil ampliùs opus erit filiam quoque vide-
re. PAM. Adhuc, Myrium, nugantem te audio, vir-
gines, ac nuptias nescio quas nauticas commemorantem!

Et me non ita multò post li-
beros alere oportebit, rem
meretrici grauissimam. Ne-
que enim exponā infantem,
Et inaximè si masculus na-
scatur, sed Pamphilo ei no-
mine imposito, ego quidem
solamen quoddā amoris ha-
bebo: tibi verò exprobrabit
aliquando accedens ad te il-
le, quod perfidus fueris in
miseram ipsius matrem. Ca-
terum Pamphile, haudqua-
quam formosam virginem
ducis. Vidi enim nuper ipsā
in Theſimophorijs unā cum
matre, nondum etiam sciens
quod propter ipsam Pama-
philum visura ampliùs non
esset. Proin tu quoque antea
ipsam contemplare, faciemque
Et oculos ipsius vide, ne te
postea disrueat, quod ca-
sius eos admodum habet: ne-
que etiam quod distorti sunt
Et se mutuo afficiunt. Imò
verò Philonem ridisti, pa-
trem puellæ. faciem igitur

Bbbb Egón.

ἰγὰρ ἂν σιμῶ τινα ἢ Λα-
 λῶν τῶν φίλων ὅτι αἰ, ἢ ὅτι φι-
 λων ἢ Λαοκλήδης, οἶμαι ὅτι
 ἰγὰρ τὸν πατέρα σου, θυγατέρα
 ὅπως ἄλλοι προαίαν ἡδὴ γὰρ μὲν
 ἀπὸ οὐδ' αὖτε ἰσὶν οὐτ' ὅ-
 τῳ πατρί. μέμνηται γὰρ ὡς
 πρῶτον ἰδικάσαι περὶ σὺν
 βολάου ναυτικοῦ. τάλαντον
 γὰρ, οἶμαι, ὁφείλων τῷ πατρί
 οὐκ ἠθέλην κτείνειν, ὅτι αἰ πα-
 ρὰ τοὺς ναυλοφίλους ἀπύγα-
 γην αὐτόν, καὶ μόλις ἐξέτισεν
 αὐτόν, ὅτι ὅσον, ὡς ὁ πατὴρ ἐ-
 φασκεν. ἢ αἰ καὶ γὰρ μὲν ἰδὲ
 δοκτὸ μοι, πλὴν τῷ Δημῶνιδος
 θυγατέρα πλὴν τῷ Περυσίου ἱσ-
 τηρηκότος ἀφ' ἧς, καὶ ταῦτα πρὸς
 μητρὸς ἀντιφάρον οὐδ' αὖτε, πλὴν
 Φίλωνος ἰγάμην ἄν; οὐδ' ἰ-
 σθὲν ταῦτα ἡκούσας, ἢ σιωπῇ
 θήκας αὐτῇ, ὡς Μύρτιον, κα-
 νὰς τινὰς ζήλοτυπίας σκία-
 μαχοῦσα; Μύρ. οὐκ ἔγωγε γὰρ
 μᾶς, ὡς Πάμφιλι; Πάμ. μίμνη-
 νας, ὡς Μύρτιον, καὶ Λεωπαλάδας.

καὶ

Egon' autem
 quam, aut forte
 jam nouit autem
 Philon Alopecen
 enim opinor te
 liam habet nubi
 que patri amicus
 Memini enim de
 tico non multo an
 illum cum illo
 Nam talentum, opinor,
 bens patri, exoluere
 Pater autem apud
 controuersias nau
 ceptant, accusauit
 deoq; egre tum
 lud, imò neque totum,
 ter dicebat. Quid si
 uxorem ducere etiam
 tum mihi esset, Deme
 cet filia tellectia, eius
 periore anno exercitum
 xit, idq; etiam cum
 brina ea mihi sit, Philo
 istam nescio quam
 ducerem? Tu vero
 ista audisti? an forte
 hoc effinxisti, nouas
 quas

dam zelotypias meditando, & cum his perinde ut cum vmbra
 nequicquam digladiando? MYR. Proinde uxorem, Pam-
 phile, non ducet? PA. Insanis, Myrtiū, aut certe remulcitas et.

Atquē

ἔα τοι χθες οὐ πᾶνδ' ἰμυθὺς
 ὤμην. ΜΥΡ. ἡ Δωρίς αὐτὴ ἡ
 λυπηρὴ μὲν περιφθῶσα ἤρ' ὡς
 ἔρια ὠνέσασθ' μοι ἐπὶ τῷ γα-
 στέρα, καὶ ὠξυῶν τῆ λοχίης ὡς
 ὑπὲρ ἰμῶ, Λισβίαν, ἔγω, ἐν το-
 χῶσιν αὐτῇ. μάλλον δ' οὐδ' αὖ-
 τῶ, ὡ Δωρί, διζυ, ἄπρ' ἀπέχο-
 ας, ἔγω μὴ ἰλάσω αὐτά. Δω.
 ἀπ' ἐπιτριβείῳ, ὡ Λισβίαν, αἶ-
 ντι ψῶσά μιν, ἐπὶ γὰρ κα-
 τὰ τὸ πρυτανεῖον ἔχοντά μιν,
 ἐν τυχὲ μοι ἡ Λισβία μεθ' ἰω-
 σα, καὶ φησὶν, ὅτι ἔστις. ὁ μὲν
 δ' Πάμφιλον γὰρ καὶ τῷ Φί-
 λωνος θυγατέρα. ἡ δ' ἀπι-
 στήλω, ἡ ξίου με παρακύντας
 σιν ἐν τῷ σερῶν ὁ μὲν,
 ἰδὼν πάντα κατ' ἐνιμαρῆς, καὶ
 ἀσπληνίδας, καὶ θόρυβον, καὶ ὁ-
 μύματα ἔδοντάς τινας. Πά.
 τί δ' ἔρ, παρ' ἐκύντας, ὡ Δωρί.
 Δω. καὶ μάλα, καὶ εἶδον ἅπαν-
 τὰ ὡς ἔφη. Πά. μανθάνω τὸν
 ἀπ' αὐτῶν. ὅτι πάντα ἡ Λισβία,
 Δωρί, πῶς οὐ ψῶσας, καὶ οὐ
 τὰ ληθῆ ἀπὸ γυναικας Μυρτίου.
 πολλὸν μάττω γὰρ ἰταράχθητι
 οὕτως

Atqui heri non ita multum
 inebriati fuimus. MYRT.
 Doris hæc mærore isto affe-
 cit me. Nam cum forte mis-
 sa esset ut lanas coëmeret
 mihi ad ventrem, & vota pro
 me faceret, Lesbia ait forte
 conveniſſe te. Quin potius
 ipsa huic, Dori narra quæ
 audieris, nisi tuta finxisti ea.
 DOR. At malè dispeream,
 hira, si quicquam mērita fui.
 Nam postquam eò loci ubi
 curia est, veneram, obuiam
 fuit mihi forte Lesbia, subri-
 denti atq; ait: Amator vester
 Pamphilus uxorem ducit,
 Philonis filiam. Ac si crede-
 re nollem, iussit ut in angia
 portum vestrū intrò aspice-
 rem, ubi omnia corollis &
 fertis ornata essent: præterea
 & tibicina, & tumultus, &
 qui Hymenæū canerent, non
 nulli. PAM. Quid igitur
 aspexisti intrò? DOR. At-
 que admodum, vidiq; omnia
 quæ illa dixit. PAM. Intel-
 ligo errorem, neque omnia

tibi Dori, mentita Lesbia est, & tu vera Myrtilo quoque
 renunciasti, nisi quod metu frustra ambæ territa estis.

οὐτε γὰρ παρ' ἡμῶν οἱ γάμοι.
ἀπὸ νῦν ἀνιμνήσω ἀκούσας
τῆς μητρὸς, ὅποτε γένηται ἀνέ-
σφιχα παρ' ὑμῶν ἔφη γὰρ,
ὦ Πάμφιλι, ὁ μὲν ἡλικιώτης
σοι Χαρμίδης, ὁ τὰ γέγονε
Λεισωνίτης, γαμῶ ἤδη, καὶ
σφροσύνη, αὐτὸς μὲν τινα
ἰταίρα σώζει, τοιῶντα παρα-
κώσας αὐτῇ, ἐς ὑπνοδωμενὶ γα-
θῶν, ἅτα ἑωθεν περὶ λόγον ἀπὸ
τῆς οἰκίας, ὥς οὐδὲν εἶδον
ἔν τῳ Δωρὶ ὕστερον εἶδον ἢ δὲ
ἀπιστεῖ, αὐτὸς ἀπληθύνει, ὁ
Δωρὶ ἀκείῳσι δὲ, μὴ τὸν σε-
νωπὸν, ἀπὸ τῶν θυράων, πο-
τίρα ἐστὶν ἢ κατισχυμῶν ἐνα-
ρίσας γὰρ τῶν τῶν γατόνων.
Μὲν ἀπίστωσας, ὦ Πάμφιλι,
ἀπηγάμην γὰρ ἄν, εἴ τι τοιοῦ-
τον ἴκνητο. Πάμ. ἀπ' οὐκ ἄν
ἴκνητο, μὴ δ' ἔγωγε μανίῳ, ὥς
ἐκπαθεῖναι Μυρτίος, καὶ ταῦ-
τα, ἥδη μοι πυνούσης
παυδίου.

na esse. MY. Scrūāsi me, Pamphile. Strangulāsi
me, si quicquam tale factum fuisset. P. A. At factum
neque ita insaniero ego, ut Myrtij oblitus esse videretur
præferam iam vterum ex me
ferentis.

Neque enim supponebam
nos fieri sed in hoc
venit mihi, quod
audiui quando domum
domum reuersus fuisset
illa mihi, Pamphile
iū, æqualis hic quidam
Charmides, vicini
rist. eneti filius, ostendit
ducit, et respicit
quousque tandem
consuetudinem
lia ego tum audire
gligentiam transe-
atque in somnum pro-
Deinde mane exiit
mo statim exiit,
rum sciam quæ domum
vidis. Quod si
non credis, dante
Dori diligenter in
porticū, sed iandā
vira coronis ac si
nata sit. deprehendit
non nostram illam,

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

[Theſmophorijs.] Theſmophoria, ſacra Cereris, *Θεſμοφορια* à Latinis dicta. Cererem enim Græci *Θεσμοφορια* ap-
pellant, quæſi legiſtram: quo etiam epitheto à poetis inſignitur.
Ποιητῶν.

—maſtant lectas de more bidentes

Legiſtram Cereri—Ouid. 5. Metam.

Prima dedit leges: Cereris ſunt omnia munus.
eo die captivi ſoluebantur vinculis. Hermog.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ

ΜΑΤΕΡ ΕΤ

Φίλινα.

Philinna.

ΜΑΤΕΡ.

Μανης, ὁ Φίλι-
να, ἢ τὴν πατέρα
ἐν τῷ συμποσίῳ
ἔδειξεν, ἡν ὅτε
παρ' ἐμὴ Δίφιλῳ ἔαθε δα-
κρυῖναι, καὶ διηγήσατό μοι, ὅτι
ἐπαθὺν ὑπὸ σοῦ. μεμνημένος
ὑπάρχειν, καὶ ἵνα τὸ μίσην ἀνα-
στήσειν ὀρχήσασθαι, αὐτῷ δὲ
παύσαντ' ὅτι καὶ μετὰ ταῦτα,
ἐν τῷ Λαμπριάμ τῇ ῥιτῶν
ροφῶν αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ ἐχρήπε
νὶ σοὶ καταλιπούσαν αὐτὸν,
ἐπὶ τῷ πρὸς τὸν Λαμπρί-
ον, καὶ περιβαλὼν ἱκάνον
τοῦ δὲ ἀπενήλθαι, τοῦ
τοῦ νομίζοντος. ἀπ' ὅθεν τῆς
ἐν τῷ, οἶμα, σωικάθως,
hac fierant. Sed neque noctu opinor concubuiſti cum eo.

Nſanane fuiſti,
Philinna, aut
quid tibi acci-
dit tandem in

conuiuio heri? Venit enim
ad me Diphilus manè la-
chrumans, & narrauit mihi
ea quæ indignè à te paſſus
fuerit. Ebriam enim fuiſſe
te, & in medium progres-
ſam ſaltaſſe ait, ipſo prohi-
bente, poſtea autem etiam
oſculatam fuiſſe Lampriam
ſodalem ſuum: ac poſtquam
ſuccenſuerit tibi, relicto ip-
ſo ad Lampriam tranſiſſe
ſe, illumq; amplexatam eſſe.
Seſe verò diſperſiſſe cum

Bbb 3 relicta

καταλιπὼσα δὲ διακρύπτουσα,
μόνη, καὶ τὴν πλησίον οὐλομένην
δοῦσαν καὶ κακοῦ ἀνδρὸς, καὶ τὴν
πῶσα ἐκείνου. ὅτι τὰ ἔργα αὐτῆς
σοι, ὅ μὲν γὰρ, ὅς τις ἀνὴρ οὐ
γὰρ ἀνδρὸς ἀνδρὸς αὐτῶν, ὅς τις
βουλή, γὰρ αὐτῆς, ὅς τις μὲν γὰρ ἀφ' ἑ
μῶρος, ἰκοιτο ποτὶ αὐτὴν. τὴν
Λαμπρίαν ἰταίρα, μηδὲ ποτὶ
αὐτὴν παρόντος. ἰπὸ δὲ γὰρ.
παύσασα ἑδ' ἐμὴ καὶ διγύω
σα αὐτῶν, οἷα ποιεῖ, τὸ αὐτὸς
ἄνθρωπος ἰφ' ἀφ' αὐτῶν, ἀνακλά-
σας τὸν αὐτὸν τὸν αὐτὸν, ἰφ' ἑ
ἀνδρὸς ἑστὸς παρ' αὐτῶν, ὥς τις μὲν
αὐτὸς ἀπίστας τὰ χάρις. ἄν' ἑ
τὸ μὲν ἰσχυρὸν, ἀδ' ἑ ἑ
τὸ πῶς τὸν αὐτὸν ποιεῖ τὸν
τὸ δὲ ἑ ἑ, καὶ ἑ μὲν ἀνδρὸς.
καὶ ἑ αὐτῆς ἑ, βλέπουσα
τὸν ἑ. ὡς δὲ τὸν αὐτὸν ἑ.
αὐτὸν τὸν αὐτὸν, καὶ ἑ ἑ
αὐτὸν ποτὶ φιλοῦντος ἀπ' ἑ.
αὐτὸν ἑ μὲν ὅμως παρ' αὐτῶν
κατακλίθω, ὡς μὲν ἑ τὸν αὐτὸν
φασίλοιο ὕπνου, ἑ αὐτῆς δὲ
ἀναδῶσα, ἀρχήσας πρῆν, ἀπ' ἑ

uertebant, ac tandem mutuis osculationibus explerant. Ego quidem cum ipso tamen ac cubui, ut ne in posterum hoc caussari posset. Thais autem exurgens, saltavit prima nudatis

religio autem. In
fola in proximo
iacuisti, cantillanti,
faciens illi. P. n. i.
quae ipse fecit, mater
quaquam narravit
enim parocimam
tumelioso addebat
me quidem dimissis,
nes subinde conferebat
Thaide Lāpria quā
illa nōdum adisset. P.
autem videbat, addebat
me atque ego nūm
bam hominem. cum
faciebat, ille summa
la apprehensam, et
ad se reclinatum. Th.
etiam osculatus est,
presso ore, ut vix inde
retraheret. Primum
quidem lachrumabam
verò ridebat, ac
multa in aurem ejus
rabat, de me videlicet
Thais quoq; ad me aff
subridebat. Vbi autem
venire Lampriam

μόν' ὅ' ὕπνον καταβαλὼν ἐ-
 αὐτ', ἐς τὴν ὀροφὴν ἀνέβη.
 πρὶν, ἄχρι δὲ καμῶσα ἱκαν-
 σάμην. Μὴ τὸ φιλήσῃς δὲ τὸν
 Λαμπρίαρ ἀληθὲς ᾧ, καὶ τὸ
 μεταβάσαιρ περιπλήκῃσιν αὐ-
 τῷ; τί σιγᾷς; οὐκ ἔστι γὰρ ταῦ-
 τα συγγνώμης ἄξια. Φί. ἀν-
 τιτυπῆρ ἰδουλόμεν αὐτόν.
 Μί. ἔτα οὐδὲ σωικάθωδ' οὐ,
 ἀπὸ καὶ ἡδ' οὐ, ἱκάνου διακρύ-
 ουτος, οὐκ αὐδ' ἀνὴρ, ὃ θύγατρι,
 ὅτι πτωχὸς ἴσμεν, οὐδὲ μέμνη-
 σαι, ὅσα παρ' αὐτῷ ἐλάβομεν,
 ἢ οἶον δὴ τὸν πῆρυσι χαμῶ-
 σα διηγάγομεν ἄρ, ἢ μὴ τῶν
 ἡμῶν ἢ Ἀφροδίτῃ ἐπιμψι.
 Φί. τί οὖν, ἀνέχομαι δὲ τοῦ-
 το, ὑβρίζομεν ἢ αὐτῷ; Μί.
 ὀργίζου μὲν, μὴ ἀνθύβεις δὲ
 ἢ οἶδα, ὅτι ὑβρίζοντες πάν-
 ονται οἱ ἱερῶν τοῦ, καὶ ἐπιτιμῶ-
 σιν ἰαυδῶς, σὺ δὲ πάντων χαλε-
 πὴ ἀπὸ τῷ ἀνθρώπῳ γιγνώ-
 σαι καὶ ὅρα, μὴ κατὰ τὴν πα-
 ροίμιαρ, ἀπ' ῥ' ὕβριος πᾶν
 τάνουσαι τὸ καλόν.

Διορ.

obiurgant? Tu verò omnino difficilis semper erga hominem
 fuisti. Ac vide, ne iuxta prouerbiū, funiculum nimis inten-
 dendo, abrumpanis aliquando.

solus, supponit se
 ad lacunas, sed
 bat scilicet, donec
 defessa ego quieram.
 Quid autē quod
 osculata esse dicere
 ne istud fuit? quid
 enim hoc quod
 est. PH. Atqui
 agrè facere volebam.
 Deinde neq. concubitus
 cum illo, sed etiam
 isti lachrumante illo
 intelligis filia, quod
 cæ atq. mores sumus
 meministi quā
 lo accepimus, aut
 superiore hyeme
 nobis fuisset, nisi
 ipsa adeo Venus ob-
 PH. Quid
 ob id taleretur
 tumelia ab ipso
 MAT. Irascere
 autem vicissim
 sa fueris. An nescis
 tumelia affecti
 mare desinum, & se

MEΛΙΤ.

ΜΕΛΙΤΤΑ ΚΑΙ

Βακχίς.

ΕΙ τινα οἶδα, Βακχί,
 γραῦρ οἷα ποπῶ Θῆ
 ταλαὶ λίσσοντα ἰπείδρ-
 σαι, καὶ ἱρασμίς ποῖδσαι, αἱ
 καὶ παύον μισομύθη γυνή τυγ-
 χάνοι, ἔως ὅναο, παραλα-
 βῶσα ἤκ' μοι. θοιμάτια γὰρ
 ὄλα, καὶ τὰ χυσιὰ ταυτὶ πει-
 μνω ἡδύως, ἀμόνον ἴδοιμι
 ἰπείμει αὐθις ἀναστρίψαντα
 Χαρίνον, μισέσασ' ἅ Σιμμί-
 χην, ὡς σὺ ἴμι. Βακ τί φῆς;
 ἐκ ἱσιωῆσιρ, ἀπὰ παρὰ
 τῷ Σιμμίχην, ὃ Μελίττα,
 οἴχεται Χαρίν, ὃ, δι' ἡ το-
 σάυτας ὀργὰς τῶν γονέων ἔ-
 νισχις, ὃ βδληθῆς τῷ πλον-
 σίαν ἰκάνην γῆμαι, πύργῳ
 περικὸς τάλαντα, ὡς ἱλίζον,
 ἐπιφρομύβην; μέμνημαι γὰρ
 ταῦτά σου ἀπίσασα. Μὲν. ἅ-
 παντα ἐνθάδε οἴχεται, ὃ Βακ-
 χί, καὶ πῶς πᾶσι ταῦτ' ἡμῖν
 ραυτὶ ἐλ' ἰδράκα ὅλος αὐτόν.
 ἀπὰ πύργῳ παρὰ τῷ σωνι-
 φέβῳ

ΜΕΛΙΣΣΑ ΕΤ

Bacchi.

SI quam forte nosti, Bac-
 chi, anum quales mul-
 iae² Thessala perhiben-
 tur esse incantatrices, & a-
 mabiles videri facientes, es-
 tiam si qua prorsum odio di-
 gna mulier existat, eam ac-
 ceptam ad me adducas qua-
 so. ita tibi rebui tuis opta-
 id frui liceat. Nam ego ven-
 fles omnes, atque omne aus-
 rum hoc libenter amserim,
 si solum videam iterum ad
 me reuerti Charinum, odia
 Simmichen perinde habena-
 tem, atque me nunc habet.
 BAC. Quid ais, Melissa? nō
 amplius tecum consuetudi-
 nem habet, sed ad Simmichē
 diuertit Charinus, cuius gra-
 tia tantas iras parentum su-
 stimuit, cum diuitem illam v-
 xorem ducere negaret, quae-
 quinque in dotem talenta,
 ut dicebatur, illi allatus
 ra erat? memini enim me is-
 ta ex te audire. MELIS.

Cuncta haec euauerunt, Bacchi, & iam quintus dies est,
 ex quo illum prorsus ne vidi quidem: sed potant apud aqua-

Bbbb s lem

τὸ μεταφράσας; ἢ δ' ἂν ὁ
 πως τοιοῦτον ἐπιμαχάσθῃ; ἀπὸ
 ἡμῶν, φησὶν, ἐπὶ πλείον ὅτι
 χλεύσας, ἀπαμειβέσθῃ, ἢ καὶ
 μῖσος νύκτωρ ἄσιν. ΒΑΚ. ὅς
 μως ἔδρας τὸν Ερμότιμον;
 Μελ. ἀπὸ μὲν ἡμῶν, ὦ ΒΑΚ.
 χὶ ἀθλιώτερον διαγύσασθαι, ἢ
 οὐκ ἔχω, ἢ τινὰ ἐν τῷ ναύκλη-
 ρον Ερμότιμον οἶδα. πλείον
 ἂν ὁ μὲν ἔωθ' ἀπικυλύθῃ,
 τοῦ ἀλικυρῶντος ὥσθι; ἔσαν.
 τὸ ἀνιγρόμεν. ἰρὼ δ' ἵμε-
 μέμεν, ὅτι κατὰ τοίχου τι-
 νὸς ἔστι καταγεγραμμένον τῷ
 σομαίῳ ἱερὰ μνημῶν, ἐπιμύθε-
 ῖν Ἀκίδα κατασκευασμένη.
 ἢ δ' ἀπὸ μὲν ἡμῶν ἔστι, τοῦτο
 δὲ μόνον ἐπιγεγραμμένον ἐν
 σιόντων ἐπὶ τὰ δεξιά, πρὸς τὸ
 Διπύλον Μελίσσαν εἰλὰ Ερμό-
 τιμον καὶ μικρὸν αὐθις ἑπο-
 μέτω, ὁ ναύκληρ' Ερμό-
 τιμ' εἰλὰ Μελίσσαν. ΒΑΚ.
 ὦ τὸν περὶ τῶν νηυσὶν, ὡς
 σωίημι γὰρ ληψύσας τις θεί-
 λων τὸν Χαρίον, ἐπὶ τῶν
 ψαλῶν, ἐλθόντων ὄντα ἂν ἴδω. ὁ
 δ' αὖ.

tes. Intelligo enim. Aegrè facere quispiam Charino volens
 inscripsit hæc, zelotypum videlicet ipsum esset sciens. Ille
 autem

cervicem? At ille ne villo
 quidem pacto se deliniri pas-
 sus est: sed si mihi, inquit,
 plus satis molesta fueris, abi-
 bo hinc, etiam si nox intem-
 pesta sit. BAC. Attamenô-
 tas Hermotimum? MEL.
 At me videas, ô Bacchi, mi-
 serioreni multò quàm nunc
 sum, degere, si vllum ego nau-
 cleum Hermotimū vsquam
 novi: nisi quòd ille quidem
 summo mane à me abiit, sta-
 tim ad galli cantum expe-
 rectus, ego verò memine-
 ram, quòd in pariete quodam
 in Ceramico scriptum aie-
 bat nomen istud esse, atque
 ob id nisi statim Acidem,
 quæ illud videret. Illa ven-
 tὸ aliud quidem nihil re-
 perit, nisi hoc solum inscrip-
 ptū ad dexteram ab ingresa
 su supra Dipylum. Melissa
 amat Hermotimum. Ο' rursus
 sum inferius paulò: Naucleo-
 nus Hermotimus amat Me-
 lissam. BAC. O' adole-
 scentes curiosos ac petulantes.

δὲ αὐτίκα ἐπίσυνον. ἃ δὲ πρὶ
 αἰοίμι αὐτῷ, ἀγλίσφομα, ἀπα-
 ρός δὲ καὶ πᾶς ἐστὶ. Μέλ. πῶς δὲ
 ἄρ' ἰδοὺς ἐκἄνθρωπον, ὅς ἐστι γνησά-
 ρος ὁ αὐτῷ, σὺν ἡ τῷ Σιμμί-
 χῳ. οἱ γονεὺς δὲ ἐστὶ παρ' ἐμοὶ
 ἡγῆσαι αὐτόν. ἀλλ' ἢ τίνα ἐν-
 ροίμι ὧ βακχί, γράων, ὡς ἐ-
 φλῶ, ἀρρώσοι γὰρ ἄρ' φανῶ.
 Βακ. ἐστὶν ὧ φιλήτατον, ὅτι γρη-
 σίμην φαρμακίαν, Σύρα τὸ γί-
 νῃ, ὡμὴ ἐστὶ, καὶ συμπεπληγῆς,
 ἢ μοι ποτὶ Φανίαν χαλπαῖ-
 νοῦσα ἐκἄνθρωπον ἄκῃ, ὥσπορ
 Χαρίν, δίσταξις μετὰ μέ-
 νας ὅλως τίς ἔσθρας, ὅτι ἐγὼ καὶ
 ἡδὴ ἀπὶ γνήσιον, ὃ δὲ παρὰ τῶν
 ἐπιδῶν ἤκον αὐτῷ ἐπ' ἐμὴ.
 Μέλ. τί δὲ ἐπραξῇς ἢ γράων, ἃ.
 περὶ ἐστὶ μέμνησαι; Βακ. λαμ-
 βάνει μὲν ὅδε πολλὰ, ὧ Μέλιτ-
 τα, καὶ μισθόν ἀλλὰ δραχμῶν
 καὶ ἄρτον, καὶ ἐπικῆσθαι δὲ
 δῶ μετὰ τῶν ἄλλων καὶ ὀβο-
 λὸς ἐστὶ, καὶ θύον καὶ δῶ δα-
 ταῦτα δὲ ἢ γράων λαμβάνει,
 καὶ ἑρατῆρα ἐκτελεῖσθαι δῶ,
 καὶ

autem statim ut legit credidi-
 dit. Quod sicubi igitur i-
 psam viderem, dicerem: Im-
 peritus rerū est, ac puer ad-
 huc. MEL. Tibi verò videat
 illum, qui cū Simmiche con-
 uersatur, se ipsum cum illa
 concludens. Parentes autem
 etiamnum apud me quaerunt
 ipsum. Sed si quam animum ha-
 bere, Bacchi, ut dixi, possim.
 ea apparatus fors seruaret me.
 BAC. Est quaedam venefi-
 ca, meatu ad hanc rem ma-
 ximè idonea, Syra natione,
 cruda adhuc, & bene com-
 pacta, quae mihi aliquando
 Phaniam, cū & ille mi-
 hi temerè ita succenseret, re-
 conciliauit, idque post totos
 menses quatuor, cum ego id
 planè desperāsssem. Ille au-
 tem incantationibus com-
 pulsus, rursus ad me rediit.
 MEL. Quid igitur posce-
 bat anusa, si modò ad huc
 meministi? BAC. Non ma-
 gnā accipit mercedem, Me-
 lissa, sed drachmam. & panem: & impositos prater ea o-
 portet cum sale obolos septem, & thyum, & facem. Ista
 però anus accipit, & craterem quoque misceri illi oportet.
 bibereq;

καὶ πίναν ἐκείνῳ μόνῳ. Δι-
 ον δὲ τι αὐτῷ ἔσθ' ὁδὸς εἶναι,
 οἷον ἱμάτια, ἢ λεπίδας, ἢ ὅ-
 λizas τ' ἰριζῶν, ἢ τι τῶν τοιού-
 των. Μὲν, ἔγωγε τὰς λευκὰς
 αὐτῷ. ΒΑΚ. ταύτας λευκά-
 σασα ἐκ παλαιῆς, ὑποθυλῆ-
 ῶς θύσας πάλιν αὐτῶν ἄλλων
 ἐπὶ τὸ πῦρ, ἵπληξεν ἄμφω
 τὰ ὀνόματα, καὶ ὧν ἐκείνους καὶ
 τὸ σῶν. ἔτα ἐκ ὧν ὁλόπυρρον.
 κομίσασα ῥόμβον, ἵπληξεν
 ἐπὶ ὁλόπυρρον, λέγουσιν ἵπληξ-
 ῶν τῇ γλῶσσῃ βαρβαρικά καὶ
 φεικνὸν ὀνόματα. ταῦτα ἐ-
 ποίησεν τότε, καὶ μὲν οὐ πο-
 λὺ Φανίας ἄμα καὶ τῶν σιων.
 φύβον ἵπληξεν αὐτῶν αὐ-
 τῶν, καὶ τῆς Φοιβίδος, ἥ σὺ
 νῦν, πομπὰ αὐτῆς, ἡκίμοι,
 τὸ πλῆθος τῆς ἐκείνης ἀ-
 γορῆς. ἔτι δὲ καὶ ὧν τὸ μὲν
 σφόδρα κατὰ τῆς Φοιβίδος
 τὸ μίσθον ἰδιόδικον, τῇ
 ῥήσασαν τὸ ἔχον, ἵπληξεν ὅ-
 λιστοι, ἀμαυρώσασαν ἵπλη-
 ναι ἢ ὧν αὐτῆς ἐκείνης τῇ
 μὲν Διξιδῶν ὧν Διξιδῶν δὲ τὸν
 αὐτῆς

bibereque illam inde solam.
 Oportet autem & ipsius
 viri aliquid adesse, uti vestē,
 aut crepidas, aut pauculos
 crines, aut id genus aliud
 quippiam. ME L. Habeo
 crepidas illius. BAC. His-
 ce igitur ex palo suspensis,
 infra suffitum thyro facit, a-
 spergens igni salern quoque.
 Pronunciat autem amborum
 nomina ad hæc, & illius vi-
 delicet, & tuum. Deinde est
 nu proferens rhombum, huc
 illuc conuertit, incantationē
 quandā dicens volubili lin-
 gua, barbara videlicet atque
 horrenda nomina. Hac illa
 tum fecit, ac non multo post
 Phantias, cum illum pariter
 & æquales ob hoc reprehē-
 derent, & ipsa Phæbis, qui
 cum tem habebat tum, mul-
 tum postularet, venit mihi
 incantatione ista prorsum
 attractus. Præterea autem
 etiam odij conciliandi medi-
 camentum hoc contra Phæ-
 bidem docuit me, ut videli-
 cet vestigium ab illa impressum obseruarem, & in sinistrū il-
 lius, pede meo dextro insisterē, contra autem in dexterū illius,
 sinistro

ἀειτῶν ἱμῶν, καὶ λίσσῃ,
 ἐπιβήκοις, καὶ ὑπὲρ ἅ-
 μι. καὶ ποιήσα, ὡς περ ἔταξεν.
 Μίμ. μὴ μίμῃ, μὴ μίμῃ, ὦ
 Βακχί, ἡ ἄλκις ἡδὲ τῷ Σύραρ,
 οὐδ' ὦ Ἀσί, τὸν Ἀργὸν καὶ τὸ
 θύον, καὶ τὰ ἅπαντα πρὸς
 τῷ ἱερῷ ὄντισι.
incantationem quæ pertinent, appara.

*sinistro meo, atque ita dic-
 cerem: Conscendite, ac su-
 perior sum. fecitque ita ut illa
 tum præcepit. ME L. Ne
 morare, Bacchi ne morare,
 sed voca iam Syriam illam.
 Tu verò, Asi, panem & ver-
 benas, & cetera omnia ad*

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

a THESSALAE incantatrices.] *Suprà in Glycera & Thaide iam annotavimus, Thessalam gentem præter cæteras beneficij nomine notatam esse. Strepfiades apud Aristophanem in Nubibus consulit Socratem, an adhibenda sit Thessala incantatrix, quæ Lunam cælo detrahas, quò minùs in Neomenia cogatur æs alienum reddere. Horatius Carminum libro primo, Ode vigesima septima:*

*Quæ saga, quis te solvere Thessalis
 Magus venenis: quis poterit Deus?*

b Ceramico.] *Locus fuit Athenis, ubi meretrices habitabant: & alter, ubi bello caesi sepeliebantur. Suidas & idem Lucianus in Scytha & Piscatore,*

ΚΛΩΝΑΡΟΝ ΚΑΙ ΚΛΩΝΑΡΙΩΝ ΕΤ Λαίνα, Leana.

Κ Αὐτὰ περὶ τοῦ ἀκού-
 σθαι. ὦ Λαίνα, τὸν Λε-
 σθίαν Μιζίαν, τὸν
 πλοῖον ἱερὸν οὐδ', ὡς περ ἄν-
 θρα, καὶ σωθῆναι, ὅμως, οὐκ
 οἶδ'

N Oua quædam de te
 audimus, Leana. Le-
 sbiam videlicet Mes-
 gillam diuitem illam aman-
 te te perinde ut virum: &
 coire vos, nescio quid mirud
 vobis

οἶδ', ὅτι, ποίῃσας μετ' ἀλ-
 κήλων, τι βούτο, ἀρμυθείας;
 ἀπὸ ἀπὶ, ἢ ἀληθῆ ταῦτα ἴ-
 σιν. Λίσσι. ἀληθῆ, ὡς κλωνά-
 εως· αἰσχυρόμαι δ', ἀπόκο-
 ῶν γὰρ τί ὅτι. Κλων πῶς ἔ-
 κρυπτόφω, τί τὸ πρᾶγμα, ἢ τί
 βύλῃται ἢ γυνή; τί δ' ἡ πρᾶτ-
 τῇ, ὅταν σωῇται; ὅρα, ὅ
 φησὶς μὲν ὅτι ἄρ' ἀπικρύπτῃ
 τὰ βιωτὰ. Λί. φίλῳ μὲν, ἢ
 καὶ τινὰ ἀπὸ. ἢ γυνή δ'
 εὐανδρὸς ἀνδρὶν ὅτι. Κλων. ὅ
 μανθάνω, ὅ, τι καὶ λίσσι, ἢ
 μὲν τις ἰταίσιρια τυγχάνω ὅ-
 σα βιωτὰς γὰρ ἢ Λίσσι
 λίσσι γυναικας, ἢ ἀνδρῶν
 μὲν οὐκ ἰδιούσας αὐτὸ πω-
 σχαί, γυναιξὶ δ' αὐτὰς πωλε-
 σιαζούσας, ὡς περ' ἀνδρας.
 Λί. βιοῦτό τι. Κλων. ἔκοιτο
 ὡς Λίσσι, βούτο αὐτὸ καὶ λίσ-
 σῃ, ὅπως ἢ ἰπέρα τὸ πρᾶ-
 τος, ὅπως δ' καὶ σωπείσῃ,
 καὶ τὰ μετὰ ταῦτα. Λί. πῶς
 τὴν τινὰ συγκροῦσα αὐτὴ,
 καὶ

vobis facientes. Quid istud
 erubisti? Sed dic mihi, ve-
 rane ista sunt? LEAN.
 Vera, Clonarium: pudet au-
 tem dicere. Alienum enim
 quiddam est. CLON. At
 per Cererem, quid hoc neu-
 gotij? aut quid sibi vult
 mulier? Quid autem etiam
 agitis, quando coitis? Vi-
 des, haudquaquam amas me:
 neque enim celares me ita-
 lia. LEAN. Amo equi-
 dem te, quantum ullam a-
 liam. Mulier autem il'a, viri-
 lis supra modum est. CLON.
 Non intelligo quidnam en-
 tiā dicas, nisi si Tribas qua-
 piam est. Tales enim in^a Leo-
 sbo perhibent mulieres esse,
 quæ à viris quidem pati il-
 lud nolint, cum mulieribus
 autem ipsæ perinde ac viri
 solent, cogrediantur. LEAN.
 Tale quippiam
 est. CLON. Prom me Leas-
 na, istud ipsum etiam expon-
 ne, quo pacto videlicet ab

initio sollicitauerit te, quoq; modo etiam adduci te ut illumo-
 rem gereres, passa fueris, & quæ deinceps consecuta sunt.
 LEAN. Computatiunculam quandam instituerant ipsa &
 Demonassa

καὶ Δημόνασσε καὶ Κορινθία,
 πλουσία δὲ καὶ αὐτὴ, καὶ ὁμό-
 τιχον τῇ Μιγίλλῃ, παραλή-
 φασί με καθέξασθαι αὐτῶν. ἰ-
 πὰ δὲ ἐπιθάσεια, καὶ ἀπὸ ἰλῶ,
 καὶ ἰδὲ καθάδερν, καὶ ἱμι-
 θυον, ἄγε δὲ, ἴφῃ, ὧ Λίαι-
 να, ἡ Μιγίλλα, λοιμᾶσθαι ᾗ
 ἥδῃ καθόρνυνταῦθα καθάδερ-
 νον ἡμῶν, μίση ἀμφοτέρω-
 ρον. Κλων, καθάδερναι τὸ με-
 τὰ ταῦτα τί ἔργον; Λέϊ φέ-
 λον με τὸ πρῶτον, ὥσπερ οἱ
 ἄνδρες, ἐκ αὐτὰ μόνον πε-
 θερμόβουσαι τὰ χέλη, ἀπ' ὑ-
 πανοίχουσαι τὸ σῶμα, καὶ πη-
 σάθασθαι, καὶ τοὺς μαστοὺς ἑ-
 θλίβειν. ἡ Δημόνασσε δὲ
 καὶ ἰδὲ ἀνὰ μεταξὺ καταφι-
 λούσα· ἰγὼ δὲ οὐκ ἔχον ἔ-
 κάσασθαι, τι τὸ πρᾶγμα ἔμ-
 χόνω δὲ ἡ Μιγίλλα ὑποθί-
 μῃ ὁδῇ ὄσα, πλὴν πῶ πῶ
 κλων ἀφάνει τῆς λεφαλῆς· ἰ-
 πικαῖο δὲ πᾶν ὁμοίαν καὶ
 προσφύει, καὶ ἰμ χῶ ὡς
 φθῇ αὐτὴ, καθάπερ οἱ σφό-
 δρα

Demonassa Corinthia ista,
 diues ipsa quoque, et in eam-
 dem artem cum Megilla exer-
 citata, assumpserantq̃ me, ut
 cithara ipsis canerem. Post-
 quam autem satis cecinerā,
 et iam intempesta nox erat,
 cubitumq̃ ire conueniebat,
 ipse autem iam ebria erant:
 tum Megilla: Age, inquit,
 Leana, iam enim dormire
 equum est, hīc nobiscum va-
 nā cuba, media inter viram-
 que. CLON. Concubuisse-
 ne? Quid tum postea factum
 est? LEAN. Osculabantur
 me primò, perinde atque viri
 solent, non ipsa modò labia
 applicantes, sed os subape-
 rientes quoque. Deinde et
 amplexabantur, et papillas
 atterebant mihi. Demonas-
 sa autem etiam mordebat
 inter deosculandum. Ego ve-
 quidnam rei esset, haud-
 quaquam etiam coniectura
 consequi poteram. Caterùm
 parua iniecta mora, Me-
 gilla cum iam incaluisse, comam, ut illam quidem ficti-
 ciam habebat, à capite reiecit, ipsa autem iacebat omni-
 nò similis atq̃ equiparanda ^b gladiatori alicui vehementer
 virili

ἥρα ἀνδρόβας τῶν ἀθλητῶν,
 ἀπικαρμύνη. καὶ ἐν ἵτασι
 ἐάθην ἰδῆσθαι, ὃ δὲ, ὃ Λίαν
 ἐν φησιν, ἰδρακας ἥδη οὕτω
 ἡλὸν νανίσκορ, ἀπ' ἐχ' ὅς
 πῶ ἱφλω, ἐνταῦθα νανίσκορ,
 ὃ Μίγίλλα, μὴ καταθέλω
 μιν, ἱφκ. Μίγίλλα ὅτ' ἐν ἵτασι
 γοῶσα, καὶ γυγίμην πρόπαλον
 ταῦτ' ἡ Διμήσασθ' ἐν, καὶ ἱφρ
 ἐμὴ γυνή. ἐν ἱλάσθ', ὃ Κλωνάειον,
 ἐπὶ τῷ, καὶ ἱφλω οὐκοῦν
 σὺ, ὃ Μίγίλλ' ἀνὴρ τις ὡς ἱλ
 λήσας ἡμᾶς, ἡθάρπ' τὸν Α-
 χιλῆα φασὶ λυπρόμενον ἐν
 ταῖς παρθένοις, καὶ τὸ ἀν-
 δρῶν ἐκείνο ἔχει, καὶ ποίτις
 πλὴν Διμήσασθ' ὅτ' οἱ ἀν-
 δρῶν ἐκείνο μὲν, ἱφκ ὃ Λίαν
 να, ἐκ ἱφλω, διότι οὐδ' ἂν
 νυ αὐτῶν ἰδίον δι' τινὰ πρό-
 πορ ἡδὲ πρᾶπολὸν ὁμιλοῦν
 ταῖς ὁψ' μιν ἀπ' ἀμὲν Ερμαφρό-
 διτος ἂν, ἱφλω, οἷοι ποιοῖ ἐν
 νήρυττα, ἀμφοτέρω ἔχοντις ἱ-
 τι ὅτ' ἐν νόσῳ, ὃ Κλωνάειον, τὸ
 πρᾶγμα, ὃ φησιν, ἀπ' ἀπὸ πάν
 ἀνὴρ

Hermaephroditus es, inquam ego, quales multi perhibentur esse utrumque membrum habentes? (Adhuc enim, Clonarium, ipsam rem ignorabam) Neque hoc, inquit illa, sed per omnia

virili atque robusto, ad vi-
 um usque eute deitosa. Ac
 ego quidem tibi aspexi, per-
 terrific sum. Illa verò, Lea-
 na, inquit, ecquem adolescen-
 tem unquam vidisti: ita pul-
 chrum? At non video, in-
 quam ego, ullum hinc adole-
 scentem, Megilla. Tum il-
 la, Ne me, inquit, effemines,
 aut mulierem facias: Megil-
 lus enim vocor ego, ὃ iam
 olim Demonassam hanc ux-
 orem duxi, estque ea uxor
 mea. Risi equidem ad hæc,
 Clonarium, atque, proinde
 Megilla, latuisti, inquam, tu
 nos, vir existens, c quemad-
 modum Achillem aiunt in-
 ter virgines absconditum la-
 tuisse: habesque virile illud,
 ac Demonasse facis idem
 quod viri solent? Idem ego
 Leana, inquit, non habeo,
 sed neque opus eo admodum
 habeo. Peculiari autem mo-
 do suavius aliquanto con-
 uersari me videbis. At num

ἀνὴρ ἄμι. ἤκη, ἔφλω ἰγὰ, ὅ
 Βοιωτίας αὐλητριδ' ὅ ἰομῶ
 Ἀφρας, διηγεμένης τὰ ἐφί-
 σρια παρ' αὐτοῖς, ὡς ἤθοιτό
 τις ἰν' Οἰβάς ἐκ γυναικὸς ἀ-
 νήρ ὁ δ' αὐτὸς καὶ μολυτὶς ἄ-
 εις, οἶμαι, Τέρσιαις ὠνο-
 μα. μὴ ἔρτι καὶ σὺ τοιῷ πῶ
 πονθας, ἔκου, ὦ Λίαινα, ἔφη,
 ἀπὸ ἐγὼν ἔλθω ὁμοία τῶς ἄλ-
 λαις ὑμῖν, ἡ γυνή μου, καὶ ἡ
 ἐπιθυμία, καὶ τὰ πᾶν πάντα,
 ἀνδρὸς ἐστὶ μοι. καὶ ἡ καὶ γυνή
 σοι, ἔφλω, ἐπιθυμία; πᾶρεχί
 γυνή, ὦ Λίαινα, ἡ ἀπιστός, ἔ-
 φη, καὶ γυνή σου ἔδω ἰνδύσασθαι
 μετ' ἀνδρῶν. ἔγω γάρ τι ἀν-
 τί τῷ ἀνδρῶν. ἀπὸ πάρεχί,
 ὅψω γὰρ παρίσχω, ὦ Κλωνά-
 ειρ, ἡ καὶ τῶν σου ποτὶ, καὶ
 ὁρμόν τινά μοι δόσης τῶν πο-
 τυλῶν, καὶ ὁ θόνας τῶν λε-
 πτῶν. ἔτα ἰγὰ μὴ ὥσπερ ἄν-
 δρα πεικλᾶμβανον. ἡ δ' ἐς
 ποῖδ' ἐπὶ, καὶ ἐφίλα, καὶ ἡ δόμας
 νε, καὶ ἰδὼν μοι ἐς ἡμέρας
 ἄλλω ἡ δόμας. Κλο. τί ποῖα,
 ὦ Λίαινα

vir sum. Tum ego: Audiui,
 inquam, ex Bœotia tibi cina-
 quadam Ismenodora nomi-
 ne, cum illa quæ Ephestria
 apud ipsos dicuntur, enarra-
 ret, fuisse Thebis quendam
 ex muliere virum factum, qui
 idem et vates optimus fue-
 rit. Num igitur et tibi tale
 aliquid accidit? Haudqua-
 quam Leana, inquit, sed na-
 ta equidem sum similis vo-
 bis alijs: sententia autem et
 libido, ceteraque omnia vi-
 rilia mihi sunt. Proinde suf-
 ficiens tibi, inquam, libido
 est? Tum illa: Præbe igitur,
 Leana, inquit, et cognosces
 me nihilo inferiorem viris
 esse. Habeo enim quiddam
 aliud pro virili illo. Sed præ-
 be: videbis enim. Præbui ita-
 que, Clonarium, cum illa diu
 multumque supplicaret, atque
 etiâ monile daret ex precio-
 sioribus illis quoddâ, et ves-
 lamina aliquot tenuiora. At-
 que exinde ego quidē illa p-
 inde ac virū cōplectēbar. Illa

autem et faciebat, et osculabatur, et anhelabat, videbaturque
 mihi supra modū adeo voluptate affici. CL. Quid faciebat,
 Leana?

Ἡ Λεάνα, ἡ τῆς πόρος, ἡ
τοῦ τοῦ πορνοῦ ἀντί. Ἀ. ἡ
ἀντί, ἀντί, ἀντί, ἀντί, ἀντί
ἀντί, ἀντί, ἀντί, ἀντί, ἀντί
ἀντί, ἀντί, ἀντί, ἀντί, ἀντί

per Leaniam, haud facile dixero.

Leana? aut quo modo? hoc
enim quaeso ut maxime di-
cas. LEAN. Ne quaeso
re accuratius omnia; turpia
enim sunt. quare equidem,

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

a IN Lesbo.] Lesbos in mari Aegaei insula, in qua My-
tilena: unde postea tota insula denominata. Strabo libro 13.

b Gladiatori.] Lucianus hic ostendit, iusser Athletas (qui
in promouenda corporis firmitudine studium omne ponebant)
qui viriliores erant, ad cuiem usque torondisse capillos. Visaba-
tur inquit Leana, cute tenui assonso capite, more athletarum,
qui ceteros robore antecunt. c Quomodo Achilleum

lēm aiunt.] Quam Thetis mater Achillis ab oraculis au-
disset, periturum filium in expeditione Troiana, si eò cum ce-
teris Graecis profuiceretur: iam adultum illum inter filias Li-
comedis (qui tum in Scyro insula imperitabat) furtim occu-
luit. & ne factum praderetur, eum muliebri habitu indutum
in puellam transformavit. Vbi cum aliquandiu delituisse i-
gnotus, unam earum quibus cum virguncula more versabatur,
puellam, Deianiram nomine, Regis filiam, clam inter sacra Bac-
chi corruptis, fecitque gravidam: ex qua postea Pyrrhum susce-
pit. Qui, quod non raro solet usu venire, imitator patriae virtu-
tis evasis atmodum bellicosus. Graecis demum vehementi desi-
derio, ubinam esset Achilles requirentibus, negotium Ulysses
& Diomedes datum est, ut quam maxima possent diligentia, de
absente perquirerent. Audierant enim, Troiam expugnari non
posse, nisi ipse adesses. Itaque Achilles ab Ulysses astu comper-
tus est, in Scyro, muliebriter indutus: atque adeo ab eodem
persuasus, ut reiectis mollibus & viro indecoris vestibus, und-
cum ceteris Graecis in bellum iret. Ceterum cum ipsi necesse es-
set muliebrem cultum exuere, & se virum fateri, volens ins-
tim consultum Deianirae (quae iam ex se conceperat) Lyco-

medi rem omnem aperuit. Primum ille grauatim, sed tandem liberali oratione ipsius Achillis, precibusq; Vlyssis victus, coniugium firmavit, & Achilli Deianiram latissimo hymenæo collocauit. Sub hac in bellum profectus est, data tandem priuæ fide, firmoque iure iurando, se nullam aliam nec ducturum unquam, nec amaturum.

ΚΡΩΒΥΛΗ ΚΑΙ
Κόριννα.

CROVYLE ET
Corinna.

Ω Κόριννα, ὡς μὲν οὐ
πάννθεν ὄν λῶ, ὃ
ἰνόμεις, τὸ γὰρ αὖ
καὶ γινώσκαι ἐκ παρθένου. με-
μάρηκας ἦδ' ἡ. μετὰ μίτρα-
ρίου μὲν ὠραίον γυμνασίου
μυῖαν δὲ τὸ πρῶτον μίθως
μαχομίσσας, ἐξ ἧς ὄρ-
μον αὐτίκα ἀνύσομαι σοι.
Κό. νῦν μανναιον, ἐχέτω
δὲ καὶ ψήφους τινὰς πυραυ-
γῆς, οἷον ὃ Φιλανιδὸς ἐ-
στίν. Κρῶ. ἔσαι τοιοῦτον.
ἀκούει δὲ καὶ τὰ παρὰ ἐ-
μοῦ, ἃ σὺ καὶ ποιεῖς, καὶ ὅ-
πως πεσφίρωται τοῖς ἀνδρά-
σιν. ἀπὸ μὲν γὰρ ἡμῶν ἀπὸ
προφῆ τοῦ βίου οὐκ ἔστιν, ὡ
θύγατερ, ἀλλὰ διδοῖς τῇ ταῦ-
τα, ἐξ οὗ τίθηνται ὁ μακα-
ρίτης σου πατήρ, οὐκ οἶδα,
ὅπως

Q Uodigitur, Corin-
na mea, haudqua-
quam ita graue fu-
erit, ceu tu putabas, ex vir-
gine mulierem fieri. id iam
didicisti videlicet, quippe
quæ cum adolescente quis
dem formoso fueris : mi-
nam autem pro prima mer-
cede abstuleris, pro qua
statim monile comparabo
tibi. CORIN. Ita ama-
bō. Habeat autem & la-
pillos aliquos pellucidos,
quale Philanidis est. CRO.
Erit sanè tale. Sed audi
etiam cætera ex me, quæ
te oportet facere, & quo
pacto accommodare te vi-
ris. Nam alia nobis victus
ratio nulla est, filia, sed per
duos hosce annos, ex quo pa-

ἔγωγε ἀνίσταμαι, ὅτι δὲ καὶ
 ἐγὼ ἴδω, πάντα τὰ καὶ ἰα-
 ρὰ ἰσχυρὰ ἔσθ'· καὶ μὴ αὖτε ὄνο-
 ματι καὶ ἰσχυρὰ παρὰ. καὶ πάν-
 των δὲ ἀκούσαι διανομῆς
 σοφῆς, καὶ μὴ μὴ ἀφ' ἑνὸς μὲν
 καὶ ἰσχυρὰ ἀπορροαῖα με-
 τὰ τὸ πᾶν τὸ πᾶν, τὸ μὴ πρῶ-
 τόν ἀποδομῆκαί τις πύργους,
 καὶ τὸ ἀκροῦσαι καὶ σφύρασι διδο-
 μῶν, ἀπ' ὧν τῶν διπράφην
 ἔτα νῦν μὴ ὑφαίνουσα, νῦν
 δὲ ἐρρίκω ἐπ' αὐτῇ, καὶ σήμο-
 να ἐκείνου, ἰσοσφύρα τὰ
 σιτία μόλις ἴσοσφύρα δὲ σι, καὶ
 θύρασι, πᾶν ἰσχυρὰ πᾶν
 μῆρου. Κά. πᾶν μὴ ἐρρί-
 γας; Κρῶ. ἔκ, ἀπ' αὐτοῦ ἰσο-
 μῶν, ὡς τὴν καὶ ἡγεμονίαν,
 θύρας μὴ ἰσχυρὰ, σιαντὸν ἵσχυ-
 ρα σφύρασι ἰσχυρὰ, καὶ πᾶν
 τῆρας, καὶ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἐ-
 λουρῆς, καὶ θύρασι. Κά. πᾶν ἰσχυρὰ μῆτρον, καὶ τί τις
 ρας; Κρῶ. σιαντὸν μὴ τοῖς
 νανί

tertius, pie memoria, de-
 functus est an nescis quopa-
 to vitam egerimus? At quā-
 do ille adhuc vivebat, abun-
 dē nobis omnia suppetebant.
 Artem enim ferrariam ex-
 ercebat, magnūque adeo
 nomen eius erat in Pyraeo:
 ac plerosque audire licet de-
 ierantes, quod post Philo-
 num ferrarius talis opifex
 alius amplius non sit futu-
 rus. Post mortem autem
 eius, principio quidem diu-
 ditis forcipibus, & malleo,
 & malleo, duabus unguis, ex
 illis ium vitam sustentavi-
 mus. Postea autem, alias qui-
 dem texendo, alias autem
 tramam deducendo, inter-
 dum etiam stamina nendo,
 agere victum parabam. Te
 vero, filia, enutriebam,
 spem expectans. COR. Mā
 nam istam dicis? CRO.
 Non, verum ita rationem
 inibam, quod cum ad istam

aetatem pervenisses, & me facile alere postea, & te ipsam
 exornare posses, diues videlicet ipsa futura, & vestes ha-
 bitura purpureas, & ancillas pedisequas. CORIN.
 Quomodo hoc, mater? aut quid dicis? CRO. Si cum

νειάκοις, καὶ συμπίνουσα
 μὲν αὐτῶν, καὶ συγκαθώδῃ.
 Ὡπὶ μισθῷ. Κό. καθάπερ
 ἡ Δάφνιδ' ὁ θυγάτηρ Λύρα;
 Κρω. ναί. Κό. ἀπὸ ἐκείνῃ
 ἑταῖρά δ' εἰμ. Κρω. ἔθρ' τοῦ
 το λανόμ' καὶ σὺ γὰρ πλουτή-
 σης, ὡς ἐκείνη, καὶ πολλὰς ἑ-
 ρασὰς ἔξεις. τί ἰσάκρυσας, ὦ
 Κόειννα; ἔχ' ὁρᾷς, ὁπόσω, καὶ
 ὡς πεισπέδασσι αἰσιρ αἰεταῖς
 ραί, καὶ ὅσα χεῖματα λαμβά-
 νουσι; τὴν Δάφνιδά τοι ὡς ἐγὼ
 εἶδα, ὧς φίλην Ἀδράσταν, ῥάκη,
 πρὶν αὐτὴν ἀκμάσαι τὴν ὥ-
 ραν, περιβιβλημένην ἀπὸ
 νῦν ὁρᾷς, οἷα πέδιλοι, χυσοῖς,
 καὶ ἰδιῶτον ἀναβῆς, καὶ θιρά-
 σαι τὴν τῆς ὁδοῦ. Κό. πῶς
 εἰ ταῦτα ἐκτίσας ἡ Λύρα;
 Κρω. τὸ μὲν πρῶτον, κατα-
 κοσμοῦσα ἑαυτὴν ὑπεριωῆς,
 καὶ ὡς πολλὰς ἔσας, καὶ φαιδρὰ
 πρὸς ἅπαντας, οὐκ ἄξι τοῦ
 καυχώσασθαι ῥαδίως, καθάπερ
 σὺ ἔωθας, ἀπὸ μισθῶσα
 ἡδὲ καὶ παρὰ γόμῃ, ἔτα πέ-
 ρμι.

adolescentibus rem habe-
 res, & una potaras cum ipsis,
 & pro mercede concumberes.
 COR. Quemadmo-
 dum Daphnidis filia Lyra?
 CRO. Ita. CORIN.
 At illa meretrix est. CRO.
 Nihil graue hoc. Nam & tu
 perinde ut illa opulenta eris,
 multosq; amatores habebis.
 Quid lachrumaris, Corin-
 na? An non vides quàm
 multa sint, & ut ab omni-
 bus magno studio ambian-
 tur meretrices? Deinde &
 quantum pecuniæ accipiat?
 Daphnidem igitur, ô chara
 Adrastia, noui ego, cum pā-
 nosa ac lacerata cederet, pri-
 usquam videlicet illa ad ad-
 ultam ætatem peruenisset.
 At nunc vides qualis prode-
 at, ut illi aurum, & vestes
 floridae, & ancilla quatuor.
 COR. Quo pacto autem
 hæc acquisiuit Lyra? CRO.
 Principiò quidem exornan-
 do seipsam eleganter, deinde
 facilem atque hilarem ge-
 rendo se erga cunctos, non eò quidem usque ut in cachinnis
 num facile solueretur, quemadmodum tu soles, sed arriden-
 do suauē

ἡμελοῦσα διψῶ. καὶ μή-
 τι φρονέουσα, ἢ τις πείσ-
 θη, ἢ πεπνυμένη, μὴτε αὐτὴ
 ἡμελοῦσα, ἢ ἀνδρῶν.
 ὡς ποτε καὶ ἀπὸ λυγρῆς ἀν-
 τιστοχῆς, λαμβάνει μίσθωμα, ὅτι
 μεθυσμένη καὶ ἀγέλαστος ἔρ-
 ῶ μισθῶσιν οἱ ἀνδρῶν τὰς τοιαύ-
 τας, ὅτι ἀντιμφορεῖται ὅ-
 ψη ἀπαροχάως, ἀλλὰ πρὸς ὁ-
 πότε μὴ ἀπὸ τοῖς δακτυ-
 λοῖς, σιωπῇ δὲ τὰς ἐνθουσίας ἐκ-
 ἰπ' ἀμφοτέρων παραβύεται
 τὰς γυάδας. πίνει δὲ ῥίμα, οὐ
 χανδρῶν, ἀλλ' ἀναπαυομένη.
 Κό. ἡ δὲ ἀδελφεῖ, ἢ μήτιρ,
 τυχού; Κρῶ τότε μάλα, ὡ
 Κόρινθα, καὶ οὐκ ὥς πλείον τοῦ
 δέουσι φθίγγεται, ὅτι ἀπ-
 σκώπῃς ἑστὶν ἢ παρόντων,
 ἢς μόνον δὲ τὸν μισθὸν ἀμφο-
 βήσῃ καὶ δὲ τοῦτο ἐκείνοι
 φιλοῦσιν αὐτῷ. καὶ ἐπεὶ δ' ἂν
 ἡοιμᾶσαι δέοι, ἀσφαλὲς ὅδε,
 ὅδε ἀμελὲς ἐκείνη ἄρτι ἐργά-
 σασθαι, ἀλλὰ ἕξ ἅπαντι ὅτι
 ὡς θηράται, ὡς παζαγοῖτο,

do suave ac blandum quid-
 dam. Postea autem con-
 uersando sapienter ac dextrè,
 neq; decipiens si quis eam ac-
 cedit, aut accersit, neq; etiam
 obiurgans atq; increpans vi-
 ros. Ac si quando ad cœnam
 quoq; abit accepta mercede,
 neq; inebriatur (ridiculū e-
 nim hoc, & oderūt viri tales)
 neq; ineptè ac rusticè opplea-
 tur obsonio, sed attingit quî-
 dem summis digitis: tacitè
 autem edendo non obturat
 utranque maxillam ingestis
 buccellis. Præterea autem
 & bibit modeste, non affa-
 tum, & velut ore dehiscen-
 te, sed remisse ac placide.
 COR. Etiam si fortè sui af-
 ficiatur, mater? CRO. Im-
 mō præcipuè tum, Corinna:
 & neque plus æquo loqui-
 tur, neque acerbè vllum ex
 his qui vnà adsunt, perstrin-
 git. Ad solum autem eum à
 quo conductæ est, aspiciet.
 Et ob hoc illi amant ipsam.

Ac postquam cubitum eundum est, nihil neque petulans ni-
 mis, neque ineptum & incompositum facillè admittit, sed ex
 cunctis vnum hoc maxime obseruat, ut illum alliciat ad sese,

καί ἱρας τὸ ποιεῖσθαι καὶ ἄνθρω-
 παῦτα γὰρ αὐτὴν ἅπαντες ἐς
 πάντοτε. ἃ δὲ καὶ σὺ ταῦτα
 ἐκμάθεις, μακάριαι καὶ ἡμῖς
 εἰσομεθα. ἐπὶ τὰς ἄλλας πα-
 ραπολὺ αὐτῆς ἄπο ὕδωρ, ὃ φί-
 λη Ἀδράστια, φημι, ἰσχύς μό-
 ρον. Κό, ἀπὲρ μοι, ὃ μῦτερ, οἱ
 μισθόμοροι πάντες τοιοῦτοί
 εἰσιν, οἱ ὅτι Εὐκρεῖτος, μὲν οὖν
 ἄνθρωπος ἐκ τῶν Κρω. ὃ πάν-
 τος, ἀπὸ ἐνιοι μὲν ἀμείνους, οἱ
 δὲ καὶ ἡδὴ ἀνδρώδεις, οἱ δὲ καὶ
 οὐδὲ πάντες μορφῆς ἀφηνῶς ἔχον-
 τος. Κό. καὶ τοῖς τοις συγκα-
 θάδωρ δίδασκε; Κρω. μάστι-
 γα ὃ θυγαῖς. οὐδὲ μὲν τοι καὶ
 πλείονα διδάσκειν οἱ παλοὶ ἔ-
 αὐτοὶ μόνον. ἱκανοὶ θέλουσιν ἔ-
 ναι. καὶ οἱ δὲ μελίστω ἀπὸ τοῦ
 πλάσσειν, ἃ θέλεις ἐν βραχεῖ
 λέγειν ἀπάθεις, ἐν δὲ ξάθεις αἰ-
 τῶ λακτύφῳ, ὃ ὅρῃς τὴν Κό-
 ευναν, τὴν τῆς Κρωδὸς θυ-
 γατέρα, ὡς ὑπερπλεῖ, καὶ
 πρὸς αὐτὴν ἀμείνονα πεποιμένη τὴν
 μητέρα; τί φῃς; ποιεῖσθαι
 ταῦτα

et amatorem sui faciat. Hæc
 enim nomine cum filii ipsam
 laudant. Quod si igitur ex
 tu eadem hæc didiceris, bea-
 ta nos quoque erimus. Nam
 cetera quidem multo ipsa.
 Sed nihil, o chara Adrastia,
 addam amplius: viuas mo-
 do. C O R. At dic mihi
 mater, ij qui mercede nos
 conducunt, omnesne tales
 sunt, qualis est hic Bucrius,
 cum quo heri concubui?
 C R O. Non omnes, sed alij
 quidem meliores, alij autem
 etiam duriores, magisq; vis-
 riles: nonnulli verò nō adeò
 liberali forma quoque præ-
 diti. C O R. Et cum hisce
 igitur concumbete oportet.
 bii? C R O. Maxime verò,
 filia. Nam hi quidem plura
 quoq; dant: formosi autem,
 hoc ipsum solū formosi vi-
 deri volunt. Tu verò eius
 quod plus est, rationem sem-
 per habeas, si breui cupis
 cunctas demonstrare digito-
 te, ac dicere: An non vi-
 des Corinnam Crobylæ filiam, ut excellenter diues est, et
 terq; quaterq; beatam matrem suam reddidit? Quid ais?
 faciesne

DIAGOGA METRICI. 1009

ἡμεῖς, οὐκ ἔστιν, οὐδὲν, ὡς
 ἡμεῖς, οὐκ ἔστιν, οὐδὲν, ὡς
 ἡμεῖς, οὐκ ἔστιν, οὐδὲν, ὡς
 ἡμεῖς, οὐκ ἔστιν, οὐδὲν, ὡς
 ἡμεῖς, οὐκ ἔστιν, οὐδὲν, ὡς
 ἡμεῖς, οὐκ ἔστιν, οὐδὲν, ὡς

facilem istam faciem, non a-
 ga, facilem ad cunctis au-
 ribus. Nunc autem ubi ut la-
 uet, si forte veniat etiam ho-
 die adolescens ille Eucritum.
 ita enim pollicitus est.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ

Musariorum.

MATER ET

Musarum.

A Νῆτι τοιοῦτον ἱρα-
 κλῆν ὑποφῶν, ὡς Μουσ-
 αλειον, οἱ ὅτι Χαρ-
 ρίας ἐστὶ θυγατρὶς πανδῆ-
 μο δῖον καὶ πολὺν μυκάδα,
 καὶ ἱρακλῆος καὶ τῆς ἱρᾶς ποιεῖ,
 ἡ δὲ μαλὶς ἱρακλῆος, σφραγῶ-
 σαι δὲ καὶ τὴν πλουτοδότη-
 ραν, καὶ ὅπως, μακάριαι καὶ
 πρὸς δαίμονας ἐσόμεθα. νῦν
 ὁρᾷς γοῦν, πρὸς τὴν νῆαν
 ἡλικία λαμβανόμεν; ὅς ὁβολὸν
 μὲν οὐδὲν ἠέ ποτε σοι δῖον
 κῆρ, οὐκ ἰδὼτα, οὐκ ἠποδῆ-
 ματα οὐ μύρον, ἀλλὰ πρὸς ἄ-
 στας δὲ καὶ ἠποσχίσας, καὶ
 μακρὰ ἰλπίδων, καὶ πολὺν τὸ
 ἰὰν

E Rgo si talem amato-
 rem posthac inuenia-
 mus, Musarium, qua-
 lis Chærea hic est. immola-
 re oportebit nos, Publi-
 cæ quidem Veneri capram
 candidam, Cælesti autem,
 & ei quæ in horris est, iu-
 uencam utrique; fertis præ-
 terea coronare etiam opum
 largitricem: & in summa,
 beata ac ter felices erimus.
 Quippe vides nunc ab adol-
 escente isto quàm multum au-
 cipiamus, qui obolum qui-
 dem nunquam vllum tibi de-
 dit, neque vestem, neque so-
 leas, neq; vnguentum, sed ex-
 cusationes apud illum sem-

per, & pollicitationes, & spes longæ, & illud crebrum:

Cccc 5 Si

ἰὰρ ὁ πατήρ, καὶ ἂν ἴδῃ
 γένωμαι τῶν πατρώων, καὶ πάν-
 τα σά. σὺ δὲ καὶ ὁ μωμοκῆσαι
 αὐτὸν φῆς, ὅτι νόμος σε γαμῶ-
 τήν ποικίσται. ΜΥ. ὦ μοσι γῆρ,
 ὦ μητέρα, κατὰ ταῦν θεῶν καὶ τῶν
 Πωλιάδων. ΜΑ. καὶ πρὸς αὐτὸς
 δακρυάδην, καὶ δὲ τῶν, πρὸς ἑλ-
 οὐκ ἔχοντι αὐτῶν καταθέσθαι
 συμβολῶν, τὸ δακρυάδιον δὲ
 δακρυάδην, ἀγνοήσας ἐμοῦ· ὁ δὲ
 ἀπὸ δόμων, κατέπιε. καὶ πᾶς
 αὐτὸν τὰ δύο πρὸς δέξιν αὐτοῦ τὰ ἰο-
 νικά, ἔλκοντα ἑκάτερον δύο
 δακρυάδην, ἄσσοι ὁ Χίος Πρα-
 ξίας ὁ ναυκλῆρ ἐκ πόμῃσι,
 ποικισάμενος ἐν Βφίση. ἰδὲ δὲ
 γῆρ Χαιρίας ἱερὰν οὐκ ἐφύ-
 βον ἀπὸ γυναικῶν· ὁ θόνας γῆρ
 καὶ χιτωνίσκους τί ἄρ' ἔλγους
 μοι; καὶ ὅλως. Ερμαῖον τι ἔ-
 μῃρ, καὶ μέγα ὄφελος συμπί-
 πτωκῶν οὗτος. ΜΟΥ. ἀπὸ δὲ
 καλὸς καὶ ἀγῆστος, καὶ φη-
 σὶν ἱερῶν, καὶ δακρυάδην, καὶ Δε-
 νομώχης καὶ Λάχης ἡδὲ
 ὅτι τῶν Ἀρεοπαγίτων, καὶ φησὶν
 ἡμᾶς

Si pater, & si dominus hanc
 paternarum possessionum,
 & omnia tua. Tu autem e-
 tiam iurandum dedisse i-
 psium ais, quod legibus uxori
 rem te sibi facturum sit. ΜΥ.
 Iuravit enim, mater, per Ce-
 rerem & Proserpinam, &
 Minervam. ΜΑΤ. Et cre-
 dis illi scilicet? & ob hoc
 paulò ante, cùm non habe-
 ret unde daret symbolum,
 annulū dedisti illi, me igno-
 rante: ille verò vendito eo,
 potando absorbuit. Et rursum
 duo monilia ista Ionica,
 quorum utrunque pendebat
 duos Daricos, quæ tibi Chius
 ille nauclerus Praxia attu-
 lerat, Effesi commercatus.
 Debat enim tum Chærea
 cœnam collatitiam unā cum
 adolescentibus æqualibus de-
 pendere. Nam vela & tu-
 nicas quid attinet dicere?
 Et in summa, lucrum adeò
 quoddam nobis, & magna
 utilitas iste obueni scilicet.

ΜΥΣΑ. At pulcher est
 & imberbis, & amare se ait, & lachrymatur. Præte-
 rea & Dinqmachus, Lachetisque filius est Arcopagite
 illius

ἐπὶ τὴν πόλιν καὶ μεγάλην
ἐκείνην ἐχομένη παρ' αὐτῆς, ἢ
ἐν ἑνὶ μόνον καταμύσει.
ΜΑ. ἐποῦν, ὦ Μυσαρίον, ἰδὼν
ἐποδὶ ἄλλο δέη, καὶ ὁ σκυλὶ τό-
μῳ αὐτῇ τὸ διδραχμόν, ἰδὼ-
ν πρὸς αὐτὸν, ἀργυρίου ἢ ἐκ
ἐχομένη, οὐκ ἔτι ἐκείνην
ὀλίγας παρ' ἡμῶν λάβει καὶ
πρὸς τὸν ἀληφιόπῳ τὰ αὐ-
τῇ καὶ τὸ ἐνοίκιον αὐτῇ με-
τα, πείματον, φέρον, ἔσ-
ται Λάχης ὁ Κολυπῆνς ἀρθά-
νη. ἀπ' αὐτῶν γὰρ σοι μετὰ
τὸς γάμους. ἐκ αὐτῶν, μόνη
τῶν ἰταρῶν ἐκ ἐκείνων, οὐχ
ἔρπον, ἀταρτυνίδιον ἔχου-
σα. Μου. τί οὖν, ὦ μήτηρ, ἐκεί-
νη αὐτῇ ἐστὶν, καὶ καλ-
αίους αἰσίν; ΜΑ. οὐκ, ἀλλὰ
σωσιώτεροι, καὶ ἔστιν ἰτα-
ρίαν. αὐτὴ πρὸς οὐνοὶ ῥήμα-
τίους, καὶ ναύσις, ἐπ' αὐτῇ
τῇ χέλης τὸς ὄρκους ἔχουσι. οὐ
δὲ εἰ πρὸς καὶ φίλανδρῳ,
οὐδὲ πρὸς ἄλλον τινὰ, ὅτι
μὴ

illius, dicitq; uxorem me dū-
cere velle se : denique ma-
gna spes ab ipso nobis fa-
cta sunt, si senex ille solūm
oculos clausisset. MAT.
Promde Musarium, vbi so-
leis aut crepidis opus erit,
et sutor didrachmam po-
poscerit, dicemus et nos il-
li: Argentum quidem non
habemus, tu autem spes
quasdam modicas à nobis
accipe. Et rursū ad pis-
torem eadem hæc. Et cūm
pensionem domus deposce-
mur: expecta dicemus, vi-
delicet dum Laches Colyes-
tensis moriatur. Exoluentis
enim tibi tum post nuptias.
An non pudeat te, quod so-
la meretricum neque inau-
reis habes, neque monile a-
liquod, neque vestem Tar-
rentinam? M V S. Quid i-
gitur mater, fortunatiores
ne illæ me, et pulchriores
sunt? MAT. Non, sed
prouidentiores, noruntq; me-

virricari, neque credunt verbis modò, et adolescentulis, b in
summis labris iusurandum gerentibus. Tu verò fidelis es,
et amans tiri, neque admittis alium quenquam, præter
quam

πᾶ μόνον Χαρίαν. καὶ πρόσω,
 ὅτι ὁ γιωργὸς ὁ Ακαρνάνιος
 ἔπει, ἄλο μινὰς κομίζων, ἀγί-
 ναν καὶ αὐτὸς, οἶνον δὲ τιμὴν
 ἀπαλήφει, τοῦ πατρὸς πέμ-
 ψαντος. οὐ δὲ ἐκείνον μὲν ἄς
 πικνυκτιῶς, καθόδας δὲ με-
 τὰ τῇ Ἀδωνίδῃ, Χαρίῃ. Μν.
 τί οὐδ', ἐχλὺ Χαρίαν κατα-
 λαίψασα, παραδίδωμι τὸν
 ἐργάτην ἐκείνον, κινάδρας ἄς
 πέσον; καὶ ἡσὸς μοι, φασί, Χαρί-
 ας, καὶ χοιρίσκος Ακαρνάνιος.
 Μν. ἔσω ἐκείνῃ ἀγροῖκῃ, καὶ
 πονηρὸν ἀπηνῆ. τί καὶ Ἀντι-
 φῶντα τῇ Μενεκράτους, μινὰν
 ὑποχρυσίζων, ὅς τῷ ἐμὶ δέ-
 ξο; οὐ καλὸς ὡς καὶ ἄς ἔσῃ,
 ἡλικιότης Χαρίου; Μου.
 ἂν. ἐπείλησι Χαρίας ἀπὸ
 σφάξιν ἀμφοτέρους, ἀλάβοι
 μοι ποτὶ μετ' αὐτῷ. Μν. πόσοι
 δὲ καὶ ἄλλοι ταῦτα ἀπαλῶσι;
 ἐπουῶ ἀνδρας οὐ μὲν ἄς ἔσῃ,
 τῷ, καὶ σφρονύσης. καθολ.
 πρὸ ἡμετέρων, τῆς δὲ Θεμο-
 φόρου ἐρηνάτης οὐδ'. ἰὼ τῶν.

λα,

quam solūm hūc Chaream,
 Ac nuper quando agricola
 ille Acarnensis veniebat duas
 minas ad te afferens, imber-
 bis ipse quoq; (vini autē pre-
 cium hoc retulerat, à patre
 ad id missus) tu verò etiam
 subsannāsti hominem: dor-
 mis autem cum Adonide scis
 licet isto iugo Charea. Μν-
 SA. Quid igitur? An des-
 cebat relicto Charea reci-
 pere me operarium istum sœ-
 tidum, atq; hircum olentem?
 Leuis mihi, ut aiunt, Cha-
 rea, et porcellus Acarna-
 nius ΜΑΤ. At ego sanè ille
 le agrestis, et malè oleat,
 quid autem? Cur neq; Anti-
 phonem Menecratis filium,
 minam tibi pollicentem, re-
 cipere voluisti? An non for-
 mosus erat et urbanus, aqua-
 lis Charea? ΜνS. At in-
 terminatus fuerat Charea,
 ambos nos iugulaturum esse
 se, si me cū illo unquā depre-
 henderet. ΜΑ. Quām multi
 autem et alij eadem hæc mi-

nātur. An tu igitur sine amatorib' ob hoc manebis? et pudicè
 ages, perinde ac si non meretrix, sed Cereris sacerdos quæpiā
 fores

ἄα, σήμερον ἀλλῶα δὲ, τί δι-
 σοι διδωκῶν ἐς πλὴν ἰορτῶν;
 Μῆ. ἐκ ἑξῆς, ὦ μαυράειον. Μῆ.
 μόνῳ οὐτῷ δὲ τέχνῳ ἔρρη-
 κῶν ἐπὶ τὸν πατέρα, οὐκ οἶκί
 τῶν καθῆκων ἱσταμένοντα,
 ἐκ ἧς ἴμηνος ἔτησιν, ἀπὸ
 λήσας ἀπωλωσέναι σρα-
 τασόμενῳ, ὅτι μὴ λάβοι, ἀλλ'
 καὶ ἀσθενῶν, ἡμᾶς ἐπιτίθων,
 μήτι αὐτὸς διδόν, μήτι παρὰ
 τῶν διδόντων ἑὸν λαμβά-
 νων. οὐ γὰρ οἶα, ὦ Μυσαείον, ἐκ
 τῶν αἰσθημάτων αὐτῶν αἰσθάνωμαι, ἢ
 τὰ αὐτὰ φρονέοντες Χοαρίαν,
 ὅταν πλεῖστον αὐτὸς, ἢ γὰρ μέ-
 τηρ γὰρ πόρνη πολυτάλαντον ἑξέ-
 ρη αὐτῷ; μνησθῆναι, οἷός τ' ἵσται
 τὰ δακρυῶν ἢ τὰ εὐκλείων, ἢ
 τῶν ὄρων, πρὸς τὴν ἰσότητα
 ταπεινὸς βλίσπων. Μῆ. μνη-
 σθῆναι ἔχων δὲ δῶμα, ὡς
 ἐκ νῦν γὰρ ἀμην, ἀπὸ κα-
 τὰν ἀναγκαζόμενῳ ἢ βιάζομαι.

•

fores? Ac cetera omitto, hœc
 die verò Aloa sunt: quid tā-
 bi igitur dedit, cum celebri-
 tatem hanc peragere? ΜΥ-
 ΣΑ. Ah. non habet, mater
 mea. ΜΑΤ. Quid? an so-
 lus iste artem nullam aduer-
 sus patrem inuenire potest?
 non seruum immittere, quē
 illum decipiat? non a matre
 ipse postulare, minitando
 se in muliniam hinc naviga-
 turum esse, nisi accipiat?
 Verūm sedet nos atterens,
 ac vana spe producens, ne-
 que ipse quicquam dans, ne-
 que a danibus accipere sin-
 nens. Tu verò, ὦ Μυσα-
 ρίον, an putas te octode-
 cim annorum semper fore,
 aut eodem animo futurum
 Chæream? Quando ipse
 quidem diues erit, mater
 autem opimas aliquas ac ben-
 ne dotatas nuptias ipsi in-
 ueniet, an ille tum, putas,

meminerit lachrymarum istarum? aut suauiorum, aut en-
 iam iurisiurandi alicuius, cūm dotem quinque fortassis
 talentorum aspiciet? ΜΥΣ. Meminerit ille: cuius rei ar-
 gumentum illud vique, quod neque nunc uxorem duxit,
 sed cūm a patre cogreitur, ac vim propè pateretur, tamen
 negauit

ὁ ἀρνήσατο. Μά. ὦοις
 μὴ ψεύδῃσθαι, ἀναμύσω δὲ
 σὶ, ὦ Μουσάεσσιν,
 τότῃ.

negavit ducere. MAT.
 Utinam non decipiaris: sed
 tamen admonebo te, Musa-
 rium, aliquando horum.

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

a PVPBLICAE quidem.] τῇ πανδημῳ, ἢ τῇ ἑρατῃ, ἢ
 τῇ ἐκ κήποις. Cognomenta autem Veneris sunt, Pandemus, V-
 rania, & Hortensis. priorum ezymon reddit Pausanias cum ali-
 bi, tum praecipue in Boeoticis & Atticis. Apollodorus in lib. de
 Deis, Athenis ait πανδημῳ vocatam, quod ad forum antiquum
 posita esset, in quo soleret πᾶν δῆμον, hoc est, vniversus popu-
 lus ad coctiones confluere, quas ἀγογῆς vocant. Nicander in ter-
 tiis Colophonias ὄν apud Athenas ait, Solonem πανδημῳ ἱε-
 γόν, id est, ad eam dea Veneris constituisse ex prostitutarum pe-
 cunia. qua de re leguntur carmina comici Philemonis. & ἑγὼ
 quidam sic appellari autumant, ab ἑγῶν, id est, caelo, quod de
 caelo semen igneum cecidisse in mare dicitur, ac natam ē spumis
 Venerem, coniunctione ignis & humoris. Alij potius ex puri &
 sinceri amoris, quasi caelestis, & à corporis illecebris alieni sto-
 gnificatione dictam volunt. Theocritus in epigrammate simul
 meminit huius Pandemi & Vraniae, de Chrysogone oblatio-
 ne. ἢ κήποις & πανδημῳ, ἵλασσε τὴν ἦν ἐπὶ ἑγῶν, ἀγῶν
 αὐτῆς, & χρυσογῶνα: id est, Hæc Venus haud Pandemus di-
 uam dicito placans Vraniam, castæ oblatio Chrysogone. Pau-
 sanias in Atticis ait, Venerem de loco qui dicitur Horti, Hor-
 tensem cognominatam: hoc est (vt ipse loquitur) ἐκ κήποις ἀ-
 φροδῖται: eiusque apud scriptores frequentem mentionem fieri,
 sed sibi huius nominis causam non constare. Ego putauerim ideo
 Venerem eam habuisse cognominis rationem, quod (vt ait in
 primo de Re rustica Varro) Venus sit hortis præposita, propter
 generationem. Quin & Næuius, vt est apud Festum, Venerem
 pro oleribus posuit, vt Cererem pro pane, Neptunum pro pisci-
 bus, dicens coquus, Edi Neptunum, Cererem, Venerem. b In
 summis

summis labris iusiurandum gerentibus.] De amatoribus loquitur, qui Venerem iurans iusiurandum, nō ex animo. Idem in Rhetorum praeceptore: ὁ ὅρκος ἐν ἀκροῖς ἀπὸ τοῦ χείλεος, id est, Es semper in labijs summis periurium.

ΑΜΠΕΛΙΣ ΚΑΙ

Χρυσις.

ΑΜΠΕΛΙΣ ΕΤ

Χρυσις.

ΕΙ τις δ', ὦ Χρυσί, μέτε
 ἡλιοτυπᾷ, μέτε ὀργισ-
 ται, μέτε ἰρράπισι, πο-
 τι, ἢ παλινπρην, ἢ τὰ ἰμάτια
 σφίτοχον, ἢ τὴν ἱράσιν ἐκ-
 σῆσθαι; Χρυσ. οὐκοῦν ταῦ-
 τα μόνον ἰρᾶνται, ὦ Ἀμπε-
 λί, ἀλ' ἁμαρτὰς Ἀμ. ναὶ. ταῦτ'
 ἀνθρώπος θέρμει, ἐπὶ τὰ ἄλλα, φι-
 λήματα καὶ δακρυὰ καὶ ὄρα-
 ποι, καὶ τὸ σωματικὸν ἥκαν, ἀρ-
 χομένην ἔρωτος σημεῖον, καὶ
 φρονιμὸν ἔτι, τὸ δὲ πῦρ ὁλοῦν ἐκ
 τῆς ἡλιοτυπίας ἐκίπνῃ. ὥς, ἢ καὶ
 οἱ, ὥς φης, ὁ Γοργίας ῥαπίσθαι,
 καὶ ἡλιοτυπᾷ, καὶ ἐκίπνῃ,
 καὶ ὄχου ἀπὸ τὰ αὐτὰ σοὶ ἄρ.
 Χρυσ. τὰ αὐτά; τί λέγεις;
 ἀπὸ ῥαπίσθαι; Ἀμ. οὐχί,
 ἀπὸ ἀνιᾶσθαι, ἢ μὴ πῶς μό-
 νοι πῶς βλεποῖς. ἐπὶ ἢ μὴ

ἰρᾶ

ais? ut ille me semper percutiat alapis? AM. Non, sed ut semper illi agere sis si non ad solum ipsum aspicias: quoniam certe

SI quis, ὦ Chrysi, neque
 zelotypus est, neque
 irascitur, neque ala-
 pas inflixit aliquando, aut
 capillos conscidit, aut vestes
 laceravit, pro amatorēne ad-
 huc habendus videtur? CH.
 Proinde ista sola amantiis,
 Ampeli, indicia? AMPE.
 Maxime: siquidem haec viri
 feruentis sunt. Nam cetera
 illa, oscula, & lachrymae,
 & iusiurandum, & crebrò
 venilitate, incipientis & ad-
 huc crescentis amoris signa.
 Caterùm totus hic ignis ze-
 lotypia constat. Quare si te,
 quemadmodum dicis, Gor-
 gias alapis caedit, & zeloty-
 pus est, bene speres licet, o-
 portet ut eadē semper faciat.

CHR. Eadem autem? quid
 nisi

ἰρᾶ γι, τί ἄρ' ἐτι ὀργίζοις, εἰ
 σὺ τίνα ἔτι φορὶν ἱρασίν ἔχοις;
 Χρυ. ἀπ' ἐδὲ ἔχω ἔγωγε, ὅτε
 μάτῳ ὑπὸ λαβὴ τὸν πλεσιόρ
 μιστ' ἄρ, διότι ἄνωγε ἱμνημό
 νωσά ποτε αὐτοῦ. Αμ. καὶ
 τίς ἂν δὲ, τὸ ἔπε πλεσιόρ οἷα
 ὡσα σποδ' ἀξίωσά σι. ἔτω γὰρ
 ἀνίσταται μάκρορ, καὶ φιλοί-
 μισται, ὥς μὴ ὑπερβώλοι-
 το αὐτὸν οἱ ἀντιρασά. Χρυ.
 καὶ μὴ οὗτός γε μόνον ὀργί-
 ζεται, καὶ ῥαπίδ', ἀιδῶσι δ' οὐδ'
 ἄν. Αμ. ἀπὸ δ' ὅσα ἰκλό-
 τυποὶ γὰρ καὶ μάστιγι λυπηθί-
 νονται. Χρυ. οὐκ οἶδ', ὅπως
 ῥαπίσματα λαμβάνειν βόλῃ
 μιν, ὡς Ἀμπελίδιον. Αμ. οὐκ,
 ἀπ', ὡς οἶμα, μεγάλοι ἔρωτες
 γίνονται, καὶ ἂν πύθοις ἀμα-
 λήσῃ. εἰ δ' αἰσιγῶσαι μόνον
 ἔχῃ, ἀρμαραίνονται πως ἢ
 ἱπθυμία. ταῦτα λέγω πρὸς σί,
 ἄκοισιν ὅλοις ἔτισιν ἰταίει
 & σὺ δ' ὀκτωκαίδεκάτης, οἶ-
 μαι,

nisi amaret te, cur quæso
 irasceretur etiam si quem
 alium amatorem habeas tu?
 CHR. At equidem non
 habeo, ille verò nequic-
 quam suspicatus est diui-
 tem istum me amare, ex eo
 quòd mentionem eius fors
 tē aliquando feci. AMP.
 Atque hoc suaue sanè est,
 putare illum à diuitibus ob-
 servari ac coli te. Ita enim
 maiori dolore afficietur,
 magisq̃ emulabitur & con-
 tendet, ne potiores ipso a-
 pud te sint rivales. CHR.
 At verò ille quidem solùm
 irascitur, & alapis cadit,
 nihil autem dat. AMP. At
 dabit postea. Nam zelo-
 typi vel maximè dolore, af-
 ficiuntur. CHR. Nescio
 quo pacto alapas accipere
 me vis, ὦ mea Ampeli AM.
 Haudquaquam ego: sed, ut
 arbitror, maximi amores in-
 de nascuntur, etiam si au-

dias se negligi. Quòd si autem persuasum illi fuerit, se so-
 lùm habere te, elanguescet nescio quomodo libido illa. At
 que hæc tibi dico, quæ iam annos viginti totos merea-
 tricium quæstum exercui. Tu verò annos, ut arbitror,
 decem

μην, ἢ ἑλπίσας ὅτι τυχάνει.
 ἢ βύλα δ' καὶ διηγέσθαι, ἢ
 ἑκατόν ποτε, οὐ πάντως πω.
 λῆρι τῶν ἡρώων Δημόφαν-
 τος ὁ δασιεύς, ὁ κατόπιρ οἱ
 πῶρ ἢ ἰοικίτης, οὐτ' ὅτι πῶ-
 ποτε πλῆον πρὸς δραχμῶν
 δίδωκε, καὶ ἔτιον Διοπύ-
 της ἦναι. ἡρώα δ', ὃ Χρυσ-
 οῖ, ἐπιπόλαιον τινα ἔρωτα, ὅ-
 τι ἰσχυρῶς οὐτε διακρύψω,
 ἔτι ἀπὸ πρᾶξι γινόμενος ἐπὶ
 τὰς θύρας, ἀπ' αὐτὸ μόνον,
 σιωπῶν καὶ μοι ἐνίοτε, καὶ τῶ-
 νδε δὲ μακρῶς ἐπὶ δὲ δὲ ἰσχυρῶς
 τα ποτὶ ἀπὸ λῆρα, Καλλι-
 αδε ἥ ὁ γραφεὺς ἐνδορὺν
 δὲ πρῶτον ἀπὸ λῆρα μοι λοιδόρη-
 σάμενος. ἐπὶ δὲ ποτὶ αὐτὸ μὲν
 Διήλθον ἡμίρην, ἐπὶ δὲ ὁ πῶ-
 σίτις μοι, ὁ Καλλιόδης δὲ ἐν-
 δορὺν ἡμίρην, ἰσχυρῶς αὐτὸς
 ὅτι ἡμίρην τὸν Δημόφαντος,
 καὶ αὐτὸς ἀναφύγει αὐτὸς τὸ
 πρᾶγμα. καὶ ἐπιστὰς ποτὶ, ἀνι-
 σχυρῶς τὴν ἡρώα πῶς θύραν,
 ἑλπίσας ἐπὶ λῆρα, ἐπὶ λῆρα
 σέμ, πρὸς ἑμὶν πῶς ἰσχυρῶς,
 ἅπαν.

emiebat, minabatur se occisurum esse, lacerabat vestem,

decem et octo nataet, aut
 pauciores etiam. Quod si
 autem vis, narrabo etiam
 quæ mihi acciderunt aliqua-
 cio, non adeo multos ante
 annos. Amabat me Demos-
 phantus, senerator ille, mo-
 mentaneo ac leui quodam
 amore, neque ingemiscens, ne-
 que lachrumans, neque etiam
 in tempestiue ac sera nocte
 ad fores ventitans, sed illud
 solum, interdum dormiens
 mecum, idque etiam post lon-
 gum interuallum. Postea-
 quam autem venientem ali-
 quando exclusi (nam tum
 Calliades pictor intus erat,
 datis decem drachmis) primo
 cupio quidem abire, verbis
 me insectatus Postquam au-
 tem multe dies iam transis-
 issent, neque ego ad illum
 mitterem (rursus autem tum
 Calliades intus erat) incale-
 scens tum tandem Demophan-
 tus, etiam ipse ad rem in-
 flammatur. Atque adstans ali-
 quando, cum ianuam observa-
 uisset apertam, flebat, pera-

D d d d

omniaque

ἅπαντα ἰκοῖα· καὶ τέλος, τὰ
 παντὸρ δούς, μόνος ἄχθος ὁκ-
 τὼ ὅλως μὲναι, ἢ γυνὴ δ' αὖτε
 τὰ πρὸ ἅπαντας ἔλινον, ὡς ὅ-
 πω φαρμάκων ἐκμήνα αὖ-
 τὸρ· τὸ δ' ἡμῶν ἄρα ζηλοτυπία,
 τὸ φάρμακον, ὥς, ὡς Χρυσί, καὶ
 σὺ καὶ ἐπὶ τῇ Γοργίᾳ τῷ αὖτε
 τῷ φαρμάκῳ. πλῆσιος δ' ὁ
 θανάσιος ἔσται, ἡμῶν τι ὁ πατὴρ
 αὐτῷ πάθῃ.

talus hic erit, si quando patrem ipsius mori contingeret.

Δ Ο Ρ Κ Α Σ, Π Α Ν-

νυχῆς, Φιλόστρατος

Πολέμων,

D O R C A S, P A N-

nychis, Philostratus,

Polemon,

Α Πολέμων, ὁ ἐκ-
 τημῖν, ἀφ' ὧν α-
 μῶν. ὁ Πολέμων αὖ
 πρὸ τῆς στρατίας ἀνέστρεψε πρὸς
 τῶν, ὡς φασιν. ἑώρακα δ' ἡμῶν
 γὰρ αὐτὸν, ἰφιστεῖν αὐτὸν
 φυρρον ἐμπόρῳ ἡμῖν, καὶ
 ἀπολέθους ἅμα ποτὶς, καὶ οἱ φί-
 λοι, ὡς ἑσθλόν, σιωπῶν ἐπὶ
 αὐτὸν, ἀσπασόμενοι. ἐν το-
 τούτῳ δ' τὸν θεωροῦντα ἰ-
 δούσα, κατόπισιν ἰπόμε-
 νος, ὡς σιωπῶν ἀληθῆς
 μὲν

P Erjmus, ὁ hera, pēa
 rjmus. Polemon ex
 militia reuersus est,
 diuitijs onustus, ut aiunt.
 Vidi autem & ego ipsum
 sago purpura pratexto &
 fibulato indutum, & seruos
 pedisequos vnā cū eo mul-
 tos. Ac amici ut aspexerunt,
 concurrebant ad ipsum, sa-
 lutaturi videlicet. Intea
 rea autem seruum con-
 spicitata à tergo sequentem,
 eum qui cum ipso profectus
 fuerat,

ἦντ' αὐτῷ, ἀρόμην, καὶ αἰεὶ μοι,
 ἔφην, ὦ Παρμενῶν, ἀσπα-
 μνήν προτέρων αὐτῶν, πῶς ἂ-
 μιν ἱπράξατε, καὶ ἢ τί ἀξίον
 τῶν πολλῶν ἔχοντων ἵππων
 ληλῦσθε. Παν. οὐκ ἴδιδ' ἐ-
 γὼ ὧνός, ἀπὸ ἱππῶν, ὅτι μὲν
 ἔσθ' ἔστι, πολλὰ χάρις τοῖς
 θεοῖς, καὶ μέγιστον ἔστι ξένῳ
 Διὶ, καὶ Ἀδελφῷ σπασταί. ἢ δὲ
 σκοινία δὲ ἱπποβάνατο ἀπὸ τί
 πρῶτοι, καὶ ἵπποι ἄντι. ἢ δὲ
 καὶ ἴστο πέσθ' ἔκαστος, ὡς καὶ
 ἀδελφοί, καὶ ἀπὸ μὲν ἔστι Πο-
 λίμων. ὦ, ἄμεινον ἢ παρὰ
 πολλῶν. Δορ. πῶς ποῦν ὧνός
 ἐν ἀρχῇ ἅπαντα, πῶς δὲ σὺ
 ὦν ἂν ἔπορ, ἀπὸ ἀπὸ ἡκούε
 Βυρόμην ἀπὸν. ἱππὸν πρὸς γὰρ
 Παρμενῶνα ἄντις ἡρξάμην, ἢ
 πῶ, ὦ Παρμενῶν, ἰδόμενα τὰ
 ὅσα ὑμῖν ἀπὸ τῶν μίμν' ἔστι
 κλημενὴ μὲν δὲ διακρίων, καὶ
 μέγιστον, ἢ τίς ἐληλῦσθαι ἐκ τῆς
 μάχης, καὶ πολλοὶ τινὲς αὐτῶν
 ἰλίσσοντο, ἰσπαράσθαι τότε τὰς
 κόμας, καὶ τὰ σῖν' ἐνὶ ἡσυχίᾳ,
 καὶ

fuerat, interrogabam, ac, Dic
 mihi Parmeno, inquebam,
 salutato prius ipse, quo pa-
 cto vobis egressi? Et nunquod
 opera precium bellorum con-
 secuti, huc reuerſi estis?
 PAN Non decebat hoc sta-
 tum, sed ila primum, Quod
 quidem seruati estis, multa
 dñs gratia, Et in primis lo-
 ci hospitali, Et Numerus mi-
 litari. Caterum haec sem-
 per rogare solebat qui in-
 agereis, Et ubi essetis Quod
 si autem etiam hoc addidis-
 set, quod Et laetumaretur,
 Et mentionem Polimoniae
 faceret semper. satis id fue-
 rat mul. o DOR. Prafa-
 ta equidem sum statim à prin-
 cipio cuncta haec: ad te au-
 tem non putavi o; us esse, ve-
 rum illa dicere volui, quae
 audiui. Nam ad Parmenom
 nem certe ita iniepi: Eccu-
 bi, Parmeno, iunierunt vo-
 bis aures? Semper enim remi-
 nſcebat vester hera cū la-
 chrymis, Et maxime si quan-

do ex pugna venerat quispiam, multiq; mortui esse dicebantur,
 tu, euertebas tum ermes, et pectus percutiebat, et lugebat

καὶ ἰσχυρὰ πρὸς τὸν ἀγγε-
 λίαρ ἰκάλειω. Παν. ἰὺν, ὦ
 Δορκᾶς, οὕτως ἰχθίω. Δορ.
 εἴτα ἐξῆς, μὴ τ' ὁ πολὺ ἑρόμιω
 ἰκᾶνα, ὁ δὲ, πωδυν λαμπρῶς,
 φησιν, ἀνιστρίψαμην. Παν.
 οὕτω ἡ ἀκᾶν, οὐδ' ἂν πρὸς
 πῶρ, ὥς ἐμὶ μνητό μοι ὁ Πολέ-
 μωρ, ἡ πόθρα, ἡ ἡνχις ἡ ἀν-
 ἡ ἀλαβᾶν; Δορ. καὶ μάλ' α-
 ποτὰ βιαῶτα ἱλίου. τὸ γοῦν
 ἡ φάλασσορ ἐξήγαγε, πλῆθ' οὖν
 πολλῶν, χρυσῶν, ἰωδῆτα, ἀκοῦ-
 θες, ἡ λίφαντα· τὸ μὲν γὰρ ἀρ-
 γυρεορ μὴ δ' ἀειθμῶ ἀγέω αὐ-
 τὸν, ἀπὸ μιδίμνω, ἀπ' αὐτῶν
 πρηνέορ ποτανοὺς μιδίμνους.
 ἔχει δὲ καὶ αὐτὸς Παρμενῶν
 δακτύλιορ ἡ τῶ μικρῶ δακ-
 τύλῳ, μίγιστορ, πολλὸν ὠνορ, ἡ
 ψῆφ' ἡ ἐνὶ βιβλῆς τ' τελεῶ-
 μωρ, ἡ εὐθρά τι λῶ ἡ ἡπολῆς.
 ἄποσα δ' οὐκ αὐτὸν ἡ ἐκλοντᾶ
 μοι διηγῆσθαι, ὥς τὸν Ἀλῶ
 διέβη, καὶ ὥς ἀπὸ κταναρ
 Τυελάτορ ἦν, ἡ ὥς διήτρι-
 ψεν

ad unumquodque nuncium
 PAN. Rectè Dorcas ita
 decebat. DOR. Deinde
 non multò post interroga-
 bam illa quoque ordine. Ille
 autem: Admodum splendi-
 dè, inquit, reuerſi ſumus.
 PAN. Ita autem etiam ille,
 nihil præſatus quòd me-
 minerit mei Polemon, aut
 deſiderio affectus fuerit, aut
 optauerit ſaluam atque in-
 columem me iterum deprec-
 hendere? DOR. Atque
 adeò multa huiusmodi dis-
 cebat. Quod igitur caput
 rei eſt, narrauit diuitias mul-
 tas, aurum, veſtes, ſeruos,
 ebur. Nam argentum qui-
 dem afferre ipſum dicebat
 non ad numerum, ſed ad
 meſuram, multos videlicet
 medimnos plenos. Habebat
 autem et ipſe Parmenò an-
 nulum in digito paruo ma-
 ximum, ac multangulum, la-
 pillusq; incruſtatus in eo erat
 ex tricoloribus illis quidam,

rubebatq; ſupernè. Reliqui autem ipſum, cùm adhuc para-
 rei mihi dicere quo pacto Alyn tranſſiſſent, et ut occi-
 diſſent Tiridatem quendam, et quomodo verſatus ipſe
 Polemon

ψφ ὁ Πολίμων ἰν τῇ πρὸς Πι-
ρίδαε μάχῃ, καὶ ἀπίδαμόν
βοῖ ταῦτα πρὸς ἑγγυλῶσα, ὡς
πρὶ τῶν πάντων σκίψω.
αἱ γὰρ ἰλθῶν ὁ Πολίμων, ἤξῃ
γὰρ πάντως, ἀρσασάμην ὅτις
γυναικίους, ἀναπυθόμεν ὅτι,
εὐροὶ Φιλόστρατον ἴνδον παρ
ἡμῖν, τί οἱ αἰσχροῖα αὐτόν;
Παν. ἰξωείσκαμην, ὦ Δορ-
κάς, ἐν τῶν παρόντων σωτή-
ριον ὅτι γὰρ τὸτορον ἀρσώμε-
ναι, καλὸν, ἰάλαυδον ἱναχόν
ἀνδρότα, καὶ τὰ πάλαι μπε-
ρον ὄντα, καὶ ποτὶ ἀπίσχυρα
μφορ. ὅτι Πολίμων αὐτοῦτον
ἱπανύκοντα, χέσιμον, μὴ
παραδέχισθαι πρὸς ἰτι γὰρ
καὶ ἰχλόντος δῆμ, ὅς καὶ
πρόμην ὅτι πολὺν ἀφόρητος
ἴω, νυνὶ τί οἱ ἀνὴρ καὶ νος ποιε-
ῖσας; Δορ. ἀπὸ καὶ πρὸς ἰρ-
χίται, Παν. ἰκλῶμα, ὦ Δορ-
κάς, ἰπὸ τῆς ἀρείας, καὶ τῆς
μω. Δορ. ἀπὸ καὶ Φιλόστρα-
τος πρὸς ἰρχίται. Παν. τίς ἄνθρω-
πος; πῶς ἄν μιν ἰγὺ ἱκαταπίοι;

Φι.

Polemon in pugna contra
Pisidas efficit: accurrique do-
tum, ut hæc tibi renuncias-
sem, ut quid de omnibus re-
bus faceres, deliberares ipsa
tecum. Nam si veniens Po-
lemon (veniet enim hauddu-
biè postquam à se notos ac
salutantes illos attulerit)
ac resciscens, deprehende-
rit Philostratum apud nos
intus, quid putas quasofa-
cturum ipsum esse? PAN.
Inueniamus Dorcas ex re
presenii tuum consilium, at-
que salutem aliquam. Nam
neque hunc ablegare hone-
stum fuerit, ut qui talentum
nuper dederit, ὅτι pratered
mercator quoque est, ὅτι mul-
ta pollicitus: neque rursus
vile, Polemon talem ac
tantum redeuntem non re-
cipere. Nam prater hæce-
tiam zelotypus est: ὅτι cūm
pauper adhuc intolerabilis
adeò fuerit, quid nunc
non putes illum facturum?

DOR. At etiam accedit, PAN. Deficio, ὦ Dorcas, consi-
lij inopia, ac tremo. DOR. Sed ὅτι Philostratus accedit.

PA. Quæ igitur fiam? quomodo me autem terra absorbeat?

ΦΙ. τί οὐ πίνωμεν ὦ Παννυχί;
 Παν. ἄνθρωπε, ἀπλόηκας
 μὲν οὐδ' ἄρα Πολέμων. ῥό-
 νισθ' φανείς. Πο. οὐτ' οὐδ'
 τίς οἶδ' ὁ πρῶτος ὅμιλος; σιω-
 πῆς; εὐνὸς οἶχε. ὦ Παννυχί, ἐ-
 γὼ δὲ πρῶτος ἐκ Πυλῶν
 διήλθην ἐπαρόμενος ἐπὶ τοῖς
 αὐτῶν δυνάμει καὶ δίκῃ μὲν
 ζωπύοντα, καὶ οἱ χάριν ἔ-
 χω. ἐκ ἑστὶ γὰρ ἀρπαδύσθαι
 παρ' οὐ. ΦΙ. οὐδ' αὖ τίς ἐστὶ
 βίλτισ; Πο. ὅτι Πολέμων ὁ
 Στρεψύτης, Πανδύρην φυνῆς,
 αἰεὶς, χιλιάρχους τὸ πρῶ-
 τόν, νυνὶ δὲ ξανασσας πρῶ-
 ταισιν χιλίαν ἀσπίδα. ἔρας δὲ
 Παννυχίδα, ὅτι ὥμῳ ἐπὶ
 ἀνθρώπων φρονῶν αὐτῶν.
 ΦΙ. ἀπὸ τὰ νυνὶ ὄψεσθαι,
 Παννυχίς ἐμὴ δὲ καὶ ἄλλαν
 ὅρ' ἄλλοι λήψεται δὲ ἄλλοι
 καὶ ἑτέρον, ἐπεὶ δ' αὖ τὰ φε-
 ρία ἡδύμεθα, καὶ νυνὶ ἀπο-
 λῶσθαι μοι, ὦ Παννυχί, τὸ δὲ
 παρ' Οδρύσας χιλιάρχῳ ἔα.

Δορ.

tumq; à me accepit. Accipiet autem & à te tam. ubi o-
 nera seu merces distaxerimus. Ac nunc Pannychi, seque-
 re me, istum autem apud Odrysas Tribunatum gerere sine.

DOR.

PHIL. Quid? cur non pa-
 tiamur, Pannychi? PAN.
 Perdidisti me. ô homo. Tu
 verò salve Potamon, post
 longum ad oculos oblatum
 iterum meis. POL. Hic
 ce igitur quisnam est, qui
 huc ad nos accedens taces?
 Euge abi ô Pannychi. Ego,
 verò ex Pylis intra quintum
 diem huc aduolavi, appro-
 perans videlicet ad talem
 mulierem. Ac merito sanè
 hæc mihi accidunt, tibi que
 adeò gratiam habeo: neque
 enim posthac amplius abs te
 diripiar. PHIL. Tu v-
 rò quis nomen, bo e rit? PO-
 LEM. nomen audis, quod
 Potamon ego. Steriensis il-
 le, ex tribu Pandionis, qui
 Tribunus tantum à principi.
 pro tua: nunc autem totius
 ducis legionis, amator Pan-
 ny hidis. cum eam adhuc
 h. n. a. a. sapere curarem.
 PHIL. At nunc Tribune, Pan-
 ny his hæc mea est, talen-

Δορ. ἰλασθῆρα μὲν δεῖ, καὶ ἀπολευθῆσα, ἢ μὴ θύλῃ, **Παν. τί-
ποῖός Δορκάς;** **Δορ.** ἰοίφαι
ἄμηνον, ὀργίζομεν δὲ οὐδὲν
τι πρᾶναι Πολέμωνι, καὶ μάλ-
λον ἱπιταθῆσιντα [η]λοῦσιν. **Παν.**
ἀθλίως, ἀσπίδων. **Πο.**
ἀλλὰ πάλιν ὁ ὕμν, ὅτι τὸ ὕ-
περ πῶλον τέμνον, ἢ μάλ-
λιν ἰδὼ τοῖσι φόνοις ἰγνυ-
ζυμνασμένης παρὰ μι. τὸς
Θράκας; ὃ Παρμένον. **Παν.**
ἀπλίσμηνος ἡκοι ἐμφράξαν.
τὸ τὸν σφωπὸν πρὸς φάλαγγι.
Πο. ἐπὶ μετὰ πρὸς τὸ ὅπλι-
τικόν, παρ' ἐκέρτατος οἱ σφω-
πὸνται καὶ ζήτοι, οἱ δὲ ἄλ-
λοι κατέκριν. **Φι.** ὡς βριφυλ-
αῖοις τὰτα, ὡς μισοφόνος ἡμῖν
ἀνδρὲς, καὶ μορμαλίνης. σὺ γὰρ
ἀλλικρυφόντα πᾶσι τοῖς ἀπικτα-
νας, ἢ πόλεμον ἔδωκε, ἱρυσά-
τιον ἱφρὸνδρς, τὰ λὰ διμοιεί-
της ὧν, ἵνα καὶ τῷ πρὸς ἀεί-
σωματι. **Πο.** καὶ μὲν ἔσθ' ἡμῖν
ἐλπίον ἱπαδὰν πρὸς οἰόντας
ἡμᾶς

DOR. Libera hæc quidem
est, sequeturque non, nisi volet.
PAN. Quid faciam Doro-
cas? **DOR.** Intro ire me-
lius. Nam Polemoni adesse
irato, haudquaquam facile
aut tutum est, et magis in-
cendetur amulando. **PAN.**
Si placet, eamus intro. **PO.**
At prædica vobis, quod ho-
die postremum potabitis, aut
ego frustra adsum, tantis ca-
dibus exercitatus. Thracas
huc Parmeno. **PAR.** Ar-
mati adsunt, cingentes an-
giportum phalange. Ac in
fronte quidem, qui grauis ar-
matæ sunt, in viroque au-
tem latere funditores et sag-
gittarij, ceteri a tergo loca-
ti. **PHIL.** Tanquam infans
tibus nobis hæc, o stipendia-
rie, minitaris, ac larvis ne-
quicquam nos territas. An
tu verò unquam gallum ali-
quem gallinaceum occidisti?
aut etiā bellum vidisti? Cam-
stellū, ut multū, praesidio te-

nuisisti, fortasse dum manipularis quispiam, ut tibi hoc interim
gratificando concedam. **POL.** At verò scies pauld post,
ubi nos acie in dextrum conuersa aduentare spectabis, armis

ἡμᾶς ἐπὶ δόρυ θάσση, σίλκον.
 τας δὲ οὖλοισι. Φι. ἤκτι μὲν
 νορ σὺν κλασάμφοι ἐξω δὲ,
 καὶ Τίβυς οὐτ', μὲν τ' ἔρ
 οὐτ' ἐπὶ ταῖς μοι, βάλλοντες
 ἡμᾶς λίθοις τὴ καὶ ὀστέοις,
 οὕτω διασπείδοντες, ὥς μὴ
 ἔσονται ῥιζοιοὶ, ἔχοντες ἐδύναται.

resplendentes. PHIL. Ad-
 uentate modò conferri atq̃
 instructi. Ego verò & Ti-
 bys iste (nam hic solus me
 sequitur) iaciendo cū sa-
 xis, tum testis ostraceis, ita
 dispergemus, vos, ut neq̃ quò
 veriamini, scire tum possitis.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ

& Δροσῆ.

CHELIDONIUM

& Drose.

ΟΥκ ἔτι φοιτᾷ παρὰ
 σὲ, ὦ Δροσὲ, τὸ μα-
 ράνιον ὁ Κλινίας; ἢ
 ἔρ ἰώρακα πολλὸν ἤδη χρό-
 νος αὐτὸν παρ' ὑμῖν. Δρο.
 ἔκ ἔτι, ὦ Χελιδόνιον, ὃ ἔρ δι-
 δασκαλὸς αὐτὸν ἄρξει μηκέτι
 μοι πείσιναι. Χι. τίς οὐτ';
 μὴ τι τὸν παιδοτροβίῳ Διότι-
 μονίδεας, ἐπὶ ἐκείνους γὰρ ἐ-
 λ' ἔμ μοι. Δρο. ἔκ, ἀπ' ὁ ἑὸς
 κισσὸς φιλοσόφων ἀρλῆμ' ἔ-
 λειπάντ'. Χι. ἔ σκυθρῶ-
 πορ λίδεας, τὸν διαγῶν, τὸν
 βαθυπύγωνα, ὃς ἦσθι μὲν τὰ τ'
 μαθητῶν περὶ πατέρ' ἐν τῇ
 ποικίλῃ. Δρο. ἐκείνους φημι
 τὸν

NON ampliùs venti-
 tat ad te, Drose
 adolescentulus ille
 Clinias? Non enim vidi lon-
 go iam tempore apud vos i-
 psum. DRO. Non am-
 pliùs, Chelidonium. Nam
 præceptor prohibuit ipsum
 ampliùs ad me accedere.
 CHE. Quinam iste? num
 exercitiorem istum puerorum
 Diotimum dicis? Nam is cer-
 tè amicus mihi est. DRO.
 Non, sed perditissimus iste
 philosophorum Aristænetus.
 CHELID. Teiricum i-
 stum dicis & hirsutum, pro-
 funda barba, qui cū ado-

lescentibus consuevit deambulare in portucupicta? DRO. Il-

lum

παγγέλα ἔχουσα. πῶς με οἶα
 διάσῃ τὸ μετὰ ταῦτα οὐκ
 ἔχουσα ἀκούσαι, ὅ, τι μοι πεί-
 πονθεν ὁ μαρακίσκος; ἀλλὰ
 μὴ λήθησά τι αὐτόν, ἔλ-
 γον· ἢ τινὸς ἀπῆκες ἡρώδης,
 μισήσας ἐμὴν, ἀπὸ τοῦ πατρὸς
 διεκάλυψε αὐτόν. ποτὶ αὐ-
 τοιαῦτα ἔσπιρον. ἤδη δὲ
 περὶ δαίμων ὄψιαν ἔκω ὁ
 Δρόμων, τὸ γραμματίον
 τοῦτ' ἀπὸ τοῦ κομίζω. ἀ-
 νάγνωθι λαβοῦσα. ὦ Χελιδό-
 νιον· οἶδά γ' ἄντου γραμ-
 ματα. Χι. φίρ' ἰδὼν τὰ
 γράμματα, οὐ πᾶν ἔφη,
 ἀπὸ τοῦ πιστοσυρμένα, ἀνελ-
 τεισάμενος τινὰ τῷ γράφῳ.
 τὸ λίγαν δὲ, πῶς μὲν ἐβλή-
 θάσιν, ὦ Δροσὲ, τὸς θεῖς ποιῶ-
 μαί μάρτυρας. Δρο. ᾠ, ᾠ,
 τάλαρ, ὅτι τὸ χαίρειν πρὸς
 γράφει. Χι. καὶ νῦν δὲ ἡ κατὰ
 μῖσος, ἀλλὰ κατὰ ἀνάγκην
 ἀνέπαυμαι σὺν τῷ πατρὶ γ' Ἀει-
 πανίτῳ παρίδωκε μὲν ἐλποῦ-
 φ' ἄν

quod renunciaret. Quo-
 igitur pacto post illa tum
 affectam putas? quæ conit-
 cturam facere nusquam po-
 teram, quidnam esset quod
 adolescenti huic accidisset:
 sed ita mecum dicebam:
 Numnam ægrè illi aliquid
 feci? aut numquam aliam
 amat, me prorsus? aut num-
 pater venit ipsum? Mul-
 ta adeò huiusmodi mecum
 ipsa volebam. Porro au-
 tem circa multam vespere-
 ram venit Dromo, literas
 has ab alio asserens. Acci-
 pe Chelidonium, ac lege.
 Scis enim literas videlicet.
 CHE. Age videamus. Ac
 literæ quidem ipse non ad-
 modum planè scriptæ, sed
 incompositæ, et malè co-
 agmentatæ, properantiam
 quandam sribentis indi-
 cant. Sic autem sonant: Quo-
 quidem pacto amārim te,
 mea Drose, testes facio
 deos. DRO. Væ væ mi-

fera mihi, neque salutationem à principio adscribit. CHE.
 Et nunc autem non odio aliquo, sed necessitate coactus
 deferro te. Nam me pater Aristaneto tradidit, ut philo-
 sophia

φῆρ αὐτῷ, ἐκείνους, ἵμαθι γὰρ
τὰ καθ' ὑμᾶς. ἅπαντα, πάλιν
πολλὰ ἐπιτιμῆσαι μοι ἀπρὸς
θεῶν λίγων ἰταύρα σιωπῆσαι,
Ἀρχιτέλους καὶ Ἐρασικλείας
ἦδ' ὄντα· πολὺ γὰρ ἄμανον
εἶναι, πλὴν ἀριπλῶ πετιμῆν ἢ
ἡδονῆς. ΔΡΟ. μὴ ὀρῶσιν ἱ-
ποτὸ ὁ λῆρ· ὅτι κἄν· ὅτι, ὡς
τα παιδῶν τὸ μαράκιον.
Χ. ὥς ἂν ἀγκυ πᾶσι δὲ αὐ-
τῷ παρακολυθῇ γὰρ ἀκείδως
παραφυλάσσων. καὶ ὅπως, ὅτι
περὶ ἡμᾶς ἄλλω ὁ δὲ γὰρ ἱ-
στῶ, ὅτι μὴ κἄν. ἂν σωφρο-
νοῖμι, καὶ πάντα πᾶσι δὲ αὐ-
τῷ, πᾶσι δὲ αὐτῷ πᾶσι δὲ αὐ-
τῷ ἰσοδοῦμαι, καὶ ἡδονῆς
κατοχῆς· ὅτι, ὡς νόμοις πε-
ρὶ γυμνασμιῶν. ταῦτά γε μὴ
δὲ ἱστορεῖται, πᾶσι δὲ αὐ-
τῷ ὅτι μοι αὐτῷ, καὶ μίμ-
νησο Κλαυδίου. ΔΡΟ. τί σοι
δοκεῖ ἐπιστολῇ, ὅτι Χιλιδόνιον;
Χιλιδ. τὰ μὲν ἅμα, ἢ ἂν
Σεν

sofhiæ dem. apud illum o-
peram. Atque illè (cognos-
uit enim cuncta quæ ad nos
pertinent) multis admodum
obiurgavit me, inhonestum
esse dicentem, cum merem
vivere habere me, Archi-
telis & Erasicleæ filium.
Longè enim melius esse,
virutem anteponeere volus-
ptati. DRO. Vi nunquam
ad maturitatem perveniat
nugator ille, qui talibus a-
dolescentem instituit. CHE.
Quamobrem necesse mihi
est parère illi. Assequitur eo-
nim me, diligenter ubique
observans: & in summa, ne
aspicere quidem abum quem
quam præter ipsum solum
mihi licet. Quòd si verò
temperanter & pudicè vi-
yam, ipsique per omnia obe-
temperem, pollicetur pro-
fus beatum fore, præclarum-
que ac fortem me redditu-
rum esse, laboribus ad hoc

antè præexercitatum. Hæc tibi vix adeò scripsi, me ipsum
suffragatus paululum. Tu verò feliciter mihi vale, & me-
muneris Chniæ. DRO. Quid igitur videtur tibi epistola
hæc, Chelidonium? CHE. Quod ad cætera quidem attinet,

Scythi.

Σκυθῶν ῥήσις, τὸ δὲ μίμνημι
 Κλεινίς, ἴσῃ τινὰ ὑπόλοιπον
 ἱππίδα. Δρo. ἡμoι οὐτoς
 ἔδοξεν ἀποπνεύειν δ' οὐδ' ὑπὸ
 τῇ ἱρωίῳ. ὁ μὲν τοι Δρόμων
 ἔφασκε παύσασθαι τινὰ. ἔ-
 σαι τὸν Αἰεταίντορ, καὶ ἐπὶ
 πρῶτα τῶν μαθημάτων,
 ποιῶναι τοῖς ὑποστατοῖς τῶν
 νόμων, καὶ ἰδίᾳ λογοποιεῖν
 πρὸς τὸν Κλεινίαν, ὑποσχίσε-
 τινὰς ὑποσχύνεσθαι, ὡς εἰς
 θίον ἀφ' αὐτῶν. ἀλλὰ καὶ
 ἀναγνῶσκοντες αὐτῶν ἱρω-
 τικὰς τινὰς λόγους πῶς πα-
 λαιῶν φιλοσόφων πρὸς ἑμα-
 ρητάς, καὶ ὅλως, περὶ τὸ μέ-
 γαλον ὄντα, ἀπὸ δὲ καὶ τῶ
 πατρὸς τοῦ Κλεινίου καταρῶν
 ταῦτα Χι. ἰχθῶν, ὃ Δρo-
 σὶ, γαστρίσαι τὸν Δρόμονα.
 Δρo. ἰγαστρίῳ, καὶ ἄνω δ'
 τότε ἰμός δ' ἐπὶ λείνεται ἡ
 ἡμῶν τῆς Νωρίδ' ὅ. Χι.
 ὁρῶν, πάντα ἔσαι καλῶς, ἰ-
 γὰρ δ' ἐπὶ πηγὰς μoι δoκῶ
 ἐπὶ

^a Scythica, ut aiunt oratio-
 illud autem, memineris Cli-
 nia, spem quandam adhuc
 reliquam prae se fert. DR.
 Etiam mihi ita videtur. Pro-
 inde pereo amore. Cates-
 rum Dromo dicebat etiam
 praederaſtem quendam esse
 Aristanetum, & praeſextu
 doctrinae consuetudinem ha-
 bere cum pueris venustis-
 simis, & privatim oratio-
 nem habere cum Clinia, polo-
 licitationes quasdam faci-
 endo, quod videlicet digne
 similem illum redditurus
 sit. Quin & amatorios
 quosdam sermones philo-
 sophorum veterum ad disci-
 cipulos suos idem, inquit,
 cum illo legit, & inſum-
 ma, totas circa adoleſcent-
 tem est. Interminatus au-
 tem etiam est, patri Clin-
 niae ista se dicturum esse.
 CHE. Oportebat, Drose,
 Dromonem ipsum inſcere,
 ac lauius paulo accipere.

DR O. Inſcaui hominem, & praeter hoc autem etiam
 meus est. Nam & ille gustauit Nauridem. CH. Bonum ani-
 mum habet: omnia recte ſenti. Ego vero etiam inſcribere in
 pariete

ἐπὶ τοῖς ἐν Κιραμακῷ,
 ἔνθα ὁ Ἀρχιτέλης ἔσθι πει-
 πατᾶν, λεισάνειτο & σφραῖ-
 ρα Κλαυίαν· ὥστε καὶ ἐκ τούτου
 τι σκυθισμῶν τῇ παρὰ τοῦ
 Δρόμωνος & Σαβόλῃ. Δρο.
 πῶς δ' ἂν λάθοις ἐπιγράφα-
 θαι; Χι. τῆς νυκτὸς, ὃ Δρο-
 σὴ, ἀνδρακα ποθὲρ λαβοῦ·
 Δρο. εὔγε, συστράται μόνον,
 ὃ Χιλιδόνιον, κατὰ τ' ἄλλας
 ἰόν & Αἰσωνίτη.

pariete volo in Ceramico,
 ubi Architeles deambulare
 solet : Aristanctus corrum-
 pit Cliniam, ut ex hoc quo-
 que aliquid concurrat ac fa-
 ciat ad delationem Dromo-
 nis. DRO. At quomodo
 id clām facies, ne deprehen-
 daris? CHE. Noctu, Dros
 se, carbone alicunde sumpto.
 DRO. Rectē sanē. Coma-
 milita modō, atq̃ auxiliare,
 mea Chelodonium, aduersus

arrogantem ac vanum istum Aristanctum.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

[A SCYTHICA vtiunt.] ἡ δὲ τοῦ Σκυθῶν φωνή, id est,
 Scytharum oratio. eo autem proverbij vice vtiitur Lucianus,
 tum hic tum alijs aliquot locis : & Aelianus in epistolis. Græ-
 ci autem quicquid agreste, quicquid barbarum ac seuum in-
 telligi volunt, id Scythicum appellant. Diogenes Laërtius in Vi-
 tis philosophorum, putat hoc proverbium natum esse ab Ana-
 charsidis asperitate. Nam is Scytha natus, inter celebres phi-
 losophos habitus est Athenis. Sentis autem Lucianus hic in
 calce literarum, fuisse quiddam minus dictum,
 reliqua nihil præ se ferre hu-
 manitatis.

ΤΡΥΦΑΙΝΑ ΚΑΙ
Χαρμίδης.

ΤΡΥΦΗΛΕΝ, &
Charmiaes.

Ε Τῶρα μὲν τίς παρὰ-
λαβὼν, πέντε δραχ-
μας τὸ μισθωμα διδὼς
καθάδεν ἀπρσφάδης, δια-
κρίων καὶ εὐφρων; ἀπ' οὗ-
τι πειπνῶναι ἡδίστως, οἶμαι,
οὔτε διαπνῆσαι μὲν ὅτι
ἡδύς. ἔκλεσεν δὲ καὶ παρὰ
τὸ δῆπνον, ἰώρων μὲν. καὶ
νόω δὲ οὐ διακρίοιπας ὅλον
πύλον, ὥστε βριφῶν τὰ
οὖν, ὃ Χαρμίδης, τί
νῦν ἔνικα ποιεῖς; μὴ ἀπρ-
σφάδης; ὡς ἂν τοῦτο ἀ-
πολαύσῃ τῆς νυκτὸς, ἀγρυ-
πνήσασα μετὰ σου. Χαρ-
μίδης μὲν ἀποκρίσας, ὃ Τρύ-
φην, καὶ οὐκ ἔνιχον
πρὸς τὸ δῆπνον. Τρύ-
φην μὲν οὐκ ἔμοῦν ἔρως, δῆ-
πον οὐ γὰρ ἔχω μὲν ἡ-
μίλει, καὶ ἀπώθου μὲν, πει-
πνῶναι θέλου. καὶ τί-
νῦν, διενέχισεν τὸ μετὰ τὴν
μῶν

A Mica autem quis-
piam accepta, &
quinque drahma-
rum merced- data, auct-
sus dormit, lachrumans ac
gemens? Sed neque po-
tasti lubenti animo, opi-
nor neque cenare solus vos
lusti. Flebas autem etiam
inter cenandum. aspicie-
bam enim. & nunc autem
non desinis ululare, per-
inde atque infans aliquis.
Ista igitur, o Charmide;
cuius gratia facis? Ne quae-
so me celes, ut vel hac
parte consequar aliquid ex
nocte hac, quam totam
hucusque tecum vigilaui.
CHARMID. Amor me
perdit, Tryphena, neque
malum hoc amplius susti-
nere possum. TRYPH.
At quod me quidem non a-
mes, manifestum est: neque
enim ita negligeres me, cum

protè habeas, atque abs te repel'eres, quoties amplexari
te volo: denique etiam quasi quodam septo interposita veste
inters

ἦν τῷ ἰρατίῳ, διδίδας μὴ
ψάσαιμι σου. τίς δ' ὁ
μὲν ἰκάνη δειρ, ἀπὶ. τὰ-
χα γὰρ ἄν τι καὶ σωτηρίσας-
μαι πρὸς τὸν ἔρωτα οἶδα γὰρ
ὡς καὶ τὰ τοιαῦτα διακονῶ-
νται. ΧΑΡ. καὶ μὴ οἶδα
καὶ πάλιν ἀκείῳς αὐτῷ, κα-
κάνη σί· οὐ γὰρ ἀφαιρὲς ἐ-
ταῦρά δειρ. ΤΡΥ. αὐτὸς ὅ-
νομα, ὃ Χαρμίδης. ΧΑ. Φι-
λημῶτιον, ὃ Τρυφῆνα.
ΤΡΥ. ὅποτις ἀνὴρ; ΔΙΟ.
γὰρ ἄσι, τὴν ἐκ Περαιῶς, τὴν
ἄρτι διακονοῦμεν, ἐξ ἑ-
ρῆ Δάμνητος, ὃ νῦν στρατη-
γοῦντος ἑός· ἢ τὴν ἱταῶρα,
ἣν Παγίδα ἐπικαλεῖται; ΧΑΡ.
ἱκάνη, καὶ ἱκάνηκα ὃ λαοκτο-
νῶν, καὶ σωτήριον πρὸς
αὐτῆς. ΤΡΥ. οὐκοῦν δι' ἱκάνη-
ν ἐκλεῖται; ΧΑΡ. καὶ μά-
λα. ΤΡΥ. πολλὸς δ' ἄνθρωπος ἐστὶ
ὅς ἱκάνηται, ἢ νοτιῶν τίς ἐστι
ΧΑΡ. ὃ νοτιῶν, ἀπὸ μὲν οὐ
ἐκλεῖται οὐδὲν ἀπὸ Διονυσίου,
ὅτι

intercluderes, metuens vides
licet ne te tangam. Sed ta-
men quanam illa est, dic
mihi. Fortassis et nimirum
ipsa non nihil ad amarem
istum tibi contulero. Scio
enim quo pacto conveniat
huiusmodi res administra-
re. CHAR. At verò nosti
atque admodum probe is-
tam, et rursum illa te quo-
que: neq; enim obscura adeò
meretrix est. TRYPH. At
nomen mihi cedo, Char-
mide. CHARMID. Phil-
lematium, ὃ Tryphena.
TRYPH. Vitam dicis?
duæ siquidem sunt. Illamne
ex Piræo, quæ nuper adeò
mulier facta est, quam Dam-
myllus amat, eius qui nunc
exercitum ducit, filius: an
alteram, quam cognomento
decipulam vocant? CHA.
Illam equidem, atque adeò
capius ab ea et compre-
hensus miser sum. TRYP.
Ob illam itaque plorabas?

CHAR. Atque admodum. TRYPH. Multum autem
temporis amasti illam, an nuper adeò cepisti? CHA. Haud
nuper adeò, sed menses propè septem sunt, à Dionysio
vsque

ὅτι πρῶτον εἶδον αὐτὸν. Τρ. ἔδωκε δ' ὅλῳ ἀκείῳ, ἢ τὸ πρόσωπον μόνον, καὶ ὁ δὲ τοῦ σώματος φανερὰ, ἃ ἔδωκε Φιλεματίῳ, καὶ ὡς ἰχθὺν γυναικα πρῶτον καὶ τιτάρων κοντα ἔτη γιγνομένην ἤδῃ. Χαρ. καὶ μὴν ἰπόμενυται, δύο καὶ ἑκοσίμην ἄς τὸν ἰσόμφορον ἰασηβοῦ διῶνα τήλιστα. Τρ. οὐκ πο. τί τοις πιστεύσας ἄν, τοῖς ἰκάνοις ὄρεοις, ἢ τοῖς σκαυτῶ ὀφθαλμοῖς; ἰπρίσκειναι γὰρ ἀκείβῳ, ἐποδὲν ἴσας ποτὶ τὰς κροτάφους αὐτῆς, ἔνθα μόνον τὰς αὐτῆς τεύχας ἔχει, τὰ δὲ ἄλλα, φρονικῇ βαθεῖα. περὶ δὲ τοὺς κροτάφους, ὁ πόταρ ἀδυσίση τὸ φάρμακον, ὃ βωπίζεται, ἐποδωνκαίνεται τὰ ποταλά. καὶ τοι τί τοῦτο, λιλάσας ποτὶ καὶ γυνυλὺν ἰδῆν. Χαρ. οὐκ ὡς ποτὶ μοι πρὸς τοῦτο ἰνὶ δῶκεν. Τρ. ἢ πρῶτος; ἰπρίσκει γὰρ μὴ γὰρ ὁ σόμφορ σὶ τὰς αὐτῆς γυνυλῶν, καὶ,

usque videlicet, ex quo prius eam illam vidi. TRYP. Vidisti ne autem totam ipsam diligenter, ac faciem solum, easque corporis partes quae in aperto sunt? Et quae vidisti, Philematij ne erant, atque ita uti conueniebat esse mulierem quinque et quadraginta annos iam natam? CHAR. At verò deierat illa, secundum supra vigesimum modò ad proximum Decembrem completurà esse se. TRYP. Tu verò utrum credis iurijurando illius, an proprijs oculis? Contemplare enim diligenter, suspiciens aliquando ad tempora illius, quo loco solò suos crines habet: nam caeterà, impostura mera. Circa tempora autem quoties medicamentum quo infici solus, languescit, ac vim suam remittit, albescit plerumque. Quamquam quid hoc attinet? Coge aliquando ut nu-

dam quoque spectandam se tibi exhibeat. CHARMID. At nunquam mihi in hoc consentire voluit. TRYP. Merito sane. Sciebat enim abominaturum esse te canos ipsius capillos

ἄλλ', ὅλη δ' ἀπ' τοῦ αὐτοῦ ὅς τις
τὰ γόνατα παρδῶλα τοιγάρ,
ἔπειθ' ἐν δ' ἰκέρουσι, τοιαῦτα μὴ
σωθῶν, ἢ περὶ τὰς καὶ ἐνύπνιον,
καὶ ὑπὸ ῥήρα; Χα. ναι, ὦ Τρύ-
φωνα, καὶ τοιαῦτα παρ' ἱ-
μῶ λαμβάνουσα. καὶ νῦν ἰπὸ δὲ
χιλίας αὐτόσφι ἐν ἑχέον διδόν-
σαι ῥαδίως, ἅτε ἰσὺ παρὶ φθ-
λομένη τριτόμῳ, Μοσχίως
να ἰσθίξαι μὲν, ἀπὸ πλάσσειν,
ἀντ' ὧν λυπῶσαι καὶ αὐτὸς θί-
κων αὐτῶν, οἱ παραλήψαι.
Τρύ. μὰ τὴν Ἀφροδίτην ἐκ
ἄνθρωπον, ἢ μοι πᾶσι τις, ὡς
ἐπὶ τούτοις παραλαμβανοίμην
λυπῶσαι ἄνθρωπον, καὶ ταῦτα, Φι-
λημάτιον τὴν σοφόν. ἀπὸ ἄ-
παμι καὶ τῇ ἑδῇ τρίτον τῶν
ἡσυχῶ ἀνελκυσθῶν. Χαρ. μὴ
οὐκ ἔγω πάχως, ὦ Τρύ-
φωνα. ἀπὸ ἄλλῃ δὲ ὅτι, ἀ-
φῆς περὶ Φιληματίου, τὴν
φράσιν, καὶ ὅτι βάνηται,
καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων, ἔδῃ πᾶσι.
παρ' ἄνθρωπον ἔτι διωαίμην αὐτῇ.

Τρύ.

capillos. Caterum tota à
collo ad genua usque Par-
dali similis est. At tu laichru
mabaris, quòd cum tali non
coires? Fortassis autè etiam
agré tibi faciebat. Superbā
gerobai sese. CHAR.
Sanè verò. Tryphena: hoc
quamvis tam multa à
me acciperet. Ac nunc qui-
dem postquam mille peten-
ti, facile ac statim dare non
potui, utpote qui patrem
habeam parcum et tena-
cem, Moschione intrò ad se
recepto, me exclusit. Ob
quæ, dum illi vicissim agré
facere volo, te assumpsi.
TRYP. At ego, per Vene-
rem, haudquaquā venissem;
si quis prædixisset mihi, ob
id solum assumptam esse me,
ut alteri agré facerem, præ-
ferim Philematio huic, ca-
pulo videlicet. Verùm ab eo.
Iam enim tertium hoc cecis-
ni gallui. CHAR. Ne tu va-
tique tam statim, mea Try-

phena. Nam si vera ista sunt quæ de Philematio dicis,
coma videlicet supposititia, et quòd tingitur, et vi-
gilinet illa, ne aspicere quidem amplius illam potuero.

Esse

TRYP.

Τρύ. ἰρὸ πᾶν μήτερα, ἢ ποσ
τελείηται μοι' αὐτῆς· περὶ
φρὶ τῶν ἱτῶν ἡδὲ ὁ πάππ'·
ἀκλῆσινταί σοι, ἢ γίγν'· τι.
Χαρ. οὐκοῦν ἱκανὸν ὧς ἑαυτῇ
ἐκάνη, ἀφ' ἧς ὧς μὲν ἤδη τὸ
σχετῆχισμα, περὶ δ' ἁπλῶν δὲ
ἀπλήρους, καὶ φιλοῦν, καὶ ἀ-
ληθῶς σωῶν, Φιλημάτιον
δὲ ποτὶ ἀχαρίτω.
Et coëamus, Philematium autem longè valeat.

TRYP. Interroga matrem,
si quando cum illa laui for-
iè. Nam de annis etiam anus
narrare ibi poterit, si modò
vixit etiamnum. CHAR.
Promde postquam talis illa
est, auferatur quidem iam à
medio septum hoc, amplexer-
mur autem mutuò, atque o-
sculemur nos, ac tandem ven-
te coëamus, Philematium autem longè valeat.

ΙΟΕΣΣΑ, ΠΥΘΙΑΣ
Ἐ Λυσίας.

ΙΟΕΣΣΑ, ΠΥ-
thias, Ἐ Lysias.

ΘΡΥΠΗ, ὦ Λυσία,
πῶς ἐμὲ; καὶ ἡ-
λῶς, ὅτι μήτε ἀρε-
γῶν ποτὶ ἔγχεσά σοι,
μήτε, ἀπὲκλῆσσαι θέοντα, ἔν-
δορ' ἔτιρ'· ἀπὸσα μὲν παρ-
ραλογισάμενον τὸν πατρί-
δα, ἢ ὑπερλόμενον τῆς μητρός,
ὡς ἀπᾶσα ἐμοὶ τι κομίσαι,
ὅποια αἱ ἀπᾶσα ποιοῦσιν·
ἀπ' ὧν ἐξ ἀρχῆς ἀμύθοι.
ἀξύνετον ἡσυχία μὲν. οὐ-
δα, ὅσους ἱστας παρὶν μ-
ψάμω, Ἡδοκλῆα τὸν πρῦτα.
Nostine quàm multos amatores reiecerim? Eihoclem vide-

INSOLESCIS igitur, ὦ Ly-
sia, aduersum me? Eirene
Etè sanè, quandoquidem
neque argenti vnquam
abs te poposci: neque ve-
nientem exclusi; alterum in-
tus esse dilectans, neq; de ceo
pto patre, aut ex matris re-
bus aliquo substracto, coëgi
te mihi asferre quippiam,
perinde atque alia facere so-
lent: sed statim ab initio in-
de, nulla data mercede, atq;
asymbolum recepi te intro.
licet,

ὄντα νῦν, καὶ Παυλίωνα τὴν
ναυκλήτορα, καὶ τὸν σωίτην
ὁ Μελισσορ, καὶ τοὺς ἑταίρους
ἀφ' αὐτῶν ὡς τὸ πατρὸς καὶ
ἐνείκερ αὐτὸν ὄντα τῆς ἐξίας.
ἰὼ δὲ σὺ, τὸν Φάωνα μόνον
ἔχω, ὅτι τινὰ πρὸς ἐλπίδα
ἔτιρον, ὅτι πρὸς ἐλπίδα, ὅτι μὴ
οὐκ ὤμω ἢ ἄνθρωπος ἀληθὴς
ἦν, ἃ ὤμωσεν, καὶ ἄρ' ἐπὶ τὸ ὅτι
πρὸς ἐλπίδα, ὡς περὶ τὸ Πρωτό-
πιν, ἰσοφρονέων, ἐπιδομαίνης
τῆς μητρὸς, καὶ πρὸς τὰς φί-
λας ἐγκαλέσης. σὺ δὲ, πᾶσι
ἔμαθες, ἰσχυρότερον ἔχω με,
τίτην ἔχω ἐπὶ σοί, ἄρτι μὲν
Λυκαίαν πρὸς ἐλπίδα, ἰμοῦ
ὄρεστος, ὡς λυποῖς ἐμὲ ἄρ-
τι δὲ σὺ ἰμοὶ κατακέμε-
νός, ἐπὶ νῦν Μαγίδιον τὴν
ψάλτριν. ἰὼ δὲ ἐπὶ τῆς
λακρύῳ, καὶ σωίτην ὅπως
φοιτῇ. πρὸς δὲ, ὅπου
σωίτην, ὁρᾶσθαι καὶ σὺ
καὶ Δίφιλόν, παρῆσθαι καὶ
ἐν ἀλλήλοις Κυμβάλιον, καὶ
Πυρρα-

licet, cum qui nunc inter se-
natores est, Passionem nau-
clerum. & coequalem iuven-
Melissum: quanquam etiam
nuper adeo pater eius mora-
tuus esset, ac dominus ipse
factus bonorum omnium.
Ego vero te, Phaonem scili-
cet meum, solum habebam,
neq; aspiciens neque admit-
tens alium quenquam prae-
ter te. Arbitrabar enim stul-
ta ac demens, vera illa esse
quae iurabas: & ob hoc ani-
mum tibi adueriens, perina-
de ac Penelope illa, pudicè
ac castè agebam, clamantè
atq; increpantè ob hoc man-
ire, & apud amicas accu-
sante me. Tu vero posteaquàm
intellexisti me obnoxiam ha-
bere te, cui quae iam ex te pem-
perissem, nunc quidem ad
Lycaniam alludebas intuen-
te me, nimirum ut agere mi-
hi faceres: nunc autem iux-
ta me accumbens, Magis-
dium laudabas, psaltriam
istam videlicet. Ego vero ob hac lachrymor, & sentio con-
tumeliam. Paulò autem antè, quando compotabatis Thra-
& in & Diphilus, aderam & tibia Cymbalium, &
Ecce 2 Pyralis,

Πυρακίς. ἰχθρὰ ὄσα ἰμοί. οὐ
 δὲ τῶτ' ἄδ' ἔσ, πλὴν Κυμβάλιον
 μὲν, ὃ μοι πάννυ ἰμῆλυσεν, ὅτι
 πνυτάκις ἰφίλησας σιαστόν
 ᾧ ὕδριζον, τοιαύτῳ φιλῶν.
 Πυρακίδα δ' ὅσον ἔσους, καὶ
 πῶν ἄν, ἰκάνῃ μὲν πίδαξας
 τὸ ποτήριον, ἀρδιδὸς δὲ ὡς
 παδί, πρὸς τὸ δὲ ἰκίλων, ἃ
 μὴ Πυρακίς ἀντίσται, μὴ ἄν
 ἀπὸ ἰχθίου. τίλ' ὅ, τὸ μήλο
 ἀρδακὼν, ὅποτε δ' Δίφιλον
 ἔδωκε ἀσχολεύμενον, ἰδέσθαι ᾧ
 Θράσωνι, πεκύψας ὡς, ὡς
 σῶως πεσηκόντισας ἐς τὸν
 λόλον αὐτῆς, ἔδ' ἡλαθῆναι
 παρώμῳ ὅτι μὴ ἢ φιλῆσα
 σα, μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ ὡς
 ἀρδισμῷ παρὶθύσας. ταῦτα
 οὐκ τίν' ὅτι ἔργα ποιεῖς, τί σε
 ἢ μέγα ἢ μικρὸν ἡδίκησα,
 ἢ λυγρὰ ἰχθ' ; τίνα ἔτι
 ρορ ἔδωκε, οὐ πρὸς μόνον σὺ
 ἔδ' ὡς μέγα, ὡς Λυσία, τὸ ποί-
 ῃς, χυώσας ἀθλιον λυπῶν,
 μὲν μὲν δὲ

igitur cuius gratia facis ? Quae te autem siue magna siue
 parua iniuria affeci, aut etiam offendi ego ? quem alium
 cunque intui sum ? annon ad unius ingenium & morem
 tuum vivo ? Haud sane praeclarum aut magnum hoc, Lysia,
 facis, miseram mulierculam, & in te insanientem, n. amore
 impli-

Pyralis, ea quae inimica mi-
 hi est. Tu vero cum hoc
 scires, Cymbalium quidem
 quinquies osculatus es : id
 quod non admodum curae
 mihi erat, (seipsum enim
 afficiebas coniumelia, ta-
 lem osculando) Pyralidi
 autem quam multa innue-
 bas, ac bibens illi quidem
 poculum commonstrabas,
 puero autem reddens, in aus-
 rem iubebas, ut nihil Py-
 rallis id postularet, alie-
 ri nemini infunderet. Po-
 stremo autem etiam demor-
 so malo, quando Diphin-
 lum alias res agere vide-
 bas (loquebatur enim cum
 Thrasone tum) inclinans te
 quodammodo, collimatis a-
 deo iaculabar illud in sinu
 ipsius, ne latere quidem me
 cupiens. Illa autem exoscu-
 lata, inter mamillas sub fa-
 scia inseriebat illud. Ista

πούς ὃ τάλαρα διακρύψα.
 καὶ λέγ' μοι πάθ', ἅπας ἡ δὲ
 ἀπόκλησον ἰλθόντα· ὅψα
 γὰρ ἀνακρόμευμαι αὐτὸν πάς
 νυν, καὶ ἀντιμεινύομαι ἀλη-
 θῶς. Ιό. ἀπὸ μῆδ' ἤπης, ἅ-
 πασι, ἀπρὸ νόστον Λυσίαν; ἅ-
 θε μὴ αὐτὸς ἀπρὸς αὐθι-
 γας. Πν. ἀπ' ἱπανίρχιτος
 αὐθις. Ιό. ἀπρὸς ἡλικας ἡμᾶς,
 ὦ Πυθιάς, ἡρώταται σέϊσως,
 ἀπόκλησον λεγούσης. Λν.
 ἔχεται αὐτῆς ἔνκηρ, ὦ Πυθιάς,
 ἡπανιδήλυτα, ἡ οὐδ' ἔσ-
 φλίσσεται· ἔτι τοιαῦτα οὐ-
 παρ, ἀπὸ δὲ σέ, ἥς μὴ κα-
 παρὶν ἡμᾶς ἔμοῦ, καὶ λή-
 γης ἄρ, ἔχουσι ὁ Λυσίας
 ἔσθ'. Πν. ἀμείλα καὶ ἔλγος,
 ὦ Λυσία. Λν. φέρου αὐτὴν
 θέλεις, ὦ Πυθιάς, ἡ ἔσθ' αὐ-
 τῶν νῦν διακρύψουσα, αὐτὸν
 ἔπιστάντα αὐτῇ, ποτε μετὰ
 νιανίαν καθ' ὁδόν, ἡμοῦ ἀπ-
 πάσας; Πν. Λυσία, τὸ μὲν ὁ-
 λον, ἡ τῶν ῥά δ' αὖ. ποτὶ δ' οὐκ
 κατὰ λαβὼν αὐτὸς συγκαθώ-
 σοντας, Λν. ἔκτεν οὐκ.

ἀδὸν

Ah desine lacrymari, mē-
 ta: Et si me audies, desine
 atque iterum exclude ex-
 nientem. Videbis enim, in-
 flammari ipsum denud pro-
 fus, Et vicissim infan-
 vero pacto. IOES. At ne
 dixeris quidem, apago. Vt
 ego excludam Lysiam? Vt
 imam ne ipse à me desin-
 ciat modò. P Y T. At rur-
 sus huc reuertitur. IOES.
 Perdidiſti nos, Pythias: for-
 tassis audijit te de exclus-
 sione verba facientem. LY.
 Non huius causa, Pythias,
 huc reuersus sum, ut quam
 ne aspexero quidem ami-
 pliùs, talis cùm sit: sed tua
 gratia, ut ne damnares me, ac
 diceres foritè, Irreconciliabi-
 lis hic Lysias est. P Y T. Atq-
 equidè dixissem, Lysia. LY.
 Ferre igitur me vis Pythias
 Ioëssam hanc, quæ nunc la-
 chrymatur, cùm ipse super-
 uenerim ei aliquando cum
 adolescente concumbenti,
 Et à me desincenti? P Y T H.

Lysia in omniuersum quidem meretrix est. Caterùm quan-
 do veròprehendisti ipsos concumbentes? L Y S. Sexu

ius,

τὸ μὲν πρῶτον ἔμμεν τὰ ἀν-
 ἄλλω αὐτῇ συγκαθόσθαι· τὰ δ'
 ἐκ λῶ, ὃ Πυθιάς, ἀπ' ἰφαψά-
 μιν· ὃ ἔμμεν ἀγινέσθαι τινα,
 κίεν ἀπαλόν, ἐν ἡρώ λυκαρ-
 μίνον, μύρων καὶ αὐτὸν ἀπ-
 πύοιτα. Ἐδὲ Ἰάδον, ἃ μὲν ἡ ξί-
 φος ἔχωρ' ἡλθον, ἐκ ἧς ὠκε-
 σα, καὶ ἴσα, τί γινάσται, ὃ Πυθιάς;
 γίλασθ' ἄξια δόκα σοι διη-
 γῆσθαι; ἰό, τὸ τό σι, ὃ Λυσία,
 ἀλύνπικρον; ἢ Πυθιάς αὐτῇ
 μοι συγκαθόσθαι. Πυ. μὴ λί-
 γίσθαι, πῶς αὐτόν. ἰό. τί μὴ
 λίγω, Πυθιάς λῶ φίλτατον με-
 τακλήθῃσα π' ἐμῶ, ὡς ἅμα
 καθάσθαι μὲν· ἰλντῆμεν γὰρ,
 σὶ μὴ ἔχουσα. Λο. Πυθιάς, ὃ
 ἐν ἡρώ λυκαρμίν·, ἅτα δι-
 ἔκτει ἀμύρας ἀνιόμηναι ὡ-
 σαύτω λόμῳ. ἰό. ἀπ' ἡ νόσα
 ἔξυρῆσα δ', ὃ Λυσία ὑπέρριον
 γὰρ αὐτῇ αἰ τήχον, νῦν δ'
 καὶ τῶ πλυνῆναι ἐπὶ δὲ δέ-
 ξον, ὃ Πυθιάς, δέξον ὅτως
 ὅρ, πῶσα αὐτόν. ἰδὲ, τὸ μα-

tem usque de tonsus? atque exinde intra sex dies hosce tantam
 iterum produxit comam! 10. Ex eo cum morbo laboravit,
 tonsa est, Lyfia, defluerant enim illi tum crines, nunc au-
 tem fictitiam comam imposuit. Ostende Pythias, ostende
 ita rem habere se, ac fidem illi fac. Ecce tibi adulescentulum
 istum

principio quidem potius
 Lyden cum ipsa una de-
 te, ceterum aliter multo
 erat, Pythias. Nam ubi co-
 treclare coepi, deprehen-
 di imberbem quendam, ad-
 modum tenerum, ad cui-
 tem usque de tonsus, con-
 guenta etiam ipsum olea-
 cem. Hoc ubi sensi, si qui-
 dem et gladium veniens
 mecum attulisset, non ita
 quiessem tum, sat scitote.
 Quid videtis Pythias? an ve-
 rò risu digna dicere vobis
 videor? 10ES. Hóccine
 igitur, Lyfia, acerbum adeo
 tibi fuit? Pythias. Hec mecum
 dormiebat. PYT. Ne di-
 cas illi, loéssa. 10ES. Cur
 non dicam? Pythias erat, ὃ
 charissime, à me accersita
 tum, ut una mecum dormie-
 ret. Aegrè enim erat mihi,
 quod te non habebam. LYF.
 Pythias autem? ille ad cui-

ὧς ἑδόμεν, καὶ ὁδὸς ἐστὶν ἡμεῖς.
 καὶ τότε τοίνυν ἰδὼν τὴν ῥηλόγ-
 χλιν ἀκοντίσας, διίππερα τὸν
 ἱππαρχον αὐτῶν, καὶ τὸν ἱπ-
 πον. ἐπὶ δὲ τὸ σωτικὸν ἐστὶν
 αὐτῶν (ἵσαν γὰρ τινὲς. οἱ
 ἕμφορ, σφαλύσαντες μὲν τὴν
 φάλαγγα, ἐκπλάσσειον δὲ συ-
 ναγαζόντων αὐτοὺς) ἐπὶ τούτοις
 ἰδὼν σπασάμενος τὴν σπά-
 θλιν, ἅπαντι τῷ θυμῷ ἐκλά-
 σας ἀνατίπῃ, μὲν ὅσον ἱππᾶ,
 τοὺς περὶ αὐτοὺς αὐτῶν τῇ ἱμ-
 βολῇ τοῦ ἵππου. τῷ ξίφει δὲ
 καταγχεῖν πᾶν, διέτιμον τῶν
 ποταμῶν ἑνὸς ἐς δύο τὴν
 ἐκφαλὴν αὐτῷ ἑράνῃ ὑμᾶς
 δὲ, ὦ Χλωίδα, μὲν ὀλίγοι ἐ-
 πίσηντι, ἢ δὲ φωνούντων. Χη.
 ὅτι γὰρ, ὦ Λιόντιχε, περὶ Πα-
 φλαγονίαν ἱμονομάχησας
 τῷ σατράπῃ, οὐ μὲν ἀλαϊπι-
 δάξω καὶ τότε, Λι. καλῶς
 ὑπέμνησας, ἢ ἀγγενοῦς οὐδ'
 ἐκείνης τῆς πράξεως. ὁ γὰρ
 σατράπης μίγνισθαι ὦν, ὁ-
 πλομάχων αἰεὶς θ' ἀοκῆν ἔ-
 νοι,

me. neque quisquam amplius
 subsistere sustinuerit. Ibi igitur
 tum ego lancea quidem
 emissā transfixi praefectum
 alae ipsorum, una cum equo.
 Contra eos autem qui con-
 ferti adhuc resistebant (erat
 enim nonnulli qui persiste-
 bant, phalange quidem so-
 luta, in quadrangulam au-
 tem aciem aggregatis ip-
 sis) progressus, arrepto gla-
 dio, ac totis animis facto in
 illos impetu, in fugam quidem
 conuerso circa septem eo-
 rum qui in prima acie pu-
 gnabant, equi incursum: gladi-
 o autem impacto, manipulo
 vni ducis caput in duas
 partes disseco, una cum ipsa
 galea. Vos autem, Chenida,
 paulò post superuenistis, fu-
 gientibus iam illis. C H E.
 Nam cum, Leontiche circa
 Paphlagoniā singulari prae-
 lio cum satrapa illo con-
 gressus es, annon tum quoque
 praeclarum facinus ac ma-
 gnum edidisti? L E O. Pul-

chre commonuisti facinoris, haudquaquā etiam illius inges-
 tiosi. Nam satrapa ipse cum corpore quidem esset maximus,

ἐν τῇ πόλει, ὡς ἔστιν ἐν τῇ Βαλκίᾳ.
 ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν ἔειπεν, ὅτι τὸ μίσην,
 καὶ τὸ μῆδον, ἃ τῆς ἰθαλῆς αὐτῆς
 ἀπομαχόμενοι, οἱ μὲν δὲ ἀποιοί
 ἐκείνην πλεονάζουσιν, οἱ λαχάροι
 καὶ οἱ ταξίαχοι, καὶ ὁ ἡγεμὼν
 αὐτῆς, καὶ τοὶ οὐκ ἀγνοοῦντες
 αὐτῆς ἀνδρῶν ἄν. Αἰεταχμός γάρ
 ἡγεμὼν ἦν αὐτῆς, Αἰταλὸς, ἀκου-
 πητὴς αἰετός. ἰδὼ δὲ ἱκλιάρ-
 χου ἦν. Ὁ λήσας δὲ ὅμως,
 καὶ τὸς ἰταίρας ἐπιλαμβανό-
 μένος ἀποφασίζων. ἰδοὺ δὲ οἱ.
 πρὶς γὰρ αὐτῆς ἰμὸς, ὁρῶντος
 ἀπειλόντος μὲν τὸν Βάρβα-
 ρον ἐπιχρύσας ὥς ὅπλοις, μὲν
 γὰρ τι, καὶ φοβερὸν ὄντα τὸν
 πόρρον, καὶ κραδαίνοντα τὴν
 πόσχιον. Χη. καὶ γὰρ ἴδασα
 τότε, ὦ Λιόντιχη, καὶ οἶδα
 ὅς ἐχόμενον σου, Λιόντιχη.
 καὶ πικρὸν δυνάμεν. ἀδία-
 τα γὰρ ἔγω μοι, σοῦ ἀπὸ θάλα-
 σς γόντος. Λι. ἀπὸ ἰσθμίου τοῦ
 μέσας,

inter, gravis autem armatu-
 ra milites pugnator habes
 reur optimus, contemptis
 videlicet Græcis, in medium
 proficiebat, ac provocabat
 siquis cū ipso singulari præ-
 lio decertare vellet. Ibi igitur
 tum cæteri quidem per-
 culsi atque perterriti erant,
 Manipularij videlicet, Præ-
 fecti, & Centuriones, &
 ipse etiam Imperator, quan-
 quam homo esset minimè a-
 lioqui ingenerosus aut igna-
 uus. nam Aristarchus tum
 imperator exercitum duco-
 bat, Aetolus, idemq; iacula-
 tor optimus. Ego verò tri-
 bunatum adhuc tum gere-
 bam: sed tamen nihilominus
 fidens animo, & dimotis à
 me socijs, qui me increpando
 retinebant: metuiebant enim
 mihi, aspicientes Barbarum
 quidem ipsum, resplendentē
 armis inauratis, magnā autē

atque terribilem indutum galeam, & præeura lanceam quo-
 que vi multa librantem. CH E. Ninivum ego quoque
 tum metui, Leontiche, & scis quo pacto instabam tibi pre-
 cando, ne præ alijs periculo committere te velles. Nam mi-
 hi vitæ hæc ingratia futura erat, te morte amisso. LE. At ego

μίσους, παρῆλθον· τὸ μίσος,
 ἔχῃρον τῷ Παφλαγόνῳ· ὁ
 πρισμίνῳ, ἀπὸ πάγχυς·
 καὶ αὐτὸς. ὥς βοὴ θυῖος, ἐξί-
 σκε καὶ παρ' ἡμῶν, καὶ παρὰ τῶν
 βαρβάρων· ἐνὶ κλισίᾳ μετὰ
 ἑκκαῖνοι ἰδόντες. ἀπὸ τῶν ἰλ-
 λυμένων, καὶ τῶν φαλά-
 ρων, καὶ τῶν λόφου. ἀπὸ τῶν Χλωίς
 Αἰτίνι μετὰ πάντων τότε ἄκα-
 λον· Χητίνι δ' ἄκαλον, ἡ Αἰχινά-
 λῃ, καὶ Δία, τῷ Θέτιδος καὶ Πε-
 λείας· ὅπως ἔπρεπε μίση σοι ἡ
 κόρυς, ἡ φοινικὶς δ' ἐπὶ πύθωνι,
 καὶ ἡ πύλη ἡ μάρμαρρον. Λι-
 πὸν δ' οὐκ ἐμνήσθην, ὁ βαρβαρὸς
 πρότερον τῆς ὥρας μετὰ, ὅτι
 γοῖν ὅσον ἐπιψύχουσε τῷ δό-
 ρατι, μικρὸν ἔπειτα τὸ γόνην. ἐ-
 γὼ δ' ἐκκλίσας τὴν ἀσπίδα τῇ
 σείσει, πᾶσι δὲ μετὰ ἄς τὸ
 εἶπεν. ἔτι ἐπὶ θαμνῶν, ἀπὸ
 δημοτόμῳ τῇ σπάθῃ ῥα
 δίως καὶ τὰ ὀπλὰ ἔχων, ἔκασ-
 τὸν ἑλθόν, ἄμα καὶ τὴν ἐκφασκὴν
 ἐπὶ τῇ σείσει πεπηγῆσαν ἑλ-
 μίσον, ἡλεμίνῳ τῷ φόνῳ.
 Υμ. ἀπαρξέτω Λιόντις, μίας
 ῥα

referens inde redeo, caput quoque una summa fixū lancea por-
 tans, eade videlicet lotus ac madens. H. V. Apage, Leontiche,
 fada

tum præ cæteris ausus, pro-
 cessi in medium, non peius
 neque ipse Paphlagonē illo
 armatus, sed totus adeo au-
 ro collucens. Quare clamor
 statim coortus est et à no-
 stra parte, et à barbaris.
 Agnoscebant enim etiam illi
 me videntes, et maximè ex
 pelta, et phaleris, et cri-
 stis. Dic quaeso Chenida, cui-
 nam me tum omnes assimi-
 labant? CHE. Cui auctem
 alteri, quàm Achilli, per Io-
 uem, Thetidis et Pelei filio?
 Ita dicebat quidem te gaz-
 lea, efflorebat autem pur-
 pura: pelta verò etiam su-
 guris modo coruscebat. LE.
 Postquam autem ad manus
 ventum est, Barbarus ille
 prior vulnerat me modicè,
 quasi perstringens hasta pau-
 lùm supra genu. Ego verò
 adacti per clypeū læcea, to-
 tum utrinque pectus illius trans-
 uerbero: atque exinde accurs-
 rens, cervicem quoque gladio
 ampuo facillè, armaque illius

ῥὰ ταῦτα καὶ φοβερὰ περὶ σου
 τῷ Διηγῷ, καὶ ἐκ ἄρ' ἔτι σὺ ἐκ
 θεοβλήψαι τις, ὅτω χαίροντα
 τῷ λυθρῷ, ὅχ' ὅπως συμπίοι, ἢ
 συγκοιμηθοίη. ἔγωγε οὐκ ἄν
 παύμι. ΛΕ. διπλάσιοι ἀπόλαυ-
 βὴ τὸ μίθωμα. ΥΜ. ἐκ ἄρ'
 ὑπομένομεν ἀνδροφόνῳ συγ-
 καθώδαν. ΛΕ. μὴ δίδιδι, ὅ
 Υμνί, ἢ Παφλαγοσίην ἐκῆνα
 σίπρακται, νῦν δ' ἀρλώλω
 ἄγω. ΥΜ. ἀπ' ἰναγῆς ἀνθρα-
 πῶς, καὶ τὸ ἄμα κατὰ σφί-
 σου ἀπ' τῆς λεφαλῆς τῇ βαρ-
 βάρῃ, λὺν ἔφρουσ' ἐπὶ τῇ σαεί-
 σῃ. ἄτ' ἔγωγε τοῖς ἄνδρα π-
 εῖραλῶ, καὶ φιλέσω; μὴ, ὅ
 Χάριτος, ἄνοιτο· ὅθ' ἢ γὰρ οὐ-
 τῶς ἀμείνων τοῦ Διμίου.
 ΛΕ. καὶ μὴν ἄμα ἔδιδον ἢ
 τοῖς ὅπλοις. ἐν οἷδ' αὖ, ἡράδης
 ἄρ'. ΥΜ. ἀκούσα μόνον, ὅ
 Λιόντιγι, ναυτιῶ, καὶ φείδω,
 καὶ τὰς σκίας μοι δοκῶ ὁ-
 ρᾶν, καὶ τὰ ἔδωλα τῶν πε-
 ρουμένων, καὶ μάλιστ' αὖ
 ἀθλὶς λοχαγῷ, ἢ δὴ πλὴν ἐν
 φαλλῶ

facta scelerataq; hæc, atque
 adeò horribilia de te ipso
 narras : neque virò te am-
 plius ne aspexerit quidem a-
 liquis, cruore actabo ita
 gaudentem, nedum bibat
 tecum, aut concumbat. Ego
 certè igitur hinc abeo.
 ΛΕΟ. Quin duplicem acci-
 pe mercedem H Y M. Non
 potero cum viro caditius
 polluto concumbere. ΛΕΟ.
 Ne metuas, Hymni. Nam il-
 la tum in Paphlagonia ge-
 sta sunt, nunc autem pacem
 hic ago H Y M. At homo de-
 uotus & execrabilis es, &
 cruor ex capite Barbari il-
 lius quod in lancea fixum
 portabas, in te destillabat.
 Egone igitur ut talem vi-
 rum amplectar & osculer?
 absit, ô Charites. neque en-
 nim iste talis carnifice me-
 lior. ΛΕΟΝ. At verò si
 me vidisses in armis, sat
 scio, amâsses, Hymni. H Y M
 Audies solum hæc, Leôtiche,
 nauseo, atque horreo, ipsasq;

illas umbras videre mihi videor & simulachra occisorum,
 & præcipuè miseri illius manipularij præfecti, cuius tu
 caput

φαλὸν διηρημένος. τί οἶα, τὸ
ἔργον αὐτὸ, καὶ τὸ αἶμα εἶθ' α-
σάμην, καὶ ἡσυχίαν τοῖς νῦν
πρὸς; ἰαθάνῃ γὰρ μοι δοκῶ,
ὅδ' ἀληκτρὺν αὖτις ποτὶ φον-
εὺς ὁμῶς ἔειδον. ΛΕ. ὣτως ἄ-
γε νῦν, ὦ Ὑμνί, καὶ μικρόψυ-
χόν εἰς; ἐγὼ δ' ὦ μὲν ἐκδύσει
ὅθι σε ἀπέσταν. Ὑμ. ἀπὸ
τέρπει τοῖς διηγήμασι τούτοις,
ἄλλους Λημνιάδας ἢ Δαναί-
δας ἔγροισ; ἐγὼ δ' ἀπρίχων
παρὰ τὴν μητέρα, ὥς ἔτι
ἡμῖρα εἶμι. ἔπου καὶ σὺ, ὦ
Γραμμῆ, σὺ δ' ἔρρωσο χιλιάρ-
χων ἄνδρα, καὶ φονεὺν, ὅπως
σὺν αὐτῷ ἔβληθες. ΛΕ. μῆνορ,
ὦ Ὑμνί, μῆνορ. ἀπὸ λυγ-
ροῦ. ΧΗ. σὺ γὰρ, ὦ Λιόντιχε,
ἀφελὴ παλίσκην ἐκτεφύ-
βησας, ἱπιστῶν λόφους,
καὶ ἀπιθάνους ἀεισθῆας διὰ
ξίωρ. ἐγὼ δ' ἔβρωον ὄνους, ὅπως
χλωρὰ ἐγύγντο, ἔτι σε τὰ κα-
τὰ τὸν λοχαγὸν ἄκῃνα διη-
γούμενος, καὶ σωῖσθαι τὸ πρό-
σωπον, καὶ ἐπιφύγειν, ἢ
καὶ

caput in duas partes differe-
cisti. Quid putas igitur si
ipsum opus aspicerem, &
cruciatum manantem, & ia-
centium cadauera? Emori-
tura certe mihi videor, ut
quæ nunquam ne gallum qui-
dem gallinaceum occidi vi-
derim. LEON. Adeone
autem ingenerosa Hymni-
es, & pusillanimus? Ego ve-
rò oblectatum iri te puta-
bam audiendis istis. HYM.
At huiusmodi narrationibus
oblecta, si quas Lemniades
inueneris, aut² Dancides.
Ego autem hinc ad matrem
curriculum abibo, dum adhuc
dies est. Sequere & tu Gra-
me. Tu verò vale, Tribunos
tū optimè, & occisor, quot
etiam volucris. LEO.
Mane quaeso, Hymni, mane.
Abijt. CHEN. Nempe
Leontiche, puellam simpli-
ter territasti, concutendo
cristas, & incredibilia quæ-
dam præclare facta comme-
morando. Ego verò statim videbam quo pacto expallē-
sebat, cum tu adhuc illa quæ circa manipularium facta es-
sent, narrares: contrahebatq; vultum, & exhorrebat aliquan-
tum;

ἐμμελὲς. Δι. γὰρ οὐκ ἔστι
 οὐκ ἔστι. ἀλλ' ἔστι. καὶ οὐκ ἔστι.
 ὕμνος, ἀλλ' ἔστι. καὶ οὐκ ἔστι.
 ὕμνος, ἀλλ' ἔστι. καὶ οὐκ ἔστι.
 ὕμνος, ἀλλ' ἔστι. καὶ οὐκ ἔστι.
 ὕμνος, ἀλλ' ἔστι. καὶ οὐκ ἔστι.

DOMINUS LEON. Hic
 dominus Leon. Hic
 dominus Leon. Hic
 dominus Leon. Hic
 dominus Leon. Hic
 dominus Leon. Hic

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

[DANAIDES.] Danaus, cum essent ei quinquaginta filie,
 et Aegypto totidem mares responsum accepit, se a genere interfe-
 ctum iri, quapropter vi nuptias recusaret fratris, fecisset Argos.
 Tandem cum ad hoc cogereetur, filia monitis patris coniuges do-
 ctu omnes interfecerunt, præter uiam Hypermetra, quæ ti-
 no viro peperit: à quo Danaus, postquam annos regnasset
 quinquaginta, interfectus est. Danaides verò dare criminis
 perias apud inferos dicuntur, aquis implere fracta dolia co-
 acti. De quibus Bologninus ex 4. Metamorph. Ovid.

Implebuntq; suas nequicquam Belides urnas,
 Imperio patris, quæ secute viros.

ΔΩΡΙΩΝ ΚΑΙ
 Μυρτιάλη.

DORIO ET
 Myrtale.

NΥΡ ΜΕ ΑΡΧΑΙΟΣ, ὅ
 Μυρτιάλη; νῦν, ὅτι
 πρὸς τὴν ἐξ ὁμήρου
 οἱ; ὅτι δι σοὶ τὰ ἑσπέρια ἐκ
 μισορ, ἐρῶ μὲν, ἀλλ' οὐκ ἀπο-
 της, πάντ' ἐγὼ ἐγὼ. ἐπεί δ' ἐγὼ
 ἢ αὐτὸ ἢ δὴ ἀκείβω, οὐκ
 ἔστι βίβωδον ἐμποροῦν ἐκκας

Nunc me excludit
 licet Myrtale: nunc
 quando ad inopiam
 perueni propter te. At quid
 iam multa ad te afferedā: do-
 mator, vir, dominus, denique
 nihil non erā. Postea quid
 tur ego quidem exhaustū ac
 qui

ἔρασεω, ἀρεταίῳ καὶ ἡ γυνὴ, καὶ
 πρὸ τῶν ἄλλων ἡ κατὰ δακρύων,
 ὅτε τὸν ἄλλω ἐλάττω, μόνον
 ἔνδοξον δὲ, καὶ ἡ παρρησίᾳ,
 καὶ ἐν τῷ φῶτι ἀπ' αὐτῆς. ΜΥΡ.
 ταῦτά με ἀπηνίκα Δωείω
 καὶ μάστιγι, ὅπου τὰν λήγῃ, ὅτε
 ποτὶ ἀΐδου καὶ, καὶ πρὸς γυναι
 κῶσα δι' ἐμὴν λόγιον γυναικῶ
 παρὶς ἐξ ἀρχῆς, ὅπου μοι ἰ
 νόμις. ΔΩΡ. ὦ γυν, ὦ ΜΥΡ
 τέλει, λογιώμεθα. ἰσχυρὰ
 ταῖς Σικυώνων τὸ πρῶτον
 δύο δραχμῶν. τίς δὲ δύο δραχ
 μῶν. ΜΥΡ. ἀπ' ἐκὼν ἐμὴν
 καὶ δύο. ΔΩΡ. καὶ ὅπου ἐκὼν
 ἐκ Συρίας, ἀλάστρον μὲν
 ἐκ Φοινίκης, δύο καὶ τὸ δραχ
 μῶν, καὶ τὸ Πισσῶν. ΜΥΡ. ἰδὲ
 δι' οἱ ἰσχυροὶ τὸ μικρὸν ἰ
 σχυρὸν χιτῶνον, τὸ μίχρῳ τῷ
 ῥῶν, ὅτε ἔχουσιν ἰσχυρὸν, ἐπὶ
 τῷ πρῶτῳ ἰσχυρῶν αὐτὸ
 παρ' ἐμὴν, ὅπου ἰσχυρὸν
 παρ' ἐμὴν. ΔΩΡ. ἀπὸ τῶν αὐ
 τῶν γυναικῶν ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν

qui te amet, ego quidem ex
 cludor, & ante fores sto la
 chermuans : ille autē tota no
 cte osculatur, & solus intus
 est, & quasi quoddam sacrum
 pertugilium tecum peragit.
 iamq; etiam pregnantem ex
 eo esse te ais. ΜΥΡ. Ista me
 enecant, Dorio, & maximē
 quando dicis quod multa de
 deris mihi, & ad inopiam
 propter me redactus sis. Ra
 tionem igitur subduc quæso
 omnium eorum quæ iam in
 de à principio ad me attuli
 sti. ΔΩΡ. Rectē sanē, Myr
 tale, subducamus rationem.
 Principiū igitur calceos at
 tuli tibi Sicyonios, duarum
 drachmarum precio. pone
 duas drachmas. ΜΥΡ. At
 concubuiſti quoque noctes
 duas. ΔΩΡ. Et quando ex
 Syria veniebam, alabaſtrum
 unguenti ex Phœnicia, dua
 rum etiam drachmarum, ita
 me ſeruet Neptunus. ΜΥΡ.

At ego tibi, cū hinc nauigares, parvam illam tuniculam
 dedi ad femora usque demissam, quo remigando vtereris,
 quam Epiurus proreta, quando dormieras mecum, per obli
 uionem hīc intus reliquerat. ΔΩΡ. Verū cognitam illam

ἐν Σάμῳ, μὲν τὰ ποτὶς γι, ὁ
 θεοί, τ' μάχης. ἐρόμυα δὲ ἐν
 Κύπρῳ, καὶ ἐπὶ ῥῶας πῶς τε, καὶ
 πῆρας τὸ ῥῶας, ὁπότε καὶ
 πῶσα μὲν ἐν Βοσπόρῳ, ἐκόμε-
 σω ῶι. τί δ' ἄρ; καὶ ἄρτος ὁκτὼ
 πῶς τε, ἐν γυρὰ θωξήρῳ,
 καὶ ἰσχυρὰ βίον ἐν καίῳ,
 καὶ ὑστέρῳ ἐν Πατέρῳ σανα-
 δάκτῳ ἐπὶ χύσῳ, ὃ ἀράεισι, καὶ
 τυρόν ποτὶ μίμνημαί τ' μί-
 γαν ἐν Γυθίῳ. Μυρ. πῶς τε ἱ-
 σως δραχμῶν, ὃ Δωείῳ,
 ταῦτα πῶς τε. Δωρ. Μυρτά-
 λη, ὅσα νῶντες ἀνδρῶν ἐν
 Δωάμῳ, μισθὸν ἐπιπλήρω.
 οὐδὲν γὰρ ἔδῃ τείχον ἄρχῳ ὅτ
 δὲ ξίου, καὶ οὐ ἐμῶν ἄπρο-
 ρῆς; πῶς δὲ ὁπότε Ἀφρο-
 δίσια λῶ, καὶ δραχμῶν ἔθῃ κα-
 πῶς τῶν ποδοῖν Ἀφροδίτης,
 ὅτ ἔνῃ καὶ, ἀργυρῶν; καὶ πῶ-
 λιν τῷ μητρὶ ἄς πῶς δύματα
 δύο δραχμῶν, καὶ Ἀνδρῶν τῶ-
 νος ποτὶς ἄς τῶν χῶρα,
 οὐδὲν μὲν δύο, οὐδὲν δὲ τὸ ῥῶας
 ὁβολοῖς; ταῦτα πῶς τε σωτῆ-
 ρῶς τε, ἴσῃα νῶντες ἀνδρῶν λῶ.

Μυρ.

huic in manū aliquoties nunc duos, nunc quatuor obolos. Hæc
 omnia in unum cōputata, substantia certè viri navitæ fuerūt.

MYR.

in Samo nuper à me rursus
 abstulit Epiurus, nō sine mul-
 to (prò dy) ceriamine. Cen-
 pat autè ex Cypro, & sapere
 das quinque, & percat qua-
 tuor, quando ex Bosporo na-
 uigamus, attuli tibi quoq.
 Quid ergo? etiam panes ο-
 ἴο nauticos in canistro, sicc-
 cos, & cortinam caricis ple-
 nā ex^a Caria, & postea^b ex
 Pataris sandalia inaurata,
 ὀϊνγρῶτα. Etiam caseum α-
 λῖαν quando memini afferre me
 tibi ex Gythio. MYRT.
 Quinq; fortassis drachmas
 rum, Dorio, omnia hæc.
 DOR. O Myrtale, quantū
 equidem potui, homo nauta,
 & mercede operam nauibus
 locans. Nunc enim etiam la-
 teri præfectus sum dextro, &
 tu nos contemnis? Nuper au-
 tem quando Aphrodisia ex-
 lebrabātur, annon drachmā
 quoq; ante pedes Veneris pro-
 te posui aureā? & rursus ma-
 tri pro calceamentis drach-
 mas numeravi duas, et Lydæ

ΜΥΡ. τὰ ἑρόμμενα, καὶ οἱ ἑ.
πέρδω, ὃ Δωείωρ, Δωρ νοῖ, ὃ
ἔχον πλάω κομίζω, ὃ ἔρ
ἔρ ἑρσιμον, ἔρ πλουτῶν ἰτύγ
χωνορ. καὶ μήτηρ δὲ ἔδ' ἐλφελί.
Αα μίαρ σκορόδον ἰκόμισα
πώπορ. ἰδῶς δὲ ἔρ ἱμαθορ,
ἔ τινὼ ἑ παρὰ ἔ βιβλῶ τὰ
ἁῶρα. ΜΥΡ. τότε πρῶτον ὁρᾷς
τὸ χιτῶνιον, ἰκᾶν ὃ ἱπείαδ,
καὶ τὸν ὄρμων ἔ παχύτερον.
Δωρ. ἰκᾶν ὃ; ἡδῶν γάρ σε
πάλω ἔχουσιν. ΜΥΡ. ἀπ' ὅρ
ἔδ' ἔς, πολὺν λιγύτερον ὃ λῶ, καὶ
σπαράζδης ἐκ ἔχ, καὶ ἰπεία
βια ταυτί, καὶ δάπνιδα, καὶ
πρᾶλιν δῶς μῦς, καὶ τὸ ἰνοί-
κιον κατίδαλιν ἑπὶ ἑμῶν, ὃ
δάνδαλα Παταρικά, καὶ τυρδῶν
Γυθιακῶν, καὶ φιλωάφους. Δω.
ἀπ' ἰκᾶνο ὃ λίγας, οἷον ὄντι
συγκάθωδης αὐτῶ; ἔ γὰρ
ἑπὶ τὰ περτίκοντα πάντως,
ἀναφαιαντίας, καὶ τὴν χοιὰρ
οἷ ὃ ἑλφελί, ὃ τὸς ὀδόντες
ταυτῶν ὁρᾷς; αὐτῶ ἔρ Χᾶς
εἰτῶ, ὃ Διοσκόρω, ποτῶ, καὶ
μάστιγ' ὀπόταν ἔδ' ἔ, καὶ ἑ

βρὸς

re similis carabo. Neq; etiā dētes illius vides? Nā gratiā quidē,
ὃ Diofcuri, illius multa, ὃ πρᾶcipuē quoties camat, ὃ de-

MYR. Cepa illa videlicet,
ὃ saperda, Dorio? DOR.
Ita certē. Neque enim plura
aut maiora ferre potui. Non
enim remis locarem operā,
si diues forem. Caterūm man-
tri meae ne caput quidem v-
num alij vnquam attuli. Li-
benter autem scirem, quānā
tibi à Bishyno isto dona da-
rentur. MYR. Principiū tu
nicam hanc vides? eam ille
emit, ὃ monile hoc crassius.

DOR. Illēne? Annōn ego
te iam olim habere noram?

MYR. At quod tu noras,
multo tenuius erat, neq; vltos
smaragdos habebat. Dein-
de ὃ inartēis has, ὃ tape-
tem. Nuper autem etiā duā
minas. Et pensionem domus
quoq; pro nobis exoluit, non
fandalia Patarica, ὃ castē
Gythiacum, ὃ id genus na-
gas. DOR. At illud non di-
cis, cū quali ipso cōcumbas,

q; annos omnino supra quinq;
quaginta natus uxorem du-
xit, caluus videlicet, ὃ colo-

432 LVC. DIAL. MERETRICII.

ἔρως ἔν' ἑλπεῖ, ὅν' αὐτοῖον.
εἴσω, φασίμ, ἀπ' ὅπως αὐτῶν,
ἀξία γένηται, καὶ ἡνίοχος ὑμῖν
παῖδιον ὁμοιον ὡς πατερί. ἐν
γὰρ δὲ καὶ αὐτὸς ἐν ῥέσῳ Διὶ
ἔδωκε, καὶ Κυμβάλιον τινα τῶν
κατ' ἡμῖν, καὶ πλὴν γάτονα ὑμῶν
πλὴν ἀνλητεῖδα, καὶ πάντως τις
οὐκ. ἀλκιδ' αὖτε δὲ καὶ ὄρμυς, καὶ
ἀμυνῶνα μισθώματα ὅτι πάντες
ἔχομεν. ΜΥΡ. ὦ μακαρία ἰκὰ
οὐκ, καὶ ἵς ἱερὰς δὲ σὶ, ὦ Δαείων.
ἔξω. ἐρὸς μὲν αὖτ' αὐτῶν οἷος
ἐκ Κύπρου, καὶ τυρὸν, ὅταν ἐκ
Γυθίου καταπλῆξῃ.

licatior paulò esse cupit, as-
nus ad lyram, ut dici solet.
Sed tu fruerere eo, digna visq̃
existens, ac puer vobis nas-
scatur patri similis. Ego ven-
rò etiam ipse inueniam Del-
phidem, aut Cymbalium a-
liquam, mea conditionis, aut
etiam vicinam vestram hanc
tibicinam, aut omnino ullam
aliquam. Tapetas autem, &
monilia, & duarum minarum
mercedem non omnes habet-
mus. MYR. Beatam igitur
illam, quæ te amorem ha-

bebit, Dorio. Cepas siquidem illi feras ex Cypro, & cascum
scilicet quando ex Gythio nauigabis.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a CARIA.] Asia minoris regio inter Lyciam & Ioniam.
Dicta est autem Caria à Chava rege, qui primus, ut fertur, a-
nimum Auguria inuenit. Populi Caria meminit Virgil. 8. Aen.

Hic Lelegas Carasq; sagittiferosq; Gelones.

b Ex Pataris.] Urbs Lycia, vbi sex hyemalibus mensibus
Apollo responsa dabat. Dicta à Pataro Apollinis filio ex Lycia
Xanthi filia: vel ab alio Pataro Lapeonis filio. Hinc Pataraus
adiectivum. 1. Ouid. 1. Metam.

—mibi Delphica tellus,

Et Claros & Tenedos, Patarae regia seruit.

KOKAIZ

ΚΟΧΛΙΣ ΚΑΙ

Παρθένια.

COCHLIS ET

Parthenia.

Τῆ Δακρύου, ὃ Παρθενί
 ἢ πόθεν καταγότας
 τὸς αὐλὸς φέρει; Παρ.
 ὁ στρατιώτης ὁ Αἰτωλὸς, ὁ μίε
 ρας, ὁ Κροκάλης ἱρῶν, ἱρῶν.
 ποσὶ μὲν, αὐλῶσα ὁ ἱρῶν πα
 ρὰ τῇ Κροκάλῃ, ὡς ἔ' ἀντιρα
 εὔ' αὐτ' Ἰόργου μὲν μιᾶς μετ' αὐτῶν,
 καὶ τὸς αὐλὸς μὲν συνίτευε,
 καὶ τὴν πρᾶσιον μετὰ τὴν Δα
 κρύου ἀντιρῶν, καὶ ἔ' ἱρῶν.
 τῶν ἐξ ἱρῶν ἱπποκρίσας. καὶ
 τὸν μὲν ἀγροῖον ἱππὸν τὸν
 Ἰόργου, ἀπ' αὐτοῦ συμποσίῳ καὶ
 ἱπποκρίσας τῶν τριῶν, ἱπποκρί
 στας αὐτὸς αὐτὸς τὸ ὄνομα
 τῆς Δακρύου, (ὄνομα)
 καλεῖται, καὶ ὁ στρατιώτης
 αὐτ' ὡς ἐκ οὐδ' αὖ, ὁ βίβονται
 ὁ ἄνθρωπος, ὁ Κοχλί. αἰμά
 τὴν ἱρῶν ποσὶ αὐτῶν τῶν ἱρ
 ῶν, καὶ τὸ πρόσκαιρον ὄνομα
 ἐξ ὁδὸς αὐτῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν
 ὄνομα. Κοχλί μὲν ὁ ἄνθρωπος,
 ἢ μὲν τὸς αὐτῶν παροινία, τὸ
 πρᾶσιον; Παρ. ἱπποκρίσας τὸς,
 ὁ Κοχλί, καὶ ἱρῶν ἐκ τῶν, ὁ
 Κροκά

Zelotypia quædam, Cochli, fuit, amorque adeò enormis.

Pfff

3

Crocalle

Quid ploras, Parthe-
 ni? aut unde fractas
 hasce tibias afferis?
 PAR. Miles Aetolus iste ma-
 gnus, qui Crocalen amat, a
 lapis cecidit me, cū depre-
 hendisset canētem apud Cro-
 calen, à rivale suo Gorgo cō-
 ductam: idemq; tibias hasce
 fregit mihi, ac mensam inter
 cornandū euerit, crateremq;
 effudit quoq; irrumpens: ip-
 sum autem agrestem illum
 Gorgū ex symposio capillis
 abstractum verberarunt cir-
 cumstantes, ipse miles (Dis-
 nomacho, opinor, nomen illi
 est) & commilitonum ipsius
 alter quidam. Quare equi-
 dem nescio an supervicturus
 etiam homo sit. Nam illi pa-
 riter & cruor mulcus ē
 naribus manabat, & tota fan-
 cies eius intumuerat, ac livi-
 daerat COCH. Quid? insa-
 niusne homo, an hac tenui-
 lentia quædam fuit, & ex
 ebrietate insolentia? PAR.

Κροάλη, οἶμαι, δούλῳ ἄλαν,
 τα αὐτίσας, ἀ βύλῳ μόνος
 ἔχων αὐτῷ, ἐπὶ μὲν ἰδίῳ ὁ
 Δανόμαχος, ἐκ αὐτοῦ μὲν ἀπὲν
 κλησὺν ἔκοντα, πρὸς αὐτῷ ἔξας
 ποῦ γὰρ αὐτῷ τὰ θυράς, ὡς ἐ-
 λίσσῃ. τὸν Γόργον δὲ Οἰνοῖα,
 τινὰ γινώσκον ὡς πορὸν, ἐκ πορ-
 τῶν ἐρῶντα, καὶ γινώσκον ἄνθρω-
 πον πρὸς ἑαυτῷ, ἐπὶ μὲν αὐ-
 τῷ, ἐκ μὲν παρὶ λαβὴν αὐτῶν.
 σαρ παρ αὐτοῖς. ἔκ δὲ πρὸς
 γινώσκον ὁ πῶτος, ἐκ δὲ μὲν ἑαυ-
 τῷ πρὸς τὸν Ἀνδρίαν, ἐκ γινώ-
 ρος δὲ ἑκ δὲ ἀνίστατο ὁρχησόμε-
 νος, ἐκ Κροάλη, ἐκ πρὸς, καὶ
 πάντα ἐκ ἑαυτῶν. ἐκ τούτων δὲ
 ἐκ τῶν ὁρχησάτων, καὶ βόη, καὶ ἑ-
 κ δὲ ὁρχησάτων, καὶ μὲν αὐτῷ
 πρὸς ἑαυτῷ πρὸς ὅσον ὁρχη-
 σάμενοι μάλα ἐκ πρὸς, καὶ
 ὁρχησάμενοι ἐκ αὐτῶν. ὁρχη-
 σάμενοι ἀντιπαρὸς πάντα, καὶ ὁ
 Γόργος, ὡς πρὸς ἐκ τῶν, ἐκ πρὸς,
 ἐκ παρὰ τοῦ, χαρὰ ἐκ μὲν.

ἐκ Κρος

Crocale autem duo, opinor,
 talenta poposcera ab eo, si
 se solam habere vellet. Ea
 igitur postquam Dinoma-
 chus non dabat, ipsum qui
 dem venientem exclusit, illi-
 sa illi etiam ianua, quemad-
 modum ferebatur: Gorgum
 autē, Oenoēsem quendam
 agricolam prædiuitem, iam
 diu ipsam amantem, homi-
 nem videlicet facilem, ac
 protum, intrmittens, pota-
 bat cum eo: me quoque as-
 sumpta, ut tibia canerem a-
 pud ipsos. Caterum cum iam
 procederet conuiuium, ego
 quidem personare cæpi car-
 men quoddam a Lydy genea-
 ris ac Ioni: rusticus autem il-
 le surgebat iam ut saltaret,
 et Crocale autem etiam ma-
 nibus applaudebat, omni-
 que adeo iucunda ac suaui-
 erant. Interea verò strepitus
 exauditur, et clamor quidā,
 ianuāque domus exterior es-

fringitur. Nec multò post irruerunt adolescentes quasi octo,
 admodū robusti ac validi, et Megarensis ille unā inter ipsos.
 Illic igitur euertebantur omnia: et Gorgus, quemadmodū dī
 xī, verberabatur, humi-que iacens etiā pedibus proculcabatur.

Crocale

Ἐκροπᾶλη δ' ἔκ οἱ δ' ὅπως ἔ-
 φθην' ἡπικρυψάσα παρὰ τὴν
 γέτορα Θεσπιάδα· ἐμὶ δ' ῥα-
 πίσας ὁ Δανόμαχος, ἰκφθέ-
 ρη, φησὶ· ἀνταγόμενος μοι τὸς
 ἀνδρὸς πεσείφας, καὶ νῦν ἀπ-
 ῥέχω φράσας· ταῦτα δ' ἔ-
 σπότη. ἀπὲρ χίται δ' ἡ δ' ὁ γιωρ-
 γὸς, ὁ ψόμβρος τινὰς ἐλάυς τῶν
 ἀπικῶν, οἱ παραδ' ὡσεὶ τοῖς
 πυτανύσοι τ' Μιγαρία. Κοχ-
 ταῦτ' ὅτιν ἀπ' ἀλαῦσαι τ' σπα-
 τιωτικῶν τῶν τῶν ἐρῶτων, πλὴν
 γὰς ἡ δίκας, τὰ δ' ἄλλα, ἡ γ-
 μόνον ἔκ' ἡ γινίαρχοι λίγον
 τῶν. τί τι δόνα δὴν, πείμα-
 ρον, φασὶ, τὴν σὺνταξιν, ἔς'
 ἄν ἀπ' ἀλῶν ὅ μισοφορὰς, ἡ
 ποίησεν πάντα. ἰπτεῖβ' ἔν δ'
 ἔμ, ἀλαζόντων ὅν τ' ἔχω γ' ἔμ
 ἔν ποίῳ, μὴ περὶ μέν' αὐτὸς
 τὸ παράπαν ἀλίστως τις ἰμοί
 γήοιδ', ἡ ναύτης ἡ γιωργὸς ἰς
 σότιμ', κολακῶν ἐλθὼς
 μικρὰ καὶ κομίσαν ποικίλ' οἱ
 δ' τὸς λόφους ἐπιστάων οὔ.
 τοι, καὶ μάχας διηγέμενοι,
 ψόφοι, ὧ παρθενί.

adulari sciat parum, & offerat multum. Cristas autem con-
 cipientes isti, praelia commemorantes, nihil aliud, Partheni,
 quam inaniter crepitus.

Crocale autem estio quo pa-
 flo clam subduxerat sese, &
 ad vicinam Thespiadem ef-
 fugerat. Mihi verò Dimoma-
 chus infligitis alapis, Dispe-
 reas, inquit: & simul tibias cō-
 fractas abiecit. Et nunc cur-
 rens abeo, ut hæc dicam heu
 ro meo. Abiit autem & agri-
 cola, circūspecturus amicos
 quospiam in urbe, qui Megas-
 rensem illum magistratibus
 tradant. COC Hoc nimirū
 est frui militaribus istis amo-
 ribus, plagas & actiones su-
 stinere: cetera verò, Duces
 esse se & Tribunos iactitantes
 & si quid dandum sit: Expe-
 cta, aiunt, dum tributum con-
 feratur, dumq; ipse stipendiū
 accipiam, atque omnia tibi
 conficiam. Pereant itaq; ar-
 rogātes isti iactatores. Nam
 ego certè rectè facio, quæ i-
 psos pepitūs nō admitto. Pi-
 scator mihi quispiam obue-
 niat, aut navita, aut agrico-
 la, æqualis conditionis, quō

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a LYDI generis.] Inter tonos & modos musices, Lydius in primis est. Lydia enim gens eam harmoniam maximè usurpavit, quæ ex sexta diapason specie nascitur. Nostra ætas penè omnem Lydi cantum in Ionicum mutat. ita cognita sunt natura horum modorum systemata. Huic furorem tribuit idem Lucianus in Harmonide, de quatuor modis & Harmonie proprietate agens.

NOTHI DIALOGI.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ, Η PHILOPATRIS,
Διδασκάλου *sen qui docetur,*

Iacobo Micyllo interprete.

A R G U M E N T U M.

Lycianine sit Dialogus hic, an alterius cuiuspiam, dubitari potest. Nam quod ad argumentum attinet, non abhorret ab illius ingenio & dicacitate. pariter enim & gentilium deos, & Christianorum religionem, ut sæpè aliàs incescere videtur. Phrasis autem & tota aded compositio, cæteris illis scriptis haudquaquam similis est. Nam quorsum pertinet excursus iste, reliquo propè toto corpore longior? aut quid aded grande & affectuosum sequitur, quod tragico isti exordio respondeat? Sed de his doctiores iudicent. Cæterùm cuiuscunque scriptum hoc fuit, videtur is Traiano Cæsari ob victoriam in Oriente partam potissimùm gratulari voluisse, contra eos qui per id tempus siue ipsi vrbi, siue alteri alicui loco (nam patriam solum vocat) pericula & clades præfagebant: quos ipse à principio sophistas appellat: ad finem tamè ita describit, ut propemodum Christianos intelligere videatur. Eò em̃ pertinet quod in fine de Persico supercilio, de Sufis, de tota Arabum regione meminir. Omnia em̃ illa à Traiano deviſa, in pop. Rom. pot. estatem illis tum temporibus rediſſe, ut apud Dionem

nem & Eutroplum & ceteros, qui eius ætatis historiam scripserunt, videre est. Et hinc alterius tituli causa est, quo Philoparris dialogus hic inscribitur. Quòd aut ad didascomenū pertinet, fingitur is, qui patriæ fortunæ ac prosperitati tantopere studet, tum ab eo qui cum sermonē habet, de deo vero & religione recta informari: tum ab ijs qui patriæ malè ominabantur, eiusdem institutionis causa in communem coetū ac societatem introductus fuisse, vnde & catechumenus in ipso dialogo infrā vocatur: quo nomine Christiani vocare solent aliquando fuēre eos, quos pietate & religione sua informare nuper cœpisset. Porro scribit in quadam epistola Ponticus Virunius, Lucianum etiam Evangelium Ioannis insectatum alibi fuisse: quod si est, non immeritò de hoc Dialogo intelligi potest. Ita enim hic de luce, de verbo, & ceteris quibusdam meminit, ut ex principio Evangelij illis sumpta videri queant. Nisi si quod aliud eius generis scriptum ab hoc editum fuit, quod ad nostram ætatem non peruenit. Quod autem ad versionem attinet, quanquam fortassis referret huiusmodi di scripta, quæ vel contemptum religionis aliquem parere possent, vel alioqui impietatem præ se ferunt, omnino non verti: tamen quia argumento operis seruendum fuit, rursus hic lectorem oratum volo, ut si quid minùs perspicuè, aut aliter quàm debuit, conuersum deprehendet, veniam hanc exemplari nostro det, quod in quibusdam locis ita deprauatum fuit, ut nescias verum de industria obscurata quædam fuerint, an libriorum vitio alia corrupta aliaq; omissa.

ΤΡΙΕΦΩΝΤΟΣ, ΚΡΙ. TRIEPHON, CRITIA,
 πινε Κλεολαν. *tias, Cleolans.*

Ι τῦτο, ὡ Κρι-
 τία, ὅλον σε
 αὐτὸν ἀποίω-
 σας, καὶ τὰς ἄν

Vid, hoc, δ
 Critia: totum
 te ipsum im-
 mutasti, & su-
 percis

Ffff s

φρὺς καὶ τὸ θυμὸν σπασσας, μὴ
 χροῖν βυσσοδομῶντας, ἄνω καὶ
 καὶ τὸ πνεῦμα, κερδαλιό-
 φρονι τοιπῶς, καὶ τὸ ποιη-
 τὴν, ὅς τις τὸν σὺν ἱερὰς;
 μὴ περὶ πικρὰν τινος τιθῆναι,
 ἢ ἐκείνῳ ἢ Ἀδελφῷ τινος,
 ἢ καὶ τινι θιῶν ἐκ πρῶτης
 σωλῶνται; ὅς τις γὰρ σὺ
 ζωῶντας ἀνδρῶν πατρῶν, ἢ αὐ-
 τὸν ἐκείνους, οἶμαι, τὸν πόσ-
 μων ἐκλυῶντας, ὅς τις ἐπὶ τῷ
 Δουκαλίωνος σοὶ λέγω, ὅς κα-
 λὲς Κριτία, ἐκ αἰῶνος ἐμὸν ἐπι-
 βοῶντες τὰ ποτὶς, καὶ ἐκ βρα-
 χύ γε τινάσαντες; δυσχερῶ-
 ντας καὶ ὑμῶν, ἢ ἐκείνῳ φω-
 ρῶν, ἢ καὶ τῷ χαρὸς παλαιῶν.
 φοντα ἐπιμύθας; Κρ. ὦ Τειν-
 φῶν, μὴ γὰρ τινα, καὶ ὑπορη-
 μῶν λόγον ἀκούσας, καὶ πολ-
 λαῖς ὁδοῖς διηγεῖσθαι μὴ
 ἔτι ἀναπνεύσας τὸς ὕδρας, καὶ
 τὰς ἀκούσας ἀπερράττω, μὴ περὶ
 ἔτι ἀκούσας ταῦτα, καὶ ἀπὸ
 φωνῶν μανίας, καὶ μύθος τοῖς ποιη-
 ταῖς ἡνέσομαι, ὅς τις Νιόβη τὸ
 φων. magnum quendam & admirabilem audiui sermonem,
 multisq; vñs tractatum. Ac nugas istas adhuc memoria repe-
 to, auresq; obturo, nec ubi etiam amplius audiam talia, ex in-
 fania nimia dirigeam, siamq; poetis fabula, perinde ut Niobe
 olim,

percilia deorsum contrax-
 isti: profundum autem quip-
 piā, & quasi in intimo pectō-
 ris recessu tecum ipse cogi-
 tas, sursum atq; deorsum in-
 ambulans, astutias & vasa-
 menta meditantis similis, quē
 admodū poeta ait: pallorq;
 genas tibi cepit. Num alicui-
 bi Cerberum aspexisti, aut
 Hecate ab inferis huc egres-
 sam? aut etiam deorū alicui
 ex providentia quadam oca-
 curristi? Nondum enim talia
 tibi accidere conueniebat, e-
 tiam si ipsum audiuisse mun-
 dū aquis obruium iri, quem
 admodū Deucalionis tēpore
 factum est. Tibi dico, heus o-
 ptime Critia, annō audis me
 tanto opere inelamāte, & bre-
 ui adeo appropinquante? va-
 trū indignatione aliqua ad-
 uersum nos percitus es, an
 obfurdixisti, an verò etiam
 expectas dum te elata manu
 impellam? CRI. O' Trie-
 phon, magnum quendam & admirabilem audiui sermonem,
 multisq; vñs tractatum. Ac nugas istas adhuc memoria repe-
 to, auresq; obturo, nec ubi etiam amplius audiam talia, ex in-
 fania nimia dirigeam, siamq; poetis fabula, perinde ut Niobe
 olim,

ἡρί· ἀπὸ κατὰ κρυμνὸν ὡς
 θέμις ἄρ' ἐπὶ κεφαλῇ σκο-
 φίνεσσας, ἀμὰ ἐπικραζάς μοι
 τὰν, καὶ τὸ τῷ Κληαμβρότῳ
 πύδμα· Ἀμβρακιοτῶν· ἐμυ-
 θώθῃ ἐπ' ἐμοί. Τρ. Ἡράκλεις
 τ' ὁσυμασίῳ ἐκείνῳ φασ-
 μάτων, ἢ ἀεσαμάτων, ἅπρ
 Κεῖτιον· ἐξίπληξαρ, πόσοι γὰρ
 ἐμβρόντηδι ποιεῖται, καὶ τιρα-
 τολοῖαν· ὁλοσφῶρον δὲ ἐξί-
 πληξάρ σὺ τὴν διάνοιαν, ἀλ-
 λὰ λῆρος πάντα χίλον· ἐπὶ
 σοί; Κρ. ὡς πᾶσσοις μικρόν,
 καὶ μικτί παρροχλῶσας, ἢ
 Τειφῶν· ὅ γὰρ παροπλῖος ἢ ἀ-
 μνηστῖος γῆρας παρ' ἐμῷ. Τρ.
 οἶδ' ὅτι ἐ μικρόν οὐδ' ἀκα-
 ταφρόνυχον πρᾶγμα ἀνακυ-
 κλῆς, ἀπὸ καὶ λῖαν τ' ἀπορρή-
 ταν. ἢ γὰρ ἥως, καὶ τὸ ταυρη-
 δὸν ἐπιβλήπαρ, καὶ τὸ ἄστυον
 ἢ βάσιως, τὸ αὖτε καὶ κατὰ
 ὠριπολῶν, ἀείνονά μιν κα-
 θίσσοι· ἀπ' ἀμυνουσοῦ τοῦ
 δανῷ, ἐξίμωσιν τὸς ὕβους μὴ
 τι καλὸν παθῆς. Κρ. σὺ μὲν, ὅ
 Τειφῶν, ὅσοι πῖλινθρον ἀνά-

δραμε

respira aliquantulū à malis & nugas istas euome, ne quia fore
 patiari mali. CR I. Tu quidē, ὦ Τριφῶν, quantum iugeri spa-
 cium

olim. Quin per precipitium
 in caput deuoluere alicubi,
 veluti vertigine quadam as-
 cius, nisi, ὦ amice, inelamās-
 fer mihi, adeoq̃ & Cleom-
 broti saltus, Ambraciote, il-
 lius, de me fabula ferretur.

TRI. Papæ, quàm mirabi-
 les istæ apparitiones siue au-
 scultationes fuere, scilicet
 quæ Critiam aded perculeret
 Quot enim attoniti poëtae,
 & prastigiatōres philoso-
 phi, percellere mentem tuam
 non potuere, sed nugæ tibi

fuere omnia? CR I. Desine
 paulisper, ὦ Τριφῶν, neque
 molestus amplius sis. Neque
 enim contemnendus aut ne-
 gligendus mihi eris. TRI.
 Scio equidē, quod neq̃ par-
 uam, neq̃ cōtemptu facilem
 rem apud te voluis, sed ad-
 modum etiam arcanā. Nam
 & color, quod taurinū quid-
 dam tueris, quodq̃ pedibus
 consistere nequis, sed rursum
 atq̃ deorsum inambulas, cō-
 spiciū te facit. Verūm enim

cium

θαμὶ ἀπ' ἐμῆ, ἵνα μὲν τὸ πρῶ-
 μα ἰσάρεαι, καὶ πιδάρεαι ὅ-
 τοις πολλοῖς ἀναφανῆς, καὶ
 σου κατὰ πτωχὸν Τριφῶντος
 οἴλου, καὶ καλονομάσῃς, ὡς
 καὶ Ἰκαρὸς τὸ πρῶτον ἀγὰρ ἀ-
 κήκοα τέμπερον παρὰ τὴν τρι-
 σκαταράτων ἰκάνων σοφι-
 στήν, μινάλας ἰσάχυσέ μου
 πλὴν νηδύϊ. Τρ. ἰδὲ μὲν ἀνα-
 θαμῆμαι, ὁπόσον καὶ βέλδ,
 εὐδὲ ἀμπνωσὸν τῷ δανῷ. Κυ.
 φῦ, φῦ, φῦ, φῦ, τὸ ὑδνωρ ἰσά-
 σαρ. ἰδ, ἰδ, ἰδ, ἰδ, τὸ δανῶν βε-
 βωμάτων, αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, τὸ κα-
 νῶν ἰκνίδων. Τρ. βαβὰ τοῦ
 ἀναφυσήματι, ὡς τὰς νη-
 λας διίσταται. φούρα γὰρ ἰ-
 πιπρόντος λάβρε, καὶ ὅτις ἐν-
 μασιρ ἰπιδίζονται, βορίων
 ἄρτι ἀνὰ πλὴν Προποντίδα ἐν-
 αίνηκας, ὡς δὲ κάλωρ αἶ ὄλα
 κάδεις τὸ Εὐξείνου πόντου εἰς
 χύσσονται, τῶν ἐνμάτων ἰπι-
 πυλινδουώτων ἰκ τὸ φουσάμα-
 τος. ὅσον οἰδημαδὶς ἰκα.
 ὅτις ἐνὶ κλέ, πόσος πορνορυσ-
 μός καὶ κλόνος πλὴν γαστρά-
 σου σιωπάρασσι; πολλῶ-
 τον σιωπὰν ἀναπίνκας, τασαῦτα ἀνηκούας, ὡς καὶ κατὰ τὸ
 τραγῆδον, καὶ δὲ τῶν ἐνύχων ἀκούας. Κρ. εὐ παρὰ-
 δόξω

eium extenditur, sātum à me
 hinc curriculò abi, ne te spi-
 ritus in sublime attollat, et
 supra terrā elatus plerisque
 appareas, atq; alicubi etiam
 decidēs Triophontéum pela-
 gus de te nominari facias,
 quēadmodum Icarus de se I-
 cariū olim. Nam quæ audiui
 hodie à ter execrabilib. istis
 sophistis, maximopere mihi
 stomachū cōmouerunt. T R.
 At ego quidem retrò cursa
 abibo, quantum etiam volec.
 Tu verò respira à malis istis.
 C R I. Phx, Phx, Phx Phx,
 nugas illas. Heu, heu, heu,
 heu, consultationes malas.
 Va, va, va, va, spei inani.
 T R. Papa, qualis euaporas-
 tio, quātus tumor in testinis
 latuit? Quātus autē tumultus,
 quātāq; agitatio ventrem cō-
 cussit tibi? Auritum sanè
 quām te ipsum ostēdis fuisse,
 qui tam multa audieris, adeò
 ut etiā iuxta monstrosū il-
 lud, per vngues exaudisse vi-
 dearis. C R I. Atqui miras

Φαίρον τι ὁ Τριφῶν, ἀνυχοῖς
 εἶναι καὶ ἐξ ὀνύχων· καὶ γὰρ ἐν ἡν-
 ἰκῶν γαστέρα τιθεῖται· καὶ κί-
 φανδὸν ἐκείνου, καὶ ἀνδρῶν
 φύσει· γυναικῶν ἰσχυροῦς
 βαρύνει, καὶ ἐν γυναικῶν ὄρε-
 σι μεταβαλλομένη. καὶ ὅλος,
 τριπλάσιος ὁ βίος, ὡς βύλη πι-
 πύων ὧς ποιητῶν. ἀπὸ ἱπ-
 πῶν πρῶτον ἐκχέει τῶν δ' ἐν
 ἡνίκα, ἀπὸ τῶν, ἔνθα αὖ πάλιν
 ταῦτοι τ' ἄλλοι ἄρ' ἔχουσιν, ἀπὸ
 οὗ καὶ χιλιδόνες ὠνέχονται κα-
 λασσοῖν, ἐν ἡμετέροις τ' ὄρ-
 σιν τὰς ἀποδὲ ἰσχυροῦς αὐ-
 τῶν, τὴν ὕδωρ ὑπὲρ αὐτῶν ἐκ-
 χέει, τὰς ψυχὰς καταβιβάζει.
 Τρ. ἰωμῶν, ὁ Κριτία. ἀπὸ Δία
 δὲ, μὴ πονεῖν ἐν τῷ τῷ ἔκ-
 κειν ἰσὶ, καὶ μὴ ὑπεροπὴν
 ὑπεροπῶν, ἢ ἀπὸ τῶν ἀ-
 ψύχων ἀπεργάζεται ἡ θάνα-
 τος σου αὐτῇ κατὰ πᾶν.
 Κρ. καὶ τὸν Δία τ' αὐτίκον,
 ἐν τῷ γινώσκῃ ἐν σοί. Τῶ.
 ἔτι μὴ ἐξιδόθῃς, τὸν Δία
 ἱερομοσάμενος. τί γὰρ ἄρ' ἂν
 εὐσχηται ἀμυνέμεναι, εἰ κα-
 παλάτῃ τ' ὄρεται· οἶδα γὰρ καὶ
 fecisti me, cum Ioue deierasti.
 Quod enim ille poterit ulcisci
 te, etiam si fidem iniuriandi transgrediaris? Arbitror enim

bile non est, ὁ Triphon, per
 ungues audisse, quando et im-
 biam venirem spectasti esse,
 et caput parere: et virilem
 naturam in muliebrem effen-
 tu transire, deinde et ex mu-
 lieribus ales transformari:
 et in summa, prodigiosa vi-
 ta ipsa est, si poetis credere
 voles. Sed quia te primū of-
 fendi hocce loco abeamus,
 si vis, eo ubi platani Solem
 abarcunt, lusciniæ autem et
 hirundines canora persitre-
 punt, quod videlicet auribus
 contentus aures exhilarans,
 et aqua leniter susurrans, a-
 nimos demulceat. TR. E-
 amus sane, Critia. Verum il-
 lud metuo, ne fors incanta-
 tio quædam sit id quod aus-
 disti, et me pistillū, aut por-
 tarum obicem aliquem, aut
 simile quiddam rerum inas-
 nimatarum efficiat praecla-
 ra ista tua cōsternatio. CR.
 Ita me amet cælestis Iupi-
 ter, ut nihil tale in te fiet.
 TR. Amplius etiam terre-
 neque

οὐ μὴ ἀγνοῶν περὶ τοῦ Διὸς
 σο. Κεῖ. τίλῃσι; ὃ δὲ αἰσιν-
 ται ὁ Ζεὺς ἐς Τάρταρον ἀπὸ
 πύμψαι; ἢ ἀγνοῶς, ὥς τὸς θεὸς
 πάντας ἀπὸ ῥίψῃ ἀπὸ τῶν θε-
 σπιδίς βηλῶ, καὶ τὴν Σαλμωνίαν
 ἀντιβροῦντα πρὸς κατὰ
 κεραυνῶσι, καὶ τοὺς ἀσιν-
 γάτος ἔτι καὶ νῦν; παρὰ δὲ τὴν
 ποιητῶν Τιτανοκράτωρ καὶ
 γιγανθίτης ἀνυμνᾶται ὥς
 καὶ παρὸς Ομήρου, Τεῖ. σὺ μὲν
 δὲ Κεῖ, πάντα παρὸς αἰσιν-
 τὰ τῷ Διὶ; ἀπὸ δὲ σοὶ φίλον,
 ἀκύν. οὐχὶ λύνος ἔτος ἐχέ-
 ῶ, καὶ Σάτυρος δὲ ἀσιν-
 ἀπὸ καὶ ταῦτ' ὅ; καὶ ἂ μὴ τὸ
 πορνίδιον ἰκάνῃ ταχίως ἐ-
 σωμόσατο, καὶ δίκην ἔσθ' ὅ
 πηλᾶντος; τάχ' ἂν ἡροπία,
 ἐντυχῶν γιγανθῶν, ὁ βρονθῶν
 ποῖος καὶ κεραυνόβουλ' οὐ
 Ζεὺς, καὶ ἀντὶ τῷ κεραυνόβο-
 λῆν, τῷ βροῦντι κατὰ κιντάν
 οὐλῶ. τὸ δὲ καὶ Αἰθίοφι σωμα-
 ποχθεῖν, ἀνδράσι μιλλαν-
 τίοις, καὶ τῷ ὅψιν ἰσοφω-
 μέοις

neque te de Ioue isto tuo in-
 gnorare. CRI. Quid ais?
 annón poteris Iupiter in tarta-
 rarum præcipitare me? An
 ignoras quòd deos omnes de-
 iecit à diuino illo ætheris pa-
 uimento? ὃ ὁ Salmonicum,
 qui contrà tonare ausus fue-
 rat, paulò antè fulmine præ-
 cipitauit, ὃ ut petulantissi-
 mus quisq; est, etiam nunc.
 Α' poetis autem ὃ Titanum
 victor, ὃ Gigantum inter-
 fector, cæminibus celebra-
 tur, quemadmodum ὃ apud
 Homerum. TRI. Tu qui-
 dem Critia, omnia ea per-
 curristi quæ Ioni tribuuntur:
 sed si tibi ingratum non est,
 ausculta. Annón Cygnus ille
 fuit, ὃ Satyrus, ob petulan-
 tiam, imò ὃ Taurus? Ac nisi
 scortillum illud celeriter in
 humeros sustulisset, ὃ pet-
 pelagus effugisset, fortassis
 araret etiam nunc, vbi in æ-
 gicolam aliquem fortè in-
 cidisset iste tuus tonitrua fa-
 ciens, ὃ fulmina iactans Iupiter: ὃ pro eo quòd nūc fulmina
 iaculari dicitur, stimulo impelleretur. Illud autè quòd cum
 Aethiopibus conuiuatur, hominibus nigricantibus, ὃ vultum
 obscuro

μεθ' οὗς, καὶ ἰς δούλῃς ἡλίου
 μὴ ἀφίστασθαι, ἀλλὰ ἀποδιδόναι παρ' αὐ-
 τοῖς, πάλιν αὖτις τοῦτο. ἰ-
 ζων, οὐκ αἰσχύνει αἰσῶν, τὰ
 δὲ τοῦ αὐτοῦ καὶ τῆς ἰδίας, καὶ
 τὸ ἐνοφερῆν καθ' ὅλον τοῦ
 σώματος, αἰσχύνεται καὶ λή-
 γει. Κρι. μὴ τὸν Ἀπόλλω-
 νά γ' ἵπποσώμην αὐτὸς πεφύ-
 γης αἰεὶ, καὶ ἰσχυρὸς, ὃ γὰρ
 οὐκ εἶ. Τει. τὸν ψαυδόμαντιν
 λέγεις, τὸν Κροῖσσον πρῶτον
 διολωλικότα, καὶ μετ' αὐτὸν
 Σαλαμινίους, καὶ ἑτέροις μν-
 ερίους, ἀμφίλαφα πᾶσι μαν-
 τωόμοις. Κρι. τὸν Ποσειδά-
 ὦνα δὲ τί, ὃς πρῶτον ἐν ταῖς
 χροῖς ἑρατῶν, καὶ διακτορῶν
 ἐν καὶ καταπληκτικῶν βοῶν
 ἐν πολέμῳ, ὅσον ἰννεχίλοι
 ἀνδρῶν δικάχιλοι, ἀλλὰ καὶ
 σφίσι θωρ, ὃ Τριφῶν, ἵππο-
 μάχεται. Τει. τὸν μοιχὸν λέ-
 γεις, ὃς πρῶτον Σαλαμινίως πᾶσι
 δα, πρῶτον Τυρῶν, πρῶτον δὲ
 οὐκ, καὶ ἴτι ἵππομοιχὸς, καὶ ῥυ-
 σης

obscuratis, & in duodeci-
 mum usque solem ab illis non
 discedis, sed apud ipsos vino
 madesacius desidet, idque cum
 barbam tantam habeat an-
 non quæso pudore dignum
 fuerit? Quod autem ad aquila-
 lam attinet, & ad Idam, &
 quod imprægnari per totum
 adeo corpus solet, etiam di-
 cere erubescō. CRI. Quid
 igitur? num Apollinem deica-
 rabimus, ut qui vates opti-
 mus sit, & præterea medi-
 cus quoque? TRI. Vanum
 atque mendacem istum vati-
 cinatorem dicis, qui Cra-
 sum paulò ante perdidit, &
 post ipsum etiam Salami-
 nios, aliosque innumeros, ob-
 liqua atque ambigua omni-
 bus illis respondendo? CR.
 Neptunum autem quid? qui
 & tridentem manu tenet,
 & in bellis immensum atque
 terribile quiddam clamat,
 quantum alij viri mille, aut
 etiam decies mille: præterea

& Sisichthon, hoc est, terra tremefactor, ὁ Triefphon. ap-
 pellatur? TRI. Adulterum istum dicis, qui Salmoni fi-
 liam^b Tyro paulò ante vitianis, & adhuc etiam mæcha-
 tur,

της καὶ ἀμαρτανῶς τῶν τοιού-
των ἴσι; τὸν γὰρ Ἀρῶν ἐπὶ τῇ
Διομῶνι πικρὸν ποῖον, καὶ διὰ
μοῖς ἀλυστοῖς μετὰ τῇ Ἀφρο-
δίτης ἐνέμφορ, πᾶσι τῶν
τῶν θιῶν, ὅτι τὴν μοιχίαν,
ὅς ὁ ἀσχυρὸς οἰωπύτων, ὁ
ἐπικαὶς Προσφῶν ἐκλυσι δα-
κρυρῶν, ὥστε τὰ βριφύλα
διατῆς διδασκάλου δι' αἰὲς
ὅτι ὥστε αἱ γὰρ ἐν ἑορταῖς ἱε-
ραῖαι ὡσαύτως ἐπὶ τῇ Ἡρώδι
αἰῶσαι τὸν Ἀρῶν. τὸ δὲ ἀμφι-
χῶλον τοῦτο δαιμόνιον, οἷον
τῆραν τὸν προσφύτων θιῶν,
τὸν Ἀρῶν ἀπηλωθίρως. ὥς
καὶ μοιχὸς ἴσιν, ὡς μοιχὸς
διασφύων. Κρι. Ερμείας δὲ
τί; Τε. μὴ μοι τὸν κακόδα-
μον τοῦ ἀσκληπιάτου Διὸς,
καὶ τὸν ἀσκλημανοῦντα ἐν
πῶν μοιχικοῖς. Κρι. Ἀρῶν
δὲ καὶ Ἀφροδίτῃ οἶδα μὴ πα-
ραδελφίαι σι, ὅτι τὸ περὶ α-
βελῶντα πρὸς παρὰ σι. ὥς
τι ἰάσωμαι τούτους, τῆς Ἀφρο-
δίτης ἴτι, ἱεμνυθίσματα, τῆς
παρθίνης, τὴν ὀφθαλμὸν καὶ λατὰς
πλη-

impetiti fuerint. Quapropter missos & hos faciamus. Minera
ue aut adhuc mentionem faciā, virginis videlicet armata, &
terri.

tur, liberatorq; & patibundus
huiusmodi vitiorum est?
Nam Martem, cum vinculis
premeretur, & nodis quib-
usdam insolubilibus arctas-
retur, ceteris dijs omnibus
præ pudore silentibus, eques-
stris iste Neptunus exiit,
in lachrymas profusus scilicet,
perinde ut pueruli mas-
gistros formidantes, aut quæ-
admodum anicule puellas
decipientes. Instabat autem
precibus Vulcano, ut solue-
ret Martem. Ac claudicans
iste deus, misertus videlicet
dei senioris & vetusti, libera-
uit Martem: quare & mæ-
chus est, ut qui mæchos con-
seruet. CRIT. Quid igitur?
Mercurium? TRIE. Apage mihi
istum, improbum Iouis libi-
dinosisimi seruum, ipsum
quoque libidine insanientem
in adulteria. CRIT. Proinde
neq; Martem, aut Vene-
rem, recepturum esse te scio, ut
qui iam antea abs te calūnijs

καταταῖς θύαις, ἢ καὶ τῶν τῆς
Γοργόνος κεφαλῶν ἐν ᾧ εἰ
ἐκ περιάπτεται, τῶν Γιγαν-
τῶν τιμὸν· οὐ γὰρ ἔχεις τι
ἀγαν περὶ αὐτῆς. Τρι. ἐγὼ
σοὶ καὶ περὶ ταύτης, λῶ μοι
ἀρκούν. Καὶ λέγει δ', τι γὰρ
βούλει. Τε. αἶ μοι, ἂ κε-
ταία, τί τὸ χέισμον τῆς Γορ-
γόνος, καὶ τί ᾧ εἶδη τῷτο ἢ
θιά πεφύρεται; Κρ. ὡς φο-
βόρμι θάλασσα, καὶ ἀφρη-
σικόν τῶν δανῶν. ἀπὸ καὶ
καταπλάσσει τὰς πολέμους, καὶ
ἐτραυλῆα τῶν νῆων ποιεῖ,
θεοὺς γὰρ βούλει. Τρ. μῶν
καὶ δὲ τῷτο ἡ γλαυκῶπις ἀκα-
ταμάχως; Κρ. καὶ μάλα.
Τρ. καὶ δὲ τι οὐ τοῖς σῶσιν
δυναμείοις, ἀπὸ τοῖς σῶσιν
μείοις μηδὲν ἰσχύον· τῶν-
των, ἢ δὲ αὐτῶν, ὡς ἡμᾶς ἀ-
καταμάχους ἐργάσαντας, ὅ-
στις τῶν Ἀθλοῶν; Καὶ. ἀπὸ
οὐ οἱ δυνάμεις γὰρ πόρρωθεν
ἐπιβοηθεῖν, ὥστε τοῖς θείοις,
ἀπὸ αὐτῶν ἐπιφύεται.

Τε.

rum, ut nos quoque insuperabiles atque invictos reddant, perin-
de atque Mineruam? C R I. Atqui ipsi potestas non est à lon-
gè auxiliari, perinde ut dixi: sed solum si quis ipsam gestat.

terribilis dea, quæ & Gorgo-
nis caput pectori applin-
catum habet, deam Gigan-
tum interfectricem. Non e-
nim, opinor, habes quod de
ipsa dicas. TRIER. At dicam tibi etiam de ista,
si mihi respondere voles.
CRIT. Dic quicquid vo-
lueris. TRIER. Dic mihi
igitur Critia, quæ Gorgonis
huius utilitas est? & cur pe-
ctori gestamen hoc dea ap-
plicatum habet? CRIT. Vti terribile quoddam spec-
taculum, & quod mala as-
uerrere possit. Sed & hostes
perterrefacit, & victoriam
utroque inclinantiem, quos-
cumque ipsa vult, aduertit.
TRIER. Num ob hoc ipsa
quoque Glaucopis inuisita at-
que insuperabilis est? CR.
Atque admodum. TRIER.
Cur igitur non illis potius
qui servare possunt, quam
qui servantur, femora adol-
lemus taurorum atque capra-

Τρι. καὶ τί τότ' ἐστίν; ἰθὺν
 γὰρ περὶ οὗ εἰδέναι, ὥς ἐξου-
 ρμηγὺς τὰ θεαῦτα, καὶ ἰς μά-
 λιστα καταρῥωκός. Κρ. ἄγνοῶ
 γὰρ πάντα τὰ κατ' αὐτὸν,
 πᾶν γὰρ τὸ ὄνομα. Κρ.
 αὕτη λόγῃ ἐγέρχτο ἄπειρος
 καὶ ἱέραιος. Περσέως δὲ
 ταύτῃ λόγῳ ἀποδεδωμένος
 σάουτος ἀνδρὶς Ἰωναῖς, καὶ ἰς
 μαγικὸν ὄφρ' ἡμῶν, ἱππο-
 δίας ταύτῃ περιδύσαντος,
 ἄλλα καὶ οἱ θεοὶ ταύτῃ ισχύ-
 ασι. Τρ. τυτὶ μὲν ἰδάνθανέ
 ποτε τὸ καλόν, ὥς ἀνθρώπων
 θεοὶ ἰνδύσας αἰοί, ἴσους δὲ τί τὸ
 κρείσμον; προσηταιεῖτο ἰς
 πανδοχεῖον, ἥ κρυφίως σωφ-
 θέρῳ, ἢ κόρῃ αὐτὴν ἱπών-
 ματι; Κρ. νὴ τὸ ἄγνωστον ἰβ' Α-
 θήνας, παρθένος διήμδ' ἐμὲ
 καὶ τὸ ἀποδύσας. Τρ. καὶ ἔτι
 παρθένον καταπομήσας, τὰν
 τὸ γένος φόβητον εἰς πόλιν
 τοῖς οἰδοῖ γὰρ μυρίας ὄσους
 καὶ τμηθείσας νύμφ' ἰβ' ἀμ-
 φιρύν, Κρήτῃ δὲ μὴν ἡ-
 λύσσι.

virgini caput amputauerit, terriculamentum hoc ipsum
 erit multitudini? Noui enim innumeras membratim &
 per partes dissectas insula in circumflua, Cretam illam no-
 mine

TRI. Et quidnam hoc ipsum
 est? Volo enim ex te scire, uti
 qui inueneris talia, & quā-
 maxime perfecte offecutus
 sis. Ignoro enim omnia quae
 de ipsa feruntur, praeterquā
 nomen. CRI. Ipsa quā-
 dem puella fuit elegans &
 amabilis. Perseus autē cūm
 huic dolo caput amputāssēt,
 utpote vir generosus, & quī
 in arte magica laudatus, cati-
 minibus illam quibusdam in-
 cantāssēt, in praesidium &
 quasi quoddam propugnac-
 ulum dī sibi ipsam retinue-
 runt. TRI. Hoc igitur
 praeclarum tandem me la-
 tuit, quoddam hominē quoq;
 indigent. Quae autem viuē-
 tis valitas fuit? meretrica-
 batur nimirum per caupos
 nas, aut latenter vitiabatur,
 deinde se ipsam virginem ap-
 pellabat. CRI. Non per
 ignotum Athenis: sed virgo
 permansit vsque ad decollan-
 tionem. TRI. Ergo si quis

ἡφυσθαι, καὶ ἂ τοῦτο ἰνίνας
 σπον, ὡ καὶ Κετία, πόδας
 Γοργόνας σοι ἀνύαγον ἰκ
 Κρήτης, καὶ σε σπληνέτω ἀ-
 κατὰ μάχην ἀποκατίσῃσα.
 ποιητοὶ δὲ καὶ ῥήτορες κατὰ
 πολὺ με Περσέως δίκτυον, ὡς
 πλείονας γοργόνας ἴφως
 ρηκότα, ἀπ' ἱτι ἀνιμνήδω
 τὰ τῶν Κρητῶν, οἱ τὰ φερύπτε-
 ρά κενωτό μοι τῷ Διὶ οὐ, καὶ
 ἦ δὲ τὴν μήτρα ἐρίψαντα δόχ-
 ρία, ὡς ἀσθαλὴς αὐτὸ λόχμα
 αὐτῷ ἑλκεύσιν. Κρ. ἀπ' οὐδὲ
 ἰνίνας κὼ τὴν ἰσθμὸν καὶ τὰ
 ὄρη. Τρ. ἂ ταῦτα, ὡ Κετία,
 ἐξ ἰσθμῶς ἰνίνας, ταχ' ἄρ καὶ
 ἐν νικᾶδων ἐξέλιγκον ἄρ, καὶ
 ἐστὸ γλυκύτατον φάσκει ἀνέ-
 γαγιν. ἀπ' ἀλφειῶν, πᾶσι νι-
 κῶ καὶ μῦθοι, παρὰ τ' ποιητῶν
 περὶ ἀλογοῦντα· ὡς ἱάσον
 καὶ ταῦτά. Κρ. Ἡρα δὲ, τὴν
 Διὶς γαμειτὴν καὶ κασιγνη-
 τον, ὡ παρὰ δέχῃ; Τρ. οἶα,
 τ' ἀσπληγέτης ἰνίνας μίφως,
 καὶ

mine dicunt. Quod si igitur
 cognovissem hoc, o optime
 Critia, quam multas tibi
 Gorgonas ex Creta huc at-
 tulissem, teq; ducem multum
 & insuperabilem reddidis-
 sem. Poetae autem & orato-
 res multo me Persco antea
 posuissent, ut qui plures Gor-
 gonas inuenissem. Verum
 quoniam in Creta mentio-
 nem meidi, adhuc memini
 qui mihi sepulchrum Iouis
 tui istius demonstrabant, &
 occultas vultes, quae matrem
 eius enutrierant, quanquam
 adhuc viridia ipsa ea arbus-
 ta essent. C R I. At ne-
 sciebas incantationem & sa-
 crificia quibus videndum fuis-
 set. T R I T. Si haec, o
 Critia, per incantationes fa-
 cta sunt, fortassis etiam ab
 inferis excitasset illam, &
 in lucem dulcissimam redu-
 xisset. Sed nunc ista, ac lu-
 dica & fabula sunt, a poe-
 tis praestigiose cōficta. Quae

propter & hanc omitte. C R I. Iunonem autem, uxora-
 rem Iouis, & sororem eandem, annon recipis? T R I T.
 Tace obsecro, propter intemperantissimum concubia-

καὶ τὴν ἐκ ποδῶν καὶ χερσῶν
ἐκτεταμένην παράσταμι.

Κρ. καὶ τίνος ἐπομέσομαι γι;

Τρ. ὑψιμέδοντα θύον, μέ-
γαρ, ἄμβροτον, οὐρανίοντα,
ὑδὸν πατρὸς, συνῦμα ἐκ πα-
τρὸς ἐκ πορῶν ὁμοῖον, ἕν ἐκ τριῶν
ἑν, καὶ ἕξ ἑνὸς τρία πάντα νό-
μις, Ζῶν τὸν δι' ἑαυτοῦ θύον.

Κρ. ἀριθμῆσαι με διδάσκει,

καὶ ὅρα ὅτι ἀριθμητικὴ καὶ

ἡ ἀριθμῆσις, ὡς Νικόμαχος

ἡ Γερασῶσις. οὐκ οἶδα ἢ τί

ἀλγὺς, ἢ γέα, ἢ ἰατρ. μὴ τὴν

τετρακτῶν φησὶ τὴν Πυθαγό-
ρου, ἢ τὴν ὀγδοάδα καὶ τριά-
κἀδα; Τρ. σίγα τὰ νύμφαι, καὶ

τὰ σιγῆς ἄξια. οὐκ ἴδ' ὅδε

μετρεῖται τὰ ψυχῶν ἔχον· ἰδὼν

γὰρ ἡ διδάσκει τὸ πᾶν, καὶ

τὸ πρὸς πάντων, καὶ τί τὸ

σύνημα τὸ παντός. καὶ γὰρ

πρὸς ἑαυτὰ ἑαυτὰ ἑαυτὰ ἑαυτὰ,

ἄπειρὸν, ὡς καὶ μοι Γαλι-
λαῖος ἐνέτυχεν. ἀναφαν-
τίας, ἐπιρρίν, ἰς τρίτον

οὐρανὸν ἀνελθὼν, καὶ τὰ

ἑαυτοῦ

qua item constitutio, quodve corpus vniuersi.

Quando au-

tem me Galileus ille conuenit, recaluaster, naso aquilo, qui

in tertium vsq; cælum per aërem ingressus est, quæq; optima

atque

tum, & istam ex manibus

pedibusque extentam, cur-

supra teruche. CRIEPH.

Quemnam igitur tibi iura-

bo? TRIT. Deum alit

regnantem, magnum, athe-

rium, atq; æternum, Filium

Patris, Spiritum ex Patre

procedentem, vnum ex rei-

bus, & ex vno tria. Hæc tu

Iouem puta, hunc existimæ

Deum. CRI. Numerare

me doces, & iusiurandum

arithmetica tibi est. Nam

& numeras, perinde ut Ni-

comachus ille Gerasenus.

Neque enim intelligo quid

dicas: Vnū tria, tria vnum;

num quaternionem dicis Py-

thagoricum illum, an octer-

nionem, an numerum ex tri-

ginta constantem? TRIT.

Tace ea quæ infra sunt, quæ

que silentio digna. Non li-

cet hoc pacto metiri pul-

cum vestigia. Ego enim do-

cebo te quid sit vniuersum,

& quis fuerit ante omnia, &

atque

ἐκείνη ἐκκαθαίρει, Αἰ. ὦ
 πατὴρ ὁ ἐν τοῖς ἀστέροις, ἐν
 τῷ μακάριον ἔχοντα παρ-
 ατάσας, καὶ ἐν τῷ ἀστέρι
 ἡρώων ἐκκαθαίρει. καὶ
 σιωπῶν, ὡς μὲν ἀκούει, ἐν
 ἀληθείας ἀνθρωπορ. Κρ. λί-
 γι, ὅ πολυμαθὴς ἡ Τριφῶν.
 ὅς φέρεται γὰρ ἔρχομαι. Τρ. ἀ-
 σπυγκάς ποτε τὰ τῷ Αριστοφάνει
 τῷ δραματοποιῶν ὄντι
 θας, ποιημάτων. Κρ. καὶ μά-
 λα. Τρ. ἐκκαθαίρει παρὰ
 αὐτῷ Λόγῳ. Αἰ. ὡς καὶ νῦν,
 ἔρως τὴν μίαν πρῶτον, καὶ
 τὰς ἄλλας. Αἰ. ὦς, οὐδ' ἔτι
 ἔτι. Κρ. ἐν τῷ. ἔτι
 νῦν; Τρ. ὡς φέρεται ἀφ' ἑαυτοῦ,
 ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀφ' ἑαυτοῦ, ὅτι
 τὸ σκότος, καὶ τὸ ἀνομιαν
 ταύτην ἀπέλασεν, λόγῳ μόνῳ
 φησὶν ἐν αὐτῷ, ὡς ὁ βραδύς.
 γλωσσῶν ἀπὸ γράψας. γλῶ-
 σσῶν ἐν τῷ ὕδατι, οὐρανὸν
 ἰσχυρῶς, ἀείρας ἐμὸς φων-
 οὖν ἀπὸ αὐτοῦ, ὁ ὅμοιος δὲ τῷ
 ἑαυτοῦ, ὡς αὐτὸς αὐτοῦ. γλῶσ-
 σῶν ἐν τῷ

admodum tardilinguis iste descripsit : Terram firmavit super
 aquas, cælum explanavit. stellas formavit fixas, cur-
 sum ordinavit, quas tu veneraris ut deos. Terram autem

atque pulcherrima sunt, in-
 de didicit, per aquam nos
 renouavit, in beatorum ve-
 stigia insistere fecit, & ex
 impiorum regionibus nos
 redemit. Acte faciam, si
 me audieris, verè hominem.
 C R I. Dic quaeso, doclisti-
 me Triphon : iimore enim
 quodam iam correptus sum.
 T R I. Legistine aliquan-
 do Aristophanis Comici poē-
 ta fabulam, Aues? C R I.
 Atque admodum. T R I.
 Scriptū ab ipso tale quippiam
 ibi est :

A principio chaos, & nox,
 & tenebra nigra erant,
 & tartarus alius,

Nulla autem terra, nec aër,
 aut solus ullus adhuc, &c.

C R I. Rectè dicis : quid an-
 tem postea? T R I. T. Erat
 lux incorruptibilis, inuisibi-
 lis, incomprehensibilis, quæ
 dissoluit tenebras, & infor-
 mitatem istam abegit, ver-
 bo solo dicto ab ipsa, quem-

ἀνθίστηναι καὶ δαίμονας, ἀνδρα-
 πορίην μὲν οὐκ ἐστὶν ἐν τῷ ἀναι-
 σθητοῦ, καὶ ἴσμεν οὐρα-
 νῷ βλέπων, διακρίνει τι κα-
 δίκως, καὶ ἐν βίβλοις τὰς πρά-
 ξας ἀπογραφόμενος. Ὁ ἀνταπο-
 δέσσει δὲ πᾶσιν, καὶ ἡμῶν
 αὐτὸς ἐν τελευτῇ. Κρ. τὰ δὲ τῶν
 μαιῶν ἐπισημασμένα ἐς ἅς
 πάντας, ἰσχυρά πᾶσι γὰρ καὶ
 ταῦτα; Τρ. τὰ ποῖα; Κρ. τὰ
 τῆς ἀμαρτίας. Τρ. λέγε, ὦ
 καλὴ Κριτία, περὶ τῶν Μοι-
 ρῶν ἰσθὺς μαθητῶν ἀκού-
 σαι περὶ σοῦ. Κρ. ὦ Ομηρεὺς
 ὃ ἀοίδιμος παλαιὸς ἄρχων.

Μοῖραν δὲ ὅτινά φημι μετὰ
 συγγενῶν ἡμῶν ἀνδρῶν.
 καὶ δὲ τὸ μέγαλον Ἡρακλῆος.

Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίην Ἡρα-
 κλῆος φῶς ἔχει,

Ὅς περ φιλοτάτος Ἰσκιότις
 Κρονίωνι ἀνὰ τῇ,

Ἀπὸ μούρου δ' ἀμαρτίας, καὶ
 ἀργαλὲς ὁ δὲ Ἡρῆς.

Ἀπὸ καὶ ὅλον τὸν βίον καθή-
 μάρας, καὶ τὰς ἐν τῇ μέγα-
 λότητι, ἐνθα δὲ ἔπατα.

Πᾶσι γὰρ,

Quin & totam vitam, omnesq; in ea mutationes, fato capssi-
 mae atque ordinatae esse idem innuit, cum ait :

& floribus exornatis, mi-
 nem ex nihilo ad ex-
 tiam produxit. Estq; in
 lo aspiciens iustos pariter
 iniustos, & libris defen-
 bens cuiusq; res & actiones.
 Rependet autem omnibus,
 *quam diem ipse praecepit.

CRIT. Quae autem a Pa-
 cis agglomerata cunctis sunt,
 etiamne illa inscribuntur?

TRI. Qualianam? CRIT.

Ea quae ad fatum pertinent.

TRIT. Dic mihi, o optime
 Critia, de Pacis. Ego verò
 discere gestiens, de te liben-
 ter audierim. TRI. An-
 non Homerus poeta cele-
 bris ait:

At fatum effugit nemo
 (mihi crede) virorum.

De magno autem Hercule
 idem ait :

Nec vis Herculeae Pacis
 vitavit amaram,

Quamquā dijs charus fa-
 ret, & Iouis inclita proles:

Sed fato, atque ira domi-
 tus Iunonis iniquae est.

Πάσσαι, ἅσασιν οἱ ἄνθρωποι,
κατακλῶντες τι βαρύναι
Γυναικὶν ἡνέσαντο λίνον,
ἥτις μιν τιμὴν μέτηρ.
καὶ τὰς ἐν ἑσφίποχας ἀπ'
ἐκείνης γίνεσθαι,

Ἡδ' ὡς Αἰόλον ἰκόμεθ',
ὅς με πρόσφραγ' ἰπιδέκεθ',

Καὶ πρὶν, οὐδὲ πῶ αἶ-
σα φίλον ἐς πατρίδ' ἰκί-
σθαι.

ὅς τε πάντα ἐκ τῶν μοιρῶν
γίγνεσθαι ὁ ποιητὴς μιμαρ-
τῆρκεν, τὸρ δ' Δία μὴ θελήσαι
τὸν ἦν Θανάσιο Δυσσεύς
ἱεραυτοῦσαι, ἀπὸ μακρόν

Αἰματώερας ψάδας κα-
τέχευε ἱράσθαι,

Πᾶσι δ' αἶνον τιμῶν, τὸρ
οἱ Πάτροκλ' ἔμμελλε

Φθίσαν ἐν Τροίᾳ.

ὅς τε, ὅτε Τειφῶν, δὲ τῶτο μὴ-
δὲν περὶ ἄνθρωπον πρὶ τῶν μοι-
ρῶν ἰθαλῆσθε, αἱ καὶ τάχα πρὶ
θάρασιος ἐγγόνος μετὰ τῇ Διὶ
Φασκάλῃ, καὶ τὰ ἀπὸρρήτα
ἐμυέθε. Τρ. καὶ πῶς ὁ αὐ-
τὸς ποιητὴς, ὅς κατὰ Κριτίαν,
διπλῶν ἰστοῖν καὶ πλὴν ἡμαρ-
μύλῃ καὶ ἀμφίβοτον, ὡς τό-
θεν

— ubi ille deinde

Ille ferat, quaecunque
Deus, Παρκαί φ' malignae

Neuerunt genito, cū ma-
tris prodijt aluo.

Etiā in peregrino solo ra-
tentiones ab eadem illa fieri,
ut cūm Vlysses ait:

Atque vii susceptum pla-
cido rex Aeolus ore,

Miserit in patriam, sed
nondum fata sinebant.

Quare omnia à Parca fieri
poeta testatur est: Iouem au-
tem neq' filium voluisse ab
infanda defendere morte,
sed potius

Sanguineas caelo guttas
diffudit ac alto

Ob natum, quem Patro-
clus prope mania Troiae

Occisurus erat —.

Quamobrem, Triephon, ob
hac nihil amplius addere de
Parca volueris, etiam si for-
tassis in sublime sublatus fu-
isses una cum praeceptore, &
arcanis illis initiatus. TRI-
Et quomodo ipse ille poeta,
ὁ optime Critia, duplex al-
legat fatum, & ambiguum,

G 222 4

ut qui

Δι μὲν τι πράξαντι, τοιφά-
 τίλα συγχύρωσα, ὧς ἂν ποίη-
 σάντι, ἱέρω τίλα ἰνυχᾶν,
 ἃς ἐκ Ἀχιλῆος.

Διχαδίας κῦρας φέρει
 θανάδιο τίλ' ἄν.

Εἰ μὲν ἔ' αὖθι μίνων Τρω-
 ων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
 ὦλ' ὧ μὲν μοι νόσ' ἔ', ἄ-
 τὰρ κλῖ' ἄφθιζον ἴσα.

Εἰ δὲ ἕρ οἴκαδ' ἵκομαι,
 ὦλ' ὧ μοι κλῖ' ἰοδόρ,
 ἐπὶ δηρὸν δέ μοι ὠὖρ Βασί-
 λαι.

Ἐλ' ὧ καὶ ἐπὶ Βυχλῶν ἔ' ἔ'
 ὅς ῥ' ἔ' ἀδ' ὧς κῦρ' ὀλοῦν,
 ἐπὶ νῆος ἴδαντι.

Ποτὰν γάρ οἱ ἔσσι γί-
 ρων ἀγαθὸς Πολυίδ' ἔ',

Νέσθ' ἔ' ἀργαλὴς φθιθῆ-
 οῖς ἐν μεγάροισιν,

Ἡ μὲν Ἀχαιῶν νηυσίν, ὅς
 πὸ Τρώεσσι δαμῶναι.

Οὐχὶ παρ' Ομήρῳ ταῦτα γί-
 γραπτά; ἢ ἀμφίβολ' αὐτῇ,
 ἢ ἀμφικρυμν' ἀπάτη; ἢ δ'
 βόλα καὶ τῷ Διὸς ἐπιθέσω σοι
 ἡλόγον, ὃ καὶ μὲν Αἰγίσθ' ἔρη-
 κει,

qua haec, atque adeo anceps deceptio? Quod si pater, a-
 tiam Iouis orationem tibi addam. Annón Aegistho dixit
 quod

ut qui hoc quidem, fuit
 talem exitū sortiantur :
 autem faciens, in alium
 tum incidat : ut de Achille,
 cum dicit :

Nam me mater ait, pater
 Thetis incluta planis,

Sortitum gaeinas obolu-
 da ad funera leger.

Nam si hic persistam, pater
 haemq' ad moenia Troiae.

Eripitur reditus mihi,
 at incluta fama sequetur.

Sin autem patriam repe-
 tam, charosq' penates,

Fama perit, verum in lē-
 gum mihi ducitur aetas.

Sed ἔ' de Euchenore ait :

Qui non ignarus fati,
 conscenderat aequor.

Nanque huic saepe senex
 Polyidus dixerat amē,

Aut morbo in patria po-
 siturum, atque inter am-
 cos,

Aut manibus Teucrio-
 rum, atque inter Dorica castra.

Annón apud Homerū haec
 scripta sunt? aut non ambi-
 guum est? Quod si pater, a-
 tiam Iouis orationem tibi addam. Annón Aegistho dixit
 quod

πρὸς, ὡς ἀπερχομένο μὴ τῆς
 μοι χάας, καὶ τὸν Ἀγαμέμ-
 νον ὁπιθενλῆς, ἥρ' ἔαθα.
 μαρὼν πολλὴν χρόνον, ἐπι-
 βαπομένη τὰυτα πράττει,
 ἐκαστοῦραν θανάτου; Τρ. τῆ-
 το ἔσθ' ὅτι πολλὰς πρῶταν-
 τωαίμω, ἰδὼν ἑλάνης τὸν
 πλησίον, θανάτῳ θέσθ' παρὰ
 τῆς Αἰκῆς· ἀ δὲ γὰρ μὴ ἔσθ' ὅ-
 τ' ἔστιν, βίβωθ' ἑλάνης, ἰδὼν
 ὅτι θίμης τίλ' ὁ θανάτου
 ἐλάνης. ἔλ' ὅρ' ὡς ὡς ἀδιόρθω-
 τα τὰ τῶν ποιητῶν, καὶ ἄμα
 φίλοισι, καὶ μηδὲν ἑλάνης.
 μῖνα; ὡς τὴν ἑλάνης ἑλάνης,
 ὡς καὶ οἱ ἐν τῶν ἐκπαινοῖς
 βίβωθ' τῶν ἀγαθῶν ἀπ' ἑλάνης
 φησὶν. Κριτ. ἢ πάντ' ἀνα-
 κυλῆς, ὡς Τριφῶν, ἀπ' ἑλάνης
 τόθ' ἀπὸ, ἀ καὶ τὰ τῶν Σεν-
 θῶν ἐν τῶ ἑλάνης ἑλάνης.
 ἑλάνης. Τρ. πάντ' ἀπὸ, ἀπὸ γὰρ
 ἑλάνης καὶ ἐν τῶν. Κρ. πῶ-
 λῆς γὰρ ἑλάνης φησὶν ἐν τῶ ἑλάνης.
 ὡς ἑλάνης ἀπ' ἑλάνης.
 Τριτ. ὡς ἑλάνης καὶ μηδὲν ἑλάνης
 Scytharum res in cælo describuntur? TRIE. Omnes, si
 quidem ὁ inter gentes Chrestus fuerit. CRIT. Multos
 sanè scribas in cælo narras, quando cuncta describuntur.

quòd si ab adulterio ὁ infan-
 dijs Agamemnonis sese con-
 timeret, fato illi consiliutum
 esse ut in longum tempus vi-
 ueret: si verò in animum in-
 duceret facere ista, mortem
 effugere non posse? Atque
 ad eummodum ego quoque
 vaticinatus sapè sum: Si
 occideris proximum, mor-
 ti condemnaberis iudicio. si
 verò hoc non feceris, viues
 rectè:

Nec te fas adeò festinam
 incurrere mortem.

An non vides quàm minimè
 correctà aut emendatà sunt
 quæ à poetis dicuntur? quan-
 quam item ambigua ὁ obli-
 qua, neque vnquam certà al-
 liqua sede stabilita? Quan-
 re omnia isthac missa fac,
 ut ὁ te in cælestibus bona-
 rù libris inscribant. CRIT.
 Benè omnia reuoluis ac rem-
 petis, Triefphon, sed mihi
 illud responde: Vtrum ὁ
 Scytharum res in cælo describuntur? TRIE. Omnes, si
 quidem ὁ inter gentes Chrestus fuerit. CRIT. Multos
 sanè scribas in cælo narras, quando cuncta describuntur.

φιλῶτον τοῦ θεοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἑαυτοῦ. ὡς παρ' ἐμοῦ, ἀπερὶ τῶν ἡμετέρας αἰνῶν ἀνὰ τὸ οὐρανὸν ὡς διέτριψεν ἐν πλάτει, καὶ οὐκ ἐπὶ αὐτῷ ἐκτίσθη, ἀείρας ἐμὸν φησὶν, ἄνθρωπον ἐκ μητρὸς τῷ παρ' ἡμῶν, τί παράλογον, καὶ τὰς πράξεις πάντων ἐναπογράφειν; καὶ γὰρ σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι, αἰκίτιδας δὲ καὶ οἰκίτας ἐν αὐτῷ συναγαγόντι, οὐκ ἐπὶ σοὶ διέλαθι τούτων πράξεις ἀπόβλητῷ, πόσο μάλλον τὸν πάντα ποιηκότα θεόν, ὃς ἅπαντα ἐν δικαιοκρατίᾳ ἐκτίσας ἐκείνους πρὸς ἑμὲ καὶ ἔννοισαν; οἱ γὰρ σου θεοὶ, λόφοντες τὸν πρόσωπον σου ἤσαν. Καὶ πάντες αἰετοὶ, καὶ μὴ ἀντιστόφως τῆς Νιοβῆς παῖδες. ἐκ γὰρ γὰρ ἀνθρώπων ἀνατίθηνα. ὡς τὸ τούτων τὸν πρὸς σὺν σοὶ, καὶ καὶ οὐκ ἐπὶ τῷ παρ' ἡμῶν.

Τετ.

aut vile de Deo deum quæris, sed Catechumenum existens, persuaderet tibi, ut bisine, si modò videretur, pisin ævum. Nam et illud explanavit ut per aquas terram autem firmavit, et per aquas, stellas formavit, hominemque ex nihilo esse, in lucem produxit. Mirum adeò, si res quæ omnium ibi describantur. Nā et tu si domunculam aliquam edificasset, autem autem et servos in eam congregasset, nunquid lateceret quicquam eorum, quæ ab illis gererentur, quævis abiectum et vile. quid igitur magis probabile est, cum qui omnia creavit, Deum, cuncta expedire facile percurrere, et omnia eiusque consilia et omnes animadvertere? *dy* pro Cottabis, ab hi qui recte sapiunt, habentur.

C R I T. Recte omnia di-

eis, et mihi nunc diuersum accidit, et atque Niobe olim ex statua enim in hominem conuersus sum. Quare iam istum tibi appono, et iuro quod mali à me nihil potest.

T R I.

ἦσαν, ἡτορὶα καρδιακή, ὄν-
 τος φράσις, καὶ ἱεροφόρ τι
 ποιήσεις ἱεροί, Καὶ ἱεροφ
 ρή, λώσεις ἐν φράσι, ἀπο
 ρή ἡτορ. ἀπ' ἀγρὶ δὲ, τὸ θαυ-
 μάσιον ἱκάνο ἀκκαμάτιον
 ἄπασιν, ὅπως, ἐφ' ὃν καταπν.
 κριάσω, καὶ ὅπως ἀποσιωπῶ,
 κατ' ἡλ' ὡς ἡ Νιόβη ἀπαυδῆσω,
 ἀπ' ὡς ἀφ' ὅρου ὄρουτορ γηγέ-
 φομας, καὶ πλὴν θαυμασίαν ὄν
 ἱκπληξίη κατ' ἀνυρόν πα-
 ράνα ἐκ τραγῳδῆσω, Κρ. ἐν
 τὸν ἵδον τὸν ἐκ παπρὸς, ὃ δ' ὡ-
 το γηγέσιτω. Τετ. κίρι, πα
 ρά τ' πρὸς μά[θ] Λαμάρη τῇ
 πόρῃ λαβὼν, Βγὰ δ' ἐλαβὶ δῶ-
 μασι, Δίγμ[η] Αἰακίδ' ὡν, ὃ
 πότι λήξῃσι ἀφ' ὅρου. Κατ. ἀ-
 πῆσιν ἱκπλὴν πτωφόρον, ὡ-
 νυσομένης ἐν τὰ χαυδίσκτα.
 καὶ δὲ ὅρῳ πλὴν ὅ παμπο-
 ρο, ἐς τὸ αὖς ψιθυρίζοντας, ἐ-
 πὶ δ' ἡ ἀκοῇ ἱκπλὴν ὡς χαυ-
 λισιμ. ἐφ' ὃ δ' παπρὸς ἐς
 ὅπαντας, καὶ πλὴν ἡρὰ τοῖς
 βλεφά-

TRIY. Si modo ex corde
me diligis, ne quid alienum
aut notum in me facias:

Nēve aliud celes amicit,
aliudq; loquaris.
Verūm age mirabilem illam
auscultationem tuam tan-
dem profer nobis, ut & ego
expallescam, & provsus in-
muet, & non quemadmo-
dum Niobe, obmutescam,
sed vii f Philomela in qui-
culam conuertar, & miras-
bilem istam consternatio-
nem tuam in prato viridi tra-
gico quodam modo decan-
tem. C R I. Ita per filium
ex patre haudquaquā istud
fiet. T R I T. Dic modō, à
spiritu potestatem ac vim di-
cendi accipiens. Ego verò
sedeba:

*Acacidem expectans, dū
cantum finiat ille.*

C R I. Abieram in viam publicam, empturus videlicet ea, quibus maxime opus habebam: atque ibi vi-

deo multitudinem admodum magnam in aurem mutuo
susurrantes : audiendi autem studio etiam labijs inhere-
bant. Ego vero oculos per cunctos circumferens , &
manum

βλιφάροις σιεικάμψας, ἰς
 σκοπίαζον ὀξυδερκίαια, ἢ
 πυχρίτινα τῶν φίλων θιάσω-
 ρισι. ὁρῶ δὲ Κράτωνα τὸν πο-
 λιτικόν, παρόθεν φιλονει-
 γῶν, καὶ συμποτικόν. Τετ. αἰ-
 δάνομαι τῶτον, τὸν ἱξισω-
 πλὺν δὲ ἄρηκας. ἄτα τί; Κριτ.
 καὶ δὲ ποιοῦνς παραγκυ-
 σάμην, ἔκον ἰς τὰ πρόσθα,
 καὶ τὸ ἰωθινὸν χαῖρι ἄνθρω-
 πόισιν ὡς αὐτόν. ἀνθρώπι-
 σιν δὲ τίς, τὺνομα Χαρί-
 κιν, σισυμμένον γυρόν-
 τιον, ῥίγλον τῆ ὑπὸ βίῃ μύ-
 χιον, ἱκίμηντο ἱπισοσυρμί-
 νον. ὁ δὲ πύλινος λυανώτε-
 ρος θανάτου, ἄτα ἤρξατο ἰω-
 φθίγγας κατισχυμίνον. οὐ-
 ζε, ὡς πῶτον, τοὺς τῶν ἱξισ-
 σωτῶν καταλαβὼν ἰλασασμὸς,
 καὶ τὰ χεῖρα τοῖς δαιμονῶσι ἀ-
 ποδόσθαι, καὶ τὰ τοῖς οὐνοῖσι
 πάντα, καὶ τὰ ἀνθρώποις καὶ
 τὰς ἀράμας διείκται, μὴ
 ἱξισάμεν δὲ τέχνης, καὶ κατα-
 φλυᾶν

manum supercilij incurvant
 supernè obducens, inspecta-
 bam quamacuiusimè sicubi
 amicorum aliquem contem-
 plarer. Video autem Cra-
 tonem Politicum illum, qui
 mihi à puero usque amicus
 fui, & in conuiujs vnà cons-
 uetus. TRIT. Intelliga
 quem dicis, inspectorem vi-
 delicet illum. sed quid po-
 stea? CRIT. Multis ita-
 que opposito cubito dimon-
 stris, in anteriorem partem pe-
 netraui, & matutinum illud
 Aue prafatus, accedebam ad
 ipsum. Ceterum homuncio
 quidam nomine Charice-
 nus, vetulus, emarcidus, &
 naso stridens, tussiebat pri-
 mò intimum quiddam, ex-
 creabatq; languidum & in-
 conditum. Erat autem spua-
 tum morte ipsa liuidum ma-
 gis. Deinde cœpit loqui vo-
 ce attenuata & exili admo-
 dum. Hic, ut antè dixi, inspe-
 florum relinquit elapsmos,

& debita forneratoribus reddet, & pensiones omnes tam
 priuatas quàm publicas: præterea & aramangas capiet,
 non inquirens aut perpendens cuiusque artem. Atque etiam
 amatoria

ὁ πᾶν ἔστι μικρότερα, οἱ καὶ
 ἐν αὐτῷ δὲ ἔδοντο τοῖς λό-
 γοις, καὶ ὡς καὶ τῶν ἀκου-
 σμάτων πρὸς αὐτὸν ἔτι καὶ
 τὸν ὄνομα Χλεουοχάρμου, τοῦ
 βάνιον ἔχον πολύσαθρον,
 ἀνυπόδότης τε καὶ ἄσκητος,
 μετρίως, τοῖς ὁδοῖσι ἐπιπρο-
 τῶν, ὡς ἐπιδείκνυτο μοι τῶν
 λακκοῦν, ἐξ ὁρῶν παρα-
 γνόντων, ἐκκαρμύων τὴν
 πόλιν, ἐν ᾧ διάτρε ἀναγιν-
 ορᾶμεν ὄνομα ἱερογλυ-
 φικοῖς γράμμασι, ὡς οὗτος
 ὡς χρυσὸν ἐπικλῶσα τὴν λι-
 φόρον. ὡς δ' ἐν, κατὰ μὲν
 τὰ Λεωάνθρον καὶ Ἀρτεμι-
 δάρον, ἐκ καλῶς ἀρτυροῦσα.
 ταῦτά γε τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῖν,
 ἀλλὰ ὅτι μὲν τὰ χεῖρα πλεον-
 θήσκει ἀναλόγως τῆς ἀρδού-
 σιας, οὗτος δὲ ἐπὶ πολὺν ὅ-
 ὁδοῦν γε διεγέρθησκει, ὡς πο-
 λὺν χρυσὸν ἀπορρῶσκει. καὶ ἔ-
 μοι γε δοκεῖ, ἐπὶ Λακκά-
 δα πῖπρω, καὶ Ἀἰμονόγει-
 ρον καταδραχθέντων, τοσαύ-
 τα ὀναροποιῶν ἐν ἀπαρτί τῆς
 νυκτὸς

amariora his nugabatur. Illi
 autem qui circa ipsum erant,
 delectabantur verbis hisce,
 et novitati eorum quæ au-
 diebant advertebant eni-
 mum. Alius autem quidam,
 cui nomen Chleuocharmus,
 pallium habens admodum pu-
 tre, sine calceis et tegmine
 capitis incedens, interloques-
 batur, denibus applaudens:
 ut demonstravit mihi male
 vestitus quidam, qui ex mon-
 tibus aduenerat, de consa co-
 ma, in theatro perscriptum
 nomen literis hieroglyphi-
 cis (hoc est, sacris et arca-
 nis notis) quod iste auro in-
 datus esset viam publi-
 cam. Ego verò inquam: Ac
 iuxta & Aristandri et Arte-
 midori præcepta non ita bo-
 num euentum habebunt hæc
 inter vos somnia, sed tibi
 quidem debita multiplica-
 buntur secundum proportio-
 nem pensionis: iste autem quam-
 plurimum obolo etiam care-
 bit, tanquam qui multo auro
 tam diues fuerit. Ac mihi quidem videmini super Leucadem
 petram et somniorum populum cōsopii, tam multa somnare,
 nocte

συνὶ τοῖς θεοῖς. οἱ δ' ἀνικέλευχα.
 παρ' ἀπαντῶν, ὡς ἀπηνήχοντο
 ὑπὸ τοῦ γίγαντος, καὶ τῆς ἀμα-
 θίας καὶ κατηγίνωσκον. ὡς δ'
 ἰσθ' αὖτις Κράτωνα, μῦθον κα-
 κῶς πάντα ἐξέφρηνισα, ἵν' ἄ-
 πο τι Λωμικουσαῖον, καὶ ἔ-
 κατὰ Λεϊσανδρον τὸν Τελμι-
 σίαν, καὶ Ἀρτιμίδωρον τὸν Ε-
 φείσιον ἐξίχυσσα τοῖς ὄνείρα-
 σιν; ἢ δ' ὅς, σίγα, ᾧ Κεῖτια, ἃ
 ἐχέμεν ἄνθρωποι, μυσταγωγῶσι τὰ
 λάτιστα, καὶ τὰ νῦν ἡγεσόμε-
 να. οὐ γὰρ ὄντοί τ' ἄ-
 σιν, ἀπ' ἀλκυῶν, ἐκβύσσοντα
 δ' αἰς μῦθον μισοῦσι. ταῦτα ἃ
 κηκοῦς παρὰ τῷ Κράτῳ, καὶ
 τὸ ὀλιωπρόν τῆς δεινότητος
 αὐτῶν κατηγνώκως ἐρυθεία.
 σα, καὶ σκυθρωπάζων ὑπο-
 ρούμην, ποτὶ τὸν Κράτῳ
 ναῖμι μὲν πρόμην. εἰς δ' ὀρι-
 μόν καὶ Τιτανῶδον Ἰνιδῶν. δρα-
 ξίμῳ μοι τὸ λῆπες, ἵσπας
 ραξί, ῥήτλην ποιεῖσθαι πα-
 θόμενος τι, καὶ παρανοήσι-
 ν. παρὰ τοῦ πεπαιστωμέν-
 οῦ ἰκάνον Λαμογίου. αἰς λό-
 γος ἡ ταῦτα παριστεύαντος,

πᾶσα

nato illo numine instigatus. verbis autē hęc extendendo, pere-
 suadet

nagle quasi in puncto existē-
 te. Illi verò cachinnos sustu-
 lerunt omniuersi, ita ut risu
 propē suffocarentur, meque
 ignorantie condemnarunt.
 At ego ad Cratonem conue-
 sius inquam: Num perperam
 omnia ἐξέφρηνισα, ut comico
 modo dicam aliquid, & non
 iuxta Aristandrum Telmie-
 sensem, & Artemidorum E-
 phejiū inuestigavi somnia?
 Tum ille: Tace, inquit, Cris-
 tia. Si enim silentium agēs,
 edocebo te sacrorum pul-
 cherrima, & quę nunc fa-
 iara sunt. Non somnia hęc
 sunt, sed res ipsę. Euentum
 autem capient in mensem quē
 dicitur Mesori. Hęc post-
 quam audissem à Cratone,
 & lubricam ipsoꝝ men-
 tem cognouissem, erubui, &
 tristitiam præ me ferēs abij-
 multis Cratonem incusan-
 do. Vnus autem illorū acer-
 bum & Titanicum quiddam
 obtuens, arreptum me veste
 vellicabat, conuentionem fe-
 cisse & credēs, & ab inuete-
 suadet

ἡμεῖς μὲν δὲ κακοδαίμονες ἵ-
 γνυται ἀνθρώπων· παραγρη-
 νήσῃ ἀποφάδι, τὴ δὲ καὶ ὁ-
 ρήσῃ, ἐπὶ τῇ συγκυρίᾳ· ἡ-
 γῶν δὲ ἀναίσχυντος αὐτῶν μὲν
 ἀγνοήσω, καὶ δὲ διήλθον.
 ἦ δὲ διήλθον τὴν πύλιν, καὶ
 γαμήλιος ὁδὸς, ἀναβήσας δὲ
 ἐπὶ τῇ περικλυτάῳ, ἵς
 γυνεὶ οἴκῳ ἀνελθόν, ὅ-
 θι οὐκ ὀμῶν τὸν Μενελάου
 φησὶ. καὶ δὲ ἀπαντα ἰσχυ-
 ρία, ὅσα δὲ ἐνδοχῆς ἱκῶ-
 νος· ἡμεῖς δὲ οὐκ
 βαίνω, μὰ Δι', ἀλλ' ἀνδρῶν
 ἐπὶ κληῖδας καὶ κατὰ χεῖρας
 μέσους. οἱ δὲ ἰδόντες ἱκέ-
 σθαι, καὶ ἱερώμενος ἀπα-
 γνῶν· ἱερώμενος δὲ, ὡς ἡ-
 γῶν δὲ ἀγνῶν· ἀγνῶν δὲ
 ἡμεῖς ἱερώμενος δὲ οὗτοι, ὡς τὰ
 ἐκείνη ἀγνῶν, καὶ ἱερώμενος
 ἐπὶ τοῖς ἀνδράσι, ὡς πρὸς αὐτοῖς.
 τοιοῖσι δὲ διαπρατὰς ἡμεῖς
 καὶ δὲ ἀγνῶν, ἱερώμενος
 ἡμεῖς δὲ τὰ ἡρόντι μὲν,
 τὴν, ὡς ἡμεῖς ἀνδρῶν, ὡς ἡ-
 μεῖς, ἡμεῖς τὸν γυνεὶ

suadet mihi infelici, ut ad
 praestigiatorei istos homines
 accedere, & in diem atram,
 quod dici solet, incurrerem.
 Dicebat enim se omnia ex
 ipsis, quae ad sacra & aream
 pertinerent, edoctum esse.
 Atque ita pertransivimus for-
 teasque portas, & area limi-
 na. Multis autem superatis
 scalis, in domum aurato fa-
 stigio insignem ascendimus,
 qualem Homerus Menelaum
 fingit esse. Atque ipse quis-
 dem omnia illa contempla-
 bat, quae insularis ille adole-
 scens. Video autem non Hes-
 lenen mehercle, sed viros in
 faciem inclinator, & palle-
 scentes. Illi autem ubi me cō-
 spexerunt, gausi sunt, & ex-
 aduerso ad nos accesserunt.
 Dicebant enim, num quod
 triste nuncium afferremus?
 Nam videbantur isti quàm
 pessima optare, gaudebantq̃
 tristibus & malis, perinde at-
 que in theatro faria. Capita
 autem inter se iuncta tenen-

tes confurrabant. Postea interrogabant me:

Quisnam hominū, aut unde es, quae patria, quique parentes

Sunt

γὰρ ἂν ἦν ἀπὸ τοῦ οὐ-
 ραν. ὡς δ' ἐγὼ, ὁλίγοι γὰρ
 ἔσονται, ὡς περ βλήτε πάντα
 τοῦ. Κατίας δ' ἑὸν ὄνομα, πό-
 λιν δ' ἐμοί ἐνθεν ὄθεν καὶ ὅ-
 μιν. ὡς δ' ἀεροβατοῦντες ἰ-
 παρθένοισι, πῶς τὰ τῆς πό-
 λιν, καὶ τὰ τοῦ κόσμου. ὡς δ'
 ἐγὼ, χαίρουσι γὰρ πάντες, καὶ
 ἔτι γὰρ χαίρουσιν. οἱ δ' ἀνι-
 σταντοὶς ὁφρύνειν, οὐχ ἔ-
 τοι. Δυσχερὴ γὰρ ἡ πόλις. ὡς
 δ' ἐγὼ κατὰ τὴν αὐτῶν γυναι-
 κων ὑμᾶς πιδάσκεισιν ὄν-
 τας, καὶ ὡς ἂν ὑψηλοῦ ἀπαν-
 τα παθομένων, ὅθεν διερχο-
 νται καὶ τὰς νενοῦκας. πῶς
 δ' τὰ τοῦ αὐτοῦ; μὴν ἰαλὰ.
 ψα ὁ ἔστι. ἡ δ' οὐκ ἔστι κα-
 τὰ τὰς ἐν γυναικί; ὁ Ἀρης
 ἡ τετραγωνίσαι τὸν Δία, καὶ
 ὁ Κρόν. ὁ δ' ἀμυνέει τὸν ἑ-
 λιον; ἡ Ἀφροδίτη ἡ μὴ τὰ
 τοῦ Ἑρμοῦ σωδοῶσα, καὶ
 Ἑρμαφροδίτους ἀρκύνου-
 σιν, ἐφ' οἷς ὑμᾶς ἡδονῇ; ἡ
 ῥα=

Num deficiet Sol, & ad
 perpendiculum Luna interponetur? Num Mars quadran-
 gulo aspectu Solem aspiciet, & Saturnus ex diametro eun-
 dem? Num Venus cum Mercurio congreditur, & Herma-
 phroditos procreabunt, quibus vos delectamini? num plu-
 uias

Sunt tibi? Num Chri-
 stus quidem esse apparet, &
 tique ex habitu. Tum ego
 Pauci, inquam, Christi, non
 est, frugi sunt, quemadmo-
 dum ubique video. Cris-
 tus autem nomen mihi est: unde
 tas verò inde, unde & ubi
 bis. Ut autem sublimes &
 & in aëre gradientes inter-
 rogârunt, quo pacto se res
 ciuitatis, & mundus adeo
 totus haberet, respondens e-
 go: Bene, inquam, habent,
 & insuper etiam habebunt.
 Illi autem abnuentes super-
 ciliis: Flaudita, inquiunt.
 male enim parturit ciuitas.
 Tum ego secundum ipsorum
 numerum: Vos, inquam, su-
 pra terrâ & in sublime sub-
 lati, & ceu ex alto cuncta
 intuentes, acutissimè & hæc
 intellectu affecuti estis sciri
 licet: sed quo pacto ea quæ
 in aethere sunt, habent sese?

Num deficiet Sol, & ad

παρδ' αὖτε ὑπὲρ ἐκτίμψουσιν,
 ἢ νικητὸν πολλῶν ἐπισφραγίσ-
 σουσι τῇ γῇ χέλασιν, ἢ καὶ ἱρὺν
 σίβλιν ἢ κατὰξουσιν, λοιμὸν καὶ
 λιμὸν ἢ ἐκτίμψουσιν, ἢ τὸ ἐν
 ραυνοδόχῳ ἀγῶν ἀπὸ γυναι-
 κος, καὶ τὸ βροντοποιὸν δοχεῖον
 ἀνιμίσθῃσι οἱ δὲ, ὡς ἅπαντα
 κατὰ ρωσκότου, καὶ ἱερὰ ἄρδου
 τὰ αὐτῶν ἱράσματα, ὡς μεταπα-
 γῶσι τὰ πράγματα, ἀταξία
 δὲ καὶ τῶν αἰνῶν τῶν πόλεων κα-
 ταλέφονται, τὰ στρατόπεδα
 ἔκπληνα τῶν ἰναντιῶν ἡρώων
 ταῦτα τῶν ἐκ παραχρᾶτ, καὶ ὥσ-
 περ πρὶν ὃ καὶ ὁμοῦ ὃ οἱ δὲ
 θεῖς, διάφορον ἀνιόχῃ, ὃ δὲ
 μόνιοι ἀνθρώπων, μὴ μισθώ-
 λια μὴ λίσσιν, θύγοντες ὁδόν.
 τας καὶ ἀνθρώπων θυμολόον.
 τωρ, πνεύοντων δόρυ καὶ λόγ-
 χας, καὶ λαοπολόφους πρὸς
 λείας ἀπὸ ταῦθ' ὑμῖν ἐπὶ ἐν-
 φαλῶν κατὰ θέσιν, ὡς τῶν
 πατρίδων ὑμῶν κατὰ πύλιν.
 οὐδ' ὅτ' αἰθιροβαλὼν τῶν ταῦτα
 ἀπὸ κρήνης, ὃ τῶν πολλῶν σχολῶν
 μαθη

uias impetuosas ac vehemen-
 tes demittent? num densa-
 nime terram infestnent, grās
 dinem autem & rubiginem
 deuoluent? Num pestem ac
 famem immittent? num vas
 illud fulminiferum exuns-
 dat, & tonitruficum rece-
 ptaculum repletū est? At il-
 li, quasi cunctis praeclare ge-
 stis, debilerabant sua ista
 amabilia, quod videlicet res
 statim immutandae essent,
 perturbationes autem & tur-
 multus ciuitatem inuasurā,
 & exercitus ab honestibus
 mox superandi. Ob hac
 itaque animo conturbatus,
 & quemadmodum ilex in-
 censa, intumescens, magna
 voce exclamaui: O' mise-
 ri hominum, ne vana ad-
 eò loquacitate efferrami-
 ni, acuentes dentes aduer-
 sus viros leonum animos
 prae se ferentes, spirantes
 hastam & lanceas, &
 candicantes cristis galeas:
 sed ista in vestrum caput
 conuertantur, quando ita patriam vestram deprimitis. Non
 enim in aëre gradientes ista audiuiſtis, neque negociosam
 Et h h h mathe-

μαθηματικῶν κατωρθώκατε.
 αἰδέεσθαι μαντεύσασθαι καὶ γουγίσσασθαι ὑ-
 μᾶς παρέπαθον, διπλῶν τὸ
 ὅτι ἀμαθείας γυναικῶν ὅρ' ἐνρί-
 ματα ταῦτα γράειδ' ὄν, καὶ ποί-
 ῃναι. ἐπὶ πολὺν ὅρ' τὰ τοιαῦτα
 αἰτ' γυναικῶν ἐπίνοιαι μίτ' ἐρ-
 χονται. Τρ. τί δ' πρὸς ταῦτα
 ἔφηθον, ὃ καὶ Κριτία, οἱ κί-
 καρμῖνοι τῶν γυναικῶν καὶ τῶν
 διάνοιαν, Κρ. ἅπαντα ταῦτα
 παρίδραμον, αἰς ἐπίνοιαν τε-
 τιχνασμένῳ καταπεφωγό-
 τος. ἔλεγον ὅρ' ἡλὺς δίκαια αἰ-
 τοῖσι σφωδρῶς, καὶ ἐπὶ παννύ-
 χους ὕμνων δίκαια ἐπαγρυπνῶ-
 τος, ὁναρῶσθον τὰ τοιαῦτα.
 Τρ. οὐδ' ἐπὶ πρὸς αὐτὸς ἄρη-
 κας μίγα ὅρ' ἔφηθον καὶ διη-
 πορημίον. Κρ. θάρσ' ἐκ δ' α-
 γνῆς ἀντῆπον ὅρ' τὰ καλ-
 λισα. τὰ ὅρ' παρὰ τῶν αἰ-
 κῶν θρυλλόμενα ἔφωσιν ἐν-
 μῶν, ὁπόταν ὁναροποιᾷται τὰ
 τοιαῦτα καὶ παρὰ σφ' ὄνται. οἱ
 σινηρὸς ἰσομαδίῳντος, ἔξω
 π

mathematicam perfectē d-
 deō affectui estis, Quod si
 verò vaticinia vos & prae-
 stigia hac induxerunt, dus-
 plex ignorantiae nomen sum-
 stinetis. Nam hac mulierum
 atq; anicularum inuēta sunt,
 & ludicra. plerunque enim
 huiuscemodi res muliebres
 curae prosequuntur. TRIT.
 Quid autem ad haec respon-
 derunt, ὁ optime Critia, isti
 mente pariter & sententijs
 detonsi? CRIT. Cuncta
 haec praeterierunt, ad cogi-
 tationes illas a se inuentas
 & exercitatas confugiens
 tes. Dicebant enim Soles de-
 cem ieiuni & absque cibo
 perseveratimus, & ad hym-
 nos tota nocte decantandos
 vigilantes, talia somniamus.
 TRIT. Tu verò quid ad
 ipsos dixisti? Magnum enim
 & attonitum quiddam re-
 sponderant. CRIT. Con-
 fide, nihil ignaum. Con-
 trā enim respondit pulcherr-

rimē. Nam quae vulgò ab urbanis, inquam, de vobis ia-
 fiantur, quando somniatis, huiuscemodi scilicet proferun-
 tur. Illi autem quasi quiddam caninum subridentes, extra
 lectulum

πρὸς ἔρχονται ἡ κλεινίδιον.
 ἦ δ' ἴδω, ἃ ἀληθεῖς αἰσι ταῦ-
 τα, ὧς αὐτίκ' αἰσι, οὐκ ἄρ' ὡς
 ἀσφαλῶς τὰ μέλλοντα ἱξι-
 χυώσῃτε, ἀλλὰ καταπειθεῖς
 τὸν ἑπ' αὐτῶν, ληρέετε τὰ
 μὴ ὄντα, μηδὲ γυναικῶν. ἀλλ.
 λὰ ταῦτα μὲν, οὐκ οἶδ', ὅπως
 ληρέτε, ὁνέροις ὡς ὠνέοντες,
 καὶ τὰ κωμικὰ βδελυθῆναι.
 τοῖς ἡ ποικίλοις ἡδοναῖς, μηδὲν
 ὁνέοντες τὴ βδελυγματοῦ, ὡς
 ἡ ἱστορία τὰς ἀποκότους ταῦτα
 τὰς φαντασίας, καὶ τὰ τῶν
 ῥα βυλῶματα, ἡ μαντιώμα-
 τα, καὶ πᾶσι τοῖς ὑμῶν ἐς κόρα-
 κας βέλοισι, ὅτι τὸ πᾶσι
 ἡ παρὰ τὴν, καὶ λόγους ἡ βδελυ-
 γμῶν ἐπιφωμίαν. οὗτοι δ' ἄ-
 παντες ἐν τῇ θυμῶν ἔχουσιν,
 ἡμοὶ ποτὶ ἀκαταμέμφοτον. ἡ
 ἡ βέλοισι, καὶ τὰς πρὸς τὸν
 ὧς, ἃ τινεὶ καὶ ὡς σήλην ἄν-
 αλδορ ἔσχατον, μέγιστος ἄρ' ἡ
 χηρὴ συλακίαν ἀνδρῶν ἄν-
 αλδορ, ἡ ἀνθρωπορ ἀποκατε-
 σθαι. Τρ. σίγα, ὧς Κεῖται, καὶ
 μὴ

tum reddiderunt, donec me frugi ista tua loquela, cum iam
 propē in lapidem conuersus es, resoluit, & in hominem
 rursus restituit. TRIT.

Tace Critia, neque magis istas
 H h h h 2 longius

leclulum aliquantum pro-
 grediuntur. Ego verò, si res
 ra sunt, inquam, talia, ὅ α-
 therij, haud vnquam sanè iu-
 id ea quæ futura sunt, inuen-
 stigabitis, sed persuasi ab im-
 pſis nugabimini quæ neque
 sunt neque futura sunt. Ven-
 rùm hæc quidem nescio quo
 pacto nugamini, somnijs cre-
 dentes, & quæ optima sunt,
 abominamini : malis autem
 delectamini, haud sanè quic-
 quā abominatione ista pro-
 mouentes. Quamobrem mis-
 ſas facite alienas istas ima-
 ginationes, & praua con-
 ſilia vaticiniarū necubi deum
 vos in malam rem hinc ena-
 ciat, id quòd patriæ malū
 imprecamini, & verbis adul-
 terinis ac perditis illam aſa-
 famini. At iſti vnum eum-
 demq; omnes animū habena-
 tes, me multū in crepabant.
 Ac, ſi placet, iſta quoque tibi
 addam, quæ me etiam perima
 de vi ſtatuum, elingue ac mi-

μὴ ἀντικρίνῃς τὰς ὕβλους. ὅ-
 ρᾱς γὰρ, ὡς ἰξώγωνται μετ' ἡ-
 λύς, καὶ ὡς περὶ λυσοφοῶ ἰδιόχ-
 θλω γὰρ ὧς παρὰ σὲ λόγοις,
 ὡς ἐπὶ κλυδὸς λυπῶνται, καὶ
 εἰ μὴ φαρμακὸν ληθιδανὸν
 ἱμνιῶν ἡρμῆσιν, αὐτὴ καὶ μὴ
 μη οἰκνῶσι ἐν ἱμνοῖς, μέγα κα-
 κὸν ἐργάζονται, ὡς τὴν ἰατρῆν
 τοὺς; πλὴν ὅχι δὲ πατρὸς
 ἀρξάμεναι, καὶ πλὴν πολυπόνη-
 μορ ὅτι δὴ ἐς τὴν ἰατρῆν.
 ἀλλὰ τί γὰρ, ὅχι Κλεόλαος οὐκ
 τὸς ὄντων, ὁ ὧς ποσὶ μακρὰ
 βιβάς; σπουδὴν ἡ καὶ κατ' ἐ-
 χεται, μὲν ἐπιφωτῶνται αὐ-
 τῷ; Κρ. καὶ μάλα. Τρ. Κλεόλαος
 μή τι πρᾶσθαι μετὰ ποσὶ, μη-
 δὲ πρὸς ἑλθὼς, ἀλλ' ἰλθὶ χαί-
 ρων, εἰ γὰρ μὲν ὅσον φέρεις.
 Κλ. χαίρειτ' ἄμφω, ὡς καὶ ἐν-
 νοεῖς. Τρ. τίς ἡ σπουδὴ, ἀδ-
 μοῦνας γὰρ ἐπιπολὺν, μὲν τι
 ἡσυχὸν πεπρακται, Κλ. πείθω-
 κεν ὁ φέρων ἡ πάλαι βοῶμεν

Περ

nos: sed accede latus, si quidem nuncium aliquod afferat.
 CLE Salutate ambo, ὁ πρᾶclarum per amicorum. TRI.
 Quæ autem est festinatio ista? permultum enim anhelas.
 num nouum aliquid gestum? CLE.

Cecidit supercilium illud olim Persidis

longius extenderis. Vides
 enim quomodo intumuerit
 mihi venter, & quasi im-
 pregnatus eam. morsus e-
 nim sum verbis à te modò
 dictis, perinde ut à cane
 rabiosa: ac nisi medica-
 mentum aliquod oblitio-
 nem inducens hausero, at-
 que ita conquiescam, me-
 moria hæc mecum cohabi-
 tans, & quasi domi apud me
 residens, magnum aliquod
 malum procreabit. Quam-
 obrem missos istos facito,
 precationem à patre ineta-
 piens, & celebre illud cat-
 men ad finem apponens. Sed
 quid hoc? annón Cleolaus
 hic est, is qui pedibus longum
 adeò incedit? serió an-
 tem venit & accedit. Num
 alloquemur ipsum? TRI.
 atque admodum. TRI.
 Cleolæ, ne quid cursu præ-
 teruchare, neque prætercas

Fama

Περσῶν, καὶ Σιθ, κλαυθρὸν αὖ
 εὐ· πῶς δ' ἴτι γὰρ αὖ χθον
 Ἀραβίας, καὶ ἱερατῶν δὲ
 ὠνοτάτω ἱεράτῃ. Κρ' ἔτ' ἱκῶ
 σο, ὡς δ' αὖ τὸ θῆος ἐκ ἀμυλῆ
 ἀγαθῶν, ἀπ' αὐτῆς, ἄγων ἱπ
 τὰ κρέσσονα ἡμῶς δ', ὦ Τερ.
 φῶρ, τὰ ἡλπίσιν ἐνρυκότες ἱε
 ρα· ἰδούσχιρονον ἦρ' ἱπ τῷ ἀ
 ποδιδόσθ, ἵ ὅτις τικνοῖς κατα
 λιπῶν ἱπ τῶς ἀσθένειας· οἱ
 δ' αὖς ἦρ' τῶν ἡμῶν πρῶτος, ὡς ἱ
 χῶ τὰ σά. Ἐδ' ἀρπῆ ὅτις ποτα
 οῖρ' αὖ ἡμίρως ἔσθ' ἀνδραγαθός.
 πλῶς ἦρ' ἡμῶς ἐκ ἐλπίδ' αὐτῆς
 ἔνθεος ἡμῶς ὁ κατακλῆσθ. Τρ.
 ἡγῶν, ὦ Κενία, ταῦτα κατα
 λήπω ὅτις τικνοῖς, ὡς ἴδωνι Βα
 βυλῶνα ὅπου μὲν, Αἴγυπτον
 δουλομὲν, τὰ ἔτ' Περσῶν τικ
 να δόξαον ἡμῶν ἄγνοια, τὰς
 ἐκδομὰς ἔτ' Σκυθῶν παρομι
 νας, ἄτ' ὅτ' ἡ ἀνακτορομῆας·
 ἡμῶς ἔτ' ἱπ Αθλῶος ἄγνωστον
 ἱφ' ὠρόντης καὶ πρὸς κωῖαντις
 χῆρας αὖς ἐρανὸρ ἐκταναγίς,
 τέτ' ὡς χῆρις ἱερατῆς, ὡς κατα
 ξίω.

siones Scytharum sedatas, vimam igitur & prorsus propul
 sata. Nos autem illum Athenis ignotum inuentum adoran
 tes, manus in cælum tendentes, gratias illi agemus, ut qui

Pama celebratum, atque
 Susa vrbs incluta:

Cadet autē & omniter
 ranobilis Arabum,

Valida imperantis dexte
 ra, & viroboris.

CRIT. Hoc illud est, ut
 semper deus non negligit bo
 nos, sed auget, prouehent in
 melius. Nos quidem, ô Tria
 phon, pulcherrima inueni
 mus. Sollicitus enim mecum
 ipse eram, quidnam in mor
 te liberis meis testamento
 relicturus essem. Nosti en
 nim pauperiorem meam,
 quemadmodum ego tuas res
 quoque. Hoc igitur suffi
 cit liberis, dies videlicet impe
 ratoris. Neque enim diuiti
 a nos deficient, neque nos
 populus perterrebit. TRI.
 Et ego, ô Crisia, hæc relin
 quam liberis, ut videant
 Babylonem perditam, Ae
 gyptum in seruitutem reda
 ctam, Persarum liberos ser
 uilem ætate agentes, exci

H h h h 3 digni

ξιωθεῖτο τοιούτοις ἑράταις πα-
 ροσι ἡμιόται· τὸς δὲ λοιπὸν
 ἀνθρώπων ἰάσθην, ἀρκιόεντων
 πρὶν αὐτῶν ἀπῆν, τὸ, Οὐ
 γνοῖς ἱπποκυνέην, καὶ
 τὰ πλεῖστα παρὰ
 μίαν.

digni facti fuerimus huius-
 modi potestati atque virtuti
 subieci esse. Reliquos autem,
 istos nugari sinamus, conten-
 ti pro ipsis dicere notum ibi-
 lud, quod prouerbio dici so-
 let: Nō est cura Hippoclidā.

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

a SALMONEVM.] Salmoneus Elisidis rex, quum Iouis
 fulmen mentiretur, ac propterea crederetur Deus, ab ipso Ioue
 fulminatus est. Mantuanus:

Sic quoq; delusus curru Iouis æmulus alto,
 Flammi ferumq; rotans Alpheia per oppida fulmē
 Occidit, & casu Etæam perterruit urbem.

De eo Lucianus in Timone & in Tragopodagra. Item Virgil.
 Aeneid. 6. b. Tyro.] Tyro formosissima fuit nymp̄ha, Sal-
 monei filia, ab Enipeo Thessalia fluuiō adamata, & à Neptune
 compressa, peperit Peliam & Neleum, teste Hom. Odyss. i. 2. de
 qua superius in dialogis Deorum, & libro 2. Histor. verarum.

c Veneratorem istum.] Is creditur fures, excusatores, ex-
 ploratores, omnesq; id genus homines adiuuare, qui rem quā-
 piam latenter atq; occulto aggredi moliantur, παμπὸς καὶ ἡγε-
 μόνι & cognominatus. Aristoph. in Pluto. d Victoriā v-
 troq; inclinantem.] Homerus locis aliquod appellat ἐπεὶ κλέ-
 ετα νίκη: id est, victoriā alternatim nunc his, nunc illis ob-
 tingentem. Est enim dubia victoriā & incerta. Hinc Homerus
 idem alibi ἀμφότερον νίκη etiam vocat. Dicitur & eadem ra-
 tione ἐπεὶ κλέετα καὶ ἐπεὶ πέπτη. Aristoteles lib. Rhetor. 2. νίκη δὲ
 ἀπαμείβετα αὐδράς: id est, Nunc, his, nunc illis contingit vin-
 cere. Seruius lib. 11. Aen. super ea verba,

In mediosq; focos, & dis communibus aras:

Dei, inquit, communes sunt Mars, Bellona, Victoriā: quod ἢ in
 bello verique possunt parti fuera. Arist. eod. lib. & Lucianus
 nosse.

postea in libello de calumnia ex Homeric. Iliad σ. hanc sententiam proverbialem citant:

Ἐλὺς ἐὼς ἄλῃ, καὶ πικρὸς ἐὼς κατὰ πικρὸν. id est,

Communis Mars, inq; vicem perimit perimentum, Quod carmen incertum ac varium belli euentum notat. & Atque Niobe.] Niobe Tantali filia, vxor Amphionis, regis Thebanorum, sex filias, totidemq; filios peperit: ideo animo elato Latona sese perferre non dubitauit. Quamobrem indignata dea, Apollinis & Dianæ sagittis liberos eius ad vnum omnes interficiendos curauit, Niobenq; ipsam turbine vente in Asiam rapuit, & in saxum transformauit. f Philomela in auiculam.] Lusciniam: de qua est fabula in Metamorph. Ouid. Queritur autem maximè, quando incubat ova: tunc enim totam noctem canere ferunt. Aristandri.] Aristander & Arzemedorus ἰατροποιοί, id est, somniorum coniectores.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ

ἢ περὶ καλ-
λὺς

CHARIDEMVS,

sive de Pulchritu-
dine

Iacobo Micyllo interprete.

ARGVMENTVM.

NEq; hic dialogus Luciani videtur esse: id quod Aldus quoque annotauit, & cùm ex stylo, quanquam is multò simplicior hic, quàm in superiore est, tum ex reliquo totius corporis cōtextu apparet. Continet autem encomium pulchritudinis seu formæ, tribus orationibus diuisum, vtpote à tribus personis in conuiuio tractatum, quarum priores duæ præstantiam ac dignitatem pulchritudinis commendant, multis ad hoc decorum pariter & hominum adhibitis exemplis. Postrema autem etiam vim & effectum illius ex mutua collatione reliquarum virtutem, & eorum quæ vulgò inter bona recensentur. Cætera plana sunt.

Hhhh 4

ΕΡΜΙΩ.

ΕΡΜΙΠΠΟΥ ΚΑΙ
Χαρίδημος.

HERMIPPVS ET
Charidemus.

Βεπάρυς
ἱεροφ
χθις, ὃ
Χαρίδημ
μι, ποῖ
μυ ὅ ἱρ

ὃ πρᾶσις, ἅμα μὲν καὶ τῆς
παρὰ τὸ ἀγρῶν χάρις ῥασά-
της, ἅμα ἢ ἱεροφχθις τι με-
νι, καὶ διόμυ ὅ ἱεροφχθις. ἱερ
τυχεῖν δὲ Προξένου ὃ Ἐπι-
κράτης. πρᾶσις δὲ, ὥς πρᾶ-
σις ἱεροφχθις, ὃ ἱεροφχθις πο-
σις, καὶ ὅποιοι βασιλεῖς. ὃ δὲ ἱεροφ
μὲν ἱεροφ καὶ αὐτὸς ἱεροφχθις παρὰ
θις χάρις, ἱεροφ ἱεροφ πρᾶ-
σις ὑπὲρ γινώσκων ἀγρῶν,
ἀγρῶν δὲ καὶ τὸ ἱεροφχθις ἱεροφ
πρᾶσις ἀγρῶν καὶ ἱεροφχθις αὐ-
ρας, ἀγρῶν συμποσίου μὲν τοι
ἱεροφχθις γινώσκων ὃ ἱεροφ
πρᾶσις, ἱεροφ Ἀνδροκλῆς ἱεροφ Ἐπι-
κράτης, τὰ ἱεροφχθις γινώσκων ὃ
ἱεροφχθις ὃ ἱεροφχθις ἀγρῶν,
ἱεροφχθις ἱεροφχθις, ἱεροφχθις
σκι

Bambula-
bam forte
heri in sub-
urbio, Cha-
rideme, si

mul vi ex agrorum aspectu
me aliquantulum reficerem,
simul etiam quietis ὃ ἱεροφ
gratia: forte enim tum mo-
ditabar quippiam. Obuiam
igitur mihi fit Proxenus, Es-
picratis filius. Allocutus au-
tem ipsum, quemadmodum
consueueram, interrogabam
unde veniret scilicet, ὃ quid
iurus esset. Tum ille, venire
se quidem etiam ipsum re-
spōdit huc oblectationis gra-
tia, quam ex agrorum aspec-
tu percipere consueuisset:
refici autem velle etiam tem-
perata ac leni aura quæ ip-
los offlaret. Caterum redire
se à conuiuio, quod pulcher-
rimū peractū fuisset in Piræ-
co apud Androclē Epicha-

vis filium, qui ob partam victoriam Mercurio sacrificasset.
Vicisse autem ipsum^a in Diasiis, libro quodam recitato. Com-
memorabat autem cum alia multa quæ ibi acta essent urbana

ὃ se.

οὐδὲ δὲ ἀπὸ τῆς πομπῆς γιγνῆσθαι
 ὅσα ἀσέβη καὶ χαιρέματα, καὶ δὲ
 καὶ ἡμέτερος ἐγκύμια ἀρῶμεθα
 τοῖς ἀνθρώποις, ἃ ἡμεῖς οὐ μὴ
 μὴ δυνάσθαι ἀπὸ τῆς, ἡ πόλις γὰρ
 ῥωσὶ ἐπιτελεσμένον, ἅπας τὴν
 ἡ καὶ ἐκ τῆς πολλῷ λόγῳ μετὰ
 σχηκτότα· οἱ δὲ ἄρ' ἔφαθ' ὡς ἔ-
 παρ, ἅτι καὶ αὐτὴ ἐγκύμια κό-
 τα, καὶ τοῖς ἅπλοις παρ' ὅλον τὸ
 συμπόσιον περὶ σχηκτότα τὸν
 εὖμ. Χα. γιγνῆσθαι ταῦτα, ἃ Ἐρ-
 μίππης· ἐμὲ δὲ γιγνῆσθαι ἡμοῖς ῥά-
 διορ' ἡ ἀπειθείας ἀπαντὰ δι-
 ἐξέρχεται· ἡ γὰρ ὁλόγῃ τῷ πάντῳ
 ἀκούει, θορὸν πομπῆς γινόμενος
 οὐ, τῇ δὲ ἀκούει μόνον, τῇ τῇ
 πωμνῶν, ἅπας τὴν καὶ τῇ ἀνσ-
 χρίστῳ ὅρ, μὴ μὴ δὲ λόγῳ
 ἐν συμποσίῳ γινόμενος. οἶδα
 γὰρ ὡς ἐπιτελεσμένον ποιεῖ,
 καὶ τὸς λίαν μνημονικωτά-
 λους. πάλιν ἀπὸ οὗ καὶ ἡ πόλις,
 ὡς ἂν οἷός τ' ὦ, πλὴν δὲ ἀν-
 σιρ παρὰ ὅμοια ποιεῖσθαι, μὴ
 δὲ παρὰ ὅμοια, ὅρ ἂν ἐνθυ-
 μῶ. Ἐρ. τὸ τῶν μὴ δὲ ἐνθυ-
 οἶδα

O festiua, tum verò O pul-
 chritudinis encomia à viris
 dicta aiebat, quæ ipsum qui-
 dem non posse referre, ob-
 litum eorum præ senectute
 videlicet: deinde etiam alios
 qui non ita multum circa or-
 rationes dicendas versatum.
 Te verò facile commemo-
 raturum, ut qui O ipse en-
 comium dixisses, O ceteris
 per totum conuiuium ani-
 mum aduertisses. CHA.
 Facta sunt hæc, Hermippe,
 ut dicia. Veruntamen neque
 mihi facile fuerit, accuratè
 cuncta persequi. Neque enim
 possibile erat omnia exama-
 dire, multo adeò tumultu ex-
 citato O ab ijs qui mini-
 strabant, O ab ijs qui conui-
 uabatur, O alioqui etiam ex
 difficilioribus, hoc est, me-
 minisse eorū verborum quæ
 in conuiuijs fiunt. Nosti enim
 quàm obliuiosos reddant et-
 iam eos qui alioqui plurimū
 memoria valēt. Sed tamē tuā
 gratia, quoad potero, cōme-

morare tibi illa conabor, nihil eorū prætermittens, quacum-
 que memoria consequi potuero. HE. Proinde ex hac tem-

H h h

5

gratiam

εἰδὶά σοι χάειρ. ἄν' ἂ μοι τὸν
 πάντα λόγον ἱξ ἀρχῆς ἀρ-
 δούης, ὅ, τι τὸ λῶ, ὅπερ ἀνέγνω
 βιβλίον Ἀνδροκλῆς, τίνα τὴν
 θνύνηκε, καὶ τίνας ὑμᾶς ἄς τὸ
 συμπόδιον ἐκλήκεν, οὕτως
 ἄρ' ἐκὼν κατὰ τοῦ τῶν χά-
 ειρ. Χα. τὸ μὲν δὲ βιβλίον, λῶ
 ἐκώμιον Ἡρακλῆς, ἐκ τινὸς
 ἀνδράδος, ὡς ἴλιν, ποιημῆ-
 νορ αὐτῶ. νύνηκε δ' Διότις
 μορ ἢ Μεγαρόθεν, ἀνταγωνι-
 σάμενον αὐτῶ περὶ τῶν ἀσ-
 χάλων, μάχον δ' περὶ τῶν δόξης.
 Ερ. τί δ' λῶ, ὅ ἐκ ἄνους ἀνέγνω,
 βιβλίον; Χα. ἐκώμιον τοῖον
 Διοσκύρου Ἰφασκὸς δ' καὶ αὐ-
 τὸς ἐκ μεγάλων κινδύνων ὑπὸ
 ἐκένων σισασμίνῳ, ταῦτ' αὖ
 αὐτοῖς καταβάναι τῶν χάειρ,
 ἄλλως τὴν καὶ ὑπὸ ἐκένων πρᾶ-
 κλημίνῳ, ἐπ' ἀκροῖς ἰστί-
 οῖς ἐν τοῖς ἰσχυατοῖς λινδύ-
 νοῖς φανέντων, πρᾶσαν μί-
 λον τῶν συμποσίων καὶ ἄλλοι πολλοί
 οἱ οἱ μὲν συγγενεῖς αὐτῶ, οἱ δ'
 καὶ ἄλλοι συγγενεῖς οἱ δ' λόγος τὴν
 ἄξιον,

gratiam tibi habeo. *Verum*
 enim si mihi totam à petra
 cipio narrationem repetere-
 ris, puta & quis liber fuerit
 quem recitauerat Androcles,
 & quem recitato eo superas-
 uerit, postremo & quidnam
 vos ad conuiuium vocasset,
 ita demum plenam apud me
 gratiam inibis. CHAR. I-
 pse quidem liber ^b encomii
 Herculis erat, ex somnio
 quodam, ceu dicebat, ab ipsa
 compositum, Vicit autem
 Diotimum Megarensem il-
 lum, prospicis, imò verò
 pro gloria cum eo certans.
 HERM. Quid autem li-
 bri erat quod ille recitauit?
 CHAR. Encomium ^c Ca-
 storis & Pollucis. Dicebat
 autem se quoque ex magnis
 periculis ab illis seruatum,
 hanc illis quasi quandā gra-
 tiam persoluisse: praesertim
 cum ab illis etiam confir-
 matus fuisse, de summis na-
 uium velis in extremo disci-
 mine ipsi apparentibus. Ade-

rant autem in conuiuiis & alij multi, parum cognati ipsius,
 partim alijs familiaritate iuncti: qui verò memoratu digni
 sunt.

Φίλοι, τὸ, τι συμπόσιον ὄλον
 ἡκοσμηκότω, καὶ ἑκάστος ἕξ
 πένμια δεικνόντω, Φίλον τι
 ἔω ὁ Δαρίου, καὶ Αἰσάπῳ ὁ
 Αἰαθίνης, καὶ ταῖς αὐτοῖς.
 συγκατέλιπε ἡμῖν ὡς Κληῖος
 θυμός ἐκαλὸς, ὃς Ἀνδροκλῆος
 ἀδελφιδῆς, μαράκιον ἀπα-
 λόν τι καὶ τιθρυμίνον. ὑβρ
 μίρ βι γι ἰδοὺ καὶ ἔχον· πάλιν
 ἡ πῶθ' ὡς ἡκρόατο τῶν λό-
 γων. πρῶτος δ' ὁ Φίλον· πε-
 ρὶ τῶ ἑκάστος ἡρξάτο λόγον,
 περιμιασάμενος ἔστω. Εἰ. μὴς
 διαμῶς, ὡς ἰσχυρὸς, μὴ πρὶν τῶν
 ἑκαμῶν ἄρξῃ, πρὶν ἅμ μοι
 καὶ τῶ ἀντίαν ἀρξάμενος, ὅφ'
 ἦς ἀς ὑμῖν πᾶσι γινώσκῃ τὸς
 λόγους. Χρ. ἐκὼς ὁρᾷς
 ἡμᾶς ὡς γὰρ, πάλιν ἀπα-
 μίνους τὴν ἅπαντα λόγον
 δεικνόντας ἀπαμυνώμεθα.
 πάλιν ἀπὸ τί τις ἅρ' ἔχῃς
 εἰδὼς, ὅπως εἴδῃ τίς ὁρ' βιά-
 ζοιτο· ἀνάγκη ἡ δ' εἰσάγει
 πᾶν ὅτις. ἔω δ' ἡ γὰρ αὖ.
 ἴσμεν τὸν λόγον, αὐτὸς ἔω Κλη-
 νος.

sunt, quicq̃ totum conuiuium
 cohonestarunt, laudesq̃ pul-
 chritudinis verbis persecuti
 sunt, Philo erat Dinia filius,
 & Aristippus Agasthenis,
 tertiusq̃ ipse. Accumbebat
 autem nobiscum & Cleo-
 nymus formosus ille, Andro-
 clis nepos, adolescentulus ten-
 ner & delicatus, qui men-
 tem tum habere viq̃ vider-
 batur. Admodum enim at-
 tentè ascoltabat quæ dice-
 bantur. Primus itaque Philo
 de pulchritudine incipiebat
 dicere, facto in hunc modum
 exordio. HERM. Nequaquam,
 amice, ne mihi prius
 ipsa encomia exordiare,
 quam causam quoque expo-
 fueris, qua adducti ad hoc
 argumentum tractandū pro-
 cesseritis. CHAR. Præter
 rem moraris nos, ὦ optime,
 qui tibi iamdudum potuis-
 semus vniuersa oratione ex-
 posita iterum hinc abire. Ve-
 runtamen quid agat quando

quispiam amicus existens tantopere urgeat? Necesse enim est
 quiduis etiam amici causa perferri. Causa igitur, quam quæ-
 ris, qua ad hoc argumentum compulsi sumus, ipse Cleonymus
 forma.

αὐμ. ὁ καλὸς. καθήκοντος ἦν
 αὐτὸ μεταξὺ ἐμῆ τε, καὶ Ἀνδρ-
 κλέους τῆ θάλας, πολλοὺς ἐξήντο
 λόγους. οἷς ἰδιώταις περὶ αὐ-
 τοῦ, ἀρετῆς τε καὶ αὐτὸν, καὶ
 ὑπερκαταπληκτικοῖς τὸ καλόν
 αὐτοῦ. οὐκ ὀλίγοι δὲ πάντων ὄντων
 παρῆντο, καὶ ὅσοι διὰ τὸν
 τὸν ἐκείνου τὴν μαρτυρίαν, ἀ-
 γασθέντες δὲ ἐμὲ τῶν ἀν-
 δρῶν τὴν φιλοκαλίαν, καὶ ἅμα
 ἐπαυμένοι αὐτὸν αὐτοῖς, ἀργίας
 τὴν πολλὴν εἶναι ἀπολαβόντες,
 λόγοις ἀρετῆς τῶν. ἰδιω-
 τῶν, περὶ τῶν καλῶν, ὅ
 μόνον τῶν οἰόμεθα περὶ
 καὶ δὲ ἐπὶ οἰόμεθα τῶν περὶ
 καλῶν λόγων. ἰδοὺ δὲ ὅ
 μῦθον, ἐκ ὀνόμασι λέγειν ἢ ἴσα
 παρὰ τὸν παῖδα. ὁ δὲ ἄνθρωπος
 καλῶς ἐμβαλεῖν ἦν ἄν αὐτὸν
 αἰσπλάγνυντο, ἀπὸ οὐδὲ
 μὲν, ὥσπερ ἐκείνους, ὅτι αὐ-
 τὰν τῶν ἄνθρωπων ἴσας τὴν
 αὐτῶν, ἀπὸ ἴσας ἀπὸ ἰδίας,
 ὅς ἄν ἀρνημονῶσι περὶ
 περὶ αὐτοῦ. καὶ δὲ ἀρχαῖον
 ὁ Φί-

formosus ille fuit. Cum
 enim medius inter me & An-
 drclem, cuius nepos erat,
 sederet, multus ab idiotis
 sermo de eo fiebat, qui
 & respiciebant ad ipsum, & ad
 formam eius plus quam ob-
 stupecebant. Propemodum
 igitur ceteris omnibus post-
 positus, sedebant encomia &
 adolescentis persequētes. Nos
 autem admirati illorum er-
 ga pulchritudinem amorem
 ac studium, & simul col-
 laudatis ipsis, segnitie
 quandam arbitrati sumus
 esse verbis ab idiotis supe-
 rari, præcipuè de pulcher-
 rimis dicendo, quo sola
 nos illis præstare putave-
 mus. Atque ita de pulchri-
 tudine verba facere capie-
 mus. Visum igitur nobis est
 haud nominatim dicere lau-
 des pueri (neque enim hone-
 stum fore: nam hoc pacto
 præcipitatos nos ipsum in
 maiorem insolentiam esse).

sed tamen neque illas incom-

positæ aded, & ut cuique fortè succurrisset, sed seorsim sin-
 gulos quæcunque de re proposita commemorassent. Atque ita

Philo

ἔφίλωρ πρῶτον, οὕτως· τὸν
 λόγον ποιῆτο. Ὡς ἐστὶ δανὸν,
 ἀπὸ τοῦ, ὅτε πρὸς ἑορτὴν ἐκ-
 της ἡμέρας, ὡς περὶ καλῶν
 ποιήματα τὸν σπουδαῖον, αὐτὸ
 δὲ τῷ κατὰς ἐδύναται ποιησό-
 μεθα λόγον, ἀπὸ οὗτω καθε-
 δόμεθα σιγῇ, ὥσπερ δαιδοικό-
 τος μὴ λάθωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς,
 ὡς οὐ σπουδαίωμεν ἢ ἀπαρ-
 τα χόνον ἀπὸνται. καὶ τοι-
 ῶν τις ἂν χεῖρα τοῦ πρὸν
 τῶς τοῖς λόγοις, ἢ περὶ τῶν
 μηδὲν ἀξίω σπουδαίωμεν, πε-
 ρὶ τῷ κατὰς σιγῇ ἢ ὄντως,
 ἢ πῶς ἂν τὸν λόγον καλὸν
 σάξοιτο κατὰς μακρόν, ἢ
 πᾶντα τὰ κατὰς πρῶτας, πε-
 ρὶ αὐτὸ λίαν τῷ τίλῳ ἡμᾶς
 τῶν ἐκαστοῦ πρὸς ἑορτῶν;
 ἀπὸ ἵνα μὴ δόξω λίαν ἢ ὡς
 καὶ περὶ τῶν δεικνύμεν ἡδύ-
 ναι· ἀπὸ δὲ μηδὲν ἐπίστα-
 σθαι περὶ αὐτῷ, ὡς οἶόν τι, βρα-
 χία περὶ τὸν πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ
 θῆρ. κατὰς γὰρ δὲ πάντες καὶ
 ἵππ.

Philo primus exorsus, in hūc
 modum verba fecit. Quam
 indignum verò est, quòd
 cum quæcunque in singulos
 dies agimus, pro ijs tanquam
 pulchris omnem operam ac
 diligentiam adhibeamus, de
 ipso pulchro sermonem nūl-
 lum habeamus, sed perinde
 silentes ac taciti sedemus, ac
 si metuamus, ne fortè ver-
 bum aliquod de ijs pro quib-
 us tantopere laboramus,
 vel imprudentibus nobis ex-
 cida? Atqui ubinam ali-
 quis oratione meritò utatur,
 si, cum de illis quæ nullius
 precij sunt, tantopere con-
 tendat, de eo quod om-
 nium pulcherrimum est pla-
 nè conticescat? Aut quo-
 modo id quod in verbis pul-
 chrum est, rectius quàm o-
 mnia alia seruari poteris, si
 de ipso sine eorum quæ quoti-
 tidie aguntur, dicere præ-
 termittamus? Verùm ne vi-
 deat monere quidem scire

quo pacto oporteat nos circa pulchrum affectos esse, dicere
 autem ipse de eo nihil posse: quo ad fieri potest, de eo breviter
 commemorare conabor. Nam pulchritudine omnes quidem
 cupimus

ἐπιθυμῶν τυχῆν, πάντες δὲ
 ἐξιδόθησαν ὁλίγοι τινές. οἱ δὲ
 ταύτης ἰσχυρὸν τῆς δωρεᾶς, ὅ-
 ραιμονίᾳ τοῖς πάντεσσι δόξαν
 γιγνώσκειν, καὶ πῶς θιῶν,
 καὶ πῶς ἀνθρώπων τὰ εἰ-
 κότα τιτιμυζοῖ. τιμυζοῖ
 ὅ, τῶν γὰρ θιῶν ἐξιδόων γε-
 νομένων, Ἡρακλῆς τὴν ὁ-
 Διὸς, καὶ Διόσκουροι, καὶ Εὐφύη.
 ὧν ὁ μὲν, ἀνδρείᾳ ἐνίκησεν ταύ-
 τας λέγεται τυχῆν τῆς τιμῆς,
 Εὐφύη δὲ, ἥ ἀάκτος χάρις, αὐ-
 τῶν τε μεταβαλὼν ἄς θιῶν, καὶ
 τοῖς Διοσκούροις ἀντίπαλον ὄν-
 τισι, πρὶν αὐτῶν ἄς ὑπερῶν
 ἀνελθῆν, τοῖς ἐπὶ γῆν οὐραν-
 οῦται ἀνθρώποις ἀνὰ μὲν ὅς τις
 ἀνθρώπων ἐξιδόη τοῖς θεοῖς
 ὁμιλῶν, ὅς τις ἐν ὑπερῶν, πᾶσι
 ὅσοι μετ' ἐνέκασιν ἀνθρώπων. Πέ-
 λοψ τὴν γὰρ ἴσμεν χάρις τοῖς θεοῖς
 ἀμβροσίας μετέσχε, καὶ Γανυ-
 μέδης ὁ τὸ Δαρδάνειον ὄντων
 κρατικῆναι λέγεται τὸ πάλιν
 τῶν

cupierunt potiri: pauci attē-
 tem omnino fuerunt qui illa
 iam assecuti fuissent. Qui
 verò donum hoc fortē adeo-
 pti fuere, illi omnium beatif-
 simi fuisse visi sunt, & apud
 deos & apud homines meri-
 to honore affecti. Atque hu-
 ius rei argumentum tale fu-
 erit. ^d Nam eorum qui ex
 Heroibus in numerum deo-
 rum recepti sunt, Hercules,
 & Dioscuri, ^e & Helena,
 Iouis filij sunt: quorum ille
 quidem fortitudinis causa
 honorem hunc consecutus
 esse dicitur, Helena autem
 pulchritudinis gratia cum se
 ipsam in deam mutasset, tum
 fratribus Dioscuris causa
 fuisse ut ante ipsam in cœ-
 lum ascenderent, ijs quibus
 ceteri vita functi sub iera-
 ra obnoxij premuntur, exol-
 luti. Quaquam etiam qui-
 cunq; hominum dignus vna
 quam iudicatus fuit, ut deo-

rum consuetudine frueretur, alium reperire non licet, quā-
 tum qui pulchritudinis particeps fuisset. Nam & Pelops eadem
 hac causa cum dijs Ambrosiæ particeps fuit, & Ganymedes
 ille Dardani hoc pacto miscuisse nectar dicitur omni-

nium

ἔσθ' ἵκετο θεῶν, ὥς τ' αὐτὸν
 ἐκ ἀνασχέσθαι συμμιτᾶσθ' ἄν
 αὐτῷ τινὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἢ
 θύρας τ' παιδικῶν ἀπ' αὐτῷ
 μόνῳ πρίν γε ἢ ἡγεμόν' ἔ-
 σσαι, εἰς Γάργαρον καταπλάν-
 τα τῆς Ἰδῆς, ἀναγαγῆν' ἱκῆσαι
 τὰ παιδικά, ὅπως συνίσταται
 τὸν ἅπαντα ἱμερὲς χρόνον ὁ-
 σαύτῳ δ' ἐπιμύθεον ἀνὰ πρῶ-
 ποιῆται τῶν λαῶν, ὥς τ' οὐ
 μόνον αὐτὸς ἔξισται τῶν ὑπε-
 ρίω, ἀναγαγῶν ἱκῆσαι, ἀλλὰ
 καὶ αὐτὸς ἐπιγῆς δ', τιτύχοι
 γινόμεν' ὅ, σιωπῇ ἱκεῖσσι
 τοῖς ἱερωμένοις. καὶ τοῦτο μὲν
 γινόμεν' ὅ, ἡδύς, σιωπῇ
 νίκο Λάδαν· τοῦτο δ' ἐμ' ἔδρα
 ταῦρος τῷ Εὐρῶπῳ ἀρπίζας,
 ἑκαδὴς δ' Ἀμριπύωνι, γῆν.
 καὶ τὸν Ἡρακλῆα. καὶ πομπή
 τις ἄρ' ἔχοι λίαν τιχυνάσμα.
 τὰ τῷ Διὶ, ὅπως ἄρ', οἷς ἐπιθῶ
 μα, συγγίνομ' μηχανώμενον.
 τὸ δ' ἀνὰ μίσησιν, καὶ οἷον ἄρ' ἵς
 θαυμάσαι· ὁμιλῶν γὰρ τοῖς
 θεοῖς

nium summo deorum, qua-
 re etiam ipsum neque vltum
 deorum ceterorum alium
 voluisse secum venationis
 huius, amorum suorum vi-
 delicet participem fieri: sed
 sibi soli decorum arbitra-
 ri esse in Gargarum Idæ
 deuolare, atque inde ama-
 sium suum in eum locum ubi
 per omne tempus cum il-
 lo consuetudinem haberet,
 subducere. Tantam autem
 curam ille semper habuit
 pulchrorum, ut non solum
 cælo dignatus eos fuerit, il-
 luc ipsos attollens: sed et i-
 pse in terram, quocumq; fors
 tulit, descenderit, ut cum a-
 matis singulis locis congre-
 deretur. Ac eam quidem ob-
 rem in cygnum conuersus,
 cum Leda rem habuit: ob
 eandem autem et tauri fa-
 cie Europam rapuit. Afis
 milatus autem Amphitryo-
 ni, procreauit Herculem.
 multa et alia Iouis vasaframen-

ta enumerare quispiam possit, quibus ille eorum congressu
 quorum desiderio tenebatur, potius fuit. Quod autem ma-
 ximum est, quodq; merito aliquis admirari possit, cum ille
 cum

θαῖ (οὐ γὰρ ἀνθρώπων γένος
 δίοι, πᾶσι δ' ἀμὲν τοῖς καλοῖς)
 ἐν δ' ἔρ' τέτοις δημηγορῶν,
 ἔτω ποιήσῃται ὁβριδὸς τῷ κοι-
 νῷ τῶν ἐκλιῶν ποιητῇ, καὶ
 θρασὺς καὶ καταπληκτικὸς,
 ὥς τ' ἐν μὲν τῇ προτέρᾳ δημη-
 γορίᾳ τὸν Ἥραν, καὶ τοὶ πρό-
 τερον πάντ' ἐνοθῆεν ἱππιδί-
 μῳρ αὐτῷ, ὅμως δ' αὐτὸν οὕ-
 τ' ἐφόβησεν, ὥς τ' ἤρκειον
 αὐτῇ τὸ μηδὲν παθεῖν, ἀλλὰ
 μίχεται λόγῳ ἐλῶναι τὸν ὅρ-
 γλὸν τῷ Διὶ. τὰς δ' ἀπαντας
 θεὸς ἐν τῇ ὑστερᾷ πόλει οὐχ
 ἔκτορ κατίσῃσι φοβηθῶναι,
 γλῶ ἀνασπάσαν αὐτοῖς ἀν-
 θράσι καὶ θάλασσαν ἀπαλῆ-
 σαι. μίκρον δ' αἰωρίσῃ κα-
 λοῖς, οὕτω γίγνεται πρῶτον
 καὶ ἡμεῖς, τὸν τοῖς πα-
 σιν ἐπισκῆς, ὥς τε πᾶς
 ἀπασιν τοῖς ἀπῳοῖς, καὶ αὐ-
 τὸ τὸ Ζεὺς ἔχει καταλι-
 πῶν, ὅπως μὴ φαίνοιτο
 τοῖς πασιν τοῖς ἀπῳοῖς, ἔτι-
 ρον τινὸς ὑποκρίνεται σχῆ-
 μα, καὶ τοῦτον κατῴσιν, καὶ
 οἷον

cum dii versaretur (neque
 enim hominum ulli conuer-
 satus est præterquam pul-
 chris) quoties inter illos con-
 cionem aliquam habuit, ita
 austerus fingitur à com-
 muni Græcorum poetâ, ut
 in priore quidem oratione
 Iunonem, quanquam illa
 antea ubique increpare is-
 psam consuevisset, nihilo
 minus tamen ita perterritua
 rit, ut ea satis habuerit quòd
 nihil gravius pateretur, &
 intra verba duntaxat, illius
 ira consisteret. In postero-
 re autem deos uniuersos non
 minore terrore affecerit, ter-
 ram vnâ cum ipsis homini-
 bus, & mare quoque in sub-
 lime sublaturum sese mina-
 tus. At verò quoties cum
 pulchris congressurus esset,
 ita mansuetus & blandus,
 omnibusque æquabilis red-
 ditur, ut apud omnes alios
 etiam ipso eo quòd Iupiter
 est deposito, videlicet ne mo-
 lestus aut ingratus cuiquam
 eorum quos amat, videatur,

alienam aliquam formam induat, eamque pulcherrimam,

& quæ

ἴου τὸν ὁρῶντα πρὸς αὐτὸν
 ὡς ἑστὶν αὐτοῦ καὶ τιμῆς
 παρίστανται ὡς ἑστὶν αὐτοῦ. καὶ ὅχ
 ὁ μὲν Ζεὺς οὕτως μόνον ἰάκω
 ἑστὶν, τῶν δὲ ἄλλων οὐδὲν
 θιγῶν, ἵνα μὴ ἴσῃ δόξα
 ταῦτα κατηγορεύει. Διὸς ὅχ
 ἑστὶν ἑστὶν ἑστὶν αὐτοῦ, ἀπὸ
 αἱ τὶς ἀπειθῶς ἰδιότης οὐ
 πᾶν, πάντας ἄν ἴσῃ οὐδὲν
 ταῦτα πρὸς αὐτὸν δὲ, οἷον
 τὸν μὲν Ποσειδῶν, τὸν Πέλοα
 ἑστὶν αὐτοῦ, ἑστὶν αὐτοῦ δὲ, τὸν
 Ἀπόλλων, τὸν Εὐρῆν, ἑστὶν ἑστὶν
 αὐτοῦ. καὶ θιγῶν δὲ ἑστὶν αὐτοῦ
 σχῶνται φανερῶς αὐτοῦ,
 ἀπὸ ὧν αὐτοῦ αὐτοῦ αὐτοῦ
 ταῦς ἑστὶν αὐτοῦ, τὸ δὲ αὐτοῦ
 ἑστὶν αὐτοῦ καὶ αὐτοῦ αὐτοῦ,
 παρίστανται ὡς αὐτοῦ αὐτοῦ.
 ἑστὶν αὐτοῦ, ἑστὶν αὐτοῦ αὐτοῦ
 ἑστὶν αὐτοῦ αὐτοῦ αὐτοῦ,
 ἑστὶν αὐτοῦ αὐτοῦ αὐτοῦ,
 ἀπὸ Ἀθηνᾶς, ὡς αὐτοῦ αὐτοῦ
 ἑστὶν αὐτοῦ αὐτοῦ αὐτοῦ,
 ἑστὶν αὐτοῦ αὐτοῦ αὐτοῦ

Ἀρτε

Qua maximè putat in-
 tuentem allici posse. Tan-
 tum reuerentia & honoris
 pulchritudini exhibet. Ac
 non solum ipse quidem In-
 piter ita pulchritudine ca-
 pius est, cæterorum autem
 deorum nullus, ut hæc ma-
 gis accusationem Iovis con-
 tinere videantur, quàm pro
 pulchritudine dicta esse. Sed
 si quis diligenter considera-
 re volet, omnibus etiam dijs
 eadem hæc accidisse vide-
 licet, deprehendet: ut vera
 bi gratia Neptunum Pelopis
 forma captum fuisse,
 Hyacinthi autem Apollis
 nem, & Mercurium & Cad-
 mi. Præterea neque deas pu-
 det pulchritudine superatas
 ac captas videri, sed hanc
 quasi emulationem quan-
 dam honoris inter se ha-
 bent: puta eam quæ cum
 pulchro aliquo rem habuit,
 narrare posse, hominibus

se se dedisse. Iam verò cum ex cæteris omnibus unaquaque
 sua ac certæ rei præses sit, de ijs quibus quæque præest,
 nulla cum altera contendit, ^h sed Minerva quidem cum ho-
 minibus ad bella gerenda præsistit, haudquæquam cum Diana

Ἀρτίμιν οὐ δαμάχεται πι-
 ρὶ θάρας, ὥς δ' αὐτὸς Ἀθην-
 αῖα κακὴν παρὰ ἑωρῆ τῶν
 πολυμικῶν τῶν δ' ἰατρῶν
 Ἡρ' Ἀφροδίτη, οὐδ' αὐτὴ πρὸς
 αὐτῆς ἰνοχλεμένη, πρὶ ὧν ἱ-
 φορῶν, ἰκάσῃ δ' ἐπὶ κάκῃ
 δοῖτον φρονεῖ, καὶ πάσας ἐ-
 πιδράκιδαι δοκῇ, ὥς τι καὶ
 ἢ εἰς αὐτὰς ἀκλῆσας ἐκπο-
 λιμῶσαι βουλομένη, οὐδὲν
 ἄλλο προὔδασθ' αὐταῖς, ἢ
 καλῶ, οὕτως οἰομένη ῥα-
 δίας, ὅπως ἤθελι, κατασῆς
 σαρ, ὁρῶς καὶ φρονίμως τῶν
 τοιοῦτον. σκίψατο δ'
 ἅν τις ἐντυθῇ τῶν τῶ καλῶ
 λους πειουσίων, ὥς ἦ ἰλᾶν
 βονὸ τῶ μέλῳ, καὶ τῶν πικρα-
 φλῶ ἀνελίξαντ', ἰκάσῃς αὐ-
 τῆς ἐπολαδύσας εἶναι τὸ μῦ-
 θον. μηδὲ μὲν δὲ δολιχῶς
 τῶν ψῆφον καὶ αὐτ' ἐν γκῆρ,
 ὥς ἄρ' ἀσχεοτέρᾳ τῆς ἐτίρας
 ἦν τῶν ὄψιν, ἀνίρχονται πα-
 ρὰ τ' ἢ πατέρα, τ' δ' ἀδελ-
 φόν τε καὶ σὺν οἰκον, Δία, ἐπι-
 κρίψασαι τῶν δίκλων.

χωρ

dem patrem, illius autem etiam fratrem & coniugem, de-
 ueniunt, licet hanc illi disceptandam committentes.

autem

de venatione pugnat: eodem-
 que modo & illa Minerva
 de re militari concedit: de
 nuptijs autem Iuno Venere-
 neq; hæc illi molesta est ob
 ea quibus illa præsidet. At
 contra singula ob formam
 & pulchritudinem eò usque
 animo efferuntur, omnesque
 alias excellere sibi videntur,
 ut cum^k Eris ipsas inter se
 mutuò discordes & inimicas
 reddere vellet, nihil aliud
 obierit illis, quàm pulchri-
 tudinem: rata hoc pacto san-
 cillimè sese hoc quod vo-
 lebat, effecturam esse. Ac
 prudenter sanè hoc excogi-
 tauit: animaduertitq; vel
 inde aliquis pulchritudinis
 potestatem. Nam postquam
 pomum illud accepissent,
 & inscriptionem legissent,
 cum vnaquæque sum illud
 esse censeret, neque tamen
 vlla contra seipsam suffra-
 gium ferre sustineret, quod
 videlicet altera turpior es-
 set, ad Iouem, harumque

ἀπόδειξιν ἔχει, πῶς οἱ ἑρμῆες
 ἔχουσιν ἐν τῷ, ἀλλὰ καὶ μαρ-
 τυρίον ὅτι ἀψωφίς, ἔκρη-
 τερ ἄντα πάντων τῶν ἀνθρώπων.
 ἔκρη Ἀθλῶν ἢ ἀνδρείας ἅμα
 καὶ φρονήσεως πείραν ἐπιψέ-
 φισα ἀμφοτέρων ἢ πείρας
 τῶν τῶν. Ἡρα δὲ ἀπάσης ἀρ-
 χῆς καὶ Λυασιῆς ἀρετῆς τῶν
 ἀρετῶν, σωτηροῦντ' αὐτῶν
 καὶ Δία παραλαβῶσα. ἀ τοῖς
 πῶν ὅτι ἢ ἑὸν καὶ σιμὸν τὸ
 ἑὸν ὅτι, ὅτι δὲ πρὸς πᾶ-
 σαν τοῖς θεοῖς, πῶς ἂν κα-
 μῖν ἔχοι καλῶς, μὴ καὶ αὐτὸς
 μισθόμενος τὸς θεοῖς, ἔργῳ τὴν
 λόγῳ πᾶν ὅτι ἔχον, σωαί-
 ρισαί τε καὶ καλῶς; ταῦτα μὲν ὁ
 Φίλων περὶ τῶν καλῶν ἔπει-
 ρῶν τῶν τῶν τελευτῇ, ὡς καὶ
 πᾶσι δὲ ἂν τῶν ἑρμῆς, ἀ
 μὴ τὸ μακρολογεῖν ἡπίστα-
 τῶν ἀδουκίμων ἐν συμποσίῳ.
 μὴτ' ἐκείνον δὲ ἀνὴρ Ἀείσιπ-
 πος ἔπειτα τῶν λόγων ποικί-
 λοντ' ἀνὰ παρακλήσας ὅτι Ἀν-

δρο-

quo pacto illi qui potiores
 habentur, circa hanc se ge-
 rant: sed & testimoniū per-
 hibent neuiquam falsum,
 quòd cæteris omnibus pra-
 stantior eadem sit. Promde
 Minerva quidem fortitudi-
 ne pariter & prudentia pra-
 stare illam suffragatur: va-
 trique enim harum praesidet
 ipsa. Iuno autē vniuersa do-
 minatione atq; potentia ex-
 petendam magis esse, sen-
 tentia sua declarat, in para-
 tem etiam Ioue tanquam pa-
 trono aduocato. Quòd si in-
 giur diuina adeò res & ve-
 neranda pulchritudo est, de-
 inde & dijs tantopere ama-
 bita & affectata: quomodo
 tandem honestum nobis fue-
 rit, si non & ipsi deos imi-
 tantes, cum rebus tum vici-
 bis, quibus unq; modis pote-
 rimus, pulchritudini patro-
 cinemur? Atque hæc quidem
 Philo de pulchritudine per-
 orauit, hoc quoq; ad finē ad-

dent, quòd etiam plura hic dicturus fuisset, nisi sciret verossi-
 tatem in conuiujs longiorem improbari. Cæterum post illū
 statim Aristippus verba facere cæpit, multis antea ab An-
 drocle

φησὶς· ἔφη βέλτε λίγην,
 τὰ μὲν φίλον ἀλαβέρει
 λίγην ἄρξας ἱερῶν πο-
 λὶ καὶ αἰσ ἀνθρώποι τὸ π-
 ρὶ τῶν βελίστων, καὶ ἡμῖν συμ-
 φερέων ἀφ' ἑνὸς λίγην, ἐφ'
 ἑτέρας τινὰς ὥρμηται ἰσο-
 θύει, ἀφ' ὧν αὐτοῖς ἡ δοκῶσι
 δόξαν πρᾶξαι, τοῖς δ' ἀ-
 προαῖς τὸς λόγους ὑμῶν λυσι-
 τελέοντας ποιεῖται, καὶ δικαλῶ
 θασιν· οἱ δ' περὶ τὰ αὐτῶν ἱε-
 ρῶν ἀπαιτοῖς, οἱ δ' ἀνθρώποι
 νοὶ τὰ ἐκ ὄντων ἑτέροις, περὶ
 τ' ὁδοῦ ἀναγκάων λογο-
 ποιεῖται, ὅς ἐστιν ταῦτα πάντα
 τα καὶ ἀλλοῦτας, ὅπως τὶ βέλ-
 τιστον τὸ χωρὶς ἀπὸντῶν, σκό-
 πῃν· ἐς νῦν γὰρ περὶ τ' ὄντων
 ἔχον ὑγίης ἐκνοκίαν νομίζω,
 ἅπλως τε, καὶ τὸ ἱερῶν ἀγνοίας τ'
 βελτίων καὶ ἡγορεῖται τοῖς αὐ-
 τοῖς πρῶτον, τ' ὁ ἡθελῶν
 οἰόμενος εἶναι πάντες, τὴν αὐ-
 τῶν λυσιτελεῖται, καὶ λαμβί-

slw

drotle inuitatus. Neque enim
 volebat primò, verius pro-
 ximo post Philonē loco di-
 cere. Exorsus autē inde est:
 Multi saepe homines (inquit)
 omittentes de rebus optimis
 et nobis conducentibus di-
 cere, ad alia nescio quæ ar-
 gumenta abripi consuevēr-
 te, ex quibus sibi quidem
 famam comparaturos se pu-
 tant, auditores autem verbis
 nihil conferentibus obiam-
 dunt. Ac dicere solent ali-
 quidem de iisdem rebus in-
 ter se verbis contendentes:
 alij autem ea quæ non exi-
 stunt, commemorantes, ali-
 j etiam de ijs de quibus mini-
 mē necesse est, verba facien-
 tes. Quos sanē decebat om-
 nibus hisce relictis quo pa-
 cto conducibile aliquid di-
 cere fortē possint, apud ani-
 mum cogitare. Hec igitur
 quando nunc ego de ijs quæ
 existunt, nihil sani cognos-

uisse existimo, et alioqui autem etiam aliorum ignoran-
 tiam de rebus optimis, reprehendentem, in eadem vitia
 incurrere, omnino stultitiæ cuiusdam esse puto: idem
 argumentum orationis vtilissimum atque pulcherrimum

ἐλὼ τοῖς ἀκούουσιν ὑπόθεσιν
ποιᾶσθαι τὰς λόγων, καὶ ἢ
πᾶς, ὅστις ἂν, φαίη κάλλει·
ἂν ἔαυ ἀκέραια καλλίστην. ἢ
μὴ ὅρ πρὸς τινος ἰτίος τοὺς
λόγους ποιοῦνθα νῦν, ἀλλὰ μὴ
περὶ κάλλους, ἥρκεισθαι ἂν ἡ-
μῖν ἀκούσασιν ἵνας ἀπὸντος,
ἀπηλλάχθαι περὶ αὐτ. τὸ δ'
ἄρα βούλουσιν ἀφ' οὐσίας πρὸς
χίταις τοῖς βυλομένοις ἀπὸ τοῦ
τ' περὶ τῶν λόγων, ὥς τ' οὐκ,
ἢ μὴ κατ' ἀξίαν τις ἐφίκοιτο
τῷ λόγῳ, νομίσαντες δυσχερῶς,
ἀλλ' ἵνα πρὸς πολλοῖς ἄλλοις
παρὰ τὸν δὴ διωκτῆ συμβαλέ-
σθαι πρὸς τοὺς ἰπαύους τ' ἀμεί-
νοντος, οἷον πρὸς περὶ αὐτ. τῶν
τὸ γὰρ ἔγωγε μὴ περιφανῶς ὑπὸ
τ' πρὸς τὸν ὅτι μὴ μιν, ἢ
τα δ' τοῖς ἀνθρώποις θεῶν καὶ
περὶ σπένδασθαι, πᾶσι δ' τοῖς
ἔσιν οἰκιστάς τινος κόσμον, καὶ
οἷς μὴ ἂν παρῇ, παρὰ πάλιν
τῶν σπένδασθαι, ἢ δ' ἂν
φίσιται, μισομένων, καὶ οὐ δ'
πρὸς-

auditoribus proponā, quā-
que omnis quicumque eorum
fuerit, fatebitur scio, digni-
simum esse quod pulcherrimum
quoque vocetur. Quod
si igitur de alia aliqua re
verba faceremus, & non de
pulchritudine, satis fuisset
vnum aliquem dicentem au-
disse, & exinde argumentū
eo relicto ad alia transisse:
nunc autem praesens hoc id,
tam dicendi copiam praebet
ijs qui de eo orationem in-
stituant, ut haudquaquam si
quis pro dignitate ipsum non
tractarit, ob id infelicitur
sibi successisse rem arbitrari
debeat: sed si post multos a-
lios nonnihil ad priores lau-
des etiam ipse conferre pos-
tulerit, benigniorem fortu-
nam experiri putetur. Nam
quod manifestè adeò a su-
perioribus in honore habi-
tum semper est, ab homini-
bus autem ita pro re divina
& opera precio dignari.

stimatum, omnibusque vivunt, peculiare ornamen-
tum existit: praeterea & eos quibus adest, ab omnibus a-
mari & coli, illos autem quibus abest, odio haberi, neque di-

πλεονέκτημα ἀξιομύμων, τίς
 ἔν' ἂν τοσοῦτον λόγῳ με-
 τασχηκὼς, ὥς τ' ἰπαινεῖσαι
 πρὸς ἀξίαν ἀρκέσαι; οὐ μὲν
 ἀλλ' ἰπαδύπτερ οὕτω πολε-
 νῶν αὐτῷ δὲ τῶν ἰπαινε-
 σόντων, ὥς τι μάλιστα ἂν τῆς
 ἀξίας τυχεῖν, οὐδὲν ἀπαρκὲς,
 καὶ ἡμᾶς ἰγχαρῆν τι λίγην
 περὶ αὐτῷ, μέλλοντάς γε με-
 τὰ Φίλωνος ποιεῖσθαι τὸς λό-
 γους. οὕτω δὲ συμφύλαξιν καὶ
 θεότατον τ' οὐτῶν δεῖν, ὥς τι
 ἔν', ὅτε θεοὶ λαοὺς τιτιμύχου-
 σι, παραλέπω· ἀλλ' οὐδ' ἰν
 τῷς ἄνω χρόνοις, ἐκ Διὸς Ἑλέ-
 νης γνησμένη οὕτως ἰθαυμάδιον
 παρὰ πάντων ἀνθρώποις, ὥς
 ἔτι τ' ἡλικίας δεσπίνοντος, κα-
 τὰ τινὰ χρόνον ἐν Πελοποννή-
 σῳ γνησμένη ὁ Θησεύς, οὕτω
 τ' ὥρας ἰδὼν ἐγείσθη, ὥς οὐ-
 σης αὐτῷ καὶ βασιλείας ἀρπάζ-
 ευσάτης, καὶ δόξης ὅτ' ἦν τυ-
 χέσης, ὁμῶς οὐκ ἦν το βιωτὸν
 αὐτῷ,

gnos adeò quos aspicias, vi-
 deri facit : quoniam dicen-
 di facultate pradius tan-
 ta fuerit, ut id pro eo ac
 dignum esset, laudare suffi-
 ciat! Veruntamen quoniam
 ita multis ipsi opus est laudan-
 toribus, ut vix unquam pro
 dignitate tractari queat, ni-
 hil alienum aut indecorum
 fuerit etiam nos aliquid de
 eo dicere conari, quanquam
 verentes nonnihil verba fa-
 cere post Philonem. Adeò
 autem omnium quæ sunt,
 veneratione dignissima, man-
 ximèque diuina res pulchritu-
 tudo est, ut etiam si o-
 mittamus dicere quibus ho-
 noribus Dii pulchros af-
 fecere : superioribus certè
 temporibus illis Helena ex
 Ioue nata, in tanta apud om-
 nes homines admiratione
 fuit, ut cum adhuc intra
 ætatem esset, Theseus ob æ-
 liam quandam rem in Per-

loponnesum profectus, conspecta illius forma, in tantam
 admirationem ipsius venerit, ut cum & regnum haberet
 maxime tutum, & gloria excelleret, nequaquam vul-
 gari, nihilominus tamen putarit sibi vitam vitalem, ut

αὐτῷ, ταύτης ἐκρημίνου,
 παρὶλθῶν δὲ πάντας ὠδαι-
 μονίᾳ, ἀταύτῳ αὐτῷ γήνοις
 ὁ σωοικῆν. οὐτα δὲ δλονο-
 θῆς, τὸ δὲ παρὰ τὴν παρὸς λα-
 βῶν ἀπεπῶν· μὴ γὰρ αὐ-
 τῷ αὐτῷ, ἐκδύναι μίπω ἡλι-
 κίας ἡμίνω, τῷ δὲ ἀρχῶν
 ἐκρηφρονῆς ἐκείνῳ, ἢ παει-
 δῶν, ὀλιγοῦρας δὲ καὶ τῶν
 ἐν Πελοποννήσῳ πάντων δα-
 νῶν, κοινωνῶν· αὐτῷ τῆς ἀρ-
 παγῆς καὶ Παγίθου παραλα-
 βῶν, βίᾳ λαβῶν αὐτῷ τὴν πα-
 ρὸς, ἃς Ἀφιδναρ ἐκόμεισι τῆς
 Ἀττικῆς. καὶ τοσαύτῳ ἰσχυ-
 ράειν αὐτῷ τῆς συμμαχίας
 ταυτησί, ὥσθ' ἕως ἐφίλησι τὴν
 ἀπαντα γήνορ, ὥσθ' καὶ τοῖς
 ἐπιγνημίνοις παρὰ δαίμα
 γήνορ, τῷ Θεσίῳς ἢ Πα-
 εῖθις ἐφίλησι. ἐπιδὲν δὲ ἰδὲ καὶ
 πᾶνον ἐν Ἀθῆναις, τῷ
 Διμήτρος μνησαδόμενον ἐφί-
 λω, ἐπιδὲν ποπὰ παραινῶν,
 οὐκ ἡδυνῆκε ταύτης αὐτῶν
 τῆς πάρας ἀπὸ γήνορ κατὰ,
 πᾶσαι,

ille ait, non esse, si illud
 tere deberet: rursus autem
 se omnes alios felicitate
 pergressurum esse, si fecerit
 illam cohabitare contin-
 ret. Atque hoc modo cum
 apud sese animatus esset, a
 patre quidem ipse accep-
 re illam desperavit. neque
 enim elocaturum ipsum illam,
 cum nondum ad iustam aeta-
 tem peruenisset. ceterum una
 perio illius contempto at-
 que despecto, spreisq; infam-
 per etiam omnibus qui tum
 in Peloponneso agebant po-
 tentibus, assumpto Pirithoo,
 qui ipse in raptu adesset, a
 patre vi abreptam in Aphid-
 nam Atticæ regionis oppi-
 dum asportavit. Tantam gra-
 tiam habuit Pirithoo pro hoc auxilio præ-
 stito, ut ipsum per omne de-
 inde tempus ita amaret, ut
 etiam posteris in exemplum
 abierit Thesei et Pirithoi
 amicitia. At postquam etiam
 illum oportebat ad Plutonis

proficisci regnum, ambientem filiam Cereris Proserpinam,
 postquam multis ipsum dehortatus à proposito ne quid tale
 tenta-

πᾶσι, καθ' ἡγορήσειν αὐτῷ,
 ταῦτα πρίπου οἴωμαι
 αὐτῷ καταθέσω τὴν χάριν
 περὶ τῆς ψυχῆς, ὅτι αὐτὸς ἡν-
 θυνῶσα, ἐπαρθεῖσα δ' ἄς
 ἄρξῃ, αὐδὲ ἀπλημῶν
 αὐτῷ, ἐπὶ δὲ καθ' ὅρα μὴ γά-
 μος, καὶ ζῆλον ἔχοντα παλά-
 τι, καὶ ἡ γυνὴ ἐκ τῆς Βλα-
 δάδῃ, σφίσι αὐτοῖς ἄγ-
 θα γυναικας, οἱ δ' ἐπὶ αὐτῇ
 βασιλεῖς. οἱ δ' οὐκ ἔχοντες ἰμ-
 νωσάμενοι ταῦτα, τὰς αἰσας
 ἀπάγετε ὑπερδύτης ἄς φα-
 νοῖται. γινώσκω δ', ὅτι πει-
 μέχῃ ἔσται, καὶ ἀσθεν-
 τῶν, μὲν πόλιν ἡ γυνὴ τῇ
 Βλαδάδι, μαχομένων πρὸς ἀλ-
 λήλους, ὁ μωμόνασις ὁ κορυ-
 βὸν ψήφου ποιῶν, ἡ μὲν ἱπικ-
 ράσειν τῷ ταύτης ἀξιοθύντι,
 μὲν ἱπικρῶν, μὴ τις ἀδίσ-
 κῶν ἰγχαρῶν ἔκαστος οἴομαι.
 οὗτοι ταῦτα αὐτῷ τὴν συμμα-
 χίαν παρασκευάσαν. τῷ δ' ὅν
 ἑλίας γυνήκεος ἀπὲς τυχόντων.

τοῦ,

que uxorem hanc ducere dignatus fuisset: neque cuiquam con-
 cedere, qui iniuria aliqua afficere illum aggressus esset: exis-
 timantes videlicet quisque sibi auxilium & societatem hanc
 parari. Propria quidem igitur sententia frustrati omnes

tentaret, auertere non posset
 una cum ipso profectus est,
 arbitratus debere se hanc il-
 li referre gratiam, ut pro eo
 etiam animam in periculum
 poneret. Caterum ubi hoc
 profecto peregrè, illa Argos
 mox redisset, postquam e-
 rate nubilis facta est, quan-
 quam principes Græciæ &
 formosas alias, & ex paren-
 tibus præclaris natas, ex to-
 ta ea terra ducere uxores
 sibi possent: nihilominus ta-
 men convenientes, huius
 proci facti sunt, cæteris om-
 nibus perinde de viliori-
 bus contemptis. Scientes au-
 tem quod non absque cer-
 tamine ab uno aliquo dus-
 cenda esset, metuentesque ne
 pugnantibus inter se aliquis
 bus, bellum inde toti Græ-
 ciæ oriretur, de communi
 sententia in hæc verba iu-
 rârunt, quod omnes auxi-
 lium ferre vellent ei, quicun-

τῶν, πλὴν Μενελάου, ἡ κοινὴ
 δὲ ὑπαρθεὶς αὐτίκα, ὅπου
 καὶ ἦν ὕστερον ἱερὸν Ἄμυ-
 νης τῆς θεᾶς περὶ Κάλυπτος,
 ἐπιτρέψαι τὴν κρίσιν Πάρι-
 δι τοῦ Πριάμου, ὃ δὲ τῶν ἡρώ-
 των τῶν θεῶν ἡγήθης, ἡ
 δουρῶν δὲ ἀναγκασθεὶς γυ-
 ναι κατεῖς, καὶ διδύσκης Η-
 ρας μὲν τὴν τῆς Ἀσίας ἀρχὴν,
 ἧδ' ἰν' ἀπὸ ποταμῶν Ἀθηνᾶς κρά-
 τος, Ἀφροδίτης δὲ τὸν ἑ-
 λήνης γάμον, καὶ φάτοίς τιν' ἀν-
 θρώποις γυῖναι αὐρ ποτινο-
 μένους ὑπὸ ἰατρῷ βασιλεῶν,
 ἑλπίς δὲ ὕδνα ἡ ἐπιγυνο-
 μένων ἀφισθῆναι, πῶς αὖτε
 τὸν ταύτης γάμον. γυρομένης
 δὲ ἡ ὑμνυμένης ἐκείνης στρα-
 τίας κατὰ τὴν Τρώα, καὶ τῆς
 Εὐρώπης τότε πρώτου, κατὰ
 τὴν Ἀσίας ἐλθούσης, ἔχοντες οἱ
 τὴν Τρώα, ἀφ' ὧν τὴν Ε-
 λήνῃ, ἀδελφῶς οἰκῆν τὴν αὐτῇ,
 οἷο' Ἑλλήνων ταύτῃ αὐτοῖς
 ἰάσθαι

sunt ° prater Menelaeum
 communis autem pacti ex-
 perimentum statim adeo des-
 derunt. Non enim multis
 post, cum contentio inter
 deas de pulchritudine orta
 esset, disceptatio eius lixi
 Paridi Priami filio dele-
 gata fuit. Qui cum iudicio inferior esset, quam ut
 inter corpora dearum cog-
 noscere posset, donorum
 autem cogeretur iudex fie-
 ri, ac luno quidem offerre-
 ret illi totius Asiae impe-
 rium, Minerva robur et
 vires ad bella, Venus aus-
 tem Helenae huius nuptias :
 ipse vero contra secum ita
 cogitaret, quod imperia qui-
 dem etiam vilibus et con-
 temptis hominibus obueni-
 re possent, Helena autem
 non statim ullus postero-
 rum dignus futurus esset:
 nuptias huius ceteris rebus
 omnibus anteposuit. Postea

vero exorta celebri illa expeditione contra Troianos, et
 Europa tunc primum contra Asiam bello concitata, cum
 Troiani possent, Helena reddita, sine periculo ac metu
 terram suam retinere, Graeci autem hanc illis habendam
 permit-

ἰσχυροτέρων, ἀπαμειβόμενοι
 αὐτῶν ἐν πολέμῳ, καὶ ἔργα
 τὰς ἀντιθέτων, οἳ δ' ἐκ τούτων
 ἀλλήλων ἀμφοτέροι, ἐκ ἑαυτοῦ
 ἡ νομίζουσιν ἑαυτὸν ἀφορμὴν
 πολλῶν πολέμων, περὶ ἧς ἀπε-
 θανόντες, καὶ θνήσκοντες αὐτῶν
 πῶδας σαφῶς ἀνόττω ἀπε-
 λείπονται ἐν τῷ πολέμῳ, οὐκ
 ἀπὸ ψυχῆς μάλλον, ἀλλ' ἐν τῷ
 γὰρ ὅτι τὸ τοῦτο, ἐκ ἐλάττω δό-
 ξαν αὐτοῖς οἰόμενοι φέρειν, ἢ
 θνήσκοντες γινώσκοντες, ὅτι μάχο-
 μεθα ὑπὲρ Ἑλλάδος ἀπεθανόμεν.
 καὶ τὰ λίγα τῶν αὐτῶν πῶ-
 δας, αὐτοὶ πρὸς αὐτοὺς μέ-
 λω, καὶ θανόντες ἑαυτοὺς ἐν-
 τὸ τοῦ πρὸς Γίγαντας αὐ-
 τοῖς γινόμενον πολέμῳ ἐν κεί-
 νῳ ὅτι μὲν ἀλλήλων, ἐν τῷ αὐ-
 τῶν ἑαυτοῦ πρὸς ἀλλήλους.
 οὐτὶ γὰρ οἱ ἄνθρωποι ἐν τῷ
 πόλεμῳ, ὅσοι ἄνθρωπίνων ἀ-
 πάντων ὑπέρησαν τὸ ἑλάνθον
 παρ' ἀθανάτοις περὶ αὐτοῖς, ὅταν
 ᾤ

permitentes, omnibus illis
 difficultatibus quæ ex bel-
 lo & expeditionibus perci-
 piuntur, liberari: neutri con-
 sulere sibi ipsi voluerunt, ra-
 ti non aliam pulchriorē bel-
 li causam ob quam morerē-
 tur, inuenire se posse. Iam
 verò & dñj cum certō scia-
 rent liberos suos in eodem
 bello perituros esse, haud-
 quaquam illos ab eo abstere
 tuerunt, sed ad id vltiò
 proficisci fecerunt: rati non
 minorem illi gloriam con-
 secuturos eos esse si pro He-
 lena mortem obijissent, quàm
 quòd deorum filij procrea-
 ti essent. Et quid attinet
 de filijs deorum dicere, cum
 ipsi dñj maiore grauiorēq;
 certamine inter se eodem bel-
 lo congressi fuerint, quàm
 tunc cum contra Gigan-
 tes bellum gessere? Nam
 in illo contra Gigantes com-
 muni ac mutuis auxilijs

dimicârunt: hic autem ipsi contra seipfos arma tulerunt.
 Quo sanè argumento, quòdnam aliud manifestius
 aut clarius esse potest, quanto & iam ipsis dñjs iudicijs, cate-
 ras mortalium res omnes antecellat pulchritudo? Nam cum

pro

ἢ ἵπῳ μὴ τῶν ἀνθρώπων ἐδιδόκε
 ἀπάντων ἐδάμῃ τὸ παράπαν
 φαίνοντα διενιχθέντων, ἵπῳ
 δὲ κάπῃς, ὃ μόνον τὸς ἡνῶς
 ἐπιδιδόκοτον, ἀπὸ ἡδὴ καὶ
 ἀπὸ ἀλλοῖς ἐναντία πιπολημῇ.
 πότος, ἔνιοι δὲ καὶ πρῶτοντος,
 πῶς οὐχ ἀπάσας ψῦφους πε-
 τιμῶσιρ ἀπάντων τὸ κάπῃς;
 ἀπὸ ἵνα μὴ λόξωμῳ ἀρεῖα
 τῶν πειρ κάπῃς λόγον, πειρ
 ταῦτα δὲ πρίβαν ἀεί, ἐφ' ἐτα-
 ρορ βόλομασσι τῶν βλάσῃ, ἐδα-
 μῶς ἱλαπῶρ ὅδ', ὥς δὲ ἀξῖαι
 πλὴν ἡ κάπῃς ἀξίαν, τῶν πρὸ
 πρῶτον ἀρμύνων, πλὴν Ἀρκά-
 δος ἱπποδάμασσι Οἰνομάδῃ
 ὄσας ἡ ταύτης ἡ κάπῃς ἀλόν-
 τας μάχῃσιν αἰρύνοντες ἀπὲ-
 ρενν ἀρθύνοντες, ἡ ταύτης
 διοκισμίνες, τὸν ἥλιον πε-
 σορῶν. ὡς ἢ ἐλάβετο τῆς ἡλι-
 κίας ἡ πῶς, καὶ τὰς ἀπῃς ὁ
 πατήρ οὐ ποτὶ ὧ μίσο πα-
 ρινι καὶ ὧ ἰώρα, τῆς ἡ ὧρας
 αὐτῆς ἀλῖς· τοσούτῳ ἢ αὐτῇ
 πειρ.

pro aliarum quidem rerum
 nunquam ulla villo modo in
 ter sese discordes fuerint,
 pro pulchritudine autē non
 solūm filios suos in mortem
 obiulerint, sed ipsi inter se
 dimicārint, nonnulli autem
 etiam vulnerati fuerint:
 an non omnibus adeò cal-
 culis censuerunt pulchritu-
 dinem ceteris rebus uniuersis
 anteponendam esse? At-
 enim ne penuria quadam
 de pulchritudine dicendi,
 circa hunc locum commo-
 tari diutius videamur, ad
 alium hinc transire volo,
 haudquaquam his quæ antè
 dicta sunt, ad comproban-
 dam pulchritudinis digni-
 tatem, inferiorem, nempe
 ad Hippodamiam Arca-
 dis illius Oenomai filiam.
 Quàm multos enim ille pul-
 chritudine huius captos ostē-
 dit mortem subire potuisse
 potius, quàm ab hac
 diffocitatos, lucem inuerti

Nam postquam adultam ætatem attingit puella, illamque
 pater non paruo intervallo ceteras omnes anteire con-
 spexit, ipse quoque forma illius captus est. Tanta enim hæc
 in illa

οὐκ ἔστιν ὡς τὴν τὸν γιγνῆ-
 ῃ ὅθ' ὑπερῶντο παρὰ φύσιν.
 καὶ οἷα τῶν ἀξίων αὐτῶν ἴ-
 χαν παρ' αὐτῶν, βύλιον δ'
 ἐκιδιδόναι πλοῦτον. αὐ-
 τῶν δ' αὐτῶν ἀξίον, τὰς παρ'
 ἀνθρώπων φύσιν αὐτίαν,
 μηχανῶν τινα μηχανᾶται ἡ
 ἐπιθυμία ἀδικωτέρα, καὶ ἡ
 φύς ῥαδίως, ὅπως ἴδωκεν, κα-
 τὰ φύσιν. ὡς γὰρ ἄρματι, ὡς
 οἷον τι μάχιστον, αἱ τα-
 χέως τῆς τέχνης ἱεραστ-
 μῶν, τοὺς ἐν Ἀρκადίᾳ ζώ-
 ντας ἐν τῷ τότῃ ταχίστους ἱπ-
 πους, ἐκμάχοντο πρὸς τοὺς μυ-
 σῆρας ἡ ἰόρως, ἀθλοῖν ἡ νίκης
 παρὰ θόντας, αὐτοῖς αὐτῶν
 πᾶσι θῆας, ἡ ἐν τῇ τῆς λιπα-
 ρῆς ἐπιθυμίας. καὶ ἡ φύς αὐ-
 τῶν αὐτοῖς συναναβαίνοντο τὸ
 ἄρμα, ὅπως ἀποσχολεῖσθαι πρὸ
 ταῦτων, ἀμειλίχως τῆς ἐπιθυμίας.
 οἱ δ', ἀπτοχόντες τῷ πρώτῳ
 ἀψαμίνε τῷ θρόνῳ, καὶ ἡ ἰόρως
 ἐκπιδόντες μὲν τῷ ἵπῳ, τὸ

μῦ

in illa excelebat, ut etiam
 eum à quo nata fuerat, præ-
 ter naturam illexerit. Pro-
 inde cum ipse quidem illam
 apud sese retinere cuperet,
 elocare autem velle ei qui
 dignus illa feret, simularet,
 ut hominum accusationem
 puta euitaret: technam quā-
 dam machinatur cupiditate
 suam multò iniustiorē, per
 quam putabat, id quod anis-
 mo intendebat, facillimè ses-
 se conficere posse. Nam cur-
 rui, quem quoad fieri maxi-
 mè potuerat, ad celeritatem
 arte compararat, equis, qui
 ea tum ætate in Arcadia om-
 nium velocissimi erant, iun-
 ctis, cum procis puellæ au-
 rigatione certabat, ei vide-
 licet qui certamine superas-
 set, sponsam illam propos-
 nens: qui verò victus esset,
 illum capite priuandum e-
 dicens. Iubebat autem etiam
 ipsam vnà cōscendere currū,
 quò videlicet illi dā vultu in

illam defixi hererent, interea aurigandi currus obliuiscerens-
 tur. Caterum cum qui primus certamen hoc inisset, successu
 caruisset, & præterquam quod à puella, etiā à vita excidisset.

reliqui

πρὶν ἀρκυῖσθαι πρὸς τὸν ἀγῶ-
 νά, ἢ μεταθῆναι τὴν τῶν βιλλε-
 σουμφων, μερακιῶδῶς ἄνω-
 ῖσθαι λαβόντων, τὴν δὲ ὁμότη-
 τα μισίσαντων Οἰνομάου,
 ἅπῃ ὁ ἄπορον ἔφθανεν ἀρ-
 θρώσκων, ὥσπερ διδοικῶς,
 μὴ τῷ τιθέντωνι παρὶ τῆς ἑό-
 ρης ἀμάρτης, καὶ πρὸς τὴν γέ-
 μίλει τεισικώδικα νέων ὁ
 φόνος, θεοὶ δὲ ἐκῆνον τῆς
 πονηρίας μισήσαντος ταυτί-
 σι, τὸς τε τιθέντας ἅμα καὶ
 τὴν κόρην ἐκτείνοντες, τοὺς μὲν,
 ὅτι ἐτήματ' ἄπιστερωτο
 τοῖσι τε, τὴν κόρην δὲ, ὅτι τῆς
 ὥρας οὐ κατὰ ἑσπερίαν ἀρ-
 χάνοι, καὶ δ' ὁμοῖοι τε τῶν ἐν ὁ-
 σίς ἱερῶν (Πέλοψ δὲ τῷ οὐ-
 τῷ) ἀγωνισθῆναι, ἄρμα τε χα-
 εῖσονται τὸ τοῦ ἀάμιον τέχνης
 ποιημέσθον, ἵππους τε ἀθανά-
 τος, δι' ὧν ἔμικεν ἡ κόρης κν-
 εις εἶναι καὶ γέγονε γὰρ, ἡ ἑλπίς.
 ἐλὼν ἐπὶ τέρμασι τῆς νίκης ἀ-
 πικρόνως, ὅτω τὸ ἑκάμους χεῖ-
 μα,

reliqui cum ad certamen ob-
 eundum cunctari, & eos
 rum quæ semel decreuissent,
 quicquam detrectare, futile
 ac iuvenile quiddam esse
 censerent, rursus autem cru-
 delitatem Oenomai dete-
 starentur, alius alium præ-
 aertit moriendo, perinde
 ac si metuerent ne non pro
 puella illa mori possent.
 Ac processit cædes ea, do-
 nec tredecim eorum iuue-
 num interficerentur. At dum
 cum illum ob prauitatem
 hanc odio haberent, pari-
 ter autem & eos qui mortui
 fuerant, & puellam mise-
 rarentur: alios videlicet
 quod tantæ rei possessione
 priuati essent: puellam aua-
 tem, quod forma sua per æ-
 tatem frai non posset: pro
 iuvene eo quicumque mox cer-
 taturus esset (erat autem is
 Pelops) curam aduertentes,
 & currum illi donant pul-
 chriorem arte factum, &

equos immortales, quorum ope puella potiturus, ac dominus
 illius futurus esset. Et sanè factus quoque est, socero ad metam
 & terminos victoriæ occiso. Adeò pulchritudo ipsa cum
 homini

μα, ἀνθρώποις τὴν θῆραν ἔργον
 δοκῶ, καὶ τιμῶμεν τὴν πάν-
 των, καὶ θεοῖς ἐσπούδασαι πολ-
 λαχόσι, διότι δὴ καὶ ἡμῖν οὐκ ἄν
 ἔχοι τὴν μέμφεσθαι δικάως,
 πρὸς τοιοῦτον τὸ ταῦ-
 τα πρὸς ἡμᾶς διὰ τὴν θῆραν. ἔ-
 τοι μὲν δὴ καὶ Αἰετὶς καὶ Λύκος
 καὶ τὸν λόγον. Ερ. σὺ δὲ λοιπὸς
 ἡ Χαρίδემε, ὅπως δὲ ὥσπερ
 κορωνίδα τὴν ἡμᾶς καλῶν
 ἐπιθήσῃ τὸν λόγον. Χα. μηδὲ
 μῶς, ὡς περὶ θεῶν, περὶ τῆς
 περὶ τῆς μετὰ βίαν ἐκείνῃ
 ἀγαθῶς τὴν σωστικὴν καὶ τὰ
 οὐκ ἀρημύσῃ, ἀλλὰ οὐδὲ
 ὁ θεὸς ἔστω. ἀρμυνημονόου
 ταῦτα οὐκ ἄντις μνημονοῦσι
 τῶν ἐν τῇ ἀρημύσει, καὶ τῶν
 οὐκ. Ερ. ταῦτα μὲν δὲ ὅτι,
 ὡς καὶ ἀρχὴ ἐπιθυμῶν ἐπι-
 τυχεῖν. οὐ γὰρ δὴ τοσούτοι
 καὶ τῶν λόγων ἐκείνων, ὅσοι
 ἐμὴν ἡσυχίαν τῶν ὁρῶν ἀκῶσαι. ὡς
 ἔρ

hominibus diuinum quid-
 dam esse videtur, & ab om-
 nibus coli consuevit, tum
 à dijs quoque sæpenumerò
 cum summo studio obserua-
 ta est. Quam ob rem neque
 nos quispiam reprehendere
 merito poterit, quòd qua-
 si quoddam operæ precium
 putamus hæc de pulchris
 tudine differuisse. Atque ad
 hunc modum & Aristips
 pus orationem suam pere-
 git. H E R. At tu iam re-
 stas Charideme : quare fac
 ut quasi quandam coronam
 dem imponas oratione tua
 pulchris hisce de pulchritu-
 dine dictis. CHAR. Ne-
 quaquam, per deos quaeso,
 ulterius progredi me cogas.
 Satis enim sit indicasse tibi,
 & quo pacto conuersati fue-
 rimus, & hæc quæ modò di-
 xi : præsertim cùm ne illa
 quidem satis adhuc memi-

nerim, quæ modò commemoravi. Multò enim facilius
 ea memoria repetiueris, quæ ab alijs dicta sunt, quàm
 quæ ipse dixisti. H E R. Hoc igitur illud videlicet quod
 ab initio consequi me cupiebam. Neque enim mihi tana-
 topere orationes aliorum ac tuam audire, curauit. Quare
 si me

ἢν τέτων ἀπαρμόσης, καὶ κῆρ
 να μάττω ἴση πιπνηκῶς. ἀλ-
 λὰ πῶς Εἰμυ, τὸν ἀπανταλό-
 γον, ὡς περ ἰσίδης ἐξ ἀρχῆς,
 ἀπόδ' Ὁ. Χα. βέλτιον μὲν ὡ,
 τέτοις ἀπαπάσθην με, τῶν
 δυσχερῶν ἀγαπῶντα. ἐπὶ δ'
 οὕτω πῶθυμῃ καὶ τῶν ἡμετέ-
 ρων ἀκῶσαι λόγων, καὶ τῶν
 ἰσηριτέων ἀνάγκη, ὥς δὲ δύνω
 ἢ αὐτὸς ἰποιησάμην τὸν λό-
 γον. Εἰ μὲν πρῶτ' αὐτὸς ἦρ-
 χον περὶ τοῦ καπνὸς λίγην,
 πεοιμίων ἄν' ἰδιόμην συ-
 χνῶν. ἐπὶ δ' ἐπὶ πολλοῖς ἔρχο-
 μαι πρότερον εἰρηκόσιν ἱρῶν,
 ὅδ' ἄν' ἀπὸ κῶς, τοῖς ἐκένων κα-
 ρημύον ὡς πεοιμίοις, ἐπι-
 φέρων ἐξ ἑὸς τὸν λόγον· ἄλλω-
 τ' ὅδ' ἐτέρωσεν τῶν λόγων γι-
 νομύων, ἀπ' ἐνταῦθα, καὶ
 πῶς αὐτῆς ἡμέρας, ὥς ἐν ἡ-
 ναι καὶ τὸς παρόντας λαθεῖν,
 ὡς ἄρ' ἔχ' ἑκαστὸν ἰδία λο-
 ποῖοισιν, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἑκα-
 στὸν ἐπὶ μίρως διέξερχονται
 λόγον.

si me hac priuaueris, etiam,
 illa frustra laborasse te scias.
 Sed per Mercurium quasso,
 totam adeò orationē quem-
 admodum à principio ex-
 orsus fueris, mihi recita.
 CH. Satiùs quidem fue-
 rat, contemum his quæ di-
 xi, à difficilioribus abstinere
 me : attamen quando in-
 ta cupis Ὁ nostram audire
 orationem, in hoc quoque
 morem tibi gerere necesse
 est. Proinde hoc pacto ip-
 se quoque verba feci. Si
 primus ipse cœpisssem de pul-
 chritudine dicere, procœmijs
 fortasse frequenibus Ὁ dēs
 sis opus haberem : nunc au-
 tem quando post multos al-
 ios qui ante me verba fe-
 cerunt, dicturus sum, nihil
 alienum puio fuerit, si illo-
 rum antè dictis, perinde ac
 procœmijs quibusdam usus,
 sequentem orationem sub-
 iungam, præsertim cùm non
 alio loco, sed hoc in conui-

uio, eodemq; die, orationes istæ habeantur, ita ut liceat Ὁ
 præsentibus latere nos, perinde ac si non quisque priuatim
 verba faceret, sed eandem singuli per vices prosequantur
 oratio.

λόγον. ἰτίρω μὲν ἔμ' ἥρκα γ'
 ἄρ' αἰς ὠφημίαν, ἅπιν ὑμῶν
 ἱκας. ὧ ἰτοχὼν ἀπὸν περὶ τῷ
 ἁάμης ἰδίᾳ, τῷ δ' τοῦ ἁάμης
 πείσις, ὡς καὶ ὁ δὲ ἐπιγι-
 νομήσις, ἔγω τ' νῦν ἁρμη-
 σαρ, δ' ἁρμησίαν τ' αἰς αὐτό.
 πᾶσι γ' ποταχόθην, αὐτὰ
 πᾶσι δ' ἁρμησίαν ἱκας, δό-
 ξαρ παείσις, ὡς περ ἀνθίω
 ἀντιχῆντι λαμῶν, ἀρ' τ' φα-
 νομήσιν ἁρτι, πῶς αἰσιν
 σαρ τὸς ἀρμησίς. ἔγω δ'
 ἱκας ἀνθίω ἱκας, ὅσα μοι
 δόξω μὴ βέλτιον εἶν' ἀρμη-
 σαρ, λίξω δ' βραχίω, ὅσα
 πῶς ὡς τὸ ἁάμης τὰ γινόμε-
 να ἀρμησίς, ὑμῖν τὸ μα-
 κροτέρω ἀρμησίς, δ' ἁ-
 ρμησίς ἀρμησίς, τοῖς μὲν ἔμ'
 δ' αἰς ἀνθίω, δ' ἁρ' ἰτί-
 ραρ τινὰ τῶν ἀρμησίς ὑμῶν
 πῶς ἀρμησίς, ἔμ' μὴ
 τῷ ἁρ' ὑμῖν τινὰ πῶς, ὡς
 ἀρμησίς ὑμῶν ἔμ' αὐ-
 τοῖς ἀρμησίς, βαρκαί-
 νομή

orationem. Proinde alteri
 quidem sufficerent ad lau-
 dem velque comparandam,
 ea quæ vestrum unusquis-
 que scorsim de pulchritudi-
 ne dixit. At verò hîc ad-
 huc tantum superest, ut
 his qui post nos venturi sunt,
 extra ea quæ nûc dicta sunt,
 satis laudum ad prædican-
 dam illam suppetat. Pluri-
 ma enim undique circum-
 stant, quæ et ipsa eam de
 se opinionem præbent, qua-
 si singula eorum primo lon-
 go dici debeant, non ali-
 ter atq; in prato aliquo flo-
 ribus sæcundo, ubi semper
 ea quæ nouissimè apparent,
 carpentes potissimum alli-
 ciunt. Ego verò ex omni-
 bus illis delectis, quæ mi-
 hi videbuntur minimè præ-
 tereunda fuisse, quàm bre-
 uissimè potero dicam, ut
 pulchritudini debitum suum
 reddā, et vobis ommissa vera

borum prolixitate morem geram. Proinde illi quidem qui
 vel ob fortitudinem, vel ob aliam aliquam virtutem præsta-
 re nobis videntur, si non quotidie honestis actionibus bene-
 uolentiam sibi concilient, et nos quodammodo ad amandū

νομή μακρον, ἐξ ὧν τ' ἄρ' ὃ
 καλῶς αὐτοῖς, τὰ πράγματα
 πράττομεν, σχοίη· καλὸς δ' ὃ
 μόνον ὃ φθονῶμεν τῆς ὥρας,
 ἀπ' ὧν τὲ ἰδούτων ἀλισκό-
 μιθα, ὑπεργαπῶμεν τε, ὃ δ'
 ἀρκνοῦμεν, ὥσπερ ἡρέησσι
 ἔσορ' ἄρ' ἡμῖν ἐξῆ, διελών-
 των αὐτοῖς, ἡδίορ' ἄρ' ὅρ' ἡπας
 κῶσαι τὴν ὥραν ὠτυχηκότι, ἢ
 περσάξει ἔω μὲν βιούτῳ. καὶ
 πάλιν χάσιν ἄρ' ἀδελφὴν ἔω
 ποτὰ περσάφοντι μακρον,
 ἢ ἔω μὲν δ' ὅτι ὅρ' ἡπαγγέλον-
 τι. καὶ τῶν μὲν ἄκων ἀγα-
 θῶν, ὅρ' ἄρ' ἐνδοῖς ὧμεν, οὐ
 περσιτέρῳ σπουδάσομεν τοῦ
 τυψῆν· καὶ πάλιν δ' ἡμῖν οὐ-
 δὲς ὃ δ' ὅτε ποτὶ γέγονε λό-
 ρῳ. ἀπ' ἱάντι τ' Ἀγλαίης, τ'
 ἡς ἡλίορ' ποτὶ σιωαναβάντα
 τοῖς Ἀχαιοῖς, ἱάν' ὃ Ὑάκινος
 θορ' τὸν καλὸν, ἢ τὸν Λακ-
 δαμόνιορ' Νάρκισσον καὶ πάλιν
 νικῶμεν, ὃ δ' ἀρκῆν ἡμῖν δο-
 κῶμεν, ἀπὸ διδοίκαμεν, μὲν
 λάθωμεν τοῖς ἐπιγιγνομέ-
 νοις

formosum illum, siue etiam Lacedæmonium Narcissum
 pulchritudine superemus, tamen nobis ipsi minimā san-
 tis facimus, sed semper timemus ne fortē videamur apud πο-
 στρον

se cogant, inuidemus illis
 magis: unde cunque etiam eis
 negocia quæ geruntur, mi-
 nus bene procedūt. Pulchrit
 autem non modò non inui-
 demus formam suam, sed
 statim etiam ubi aspeximus
 tantum, capimur, et plus
 quàm amamus eos, neq; gra-
 uamur, tanquam superiori-
 bus, quantum nobis licitum
 fuerit, et seruire quoq; illis.
 Libentiùs igitur quispiam
 obedierit formoso alicui,
 quàm imperauerit ei qui ta-
 lis non est: maioremq; gra-
 tiam habuerit formoso mul-
 ta iubenti, quàm si nihil quic-
 quam præcipiat. Ac cetero-
 rum quidem bonorū quia
 buscunque caremus, ulterio-
 rem assequendi curam nula-
 lam gerimus: at pulchritus
 dimis nulla vnquam nobis sa-
 tietas oboritur: sed siue A-
 glaia filium illum, qui cum
 Achivis ad Troiam profe-
 ctus fuit siue P Hyacinthum

ὅτις ἔρ, καὶ ἀλλήλων τῶν ἄλλων
 βολῶν σχεδὸν ἅ, ὅς ἐπὶ ἑνὶ
 πάλιν τῶν ἑνὶ ἀνθρώποις
 πραγμάτων, ὡς περ κοινὸν
 παράδειγμα, τὸ καὶ ὁ ἴδιος.
 καὶ ὅτι στρατηγοὶς εἰς καὶ ὁ
 ἡμῶν τὰ στρατώματα σου
 τάδεον, ὅτι ῥήτορες τὰς λό-
 γας σωτῆρας, ὅτι μὲν γὰρ
 φῦσι τὰς ἀκόντας γυμνασ-
 τῶν. ἀλλὰ τί ταῦτα λέγω, ὅτι
 τὸ καὶ ὁ τέλῃ ἴδιος; ὅτι γὰρ
 ὡς χεῖρας ἀπομὲν ἀναγκαίως,
 οὐκ ἐκπομὲν οὐδὲν σπουδῆς,
 εἰς ὅσον ἔξισι καὶ τῶν κατὰ
 σκοπῶν. ὅτι γὰρ Μηνιδάω ὁ
 τοσοῦτον ἐμὴν τῆς χεῖρας
 τὸ ὅτι, ὅτι ὅσον τῆς ἀσχυρο-
 νης ἐκπλήττειν, ὡς ὅτι ὅτι
 πολυτελεστῶν ἅμα κατὰ
 σκοπῶν καὶ κατὰ τῆς
 γυμνῆς ὅτι ἡμαρτῶν. ὅτι ὅτι
 ὅτι ὅτι ὅτι ὅτι ὅτι ὅτι ὅτι
 γὰρ τῶν, κατὰ τῶν τῶν
 παρὸς εἰς ὡτὸν ἀφῆμι-
 νῶν,

steros ab alijs superati fuisse.
 Prope modum autem om-
 nium eorum quæ inter homi-
 nes geruntur, ut ita di-
 cam, quasi quoddam com-
 mune exemplum pulchritu-
 dino proposita est. Nam ne-
 que duces negligunt ad pul-
 chritudinem exercitus suos
 instruere, atque oratores ad
 eandem orationes suas como-
 ponere, neque etiam picto-
 res imagines ac tabulas suas
 secundum illam depinge-
 re. Et quid attinet ista re-
 censere, quorum finis quo-
 que pulchritudo est? Quin
 illa quoque quibus necessa-
 riò utimur, haudquaquam
 prætermittimus quin omnia
 quammaximè fieri potest,
 cum summo studio quam
 pulcherrimè apparemus. Nā
 Menelaus quidem non tan-
 tum curauit, vsum ὁ ne-
 cessitatem adiunx, quan-
 tum ut pulchritudine ea-

rum ingredientibus quasi attonitos redderet: ὁ ob hoc sum-
 ptuosissimas pariter ὁ pulcherrimas eas adiecit. Neque
 etiam sententia falsus est. Nam ὁ Ὀδυσσεύς filius ita admiratus
 eas fertur, cum ad percontandum de patre ἐξ τοῦ τοῦ

ρθ', ὥστ' ἀπὸρ Παισιδάτω
 τῷ Νισοείδῃ, Ζῆως πατὴρ ἰδὼν
 γ' Ολυμπίῃς ἐνδοθεν αὐτὰν αὐ-
 τὸς θ' ὁ τὸ μαρναῖος πατὴρ ἐκ
 αἵματος τῷ χάσματι μιλοπαρήκτος ἦν
 γὰρ τὰς ναῦς, συστρατούμεν
 τοῖς Εἰλησίῃσι πρὶ Τροίαν, ἢ ὅ-
 πως ὁρῶντας ἐκπλήθην ἔχοντες
 σχιδόν, ἢ τις ἐκείνων ἔξιστά-
 ξαν βούληται τῶν τεχνῶν,
 εὐρήσεται πάσας ἐς τὸ λάτρε-
 ῖν ὁρώσας, καὶ τότε τυχεύσαν
 τοῦ παντὸς τιθιμύχας. τοσού-
 τον δὲ τὸ λάτρε-
 ῖν πάντων ἀπὸ τῆς ἰδέας
 καὶ, ὥς τῶν μὲν ἢ δικαιοσύ-
 νης ἢ σοφίας ἢ ἀνδρείας με-
 τεχόντων, ποσὰ τις ἀνὴρ
 ῥοι τιμῶν μακάριον, τῶν
 δὲ ταύτης τῆς ἰδέας ἐκκοινων-
 ῶντων βελτιόων ὅταν εὐρεῖν
 ἴδῃ, ὥσπερ δὲ καὶ τὸς μὴ με-
 τεσχηκότων ἀτιμότερον ὕ-
 διν. μόνος γάρ τὸς μὴ καλὸς
 ὀνομάζομεν ἀσχεδὸς, ὥς δὲ
 ὁρῶν,

nisset, ut ad Pisistratum Ne-
 storidem in hunc modum di-
 xerit:

Talis ὦ aetherij forsan
 Louis aula remidet.

Et ipse adolescentis pater
 non aliam ob causam mi-
 nio infectas duxit naues,
 cum una cum Græcis ad
 Troiā proficisceretur, quā
 ut aspicientes earum aspe-
 ctu obstupefacere posset. Et
 ferme si quis singulas artes
 perpendere velit, reperiet
 omnes eas ad pulchritudi-
 nem tendere, eamque conse-
 qui, pro summo ducere. As-
 deo autem pulchritudo ca-
 teras res cunctas excellere
 videtur, ut his quæ vel cum
 iustitia, vel sapientia, vel
 fortitudine aliqua fiunt,
 multa alia inuenias maiori
 precio vel existimatione di-
 gna censerī: at verò quæ
 cum hac specie commune a-
 liquid habent, his nihil quic-

quam melius inuenire licet: ut rursum ὦ illis quibus hæc cō-
 iuncta non est, nihil quicquā inhonestius atque indignius. Quip-
 pe solos eos qui pulchri non sunt, turpes vocamus: perinde
 quasi pro nihilo habendum sit, quicquid tandem aliquis hæ-
 buerit

ὅτι τὸ ἐξ ἑαυτοῦ τὸ καλὸν
 οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ καλοῦ ἐκ
 τοῦ καλοῦ. τοὺς μὲν οὖν ἡμεῖς
 δημοκρατορικοῖς τὰ κοινὰ
 διοικῶντας, ἡ τυραννοῖς ἑαυ-
 τὰς αὐτοῦς, τὸς μὲν ἀλλοτρίους
 ἡμεῖς, τοὺς δὲ ἑαυτοῦς ἡμεῖς
 ἀλλήλους. μόνους δὲ τὸς ἐν τῇ πό-
 λει τῇ δημοκρατίᾳ χρηστέους
 θαυμάζομεν τε, φιλοπονεῖν
 τε καὶ φιλοκαλοῦντες ὀνομάζο-
 μεν, καὶ κοινὸς νομίζομεν ἀνι-
 στάς, τοὺς τῶν καλῶν ἐπι-
 μηλητάς. ὅτι ὡς οὗτοι μὲν
 σιμὸν τὸ καλόν, οὗτοι δὲ
 τὸ καλὸν πᾶσι ἐν πόλει καὶ
 ἐκ πόλεως, ἡμεῖς δὲ τὸ νομίζο-
 ῦμεν τὸ καλόν τὸ ἐν πόλει καὶ
 ἐκ πόλεως πᾶσι ἡμῶν ἀνθρώποις
 ἐν πόλει καὶ ἐκ πόλεως, οὗτοι δὲ
 τὸ καλόν πᾶσι ἐν πόλει καὶ
 ἐκ πόλεως, οὗτοι δὲ τὸ καλόν
 πᾶσι ἐν πόλει καὶ ἐκ πόλεως,

buerit in quo ceteros ante-
 cellat, si idem pulchritudina
 ne careat. Proinde & eos
 quidem qui vel in reipubli-
 ca de gentibus Imperio præ-
 sunt, vel tyrannorum po-
 testati subiecti viuunt, alter-
 ros quidem populares voca-
 re solemus, aliteros autem ad-
 dulators. Solos autē eo qui
 huic potestati subiecti sunt,
 & admiramur videlicet, &
 cū philoponos tum philo-
 calos nominamus, adeoque cō-
 munes benefactores censes-
 mus esse eos, qui pulchrorum
 quasi quidam procuratores
 sunt. Quando igitur ita
 venerabilis res pulchritudo
 est, ita autem ab omnibus et-
 iam votis expetitur, & quasi
 pro lucro putatur huic mini-
 strare saltem aliquid potuif-
 se: quomodo non meritò rem
 prehenderit nos quispiam,
 quòd cū tantū lucrum lus-
 crificare possimus, vltro il-
 lud prodamus, ne hoc ipsum
 quidem verentes damnum,

videlicet quod mox accipiemus? Ac tantam quidem ego
 quoque orationem habui, multis quæ mihi de pulchritudine

Kkkk 3 amplius

ἀλλ' ἂν ἄρα ἀπὸ τοῦ ἰσχυροῦ
 φωνῶσαι ἐπιπλεονεχούσας
 νομίζω ἡρώων. Εἰ δὲ δαίμο-
 νες γὰρ οἱ τοιαύτης ἀρετῆς
 παρὶ τῆς σωτηρίας· σχεδὸν
 δ' ἡδὺ καὶ τὸ εἶναι ἡλιόφρον
 μᾶλλον ἢ σελήνην.

amplius dicere. Postquam
 missis, postquam en-
 tionem hanc ni longum
 progressam videbamur.
 Felices scilicet vos, quib-
 li conuersatione frui.
 Fermè autem iam estis.

non minus voluptatis quàm vos, per te videlicet, accepi.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

A Vthor huius Dialogi quisquis fuit, postremam
 tem Isocraticæ orationis de Helenes encomio
 latus est, conatu maiore, si doctis credimus q̃ succe-
 a In Diasijs.] Festa Iouis Milichij fuere Athenis, De-
 δὲ τὰ Δίαφύων αὐτὸς δὲ χαῖς πρὸς ἄσας, ut Suidas
 pellata. Meminit & Aristophanes & Hesychius. b En-
 mium Herculis.] Cum Sophista quispiam appararet reci-
 re librum, & Antalcida perconanti quod esset argumentum
 respondisset, Herculis encomium: Quis, inquit, illum vitup-
 superuacaneum existimans, in eo laudando sumere operam
 vno ore prædicarent omnes. Hercules autem apud Spartan-
 ligiosissime colebatur. c Castoris & Pollucis.] Extat
 crisi eidyllion & hymnus de laudibus Dioscurorum, id est
 minorum, Castoris & Pollucis, quo beneficia illorum com-
 morat in sepestatibus maris & certaminibus equestribus.
 in genere Demonstratio encomiastico. Ac primum pugna
 inter Pollucem & Amycum Bebryciorum principem com-
 rat, deinde alteram pugnam inter Castorem & Pollucem &
 cea, de quibus prolixius egimus in dialogo Apollinis & Meni-
 rij, Deorum. d Nam eorum qui ex Heroibus.] Lucianus
 in Menippo, Amphilocho & Trophonio, asinit Heroem, ex quo
 & homine compositum. Heroum autem cultum sacrosanctum
 regimus apud Philostratum. Athenæus in undecimo, eorum
 declarat terribilem: sed magis noctu, quàm inurdiu. Plu-
 chus in

*Ithius in Romanis dicit Græcos in nouilunio dijs supplicasse primo, loco. secundas preces concepisse heroibus & demonibus: istè primū pcculum fuisse deorum, secundū heroum. De o: igitur ro-
ois. Grammatici variè tradunt. alij dñt tñs ègēs, id est, γῆς, à
terra, γῆς ἰξοχλῶ: quia excellentiores alijs aut à terra: quia su-
pra eam degerint. Alij dñt τῷ αἰε: quia ipsorū animæ in me-
liores spiritus transformarentur. Alij dñt tñs ἰερότερος. alij dñt
τῷ ἀρετῆς & amore eius quæ excellent. Vnde ἡρώϊα huiusmodi
virtus, excellentior, quàm pro conditione & natura communi ho-
minum. de qua Aristot. lib. 7. Ethicorum. Heroës igitur vacāt
virtute præstātes, & ea super conditionē humanā proximè acce-
dentes ad diuinitatis excellentiam, οἷον ἀρετῆς ὑπερβολὴ θεός.*

*e Et Helena.] Helena pulchritudinis mirū encomium. Filia
fuit Iouis ex Leda, Tyndari Laconia regis vxore, quæ à Ioue in
cygni formā transmutato cōpressa, duo peperit ova: ex quorum
altero Pollux & Helena, ex altero Castor & Clytemnestra ex-
clusi fuerunt. Ex his Helena cū cæteris suæ ætatis fæminis formæ
elegantia præstaret, à Theseo rapta est adhuc virguncula: non
multum tamen pōst, Castori & Polluci fratribus eam repetentib
bus citra iniuriam restituta est. f Amphitryon.] Alcmena
Herculis matris coniugi, cuius imagine sumpta, toto trinoctio cū
ea concubuit, quæ quamuis antea ex viro gravida esset, insuper
tamen ex Ioue concepit, eodemq; tempore Ioui Hercule, Amphi-
tryoni Iphyclum peperit: Amphitryonē interfecturus erat Her-
cules, nisi Minerva prohibuisset: quæ lapide quē Sophronēstera
vocabant, eum percussit: à qua plaga sopitus est, & per somnum
statim resipuit, atq; ad sese rediit. Hæc sunt apud Pausaniam in
Bæoticis g Cadmi.] Thebarum conditoris, qui Martis &
Veneris filiam in vxorem duxit. Vnde illud Ouidij:*

*Iam stabant Thebæ, poteras iam Cadme videri
Exilio foelix: soceri tibi Marsq; Venusq;
Contingerat, &c.*

*h Sed Minerva quidē cum.] Minerva & Mars militari
disciplina præsunt, illa etiam sapientiæ & disciplinis: Diana, ve-
nationi & virginitati: Iuno, nuptijs atq; diuitijs. i Diana de
venatione.] Diana Iouis filia, ex Latona eodem partu cum
Apolline nata dicitur, quæ virginitatis studio hominum*

confortia fugiens, sylvas incolebat, venationi intenta: quare cum arcu & pharetra illam incesſiſſe, poëta ſcribunt. Virg.

—illa pharetram Fert humero —,

k Eris.] Rixarum Dea in Thetidis & Pelei nuptiis elegantiffimum pomum in menſam diſcumbentium proiecit, cum hac inſcriptione: Deur pulchriori. Vide ſuprà in dialogis Deorum, Marinorum & Lapithis: item poëma illud De rapto Helenæ, quod Colutho Lycopolitæ Thebano aſcribitur. l Exornatori poëtæ.] Homerum intelligit, qui regibus gloriam peperit, ut inquit, Theocritus in Dioſcuribus, carmine celebrans urbem Priami, & naues Græcorum, & prælia Iliaca, & Achillem, turrim belli. m λακώλεα.] λακώλεα ἥες, Iuno cognominata quòd albas vntas, & albos haberet lacertos. quo epitheto uſus eſt etiam Heſiodus in Theogonia. n Minerua autem πειτυχόεια.] Minerua epitheton, eò quòd Ogygis temporibus, circa Tritonidem Africa paludem virginali facie dicatur apparuiſſe: vel quòd è Iouis capite prognata fuerit. πειτώ enim Boætorum lingua, caput notat. Eadem ab Homero peculiari epitheto γλαυκώπις dicitur, à glauco oculorum colore, vnde & Caſiam noſtri cognominant. o Præter Menelaum.] Menelaus, rex Spar-tæ, Helenam uxorem habuit, cui & Hermionem filiam peperit, poſthac forma pulchritudinis eius illeſtus Paris, contractis aliquot nauibus, in Græciam ſeſe contulit. vbi à Menelao hoſpitio ſuſceptus, clam ſe in amorem Helenæ inſinuauit: tandem quæ abſente, hoſpiti, Helenam rapuit, & in patriam abduxit. Quæ tam inſigni iniuria commoti Græcorum principes, de bello Troiæ inferendo coniurârunt. p Hyacinthum formatum.] Nereum intelligit, quem Charopus ex Aglaia ſuſcepit: quo pulchrior a'ter non venit ad Troiam, ut Homerus ait Iliad. 2. De Hyacintho, annotauiſſimus ſuperiùs in Dialogis deorum. vbi etiam de Narcifſo aliquid, qui Ceſſiphi fluminis ex Lyriope nymphea filius fuit, admodum formoſus, qui cum à multis nymphis amaretur, & omnes contemneret, tandem cum ſe in fonte conſpicuus eſſet, ſua ipſius forma contabuit, & in florem purpureum ſui nominis mutatus eſt. q Vlyſſis filius.] Telemachus ex Penelope.

ΝΕΡΩΝ, Η ΗΕΡΙ

ἡς ἐκείνης τῆς
ἰατρικῆς,

NERO, SIVE DE

fossione Isth
mi.

Iacobo Micyllo interprete.

A R G V M E N T V M.

TOtus hic dialogus, cuiuscunq; tandem est (nam Luciani esse neq; asseri pnto posse, neque proflus negari) quasi quædam in Neronem inuestiga est, qua potissimum dementia illius exagitur, quã cum in Isthmo fodiendo, à quo & tituli ratio sumpta est, tum in obeundis scenicis certaminibus imperator Romanus exercuit. Estq; veluti perpetua facti commemoratio, paucis quibusdam & cæterorū ipsius facinorum exemplis amplificandi causa adiectis, quæ tota Musonio philosopho tribuitur, qui Tuscus genere, vt Tacitus ait, cū studia iuuenum præceptis sapientiz foueret, à Nerone postremò, cū in omnes bonos & claros æquè grassaretur, ob linguæ libertatem, & Suidas addit, interfectus fuit. Huius & alij meminere, & Gell. lib. 16. cap. 1, Cæterum fuerunt & in hoc dialogo multa ex coniectura magis quàm ex fide, ob exemplaris, velut apparebat, vitiositatem vertenda: quam rem, vt in postremo opetis, eam saltem à lectoribus veniam postulo, quæ cæteris hætenus in, claris & manifestis etiam impingentibus, data fuit: præsertim cū in nullo hætenus, quod equidem sciam, legentium fidem sefellerim, vbiq; cū hoc loco, tum in superioribus, eo circa quod vel ignorantia, quam & ipsam agnosco, vel alia aliqua de causa hæsitasset, aut asterisco, aut annotatiuncula aliqua signato. Qui si nihil aliud, illud certè tamen existimo, occasionem, & quasi quandam ansam ad vltiora ac veriora indaganda alijs me tradi-

disse.

Kkkk 5

MENB.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ

ἡ Μουσωνίου.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΕΣ

ἢ Μουσωνίου.

Οὐκ ἔστι τὸ ἰσθ-
 μὲ καὶ σοὶ Μουσ-
 ωνίου δὲ χα-
 ρὸς, ὡς φασί,
 γεννητὰ τῷ τυράννῳ, νομῶ
 ἄλλῃ ἐκλήσθαι. Μουσ. ἰδίῳ
 Μενέκρατον καὶ βελτίῳ ἵνα
 τιθόμεθα Νέρωνα· τὰς γὰρ
 πρεβελάς τῆς Πελοποννή-
 σου, τὰς παρὰ Μαλέαν, ξυ-
 κίρα ὧς θαλάσσιον μένοισι ἄν-
 ποσι παρ' αὐτὸν τὸ ἰσθμὸν ῥήγμα-
 τι. Μουσ. τοῦτο δ' ἄρ' καὶ τὰς
 ἐμπορίας ὤνησι, καὶ τὰς ἐπὶ
 θαλάσῃ πόλεις, καὶ τὰς ἐν
 τῇ μεσογείᾳ, καὶ γὰρ διὰ Λακεί-
 νων ἀρχῶν οἱ οἴκοι καρπὸς,
 ἔρ' τὰ ἐπιθαλάσσια ἐν πρώτ-
 τῃ. ταῦτα δὲ διέξελθαι Μουσ-
 ωνίου βουλομένοις ἡμῖν ἀν-
 προάσασθαι πάντων, ἢ μὴ τι
 σπουδάζειν δεινὸν ἕτερον.
 Μουσ. διὰ μὲν βουλομένοις ἐν
 γὰρ οἷα ὅτι χαλεποῦμεν ἄρ'

μᾶλλον

Τῇ Ἰσθμῷ σοφ-
 σιο, quæ in ma-
 nu adeò, vi a-
 iunt, tyranno
 fuit, ὃ τῷ Μουσωνίῳ μενα-
 tem habere Græcā vide-
 batur. ΜΥΣΟ. Scito Me-
 necrates, etiam meliora co-
 gitasse Neronem. Nam ὃ
 circuitus Peloponnesi illos
 supra Maleam, tollere na-
 uiganibus volebat, Isthma
 ad viginti stadia interrup-
 to. ΜΕΝΕΚ. Hoc au-
 tem ὃ emporijs profuitur
 rum erat videlicet, ὃ ci-
 uitatibus cū maritimis,
 tum etiam illis quæ in me-
 diterraneis sitæ sunt. Nam
 si maritima loca bene has-
 beant, etiam illis quæ ina-
 teriora sunt, domesticus
 agrorum prouentus su-
 ficiet. Sed hæc narra-
 so Musonii nobis : om-
 nes enim audiendi cupidī.

sumus, nisi si quid aliud serie rei fortè est cui tu nunc incum-
 bere cogitas. ΜΥΣΟ. Narrabo, quando quidem vultis. Nam

fac

μακροῖς τοῖς ἀφιγμένοις ἐς
 αὐτὸς ἔτω φροντισίμων ἐπὶ
 τῷ σπουδαίῳ. Νίρωνα δὲ νῦν
 ἐς Αἰαίαν φέδει ἕτορ, καὶ τὸ
 σφόδρα αὐτὸν πιπνέειν, μὴ
 δ' ἂν τὰς Μούσας ἀναβάλλειν
 ὅσαι ἡδοναὶ, ἰδὲ λυτὸν καὶ τὰ Ο-
 λυμπία, τὸν γυνικώτατον
 σῶν ἀγόνων, πρᾶνθῶναι ἔ-
 δωκεν. τὰ γὰρ Πύθια τέτων μὴ
 ἰαυτῷ μετᾶναι μάκρον, ἢ τῷ
 Ἀπόλλωνι. μὴ γὰρ ἂν μὴ δ'
 ἰκάνον ἰναυτίαν αὐτῷ λι-
 θάραν τι καὶ ὅλῳ θίωαι.
 ὃ δ' ἰαυτὸς δ' τῶν ἀποθῶν αὐ-
 τῷ βιβουμένων. ἀπ' ἰν[υ]ς
 γὰρ καὶ φύσας τῷ τόπῳ, μετὰ
 αὐγίας ἡράσθη, τὸν τι βασι-
 λία τῶν ἐπὶ τῷ Τροίαν ποτὶ
 Ἀχαιοὺς ἐν θυμῷ, ὡς τῷ
 Βῆβοιαν τῆς Βοιωτίας ἀπὸ τῆς
 Εὐείας, ὡς περὶ τῷ Χαλ-
 χιδᾷ. ἵτι γὰρ μὴ τὸν Δα-
 ρείον, ὡς ὁ Βόσπορος ἐστὶν
 ἐν ἑσθῇ

sat. scio quod plus etiam gra-
 tificabor, quibus utique qui ad
 iniucundam adeo curarum
 (ut ita dicam) officinam
 hanc studendi causa vene-
 runt, Neronem igitur in A-
 echiā via ducebat, et il-
 lud item, quod sibi ipsi ves-
 hementer persuaferat ne
 Musas quidem dulcius mo-
 dulari. Volebat autem et
 Olympijs (quod certamen
 omnium maximè exercitijs
 frequentatur) cantando co-
 ronari. Nam quæ in Pythijs
 aguntur eorum pleraque ad
 se magis quàm ad Apolli-
 nem pertinere putabat. Nes-
 que enim neque illum ad-
 uersus se citharam aut car-
 men aliquod mouere aude-
 re. Cæterum Isthmus haud-
 quaquam ex illis erat de quib-
 us hic diu aut longè antè
 cogitasset, sed cùm fortè na-
 turam loci conspexisset, ma-
 gificum opus hoc animo

concepit, Achiuorum videlicet regem, eorum qui ad Tro-
 iam olim profecti fuere, animo proponens, qui ipse Eus-
 þeram quoq; à Βαορία refecuit, medio circa Chalcidem Eu-
 ripo imisso. Deinde autem et Darium: ut à quo et Bosporus
 ponte

ἐν ῥέθρῳ αὐτῷ ἐπὶ τῷ Σκύθας,
 τὰ δὲ Σκυθῶν καὶ τῶν Ἰσθμίων
 ἐν ῥέθρῳ, μέγιστον τῶν μηχανῶν
 ἀντιπαραστήσαντα καὶ πρὸς τέτοις,
 τὸ δὲ ὀλίγον ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτοῖς
 ζῆλον πρὸς τὸν ἑαυτοῦ τὴν ἐλπίδα
 διαλαμπρῶς ἐκτελεσάμενος ἐξ-
 ὤντων αὐτῶν τῶν ἀντιπαραστήσαντων
 μηχανῶν, ψάλλοντες δὲ καὶ
 καὶ ἀκούσαντες τοῦτο τοῦ ῥέθρου.
 καὶ ἰδόντες τὴν οὐρανὴν, ὅμοιον
 ῥῶν Ἀμφιτρίτης τὴν καὶ Περ-
 σέως ὅσον, καὶ ἄστρον οὐ-
 ραν, Μελίττιν δὲ καὶ Λα-
 κωνίαν. ὁρίξαντες δὲ αὐτῶν
 ἡγεμονίαν δίκην, καὶ τὴν
 ἐλπίδα ἐπιπροσέσαντο, ἐν
 τῷ ὀρεγνύμενῳ, ἐροῦντες
 ῥῶν καὶ ἄλλων, καὶ λα-
 βόντες τὴν γῆν, πρὸς οὐ-
 ραν. τοῖς τε τὴν ἀρχὴν ἐ-
 πιστάμενοι παρακινῶσάν-
 τες ἑυμνήσαντες ἀπὸ τοῦ
 ἔργου, ἀνὰ αἶψαν τὴν Κό-
 ρινθον, τὰ Ἡρακλείους δόκωρ
 ἐπὶ τὴν ἐλπίδα πρὸς τὸν οὐρανόν. οἱ μὲν
 δὲ

ponte iunctus fuerit eorum
 contra Scythas profectus
 retur. Nam Xerxis factum
 etiam ante ista fortassis
 cogitabat, quod magnum
 ificentissimum operum
 magnificentorum omnium
 Supra omnia autem haec
 illud putabat, Graciam per
 hoc quod breui adeo omnes
 inter se misceri possent, con-
 tra externos splendide adeo
 stabilitum iri. Nam tyran-
 norum ingenia ebria
 dem sunt, tanguntur autem
 alicubi ubi vocem hanc au-
 diunt. Porro progressus in
 scenam, hymnum quidem
 Amphitrites & Neptuni ce-
 cinit, & canticum quida-
 dam non magnum Melice-
 ra & Leucothea. Cum autem
 aureum ipsi ligonem porrexi-
 sent, Graciamque tanquam in
 tutelam commendassent, ad
 fodiendum profectus est,
 planctu cantuque prosequen-
 tibus illum tum omnibus. Atque

ubi terram ter opinor tetigisset, deinde & quibus profectus
 ra atque imperia credita erat, opus unum capessere inuississet, Cor-
 inthum redijt, Herculis adeo res gestas omnes sibi visus su-
 perasse.

ἀλλ' ἐν τῷ ἀριστοτέρει, τὰ πλεονέκτα τὴν καὶ ἀνιστοράειν πρὸς
 οὐρανόν, ἡ σπαρὰ δὲ τὰ γὰρ δὲ τὴν
 καὶ πλεονέκτα. ἰδὲ δὲ μὲν δὲ πρὸς
 καὶ πλεονέκτα ἡμῶν πρὸς
 ἰσομετρίας ἡμῶν τῷ ἰσομετρίας,
 κατὰ τὴν τὴν ἐν Κορινθίων λόγῳ
 ἔπω σαφές, ὡς δὲ τὸ Νίρω.
 ὅτι μετὰ τὸν καὶ τὸν το.
 μὲν. ἔφασκεν δὲ τὸν Αἰγυ.
 πλεονέκτα γὰρ πλεονέκτα τὴν ἐκασ
 τήρας θαλάσσης τὰς φύσεις,
 ἐκ ἰσοπέδου ἀπὸ τῶν σῶντα
 ἔκαστον, ἀπὸ ὑψηλοτέρων ἔκαστον.
 μὲν τὸν ἐκ τῷ Λιχάδου, πρὸς
 τῷ Αἰγίνῃ διδοικέναι. πλεονέκτα
 γὰρ τὸν ἰσομετρίας ἡμῶν πλεονέκτα
 τῷ, ἔκαστον πλεονέκτα ἀπὸ τῶν
 ἰσομετρίας τὸν Αἰγίναν. Νίρω δὲ
 τὴν μὲν τοῦ ἰσομετρίας τομῆς
 ἐκ ἀπὸ θαλάσσης μετὰ τὸν, ὁ
 σοφώτατός τε καὶ φρονιμώτατος
 τῷ. τοῦ γὰρ τῶν καὶ τὸν ἡ.
 ρα μᾶλλον, ἡ τὸ ἀριστοτέρει.
 δὲ. ἡ δὲ τῶν Εὐπειρίδα
 οὐρανὸν ἰσομετρίας, καὶ ὁ γὰρ τῷ,
 ὡς

perasse. Illi igitur qui in vin-
 culis fuerant, periculis atq;
 difficilibus consuecendis ex-
 ercebantur: exercitus autem
 ea quæ terrea ac plana es-
 rant, fodiebat. At ubi iam
 septimum & quintum diem
 quasi alligati Isthmo fuisset-
 mus, rumor quidam ἐ Κοριν-
 tho venit, non ita tamen ma-
 nifestus aut planus, quod
 Neronem parauisset Isthmum
 incisi. Dicebant autem Αἰ-
 γυptios geometras altitudi-
 nem metientes, haudquaquā
 eandem atque æqualem va-
 triusq; maris superficiem de-
 prehendisse: sed cū tam
 partem quæ Lechaum aspi-
 cit, altiore iudicarent, de
 Aegina in timorem venisse.
 Nam si tantum pelagus con-
 tra in sulam effunderetur, pe-
 riculum esse ne illa aquis ob-
 ruta in profundum demer-
 geretur. At Neronem à fo-
 diendo Isthmo ne Thales
 quidem abstergiturus fuerat.

quanquam sapientissimus, & naturalium rerum peritissimus.
 Nam incidendi illius maiore studio tenebatur, quàm publicè
 canendi. Sed motus occidentalium gentium, & asperrimus
 quæ

ὅς τ' ἐκείνης τοῦ ἀπὸ μὲν ὁ-
 νομαῖς αὐτῶν βινδὰς, ἀπὸ γὰρ
 ἡν Εὐαδίου τὴν καὶ ἰσθμὸν Νε-
 ρωνα, ψυχρῶς γὰρ μετρέσαν-
 τα· τὰς γὰρ θαλάσσιας ἰσο-
 γαίας τὴν καὶ ἰσοπείδους οἰδα.
 φασὶ δ' αὐτῶν καὶ τὰ ἐπὶ τῷ Πά-
 μῃς ὀλιγαύναρ ἦδη, καὶ ὑπο-
 διδόναι, τοτὶ καὶ αὐτῶν χθὺς ἡ-
 πόσατε τῷ πεπλάσαντ' ὁ χι-
 λιάρχῳ. Μὲν ἢ φωνὴ δ', Μουσώ-
 νει, δὲ λὺ μυσσομανῆ, καὶ τῶν
 Ολυμπιάδων τὴν καὶ Πυθιά-
 δων ἱρᾶ, πῶς ἔχεται τῶ τυράν-
 νῳ; τὸ γὰρ λήμνην πεσπλεῖν ὧν
 οἱ μὲν ἰθαῦμαζον, οἱ δὲ κατε-
 γλῶν. Μὲν ἢ ἐκείνους γὰρ
 Μυνηρατὺς, ὅτι θαυμασιῶς
 ἔχεται τῷ φθιγματοῦ, ὅτ' αὖ γὰρ
 λοίως ἢ γὰρ φύσις αὐτὸν ἀμίμ-
 ητος τὴν καὶ μίως ἔρμους.
 φθιγγεται δὲ κοτλον, μὴ φύ-
 σαι, καὶ βαρὺν ἐγκαμψύης αὐ-
 τῷ τῆς φάρυγγος, μίλη δ' ὅτῳ
 κατ' ἐσπονδομὴν βομβῆσθαι.
 οἱ δὲ γὰρ τόνοι τῶν φθόγων
 ἐπιλαίνονσι τοῦτο, ἵνα μὴ
 θαρρῆ

dam, non natura tamē, & graue, impendente atq; vrgente hoc
 gutture: ac carmina quidem hoc pacto accurata quodammo-
 do etiā personat. Voculationes autem sonorū lenigant humer
 post.

qui illas nunc excitat & ex-
 cendit (Vindex autem non
 men ipse est) reuocantem
 Græcia & ab Isthmo Ne-
 ronem, frigide adeò mātū
 dimensum. Nam aquē ali-
 à terra vtrunque assurgere,
 eandemq; superficiem has-
 bere scio. Aiant autem ipse
 & Romanas res paulatim
 iam labi & declinare, id
 quod & ipsi ex Tribano he-
 ri, qui impegerat, audistis.
 MEN. At vox, Musonius,
 propter quā in Musas ita de-
 perit, & Olympiadas parti-
 tet & Pythiadas amat, quā-
 lissimam tyranno est? Nam ea-
 rum qui ad Lemnū nauibus
 veniebant alij quidem admi-
 rabantur ipsum, alij autem
 etiam deridebant. M V S.
 At ille, quod ad vocem atti-
 net, neque admiratione di-
 gnus, neq; risu est. Nam ip-
 sum natura inculpabilem,
 atq; adeò mediocrē forma
 uit. Sonat aut concavū quid-

ἡ ἀρετὴ αὐτῶν, χρωμάτων δὲ
 λαμπρότης, καὶ μελοποιεῖν ὡς
 γὰρ καὶ δὲ, καὶ λιθαροποιεῖν
 ὡς καὶ, καὶ οὐ κατὰ βελαντι-
 σμῶν, καὶ εὐνοῖα καὶ μετὰ τὴν αὐ-
 τὴν ἡγεμονίαν ἔχουσιν ὁ μὲν
 οὐ τὸ βασιλεῖα δοκῶν, ἀλλὰ
 βῆρ ταῦτα. ἃ δὲ μιμοῖτο τὸν
 ἐκείνου, ψυχρὰ καὶ ὡς
 ποτὶς τὸ θυμὸν ἐκπύει, καὶ
 τὸν μὲν οὐ φέρων ἡγε-
 τήν, ἢ τίς ἐπ' αὐτῶν γὰρ
 ἡγεμονία οὐδὲν ἢ τὸν μὲν
 πάλιν, ξυμῶν τὸ πνεῦμα,
 ἐπ' αὐτῶν διιστατο τὸν πο-
 δῶν ἀνακλῶν, ὡς πρὸς
 οὐκ ἐπὶ τὸν προχῶν. ποτὶς δὲ
 οὐκ ἐπὶ τὸν, ἐκείνου μᾶλλον,
 ἐμπιπράμενος αὐτῶν τὸ πνεῦμα.
 πρὸς τὸ δὲ πνεῦμα, ὁλίγον, καὶ
 ἐκ ἐκείνου πρὸς αὐτὸν.
 Μὲν οὖν δὲ
 ἐπὶ ἀγῶνι πρὸς αὐτὸν πρὸς
 οὐκ ἐπὶ τὸν, ὁ Μουσῶν, τὸ
 γὰρ καὶ χαίροντα Μου-
 σῶν, ὡς πρὸς οὐκ ἐπὶ τὸν
 πρὸς τὸν, ἀπὸ ἐκείνου.

ὁ Μῦς.

postquam sibi ipsi non con-
 fidit: Chromatum vero hu-
 manitate & modulatione
 facili quidem illa, & ad ci-
 thara cantem accommoda-
 ta, & ubi tempus est, ire &
 stare, & de loco transire, de-
 inde & nutum cum mem-
 bris exequare, hæc accurate
 facere eius est qui pudore
 solo eo afficitur, quod rex
 videtur. At rursus si imitea-
 tur superiores, huius quàm
 malis spectatōribus risus
 excidit quanquam infinito
 adeò metu impēdente, si quis
 ipsius causa rideat. Nutat es-
 nim plus æquo, & cū spi-
 ritum attrahit, stat summis
 pedibus distentus & refra-
 ctus, perinde ut qui rotam
 circumagunt. Iam verò na-
 tura rubicundus existens,
 multo magis etiam rubescit
 cū ipsi facies inconditur.
 Spiritus autem modicus,
 & agrè alicubi sufficiens.

MEN. Quis verò certamine

cum ipso conferuntur. Musoni, quo pacto se gerunt? Nam
 arti gratificantur scilicet. MYSO. Arti quidem Muso-
 ni, quemadmodam & qui luctando subseruiunt: sed cogita-

Mene-

ὁ Μενεκρατὸς, τὸν δὲ τραγω-
 δίας ὑποκείμενόν, ὡς Ἰσθμοῖ ἀ-
 πίθανον. ἴσοι γὰρ λίνδιωσι καὶ
 περὶ τὰς τέχνας, ἢ ἐπιτάνω-
 σιν οἱ τεχνάζοντες. Μὲν καὶ τί
 τῷτο Μουσῶν; σφόδρα γὰρ ἀ-
 νήκοι τὸ λόγιον. Μὲν. ἄκου δὲ
 λόγου ἀτόπου μὲν, ἢ ὀφθαλμοῖς
 δὲ ἐκ λώων παραγμῶν. Ἰσθ-
 μοῖ γὰρ νόμον ἑαμῶν, μὴ τε
 ἑωφώδιαν ἀγωνίσθαι μὴ
 τε τραγωδίαν, ἰδίᾳ Νέρων
 τραγωδῶν νικῶν. καὶ παρὰ
 θεοῦ αἰς τὴν ἀγωνίαν τῶν τῶν
 πλεόντων μὲν, ὁ δὲ Ἡπαρῶτης,
 αἰσα φωνῆς ἔχων, ὠδοντι-
 μῶν δὲ ἐν αὐτῷ, καὶ θαυμα-
 ζόμενος, λαμπρότερα τῆς αἰ-
 σῆς ὅτι ἐπὶ ἀπείρῳ, καὶ τοῦ
 φάνου ἱερῶν, καὶ μέδ' ἀνέ-
 σταν πρότερον, ἥ δὲ καὶ τάλαν-
 τα δύναι οἱ Νέρωνα ἐπὶ τῆς
 νίκης. ὁ δὲ ἡγεῖσθαι τε, καὶ μα-
 νικῶς ἔχει· καὶ γὰρ δὲ καὶ ἡ.
 προσδὲ τὸν τῆ σκευῆς, ἐν αὐ-
 τῷ δὲ τὰ ῥῶνι. βοῶντων δὲ
 τῶν ἐκ λώων ἐπὶ τῷ Ἡπα-
 ρῶτι,

Menecrates, tragicum hi-
 strionem illum, quo pacto in
 Isthmīs perierit. Paria enim
 pericula & circa artes sunt,
 si qui in his ostentandis im-
 pendio elaborant. M E N.
 Quid hoc autem Musoni?
 admodum enim ignarus eius
 sum quod dicis. M V S O.
 Audi igitur rem absurdam
 quidem & insolentem, at-
 tamen in conspectu Græco-
 rum actam. Nam cum in
 Isthmīs lex esset, ut neq; co-
 mœdia certaret quispiam,
 neq; tragœdia: Neroni pla-
 cuit tragœdos superare. Ac
 prodierunt ad hoc certamen
 plures quidem: Epirota au-
 tem ille, ut qui voce optimè
 valeret, & ob eam artem
 etiam celebraretur, & in
 admiratione esset, clariùs so-
 lito fingeat & coronam as-
 mare se, & nihil de studio
 remittere velle priusquam à
 Nerone decem talenta pro
 victoria acciperet. At ille
 exasperabatur, simul & in-

sani more ferebatur: nam & auditus iam sub scena fuerat,
 in ipso videlicet certamine. Acelamantibus autem Græcis,
 Epirotæ

ῥήτη, ὡς μὲν ἔγραμματα,
 ἐκλῶν ὑφ' αὐτῶν τῶν
 αὐτῶν ἱερῶν τὸ φθίγ-
 μα, καὶ Δημοτικῶς ἐξέειπεν,
 ὡς πρὶν Νέρων ἐπ' ὀκείαν-
 των τὸς ἐαυτοῦ ἀποκτείνας, οἷον
 περὶ αὐτὸς τι ἔω πράγματι.
 καὶ ἔπειτα καὶ Αἰλτος ἐλεφαν-
 τίνος καὶ διθύρους περὶ βλημῆς
 νοι αὐτὰς, ὡς πρὶν ἰχθυοῖσθαι,
 καὶ τὸν Ἡπερώτιον ἀναέσαν-
 τος περὶ τὸν ἀγρὸν ἑλόντα, ἐ-
 τίαζεν αὐτῷ τὴν φάρυγγα,
 παύσας δὲ ὁρθῶς τοῖς Αἰλτοῖς.
 Μετὰ τὰς δὲ Νέρων Μο-
 σῶνι, μισθὸν δὲ τὸν αὐτῶν ἐν
 ὁφθαλμοῖς τῶν Ἑκλῶν ἱερ-
 γασάμενος, Μετὰ τὰς δὲ ταύ-
 τα Νέρων ἐμνηστεύσας
 τι. Μετὰ δὲ τὰς τῶν Αἰλτοῦ
 κειτῶν ἀπὸ τῶν, ἐκτιμῶν
 αὐτῶν τὸ φθίγμα, τίς γὰρ θαν-
 μάσθαι; καὶ ἔπειτα καὶ τὸ Ἰπ-
 σιδῶν νόμιον, πᾶς οὗ αὐτοῦ
 φωνῆς ἱερῶν, ἀποφάσκειν ὡς
 μισθόν, ὡς μὲν ἔω Ἀπόλλων
 ὡς φωνὴ ἔστι καὶ τοῦ Πυθίου
 καταλέξαντος αὐτὸν αὖς τοῦ

Ορίσας

oblivare conatus fuerit, ut videlicet neque Apollini vox
 aliqua esset? quanquam ipso Pythio recensente eum inter

Epirotā mitti scribam, qui
 iuberet hunc submittere sibi
 sese. Sed pergente eo, & su-
 pra modum attollente vos-
 cem, populariterq; ac libe-
 re cum ipso contendente, im-
 mittit Nero in pulpita suos
 histriones, tanquam qui ad
 hoc negotium pertinerent.
 Nam & libellos elephan-
 ti- nos & duplices habebant,
 quibus præ se intenti, veluti
 pugionibus utebantur. Atq;
 hi Epirotam ad proximam
 columnam erigentes, guttur
 ipsius fregerunt, eadentes
 obuersis in rectum libellis.

MEN. Tragedia autem vi-
 cit, Musoni, sceleratum an-
 deo facinus in oculis Græco-
 rum ausus? M V S. Quid
 putas? ludus hic adolescen-
 ti fuit, qui matrem occidit
 quoque. MEN. Si verò in-
 ter tragedias histrionem oc-
 cidit, execta illius voce, quid
 adeò attinet demirari, quan-
 do & Pythicum os, unde
 voces inspirare solebat,

LIII

Orestas

Ορίσας τὴ καὶ Ἀλκμαίωνας,
οἷς τὸ μητροκτονῆσαι, καὶ λό-
γον τινα δακρύας ἰδὼκεν, ἰ-
παδὴ πάτρασι καὶ τιμῆρησιν.
Μυσ. ὁ δὲ μηδ' αὖτις ἀπὸρ-
χων ὅτι τιμῆρησιν. ὑβρίδι
ἐπὶ τοῦ θεοῦ φίλῳ, πρῶτα τὰ
ἀληθῆ ἀνέειπε. ἀλλὰ μετὰ
λόγον, τίς ἢ περὶ σεαυτοῦ;
ὅς ἐπαύσατο τὴ ἀγαθὴν οἰκίαν
ἐστράωνος καὶ τὰς ἐκπαλας,
ὥσπερ χορὸς ὠφελεῖται, καὶ τις
πρώτας πετάνα τὴν χεῖρα,
παρὰ κλειδούμην ὅτι ἡμῖν θαρ-
ρήν τε καὶ χαίρα, βοᾷτε, ἀ-
μὴ παρὰ κόπον. Νίρωνα οἷον ἰδοῖ.
Μυσ. βοᾷ ὅτι, Μισάνει, καὶ σα-
φιστόν γε, ὅσων τῆς γῆς ἀπλή-
ται. Μυσ. ὡς γὰρ, ὁ θεός. Μυσ. ἀλλὰ
μὴ ἐπὶ πᾶσι χεῖρα ἐπὶ ὅτις
καμφοίς. ὅ πασι.

δῆρ.

ὅτι γαυδере: clamat ὅτι, nisi non satis rectè percipio, Neronem
perijisse. MEN. Clamat enim Musoni, ὅτι manifestius vique,
quo propius terram contigit. MVS. Euge, ὁ δὲ.

MEN. Sed ne gloriemur. ^b Nam
mortuis, ut aiunt, non de-
cet conuitiari.

Orestas & Alcmaones, quibus id quod matres occideret, etiam laudis aliquam famam praeiuit, postquam id in vitionem patrum fecerat. MVS. Hic autem cum nullo modo dicere posset, quemnam vltius esset, contumelia à Deo affectum sese putabat, cum tamē mitiora quam veritas exigebat, audisset. Sed interea dum sermones cedimus, quamnam nauis ista est quae hac propinquat? Vt autem boni aliquid afferre vis detur? Nam coronati capitis tibus omnes sunt, perinde ut chorus quispiam, qui factum aliquid nunciaturus ingreditur. Et quidam ex protra manum protendit quosque, iubens & considere nos,

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

de NERONE igitur.] Neronem in primis musica studio-
sum fuisse testis Tranquillus, adeo ut pra se Apollinem con-
temneret, quem ut citharædum pingebant pictores. Talis in thea-
tro sepe vius est Nero: qui etiam statuas suas citharædico cul-
tro posuit. (cuius natiuitatem poëtice describit Seneca in Iudo de
Clandij Caesaris morte. b Nam mortuis non decet.] Sciri
enim iam interfecti nullis omnino conuiuijs aspergendi, nec in-
scitandi: ne cum laruis iuxta prouerbium, pugnare videamur.
Vnde Chilon ille Lacædæmonius vetabat de mortuis etiam ma-
le loqui, quod nihil ingenuo viro indignius crederet, quam eos
incessere lingua, qui respondere non possent; ac turpe esset cum
vmbrijs luctari. Huc præterea & illud Aristotelis referendum
est, qui in Rhetoricis citat Platonem ex Politia, qui scripserit,
eos qui mortuis allaturarent, videri similes catellis, qui lapides
iactos mordarent, ipsos autem qui laessent non attingerent.

PALINVRVS.

ARGVMENTVM.

DVo hi Dialogi sequentes, Luciani non sunt, neque
Græcè scripti etiam: sed quia à doctis Italiæ cum
Lucianicis eodem titulo coniunctos accepimus: nec ho-
rum quidem lectione fraudare quenquam volumus,
præsertim cum ad exemplum Lucianicorum aliquo mo-
do effecti & ipsi essent.

PALINVRVS, CHARON.

Bsecro te, ô Charon, sine me ut iam nauim
conscendam. CHA. Quis me appellas?

PAL. Ego nauita quondam illius, quem na-
per viuentem transuectasti, Aenea Troiani.

CHA. Tunc ille es, qui apud porcus Velinos inhumatus iac-
ebas? PAL. Ille ipse sum. Sed crede cælestium nutu fieri ut

transuebar, quorum prodigijs longè lateq̃ acta finitima
 cet. & ossa mea iam expiauerunt, & tumultum mihi, tum
 insuper solennia fidauerunt. Quare te oro, ò iustissime Cha-
 ron, patere tandem ut ingrediar. sic prospera semper sit na-
 gatio tua, sit solida nauis tua atque inconcussa. CHA. Rati-
 onem petis, Palinure, ingredi ut libet. Vos verò tam con-
 ferre ombre, quid fatigatis me precibus? quid fatigatis? quia
 nam hac vis desiderij? Expectate tantisper, dum trans flumen
 hunc porto: regrediar quamprimum. PAL. Habeo tibi, Cha-
 ron, immortales gratias, qui me his tandem eripuisti è malis,
 qui me dira hac tandem qua detinebar transfretandi cupi-
 ne liberaſti. CHA. Amo te equidem, Palinure, sum propter
 Aeneam regem, quem mihi nominasti, qui & super omnes
 quos unquam viderim mortales, visus est mihi singulari quodam
 præditus pietate: tum propter meum etiam, quod olim
 commune fuit tibi, magisterium. par enim sibi quisque parum
 affectat, delectatq̃ magis quæ inter pares sit vel cõfabulatio,
 vel vitæ actio. Afficiebar porrò non modico dolore, quia
 videbam iam dudum te in^a citeriore hac ripa errantem, in
 eumq̃ sedis tuæ. Neq̃ licebat mihi succurrere, propter legem
 mihi datam, ne quenquam nisi humato prius corpore trans-
 portem. Sum enim ego minimus inter infernos habitator,
 subiectusq̃ alienæ potestati, cui parère non tam pulchrum
 mihi, quàm aliàs necesse sit. Gaudeo autem nunc & lætor,
 quòd ea aliquando se fors tibi obiulerit, qua & tuum implere
 desiderium, & meum reuelare dolorem salua lege offusum
 possum. PAL. Imò ego non minùs propter te doleo,
 Charon, quia perspieiebam tot te graues assiduosq̃ labores
 preferentem, sine vlla relaxatione. Neque enim te lætat,
 quot quantisq̃ vexari malis solent nauium gubernatores, qui
 nihil aliud in vita quàm nauigationem exercui: atque ita
 exercui,

curam, ut nihil illa grauius, nihil periclitatius contingere mortalibus putem: propter quod credibile magis tibi videri potest, si angebat me vtrique fatigatio tua, repetentem animo antiquas, quas iuuenis etiam sustinebam, nauticas fatigationes meas: quarum experientia iam edoctus sciebam probè pari malo tuo condolare. CHA. Frustra propter me dolebas, Palinure: nam nihil molesta mihi est ars mea. PAL. Quid ais? CHA. Aio gratam me habere & iucundam artem meam. Vides ut cruda viridisque senectus est mihi? Memini haud vnquam ab ipsa, quæ iam omnium annos supero, longæua ætate mea pertæsum me esse laboris mei, qui quotidie in isto alacrior atque valentior. Sed intelligo cur tu aliter tibi persuadeas. Est enim communis hic morbus mortalium, ut foris suæ quæque distædeat semper, viciatque contentus nemo studijs suis, laudens verò lætæ, ac beatiores existimant omnes qui diuersas à se artes atque actiones sequuntur: verum falluntur maximè opinione sua. Nam si recte intueri velint, cognoscunt perspicuè nulum esse in vita eorum statum qui non magnis scateat miserijs, quem non magna grauesque perturbent vndique molestiæ & vexationes. Et si deitur aliquando ut alter in alterius studia transferatur, quàm videas tunc sua cuique leuia videri, quæ prius præ grauitate accusabat: contrâque ea grauiora, quæ prius leuia videbantur? Itaque si bonè consideres, Palinure, non est ita grauis mea conditio ut eenses, neque propterea quòd naucleus sim, sum eo miserabilior. Sed tu (ut video) sequeris vanos errores mortalium, ego verò integritatem tantum, iudicijsq; veri lucem secutus, dego contentus ac lætus sorte mea, neque adscribo mihi calamitatem, quòd desudem quotidie nauigando, & defatiger. Neque ob hoc arbitror quempiam horum, qui mecum simul vltimas

sedes colunt, me esse beatiorum, non ipsos iudices, Minos
 Rhadamanthum & Aeacum, quanquam magna omni-
 mineant potestate: non ipsum Ditem, quanquam sceptro
 tens sit, atque regna ista moderetur. Sunt namque & illi
 labores, suaeque molestiae, & maiores forte, quo & maiore
 giminis sarcina premuntur. PAL. Potes de te tibi, Chari-
 persuadere ut libet: mihi enim de me nunquam persuadere
 poteris, quum ars nostra sine ulla comparatione ceteras
 laboribus & periculis excedat. quod liquidò tibi probare
 nisi quoddam vereor ne tadio te afficeret fortasse longior
 ratio nostra. CHA. Imò summa me afficeret recreatio.
 Nam & delectat me tecum sermocinari, & nauigantibus
 etiam magnam animorum refocillationem asferre solent
 iusmodi confabulationes. PAL. Quando igitur non
 tibi iniucundum, prosequar suscepti sermonis nostri rat-
 nem, ut intelligamus, non esse duriorum ullam, quam
 tarum sortem: quod tibi facile persuadebo, si animadu-
 tas, quos aestus & frigora tolerare eos, quos perhorres-
 tonitrus & fulgura, quibus perfundi imbris, qua ven-
 rum rabie agitari quotidie necesse sit. Si cognoscas
 ties eos torqueri fame & siti, quoties squalore etiam te-
 mo consumi contingat, si attendas habitationem eorum
 star carceris, suppellectilem vel nullam, vel sordidissimam
 strata dura, cibaria aspera, potum immundissimum, in-
 menta spurca, incommoditatem rerum omnium, noctes
 somnes, & sub diuo semper, & inquietas. taceo perpetuum
 alioqui quoddam eorum exilium. quos patriae eorum
 ros, profugos, vagos, palantes, ignaros quietis, privati
 omni (quo nihil est in vita dulcius) coniugis, sobolis
 et ac iuocunditate, quis non abiectionissimos, longèque
 nium mortalium miserrimos esse iudicabit. Praetereo Scy-
 lam,

lan, Echorbium, Syrtis, Symplegades, tot infestis naviganti-
bus maris pericula. Omitto tempestates, quibus nec visu quie-
quam est tristius, nec horribilius, quibus ad summum vite
usque discrimen quotidie iactantur, quatiuntur, & (quod se-
pe accidit) submersi tandem obruuntur. In qua re nemo est
qui idoneus magis quam ego, testis adhiberi queat: qui cum
multis fuerim quassatus tempestatibus, tum ea maxime, que
me ex Sicilia in Italiam nauigantem inuasit, tam seua at-
que horrens, ut horrore sit adhuc mihi eius recordatio. Non
possum acriter ut par esset, explicare tibi acerbitatē illius tem-
pestatis, sed quanta extiterit, ex hoc facile coniecturam fa-
cere poteris, quod Aeneam ducem, cuius summa constantia
& animi fortitudo ubique decantatur, vidi erga contremen-
tem grauitē, atque ingementem, extensisque ad cælum ma-
nibus, beatos longē lactemantem eos, quibus ad Troiam
oppetere contigisset, lamentantēque pari ab eorum mora-
te, ac fortissima, à Diomedis gladio se ereptum exiisse.
crudelem equidem diem illuxisse omnibus vltimum: neque
ex numero nostro quenquam putavi euasurum, non ipsum
Aeneam, non Ilioneum, non Achatem, non Abantem, grana-
dumve Alechem, quorum naues longē discessas, ad sum-
mūq; penē exitium adductas, nescio quā vti illa nisi di-
uina liberauit. CHAR. Non incognita mihi narras: hæc
et ipsa die reseui. PAL. Quo id modo? CHAR. Quo
id modo, rogas? An acrem illum fidumq; Orontem ignoras,
ductorem Lyciæ naui? Is quidem tunc submersus conces-
sit ad me illic, exponens mihi ex ordine omnia que tu dis-
seruisti, implorans deinde opem, rogitansq; multum ut se vlti-
teriore in ripa sisterem: quod nunquam passus fui, quā inter-
fluitus adhuc corpus suum sine sepulchri honore iactaretur.
Nunc agit sese circum hæc stagna mæstus atque errabun-

dus vidisti illum? PALIN. Et tum vidi, & unicum meo-
 rum solatium habui, dum tantisper in ripa moratus, pari
 cum eo desinebat infelicitate. Nec enim falsa de tristi eius
 interitui retulisti, cuius adhuc imago subis mihi, dum excus-
 sum è puppi, contortumque ter eum atque circumactum
 (horrendum) à fluctu, rapidus tandem aequore vortex ab-
 sorpsit. Sanè quod ad me pertinet, nihil edisseram: qui licet
 eam euaserim tempestatem, amarum tandem aliquando es-
 tiam vitæ meæ finem inueni, excussus & ipse pariter atque
 iactatus inter undas: quod deerat, insuper ferro præterea
 obtruncatus. Ex quo nec tantum mihi timui, quàm Aeneæ
 meo, ne tantis undis surgentibus spoliata magistro navis de-
 ficeret. Hæccine eorum deliciae, opes, tranquillitas sic il-
 lis uiuitur, sic moritur. Tui nunc & aliorum defende studia
 & artes, contendèque, si libet, maiorem esse etiam eorum
 miseriam & calamitatem, qui patrias incolentes suas, ux-
 rumq; ac filiorum societate beati quiescunt, gaudent, ludunt,
 hortantur, amicitias colunt, exercentur commodè, habi-
 tant magnificè, vestiuntur cultè, conuiuantur latè, cubant
 molliter, iucundos suos ac geniales agunt dies. Adde, qui
 in urbibus optimates & primarij magnum sibi vendicant au-
 thoritatem, habenturque summo in precio atque honore,
 qui ius dicunt, qui causas agunt aliorum, qui fasces gerunt,
 qui ducunt exercitus, qui vel assisunt principibus, vel prin-
 cipes ipsi magni illustresq; sunt: quibus nec optabilius quicquam
 in vita esse video, neque beatius. CHAR. Falleris
 longè, Palinure: nam quos beatiore esse arbitraris, miseria-
 res illi sunt vlla sine dubitatione. Neque enim negauerim
 sortem subiectam esse nauarum magnis malis: sed ita subie-
 ctam, ut comparatione aliarum, quæ maioribus etiam gra-
 uantur incommodis, minus certè misera iudicanda sit. Quid
 enim

tristissimam, ut ad tuam veniam qui patrias fuerat, quod
 miserrabilius, quam domi sua agere, & ita agere, ut iuratio
 rem aliquando quam vitam mortem optes? Quae vlla ma-
 ior calamitas, quam circumdari urbem hostibus, ingruere
 bellum, volitare tela, stringi enses, perfodi muros, fremere
 armentis, saxo dirui, domos tremesceri & concui? quum,
 quae fame suisq; deficiat, corrumpi aërem, occupari mensae,
 spoliari templa, diripi patrimonia, publicari bona, incendia
 parari, malos exultare, bonos torqueri, affici comitibus, ex-
 pelli domibus, vulnerari, carcerari, relegari, deportari, tra-
 cidari filiis ante patrum ora, vim patiorores, stuprari gna-
 tas? Videntur an hac tibi mala, Palinure, & an his quae tu
 meministi, vlla ex parte comparanda? P A L. Quam vera
 narres, ô Charon, quam nunc vel audiens ista perhorrescot?
 Venit enim mihi in mentem grauis illa & deploranda pe-
 tria mea^h desolatio: Traie inquam, tam praepotentis olim
 atque praecluius, cuius euerfione nihil credo referri posse
 crudelius aut lachrymabilius: tantaq; fuit calamitatis eius
 magnitudo, ut longè plura etiam atq; tristiora quam tu su-
 pra memoraueris, sibi contigerint: quae si velis, omnia tibi,
 ut rem certius agnoscas, explicabo. CHA. Fland opus est,
 Palinure, quoniam & tempus non patitur, & ego hac om-
 nia non secus ac tu nota atq; comperta habeo. Nam & mi-
 hi renunciauerunt ut quaeq; aduentabant animae ex illo bel-
 lo profectae. Nihil certè, ut nunc tu dixisti, peruenit ad aures
 meas crudelius aut lachrymabilius, P A L. Saxo ut iubeas
 sed aduertas, Charon, gravissima licet haec sint, rariora tan-
 men contingere, quam ea nauarum quae supra exposui.
 CHA. Referam ergo alia frequentiora, & ex ipsu quidem
 met civitatibus, quarum relatio augebit etiam earum misa-
 riam. Vade oro, & per civitatem, plateas, porticusq; discut-

re : quid aliud offendes , quàm oblatrantium insidias ,
 infimulationes pestilentissimas , optimi cuiusque digni-
 tationem , quid non ? exploratorum insidias , invidentium
 uena . Diuerse modo gressum , & artificum mercatorum
 tabernas ac conuentus pete : quid aliud deprehendes ,
 sermonum nebulas , fucos , mendacia , deceptiones quàm
 festas ? Transfer dehinc te in fora publica , sedesque iudi-
 carias : quid aliud audis quàm undique omnia magno strepitu
 ac clamore misceri ? Quid intelliges aliud , quàm cades ,
 criminum compilationes , furta , grassationes , conspirationes ,
 prodiones ? Quae alia occurrent tibi , nisi litigatorum
 gloria & contentiones , testium periurationes , causidicorum
 prauaricationes , iudicum corruptiones , praesidum ambages
 ues ac rapinae ? Quos ibi alios obuiam tibi habebis , quàm
 exultantes improbos , lugentes bonos , oppressas uiduas ,
 calcatos pupillos , egentes prostratos ? Aut ille postea aper-
 tos oculos , & atria principum perferutare , quam non videbis
 assentatorum exaltationem , speculatorum acceptionem ,
 litum audaciam , sceneratorum voracitatem , quaestorum
 probitatem , quam non potentum hominum in tenuiores
 atque insolentiam ? Quas non concussiones ? quas non per-
 cussiones ? quos non innocentes accusari , criminari , carce-
 ri , prostrari ? P A L . Grauiha haec nimis ac miserabilia .
 CHA . At restant alia , quae non minùs tibi grauiora & mi-
 serabiliora videbuntur . P A L . Perge . CHA . Quae
 rasti etiam grauiora & miserabiliora iudicabis . quoniam
 domestica ac frequens magna est eorum pestis . P A L .
 re . CHA . Nolo tibi , Palinure , asferre in medium graui-
 longosque artificum & negociatorum labores : non eos
 bus afficiuntur agrorum cultores , non quibus milites
 quibus causidici , ceterarumque disciplinarum sectatores

algoris

algores, inēdām, peregrinationes, anxietates vel pericula,
 vulnera, cades, districtas habitationes, infinitaq; agendi, cu-
 bandi, vescendi incommoda vel fastidia, lassitudines, vici-
 lias, sollicitudines, odia, & infamationes. Nam si completis
 cuncta sermone meo atque exequi voluerim, tot tantaq; dis-
 cenda se offerent, ut prae longitudine malorum ac mole, ci-
 tius nauigatio nostra quam oratio finem possit inuenire. O-
 mittam itaque, & commemorabo tantum quas interdome-
 sticos parietes, tum seruorum, tum vxorum ac filiorum mo-
 lestias ac turbationes pessimas perferre solent, qui gubernas-
 tioni præsunt rei familiaris. Quam si ita ut nautalem exper-
 tus esses, facile quicquid dicturus sum, me etiam tacente &
 intelligeres & approbares. Nam seruorum primo in domi-
 nos semper prompta maledicta, furta, impositiones, fugae,
 arrogantiam, negligentiam rerum dominorum, temulentia,
 edacitatem, somnolentiam tarditatem, ignauiam, nemo est
 qui non videat magnam asserre his qui patiuntur, infelicitate-
 tem. Deinde filios, quorum amore nihil dulcius esse ferur,
 quanta animi cum amaritudine aspiciant parentes vel agra-
 tare, vel mortem obire, quod frequenter admodum fit, satis
 existimo etiam te intelligere. Quam vero grauem & anxiam
 credis esse eorum vel parturitionem, vel educationem, vel in-
 stitutionem? Quoties pro eis bonos parentes gemere, suspi-
 rare, dolere, torqueri? Quanta etiam putas perurbatione
 affici, dum quos progenuerunt, immensaq; adeo cura alue-
 runt, vel parum sibi audientes, vel rebelles ac infestos postea
 habere contingat? quam dolenter eos ferre arbitraris dum
 insani & vecordes sunt, dum hebetis & crassi ingenij, dum
 effeminati & molles, dum dilapidant & euertunt patri-
 monia, dum nulli bono operi & studio intendunt, dum
 per precipitia vitiorum omnium vitam ducunt suam?

Quid

Quid de vxoribus loquar, quas dos tumidas, genus insolentes, forma suspectas, deformitas reddit inuisas: quarum lingua nihil perinciosius, quarum audacia nihil prodigiosius, quarum improbitate nihil execrabilius. Quæ iurgis semper & contentionibus obtundunt viros, quæ semper conqueruntur, semper exprobrant, semper insidiantur. Quibus quum desint cætera, nunquam tamen lachrymæ, gemitus & suspiria. Quæ cæca sua (qua tantum ardens) ornamentorū ambitione exhauriunt opes, labefaciunt domos, cogunt maritos in malos questus, in dira scelera. Non refero turpissima adulteria, quibus nec punitur minus, nec peccatur magis quicquam. Ea quanto dolore afficiant bonos coniuges, nemo satis vnquam meo iudicio enarrare posset: sed magnum doloris argumentum præstant, & grauissimas cades, & ingenia quæ sæpe propter corruptas vxores bella exarserunt.

PAL. Hoc plus quàm vellem, scio: nam arduū illud quod ego vidi Græcorum & Troianorum bellum^b propter Helenæ raptum, in eam excreuit rabiem, quam nulla mundi religio ignorauit.

CHA. Quæ toti Mundo manifesta sunt, ea tantum nosti, Palinure: at si singula, quorum nihil me latet, intelligeres, adducereris in tantum stuporem, ut stupefescens etiam præ miseratione coniugalem vitam lachrymares.

PAL. Hui quid narras? CHA. Narro quæ quotidie video & pertracto

PAL. Ergo connubia putas polluta & coquinata? CHA. Minimè: id nunquam dixerim.

PAL. Atqui multas memini me vidisse ea præditas honestate, eareligione, ac vitæ integritate, ut diuinum quiddam magis quàm humanū redolere viderentur.

CHA. Et multas vitæ eiuscemodi esse confiteor, sed eas quidem, quæ optimis honestissimisq; ortæ parentibus, ebiberunt à primis annis sobrios & castos mores: quæ sanctis parentū suorū exemplis educatæ,

edocuit, autam inflingerunt, peccare castigant, sapienter ad
 mansuetudinem edocuit, ad pietatem, ad fidem, ad diuinum
 cultum, ad rectū compositumq; regimen rei familiaris: Quae
 se à thymis, saltibus, iocis: quae se à spectaculis, ab immoder
 stare culm, ab licentiore colloquio abdicarunt. Ceterum
 quae contra sanctitatem, quae malis institutis, peruersisq; pa
 rentum exemplis imbuta, molliter vixerint, assuescunt deli
 eis atque turpi ocio, quae nihil nisi saltare, canere, fidem pul
 sare didicerunt, quae praeterea oculis suis hauserunt, matrem
 praefertim obsecrantes & immunditias: hasce quae fide &
 integritate esse putat erga maritos? Illabuntur siquidem tan
 quam venena tenellis mentibus parentum exempla: inde re
 rior etiam quam reris, est hymanalis honestas, quo qui est
 vel emendatis instituant moribus, vel sancto imitent exem
 plo, parentis simul reiores habentur. Prodeunt postea in
 publicum quae quae etiam prociaciores, aperta fronte, directo
 gressu, quae pudicitiam ipsa consecrassse videantur. Et quae
 secretum intra cubile probra gesserunt, cum vestem indu
 vint, illa contexisse atque occultasse existimant. Vosq; ea
 danum vulgus, ita ut cernitis, vera ducentes esse arbitran
 ti. At ego nihil quam quod res habet, de eis iudico. nuda e
 nim hic omnia atque aperta sunt. Non veste hic teguntur
 maculae, non pallio obnubuntur scelera. exertos omnes ac
 nudatos, rerumq; omnium vacuos prorsus huc ingredi oportet.
 Quicquid in vita male tentatum, maleq; actum est, hae
 fronte coram ipsa demum gestatur, despoliatur, ostentatur.
 Quare non mirum tibi videatur, si quorumcunque nota ha
 beo crimina, qui quorumcunque etiam nudas, ita ut praedixi,
 transueho umbras. Quam proinde ingentem video earum
 turbam, quae cum impudicitiam longe apertam ostendant
 suam, pudicissimae tamen in vita habentur? Quantas secum
 in ma-

in maritos fraudes gerunt, quot simulationes, quot prodiitō-
 nes, quantam hypocrisim, quot aliorum obscenos amores,
 quot pollutiones, quot supposititios parius, quot mentitas es-
 nutritiones, quot alieni seminis susceptas messes? At, quod
 ridiculum magis est, lugent postea ignari marii hasce sibi
 extinctas uxores. Laudant inter cœtus & prædicant quasi
 pudicitia principes: statuunt mausclea: plurimi quoque epi-
 grammata condi, orationes scribi & pronunciari curant, in
 laudem ac memoriam castitatis fidei& earum semper etiam.
 An hæc tristitia & amara esse censes, Palinure? Et an com-
 parationem ullam habere putas cum his nautarum, quæ ea-
 feueritate & acrimonia recensuisti, ut cætera leta, fausta,
 deliciarum& plena (si tibi fides daretur) existimanda es-
 sent? PAL. Haud equidem tanta in ciuitatibus priuatis&
 domibus, quanta modo enumerasti, mala regnare credidisse
 sem. CHA. Ita proficit, inexpertos sermonem aliquan-
 do mire cum his qui multarum rerum vsum atque experien-
 tiam habent. PAL. Ita fit. CHA. Quòd si animad-
 uertas, labores quos perferunt nautæ, corpori magis quàm
 animo infensos ire, concedes amplius etiam sententiam meam.
 Nam huiusmodi res duræ assiduo quodam vsum & assuesc-
 tione mitiores fiunt, & quodammodo domantur: quas verò
 ego memoravi, cum animum magis affligunt, non ita vsum
 & assuesfactio mitigare atque edomare potest. PAL. Con-
 sentio tibi iam, gaudeo& in eam lucem te illustrante perue-
 nisse, ut intelligam tam magnam aliorum & maiorem etiam
 quàm nautarum miseriam. Sed illud non possim intellis-
 gere: quin principes saltem ac magni viri, non dicam nau-
 tis, sed cæteris insuper quibuscunque mortalibus beatiore
 sint. CHA. Cur? PAL. Quoniam omnibus abun-
 dent atque afflant bonis. CHA. Quibus? PAL. Ho-
 nore

more, gloria, opibus, delicijs, amicis, potentatu, imperio.
 CHA. Hiscce? PAL. Hiscce, & multò pluribus. CHA.
 Erras. PAL. Errorem hunc optâssem in vita mihi. CHA.
 Deliras. PAL. Maluisssem ita delirare, quàm tua cum sen-
 tentia sapere. CHA. Quid si nihil illis miseriùs? PAL.
 Quid si nihil beatiùs? CHA. Haud vnquam hoc mihi de-
 monstrabis. PAL. Non tibi ñ beati videntur, qui quicquid
 ad explendas voluptates optari potest, assequuntur? quibus
 conuiuandi, cubandi, vnguendi, lauendi, ludendi, venandi,
 aucupandi, ad omnem nitorem atque satietatem semper fa-
 culas sit? Quibus quotquot velint concubitus fœminarum,
 quotquot velint arua, equi, canes: quibus tot sunt serui, tot
 exulta palatia, tot munitæ arces, oppida? Qui tantum pos-
 sident auri, gemmarû, vestium, supellectilis? Quibus audiant
 omnes, assurgant, inclinent? Quos populi vereantur, timeant,
 laudent, decantent? Qui leges dicant, mandent, exerceant,
 proscribant, puniant, extollant amicos, vindicent inimicos,
 trucident rebelles? CHA. ¶ Non est iam magna vt existi-
 mas, Palinure, eorum beatitudo. Nam parit ceriè fastidium
 tanta bonorum continuatio, tantæq; affluentia, neq; sapit tan-
 tum, quæ non aliquando intermittitur voluptas. Praterèd
 quomodo eos tu beatos iudicare potes, qui tantis opibus atque
 delicijs suis nunquam fruuntur cum iucunditate, tanquàm cum
 gaudio? qui in tanta rerum copia nunquàm exhilarent se, nun-
 quam reuehent animû, nunquàm exultent? Qui tanta licet bo-
 norum obertate redundantes, tristitia tamen semper obdu-
 cantur, sollicitudine premantur, anxietate torqueantur? Non
 tibi multò optabilior videtur priuatorum conditio, quorû &
 vita securior, & voluptates etiam, si mentem intendes, ma-
 iores sunt? quos summa semper condit hilaritas, mulcet festi-
 nitas, explet alacritas? Quantâ putas asferre delectationem,
 quæ

que communis cum vxoribus & filijs vita enigitur, ducuntur tunc, vescuntur lætè, iocantur modeste? e. Quam æm esse arbitrais amicorum inter se & æqualium vitam, domesticum usum, frequentem conuentum? eorum amore suauis, confabulatione gratius, curis atque commodius? Quantum credis lætitiæ & exultationis habeant eorum conuiuia, ludi, cantus, saltationes? quantum dilatent animos & permulceant? quantum emanent hilaris? cuius nec stillam principum aliquis degestauit. P. Haud intelligo, Charon, hanc quam refert regum tristitia, atque anxietatem, qui inter risus tantum, blanditias iocundantur, versentur, quibus semper psallatur, canatur, plaudatur, quicquid ad transigendam hilarem vitam excogitari potest exhibeatur. CHA. Etiam, ut video, iudicas, Palinure, oculis tantum patent: quo errore decepti mortales, plurimum seduci solent: sed quod certum afferre possunt iudicium interiora corporis, quæ velamenta quædam magis sunt veritatis? At quid terti promittere & ostentare potest? frontem minimum, quæ plures quàm Proteus species meniri, atque in res mutari queat? Consideranda sunt secreta animi, si perscrutanda sunt interiores mentis latebræ: quas si perfringere ita ut frontem posses, proh dolor, quantam ibi malorum turbam, quantam formidinum atque strepitationum aciem perspiceres, quot angores, sollicitudines, suspiciones? quot insilientes morbos & perturbationes? quanta aperirentur vulnera, quot plage & cædes, quot insidiæ, quot enses, & telum infinita genera? quæ nec somnos eorum quietos, nec cibos, neque ædos, nec opulentiam dulcem, nec imperium iucundum, nec delicias iocosque letos esse permittant. PAL. Nesciebamus huc hæc eorum qui dominantur mala: sed cur illis conueniant tanta, non capio. CHA. Coniungunt tanta propriis

gratos

gerunt inimicitias, acerbâq; odia quæ continuè cum finiti-
 mis ciuitatibus, cum subdiis sibi populis, cum semet ipsis etiâ
 gerunt: quo fit vt in grauescentibus odijs, incrementibusq;
 iniurijs, quibus quotidie afficiunt quemque necesse sit illos
 torqueri & affligi grauitè, confidere nemini, suspicari om-
 nia. Possunt extimere muscas etiam (vt aiunt) volantes gau-
 dere & latari nunquam, tristitia & mœrore detineri sem-
 per P. A. L. Adducis me faciliè vt credam suspectas eos ha-
 bere finitimas ciuitates, cum quibus & insensa odia confi-
 teor, propter continua quæ exercentur bella, & dominandi
 libidinem, quæ plurimum incenduntur. Cum suis verò qui-
 bus imperunt populis, nihil accipere possum nisi amorem, &
 dulcissimam pacem. Porro si cum finitimis sint inimicitia, si
 oriantur bella, sic demum etiam augentur imperia, subdu-
 cuntur oppida, profligantur acies, spoliantur & captiuantur
 hostes, populationes fiunt, trophæis decoratur patria, victori-
 æ celebratur, triumphis extolliuntur. Ob quæ & principum
 gloria & urbium ornatus, & inimicorum timor, & populos
 rum inter se lætitia, atque erga principes fides & amor cre-
 scit. CHA. At tantum narras quæ prospera sunt & læta,
 ac quæ frequentius accidunt aduersa & tristia prætermittis,
 quasi semper eos putes debellare hostes, potiri victoria, trium-
 phis exultare, nunquam verò vinci, prosterni, agros suos po-
 pulari, bona sua diripi, & suis se oppidis deijci. Sed maiora
 hæc prætereamus, de minoribus tantum dicatur. Quippe si
 conferas quas strages suorum & cedes sustinent, comperies
 longè maiore damno quàm lucro partas eorū victorias con-
 stare, discussâq; ratione decessisse plus illis, quàm accessisse.
 His adijcias, vt populorum etiam suorum odia, nedum finiti-
 marum intelligas, quod ad inferenda bella & persequendos
 hostes opus illis est ingenti & munito exercitu, multo nauis

gio, longa armorum & machinarum preparatione: quæ
 quum magno & inestimabili constent sumptu, nec propriis
 suppedient redditus, necesse est nouis vexigalibus vexare
 populos, nouas indicare præstationes, nouas angarias: auge-
 re tributa, multiplicare onera, exhaurire æs omnium, erade-
 re marsupia, imò viscera pauperum, paruos atq; magnos dis-
 ripere, spoliare, conculcare. Inde fit, ut quum multis manibus
 festè se cunctis intelligant, suspectum tum sibi, incipiant habere
 quemque: nullius fidei, nullius amicitie credere connecta-
 re omnia in malam partem. Habet enim hoc in se pessimum
 malefactorum conscientia, ut quos iniuria affecit, nunquam
 reuocari in amicitiam, nunquam mitigari, & ad veniam mo-
 ueri posse putet: promde magis insurgitur, grauiores itur in
 iniurias. hunc proscribunt, illum in carcere includunt: quorum-
 dam patrimonia publicant, alios iugulari aut strangulari
 iubent. Voluntate pro ratione utuntur. Eorum quoq; quos
 tantis læserunt malis, cognatos, affines, amicos socios, ser-
 uos, quasi fidei suæ diffidentes, persequuntur. Tum ceteri
 qui chariores etiam videbantur, exempla aliorum proponunt
 sibi, acuniq; ipsi non minus odia. Nam non minus rebus suis
 ac salutis suæ timent. Ita pedetentim ciuitas omnis indigna-
 tur, obmurmurat, rapitur ira, odijs incenditur, coquit nouas
 cogitationes, noua consilia molitur. Mox eò deueniunt, ut
 hæc intelligentes videant quantæ ruinæ quantoq; præcipitio
 subiaceant, quàm tenuissimo quasi quodam filo pendeant im-
 peria sua. Tunc cernas eos pallere, tristari, consumi, expaues-
 ce omnia, torqueri scelerum suorum conscientia (quæ prima
 est poenarum omnium) timere hostium insidias, ciuium con-
 spirationes, domesticorum prodiciones, oppressorum vmdia
 etas. Tunc securum nihil existimare, nisi quod vi ac ferro
 tueantur. Propterea non credunt se iudicari cuiquam, non mini-
 stris

fr̃is; non necessarijs, non germanis, quorum maiorem etiam
 quàm aliorum auctoritatem magis formidant. Arcent se ab
 aspectu & præsentiâ omnium, cingunt se fossis & aggeribus,
 claudunt se arcibus, quasi ad perpetuos damnati carceres.
 Custodibus etiam tanquam ad expeditionem belli paratis, ut
 obsideri eos putes, circumuallantur. Nihil illis dulce, nihil
 apertum, nihil iucundum. Dormiunt cum magna inquietu-
 dine, cum maiore etiam vigilant. Terret illos conuentus ho-
 minum, angit solitudo: timent colloquia, timent salutatio-
 nes, timent dona. Suspecti illis aditus, suspectæ sellæ, sus-
 pecti cibus & potus, qui nec etiam nisi prægustati sumuntur.
 Suspecti pellicum & item vxorum tori: quibus mirum est
 rur sine cuiusquam prægustatione congregiantur. Ipsos ven-
 rō quorum se custodia commiserunt non minùs extimescunt,
 quibus quum carere nequeant ob tutelam suam, eò magis au-
 getur eorum timor & miseria, quò armatos pro firmiore illos
 præsidio esse necesse sit. Quare alieni genas & barbaros
 homines, atque abiectissimos quosq; sibi deligunt, eosq; fre-
 quentiùs comitantur. Deiciunt sapiùs ac exterminant, quò
 salutis suæ: si non alia, ac saltem hac via consulere possint.
 Quid fœdius & ignauius dici queat, quàm hominibus imma-
 nibus ac flagitiosis se committere: suos verò, prudentes, so-
 brios, iustos spernere atque deuītare? Quanta ista tyranno-
 rum felicitas, quos continuus & ingens semper angore afficit
 metus, quo non modò animi grauiter excruciantur, sed cūctā
 insuper dulcia mundi dona fugantur & dissipantur? Quan-
 ta ista eorū deliciæ: quanta gaudia, quā tranquillitatem nū-
 quam & pacem sibi, nec dicam populis suis aut hostibus con-
 cesserint expertes omnino tam sanctissimi atq; omnium dū-
 cissimi boni? Quæ nam vbertas ista bonorum, quæ distracti
 aliunde, neque sciunt, neque vident, neque pertrahunt, neque
 gustent

gustent unquam? Quanta ista imperij bona, quæ quum ipsi videre & atrectare non possunt, committant necesse est aliorum cura & gubernationi? ignari rerum suarum, nesciunt quoniam ferme quæ sub se geruntur, fraudati quotidie & decepti, ab his præsertim, quos præ cæteris auxerunt: quibus tamen quum se credant, quot innocentium criminationes, quot facinorosorum falsas commendationes audiant? Quoties eorum fidem sequuti, bonos pro malis malos pro bonis ducunt, atque hos beneficijs, illos pœnis afficiunt? Quodque gravius est, quoties ipsis etiam videntibus, hi quos tantum extulerunt, pro sententia sua in foro quosque ledunt, concutunt, opprimunt, atque dilaniant? Quid mirum si exarscunt postea populorum odia? si labefactatur postea eorum status atque desolatur? Quanta ista, quamque optanda imperia, cum quibus & seruitutis pessimam degant? subiecti tantis perturbationibus, tantis insidijs: subiecti ipsis etiam quos sibi subiecerunt: constricti quasi quibusdam regni compedi- bus: clausi intra arces, quasi magni alicuius criminis rei: con- arctati instar ferarum: exclusi ab omni quæ foris capitur re- creatione, & priuati libertate: quod est tam dulce & omnibus optabile bonum, non hominibus modo, sed cæteris insuper quibuscunque animantibus: cuius priuatione quid est quod tristitius aut infelicius contingere possit? P A L. Non credis Charon bonos aliquos, miti- & moderata natura Tyrannos esse? CH A. Imò multos credo: sed tanta est dominandi libido, tantus ardor, tanta nescio quæ pestis ingenta, ut quos semel inuasit, sint summa quamvis bonitate præstantes, adeò illicitat eos, illiciensque deprauet, ut vita potius quam imperio quod iam occupauerunt, carere possint. Vel ad conseruandū, vel ad amplificandum contendunt vnguibus dentibusque: & propterea nemo est tam bonus tyrannus, cui non conser-

conseruationis amplificationisq; suæ gratia multis magnas inferre iniurias, atque ob eas illatas non plurimum timere, plurimave pati anxietates contingat. P A L. Miror cur teneis in malis, quæ planè ita ut narrasti, vera esse puto, appetant tantoperè mortales imperium, nisi id fortasse faciunt cupidine honoris & gloriæ: quod nimirum tam præstant atque excellens bonum, tolerabiliores reddit tantas quas modo exposuisti misérias. Dulce quippe est mandare alijs, præferri omnibus, eminere, præcellere, venerari, timeri, suppliciter exorari, assurgere sibi, via decedi, inclinari ceruicem, flecti genua, audire laudes suas, & rerum bene gestarum decantationes. Quæ cum & diuina numina plurimum capiunt, facile intelligi potest, quantum & his quoque mortaliū mentes capiantur. C H A. Quæ tanta capere potest Tyrannos illos honoris aut gloriæ exhibitio, qui se certò inuisos omnibus esse sciunt? A quibus si laudentur, si audiantur, si sibi assurgatur atque incuruetur, intelligunt palam vel assentationis vel timoris causa id fieri. Quare non est ita dulcis ut putas, huiusmodi honoris & gloriæ extensio magis quam exhibitio. At verò dulcior is est qui in priuatos homines ab amicis & beneuolis honor exhibetur propter aliquod eorū egregium facinus, aut excellentem virtutem. Vera ista gloria, velus iste honor, ac dignus quidem quo & diuina numina capiantur. P A L. Nullam ergo video causam cur tantopere imperia desiderentur, desiderataq; conseruentur: nisi quòd habendi cupido, quæ tantum trahitur humanum genus, in his maximè expletur. Quò enim quisque plus auri, agrorum, ædificiorum, oppidorum acquirere possit, nullo parcat labori, quantumuis magno & intolerabili: neque ullus tam amarus labor, quin propter questum & maiorem rerum cumulationem dulcescat. Ita quum tyranni super omnes plus

possideant, semper omnes etiam beatiore videntur, licet cetera eis tristitia sint atque peracerba. CHA Neque istud quidem affert ullam beatitudinem. Nam in primis non efficit diuitem maior abundantia, sed minor cupiditas, Qui enim paruo contentus est, id tantum cupit, quod necessitati vite sufficiat. Is abunde est locuples, propter honestum, quod facillime implere potest desiderium: quod quum & impleuerit, liberatus est ab omni qua alij rapiuntur habendi anxietate. Qui vero quantumlibet diues plura concupiscit, pluribus indiget: quia perseuerante acquirendi insatietate efficitur minus voti compos. Quod enim magis crescit multarum rerum possessio, magis etiam cupiditas: neque finem vnquam habet vorago illa cupiditatis. Deinde non est iudicandus quisque vel locuples multitudine, vel pauper paucitate diuitiarum: sed vel rerum magis implemenso, vel necessitate. Nam si multitudine excedunt sumptus, quomodo potest is credi diues, qui minus habet quam necesse esset? Quare quum necessitatem sapius magnam patiantur qui tantam imperij molem administrant, indigentiores etiam putandi sunt priuatis hominibus: quibus licet tenuer sint opes, an necessitatibus saltem suis vel pares sunt, vel superiores. Taceamus graues quas quotidie expilationes vel rapinas perferunt à quæstoribus suis, & ab his maxime quorum fidei magis credunt: qui quod maiora etiam nacti sunt imperia, eò maiora utiq; furta, maioremq; proinde rerum suarum diminutionem patiantur, à quibus priuatos saltem homines liberos esse constat, qui & diligentius patrimonia sua ipsi per se curare, & attentius omnia intueri possunt. Dicamus vero curas & labores quos in administrandis tantis opibus, gubernandoq; tanto potentatui tolerare eos oportet, quorum fortiores quam Hercules humeros esse necesse est ad sustentandam tantam molem:

plures

plures etiam quam Argi oculos ad tantam rerum varietatem peruidendam atque distribuendam: plura quoque quam Iani aut Verummi capita, ad intelligenda examinandaque tot ac tanta cum hostium tum populorum suorum quæ illis negocia deferuntur. Quæ tanti animi vis, quæ non debilitetur? quæ tanta soliditas, quæ non concutitur? quæ tanta promptitudo, quæ non remittatur? Cuius est tanta valetudo tantum robur, qui se tam vasto curarum ponderi parem audeat palliceri? Cuius est adeo æquabilis et moderatus animus, adeo perseverans, qui tam multis tamque continuis laboribus non defatigari, non quassari, nunquam quoque confringi possit? Omittamus mortales: de nobis tantum, qui hæc ultima loca colimus, loquamur. Vtrum putas, Palinure, beatiorem esse, vel me, qui pauperrimus sum omnium, qui nihil præter hanc quam cernis pusillam lintrem possideo: vel Plutonium, tam laeti tamque immensi regni tyrannum? Intellego, etsi taceas, quale de hoc sis iudicium prolaturus. Credo de mihi, minime meum cum suo statu commutarem. PAL. Quare? CHA Quia lætus ago, et summa cum quiete. Non ullius rei ullam gero, nisi transuehendi hæc huc descendentes animas, et conseruandi incolumem hunc faselum meum, sollicitudinem: in quo dicam tibi quicquid est quod me grauet. Quum enim propter vetustatem fatiscat aliquando risus, curare me oportet ut restituatur integritati suæ. quare eum consuo sapius et obstruo si quid rimarum est. hæc omnis mea cura est, hic omnis labor. At Pluto cum tantis diuitiis suis, ac regna tanto nunquam lætatur, nunquam quiescit: tot curis capitur, quot repletur hic umbris locus. Implicitum semper habet ubique animum hinc fertur, illinc rapitur, omnibus intentus locis, omnibus occupatus ministris. huic mandat, illum terret, alios acciri iubet. Metum illi om-

via incutit : nunc terra hiatus, nunc motus formidat. Sæpe illum trepidare cogit lampas Phœbi, ne vlla ex parte irradiet regno suo. Sæpe & fulmen magni fratris, ne penetret Auerua atq; labefactet. Quoties vidi ego illum, dum rebus suis timet, inuictum summo curru peragrarè omnem hanc regionem, lustrare fines, scrutari omnia diligenter, ascendere etiam in superum orbem, circumire terras, peruestigare quodcunque periculum perferre posset, nihil omnino incauti & inexplorati relinquere: quæ quum multis in locis, tum maxime ea solet efficere in terris Sicilia, quæ magis etiam cum terrent propter magnas reuultationes Typhœi gigantis, quibus totam conquassat illam patriam. Nam postquam ipse ausus fuit bella inferre cælo, iniecere superi eius corpori Trinacriam, sub qua ab omnibus undique montibus pressus & grauatus conatur sæpe se attollere, impositaq; sibi reijcere: proindeq; magnos concitat motus, ac tantos quidem, ut hæc loca nostra concutiat grauiter & tremefaciat. Cogita nunc quàm læta & optanda sit fors huius inferni tyranni, cuius tot diuiditur animus curis, tot propellitur tumultuationibus: quem tot oporteat præcauere pericula, tot dispensare ministeria, omnia per censere, omnia corrigere, omnia vel ipsum gubernare, vel alijs gubernanda committere. Attende rogo, & vel ex hoc vno collige eius felicitatem. Nam si me deficere contingeret huic nauiculario ministerio, quod ita necessarium est ut vides, necesse esse cum vices meas subire: ne alioquin deficiente portitore, regno suo malè succederet. P A L. Hoc profectò non modò verum esse video: sed manibus etiam ipsis (ut aiunt) tango. Nam ea nocte qua aliàs somno grauius è puppi in mare excussus fui, id continuò sensus Aeneas meus, qui errantem sine magistro nauem intelligens, gubernauit eam tota ipsa nocte, non indignatus quòd quæ

sceptrum

sceptrum gestare solebant, remum etiam manus attrecla-
 rent. CHAR. De magno eius germano nihil loquor. non
 me latet, quantos & ille labores ac curas sustinet: sed id præ-
 cipue scio, quum temeritate Phaëthonis totius penè orbis
 conflagrasset, quantum tunc regno suo timuit, quantum to-
 ta cœli mœnia circuit, & ne quid labefactatum viribus ignis
 corrueret, explorauit. Prætereo tertium fratrem, modera-
 torem undarum, cuius plurimæ etiam ac maximæ curæ non
 facile explicari possent, sed præsertim quæ sub illa quoque
 Phaëthonea conflagratione ad summum penè usque exis-
 tium cum toto regno suo cum affecerunt. PALIN. De hoc
 possum, quod oculis meis vidi, asserere testimonium. Vidie-
 quidem tempore illius quam supra retulit, horrendæ apud Si-
 ciliam tempestatis, commotum grauitè Neptunum, & ex
 alto prospicientem vocasse ad se Eurum & Zephyrum, &
 increpatis acriter eis pro tanta suscitata tempestate, placasse
 ocyus omnia, atque tranquilla reddidisse. Quod argumen-
 tum præstat mihi euident plurimarum, ut inquis, ac maxima-
 rum, quod omnia in latissimo imperio suo paria sint, cura-
 rum suarum. CHAR. Dic oro, Palinure, putasne iam bea-
 tam esse tyrannorum vitam? PALIN. Minime. CHAR.
 Optaresne viuens eorum sortem? PALIN. Ut quid opta-
 rem, in quo nihil omnino optandum esse manifestè intelligo?
 CHAR. Ergo certè eos arbitraris miseros? PALIN. Non
 miseros modò. sed omnium etiam miserrimos. CHAR. Mi-
 rum quod modò eos tanta frui beatitudine prædicabas. PAL.
 Quid mirum, si cæcus laudet tenebras, quas postea luci re-
 stitutus damnet? CHAR. Vis ut & alia eorum mala tibi
 referam? PALIN. Restant item alia? CHAR. Et alia,
 & grauiora. PAL. Quid audio grauiora? haud unquam
 istud credam, posse his quæ modò dixisti, grauius aliquid

pau faceret, narrarem & quibus olim curis vexatus, quante
 que timore percussus propter bella Gigantum fui summus
 Olympi rector: cuius narratio maiorem etiam augetet co-
 rum quæ supra dixi, malorum confirmationem. **PALIN.**
 Fland opus est exemplis mihi Nam nemo mortalium fui, quæ
 maiora quàm ego vnquam viderit eorum malorum exempla.
 Quid enim exitu his temporibus Troiano rege maius? quid
 opibus suis cumulatus? quid operibus manibus & pulchrius?
 & quid demum exitu tantorum bonorum tristius? quid cru-
 delius? quid flebilius? Vidit infelix pater tam arduum & lon-
 gum bellum, tot cruentas mortes natorum suorum. Vidit euer-
 sam funditus & incensam urbem. Vidit latrantem coniu-
 gem, captiuas nurus & filias, populationem tantarum di-
 uitiarum: ipse quoque, quod ultimum restabat illi senectu-
 sis suæ solatium, Pyrrhi ense confossus, & crudelissima mora-
 te consumptus est. **CHAR.** Quis melius me hæc nouit, quæ
 cunctos hæc scapha transuexi? A quibus & omnem calami-
 tatem suam seriatim perdidici. Notus est mihi abundè Prias-
 mus, cuius cognito acerbo casu non potui non dolore. Notus
 est Troilus, noti Hector & Deiphobus, nota est cætera tot
 filiorum ac nepotum turba: noti innumerabiles qui illo bello
 perierunt Troiani pariter & Grai duces. Nota est infinita
 quæ tunc occidit populorum manus. Nullo memini tempore
 longiorem interfectorum multitudinem huc descendisse, quàm
 illo: quo ita lassatus fui, & præ multitudine omnibus trans-
 uehendis minime hæc cymba sufficeret planè. Quid opus est
 tibi monitore ad aperiendas eorum miseras, quas tu, subie-
 ctas oculis tuis habuisti? Quod si pro angustia temporis li-
 ceret (iam enim video propius nos applicare ripæ) narrarem
 & millia aliorum tyrannorum, ex quibus cresceret etiam ma-
 gis tibi opinio eorum calamitatis. Nam illud possum quod
 certo

Perçò ſcio, tibi verum confirmare, nullum ferè me vidiffe vn-
 quàm tyrannorũ hac descendentiũ (descendunt porrò om-
 nes) qui non vel alicuius veneni infectionem, vel magnas vl-
 terum cicatrices, & ſanguinolentæ alicuius mortis horrida
 ſignâ præ ſe ferret. Ita mirum eſt videre tot ac tantos necas-
 tos, conſoſſos, cruentatos, trucidatos. PAL. Quis nunc ſe-
 rantis in malis tyrannum vnquam eſſe optabit? quis imperia
 aſſequi quæret, quæ iam certius certo cognoſco magis fugien-
 da eſſe, quàm Meduſæũ caput? CHAR. Audiſti quidũ a-
 pud ſuperos tyranni malis torquentur: ſed ſi intelligeres quæ
 hîc apud inferos grauiora etiam illis parantur, perhorreſce-
 res & longè magis eorum ſortem. PAL. Ergo & alia hîc
 tyrannis parantur? CHAR. Credis, Palinure, ſcelera quæ
 patrant mortales, hic aliquando impunita eſſe? PAL. Hoc
 modo animaduertebam. CHAR. Animaduertendum eſt in-
 giur tibi, quòdcunq; in vita peccatur, pari demũ poſt mora-
 tem & reſpondente peccatis pœna puniri. Nã vt capias quod
 dico: ſi tu, Palinure, artem tuam nauiculariam viuens malè
 exercueris, ſi in dominum tuum mali quicquam vel cogitas
 ueris, vel commiſeris, ſi inaudient dicto ſuo extiteris, inuictas
 hic tibi preparatas his quæ deliqueris, ſimiles pœnas. PAL.
 Nihil proſectò, Charon, ſcio quod malè egerim, vel in domi-
 num meum peccauerim, niſi ſomnolentam illam dormitationem
 meam, quæ negligentius certò quàm debebam, me grefii.
 Nam magno in periculo nauem ſimul & dominum quem ve-
 hebat meum reliqui, niſi vigilantiſſimus ipſe & cautiſſimus
 ſibi conſuluiſſet: ſed pœnarum ſatis tum ob hoc craſſum pec-
 catum meum etiam in vita recepi. CHAR. Recipies etiam
 in morte. Ibis enim quum è nauis te dimiſero, ad ſeueros iu-
 dices noſtros, qui examinant & cenſent delicta omnium. Du-
 cent quoque te in examinationem, ſcrutabunturque crimina
 tua.

tua. Videor verò videre quali te iudicabunt pœna subiiciendum. PAL. Quali? CHAR. Pœnam peccato tuo tibi pœnam statuent. Nam quum somno peccaueris, æterno etiam te somno damnabunt. PALIN. Dormiam ergo in æternum? CHAR. Ita puto: nisi grauius sit aliud peccatū tibi. PAL. Sic mites habeam iudices, ut non sit grauius aliud mihi. CHAR. Nullam ergo nisi somni pœnam patieris. PAL. Non hæc grauis pœna mihi videtur. CHAR. Neque asinis etiam & bobus: at magnis & excellenti aliqua virtute præditis viris grauissima existimatur. PAL. Quas verò, dic pœnas perferent tyranni? CHAR. Audis tot clamantes & lamentantes voces? tot horribicos planctus? tantum stridentem ferri? tot tractus catenarum? PAL. Delectabat me aded sermocinatio tua, ut his minime animum intederem. Sed quid audio tam triste atque horrendum, quod præ horrore pœnæ aures meæ sustinere non possunt? CHAR. Sunt hæc quæ audis, tormenta tyrannorum. Nam quum illi in viciâ carce æquenquam incluserint, spoliauerint, flagellauerint, trucidauerint, in summum luctum, in summam egestatem & calamitatem deduxerint, dæmonati sunt etiam ab incorruptis iudicibus ad perferendas pares pœnas. Ided teterrimis quoque carceribus inclusi, spoliati, flagellati, rotati, cæsi membratim, ac mille atrocissimis mortibus cruentati, tantos edunt quantos audis gemitus, tantum luctum, tot ac tantos reboatus, clamores atque eiulatus. PAL. Dic etiam mihi, Charon, an his pœnis plectuntur qui magni atque principes tyrannis assisunt? CHAR. Prorsus iisdem: nam suasu & consilio eorum maxime committunt tyranni scelera sua. PAL. An & in viciâ illi beati? CHAR. Non secus ac tyranni quibus assisunt: nam iisdem quoque malis subiecti sunt. eadem enim sunt in eos populorum odia, maiora etiam inter se, eadem cura, eadem po-

dem pericula: & quod miserabilius est, deiciuntur sæpè à tyrannis suis, & vel carcere, vel morte aliquando pessima afficiuntur. PAL. Tanta est ergo, tamq̃ generalis omnium calamitas. Vllam verò prorsus esse putas hominũ sortem, quæ beata duci possit? CHAR. Imò beatos aliquos non nego fuisse mortales, sed perraros tamen. PAL. Quos perraros?

CHAR. Qui amore virtutis & literarum contempserunt cætera Mundi bona: quĩ se innocuos, puros, castos, integros, incorruptos conseruantes, extulerunt animum altius ad gustandam diuinam excellentiam, humana quasi sordida & abiecta relinquentes. Nam virtus per se tam dulcis tamq̃ iucunda res est, vt incredibiles amatoribus suis afferat voluptates. Tam nobilis & præstans est eius possessio, vt summã quadam vbertate ditet possessores suos. quam qui verè est assequutus, nihil præter literarum studia dulce, nihil præter Dei cognitionem habet amabile. Quæ tantũ prædulcia sibi bona stabilia, perpetua, incorrupta præligit, custodit, amplectitur. Reliqua verò mundi, supremo tandem gustu amara, infirma, momentanea, corruptibilia, suco, mendaciora hilo, inaniora hila, iciuniora papis volantibus, fugit, contemnit, abiicit, conculcat: contentusq̃ seipso, ac honestissimis suauissimisque studiis suis, totum nihil mundum ducit, ruentem etiam non formidat. In his recreatur, refocillatur, lætam & iucundam agit vitam, ridet tantas hominum, tamq̃ stultas, & vltro sibi quasitas anxietas, tot ineptias, tot cassos labores, tot inanes curas. Nemini nocet, nemini molestus est. Laudant eum omnes prædicant, admirantur, beneuolentia complectuntur, fauore prosequuntur. Quam verè hic beatus est, qui conscientia sua innocentia & integritate fruitur? Quod primum est, & dulcibus omnibus, bonus securusq̃ sui, nullo timore angitur, nulla angustia torquetur,

non

non timet largas (quibus caret, quasq; nihil facit) diuitias sibi à potentioribus eripi. Non timet à quocunq; se lædi, qui nec quenquam se læsisse certò intelligat. Quàm verè hic felix est, qui tot tantisq; semotus curis & periculis, tantarum vacuus perturbationum, sibi semper alijsq; iucundus, lateatur semper, & omnibus quotquot sunt mundi honestis, & his etiam quæ cælibum communes sunt, perfruatur voluptatibus: qui humanioribus sanctioribusq; deditus studijs, contemnat omnia, contemnensq; omnia possideat. Nam is possidere omnia videtur, non qui omnibus abundet, sed cui nihil deficiat. Porro illi nihii deficit, qui nihil concupiscit. Concupiscens autem nihil, contemnat omnia: contemnensque ita id assequitur quod desiderat. Desiderio verò suo frui, ea demum vera & sola beatitudo, beatorumq; omnium plenitudo est. PAL. Hi ergo quum nihil mali egerint, pœnarum etiam nihil patiuntur. CHAR. Nihil prorsus, imò propter transactam benè vitam, meritum magnum assequuntur. PAL. Quod? CHAR. Vel cæli sunt incolæ communicantq; æternum illis cœlestibus bonis: vel si hunc descendunt, mittuntur in Elysium: qui locus est quietis ac deliciarum, ubi sedes fortunatæ, campi aperti, lati, omnium omnino pœnarum expertes. PAL. O' si mihi ad mortales redire aliquando contingeret, inclamarem quàm magna possem voce, admonerem de suo quemque officio & dignitate, accusarem tantam laborum frustrationem, tantam curarum vanitatem, tot corruptas opiniones, peruersaq; iudicia: sed quàm maximè increparem, qui vel magistratu quopiam magno vel imperio cæteros antecedunt; ostenderem tanta quæ antea ignorabam sed te docente nunc intelligo, mala eorum grauissima, dictu horribilia: reuocarem omnes à vitijs, ab inferendis iniurijs, ad meliorem victum, à superflua agendarum rerum cura: incenderem

derem defidio virtutis, laudarem innocentiam, predicarem frugalitatem, exhortarer cunctos ad bene, graviter, castigate & viuendum, ad se cognoscendum, ad contemnendum tot caduca, & somni cuiusdam vel umbræ magis similia munus di bona: inuitarem ad honestas artes, ad ingenuas exercitationes, ad studia literarum, ad spem ac contemplationem diuinæ bonitatis. CHA. Et rectè sanè: sed vides nos ripam attigisse, egredere iam. PA. Et iam egressus sum. Ad iudices eo. Placidam opto tibi semper nauigationem. Salue, ô Charon, & vale. CH. Et ego ad reliquas umbras redeo. Placidus opto tibi semper iudices. Salue Palinure, & vale.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a CITERIORE hac ripa errantem.] Secus inferorum amnium ripas eos vagari alibi docuimus, qui sepultura carerent. b Desolatio Troiæ.] De ipsa Troia atq; eius excidio annotauimus quadam in libro de Sacrificijs. c Propter Helenæ raptum.] Helena publica peritis Asia & Græcia, vsque ius gratia tam atrox & diuturnum bellum cum tanta hominum & rerum impensa pugnatum sit. d Non est tam magna vt existimas, Palinure, eorum beatitudo.] Commendationem vitæ priuatae ac mediocris, quæ omnium maxime tuta est, cum regum & diuitem vita sit contra plena miseriarum, metus, timoris, curarum & insidiarum hic habes, tum apud Euripidem in Iphigenia, & in Aulide. Multi enim ex principibus foris ac intrinsecus beati apparent, sed reuera non sunt, imò miserius ægunt, quàm etiam infimi quique. e Quàm dulcem esse arbitraris amicorum inter se, & æqualium parem vitam.] Cicero 1. Officiorum: Nihil amabilius, nec copulatius, quàm morum similitudo bonorum. in quibus enim eadem studia sunt, eadem voluntates, in his sit, vt æquè quisque altero debeatetur, ac seipso, efficiturque id, quod Pythagoras vltimum in amicis putauit, vt vnus æquè fiat pluribus. Hæ autem

Nonn

necessi-

possideant, semper omnes etiam beatiore videntur, licet cetera eis tristitia sint atque peracerba. CHA Neq. istud quidem affert ullam beatitudinem. Nam in primis non efficit diuitem maior abundantia sed minor cupiditas, Qui enim paruo contentus est, id tantum cupit, quod necessitati vite sufficiat. Is abunde est locuples, propter honestum, quod facilius implere potest desiderium: quod quum & impleuerit, liberatus est ab omni qua alij rapiuntur habendi anxietate. Qui vero quantumlibet diues plura concupiscit, pluribus indiget: quia perseuerante acquirendi insatietate efficitur minus voti compos. Quò enim magis crescit multarum rerum possessio, magis etiam cupiditas: neque finem vnquam habet vorago illa cupiditatis. Deinde non est iudicandus quisque vel locuples multitudine, vel pauper paucitate diuitiarum: sed vel rerum magis implemenus, vel necessitate. Nam si multitudinem excedunt sumptus, quomodo potest is credi diues, qui minus habet quàm necesse esset? Quare quum necessitatem sapius magnam patientur qui tantam imperij molem administrant, indigentiores etiam putandi sunt priuatis hominibus: quibus licet tenuer sint opes, an necessitatibus saltem suis vel pares sunt, vel superiores. Taceamus graues quas quotidie expilationes vel rapinas perferunt à quaestoribus suis, & ab his maximè quorum fidei magis credunt: qui quò maiora etiam nacti sunt imperia, eò maiora vtiq. furta, maioremq. proinde rerum suarum diminutionem patientur, à quibus priuatos saltem homines liberos esse constat, qui & diligentius patrimonia sua ipsi per se curare, & attentius omnia intueri possunt. Dicamus vero curas & labores quòs in administrandis tantis opibus, gubernandoq. tanto potentati tolerare eos oportet, quænam fortiores quàm Herculis humeros esse necesse est ad sustentandam tantam molem: plures

plures etiam quam Argi oculos ad tantam rerum varietatem peruidendam atque distribuendam: plura quoque quam Iani aut Verummi capita, ad intelligenda examinandaque tot actanta cum hostium tum populorum suorum quæ illis negocia deferuntur. Quæ tanti animi vis, quæ non debilitetur? quæ tanta sagacitas, quæ non concutiat? quæ tanta promptitudo, quæ non remittatur? Cuius est tanta valetudo tantum robur, qui se tam vasto curarum ponderi parem audeat polliceri? Cuius est adeo æquabilis & moderatus animus, adeo perseverans, qui tam multis tamque continuis laboribus non defatigari, non quassari, nunquam quoque confringi possit? Omittamus mortales: de nobis tantum, qui hæc ultima loca colimus, loquamur. Verum putas, Palinure, beatiorum esse, vel me, qui pauperrimus sum omnium, qui nihil præter hanc quam cernis pusillam lintrem possideo: vel Plutonem, tam lati tamque immensi regni tyrannum? Intellico, etsi taceas, quale de hoc sis iudicium prolaturus. Credo de mihi, minime meum cum suo statu commutarem. PAL. Quare? CHA Quia letus ago, & summa cum quiete. Non ullius rei ullam gero, nisi transuehendi hæc huc descendentes animas, & conseruandi incolumem hunc faselum meum, sollicitudinem: in quo dicam tibi quicquid est quod me grauet. Quum enim propter vetustatem fatiscat aliquando rimis, curare me oportet ut restituatur integritati suæ. quare cum consuo sapius & obstruo si quid rimarum est. hæc omnis mea cura est, hic omnis labor. At Pluto cum tantis diuitijs suis, ac regna tanto nunquam letatur, nunquam quiescit: tot curis carpitur, quot repletur hic umbris locus. Implicatum semper habet obique animum hinc fertur, illinc respiratur, omnibus intentus locis, omnibus occupatus ministris. huic mandat, illum terret, alios acciri iubet. Metum illi om-

nia incutiunt : nunc terra hiatus, nunc motus formidat. Sæpe illum trepidare cogit lampas Phœbi, ne vlla ex parte irradiet regno suo. Sæpe & fulmen magni fratris, ne penetret Auerua atq; labefactet. Quoties vidi ego illum, dum rebus suis timet, inuictum summo curru peragrarè omnem hanc regionem, lustrare fines, scrutari omnia diligenter, ascendere etiam in superum orbem, circumire terras, peruestigare quodcunque periculum perferre posset, nihil omnino incauè & inexplorati relinquere: quæ quum multis in locis, tum maxime ea solet efficere in terris Sicilia, quæ magis etiam eum terrent propter magnas relictiones Typhœi gigantis, quibus totam conquassat illam patriam. Nam postquam ipse ausus fuit bella inferre cælo, iniecere superi eius corpori Trinacriam, sub qua ab omnibus undique montibus pressus & grauatus conatur sæpe se attollere, impositaq; sibi reijcere: proindeq; magnos concitat motus, ac tantos quidem, ut hæc loca nostra concuiat grauiter & tremefaciat. Cogita nunc quàm læta & optanda sit sortis huius inferni tyranni, cuius tot diuiditur annus curis, tot propellitur tumultuationibus: quem tot oporteat præcauere pericula, tot dispensare ministeria, omnia per censere, omnia corrigere, omnia vel ipsum gubernare, vel alijs gubernanda committere. Attende rogo, & vel ex hoc vna collige eius felicitatem. Nam si me deficere contingeret huic nauiculario ministerio, quod ita necessarium est ut vides, necesse esse eum vices meas subire: ne aliqui deficiente portitore, regno suo malè succederet. PAL. Hoc profectò non modò verum esse video: sed manibus etiam ipsis (ut aiunt) tango. Nam ea nocte qua aliàs somno grauatus è puppi in mare excussus fui, id continuò sensit Aeneas meus, qui errantem sine magistro nauem intelligens, gubernauit eam tota ipsa nocte, non indignatus quòd qua
sceptum

septrum gestare solebant, remum etiam manus attrectarent. CHAR. De magno eius germano nihil loquor. non me latet, quantos & ille labores ac curas sustinet: sed id præcipue scio, quum temeritate Phaëthontis totus penè orbis conflagrasset, quantum tunc regno suo timuit, quantum tota cœli mœnia circuit, & ne quid labefactatum viribus ignis corrueret, explorauit. Prætereo tertium fratrem, moderatorem undarum, cuius plurimæ etiam ac maximæ curæ non facile explicari possent, sed præsertim quæ sub illa quoque Phaëthontea conflagratione ad summum penè usque exitum cum toto regno suo cum affecerunt. PALIN. De hoc possum, quod oculis meis vidi, afferre testimonium. Vidi eundem tempore illius quam supra retulit, horrendæ apud Siciliam tempestatis, commotum grauitè Neptunum, & ex alto prospicientem vocasse ad se Eurum & Zephyrum, & increpatis acriter eis pro tanta suscitata tempestate, placasse cœcylus omnia, atque tranquilla reddidisse. Quod argumentum præstat mihi euidentis plurimarum, ut inquis, ac maximarum, quod omnia in latissimo imperio suo paria sint, curarum suarum. CHAR. Dic oro, Palinure, putasne iam beatam esse tyrannorum vitam? PALIN. Minimè. CHAR. Optaresne viuens eorum sortem? PALIN. Vt quid optarem, in quo nihil omnino optandum esse manifestè intelligo? CHAR. Ergo certè eos arbitraris miseros? PALIN. Non miseros modò. sed omnium etiam miserrimos. CHAR. Mirum quod modò eos tanta frui beatitudine prædicabas. PALIN. Quid mirum, si cæcus laudet tenebras, quas postea luci restitutus damnet? CHAR. Vis ut & alia eorum mala tibi referam? PALIN. Restant item alia? CHAR. Et alia, & grauiora. PALIN. Quid audio grauiora? haud unquam istud credam, posse his quæ modò dixisti, grauius aliquid

pus fineret, narrarem & quibus olim curis vextus, quantis
 que timore perculsus propter bella Gigantum fuit summus
 Olympi rector: cuius narratio maiorem etiam augetet eor-
 um quæ suprà dixi, malorum confirmationem. **PALIN.**
 Flaud opus est exemplis mihi Nam nemo mortalium fuit, qui
 maiora quàm ego vnquam viderit eorum malorum exempla.
 Quid enim exiit his temporibus Troiano rege maius? quid
 opibus suis cumulatiùs? quid operibus munitius & pulchrius?
 & quid demùm exitu tantorum bonorum tristius? quid cru-
 delius? quid flebilius? Vidit infelix pater tam arduũ & lon-
 gum bellum, tot cruentas mortes natorũ suorum. Vidit euersam
 funditus & incensam urbem. Vidit latrantem coniuga-
 gem, captiuatas nurus & filias, populationem tantarum di-
 uitiarum: ipse quoque, quod vltimum restabat illi senectu-
 tis suæ solatium, Pyrrhi ense confossus, & crudelissima mor-
 te consumptus est. **CHAR.** Quis meliùs me hæc nouit, qui
 eunctos hæc scapha transuexi? A quibus & omnem calami-
 tatem suam seriatim perdidici. Notus est mihi abundè Prias-
 mus, cuius cognito acerbo casu non potui non dolore. Notus
 est Troilus, noti Hector & Deiphobus, nota est cætera tot
 filiorum ac nepotum turba: noti innumerabiles qui illo bello
 perierunt Troiani pariter & Graj duces. Nota est infinita
 quæ tunc occidit populorum manus. Nullo memini tempore
 longiorem interfectoꝝ multitudinem huc descendisse, quàm
 illo: quo ita lassatus fui, & præ multitudinẽ omnibus trans-
 uehendis minime hæc cymba sufficeret planè. Quid opus est
 tibi monitore ad aperiendas eorum miseras, quas tu subie-
 ctas oculis tuis habuisti? Quòd si pro angustia temporis li-
 ceret (iam enim video propius nos applicare ripæ) narrarem
 & millia aliorum tyrannorum, ex quibus cresceret etiam ma-
 gis tibi opinio eorum calamitatis. Nam illud possum quod
 certè

et tunc scio, tibi verum confirmare, nullum ferè me vidisse un-
 quam tyrannorū huc descendentium (descendunt porrò om-
 nes) qui non vel alicuius veneni infectionem, vel magnas ul-
 cerum cicatrices, & sanguinolentæ alicuius mortis horrida
 signa præ se ferret. Ita mirum est videre tot ac tantos necas-
 tos, confossos, cruentatos, trucidatos. PAL. Quis nunc se-
 rantis in malis tyrannum unquam esse optabit? quis imperia
 assequi quaret, quæ iam certius certo cognosco magis fugien-
 da esse, quàm Medusæum caput? CHAR. Audisti quibus a-
 pud superos tyranni malis torquentur: sed si intelligeres quæ
 hic apud inferos grauiora etiam illis parantur, perhorresce-
 res & longè magis eorum sortem. PAL. Ergo & alia hic
 tyrannis parantur? CHAR. Credis, Palinure, scelera quæ
 patrant mortales, hic aliquando impunita esse? PAL. Hoc
 modò animaduertebam. CHAR. Animaduertendum est in-
 giur tibi, quodcumq; in vita peccatur, pari demùm post mortem
 & respondente peccatis pœna puniri. Nā ut capias quod
 dico: si tu, Palinure, artem tuam nauiculariam viuern malè
 exercueris, si in dominum tuum mali quicquam vel cogitas
 ueris, vel commiseris, si inaudient dicto suo extiteris, inuenies
 hic tibi preparatas his quæ deliqueris, similes pœnas. PAL.
 Nihil profectò, Charon, scio quod malè egerim, vel in domi-
 num meum peccauerim, nisi somnolentam illam dormitatio-
 nem meam, quæ negligentius certò quàm debebam, me gressi-
 ſſet meum reliqui, nisi vigilantiſſor ipse & cautior meliùs
 sibi consuluiſſet: sed pœnarum satistum ob hoc crassum pec-
 catum meum etiam in vita recepi. CHAR. Recipies etiam
 in morte. Ibis enim quum è naui te dimisero, ad seueros iu-
 dices nostros, qui examinant & censent delicta omnium. Du-
 cent quoque te in examinationem, scrutabunturque crimina
 tua.

tua. Videor verò videre quali te iudicabunt pœna subiiciendum. PAL. Quali? CHAR. Parem peccato tuo tibi pœnam statuent. Nam quum somno peccaueris, eterno etiam te somno damnabunt. PALIN. Dormiam ergo in aeternum? CHAR. Ita puto: nisi gravius sit aliud peccatū tibi. PAL. Sic mites habeam iudices, ut non sit gravius aliud mihi. CHAR. Nullam ergo nisi somni pœnam patieris. PAL. Non hæc gravis pœna mihi videtur. CHAR. Neque asinis etiam & bobus: at magnis & excellenti aliqua virtute præditis viris gravissima existimatur. PAL. Quas verò, dic pœnas perferent tyranni? CHAR. Audis tot clamantes & lamentantes voces? tot horribiles planctus? tantum stridorem ferri? tot tractus catenarum? PAL. Delectabat me aded sermocinatio tua, ut his minimè animum intēderem. Sed quid audio tam triste atque horrendum, quod præ horrore pœnæ aures meæ sustinere non possunt? CHAR. Sunt hæc quæ audis, tormenta tyrannorum. Nam quum illi in vltia carceris quenquam incluserint, spoliaverint, flagellauerint, trucidauerint, in summum luctum, in summam egestatem & calamitatem deduxerint, damnati sunt etiam ab incorruptis iudicibus ad perferendas pares pœnas. Ideo teterrimis quoque catenaribus inclusi, spoliati, flagellati, rotati, cæsi membratum, ac mille atrocissimis mortibus cruentati, tantores edunt quantos audis gemitus, tantum luctum, tot ac tantos reboatus, clamores atque eiulatus. PAL. Dic etiam mihi, Charon, an his pœnis plectuntur qui magni atque primarii tyranni assisunt? CHAR. Prorsus iisdem: nam suasu & consilio eorum maximè committunt tyranni scelera sua. PAL. An & inuisa illi beati? CHAR. Non secus ac tyranni quibus assisunt: nam iisdem quoque malis subiecti sunt. eadem enim sunt in eos populorum odia, maiora etiam inter se, eadem cura, eadem po-

dem pericula: & quod miserabilius est, deiciuntur sæpè à tyrannis suis, & vel carcere, vel morte aliquando pessima afficiuntur. PAL. Tanta est ergo, tamq̃ generalis omnium calamitas. Vllam verò prorsus esse putas hominū sortem, quæ beata duci possit? CHAR. Imò beatos aliquos non nego fuisse mortales, sed perraros tamen. PAL. Quos perraros? CHAR. Qui amore virtutis & literarum contempserunt cætera Mundi bona: quī se innocuos, puros, castos, integros, incorruptos conseruantes, exiulerunt animum alit̃s ad gustandam diuinam excellentiam, humana quasi sordida & abiecta relinquentes. Nam virtus per se tam dulcis tamq̃ iucunda res est, vt incredibiles amatoribus suis afferat voluptates. Tam nobilis & præstans est eius possessio, vt summā quadam vbertate ditet possessores suos. quam qui verè est assequutus, nihil præter literarum studia dulce, nihil præter Dei cognitionem habet amabile. Quæ tantum prædulcia sibi bona stabilia, perpetua, incorrupta præcligit, custodit, amplectitur. Reliqua verò mundi, supremo tandem gustu amara, infirma, momentanea, corruptibilia fæco, mendaciora hilo, inaniora hila, ieiuniora papis volantibus, fugit, contemnit, abiicit, conculcat: contentusq̃ seipso, ac honestissimis suauissimisque studiis suis, totum nihil mundum ducit, ruentem etiam non formidat. In his recreatur, refocillatur, lætam & iucundam agit vitam, ridet tantas hominum, tamq̃ stultas, & vltro sibi quasitas anxietas, tot ineptias, tot cassos labores, tot inanes curas. Nemiñ nocet, nemiñ molestus est. Laudant eum omnes prædicant, admirantur, beneuolentia complectuntur, fauore prosequuntur. Quam verè hic beatus est, qui conscientia sua innocentia & integritate fruitur? Quod primum est, & dulcibus omnibus, bonus securusq̃ sui, nullo timore angitur, nulla angustia torquetur,

non

non timet largas (quibus caret, quaiq̃ nihil facit) diuitias sibi à potentioribus eripi. Non timet à quocunq̃ se ladi, qui nec quenquam se lasisse certò intelligat. Quàm verè hic felix est, qui tot tantisq̃ semotus curis & periculis, tantarum vacuus perturbationum, sibi semper alijsq̃ iucundus, lateatur semper, & omnibus quotquot sunt mundi honestis, & his etiam quæ cælibum communes sunt, perfruaturs voluptatibus: qui humanioribus sanctioribusq̃ deditus studijs, contemnat omnia, contemnensq̃ omnia possideat. Nam is possidere omnia videtur, non qui omnibus abundet, sed cui nihil deficiat. Porro illi nihil deficit, qui nihil concupiscit. Concupiscens autem nihil, contemnit omnia: contemnensque ita id assequitur quod desiderat. Desiderio verò suo frui, ea demum vera & sola beatitudo, beatorumq̃ omnium plenitudo est. PAL. Hi ergo quum nihil mali egerint, pœnarum etiam nihil patiuntur. CHAR. Nihil prorsus, imò propter transactam bene vitam, meritum magnum assequuntur. PAL. Quod? CHAR. Vel cæli sunt incolæ communicantiq̃ æternum illis cœlestibus bonis: vel si hunc descendunt, mittuntur in Elysium: qui locus est quietis ac deliciarum, ubi sedes fortunata, campi aperti, lati, omnium omninò pœnarum expertes. PAL. O si mihi ad mortales redire aliquando contingeret, inelamarem quàm magna possem voce, admonerem de suo quemque officio & dignitate, accusarem tantam laborum frustrationem, tantam curarum vanitatem, tot corruptas opiniones, peruersaq̃ iudicia: sed quàm maximè increparem, qui vel magistratu quopiam magno vel imperio cæteros antecedunt; ostenderem tanta quæ antea ignorabam sed te docente nunc intelligo, mala eorum grauissima, dictu horribilia: reuocarem omnes à vitijs, ab inferendis iniurijs, ad meliorem victum, à superflua agendarum rerum cura: incensderem

derem desiderio virtutis, laudarem innocentiam, predicarem frugalitatem, exhortarer cunctos ad bene, gratanter, castigate & viuendum, ad se cognoscendum, ad contemnendum tot caduca, & somni cuiusdam vel ombrae magis similia munus di bona: inuitarem ad honestas artes, ad ingenuas exercitationes, ad studia literarum, ad spem ac contemplationem diuinæ bonitatis. CHA. Et recte sanè: sed vides nos ripam attigisse, egredere iam. PA. Et iam egressus sum. Ad iudices eo. Placidam opto tibi semper nauigationem. Salue, ô Charon. & vale. CH. Et ego ad reliquas umbras redeo. Placidus opto tibi semper iudices. Salue Palinure, & vale.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a CITERIORE hac ripa errantem.] Secus infernorum antium ripas eos vagari alibi docuimus, qui sepultura carerent. b Desolatio: Troiæ.] De ipsa Troia atq; eius excidio annotauimus quadam in libro de Sacrificijs. c Propter Helenæ raptum.] Helena publica pestis Asiae & Græciæ, ut cuius gratia tam atrox & diuturnum bellum cum tanta hominum & rerum impensa pugnatum sit. d Non est tam magna ut existimas, Palinure, eorum beatitudo.] Commendationem vitæ priuatae ac mediocris, quæ omnium maximè tuta est, cum regum & diuitem vita sit contra plena miseriarum, metus, timoris, curarum & insidiarum hic habes, tum apud Euripidem in Iphigenia, & in Aulide. Multi enim ex principibus foris ac inuicem beati apparent, sed reuera non sunt, imò miserius agunt, quàm etiam infimi quique. e Quàm dulcem esse arbitrans amicorum inter se, & æqualium parem vitam.] Cicero 1. Officiorum: Nihil amabilius, nec copulatius, quàm morum similitudo bonorum. in quibus enim eadem studia sunt, eadem voluntates, in his sit, ut aequè quisque altero delectetur, ac seipso, efficiturque id, quod Pythagoras vltimum in amicitia putauit, ut vnus aequè fiat ex pluribus. Haec autem Nonn

necessi-

necessitudines sunt communes eorum utriq; , quibus uterq; cū altero æquē deuincitur. Idem Cicero in lib. de Amicitia Lalius Recordatione nostræ amicitie sic fr̃or, *ut beate vixisse videar, quia cum Scipione vixerim, quo cum mihi coniuncta cura de rep. & de primata fuit, quo cum domus fuit & militia communis, & id in quo est omnis vis amicitie, voluntatum, ac studiorum summa consensio. f. Frons hominum.*] Monemur hic: non temerē fidem habendam, nec frontis, nec blandiloquentie. Sape enim hæc duo fraudis & insidiarum tegumenta, & incircumspectis ac nimium credulis gravium malorum causa existunt. g. Priuati libertate.] Quamuis innatum sit omnibus hominibus libertatis desiderium, tamen adeo libertas dulcis est, ut olim legati Sparsanorum præfecto Persarum dederint hoc responsum dignissimum memoratu: *Seruis ut quidem esse nosse, libertatem autem nondum expertus es, utrum sit dulcis, an non: quæ si tibi experta foret, nun ut hastis, sed ut securibus pro ea dimicaremus, nobis suaderes. Peteres Romani coluerunt deam Libertatem, ut Cicero lib. 2. de Natura deorum scribit, & auctore Lilius lib. 24. Sempronius Gracchus pater in Auentino ex multantisia pecunia ad eam Libertatis faciendam curauit, dicauitq;.* Lucianus noster in Encomio Demosthenis, sub finem: *Seruius accipiens abiecta libertate, in qua mori est honestissimū.* Idem in Gymnasio: *Quæ in se comprehensim vniuersam hominum felicitatem complectatur, nempe libertatem dico.* Idem de Mercede conductis: *Voluptas quæ ex libertate percipitur, multo suauior est.* Erasmus noster in ea declamatione qua Lucianicæ respondet: *Quid tam dulce, quid iam exoptatum, quam libertas? h. Plurimum miseram reddit mortalium vitam instabilitas.] De instabilitate rerum humanarum, itorū Lucianus in Icaromenippo, circa initium. Hospitalius in epist. ad Franciscum Lotaringum:*

Annibal, & Pompeius item, duo lumina, gentis
 Quisq; suæ, multas bello retulere coronas,
 Collaus ausi toties decernere signis:
 Victus uterq; fuit documento, quàm nihil vsquam
 Perpetuum solet in terris fixumq; manere,
 Humanis quàm nulla subest constantia rebus.

Deipho-

[Deiphobus.] Priamifilius ex Hecuba: hic, *Paride in-
terempto, Helenam duxit uxorem: cuius dolo & prodicione d
Graecis, quos illa in cubiculum dormientis intramifit, suis inder-
fectus, de quo Virg. 6. Aen.*

Atq; hic Priamidem laniatum corpore toto
Deiphobum vidit, lacerum crudeliter ora:
Ora, manusq; ambas, &c.

VIRTUS DEA

ARGUMENTVM.

Hic Virtus à Fortuna malè habita defcribitur, late-
ra & mœrens, & quæ nec ad Iouis afpectum admittre-
retur: quæ profectò virtutis fpecies noſtræ ſtati conue-
nire videtur, ut etiam hi ferendi ſunt, qui peregrino eam
habitu effinxere. Et apud Mercurium queritur, atque
ait: Quum pro me dicere vellet Plato, expulſus eſt. Ci-
ceroni pro me dicere incipienti, M. Antonius grauiſſi-
mum colaphum in os intulit: deſtituor itaq; ab omni-
bus amiſis, armatorum vim impetumq; timeſcentibus:
atq; ita reſiſta, pugnis caſa, calcibusq; tum conculcata:
atq; ut vides, à Fortuna dilacerata. Adij Iouem, ut iniu-
rias apud eum exponerem: menſe toto non ſum admis-
ſa, rogitant mihi deos excuntes, cauſam dixerunt, Io-
uem vacare ut tempore cucurbitæ floſcant, aut papi-
lionibus alq; concinnè ſint piſtæ. Rogatq; tandem Mer-
curium, ut cauſam ſuſcipiat. nam ſibi deſpectæ nudeq;ue
latitandum eſt.

Interlocutores.

MERCVRIVS. VIRTVS.

VIRTUS dea per epiftolas orauit modò, ut
ad ſe irem. Ea, ut percomer quidnam me ve-
lit, illicò ad Iouem redibo. **VIR.** Salue,
Mercuri: ego tibi gratias, quandoquidem tua

possideant, semper omnes etiam beatiores videntur, licet cetera eis tristitia sint atque peracerba. CHA Neq̃ istud quidem offert ullam beatitudinem. Nam in primis non efficit diuitem maior abundantia sed minor cupiditas, Qui enim paruo contentus est, id tantum cupit, quod necessitati vix sufficiat. Is abunde est locuples, propter honestum, quod facilius implere potest desiderium: quod quum & impleuerit, liberatus est ab omni qua alij rapiuntur habendi anxietate. Qui vero quantumlibet diues plura concupiscit, pluribus indiget: quia perseuerante acquirendi insatietate efficitur minus voti compos. Quò enim magis crescit multarum rerum possessio, magis etiam cupiditas: neque finem vnquam habet vorago illa cupiditatis. Deinde non est iudicandus quisque vel locuples multitudine, vel pauper paucitate diuitiarum: sed vel rerum magis implemenso, vel necessitate. Nam si multitudinem excedunt sumptus, quomodo potest is credi diues, qui minus habet quàm necesse esset? Quare quum necessitatem sapius magnam patientur qui tantam imperij molem administrant, indigentiores etiam putandi sunt priuatis hominibus: quibus licet tennes sint opes, an necessitatibus saltem suis vel pares sunt, vel superiores. Tacemus graues quas quotidie expilationes vel rapinas perferunt à questoribus suis, & ab his maxime quorum fidei magis credunt: qui quò maiora etiam nacti sunt imperia, eò maiora vtiq̃ furti, maioremq̃ proinde rerum suarum diminutionem patientur, à quibus priuatos saltem homines liberos esse constat, qui & diligentius patrimonia sua ipsi per se curare, & attentius omnia intueri possunt. Dicamus verò curare & labores quòs in administrandis tantis opibus, gubernandisq̃ tanto potentati tolerare eos oportet, quorum fortiores quàm Herculis humeros esse necesse est ad sustentandam tantam molem:

plures

putaret etiam quam Argi oculos ad tantam rerum varietatem
 peruidendam atque distribuendam: plura quoque quam
 Iani aut Vertumni capita, ad intelligenda examinandaque
 tot actanta cum hostium tum populorum suorum quæ illis
 negocia deferuntur. Quæ tanti animi vis, quæ non debilitetur?
 quæ tanta soliditas, quæ non concutitur? quæ tanta
 promptitudo, quæ non remittatur? Cuius est tanta valetudo
 tantum robur, qui se tam vasto curarum ponderi parem
 audeat polliceri? Cuius est adeo æquabilis & moderatus animus,
 adeo perseverans, qui tam multis tamque continuis laboribus
 non defatigari, non quassari, nunquam quoque confringi
 possit? Omittamus mortales: de nobis tantum, qui hæc
 vltima loca colimus, loquamur. Vtrum putas, Palinure,
 beatiorum esse, vel me, qui pauperrimus sum omnium, qui
 nihil præter hanc quam cernis pusillam lintrem possideo: vel
 Plutonem, tam lati tamque immensi regni tyrannum? Intel-
 ligo, etsi taceas, quale de hoc sis iudicium prolaturus. Credo
 de mihi, minime meum cum suo statu commutarem. PAL.
 Quare? CHA Quia letus ago, & summa cum quiete. Non
 ullius rei ullam gero, nisi transuehendi hæc huc descendentes
 animas, & conseruandi incolumem hunc faselum meum,
 sollicitudinem: in quo dicam tibi quicquid est quod me gra-
 uet. Quum enim propter vetustatem fatiscat aliquando ris-
 uis, curare me oportet ut restitatur integritati suæ. quare
 eum consuo sapius & obstruo si quid rimarum est. hæc om-
 nis mea cura est, hic omnis labor. At Pluto cum tantis diui-
 tijs suis, ac regna tanto nunquam letatur, nunquam quies-
 cit: tot curis carpitur, quot repletur hic vmbrosus locus. Impli-
 catum semper habet obique animum hinc fertur, illinc rap-
 pitur, omnibus intentus locis, omnibus occupatus ministris.
 huic mandat, illum terret, alios acciri iubet. Metum illi om-

nia inculcunt : nunc terra hiatus, nunc motus formidat. Sempe illum trepidare cogit lampas Phœbi, ne vlla ex parte iraradiet regno suo. Sæpe & fulmen magni fratris, ne penetret Auerna atq; labefactet. Quoties vidi ego illum, dum rebus suis timet, inuectum summo curru peragrarè omnem hanc regionem, lustrare fines, scrutari omnia diligenter, ascendente etiam in superum orbem, circumire terras, peruestigare quodcunque periculum perferre posset, nihil omnino incaui & inexplorati relinquere: quæ quum multis in locis, tum naximè ea solet efficere in terris Siciliæ, quæ magis etiam eum terrent propter magnas reuultationes Typhæi gigantis, quibus totam conquassat illam patriam. Nam postquam ipse ausus fuit bella inferre cælo, iniecere superi eius corpori Trinacriam, sub qua ab omnibus undique montibus pressus & grauatus conatur sæpe se attollere, impositaq; sibi reijcere: proindeq; magnos concitat motus, ac tantos quidem, ut hæc loca nostra concutiat grauiter & tremefaciat. Cogita nunc quàm læta & optanda sit sors huius inferni tyranni, cuius tot diuiditur animus curis, tot propellitur tumultuationibus: quem tot oporteat præcauere pericula, tot dispensare ministeria, omnia per censere, omnia corrigere, omnia vel ipsum gubernare, vel alijs gubernanda committere. Attende rogo, & velle hoc vno collige eius felicitatem. Nam si me deficere contingeret huic nauiculario ministerio, quod ita necessarium est ut vides, necesse esse eum vices meas subire: ne alioquin deficiente portitore, regno suo malè succederet. PAL. Hoc profectò non modò verum esse video: sed manibus etiam ipsis (ut aiunt) tango. Nam ea nocte qua aliàs somno grauatùs è puppi in mare exussus fui, id continuò sensit Aeneas meus, qui errantem sine magistro nauem intelligens, gubernauit eam tota ipsa nocte, non indignatus quòd quæ

sceptrum

scriptum gestare solebant, remum etiam manus attrectarent. CHAR. De magno eius germano nihil loquor. non me latet, quantos & ille labores ac curas sustinet: sed id præcipue scio, quum temeritate Phaëthontis totus penè orbis conflagrasset, quantum tunc regno suo timuit, quantum tota cœli mœnia circuit, & ne quid labefactatum viribus ignis corrueret, explorauit. Prætereo tertium fratrem, moderatorem undarum, cuius plurimæ etiam ac maximæ curæ non facile explicari possent, sed præsertim quæ sub illa quoque Phaëthontea conflagratione ad summum penè usque exitum cum toto regno suo eum affecerunt. PALIN. De hoc possum, quod oculis meis vidi, asserere testimonium. Vidie- quidem tempore illius quam supra retulit, horrendæ apud Siciliam tempestatis, commotum grauiter Neptunum, & ex alto prospicientem vocasse ad se Eurum & Zephyrum, & increpatis acriter eis pro tanta suscitata tempestate, placasse ocyus omnia, atque tranquilla reddidisse. Quod argumentum præstat mihi euidentis plurimarum, vt inquis, ac maximarum, quod omnia in latissimo imperio suo paria sint, curarum suarum. CHAR. Dic oro, Palinure, putasne iam beatam esse tyrannorum vitam? PALIN. Minime. CHAR. Optaresne viuens eorum sortem? PALIN. Vt quid optarem, in quo nihil omnino optandum esse manifestè intelligo? CHAR. Ergo certè eos arbitraris miseros? PALIN. Non miseros modò. sed omnium etiam miserrimos. CHAR. Mirum quod modò eos tanta frui beatitudine prædicabas. PALIN. Quid mirum, si cæcus laudet tenebras, quas postea luci restitutus damnet? CHAR. Vis de & alia eorum mala tibi referam? PALIN. Restant item alia? CHAR. Et alia, & grauiora. PALIN. Quid audio grauiora? haud vnquam istud credam, posse his quæ modò dixisti, grauius aliquid

addi. CHAR. Crederes quum audieris. PAL. Dic ergo.
 CHAR. Vides ut appropinquamus iam ripæ. non possum
 longiora tecum iam facere verba. PAL. Rogo te, mi Cha-
 ron, ne fallas avidissimam expectationem meam. CHAR.
 an cæterarum umbrarum quas in litore reliqui, avidissi-
 mam etiam expectationem vis ut fallam? PALIN. Non diu
 moraberis, perge, o mi Charon. CHAR. Imò diutius quàm
 soleo, demoratus sum: sed lentus etiam nauigavi propter te,
 cuius confabulatione delectabar. PALIN. Age, ergo, ut
 facis, lentiozem protrahe nauigationem, ut quæ reliqua sunt
 dicenda, prosequi possis. CHAR. Ea tandem est tibi au-
 diendi cupiditas? PALIN. Tanta. CHAR. Morem tibi
 geram: quæ in re illud te scire velim, quòd^h plurimùm misera-
 ram reddit mortalium vitam instabilitas scilicet, & ruina re-
 rum. Nam certum nihil & permanens in vita quisquam sit
 polliceri queat. Quomodo is beatus censetur, cuius sum-
 mam quantumvis & plenā beatitudinem minima omnis dis-
 turbatio violare & auferre potest? Sanè quum omnia apud
 mortales infirma atque mutabilia sint, nulla tamen infirmior
 fors est atque mutabilior, quàm tyrannorum, quorum etiam
 quò maior sit exaltatio, & sublimata magis status altitudo,
 magis est proinde, quum mutari eos contingit, casus & rui-
 na. Inde tantæ tyrannorum prodiones, eversiones, trucidationes,
 ut nemo eorum ferè vnquam euaserit, qui non vel re-
 gno depulsus, vel veneno necatus, vel cruenta aliqua & pes-
 sima morte casus vel peremptus sit. Quii talem eorum vitam
 optarit, quæ pro modici temporis felicitate (si tamen illa
 felicitas appellanda sit) tam tristi postea tamq̃ amaro fine
 consummatur? Horret animus dicere. Nam ne credas ijs tan-
 tùm mortales subiectos malis esse, sensimus & horum ma-
 gnā partem aliquando nos inferri, licet tam valida nobis &
 munia

munita sit ciuitas, tam firma & prepotens; atque omnibus
 undique praesidijs circumsepta. Non possum sine dolore me-
 minisse illius diei, qua Hercules heros ille fortissimus hæc
 regna penetrauit: perfregit fores, inuasit regem, exterruit
 reginam, quàm & antè socij eius rapere adorti erant, abs-
 traxit Cerberum, vinctumq; eum catena tum magna vim or-
 bem duxit, concussit loca omnia trepidare omnes umbras at-
 que ipsos iudices fecit: me quoque non modicum læsit, quem
 erepta cymba conto hoc meo percussit, impulsusq; graui-
 ter in mediam paludem exturbauit. Timui equidem tunc des-
 solatum iri barathrum totum. Credidi tunc supremum Plu-
 toni finem aduenisse regni sui: neque minùs illum cum coni-
 uge in prædam duci ad superos, quàm tartareum canem: sed
 paulò humaniùs cum eo actum est, quàm opinabar. Nam tan-
 dem sibi ac regno sub benè consultum est: neque tamen ita
 consultum est, quàm tricipiti custode suo, qui tam perneces-
 sarius erat, spoliaretur. Quid si opinionem meam, quæ com-
 munis erat fata coæquassent: tunc cernere fuisset, utrum bea-
 tior vel meus vel Plutonis tanti regis status esset. Ego quidam
 nihil ambigo, priuatus fuisset hac nauicula: hoc enim ha-
 beo tantum quod adimmi mihi possit. priuatus etiam fuisset re-
 ge meo: sed quotquot alios voluisssem reges, proculdubio in-
 uenisssem, qui ministerio meo indigentes, seruitium meum per-
 libenter sibi delegissent: & fortasse hoc lucri fecisssem, quòd
 pro vetusto & attrito, qualem hunc intueris, nouum mihi
 & magis solidum lembum acquisisssem. At Plato quantas
 opes, quantos honores, quantum regnum amisissset? quan-
 tam in egestatem, quantam in calamitatem decidissset? Qui
 neque par aliud regnum, vti parem ego vel meliorem nauim:
 neq; parem alium famulum, vti parem ego vel meliorem dos-
 minum inuenissset. Excedo iam modum dicendi: sed si tem-
 pus sit.

pus fineret, narrarem & quibus olim curis vextus, quantæ
 que timore percussus propter bella Gigantum fuit summus
 Olympi rector: cuius narratio maiorem etiam augeret eor-
 um quæ suprà dixi, malorum confirmationem. P A L I N.
 Flaud opus est exemplis mihi Nam nemo mortalium fuit, qui
 maiora quàm ego vnquam viderit eorum malorum exempla.
 Quid enim exiit his temporibus Troiano rege maius? quid
 opibus suis cumulatus? quid operibus munitius & pulchrius?
 & quid demùm exitu tantorum bonorum tristius? quid cru-
 delius? quid flebilius? Vidit infelix pater tam arduũ & lon-
 gum bellum, tot cruentas mortes natorũ suorum. Vidit euera-
 sam funditus & incensam urbem. Vidit latrantem coniu-
 gem, captiuatas nurus & filias, populationem tantarum di-
 uitiarum: ipse quoque, quod vltimum restabat illi sene-
 ctus sua solatium, Pyrrhi ense confossus, & crudelissima mor-
 te consumptus est. CHAR. Quis meliùs me hæc nouit, qui
 cunctos hæc scapha transuexi? A quibus & omnem calami-
 tatem suam seriatim perdidici. Notus est mihi abundè Prias-
 mus, cuius cognito acerbo casu non potui non dolore. Notus
 est Troilus, noti Hector & Deiphobus, nota est cætera tot
 filiorum ac nepotum turba: noti innumerabiles qui illo bello
 perierunt Troiani pariter & Graij duces. Nota est infinita
 quæ tunc occidit populorum manus. Nullo memini tempore
 longiorem interfectorũ multitudinem huc descendisse, quàm
 illo: quo ita lassatus fui, & præ multitudine omnibus trans-
 uehendis minimè hæc cymba sufficeret planè. Quid opus est
 tibi monitore ad aperiendas eorum miseras, quas tu subie-
 ctas oculis tuis habuisti? Quòd si pro angustia temporis li-
 ceret (iam enim video propius nos applicare ripæ) narrarem
 & millia aliorum tyrannorum, ex quibus cresceret etiam ma-
 gis tibi opinio eorum calamitatis. Nam illud possum quod
 certo

tunc scio, tibi verum confirmare, nullum ferè me vidisse un-
 quam tyrannorū hac descendendum (descendunt porrò om-
 nes) qui non vel alicuius veneni infectionem, vel magnas ul-
 terum cicatrices, & sanguinolentæ alicuius mortis horrida
 signa præ se ferret. Ita mirum est videre tot ac tantos necas-
 tos, confossos, cruentatos, trucidatos. PAL. Quis nunc se-
 rantis in malis tyrannum unquam esse optabit? quis imperia
 assequi quæret, quæ iam certius certo cognosco magis fugien-
 da esse, quàm Medusæum caput? CHAR. Audisti quibus a-
 pud superos tyranni malis torquentur: sed si intelligeres quæ
 hic apud inferos grauiora etiam illis parantur, perhorresce-
 res & longè magis eorum sortem. PAL. Ergo & alia hic
 tyrannis parantur? CHAR. Credis, Palinure, scelera quæ
 patrant mortales, hic aliquando impunita esse? PAL. Hoc
 modo animaduertebam. CHAR. Animaduertendum est in-
 giur tibi, quodcumq; in vita peccatur, pari demùm post mora-
 tem & respondente peccatis pœna puniri. Nā vt capias quod
 dico: si tu, Palinure, artem tuam nauiculariam viuens malè
 exercueris, si in dominum tuum mali quicquam vel cogitas
 ueris, vel commiseris, si inaudient dicto suo exiteris, inuenies
 hic tibi preparatas his quæ deliqueris, similes pœnas. PAL.
 Nihil profectò, Charon, scio quod malè egerim, vel in domi-
 num meum peccauerim, nisi somnolentiam illam dormitatio-
 nem meam, quæ negligentius certò quàm debebam, me gressi-
 Nam magno in periculo nauem simul & dominum quem ve-
 hebat meum reliqui, nisi vigilantiore ipse & cautior melius
 sibi consulisset: sed pœnarum satistum ob hoc crassum pec-
 catum meum etiam in vita recepi. CHAR. Recipies etiam
 in morte. Ibis enim quum è naui te dimiserò, ad feros in-
 dices nostros, qui examinant & censent delicta omnium. Du-
 cent quoque te in examinationem, scrutabunturque crimina
 tua.

tua. Videor verò videre quali te iudicabunt pœna subiicienda. PAL. Quali? CHAR. Parem peccato tuo tibi pœnam statuent. Nam quum somno peccaueris, æterno etiam te somno damnabunt. PALIN. Dormiam ergo in æternum? CHAR. Ita puto: nisi grauius sit aliud peccatū tibi. PAL. Sic mites habeam iudices, ut non sit grauius aliud mihi. CHAR. Nullam ergo nisi somni pœnam patieris. PAL. Non hæc grauis pœna mihi videtur. CHAR. Neque asinis etiam & bobus: at magnis & excellenti aliqua virtute præditis viris grauissima existimatur. PAL. Quas verò, diæ pœnas perferent tyranni? CHAR. Audis tot clamantes & lamentantes voces? tot horribiles planctus? tantum stridorem ferri? tot tractus catenarum? PAL. Delectabat me aded sermocinatio tua, ut his minimè animum intēderem. Sed quid audio tam triste atque horrendum, quod præ horrore pœnæ aures meæ sustinere non possunt? CHAR. Sunt hæc quæ audis, tormenta tyrannorum. Nam quum illi in vltia carceris quæquam incluserint, spoliauerint, flagellauerint, trucidauerint, in summum luctum, in summam egestatem & calamitatem deduxerint, dēmnati sunt etiam ab incorruptis iudicibus ad perferendas pares pœnas. Ideo teterrimis quoque carceribus inclusi, spoliati, flagellati, rotati, cæsi membratim, ac mille atrocissimis moribus cruentati, tantos edunt quantos audis gemitus, tantum luctum, tot ac tantos reboatus, clamores atque eiulatus. PAL. Dic etiam mihi, Charon, an his pœnis plectuntur qui magni atque primæ tyrannis assistunt? CHAR. Prorsus iisdem: nam suasu & consilio eorum maximè committunt tyranni scelera sua. PAL. An & in vita illi beati? CHAR. Non secus ac tyranni quibus assistunt: nam iisdem quoque malis subiecti sunt. eadem enim sunt in eos populorum odia, maiora etiam inter se, eadem cura, eadem po-

dem pericula: & quod miserabilius est, deſcendant ſapè à tyrannis ſuis, & vel carcere, vel morte aliquando peſſima afficiuntur. PAL. Tanta eſt ergo, tamq̃ generalis omnium calamitas. Vllam verò prorsus eſſe putas hominũ ſortem, quæ beata duci poſſit? CHAR. Imò beatos aliquos non nego fuiſſe mortales, ſed perraros tamen. PAL. Quos perraros? CHAR. Qui amore virtutis & literarum contempſerunt cætera Mundi bona: quĩ ſe innocuos, puros, caſtos, integros, incorruptos conſeruant, extulerunt animum altius ad gũſtandam diuinam excellentiam, humana quaſi ſordida & abiecta relinquentes. Nam virtus per ſe tam dulcis tamq̃ iucunda res eſt, vt incredibiles amatoribus ſuis afferat voluptates. Tam nobilis & præſtans eſt eius poſſeſſio, vt ſummã quãdam vbertate diſcet poſſeſſores ſuos. quam qui verè eſt aſſequeutus, nihil præter literarum ſtudia dulce, nihil præter Dei cognitionem habet amabile. Quæ tantũ prædulcia ſibi bona ſtabilia, perpetua, incorrupta præeligit, cuſtodit, amplectitur. Reliqua verò mundi, ſupremo tandem gũſtu amara, infirma, momentanea, corruptibiliora ſuco, mendaciora hilo, maiora hilo, icũiora papis volantibus, fugit, contemnit, abiecit, conculcat: contentusq̃ ſeipſo, ac honeſtiſſimis ſuauiſſimiq̃ ſtudijs ſuis, totum nihiĩ mundum ducit, ruentem etiam non formidat. In his recreatur, refocillatur, lætam & iucundam agit vitam, ridet tantas hominum, tamq̃ ſtultas, & vltro ſibi quaſitas anxietas, tot ineptias, tot caſſos labores, tot inanes curas. Nemini nocet, nemini moleſtus eſt. Laudant eum omnes prædicant, admirantur, beneuolentia complectuntur, fauore proſequuntur. Quàm verè hic beatus eſt, qui conſcientia ſua innocentia & integritate fruitor? Quod primum eſt, & duleibus omnibus, bonus ſecurusq̃ ſui, nullo timore angitur, nulla anguſtia torquetur,

non

non timet largas (quibus caret, quasq̃ nihil facit) diuitiis sibi à potentioribus eripi. Non timet à quocunq̃ se lœdi, qui nec quenquam se lœsisse certò intelligat. Quàm verè hic felix est, qui tot tantisq̃ semotus curis & periculis, tantarum vacuus perturbationum, sibi semper alijsq̃ iucundus, lætatur semper, & omnibus quotquot sunt mundi honestis, & his etiam quæ cælibum communes sunt, perfruatur voluptatibus: qui humanioribus sanctioribusq̃ deditus studijs, contemnat omnia, contemnensq̃ omnia possideat. Nam is possidere omnia videtur, non qui omnibus abundet, sed cui nihil deficiat. Porro illi nihil deficit, qui nihil concupiscit. Concupiscens autem nihil, contemnit omnia: contemnensque ita id assequitur quod desiderat. Desiderio verò suo frui, ea demum vera & sola beatitudo, beatorumq̃ omnium plenitudo est. PAL. Hi ergo quum nihil mali egerint, pœnarum etiam nihil patiuntur. CHAR. Nihil prorsus, imò propter transactam benè vitam, meritum magnum assequuntur. PAL. Quod? CHAR. Vel cœli sunt incolæ communicantq̃ æternum illis cœlestibus bonis: vel si hunc descendunt, mittuntur in Elysium: qui locus est quietis ac deliciarum, ubi sedet fortunatæ, campi aperti, læti, omnium omninò pœnarum expertes. PAL. O' si mihi ad mortales redire aliquando cingeret, inclamarem quàm magna possem voce, admonerem de suo quemque officio & dignitate, accusarem tantam laborum frustrationem, tantam curarum vanitatem, tot corruptas opiniones, peruersaq̃ iudicia: sed quàm maximè increparem, qui vel magistratu quopiam magno vel imperio cæteros antecedunt: ostenderem tanta quæ antea ignorabam sed te docente nunc intelligo, mala eorum grauissima, dictu horribilia: reuocarem omnes à vitijs, ab inferendis iniurijs, ad meliorem victum, à superflua agendarum rerum cura: increderem

derem desiderio virtutis, laudarem innocentiam, prædica-
rem frugalitatem, exhortarer cunctos ad bene, grauiter, co-
stigare & viuendum, ad se cognoscendum, ad contemnendum
eor caduca, & somni cuiusdam vel ombra magis similia mun-
di bona: inuitarem ad honestas artes, ad ingenuas exercita-
tiones, ad studia literarum, ad hrem ac contemplationem di-
uinae bonitatis. CHA. Et rectè sanè: sed vides nos ripam
attigisse, egredere iam. PA. Et iam egressus sum. Ad iudices
eo. Placidam opto tibi semper nauigationem. Salue, ô Cha-
ron, & vale. CH. Et ego ad reliquas ombas redeo. Placi-
dos opto tibi semper iudices. Salue Palinure, & vale.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a CITERIORE hac ripa errantem.] Secus inferno-
rum autium ripas eos vagari alibi docuimus, qui sepultura ca-
rerent. b Desolatio: Troia.] De ipsa Troia atq; eius excidio
annotauimus quadam in libro de Sacrificijs. c Propter He-
lenæ raptum.] Helena publica pestis Asiae & Graeciae, vs cu-
ius gratia tam atrox & disurnum bellum cum tanta hominum
& rerum impensa pugnatum sit. d Non est tam magna vt
existimas, Palinure, eorum beatitudo.] Commendationem
vitae priuatae ac mediocri, quae omnium maximè tuta est, cum
regum & diuisum vita sit contra plena miseriarum, metus, ti-
moris, curarum & insidiarum hic habes, tum apud Euripidem
in Iphigenia, & in Aulide. Multi enim ex principibus foris ac
intra muros beati apparent, sed reuèra non sunt, imò miserius a-
gunt, quàm etiam infimi quique. e Quàm dulcem es-
t arbitraris amicorum inter se, & æqualium parem vi-
tam.] Cicero 1. Officiorum: Nihil amabilius, nec copulati-
us, quàm morum similitudo bonorum. in quibus enim eadem stu-
dia sunt, eadem voluntates, in his sit, vt aequè quisque altero
delectetur, ac seipso, efficiaturque id, quod Pythagoras vltimum
in amicicia putauit, vt vnus aequè fiat ex pluribus. Ha autem

Nun

necessi-

necessitudines sunt communes eorum utriq; , quibus uterq; cum altero aequè deuincitur. Idem Cicero in lib. de Amicitia Lelius Recordatione nostra amicitia sic fruor, ut beate vixisse videar, quia cum Scipione vixerim, quo cum mihi coniuncta cura de rep. & de priuata fuit, quo cum domus fuit & militia communis, & id in quo est omnis vis amicitiae, voluntatum, ac studiorum summa consensio. f. Frons hominum.] Monemur hic non temerè fidem habendam, nec frontis, nec blandiloquentia. Saepè enim hac duo fraudis & insidiarum tegumenta, & incircumspectis ac nimium credulis grauium malorum causa existunt. g. Priuati libertate.] Quamuis innatum sit omnibus hominibus libertatis desiderium, tamen adèd libertas dulcis est, ut olim legati Spartanorum praefecto Persarum dederint hoc responsum dignissimum memoratu: Seruus tu quidem esse nosti, libertatem autem nondum expertus es, vixum sit dulcia, an non: quæ si tibi experta foret, non ut hastis, sed ut securibus pro ea dimicaremus, nobis suaderes. Veteres Romani coluerunt deam Libertatem, ut Cicero lib. 2. de Natura deorum scribit; & authore Lii lib. 24. Sempronius Gracchus pater in Auentino ex multa antistitia pecunia adèd Libertatis faciendam curauit, dicamq;. Lucianus noster in Encomio Demosthenis, sub finem: Seruicium accipiens abiecta libertate, in qua mori est honestissimū. Idem in Gymnasio: Quæ in se comprehensim vniuersam hominum felicitatem complectatur, nempe libertatem dico. Idem de Mercede conductis: Voluptas quæ ex Libertate percipitur, multo suauior est. Erasmi noster in ea declamatione quæ Lucianicæ respondet: Quid tam dulce, quid iam exoptatum, quàm libertas? h. Plurimum miseram reddit mortaliū vitam instabilitas.] De instabilitate rerum humanarum, isidorum Lucianus in Icaromenippo, circa initium. Hospitalius in epist. ad Franciscum Lotaringum:

Annibal, & Pompeius item, duo lumina, gentis
Quisq; suæ, multas bello retulere coronas,
Collaus ausi toties decernere signis:
Victus uterq; fuit documento, quàm nihil vsquam
Perpetuum solet in terris fixumq; manere,
Humanis quàm nulla subest constantia rebus.

Scipio.

[Deiphobus.] Priamifilius ex Hecuba: hic, Paris in-
terempto, Helenam duxit uxorem: cuius dolo & proditi-
one d. Grecis, quas illa in cubiculum dormientis intravit, suis inter-
fectus, de quo Virg. 6. Aen.

Atq; hic Priamidem laniatum corpore toto
Deiphobum vidit, lacrum crudeliter ora:
Ora, manusq; ambas, &c.

VIRTUS DEA

ARGUMENTVM.

Hic Virtus à Fortuna malè habita describitur, lae-
ta & mœrens, & quæ nec ad Iouis aspectum admittre-
tur: quæ profectò virtutis species nostræ tati conue-
nire videretur, ut etiam hi ferendi sunt, qui peregrino eam
habitu effinxere. Et apud Mercurium queritur, atque
ait: Quum pro me dicere vellet Plato, expulsiis est. Ci-
ceroni pro me dicere incipienti, M. Antonius gravissi-
mum colaphum in os intulit: destituitor itaq; ab omni-
bus amicis, armatorum vim impetumq; timescentibus:
atq; ita relicta, pugnis cæsa, calcibusq; tum conculcata:
atq; ut vides, à Fortuna dilacerata. Adij Iovem, ut iniu-
rias apud eum exponerem: mense toto non sum admis-
sa, roganti mihi deos exeuntes, causam dixerunt, Io-
vem vacare ut tempore cucurbitæ florescant, aut papi-
lionibus atq; concinnè sint pictæ. Rogatq; tandem Mer-
curium, ut causam suscipiat. nam sibi despectæ nudæque
latitandum esse.

Interlocutores.

MERCVRIVS. VIRTVS.

VIRTUS dea per epistolas oravit modò, ut
ad se irem. Eo, ut percomer quidnam me ve-
lit, illic ad Iovem redibo. VIR. Salve,
Mercuri: ego tibi gratias, quandoquidem tua

in me pietas atque benignitas, efficit ut non penitus despe-
cta ab omni cœtu deorum sim. M E R. Expecto quid
narres: tu modò perbreues narrationes facito. nam edixit,
ut confestum ad se redirem, Iupiter. V I R. Etiâne te-
cum nobis non licebit nostras ærumnas exponere? Quos
igitur habebo vltiores iniuriarum, si non modò apud ipsum
maximum Iouem, verùm & apud te, quem semper in fratribus
locum habui, colui, obseruavi, condolendi facultas negas-
tur? O me miseram, ad quos confugiam? unde auxilium
petam? Me quidem, cùm ita despiciar, malo esse truncum
aliquem, quàm deam. M E R. Tandem effare, dum præ-
beo operam. V I R. Viden' quàm sim nuda & sœda? Hoc
ita ut sim, efficit Fortuna dea impietas atque iniuria. At en-
ram sanè ornata apud Elysios campos, inter veteres illos a-
micos, Platonem scilicet, Socratem, Demosthenem, Cice-
ronem, Archimædem, Polycratem, Praxitelem, & eius-
modi viros doctos, qui me, dum vitam agebant, pijsimè
atque religiosissimè coluere. Interea loci cum iam non pau-
ci saluatum ad nos aduolâssent, euestigiò Fortuna dea inso-
lens, audax, temulenta, proterax, maxima armatorum turba
conscripta atque stipata, properans ad nos, iactabunda: En,
inquit, plebeis, tunc maioribus dijs aduentantibus non vltro
cedis? Dolui iniuriam nobis immeritis eo pacto fieri: ac
nonnihil ira concitata, inquam: Neque tu maxima dea his
verbis me plebeiam efficies: neque si maioribus cedendum
est, tibi turpiter cedendum censeo. Illa verò illicò in con-
uiuium sese effert aduersum me. Prætereo hîc, quas contus-
melias in me primùm dum hæc inter nos geruntur, effuderit;
idcirco Plato philosophus cœpit contra eam, nonnulla de
deorū officijs disputare. Illa excandescens: Apagite hinc ver-
bosi, inquit. Non enim decet seruos deorum causam suscipere.

Cæperat

Cicero orator plura velle suadere. at ex urbe
 armatorum erupit, Mercuri, Anianus prepotens, latera il-
 la sua gladiatoria ostendens, grauisissimūque pugnum in os
 Ciceronis iniecit. hinc ceteri mei amici perculsi metu, fuga
 sibi propterea consulere. neque enim Polyeetus peniculo, aut
 Rhodius secalpro, aut Archimedes horoscopo, aut ceteri in-
 ermes aduersus audacissimos armatos, eosq̃ pradis atque hon-
 micidys fuetos, bello ad sese tuendos valebant. Ergo me in-
 felicissimam ab ipsis dijs omnibus qui tum aderant, atq̃ ho-
 minibus desertam, pugnis ac calcibus totam confregere, ven-
 stres meas diripuerē, in lutum postratam reliquere, demum
 obiere ouantes. Ego verò ita confecta, cum primū licuit,
 conscendi huc vt Iouem opt. max. his de rebus facerem cer-
 tiorem. Iam quidem mihi vt introrūmittar expectanti, mensis
 elapsus est: dumq̃ id vt impetrem, omnes deos exeuntes atque
 redeuntes precor, nouas semper aliquas excusationes audio.
 Aut enim deos aiunt vacare vt in tempore cucurbita flore-
 scant, aut curare vt papilionibus ala perpulchrē picta adsint.
 Quid? igiturne verò aliquid semper habebunt negocij, quo
 nos exclusas teneant ac floccipendant? Tum etiam O villi-
 cus suscepit curam dudum, ne cucurbita siti periant: nos ta-
 men neq̃ dijs neq̃ hominibus cordi sumus. Has ob res te iter-
 rum atq̃ iterum precor q̃testorq̃, Mercuri, qui semper apud
 deos ipsos interpretis exististi, vt causam hanc meam iustissimam
 atq̃ piissimam suscipias. Ad te confugio, te supplex oro.
 In te omnis mea sita est spes atque expectatio. Da quaeso ope-
 ra, ne dum à vobis excludor, ipsis quoq̃ mortalibus sim ludis-
 brio. Nam erit quidem de decem deorum ordini, vbi hominū
 li me tamen si infirmam deam floccipendant. MER. Audiui:
 doleo. verū pro veterē nostra amicitia vnū admoneo, dus
 tam nimis atque difficilem eam te aduersus Fortunā su-
 scipisse.

seepisse. Nam & Iupiter ipse, ut ceteros omittam deos, cum se ob accepta beneficia nimium Fortunæ debere sentiat, illius vires atque potentiam veretur. Ea enim ad cælum dije ascensum præstitit, atq; ubi velit, valens sua armorum manu eijciat. Quod de re, si sapias, inter plebeios deos ignota, quoad Fortunæ odium extinctum sit, latebis. VIR. Aeternum latitandum est. Ego & ruda & de spectâ abeo.

EPIGRAMMATA

LUCIANI.

Λυκιανὸς εἰς τὴν ἑαυτοῦ βίβλον.

Λυκιανὸς τὰς ἐπιγραφάς παλαιάτε μωρὰ τι ἀδῶς,

Μωρὰ γὰρ ἀνθρώποις ἢ τὰ λοιπὰ σοφά

Οὐδ' ἄρ' ἰν' ἀνθρώποισι δακρυδῶρ δει νόημα.

Ἀπ' ὅν θαυμάζας, τῶν ἐτίροισι γέλως.

Lucianus in suum ipsius librum.

Iacobus Micyllus.

*Lucianus scripsi hæc, antiquâq; stultâq; doctus:**Id quoq; enim stultum est, quod tibi valde sapit.**Nil homini certum est, nec voto vivitur vno:**Sed videns, eadem, hic eleuat, ille probat.*

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

α παλαιά.] Non solum antiqua significat, sed etiam fabulosa, faciva, lenia, qualia sunt quæ nimis vetustate obsoleta sunt, quo sensu hic accipitur hæc vox: sic & apud Aristotelem sæpe. Hoc epigramma sic vertit Alcizius:

Stulta quidem in speciem lusi, sapientia quando

Nil humana aliud quam mera stultitia est.

Haudquaquam est homini certę perfectio mentis:

Approbet hæc aliquis, rideat hæc alius.

εις ἀσώτους τῷ αὐτῷ.

Ὅρ' πατήρ κλυτὸν εἶ' ὅρ' ὅραρ ὁ μνίσκη,

Αἰσχρὸς ἀνδρατῆς ἱεὶς χυρὸς δαπάναι.

Ἀλλὰ μιν ὠκύτερον παλαιὸς φίλ' ὅς ἐνέουσι

ἤδη καρφαλίη τέρε' ἴσθ' ὅραρ κνίη,

Καί μιν δακρυχέων ἀνιλάμβανι, καὶ πόσιν αὐτὸν

Θῆκε θυγαστὴν ὅς ἔστι, πόλ' ἱπιμαδία δέε.

Αὐτὰρ ἐπὶ θέρωνι παρ' ἡλίδας ἔλθ' ὅραρ

Ἀδελφὰς τῶς αὐτοῦς τρέφει ἰν δαπάναις,

Γαστρί' χαλκίδ' ὅς πάσῃ χάειρ ὁ κατὰ κόσμον.

Τῇ δ' ἐπὶ πλὴν μιὰ ἀνδρῶν ἑστὶ μαρτυρώη.

Οὕτω μὲν θέρωνι τὸ δώδεκ' ἄμφικάλυψι,

Ὀλομύχης δ' ὡς ἔστι πῦμα παλὶ ῥόδιον.

Ὁκύτερον δ' ἰδάρκει τὸ δώδεκ' ὅραρ ἐν ἔτι κύνων,

Ἀλλὰ θυγατρὸς ἔστι πῆϊκα τι καὶ θάλαμον.

Βγῆν δ' ὅς ἐν ἔσ' ἡ κακὴν ἡγεμονίαν ἄνδρα

Τοῖς ὅς ἰδίοις, ὅς πρὸς ἐν ἀμοτείοις.

In Theronem prodigum. Eiusdem.

Luscinius.

Quum juvenis Theron bona, filius ille Menippi,

Patria in exhausta perderet ingluvie:

Dives opum quidam dolet hinc accedere duram

Pauperiem, patri iunctus amicitia.

Et miserum lachrymis sic consolatur obortis:

Sume animum, dos est en tibi summa gener,

Ille ubi iam prater spem partas, sorte novata,

Sensit opes, priscum concipit ingenium.

Omnis in hoc labor est, ventri ut famuletur inert,

Per phas atq; nephas, sic perisse iuvat.

Hinc inopem rursus socer arguit, omnia retrò

Dum fluctare videt, forteq; lapsa simul.

Iamq̃ madent genæ, & luctu miser omnia complet,

Nec Theron, sed dos iam dolet, & soboles.

Heu nimium serò didicisse iuuat, alijs non

Esse bonum, quisquis neca fuit ipse sibi

ANNOTATIONES.

Dementem esse, qui frugi sibi cum futurum spondet, à quo res familiaris per summum dedecus iam olim profusa est. Veluti cum innumeris, tum maximè hoc presenti exemplo discamus licebit diuitis, qui filiam cum amplissima dote, perduto iuueni elocauerat. Magno nimirum suo malo discens, quanto periculo perfidando fidamus.

a *ἡρεων.*] *Thero, Menippi filius.* b *ἱὺς.*] *Sua.* c *μαρ-
γοσύνη.*] *venerea libidini, quæ gula turpior ac fadior est.*
d *πινὺς κύμα,*] *à naufragijs translatus.* e *ἰδοίς.*] *bonis.*

εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον.

Θνητὰ τὰ τῶν θνητῶν, ἢ πάντα^a περιέχεται ἡμῶς,

ἢ ὃ μὴ, ἀπ' ἡμῶς αὐτὰ παρδρόμεθα.

In vitam humanam.

Venatorius.

Omnia nos fugiunt, nil non mortale tenemus:

Et si non fugiunt, nos tamen hæc fugimus.

ANNOTATIONES.

Indicat parum cordatos esse, qui se credant caducis ijs rebus, quæ nobis sensim, nolentibus aliquando eripiuntur, sicut nos tandem mors vicissim illis subducit.

a *περιέχεται.*] *cum mortales omnes simus.*

εἰς ἀνταρκείαν.

Ὡς τι θνητόν ἐστι, τῶν σῶν ἀγαθῶν ἀπόλλαι.

ὥς ὃ βιωσόν ἐστι, φέλλο σῶν κτιάνων.

Εἰ δ' ἀνὴρ σοφὸς οὐτ' ἐστὶ, ὃς ἄμφω ταῦτα νοήσας,

φέλλοι ἢ ἀπάνη μίτρον ἱφηνόετο.

*In sufficientiam.**Venatorius.**Vtere diuini, velui iamiam moriturus:**Ceu sis victurus, tu quoq; parce iuis.**Ille sapit verè, qui res perpendit utrasque:**Parcus erit certo tempore, largus erit.*

ANNOTATIONES.

Huius epigrammatis priores duos versus vertit Ausonius, apud quem Menandro adscribitur. Quo docemur, in dispensandis opibus, & mortis certissimæ futuræ, & vitæ incertum producendæ habendam esse rationem: ne videlicet tenacius conseruemus, aliquando post mortē reliquenda: aut inconsulto profundamus, futuris vñibus conseruanda. Nam id posterius etiā Paulus prospiciendum admonet 2. Corinth. cap. 8. dum ait: Benefaciendum esse alijs, non vt illis sit relaxatio, dantibus autem angustia. Isocrates ad Dominicum: ἐδὲ τὸν πλεῖστον παροικίους ἡγάπα, ἀλλ' ἡπύλασε μὴ σῶν πικρότων ἀγαθῶν ὡς θνητὸς, ἐπιμελείτω δὲ τῶν ὑπερλότων ὡς ἀθάνατος: id est, neq; immodica diuitiarū cupiditate tenebatur, sed presentibus fruebatur, vt mortalis: parta verò conseruabat, vt immortalis. φάδις flexū habet Ionicū imperatiui in voce passiuæ, loco cuius cōmunis lingua habet φάδις.

*Τοῖσι μὲν ἐν πράττειν, πᾶς ὁ βίῃ βραχὺς ἐστίν.**Τοῖς δὲ λαμπρῶς, μία νὸξ ἀπληρὸς ἐστὶ χρόνῳ.**Vitus Amerp.**Pelici brevis est etiam longissima vna,**Nox ingens miseris temporis vna mora est.*

ANNOTATIONES.

Versiculi apti & verissimi. Qui vitæ huius delicijs ita fruuntur, vt nulla intercitat calamitas, breuissimè omnium viuunt. Rursus qui in ærumnis degunt, diutissimè, vt verū sit quod ait ille: O' nox quàm longa es, quæ facis vna senem. Et Comicus senex, quem moræ impatientia plurimum torquebat: *Dum moluntur, inquit, dum comitantur, annus est.*

Οὐχ ὁ ἔρως ἀδίκῃ μέρει παρῶν, ἀλλ' ἀνοήτως
 Ύψους ἀνθρώπων ἰδ' ὁ ἔρως πρόφασις.

Venatorius.

Non amor innodat mentes hominum, sed amorem
 Criminis accusant, mens quibus est misera.
 Distichon clarum, nihilq; habens difficultatis.

Ὁ καὶ χάεις, γλυκὺς δὲ παρῶν, ἢ βραδύς,
 Πᾶσα χάεις ἑστὶν, μὴ δ' ἴσους χάεις.

Ausonius in Epigrammatis expressit.

Luscinus.

Munificus gratare cito, quod dulcior adsit
 Gratia: nam longa mox perit illa mora.

ANNOTATIONES.

Erasmus meus in adagio, Bis dat qui cito dat, distichum planum facit.

Gratissimum est officium, quod praestatur in tempore. Contrā intemptivum officium plerumq; molestū esse solet. Igitur qui gratificari vult amico, ne differat beneficium. Non enim de nihilo dicitur, Bis dat, qui cito dat. Est enim (authore Seneca) ingratum beneficium, quod diu inter manus dantis hēsit. Plautus:

Nihil differt ab inimicitia, intemptiva benevolentia.

De cessatoribus amicis extat elegantissimus apologus Aesopi apud Gel. lib. 2. cap. 29.

Φαῦλ' ἄνδρ, πιδ' οὐδ' ἐπὶ τρυμνί, ἄς ὅρ' ἀπάσ
 Ἀνθρώπων τὰς χάειτας, ἄς ἐνδὲρ ἰξίχτας.

Luscinus.

Rimarum plenus perdit tua dona scelestus:
 Si sapiis, integro vīna reconde cado.

ANNOTATIONES.

Innuat hoc distichon, non aliter perire omne beneficiū, quod in hominē improbum & ingratum confertur, atq; si in vas perforatum effunderes. Planū sit ab Erasmo in Prouerbijis, cribro aquam haurire, & inexplēbile doliū.

Αἰετῶν

Ἀνθρώποις μὴ ἴσως λάσσει ἄλκιόν τι ποῖάσθαι.
Οὐ λάσσει δὲ θεὸς ἑὸν νομοφύλον.

Bergius.

*Improbe mortales quamvis tua crimina celes,
Fallere caelestes non potes ipse deos.*

ANNOTATIONES.

Quamlibet tandem homines improbè & sceleratè agendo sefellerimus, Deos tamen ne cogitatione quidè fallere possumus.

Οὐδὲν ἢ ἀνθρώποισι φθίσι χαλιπάρσον ὤργη
Ἀνθρώποις, καθάρῃς² ψευδομύθους φιλίῳ.
Οὐ γὰρ ἴθ' ὡς ἱχθὺς περὶ φουλασθόμεν², ἀλλ' ἀγαπᾶται
ὡς φίλον, ἢ ἢ τὸ τέλειον βλαπτόμεθα.

Obsopæus.

*Nil homine inuenit natura nocentius illo,
Quàm qui sinceram fingit amicitiam.
Non hostis vobis plura, sed habetur amicus,
Talis: & hac ista ledimur aue crebrò.*

ANNOTATIONES.

Fucato amico, & amicitiam simulante, nihil est vltimam pestilentius ac nocentius. Alia enim mala, priusquam ledant, non nihil minantur, veluti prognostica illa vulgaria tempestatum. Domus culturę, crepitu futuram pręnunciant eladem. Canes prius latratum edunt quàm mordeant. Sagittę per aëra strident antequàm feriant. Scorpiones ante ictum lambunt. Serpentes sibilant. Ab aperto inimico cauere potest, at mentiens amicitiam cauere non potest.

a ψευδομύθους.] simulantis. b ἐν τῷ τῷ.] hoc pacto.

εἰς μυστήριον.

Ἀρρεῖτον ἱππὸν γὰρ ὁδὸν σφραγὶς ἱππικῆς.
Κράδων γὰρ μύθος, ἢ κτήνων φουλακία.

Obso-

Obsopceus.

*Pac arcana premit tacita custodia linguae,
Sermonum custos est mihi maior opum.*

ANNOTATIONES.

Linguae petulantia non parùm multis certum attritus exitium, proinde moderanda est, & audienda nobis est nervalia apud Sophoclem Ulysses sapienter & salubriter admonens. Silendo nemo peccat, loquendo peccat. Xenocrates interrogatus, quis solus linguam se continere hiberet? Quia dixisse me, inquit, aliquando possumus, tacuisse nunquam. Ab hoc epigrammate non differat Hesiodi sententia:

Πλάσσης τοι, θησαυρὸς ἐν αὐτῷ ῥέποισιν ἄρεος ἔ-
Φιδωλὴς πλάσσει ἡ χάρις καὶ μέτρον ἰσότης. id est,
Optimus est homini linguae thesaurus, & ingens
Gratia quae parci mensurat singula verbi.

Παῖς ὁ τῆς ψυχῆς, παῖς ὁ μὲν ὁ δὲ ἀληθὴς,
Τ' ἅμα δ' ἂν ἔχῃ ἀντὶ τὸ βωλεῖον αὐτῷ ἐκείνῳ.

Τόνδε πολυεκτίανον, καὶ πλεονέκτην δὲ δίκαιον
Κλέψαν, ὃς ἤδη τοῖς ἀγαθοῖς δυνάται.

Βίβη τις ἐν ψέφοις κατατίκται, ἄπορ' ἂν ἅμα
Σοφώδην δὲ πλεονέκτην παρὰ γὰρ ἑαυτῷ.

Οὗτος δ' ὁποῖα μέλιθρα πολυτράχους ἐνὶ σύμβολοις
Μοχθήσας, ἐτίρωμαι φειδομένη τὸ μέλι.

Sleidanus.

Nobilis est animi thesaurus, nobilis ille

Postrema quisquis parte locabit operi.

Diues erit verè, qui fidos inter amicos

Largiter effundit parva labore bona.

Sed genium quisquis defraudat, operisq; tenacem

Congerit in testam, quo numerare queat,

Quall

*Qualis apes, frustra studio complebit avaro
Vascula, mox fuco diripiente fauos.*

A N N O T A T I O N E S.

Animi diuitias veras esse. & eum rectè dici diuitem, qui verum diuitiarum vsum norit, hoc epigramma inuuit.

a ἔχει αὐτὸν.] virtutes, præcipuè αὐτάρκεια & frugalitas.
b πλοῖα τῶν κλισίων.] quæ possessionibus & facultatibus copiosiores potioresq; sunt. c δὲ ψήφοις.] calculis, rationibus.
d ὁποῖα.] veluti. e ἐπὶ τῶν.] heredum furtim plerumq; & eorum qui testamenta subiiciunt.

Ἀπὸς ἀχαμενίδος ἡνὸς μὲν ποτὶ, νῦν δὲ μενίπῳ.

Καὶ πάντα τὰ ἐνταῦθα, βύβωμαι ὡς ἐτὶ ποτὶ,

Καὶ ὅττι αἶψα ἔχθρ' ἐμὲ πότ' ἀφ' ἑστέ, καὶ πάντα οὕτω

Οἴσται ἀμὲν· δὲ ὅπως ἐδ' ἔσται, ἀπὸ τούτου.

Vrsinus Velius.

Fundus Achæmenidæ fueram, nunc cedo Menippo,

Mox alium rursus, mox aliumq; sequar.

Vic' suum hic credit, sic me prius ille putauit:

Sed me, fortunæ sum, quia nullus habet.

A N N O T A T I O N E S.

Nulli certam esse vllius rei possessionem, sed omnia esse fortunæ, probat agello quodam Achæmenidis, cuius subinde alius atq; alius erat possessor. Ager, inquit, fui quondam Achæmenidis, nunc me possidet Menippus. Mox hoc relicto, alium quæram dominum. Achæmenides me suū esse putabat, idem credebat & Menippus, proprietatem nemo vendicabit, nam pro fortunæ arbitrio nunc hunc nunc alium fortior dominum.

a αἶψα.] prout. b ὅπως ἐδ' ἔσται.] Natura quidem nullā patriam esse, nec domum, nec agrum, ostendit Plutarchus in commentario de Exilio.

Μὴ πλάωρ, φίλῳ ἄθνηδ' ἔμακάρησιν
Καὶ σου ῥηιδίως ἄκλυνον ὄξαμην.

Ἄρπιάσης, ὅδ' ἄς ἔτι σοι φίλῳ, ἀπ' ἅμα πάντα
Εὐθρὰ, ὅς τυχῆς τὸ ῥοπαῖς συμμιγὰ παρόμενα.

Vitus Amerpach.

Si non delinques, tibi dñq̃ hominesq̃ fauebunt:

Præstabunt faciles, quæq̃ præcatur eris:

Ast ubi peccaris, cessat fauor, omnia plena.

Sunt odij, facta & fors aliena tibi est.

ANNOTATIONES.

Felicib. amicos esse innuit & deos & homines: contra infelicibus, & impingētib. in aliq̃ infortuniū seu dāmnū, nullos. Hoc n̄ est πταφ., labi & impingere in dānū aliq̃.

a ἔκλυνον. Jaudisunt dñ. b ἀπ' ὅταίσης. Theognis. ἄρπ' ἔχουσι. ἔμ' πολλοὶ φίλοι. Ovidius: Si fueris felix. τυχῆς ῥοπαῖς. Junc aut illuc inclināntur.

Ἡ βραδύτης βουλῇ, μὲν' ἀμύνωρ, ἢ τὰ χαῖα.

Αἰν' ἰφελνομενίλο τὸν μετάνοισιν ἔχδ.

Sleidanus.

Sit mora cōsilijs. Nam si moderamine tractes,

Profunt: ut stultè præcipitata nocent.

ANNOTATIONES.

Meditatū & lentū consiliū, celeri & præcipitata in cogitantia esse præstabilius: hæc comes sequitur poenitentia.

a ἰφελνομενίλο. J eam statim à tergo sequentem.

Εἰ ἄρ' αὖ μόχθοις ἰκάνεται αἰ δ' αὖ μὲν αὐτὰς

Γράμμασι δεινύμενοι. ἴθι λίγ' αἰ βροδ'.

Volaterranus.

Sex hora tantūm rebus tribuuntur agendis,

Vivæq̃ post illas, litera ἴθι monet.

ANNOTATIONES.

Luciano hoc distichon in Græco Epigrammatū codice vetustissimo tribuitur, quod ita Max. Planudes exponit, Ad sextam, inquit, dici horam operari & laborare de

re decet, post hanc ad cibum procedere, quod etiā manifestatur per notas & literas horologij. Nam si Græcas literas, quæ septimam, octavam, nonam & decimam horam significant, hoc est, ζ, η, θ, ι coniungas, verbum ζῆσι exprimis, quod viue significat Latine; ac si dicas, edas ut viuas, hoc est, ut ille ait, φάγε ἵνα ζῆς ἔχης. Vel id ponūs innuit, ad sextam vsq; horam laborandum, quæ & propterea melior diei pars esse videtur. Vnde & Paulus l. reconsultus lib. i. ad edictum scribit, cuiusq; diei maior pars horarum est septem, primarum diei non supremarum, quæ verba habentur in Pandectis, titulo de verborum & rerum significatione. Iuxta hanc sententiam & quidam Virgilianum illud esse existimant:

Nunc aded melior quoniam pars acta diei est. Martialis de his vulgaribus horis loquens, prima diei parte, quæ melior à Virgilio dicitur, solitos Romanos serijs rebus vacare ostendit: *Sexta, inquit, quies lassis, septima finis erit.*

Εἰ ταχὺς εἰς τὸ φαγεῖν, καὶ πῶς ἄνθρωπος ἀμύβανς ἀπέργετ,

Τοῖς ποσὶ αὐτῶν, καὶ πῶς ἔσονται.

Luscinius.

Dum pedibus piger es, cursu superabere: si non

Bucca vorax tibi iam currat, edantq; pedes.

ANNOTATIONES.

Cursorem citò comedentem, & tardè currentem hortatur, ut deinceps pedibus edat, & ore currat, ut in Olympico certamine victor esse possit.

εἰς ἀδυσμάτων

Εἰς τί μάρτυρ νικῆς δέμας ἰνδινὸν, ἴσχιό τέχνης,

Ὅν δαμάσσει ἀνοφελὲν νίκη καὶ θυρίασεν.

Sleidanus.

Aethiopem quid stulte lauas? Nām splendida nunquam

Non fuerit, lumen Sole negante suum.

ANNOTATIONES.

In frustra laborantem, & impossibilia aggredientem. Quicquid enim nātium, id haud facillè mutatur. Ceterum ἡ ἡλιασσαι, pprie significat, sole illustrare. αὐ

εἰς Δυσώδεις

Οὐτὶ χίμαιρα Λιδῶν ἔπνα λακὸν ἢ καθ' ὁμηροῦ,
 Οὐκ ἀγέλη τάυρων, ὥς ὁ λόγ' ὅ πυεῖντες,
 Οὐδ' αἰμὼν ὅ σύμπας· ὃ ἔχ' ἄρπηϊ τὰ πεισά,
 Οὐδ' ὃ φιλοκτύτου πὲς ἀρσινόῃς,
 Ὡς τί σοι παμφύφα νικᾶν τιλίσσιμα χιμαῖρας,
 Σκηιδόνας, ταύρους, ὄρνιθα, λημνιάδας.

Baptista Pius.

*Mæonides non tale malum spirasse chimæram
 Trigeminam, aut tauros credidit igniuomos:
 Non omnem Lemnon, voluctum excrementa fororum,
 Aut Philoctetæ vulnera dira pedis.
 Indicio quare populi Telephilla chimæram
 Vince, boues, sanies, Lemniadas volucres:*

ANNOTATIONES.

Nec chimæram Homericā, nec tauros igniuomos (de quibus Apoll. in 3. Arg.) nec totā Lemnū, nec Harpyias, nec putridum pedem Philoctetæ ita malè olere dicit, ac Telephillam. De Chimæra vide Homerum Iliad. 2 & 3.

a αἰμὼν ὅ σύμπας.] non Lemniarum oris fætor. b. ἔχ' ἄρπηϊ τὰ πεισά.] Palephatus in Phineo, Harpyia in Phœnei mensam inuolantes, cibos partim corripiebant, partim cūm ingluuiem saginassent, fæda constrictatione inquinabant, virulentioque a; statu polluebant. c παμφύφει.] id est, omnium calculis, vel iudicio.

Ποτὰ τὸ δαιμόνιον δυνάται, καὶ ἢ παρὰ δόξαν:

Τὰς μικρὰς ἀνάγα, τὰς μεγάλας κατὰ γα.
 Καὶ σὲ πλὴν ὀφρυῶν, καὶ τὸν τυφόν καταπαύσα,
 Καὶ ποταμὸς χυρὸς νάματα σοι παρήχη.
 Οὐ θρόνον, ἢ μακάχλω ἄνεμ' ὅ ποτὲ, τὰς δὲ μεγίστας
 ἢ θρύλας, ἢ πλατάνους, οἳ δὲ χαμῶα κατὰ γα.

Io. Sleidanus.

*Multa potest Fortuna, vel insperata, potentes
 Deicit, ac tenues subuehit illa viros.*

Illa

*Ille supercilium tibi proximum auferet, et si
Aurifero mactas flumine tota domus.
Ventus enim malua, limosaq; abstinet vluu,
Sed ceteros ornos exagitare solet.*

ANNOTATIONES.

Hoc epigrammate perquam venusto, minatur super-
bis & arrogantibus, ne fortunę indulgentia abutantur,
ne, quod plerunque vsuuenire solet, in altum sublatis, ab
eodem grauiore casu delapsi precipitentur. *Malua*, in-
quit, fortuna potest, tametsi sint inusitata & inaudita.
Paruos sursum ducit, magnos autem deorsum trahit.
Etiam tuum supercilium & fastum sedabit: id est, com-
pescet, etsi fluuius auri fluentis tibi exhibeat: non iun-
cum, non maluan Ventus vnquam, maximas autem aut
querus, aut platanos eorum in terram prostrare.

ἡς βοῆ φη.

Παῖδά μ' ἐν ταῖς τῆς ἀνδρὸς θυμὸν ἔχοντα,

Νηλεὶς αἰδῶν ἔρπασε Κατρίμαχον.

Ἀλλὰ μὴ μὲ βλαῖσις, καὶ ὅτ' ἐβίοτοιο μνίστορον

Παῦρος, καὶ παύρων τῶν βίοτοιο λαῶν.

Vrf. Velius.

Quinquennem rapuit puerum immiserabilis Orcus,

Cuturium vacuum nomine Callimachum.

Sed meslere caue, nam paucos, et breuis, annos

Vixi, sic vitæ pauca sinistra tuli.

ANNOTATIONES.

Vitam humanā plenā esse lachrymis & calamitati-
bus, quotidianis experimentis verū esse discimus. Bene
igitur actum videri cū ijs, q̄ prematuro in iuuetā subdu-
cuntur fato. Nulla enim gustauerunt vitæ incommoda.

Ὅτιο ναυάγων.

Γλαῦκον, καὶ Μερῶ, καὶ Ἰσοῖ, καὶ Μιλιάρτη,

• Καὶ βρεῖον ἑρπεῖδα, καὶ Σαρμόθρυγι θοῖον.

Βοτῆς ἢ πῶς ἂν Λακωνίῃ, ὅς μιν ἐκπαύει

Τὰς πῆχας ἐν ἀνταῖς: ἄνο γὰρ ἔδρ' ἔχω.

Vrf Velius.

Glauce, tibi & Nereo, Inoq̃ tibi & Melicertae,

Et Neptune tibi, & quos Samothracae habent:

Servamus pelago Lucillius, hanc ego tonsus,

Nil aliud quum sit, dedico caesariem.

ANNOTATIONES.

a ἢ Βυθῆ.] Neptune Saturni filio maris deo. b Ἐκπαύει. ἢ ἑτοι. Cabiris. Horum meminit Herodot. in Europ. lib. 4. Pausanias in Boticis.

ἄπο γυναικῶν.

Ἐκείδ' ἀνιῶσα ὅρ' ἀνιῶσα μῦθον,

Αἰς ὅσων ἰὼ λῆμνι, b λυδῖλιν.

Μῦθον ἐνικέσθ' ἵππ' ἡραί, καὶ τὸν ἱλνχόν

Ἀνθιτὸν ἀπαφίη, τὸν νύοτυτι φίλον.

Ἦς γὰρ ἰδὲν ἐν γὰρ πολὺς παναθηθεῖα μορφῶν,

Τῆς c δ' αὖ σὺν ἡδὲ καὶ σκίόφρα τῶν.

Ad huius imitationem confinxit Latinum
tetraſtichon Ausonius.

Lais anus Veneri speculum dico, dignum habeat

Aeterna aeternum forma ministerium.

At mihi nullus in hoc vsus: quia cernere valeo

Qualis sum, nolo: qualis eram, nequeo.

a ἀπιδὼ μῦθον.] apud Salaminā insulā, & Plateas Βασιλ. & ὕβριν. b λυδῖλιν.] in praeda. c Ἐσκίόφρα τῶν.] ἱματισμοὺς

εἰς ἀγαλματὰ Φροδίτης, d ἐν κνίδω.

Τὰν Παφίλιν γυμνὴν ἰδὼς ἰδὼν, ἃ δὲ τις ἔδω,

Οὐτ' ὅδ' ἴδω γυμνὴν σῆσά μ' ὅδ' Παφίλιν.

Cornarius.

Nemo vnquam Venerem vidit: si quis tamen vnquam

Vidit, erit nudam hic qui Venerem statuit.

εἰς τὸ αὐτό.

Σοὶ μορφῆς ἀντίθετα τῆς ψυχῆς ἀγαθῆς
Κύριε, τῆς μορφῆς φεικτινὸν ἔδωκεν ἔχον.

Cornarius.

*Ipsæ decus formæ posui tibi pulchra Dione
Hæc cum nil sola gratius ipsis habeam.*

εἰς ἀγαλμα ἡχῆς παρὰ τῶν αὐτῶν
Ἡχὸν ἡρώεσσαν ἐρᾷς φίλῃ πάντες ἰταίρω,
Ἀντίτυπον φεγγὺς ἱερῆς ἀντιτύπου.
Πανδίων σομάτων λάλον ἀκούει ποίμειον ἡδὺν
Παύσιον, ὅσῃ λίγῃ, ταῦτα κλύει ἀπιδί.

Cornarius.

*En Echo in petris habitans ego, Panois amens
Comparibus sonis omnia quæ recito.
Oris meo loquens cuiusvis, agricolis sum
Delicia, audis quæ tu loqueris abienti.*

εἰς ἀγωνίαν.

Οἱ σὺν ἀγωνιστῶν τὸν πυγμάχον ἐνθάδ' ἂν ἴθνηκαρ
Ἀπὶρ, ὃς δὲ πᾶσι πᾶσι ποτ' ἐπαυμάτισεν.

De Apide Pygmaccho, qui neminem aduersariotum
vnamquam vulneravit.
ἂν ἴθνηκαρ.] Stachnam posuerunt. b ἔδωκεν.] Imbellem
pim morden.

εἰς τὸ αὐτό.

Ἦσαν δὲ οἱ ἐπὶ τῶν ἀγωνιστῶν ἀμικτῶν
Πυγμῆς, ἀνδρόλιος πᾶσαν ἀγωνισάμην.
ἂν ἴθνηκαρ δ' ἂν πᾶσι πᾶσι ποτ' ἐπαυμάτισεν,
Ἐν βλίσφαρον, πυθοῖ δ' ἂν πᾶσι πᾶσι ποτ' ἐπαυμάτισεν.
Δαμοτίλῃς δ' ὁ πατὴρ ἐκρούσει δὲ σὺν πολεμίῳ,
Ἐνταῦθα δ' ἐκρούσει δὲ σὺν πολεμίῳ.

Οοοο

Andro

Androleus de se loquitur. Omne certamen, inquit: quodcunque Græci constituunt, pugillatus, ego Androleos decertavi. Retinui in Pisa unam auriculam. In Plateis autem (quæ est ciuitas Bœotix, ubi sunt sepulchra & trophæa virorū fortium, qui Græciam liberauerunt) unum supercilium. A' Pythico autem, scilicet certamine, ἀπὸ τοῦ, exanimis efferebat. Damoteles itaque pater cum ciuibus armauit, id est, instruxit se, ut me tollat è statio, aut mortuum, aut mutilum.

a ἴχον.] Vix retinui. b ἐὶ πῖσση.] Olympia. c ἐκ ἀνέμου. Ad hoc εἰς γραμματικὴς.

Ἰαθὶ γραμματικὴ ^a φουσίῳ, ἰθαθὶ μῦσα,
b φάρμακον ὑρομύχῃ c μῶν ἀειδὶ θιά.
Εγγλῶ καὶ τοῖς περιπαθῖα ἀομύσασθαι,
καὶ βαμδρ ^d θυῖων μύποτι ἀσώβροφ.
e καὶ ἢ τοῦ μισαὶ μὲν ὁδῶι, μισὲ δὲ θάλασσῃ,
καὶ λιμυρῶν πάντων λίετρα γραμματικῆ.

ANNOTATIONES.

Hic precatur Grammaticam, ut ei sit propitiâ, dignamque putat cui templum condatur, & ara, &c.

a φουσίῳ.] Victui hodie omnibus necessaria suppedians.

b φάρμακον.] Inopix. c μῶν ἀειδὶ θιά.] Homeri prælectionem. d θυῖων.] Sacrificiorum. e καὶ ἢ τοῦ μισαὶ.] Ab his verbis ad illud quod est in principio Arati de Ioue: μισαὶ δὲ διὸς πᾶσαι ὑπὸ ἀγῶνι, πᾶσαι δὲ αὐτῶν πῶν ἀγῶνι, μισαὶ δὲ πᾶσαι εἰς λιμῶν. Quod imitatus Virgilius dixit: — Iouis omnia plena. Porro in ultimo carmine pro λίετρα dicax, melius legitur δίκτυα susceprix. Sic enim in vetustis legitur exemplaribus.

εἰς δὲ υσώδεις.

a Δαίμονα ποτὶ ἀπαλῶν b ἰζόσμου ἰξορκίης,

Εξιδαν' ἐχ' ὄρκων, ἀπὸ ἀλόπων διωάμα.

a δαίμονα.] De quodam exorcista, os satidum habente, quæ dæmonem eiecit, non coniuratinibus, sed oris fatidi purulentia, quæ sine fine multa garriveret. b ἰζόσμου.] Os satiaū habens.
ἀπὸ τῶ.

Θυμὸν ἰκτὶς, ἰδὲς ἀντὶ τοῦ βροτοῦ.

εἰς ΛΕΠΤΕΣ.

Τὴν μικρὴν παῖσαν ἰσχυρότερη, ἔρπασεν ἑλκυστή,
ἢ δὲ, τί φησιν; Δὸς γὰρ πάτερ, ἄμ' ἰδίαν.

Τῷ πατρὶ θυμῷ δὲς διονύσει μάρκῃ ὁ μικρὸς,
Πυρρῶν εἴσας, αὐτὸν ἀπὸ γόνου.

Βυλαάμω πῖπας ἀδύρα στρατόνῃ, ἁλῆδες,
Καὶ τριχὺς ἐκείνας αὐτὸν, ἰππὶ γόνου.

Καὶ τί γὰρ ἔστι κατὰ βροτῶν βαρὺς, ἀπ' οὗ αὐτῶν
Νῶν μίαν ὄσσης, νικρὸς ἀνὰ πύλας.

Γαῖ' ὅτι κενώσας τὸ πνεῦμα τὸν ἰσχυρὸν ὁ παῖς,
Εἰς τὴν ἐκκομιδὴν ἰδὲν ἀφ' ἑκτατοῦ.

Καὶ πῖρας ἀκρίδων ἐκτατοῦ ὅτι πῖρ ὅτ' ἔστι,
Τῷ πατρὶ γὰρ σκλητῶν λιπρότερος πύλας.

Τὴν δὲ ἐκείνῃ ἐκείνῃ οἱ φράτορες ἔρασαν ἐκ ὧν,
Εγγράφοντο ἀνὰ Γαῖ' ὅτι ἐκφύει.

Τῷ ἐκφύοντι ἀτόμῳ ποτὶ μάρκῃ ὁ μικρὸς,
Τῷ ἐκφύοντι πῖρας, ἀπὸ τοῦ μίσην διδόν.

Εἰς σάπην γὰρ ἐκφύοντο ὅσον βραχὺ μάρκῃ ὁ παῖς
Καὶ ἐκτὸς τῆς ἐκφύοντος ἀπὸ τοῦ ἀπὸ κατὰ.

ἔρως δραπετῆς Λυκίανος.

Αὐτὸς τὸν ἔρωτα τὸν γὰρ μακρὸν ἰδὲς,
Εἴ τις ἐνὶ τριόδοις πλανήσῃ ἀπὸ βροτῶν.

Δραπνίδας ἰμὸς δῖος, ὁ μακρὸς, γὰρ ἔστι.

Μιῶδες γὰρ τὸ εἶδος τὸ παρὶς, ἡ δὲ ἀγῶν ἐστίν.

Ὁ δὲ γυνὴ τὸ εἶδος δὲ δὲ δὲ, καὶ πῶς ἔστι.

Βπ δὲ πῶς ἐκφύοντο ἡ ἀπὸ πῶς μᾶλλον ἐστίν.

Χρῶτα μὲν ἡ παῖς, πῶς δὲ ὅτι ὁ μῦθος δὲ ἀπὸ

Δαιμόνα, καὶ φλογόγητα, κακῇ φρεσὶν, ἔδν' ἄλγῃ μα.
 Οὐ γὰρ ἴσσορ νοῖα καὶ φθίγγῃσι, ὥς μέλι φωνῶ.
 Ἦν δ' ἰχθυῶ, νόσ' ἰσὶν ἀνάμειθ', ἠπυροπώτας.
 Οὐδ' ἔρ' ἀλαθύνωρ. δόλιον βλήφθ', ἄγρια πᾶσι δέ.
 Εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχθ' δ' ἰταμόν τὸ πρόσωπον.
 Μικκύλα μὲν τλώφ τὰ χεῖρ' αἰα, μακρὰ δ' βᾶπιδ,
 Βᾶπιδ κ' ἄς ἀχίροντα, καὶ ἄς αἰθια βασιλῆα.
 Γυμνὸς μὲν τόγ' σῶμα, νόσ' δ' οἱ κ' ἰμπεδικασαί
 Καὶ πειρώας ὅσον ὄρμεις ἐπίπλῃτασ' ἄποτ' ἰπ' ἄπυς
 Ἀνίρας, καὶ γυναικάς, ἰπὶ σπλάγχθοις δ' ἐκάθηται.
 Τόξον ἔχ' ἀμαλαβαυόν, ὑπὲρ τόξω δ' βίβλημον.
 Τυτθὸν ἰοὶ τὸ βίβλημον, ἰς αἰθια δ' ἀγρί φορέεται.
 Καὶ χύσιον περὶ νῶτα, παρίπριον ἔνδοθι δ' ἐντὶ.
 Τυτθικροὶ κῆλαμοι, τοῖς ποταμῶν κ' ἐμὶ τιτρώσκει,
 Πάντα μὲν ἄγρια, πᾶντα. πολὺ πᾶσιν δ' οἱ αὐτῶ.
 Βασίλαμπας ἰοῖσα, πτόρ' ἄλιον αὐτὰρ ἐν αἰθια.
 Ἦν τόγ' ἔδης πῆνον, θαλάσσης ἄγρι μὲν δ' ἰπύκασε.
 Κλῶ ποτ' ἔδης κλαύοντα, φυλάσσει μὲν σι πλανήσσει.
 Κῆρ γιλάει, τυτθὸν ἔλκει, καὶ Ἦν ἔβλησι πηλᾶσαι,
 Φιῶν. κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χεῖρ' αἰα φάρμακον ἐντὶ.
 Ἦν δ' ἰχθυὶ λάβει ταῦτα, χαίρομαι ὅσθ' μοι ὄπῃα,
 Μὰ τί θίγῃς πλάνα δῶρα, τὰ γὰρ περὶ πᾶντα βίβληται.

Amor fugitivus Luciani.

incerto interprete.

Perdiderat natum genitrix Citherea vagantem,
 Anxia sollicito quem dum per compita passu
 Querit ab excelso tales canit aggere voces:
 Errabunda meus vestigia forte Cupido
 Quà fugiens tulerit, quisquis monstrârit aperto
 Indicio, huic merces Veneris libanda ferendum

Ofstak:

Oſcula: caput in ſe quæſierat adduxerit, illi
 Max aliquid gaudens clava dabit oſcula mater.
 Quid reperire quæas puerum, hi dena dabuntur.
 Signa tibi, cautus mamæ quæ mente recondet.
 Huic non candor ineſt: rubor igneus inſicit omne
 Corpus, & ardeſcunt æri contenta nitore
 Lumina, nec dulces ſequitur meus ſubdola voces.
 Quippe Hybleæ ſonus vincit dulcedine mella.
 Sed malè fallaci reſpondent pectore ſenſus.
 Feruidus accenſa ſi quando exaſſuat ira,
 Indomitos gerit immanſuetæq; corda
 Seducit verbis nec vora fatebitur inquam
 Eſt puer ille quidem, magno ſed proliudus aſtu:
 Ludit & interdum, ſed ludens ſeria tentat.
 Dependens humeris criſpi certa ordine crines,
 Nec pudor audaci, nec ineſt rauerentia vultu,
 Sunt illi paruaq; manus, peruiq; lacerij.
 Sed tamen, exiguo longos de corpore iacſus
 Dirigit: ima ferum tela ſub tartara Ditem
 Percuſit, & regem manes ſenſere ſubactum,
 Candida cum ſtygio raptæ eſt Proſerpina curru,
 Corpora nuda gerit, nullo velamine teſtus:
 Verum animus vario prudens ornatur amiſſa,
 Præterea aligero ſuſpendens membra volatu,
 Hinc Nymphas petit, inde viros, pliroq; receptus
 Viſceribus ſedem ſibi ponit, ex oſibus imis.
 Eſt brevis huic arcus, ſed quo fatali arundo
 Et ſæpe ſub aſtra ſuum ſeruat propuſa tenorem.
 Auratam cernes humero pendere pharetram,
 Peſiſeroſq; inſerit calamos, quibus impius ille
 Ipſi ſape nobilithalis vulnere ferit.

Omnia sana quidem, sed cunctis satius illud
 Dextra facem vibrat, miserâq; inuicta medullas
 Puscitur: hæc ipsum solem succenderet æstu.
 Hunc si nexilibus poteris constringere nodis,
 Duc arcê vinctum, neu tu misere precantis:
 Quamuis aspicias manantia lumina fletu,
 Decipiâre caue: neu si ridentia cernas
 Ora, graui iubeas laxari vincula nexu.
 Quod si te blandis muiet ad oscula verbis
 Effuge: nam labris certum est habitare venenum.
 Si verò facili promittet vulnere vultu,
 Telaq; Gnosiacosq; arcus, pictamq; pharetram,
 Noxia dona time: quicquid tetigere, perurunt.

ANNOTATIONES.

Angulus Politianus elegatissimè transtulit hoc longè elegantissimum carmē, quod Moscho bucolicorum scriptori tribuit.

a Δογπιίδης.] Doricē, pro δογπιίδης. i. fugitiuus, sicut μανυτὴς pro μελυντὴς, index vnde sunt μελυντῆς & μελυνεσθ, premium quæ dantur indici, seu delatori. b ὁ μανυτὴς.] Index. c τίς.] ipsum. d ἔγωγε.] i. non solum. e δῶ. i. dero. f ἐπιπλοῖον.] concubitum. g ἐπίσημοι.] ἐπίσημοι, insignis. h εἴκοσι.] Obsopæus legit ἐπὶ εἴκοσι, inter viginti. vt sit sensus, posito numero pro numero, non difficulter eum noscere poteris, etiam inter multos. His omnibus signis. i. χαλῶ.] χαλῶ. k ἐμπειρογαστῆρ.] Stricta, densata est. i. mens ei sapit, & prudens est. l ἐπὶ σπλάγχχνος.] hominū. m ἐπὶ.] pro αἰσὶ Doricē, i. sunt. n τὸν ἄλιον.] Apollinem, qui Branchi & Daphnes pulchritudine arsit.

α V E R V' M animus.] Multis delictis involutus, ac veluti cataphractus. β Duc arcê vinctum.] Coherce eum, ne tibi dominetur. γ Graui.] Arcēius vincula adstringito.

QUARTI TOMI FINIS.

MI QVARTI

ERVVM LVCIANI
I N D E X.

CAMAS122

Aca-nates

miles 382

Achilles cur

mortem Patrocli gen

muerit 240. supinas

filias Lycopcedis de-

lituent 403. Thest-

dis de Pelei filius 444.

in expeditione Tro-

iana illum peritorum

oraculo prædictum

403

Actæon à canibus dis-

cerptus 269

Admetus Thsalie rex

265

Adrastia 406

Adrastus Argiuorum

rex ibid

Adulterium Veneris

442. Iouis 9

Eacus 38. inferorum

iudex 334

A

Eacirerum spiritus info-

ros existentium com-

memoratio 41

Eacum excurrentes

fascipe re 406

Emilij Probi de statu-

tione locus 253

Enigma quid 36

Eolus rex 471

Eoli in ventos impe-

rium 126

Ethiopem leuare, pro-

verb. 575

Ethiopum in bellu in-

gressus 106

Etoles miles Crocalis

amator 493

Agener Europe pater

25. rex Phœnicum

27. 28

Alabastrum vnguenti

Phaoni à Venere p-

tràsuectione datu 36

Alcestis Protefilai co-

gnata

I N D E X.

- gnata 49
 Alcibiades 202. eius a-
 mator Socrates 233.
 234
 Alcidas catulus me-
 litæus appellatus 355.
 cynicus, & conuitia-
 tor egregius 348
 Alcidas cum Mo-
 rione cōcertatio 355.
 in conuiuio immode-
 stia 349
 ἀνὴρ ἐν ἀπαίδει. *etc.* Home-
 ri versus explicatio 380
 Amatores contumelia
 affecti amare definūt
 392. inæquales 408.
 qui dicendi 415
 Amatoria amicitia 231
 Ambitionis descriptio
 Ambrosia 56 (267
 Amicitia inter Pyladem
 & Orestem 232
 Amicitie affectus 213
 Amicitie amor 230
 Amici ficti 67
 Amor deus vetustissi-
 mus 98
 Amor duplex deus 219.
 erga senes orbos di-
 uites frequens 34
 Amor in iuuenes per-
 uersus 201. in mulie-
 res 170. in pueros
 170. 171. masculus
 commune virtutis &
 voluptatis opus 211.
 militaris 455. mor-
 tuorum 47. in pueris
 qualis requiratur 234
 Amoris gradus 238.
 239. nimij incōmo-
 da 437. vis 430
 Amorem geminos ef-
 flare spiritus 220
 de Amore puerorū do-
 ctina Socratis 233
 Amyci & Pollucis pu-
 gna 518.
 Anacharsis Scythæ 429
 Ancora nouissima na-
 uigantibus sacra di-
 cta 319
 Ancoram nouissimam
 soluere, prouerbij ex-
 plicatio 336. 337
 Ancyle 156
 Androcles Epicharis
 F 488
 Animum non posse su-
 stinere continua stu-
 dia 171
 Animæ

Antiqua nulla mens
congressum appetere
199 200
in Animatibus peruer-
sa affectatione caren-
tibus, naturę salua le-
gislatura 199
Antigenus rex vnaen-
lus 137
Antiochię cines falsas-
tionē omnibus alijs
exercitijs antepone-
re 242
Antiochenſibus ſal-
tatores qui reprimē-
ſi ibid.
Antisthenes diligens
Socratis auditor 335.
Cynicę ſectę author
ibid. Protei præce-
ptor 271
Antrum Dictæum 27
Anus Theſſalę incan-
tarices 393
Aphidna opp. 304
Apollo & vates, & me-
dicus 463. **Zephyri ri-**
ualis 125. **eius aduer-**
ſus Croſum ſimultas
358. eius ambigua re-
ſponſa 463. **Nyacinthi**

forma captivæ 79
Aqua Lethica 48
in Aqua ſcribere, pro-
verbium 79
Ara Iouis in Gargaros
Arbiter intra pacem de
Herculem acceptus
336
Arcadis fabularum pler-
na 126 127
Argonautas ad montem
Orphei remigalluſſe 1
Aristanotus 337. 338
Cliniæ præceptor
424. pedemſtes 428
ab Ariſtæcto: philoſo-
phi ad cenam & m-
ptiarum celebratę
vocari 339
Ariſtander 476. 477 478.
Ariſtippus Agathienſis
F. 494
Ariſtippi de pulchritu-
dine oratio 509
Ariſtarchus Imperator
443 (469)
Ariſtophanis locus 134.
Ariſtotelis locus 519
in Armis ſaltandi con-
ſuetudo 29
Artemi.

I N D E X.

Aspemedorus <i>ἀσπεμεδός.</i>	Aureæ virgæ Mercurij
α 477.478.487	effectus 151
Arx sophistarum male-	Ausonij tetraſtichon
dicentia 321	578.
Arualia feſta 382	B
in Aſia fabularum co-	B Acchanalia 341
pia 128	Bacchica ſaltatio 108
Aſiana menſa 36	144. Satyra dicta ibid
Aſiaticis quibuſdam o-	Baccho ferula & obli-
nia communia 277	uio cur ſimul confe-
Aſinus Cumanus <i>Æ.</i>	cratæ 380
fopi 319	à Baccho ſaltandi arte
Altnus ad lyram, pro-	qui ſubiugati 109
uerb. 452	Bacidis oraculum de
Aspaſia meretrix 111	Proteo 293
Mileſia pellex 156	Bagoas enuchus 162
Periclis Athenienſis	170. eius cum Diocle
ſcortum 242	philopho concer-
ex Aſpectu naſci amo-	tatio ibid.
rem 332	Barbam non facere phi-
α 477.478.487	loſophum 166
Lucian. cur dictus	Barbari à Nerone peti-
244	tiq 134
Attica paupertas, pro-	Barbari primùm à phi-
uerb. 327	loſophia inſtituti 314
in Aues mulieres trans-	Barbari ſuper ſaltatore
formatæ 53	teſtimonium 133
Augeias 326	135
Augiæ ſinum repurga-	Baſiatio tertius gradus
re, prouerb. ibid.	in amore 239
Auro non indigere ſa-	Beatorum inſulæ 262
piantes 331	Bithynia

Bithynia 37
Boni in hac vita infinitis malis impliciti 261
Boni honore, mali supplicia afficiendi 263
Bonos facile bona iudicare 30
Bonum inuitus facies, an honore dignus 263
Bos arator Herculi immolatus 242
Bosphorus 505. 523
Bouimanduco Hercules cognominatus ibid.
Brachmanes 289
Brachmanes felix hominum genus 314
Nechreis & Oxydracis finitimi ibid.
Bastinas 242

C

Cacozelia 90
Cadmus Europæ frater 28. 519
Cædes à Megapenthe perpetrata 85
Cælij Rhodigini de salutatione locus 153
Calchas 119

Calliades pictor 419
Callicratides Atheniensis 181. eius insana exclamatio 187. eius serui imberbes 182
Gallimachi versus 234. 241
Calui apud inferos, ita finiri 44
Calydonius aper 364
Candorem sine rubore in pueillis non commendari 21
Canes domus custodes 321
Carum erga heros amor ibid.
Cantus Lydius 456
Cantare & saltare Romanæ turpe 153
Capillorum in mulieribus curiosa textura 22. 223
Caria 36. 37
à Carione Glycerium Megapentis pellex subacta 68
à Carione Megapenthes mortuus quomodo tractatus ibid.
Carmina salaria q̄ 155
Carya.

I N D E X

Caryatiffare	101	Chio	38
Castoris & Pollucis en-		Chirifophi	137
comium	490	Chleuocharmus	477
Casus fortunæ varij		Chrestus	473
379		Christus à Luciano im-	
Catechumeni Christia-		postor appellat ⁹	277
ni appellati	457	in Palæstina crucifi-	
Catellus melitæus	380	xus	257 (383)
Centauri à Lipithis in		Chrysiarium venefica	
nuptijs Pyrrhoi &		Chorea siderum	98
Hippodames cur p-		Chorea Romanorum	
fligati 337. sine Cera		cum veterum com-	
inutilia verba audire		paratio	153
Cerberus	41 (97)	Chrysippus	363
Certamen decimūter-		Ciceronis locus	37
tium Herculi impo-		Ciroes dictum	151
situm	356	ad Cicutam bibendam	
• Charicles Corinthius		philosophi à sophistis	
adolescēs formę stu-		cur traditi	317
diosus	181. 216	Claudiani versus	89.
Chariclis domus mu-		157	
lieribus referta	182.	Cleanthes	363
insana & furibūda ex		Cleocritus	65. 98
clamatio	189. 192	Cleodemus Peripate-	
Charon minimis inter		ticus, argutus, & dia-	
infernos habitatores		cax	344. 363
332		Cleodemi & Pocilla-	
Charops Æginetēs ma-		toris in cōiuiio phi-	
scula Venere infamis		losophico contentio	
260. matrem fame ne-		351. 352	
cavit	261	inter Cleodemū & Ze-	
		nothes	

I N D E X.

nothemim contetio	gœdijꝝ plures fœmī-
365.366	nas, quā viros intro-
à Cleodemo Sostrati	duci 114
vxor stuprata 365	Concubitus Veneris
Gleonymus Androclis	cū Marte 17
nepos 491	Confabulationes nauī-
Codri in patriam pie-	gantibus gratæ 534
tas 37. mors, genus	Cōgressus cum mulie-
ibid.	ribus 206
Coena opipara q̄ 380	Coniugio omnibus ef-
ante Cognitionem non	se vacandum 236
esse reprehendendū	de Coniugio malo Mē-
95	nandri versus 226
Cognomenta veneris	Contentio in conuiui-
414	philosophico vnde
Colias promontorium	orta 368 (220
Atticæ 243	Contentionum genera
Comastæ, seu Comel-	de conuersatione cum
fatores apud Græcos	mulieribus Prouidē-
qui dicti 241	tia lex 199
Comburi sacro in loco,	Conuiuiū philosophi-
res grauis & præcla-	cum initio tacitum
ra 286	& quietum 347
Comicorum & Tragi-	Conuiuij philosophici
corum fabulæ defal-	finis 378
tandæ oblatæ 152	in Conuiuium philosof-
de Comœdiarū & Tra-	phicū cur accersitus
gœdiarum palmario,	Morio 356
certamina poetis pro-	in Conuiuium philosof-
posita 92	phico confabulatio-
in Comœdijs & Tra-	nes 350
	ad

I N D E X.

- ad bibendum inuitationes 350
in Conuiuio quæſiunt, non diuulganda 380
in Cõuiuijs longa uerboſitas moleſta 500
Cordaca ſaltationis genus 112
Cornices ad ſepulchrũ Hefiodi aduolaſſe 303
Cornices nec inter columbas, nec inter coruos numerari 165
Corybates 14. 98. Cybeles ſacerdotes 154
Corybantũ inſania 14
Crates Thebanus, Diogenis Cynici diſcipulus 336. cur *ὀυρανὸν* *ἀντὶς* appellatus ibid.
Creta 155
Cretam multa habere ad ſaltationem pertinentia 127
Cretenſes ſaltatores præſtantiffimi 99
Cræſus 41
Cumanus aſinus leonina pelle indutus 320
Cupido arcanorum ſacerdos 212. amicitiaſ fautor ibid. etiam leonibus. familiaris 15. Ganymedis coluſor 6
Cupido Theſpienſis 184
Cupidinis in mortales & deos improbitas 13. pictura 16. in ſolem & lunam viſ 14
Curetæ 98
Cursor citò comedere, & tardè currere debet 575
Cybeſteteræ Hom. quæ dicti 103
Cyniſcus in Beatorum inſulis inter optimos locatus 83
Cyniſcus philoſophus 77. 81
Cyniſci cicatrices obliſeſatæ 82
Cyniſci contra Megapethem accuſatio 84.
eius in deos impietas 253. qualis morſei decreta 62. maculas animi ſapientiaſ ſtudiorum eũ abſterſiſſe 82
Cyrus

D 41.

D

Datus 103. 127

quid apud

Hebraeos significet

155

Danaus à Lino interfe-

ctus 448

Danaides, & Danaidū

pœnæ apud inferos

ibid.

Datum de aureo Eri-

dis pomo contentio

29

Δαρία pro Δαρία, fufce-

prix 580

Deiphobus 563

Deliciæ Siculorum 36

in Delo sine saltatione

nulla sacra peracta

105

Deianira ab Achille stu-

prata 403. 404

Demetrius artificiosa

saltatione exhilaratus

133

Demetrius Cynicus ib.

eius exclamatio ibid.

Democriti risus 306

Demophatus fœnera-

tor 417

Detur pulchritudini in-

scriptio pomi Eridis

520

Deucalion 337

Deus Euphrosynus 474

Deum bonos non ne-

gligere 485

Diana venationis &

virginitatis p̄fcs 519

Iouis filia ibid.

Diasia festa Iouis Mili-

chij 518. unde dicta

ibid.

Dij æquæ ac homines

Parcarū imperio sub-

iecti 251

Dij Parcarum famuli

255. 256

Dij sororum fatalium

asciæ & terebra 256.

hominū cōserui 251

Deorū marinorū prin-

ceps Neptunus 23

Dijs ab hominibus cur

sacra fiant 251

Dijs omnibus nō parē

esse felicitatem 252

de Dioscuris Theocri-

ti Eidyllion 518

Deos non decere ira-

sci 258

Pppp Deos

I N D E X.

- Deos** ob oracula etiam
 & diuinationem esse
 colendos 257
Deos olim apud homi-
 nes seruos extitisse
 253
Dialog9 Philopatris in
 Traiani Cæsaris gra-
 tiam conscriptus 456
Dialogi meretricij cur
 Latini facti 381
Dictæum antrum 27
Dies prior posterioris
 magister 215
in Diem atram incurre-
 re, prouerb. 479
Dilemma 380
Diocles senex contem-
 ptuosus 162
Diogenes 280
Diogenis dolium 325
Dionicus medic9 phi-
 losophorum conuiua
 339. 356. à Polypre-
 ponte tibicine vulne-
 ratus 356
Dionysiaca 108
Dionysidorus Rhetor
 344
Diphilus cognomine
 Labyrinthus 343.
371. 372. 373.
Disciplinas omnes per
 discere, neceas ad vi-
 tæ rationes accomo-
 dare, nullum esse ope-
 ræ precium 338
Diuitiarū sectatores vi-
 tam pessimam agere
 54. mortē grauissimo
 animo pati ibid.
Docti apud inferos 42
Doctori turpe cū culpa
 redarguit ipsum 367
Dodonga fagus, puero-
 rum amores prædia-
 cat 211. 243
Dodoneū, prouerb. 242
Dormire cum pulchris
 suaue 7
Draco aurei fructus
 custos 129
- E
- E**cho garrula 22
Elementa mūdi quæ
 195
Eleusinia sacra 80
Elidis pars magna fimo
 bubulo cōpleta 336
Elysius campus 564
ἐμμίναα saltationis ge-
 nus 112. 156
Empedoc

Empedocles à monte
Ætna fernicoctus 43

Empedoclis interitus
268

Empedoclem in Sicilia
in crateras infilisse
311

Empusa in varias rerū
formas mutata 107

Empusa spectrum 155
de Empusa Aristopha-
nis versus ibid.

Encomiū Herculis, itē
Castoris & Pollucis
490. Polyphemi 26

Epaphroditus Neroni
familiaris 308.
Romæ seruiuit ibid.

Ephebi curamādi 229

Ephebe Dianæ tem-
plum cur igne deletū
787

Epictetus ex Hierapoli
Phrygiæ vrbe oriun-
dus 308

Epigrammata Luciani
566

Epithalamnū in conui-
uio philosophico ab
Istīqō Grāmatico rea-
titatum 372. 373.

Epiurus prorata 449
450

Eraf Roterod. ad Iohā-
nem Eutyrium e-
pistola 336. 337

Eridis aureū pomū. 29
eiusdem inscriptio 30

Eridis deæ pomū 368
488. 498. 510

Erinnys 81

Ethodes locū ama-
tor 434. cōuiuio phi-
losophorum exclu-
sus 358

Eteæmocles Stoico 357

Eteæmocles ad Ariste-
netum epistola per
puerū trāmissa 347

Eteæmoclis epistola
ridis pomo as simila-
ta 368

Eucritus 408. numula-
rius 343

Eumenidibus templū
ab Atheniēsisibus cō-
structum 265

Eumolpus cuncta di-
uina à philosophia e-
doctus 316. cñr à phi-
losophia in Græciam
missus ibid.

Pppp 2 Eu.

I N D E X.

Eumolpi & Orphei cū philosophia congrega- tus	316	Euridice Orphei vxor	49
Eunuchus animal var- rium & anceps	165.	Euripidis Medea	51
vtrū debeat aut possit philosophum age- re	158. 163. 165 neq; virum esse neq; mu- lierem 163. monstrū ab hominum natura specieque alienum ibid.	Euripidis locus	360
Eunuchorum conditio quàm spadonum vi- lior	165		379
Eunuchos adolescenti- bus erudiendis esse idoneos	166	Exercitia vetera neces- saria	217
Europa Agenoris filia		Expostulatio Gany- medis cum Ioue	4
24. à Ioue in antrum		Expostulatio Iunonis cum Ioue propter a- dulterium	9.
Dictæū abducta	25.	F	
27. Cadmi soror	28	Fabula quot constet partibus	135
Europa tertia mundi pars	ibid.	à Fabis abstinuisse Py- thagoram	42
Europa Theocriti	ibid.	Fabulosæ formarū trās- formationes	129
Europæ unde dicta	ibi.	Facinorosis maculæ in- uistæ	89
Europæ raptus	25. ex	Fagus Dodonea	243
Europa Ioui qui nati filij	28	Familiaritas Cupidinis cum leonibus	15
<i>εὐρατρίδα</i>	37	Fatum duplex	471
		Fati & fortunæ poten- tia	247
		Fati necessitas	244
		de Fato & Parcis Ho- meri & Hesiodi sen- tentia	245. 246
			Felicio

I N D E X.

Delicias humana quæ
74

Fœmina genitalis semi-
nis receptaculum 196
Fœminis etiam cū phi-
losophia commerciū
164

Femur aureum Pytha-
goræ 42

Ferula & obliuio Bac-
cho simul cur conse-
cratæ 380

Festa Arualia 382

ad Formam genus ni-
hil prodesse 19

Formæ Iouis variæ 16

Formositatem sine vir-
tute non esse laudan-
dam 201

Fortuna dea 564

Fortunæ, varij casus
379

Fortuna & Fato nihil
vſpiam esse potentius
247

Fructus ex inuocatio-
ne deorum & sacrifi-
candi studio quis re-
quiratur 249

Funiculus nimium in-
tendendo frangitur,

prouerb. 392
Furiæ 46

G

G **Alatæ ab Leontico**
in fugam conuerſi
442

Galatæ fortes bellato-
res 441

Galatea Polyphemo a-
mata 20. cur 21

Ga ymedes condor-
miēti patri moleſty 7

Ganymedes Cupidi-
nis cœtaneus 6. colu-
lusor ibid.

Ganymedes cur à Ioue
in cœlum perlatus 8

Ganymedes effœmi-
natus 11. in forma a-

quilę a Ioue raptus 3
inter deos relatus 5

Ganymedes Trois re-
gis Dardanorū fil. 8

Ganymedis officium 6

Ganymedis osculatio
Ioui omni nectare

ſuauior 10

in Gargara Iouis ara 4

Genetyllis 243

Genus nihil prodesse
ad formam 19

Pppp 3 **Gene-**

Benere proximos lege
in hæreditatē vocari

75

Gloria, labore & sudore
paranda 307

Gloriæ sitim magnis vi-
ris plerūq; inhærere

300

Glyceriū meretrix 383
à Carione Megapen-
this famulo subacta 68

in Gnido Veneris tem-
plum 183

Gniphio fœnerator 75

Gorgus pedibus pro-
cultatur 455

Gradus in amore qui
238

Græci plorare quos ius-
serint 36

Græcorum dij ab Asia-
ticis abnegati; con-
tēpti 277. ab iisdē cru-
cifixus adoratur ibid.

Gymnosophittæ 315.

H

Hædera Baccho sa-
cra 180. 242. lau-
rus Phœbo sacra 242

Hæmus mons Thraciæ
327. 334.

Hæres Polystrati Phry-
gius adolescens 35

in Hæreditatem qui vo-
centur 75

Halys fluv. 266

Hebe deorū pincerna
8 cur à loue ab offi-
cio amota ibid. Iuno-

nis filia 8. 13

Hebrus Thraciæ fl. 328

Hector 48. 50.

Helena Asiæ & Græciæ,
publica pestis 561

adhuc virguncula à

Theseo rapta 519.

Menelai vxor 510. à

Paride rapta ibid.

Helenæ pulchritudo
519

Hecates cœna 62

Heptaphonus porticus
302

Hercules Archegeta
352. Βουραν. 175. cur

Βουραν. cognomina-
tus 242. cur inter

deos relatus 494

Hercules malorum de-
pulsor 334. Bouiman-

duco vocatur 242.

heros fortissim9 555.

apud

I N D E X.

apud Spartanos cul-	positi	518
tus	518	
Herculis encomium	Heroës in numerum	
518. pictura	deorum recepti	494
Herculi bos arator im-	Heroica vita	197
molatus 242. decis-	ad Hesiodi sepulchrum	
imum tertium certamē	cornices aduolasse	
impositum	303	
Herculi quę placuerint	in pennis auium	486
sacrificia	Hieroglyphicę literę	
Herculem bis integrū	477	
bouem deuorasse	Hippodamia	508
241	Hircus calcatus Pani	
Herculem etiam post-	sacrificatus 4 trien-	
quam inter deos rela-	nis preclum redem-	
tus fuisset, inexplebi-	ptionis pro Ganyime	
lis edacitatis fuisse	de	5
242	Hircū olens, prouerb.	
Hermaphroditus 401	23	
480.	Hircum, si prolixa bar-	
Hermes eunuchus 166	ba faceret philosoph-	
Hermione Menelai fil.	um, ceteris om-	
520	nes antecellere	166
Hermon Castoris &	Histriones in Comœ-	
Pollucis sacerdos 345	dijis	113
Hermon Epicureus	Homerus vates Chijs	
344 345	dictus	36
Hermoni duo dētes in	Homerus veritatis in-	
conuiuio excussi 378	terpres	201
Heroës vnde dicti 519.	Homeri & Hesiodi de	
ex deo & homine cō-	Fato & Parcis sentē-	
	tia	246
	Pppp 4	Home.

I N D E X.

Homerilocus de Fato	Horatij locus 153. 335.
94. 103. 110. 169. 170.	337
246. 360. 380. 381.	Hormus saltandi genus
470. 471. 472. 487	102
Homerica fabula 132	Hortensis Venus cur
Homo vile & malum	dicta 414
animal 200	Hymenæū canere 387
Homini ingenuo quæ	Hypermnestra Danaï
fugienda 92. nihil	filia 448
certum 567	Hyporchemata 105.
Hominem ingenuū nō	I
decere turpi incum-	I Carus 127. 460
bere spectaculo 153	Icarium pelagus 460
Homines cur dijs po-	^a b Idiotis philosophia
tiores habendi 252.	cur cōtemnatur 325
cur dijs sacrificent	Idomeneus 41. 46
251. ex lapidibus p-	igne ignem non extin-
gnati 121. 337	gui 173
Homines pisci & no-	Iliaca historia copiosa
biliores apud inferos	& multiplex 125
qui 41	Imperij amici, ac tem-
Homines qui primū	pori seruiētes qui 67
philosophari cœpe-	Incantatione Phantias
rint 319	Bacchidi reconcilia-
Hominum vita rudis &	tus 397
indocta 213	Indi gens maxima 314
Hominibus felicia quæ	Indorum mane & ve-
videantur 74	speri cū saltatione so-
Homines impios male-	lem salutandi consue-
factorum pœnas da-	tudo 156
re 286	Indorum precatio 105.
	chori,

I N D E X.

- chori, sacrificiū ibid.
 Inferorum iudices 67
 apud Inferos homines
 nobiliores qui 41.
 omnes calui & simi
 44
 apud Inferos paria om-
 nia & eiusdem colo-
 ris 80. rerum existen-
 tiū commemoratio
 41
 Ingenuum hominē nō
 decere turpi incum-
 bere spectaculo 153
 Initiandi cum rhythmo
 & saltatione consue-
 tudo 104
 Inscribo vino, &c. Se-
 narij explicatio 380
 Inscriptio pomi Eridis
 29
 Interrogationes laby-
 rintheę sophistarum
 317
 Inutilibus non studen-
 dum 90
 Iocasta Creontis The-
 bani filia 265
 Ioēssa meretrix 435
 Ion Platonius Regu-
 la cur dictus 344
 Ioni quid Poētæ tri-
 buant 265. 266
 ab Ione argumenta de
 nuptijs pposita 370
 Ionicus cantus 456
 Iupiter à Cynisco men-
 dax reprehensus 254
 Iupiter amatorius 25
 Iupiter cōtentioni dea-
 rum seipsum interpo-
 nit 30. cur taurus fa-
 ctus 25. 462. frater
 Neptuni 26. hospita-
 lis 178
 Iupiter in cygnum cō-
 uersus 495
 Iupiter ὀψις à Græ-
 cis veneratus 8. om-
 nium deorum rex 3.
 Saturni fil. 157
 Iupiter volucris quan-
 do apparuerit 3. vxō-
 re legitima relicta, in
 terra adulteria exer-
 cet 9
 Iouis ara in Gargaro 4
 Iouis & Titanum bel-
 lum 157
 Iouis formæ variæ 16.
 petulantia 462. rostrū
 aduncum, vngues a-
 Pppp 5 cuti,

cuti, & alæ 3. transfor-
 matio ibid. vaframen-
 ta innumerabilia 495.
 à Ioue in forma aquilæ
 raptus Ganymedes 3
 Iphiclus pater Protefi-
 lai 47
 Hmenodora tibicina
 402
 Isthmi fossio 522
 Istiaëus Grammaticus
 344 353. 372
 Istiaëus in conuiuio fau-
 ciatus 376
 ab Italis saltatores vo-
 cari Pantomimos
 135
 Iudex formarum Paris
 30
 Iudices infernales qui
 89. 266
 Iudicium super duobus
 philosophis conten-
 dentibus 170
 Iuno Iouis soror & cō-
 iunx 467. 498
 Iunonis cum Ioue pro-
 pter adulterium ex-
 postulatio 9. 10
 Iuno zelotypa 31
 Iuuenalis locus 380.

L

L Abdacus rex Theba-
 rum 265
 Labyrinthæ sophista-
 rum interrogationes
 3 17. absurde respon-
 siones ibid.
 Lacedæmonij Græco-
 rû præstantissimi ha-
 biti 101
 Lacedæmoniorû præ-
 liandi mos ibid. eo-
 rundem victoria ibid.
 Laius à filio secundum
 oraculum interfectus
 257. 258
λῆδης λαιῶν 337
 ex Lapidibus homines
 prognati 121 337
 Lapithæ Thessaliæ po-
 puli 337. vnde sic di-
 cti ibid.
 à Lapithis Cētauri cur
 profligati ibid.
λῆδης λαιῶν ibid.
 cum Laruis pugnare,
 prouerb. 531
 Laus in saltatorib⁹ præ-
 cipua 140. nimia no-
 cens 492
 in Lemno res gestæ 128
 inter

I N D E X.

Inter Leontichum & satrapā singulare prælium 442	uangelij Ioannis infestator 457
ab Leonticho Galatæ in fugā conuersi ibid.	Lucianus in dialogis Meretricijs quid tractet 381. professor Rhetorices ibid. rerum turpium spectator 91
Lesbonax Mitylenæus Timocratis discipulus 137	Lucianus sapientior ex theatro regressus 94. turpium laudator ibidem
Lesbos insula 403	Luna Protei necis spectatrix 310
Lethæa aqua 48	Lycaonis filij transformatio 52
Libertatis ædes ex mulctatitia pecunia conficitur 562	Lycia 453
Libidinis incontinentia 84. 197. 309	Lydia 36
Liburni, gens ad Ionium sinum habitans 178. quibus vsi nauigijs ibid.	Lydius cantus 456
Licium conuoluere, p. verb. 318	Lynceus 50.
Lindorum ritus & consuetudo 242	M
Lis inter duos eiusdem sectæ philosophos 159	Macrobij locus de saltatione 153
Lotophagi 93	Maledicentia sophistarum arx 321
Lucianus arrogantiæ infestator 266. cur ab his vocatus 244 philosophorum osor 306. Euangelij Ioannis infestator 457	Malum inuitus faciēs, an puniendus 263
	Mala cur cognoscenda 381
	Mali in hac vita felices 261

Mali

I N D E X.

- Mali supplicio, boni ho-**
nore remunerandi
 263
Manuarius artifex 255
Mantuanus versus 486
ex Mari effigiem nullā
posse reddi, Seruij
sententia 23
Marinorū deorū prin-
ceps Neptunus ibid.
Mars cū Venere quo-
modo à Vulcano de-
prehensus 17
Mars deus bellicosissi-
mus 107
Martis & Veneris con-
cubitus 19
Martialis versus 242
Masculus amor cōmu-
ne virtutis ac volu-
ptatis opus 211
Masculum non posse
præbere delectatio-
nem muliebrē 207
Mastiche 36
Medea Euripidis 51
Medicamentū odij cō-
ciliandi 397
Medij inter philoso-
phantes & multitudi-
nem qui dicti 312
Megades Megapenthis
consobrinus 64
Megapenthes à Cyni-
sco accusatus 84. La-
 cydæ fil. 63. malo ad-
 strictus 70. qua pœ-
 na à Rhadamantho
 affectus 88
Megapenthis statuæ e-
rutæ 67. supra & a-
 dulteria 86
Megapenthis vxor à
Mida stuprata 66
Megapenthi fons obli-
uionis interdictus 88
 à Megapenthe noua
 supplicia inuenta 85
Megillæ meretricis co-
ma fictitia 400
Megillus 80. 401
Meleager 364
Meletus Socratis accu-
sator capitis damna-
tus 266
Melissa amat Hermoti-
um inscriptum pa-
rieti in Ceramico
 395
Melitæus catellus 380
Memoriam promptam
 & expeditam in sala-
 tore

I N D E X.

tore requiri	119	stabilis	448
Menandri fabula cur		Meretricum dolus	382
Thessala inscripta	384	Meretricij dialogi cur	
Menandri versus	226	Latini facti	382
Menelaus belli Troiani		Merion saltator clarus	
causa	38		99
Menelao à Paride ra-		Micylli promptus è vi-	
pta coniunx	ibid.	ta discessus	74
Menippi pera	42	Midas	41
Mensa Asiatica	36	à Mida vxor Megapen-	
Mensæ Siculorum	32.	this stuprata	66
Syracusanae	36	Milesij sermones	172
Mercurius captus for-		Militaris amor	455
ma Cadmi	497	Minis & histrionibus	
Mercurius ὁφύλαξ	89.	priora secula floruis-	
surum præses	ibid.	se	152
Mercurius præco	81.	Minerua bellatrix	497
328. umbrarum dux		Minerua Glaucopis	
55. 60. artis furandi		465. 499. è Iouis capi-	
professor 55. pænæ		te prognata	520
exactor	326	Minerua πιδρύνα cur	
Mercurij lamentatio	78.	dicta	ibid.
virgæ aureæ effectus		Minos Cretensis infa-	
	151	rorum iudex 89. 262.	
Mercurium quoque in-			266
ter disciplinas versa-		Mollicies omnis mali	
ri	326	magistra	198. 199
Meretrix quibus moris		Monetam ab ipsis no-	
bus debeat esse præ-		tis facile agnosci	84
ditæ	407	Morio in conuiuium	
Meretricum amor ins-		philosophicū cur ac-	
		cerlitus	

cerfitus	354	plerunque manē dē.
Morionis cum Alcida-		formes 201. 221.
mante pugna	355	quædā in aues transf-
Mors omnibus com-		formatæ 52
munis	305	Mulierum aliena atque
Mors per ignem illata		ascititia impostura
cur velocior & prope-		221
rantior	286	Mulierum curioſa ca-
Mortis contemptores		pillorū textura 222:
qui	54	ornatus exquisitus
Mortem vltro adueni-		224
re	305	Mulierum cū viris con-
Mortalibus breue tem-		uerſatio 196. enco-
pus viuendi fato præ-		mium 205
ſtitutum	196	Mulierum ſtatus cur
Mortuorum amor	47	optimus 50
Mortuos ex obliuionis		Mulieres viris domi-
fonte bibere 88. qui		nari 51
allatrant, quibus ſi-		Mulieribus perfectæ &
miles	531	ſolidam virtutem nō
Mortuis non eſſe con-		innasci 236
uitiandum	530	dē Mulieribus lex Pla-
Morum dexteritas do-		tonica 323
ctrina præſtatiōr	162	à Mulieribus Orpheus
Mulierem fallere, non		dilaniatus 128
magna gloriā	436	Mundi elementa quæ
Mulieres cur & quan-		195
do amandæ	204	Muſæus & Orpheus o-
Mulieres, genus ſcele-		ptimi ſaltatores 104
ſtum	226	Muſarum encomium
Mulieres gulofæ	225.	110. ſaltatio ibid:
		Muſicam

Musica in homine
commendari 97

Myrtus Veneri sacra
242

Myfia 37.

N

Natura duplex in v-
noquoque gene-
re 196

Nauium gubernatores
grauibus laboribus
subiecti 532

Nazianzeni locus
242

Nectar, potus deorum
613. 56

Neoptolemus Achillis
fil. 100

Neoptolemus admo-
dum adolescens ad
bellum Troianum ad-
ductus 154. ob saltan-
di peritiam Pyrrhi-
chie dictus 100

Neoptolemus Pyrrhici
tripudij generis inue-
tor 154

Neptunus deorum ma-
rinorum princeps 22.
frater Iouis 26. Pelos

pis forma captus
497

Neptunus Sifichthon
appellatus 463. mæ-
chus ibid. pro pisci-
bus ponitur 414

Nero Musicæ studio-
sissimus 532

Nireus Græcorum ad
Troiam nauigantium
excepto Hercule for-
mosiss. 37. debilis
ibid.

νῆκυ ἐντροχίῳ 446
Niobes liberi ad vnum
omnes interfecti
487

Niobe Amphionis vx-
or in saxum transf-
ormata ibid.

Nomen venerabile in
turpibus personis hæ-
rere indignum 338

Nō est curæ Hippocli-
di, prouerb. 486

Nosce teipsum, verbum
Delphicum 147

Nuptiæ res utilis &
beata 236

in Nuptijs nemo per-
turbandus 361

Obscu-

I N D E X.

O

Obscura allegoria 36.
ante Obitum bea-
tum dicendum esse
neminem 74

Odi memorem cōpo-
torem, prouerb 341

Odij conciliandi medi-
camentum 397

Officiū Ganymedis
6. quod gratissimum
370

Olea Mineræ sacra
242

Olympiarum primi a-
thletæ 126

in Olympijs circa Pro-
teum quæ acciderint
309

Oedipus Laium patrē
interficit 265. matrē
in vxorem ducit ibid.

Onesicritus classis A-
lexandrinæ guberna-
tor 289

Opes Polystrato vnde
prouenerint 33

Orestes furijs exagita-
tus 231

Oracula deorum obli-
qua & ambigua 258

Orationē singula per-
sequendo extendere
absurdum 118

Orchestice 157. orgia
104 341.

Orpheus Argonautarū
iucundissimus 331. à
mulieribus dilaniatus
128. à philosophia
cur in Græciam mis-
sus 316. Argos nauigat
330. 331

Orpheus Calliopes fil.
331

Orpheus & Eumolpus
cū philosophis con-
gressi 316

Orpheus & Musæus
optimi saltatores 104

Orpei caput loquens
128

Osculatio Ganymedis
Ioui ipso nectare sua-
uior 10

Ouidij versus 170 519.
P

Palinurus 531
Páphylius sinus 179

Panos descriptio 3. 4

Pani oleatus hircus sa-
crificatus 4

Panope

- Panope** 31
Pantomimi ab Italis sal-
 tatores dicti 135
Parca omnium rerum
 causa 264
Parcæ Noctis filix se-
 cundum Hesiodum
 247. tres ibid. rerum
 dominæ 251. ab Athe-
 nienſibus Eumenides
 appellatæ 265
Parcas partim fauente
 & propitiò fato in lu-
 cem eſſe editas 264
Paris arbiter trium dea-
 rum conſtitutus 30.
 author belli Troiani
 38 520 elegantiſſuſ
 diſus Priami fil. 30.
Patroclus 471. ab A-
 chile cur amato 240
Patrocli cadaver 374
Pauperum & regū vitā
 perpēdiculo inter ſe
 diſtare 71
Pauperum quā diui-
 tum mors facili-
 or 71 73
Paupertatem artes exi-
 gere 214
Pecunias in tertio bo-
 norum genere eſſe
 ponendas, Peripate-
 tiorum decretū 261
Pelopis elephantinus
 humerus 128. carnea
 depaſtio ibid.
Pella Thracica 156
Penelope 435
Pentheus Aetæonis cō-
 ſobrinus à Bacchis
 diſcerpius 269
Per has nullus egre-
 diatur ſermo, Lyncurgi
 inſtitutio 380
Peregrinus à principio
 Chriſtianus, cur in O-
 lympijs ſeipſum in i-
 gnem cōiecerit 267.
 nouus Socrates di-
 ctus 276. philoſophus
 Stoicus 267. quo tem-
 pore vixerit ibid. quā-
 do & à quo liber di-
 miſſus 278
Peregrini ambitio 296.
 cum Muſonio, Dio-
 ne & Epicteto con-
 ſuetudo 282. 283
Peregrini in Græciam
 proſectio ibid. in Ita-
 liam proſectio 283:
 Qqqq diuſ

I N D E X.

- eiusdem in Ægyptum
 peregrinatio ad Aga-
 thobulum 281. ne
 se in ignem conijce-
 ret, dolus irritus 296
 Peregrini in Elienses
 probros dicta 283
 Peregrini vltima vox
 299
 Peregrino cur nullæ o-
 pes missæ 277
 in Peregrino Luciani
 sapientiæ simulatæ i-
 mago 306
 Persæ circa Salaminem
 nauali prælio supera-
 ti 237
 Persæ cur in crucē sub-
 acti 261
 Perseus magus 466
 Personis in scenam p-
 ductis quæ seruanda
 134
 in Personis turpibus ve-
 nerabile nomen hæ-
 rere turpe 338
 Phæaci saltatione oble-
 ctati 103
 Phalaridis taurus 246
 Phanarera obstetrix So-
 cratis mater 335
 Phantias Bacchidi quod-
 modo reconciliatus
 396
 Phaon à Venere iuueni-
 tuti restitutus 36.
 cur Venerem à Chib-
 transuexerit 33
 Phaon Ioëssæ amator
 435. quomodo for-
 mosus effectus 36
 Phaoni à Venere vn-
 guenti alabastrū p-
 transuëctione datū
 ibid.
 Philætia 306
 Phileus Augeiæ fil. 336
 Philippi Thraciæ ciui-
 tas 328
 Philo Alopecësis 386.
 Dinæ fil. 491
 Philonis de pulchritu-
 dine encomium ibid.
 Philomela in auem mu-
 tata 52
 Philopatris dialogus
 cur compositus 456
 Philosophia à Ioue nū
 in terras demissa 309.
 318
 Philosophia à Sophi-
 stis iniuria affecta
 312.

I N D E X.

312. 317. cur ab I-	Philosophos litigare, rī-
diotis cōtempta 325.	diculum 159
louis filia 313. 314	inter Philosophos con-
Philosophiæ septem di-	tentio exorta 339
scipuli 316. viatica	Phocion vir sanctus &
319	iustus 260
Philosophiæ nullum cū	Phoenix auis Indica
Sophistis cōsortium	291.
328 329	Phrygia minoris Asiæ
ad Philosophiam eunū	regio 36. 36
chus an admittatur	Phrygius adolescentu-
165	lus Polystrati hæres
ad Philosophiam qui-	constitutus 55
dam à seruis progrel-	Phryne 80. famosum
si 309	scortum 156
Philosophi cur à Sophi-	Phryx plagis fit melior,
stis ad cicutam bibē-	proverb. 37
dam traditi 317. ple-	Phryges pro barbaris
runque arrogātes &	habiti ibid.
gloriæ cupidi 268	Pictura Cupidinis 16
Philosophi faucij è con-	Pindari versus 158
uiuio asportati 338	Plagiarius 48
Philosophorum conui-	Platanus arbor Socra-
uium 339. mores	ticorum sermonum
337	auscultator 211.
Philosophorum recen-	Platonis lex de mulie-
tiorū vitia & mores	ribus 323
309	Platonis locus de salta-
Philosophis ab Impē-	tione 89. 118
ratore cōstitutum sa-	Plorare iussi, phrasis
larium 160	explicatio 34
	Qqqq 2 Plus

I N D E X.

Plutarchilocus	519	nera deportata	83
Pœnæ impijs destina-		Polystrati hæres Phry-	
ta	262	gius adolescens	35
Polemō zelotypus	421.	Pomum aureum Eri-	
tribunus militū	422.	dis	29
Pannychidis amator		Pomi Erides inscriptio	
ibid.		520	
Pollucis & Cast. enco-		Populus alba Herculi	
mium	490	sacra	242
inter Pollucē & Amy-		Porticus Heptaphonę	
cum Bebriciorū pu-		302	
gna	518	Possifundi, Possido-	
Polycletus nobilis sta-		nij, &c, sophistę cur-	
tuarius	158	appellati	329
Polyphemus canendi		Posterior dies prioris	
peritus	21. hospitū	discipulus	215
maſtator	23. Neptu-	Præconis munus	81
ni pater	19. Galatę	Præſtigie mulierum &	
amator	20. vnocu-	annicularum iuven-	
lus	19. hispidus atq;	ta	482
agrettis	20	Praxitelis industria	
Polyphemi vox asini-		189	
na	21. lyra	Precatio de osculata	
ibid.		manu qualis	105
Polypi ingenium	157	Precium redemptionis	
Polyprepō tibicę phre-		pro Ganymede rap-	
nesi correptus	356	to hircus triennis	5
Polystratus in ſumma		Priapus	156. deus bel-
ſenectute ab optima		licosus	108. ſaltator
tibus amatus	33	ibid.	
Polyſtrati ætas	ibid.	Prometheus in crucē	
ad Polyſtrati fores mu-		actus	

I. N D E X.

- actus** 252. **mulierum**
fabricator 226
Proserpina cum stygio
 curru rapta 583
Prothesilaus Iphidi fil
 47 primus Græcorū
 interfectus 40
Proteus Ægyptius exi.
 mius saltator 106. in
 varias rerum facies
 trāsmutatus ibid. in
 carcerem coniectus
 275. 270 ex vrbe
 Roma eiectus ibid.
Protei fabula 106. 154.
 vita imprudenter in-
 stituta 300
Proteum omnia pro-
 pter gloriam & homi-
 num laudem aucu-
 pandam & fecisse &
 dixisse 303. 304
 de Proteo narratio 270
Prouidentia lex de cō-
 uersatione cum mu-
 lieribus 199
 siue Prouidentia res hu-
 manas administrari,
 sophistarum garruli-
 tas 250 (488)
Proxenus Epicratis F.
- Pueri** concinnati 325
Puerorum amatores à
 Lacedæmonibus in-
 fames habiti 243
Pueros amare quomo-
 do conueniat 234. a
 mare, solis philoso-
 phis relinquendum
 226
 in Pueris animus non
 corpus amādus 243
Pugna inter Satyrionē
 Morionem & Alci-
 damantem, inconui-
 uio philosophico 355
Pulchritudo sine virtu-
 te contēptibilis 201.
 202
Puchritudinis omnes
 cupidi 494
Pulchritudinis pote-
 stas 498
Pyladis & **Orestis** ani-
 citia 231
Pyriphlegeton 4146
Pyrrhus patriæ
 tis imitator 403
Pythagoræ aureum fe-
 mur 42
Pythag. à fabis absti-
 nuisse ibid.
Qqqq 3 **Quer-**

Q^Q Vercus Ioui sacra
242
Quercuum fructus pri-
morum hominum vi-
ctus 214

R^R Aptus Europæ 25.
qualis . ibid.
Reliqui terram, &c. vox
vulturis 302
Reprehendere res in-
cognitas turpe 90
Res humanæ ab Ho-
mero in duo tantum
diuisæ 109
Regum & pauperum
vitam perpendiculo
inter se distare 71
Rhadamanthus à Cy-
nisco accusatus 54
inferorū iudex. 89.
534
Rhea 16. saltandi artifi-
cio oblectata 98
R^R Democratico 273
Rhodope mons Thraciæ
327
Rhodus 179. 180
Romanorū saltatio 107
Rubor in mulierib9 cir-

ca genes fucatus 224
S^S Acra à Musæo & Or-
pheo instituta cum
saltatione 156
Sacrificia hominum su-
peruacanea 250
Sacrilegi & patricidæ
cur cōburendi 288.
289
circa Salaminam Persæ
nauali prælio supera-
ti 237
Salarium ab Impera-
tore philosophis cōa-
stitutum 160
Salij Martis sacerdotes
107. 155. eorundem
sacra 155. 156
Salmonæus 462. rex E-
lidis cur à Ioue fulmi-
natus 486
Saltandi ars cōprehen-
su difficilis 118 à Lu-
ciano defenditur 89
Saltandi studium apud
veteres ibid.
inter Saltandum canē-
dimos 102
Saltantibus cur succi-
natur 115
Saltan-

I N D E X

Saltandi in armis con-	citra Saltationem veteres
suetudo 99	nullas celebrasse
Saltatio ab Homero lau-	festiuitates 104
data 109. à Socrate	de Saltatione libelli cō-
laudata 111	scripti 116
Saltatio affecta 149.	in Saltatione præsentē
bacchica 144. in Ionia	& singularem requiri
& Pōto celebris ibid.	memoriam 119
cū mūdi ac omniū re-	Saltatione solē cōsalu-
rum generatione nata	tare qui soliti 105
98. imitatrix 130	Saltationum cur nulla
Saltatio inuentū vetus	sint certamina 115.
98. multarū deliciarū	genera 108. species
extrema comes 153.	numero comprehē-
quæ contineat 136.	sa 116
quantis de rebus ho-	Saltator corpore & ani-
mines admoneat 96.	mo qualis esse debe-
res friuola & mulie-	at 119 141. 146
bris 90	Saltatoris laus p̄cipua
Saltationis exercitium	quæ 120 (tar da 147
in. Theſſalia quale	Saltatori cacozelia eui-
104. habitus decens	Saltatori cuidam à Bar-
& modestus 114 vti-	baro quale datum te-
litas 90. 139. laus. &	ſtimonium 133
origo 153	Saltatores ab Atheniē-
Saltationi & oculorum	sibus qui reprehēſi
& aurium iudicium	142. olim ſimul & ca-
præſtō eſſe 143	nere & ſaltare ſoliti
Saltationē bonum eſſe	114. Leſbonaci Mi-
multiplicis ornatus	tylenæo ſchiriſophi
& ſcientiæ 98	dicti 137 158
	Qqqq 4 in

- in Saltatori bus vitia &
virtutes sagaciter de
prehenſa 143
ſandalia varijs colorib9
tinſta 223
Sapientes auro non in-
digere 331
Sapientiæ ſimulatæ i-
mago in Peregrino
Luciani ppoſita 360,
ſtudioſum animi macu-
las abſtergere 83
Sardanapalus mollis &
effœminatus 42. 261
ſemiuir 42
Saturnus à Ioue rege
expulſus 157
Saturnium ſeculū 322
Satyri Bacchi miniſtri
108
Satyrion morio 355
Saxum voluere, pro-
uerb. 266
Scarabeus Cynic9 330.
333
Scelerati poſt mortem
ſupplicio afficiendi
261
Scripta religioni nocē-
tia non eſſe vertenda
457
Scytharum in cœnā
doritus 349. oratio,
prouerb. 429
Scythica oratio, pro-
uerb. 428
Sempronius Gracchus
562
Sempronia à Saluſtio
curreprehenſa 153
Senem aſſatum videre,
iniucundum ſpecta-
culum 299 300
Senib9 vita morieſta 32
Septem ſapientes apud
inferos 43. latiores
cæteris ibid. existen-
tibus ibid.
Sermones inter pocu-
la habiti nō diuulgā-
di 341
Seruij locus 486
à Seruis quidam ad phi-
loſophiam progreſſi
309
Serui vtriq; commune
inditū deſideriū 196
Sibyllæ verſus de Pro-
teo 292
Siculorum deliciæ 36.
menſæ 32
Siderum chorea 98
Similis

Similis simili gaudet

452

Simile simili charum

532

Simi omnes apud inferos

44

Simulachrum Veneris artificiosè ex Pario marmore cōfectum

186

Simultas Apollinis aduersus Cræsum

257

Sirenes nauigio prætereunti cera aues occludendæ

93

Sisichthon Neptunus appellatus

463

Sisyphus à Theseo Atheniësi rege cur interfectus

266

Socrates adolefcētum corruptor 166. **Sophonisci marmora-rij, & Phanaretæ F.**

335

Socrates vndecimuiris traditus 261. **eius**

de amore puerorum iudicium 233. **in Al-**

cibiadem amor 240. **peruersa oratio** 200.

eius socij in carcere depicti 300 **illum sal-
tationem discere non
arubuisse** 111. **vñum
hoc scire quòd nihil
sciret**

45

**de Socrate post mortē
quæ existimatio** ibid.

Salon

43

οὐκ ἔστιν ἀντιφρόνησις

**Christus à Luciano
dictus**

207

Sophistæ 16. **ab Iso-
crate perstricti** 335.

**cur Possidonij appel-
lati** 29. **genus homi-
num seruale ac mera-**

cennrium 318. **philo-
sophorum redargu-**

tionum contempto-

res ibid. **puerorū cor-
ruptores. & mulierum**

**322. quibus dediti
exercitijs** 318. **illorū**

absurdæ responsiones

**317. labyrinthæ in-
terrogationes** ibi. **arx,**

maledicētia 321. **gar-
rulitas, res humanas**

**nulla prouidentia ad-
ministrari** 250. **mon-**

Qqqq 5

res

I N D E X.

pro amoris impatiē-	ex matre mutato	51
tia mortem sibi con-	visu à Iunone priua-	
sciuit	tus	ibid.
Theano Pythagoricæ	à Ioue vaticinandi ar-	
doctrinæ filia	te donatus	ibi.
210	dem	
Theocriti Europa	28	
Theocriti locus	414	
Thersites	332	
Theseus Atheniansium	Titani & Iouis bellum	
rex	157	
266	Tragicorum & comis-	
Thepillam armatam cō-	corum fabulæ defal-	
tra Spartanos pro-	tandæ oblatæ	152
celsisse	210	
Theffala gens beneficij	Tragœdia iniucundum	
nomine notata	spectaculum	114
384	Traiani victoria	456
393. 398	Tramam vertere, pro-	
ἡ ἑσπέρη ὁ δὲ αἰὼς	uerb.	318
384	Transformatio Iouis	
Theffalia saltationi quæ	ἡ ἰστὴ	520
subministrat	ἡ πρὸς τὴν	
128	cur appellata	
Thetis mater Achillis	ibid.	
31. 403	Transformationes for-	
ἡ ἑσπέρη ὁ δὲ αἰὼς	marum fabulosæ	
384	129	
in Thracia multa salu-	Tribas	399
tanti necessaria inue-	Triephon	463
niri	Triephonteum	pela-
127	gus	460
Tibys	424	
Timocrates Lesbona-	Troia prouincia	37
cis Mitylenæi præce-	Troiam absente Achil-	
ptor	le expugnari nō po-	
137	tuisse	403
Tiresias vates Theba-	Trom,	
pus 52. in fœminam,		

I N D E X.

- Troianum bellum vn-**
de ortum 368.540
Typhœus gigas 552
Tyrannorum ingenia
ebrias 24. **vita an bea**
ta 553
Tyro ab Enipeo Thef-
salizæ fluuiio adamata
486
Tyro Salmonei filia à
Neptuno vitiata 463.
- V
- V Aframenta Iouis in-**
numerabilia 495
Vates plerunq; menda-
cia proferre 52.53
Venus amatoriorû ser-
monû germana ma-
ter 195
Venus cum Marte in
adulterio dijs exhibi-
ta 17. 18. 19. 242. **cur**
à Phaone è Chio trās-
uecta 33. **è spuma ma-**
ris nata 414. **mulierû**
patrona 195
Venus ævoû 499
pro oleribus ponitur
414
- Venus pro Cupidine**
sollicita 14.15
Veneris cum sit Cu-
pidine expostulatio
14
Veneris cognomenta
414
Veneris simulachrum
ab adolescente quo-
dam adamatum 189.
190. ex Pario marino
re confectum 189.
adulterium 242
Veneris templum in
Cnido 183. 184. **mi-**
ribus ac frugiferis ar-
boribus fœcundum
184
Veneris iactus quis
242
Verboſitatem in con-
uiuijs improbari 500
Verecûdia ambigua &
anceps dea 220
Victoria dubia & in-
certa 486
Virgilij loc9 157. 337.
520
Virum ex viro naſci nō
poſſe 197
Virorum cum mulierib-
us

I N D E X

Dus conuersatio 196.
197

Viris dominari mulie-
res 51

Virtus formositate præ-
stantior 201. volupta-
ti anteponenda 427

Virtutis studiosos mor-
tem contemnere 54

Visus primus gradus
amoris 238

Vita Heroica 197

Vita hominum rudis
& indocta 213

Vita mulierum cur po-
tior habenda 30. 51

Vita senibus molesta
32

Vitium plantatio facta
ab Icaro 122

Vlysses ab Homero
qualis fingatur 37.
laborum patientissi-
mus ibid.

eum Vmbris lectari
turpe 531

Voluptas naturæ vio-
latrix 197

Voluptatis audacia i.
bidem

Voluptatis superuaca-

nei & suppositicij mo-
di 198

ex Voluptate parua
quanta mala proue-
niant ibid.

Voluptates quæ potio-
res habendæ 203

Voluptatum mutui at-
que æterni affectus
205

Vrania cur cognomi-
nata Venus 414

Vulcanus decorum fa-
ber 252.

claudus ibid.

Vxoris animus aman-
dus, non corpus 243:

Z

Zarmanochegas In-
dus cur seipsum
cremârit 308

Zarmanochegæ epita-
phium ibid.

Zenon Aristæneti fil.
343

Zenonis è conuiuio
discessus 363

Zenotheris vxoris suæ
leno 365. 368. oculo
& nare in conuiuio
mutila.

I N D E X.

mutilatus 378.	stia	349
cus 343.	eius cum Zephyrus Apollinis ri.	
Cleodemo contens	ualis	27. 125
tio 365.	in Zopyrus pædagogus	
conuiuio immoder	361.	

QVARTI TOMI INDICIS

F I N I S.

BASILEÆ,
PER SEBASTIANVM

HENRIC PETRI:

Anno

M. DCXIX.

Mense Septembri.

